nhayho.com

Minh hôn với quỷ

紙嫁

Minh Hôn Với Quỷ

Ninh Thư

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Linh Dị, Xuyên Không, Ngược
Thể loại: Trả thù, Cốt truyện phức tạp.

Giới thiệu:

Trong quá khứ, có một tục lệ quen thuộc trong đám cưới đó là người vén khăn voan của tân nương sẽ trở thành tân lang, và tân nương sẽ trở thành vợ của họ.

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu người ta vén voan của một con quỷ?

Dù bất cứ điều gì xảy ra, ta phải tuân theo quy tắc và chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân. Nhưng đáng tiếc, tôi lại rơi vào tình cảnh đen tối này. Tôi phải làm gì để trả thù và giành lại công lý cho chính mình?

Mục lục

- Chương 1: C1: Gả cho quỷ
- Chương 2: C2: Động phòng với quỷ
- Chương 3: C3: Mười hai tân nương
- Chương 4: C4: Trực tiếp bái đường
- Chương 5: C5: Ở địa bàn của tôi lại dám cướp người của tôi
- Chương 6: C6: Bóng người trên giường
- Chương 7: C7: Cái chết của cụ nghị hiên 1
- Chương 8: C8: Cái chết của cụ nghị hiên 2
- Chương 9: C9: Âm trạch của nhà họ nghị
- Chương 10: C10: Quan tài gỗ là nghị lâm hay nghị minh
- Chương 11: C11: Người đó là nghị lâm
- Chương 12: C12: Đám cưới ma ký ức của lệ lan
- Chương 13: C13: Muốn cứu cũng cứu không nổi
- Chương 14: C14: Cắt lưỡi bịt miệng
- Chương 15: C15: Quỷ khí
- Chương 16: C16: Vật dẫn
- Chương 17: C17: Tang ca đại nhân
- Chương 18: C18: Trở thành tiểu lan
- Chương 19: C19: Tân lang của tôi
- Chương 20: C20: Thi thể quái dị
- Chương 21: C21: Không thể tới gần
- Chương 22: C22: Không phải còn có nghị lâm sao
- Chương 23: C23: Nuôi dưỡng linh hồn
- Chương 24: C24: Nàng ta là nương tử của nghị lâm
- Chương 25: C25: Cô không thể đi được tân nương của tôi
- Chương 26: C26: Cáo nhỏ xinh đẹp
- Chương 27: C27: Dùng mặt của tôi
- Chương 28: C28: Nàng không phải sư phụ của ta
- Chương 29: C29: Bổn tọa nhất định sẽ trọng thưởng
- Chương 30: C30: Tỷ đã có người ấy rồi
- Chương 31: C31: Ta muốn đặt nó ở bên người tang ca
- Chương 32: C32: Công tử cơ diệp
- Chương 33: C33: Cứu ta

- Chương 34: C34: Lần đầu gặp gỡ
- Chương 35: C35: Kết giới khó giải
- Chương 36: C36: Nha đầu kết giới này lợi hại đấy
- Chương 37: C37: Ta không tin hắn không có cách thoát thân
- Chương 38: C38: Kiến nhiều cắn chết voi
- Chương 39: C39: Không ai được giết tang ca
- Chương 40: C40: Ta tên liên trì
- Chương 41: C41: Phượng cửu u
- Chương 42: C42: Phượng đồ đằng
- Chương 43: C43: Ý chí thiên địa
- Chương 44: C44: Không có bản lĩnh
- Chương 45: C45: Ta nhất định sẽ giết liên trì
- Chương 46: C46: Ta nghe nói canh rắn rất ngon
- Chương 47: C47: Ta không thích
- Chương 48: C48: Đừng sợ ta sẽ bảo vệ nàng
- Chương 49: C49: Bổn tọa thật muốn bóp chết nó
- Chương 50: C50: Mỹ nhân diễm linh cơ
- Chương 51: C51: Diễm linh cơ đùa với lửa cẩn thận thiêu luôn cả mình
- Chương 52: C52: Nhất đóa liên nhược
- Chương 53: C53: Vô tâm
- Chương 54: C54: Hỏa mị
- Chương 55: C55: Tiểu tử ngươi chết chắc
- Chương 56: C56: Một người bị đánh hai người cùng đau
- Chương 57: C57: Phượng tộc diệt tộc
- Chương 58: C58: Hãy để ta trộm một chút tình yêu của nàng
- Chương 59: C59: Làm chuyện mà cả ta và nàng đều rất thích
- Chương 60: C60: Ngon không
- Chương 61: C61: Ngươi không lừa ta chuyện gì chứ
- Chương 62: C62: Được rồi ta mua
- Chương 63: C63: Xin lỗi ta hoàn toàn không nhớ
- Chương 64: C64: Mối hôn sự không tệ
- Chương 65: C65: Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu
- Chương 66: C66: Rốt cuộc thiên đạo có ý gì
- Chương 67: C67: Có đáng không
- Chương 68: C68: Ngon lắm

- Chương 69: C69: Ta yêu chàng
- Chương 70: C70: Không được
- Chương 71: C71: Chờ ta trở về ta sẽ cưới nàng
- Chương 72: C72: Cấm địa ma tộc
- Chương 73: C73: Mọi chuyện đều là do liên trì bày ra
- Chương 74: C74: Ta không vào địa ngục thì ai vào
- Chương 75: C75: Dục hỏa trùng sinh
- Chương 76: C76: Quên đi cũng tốt
- Chương 77: C77: Rốt cuộc là đắc tội chỗ nào
- Chương 78: C78: Ngọc chỉ
- Chương 79: C79: Câu chuyện thanh mai và trúc mã
- Chương 80: C80: Ngươi làm như vậy tang ca cũng không sống nổi đâu
- Chương 81: C81: Là hài hay bi
- Chương 82: C82: Tân nương của cơ diệp
- Chương 83: C83: Ma cung xảy ra chuyện
- Chương 84: C84: Tang ca tỉ ở nơi này có quen không
- Chương 85: C85: Chàng nào kia
- Chương 86: C86: Ta hận ngươi
- Chương 87: C87: Cảnh còn người mất
- Chương 88: C88: Cảm ơn
- Chương 89: C89: Vậy thì ngươi hãy thả ta ra trước đã
- Chương 90: C90: Hẹp hòi
- Chương 91: C91: Cái bóng của liên trì
- Chương 92: C92: Cái chết của cơ diệp
- Chương 93: C93: Cuộc đời của diễm linh cơ
- Chương 94: C94: Gọi ta là cửu ca
- Chương 95: C95: Trận chiến cuối cùng
- Chương 96: C96: Thiên mệnh là thứ gì
- Chương 97: C97: Thiên ý khó nói
- Chương 98: C98: Giấc mơ kỳ lạ
- Chương 99: C99: Nghị minh là tôi nghị lâm cũng là tôi
- Chương 100: C100: Nghị minh là tôi nghị lâm cũng là tôi 2
- Chương 101: C101: Thật ra tôi cũng thích em
- Chương 102: C102: Thù mới nợ cũ
- Chương 103: C103: Cửu ca xuất thế

- Chương 104: C104: Đi theo bổn tọa
- Chương 105: C105: Gia cố phong ấn
- Chương 106: C106: Ngươi còn gì muốn nói nữa hay không
- Chương 107: C107: Chào mừng chủ nhân đã trở về
- Chương 108: C108: Thiên sơn vạn thủy
- Chương 109: C109: Anh vào được không
- Chương 110: C110: Muội có thể giúp ta không
- Chương 111: C111: Chuyến kiếp của ban họa
- Chương 112: C112: Lễ vật mới
- Chương 113: C113: Tuy rằng hơi yếu nhưng miễn cưỡng thông qua
- Chương 114: C114: Lại vào mộ địa
- Chương 115: C115: Bởi vì ta là phong liên dực
- Chương 116: C116: Một núi không thể có hai hổ
- Chương 117: C117: Chúng ta cần phải nói chuyện
- Chương 118: C118: Đại kết cục

Chương 1: C1: Gả cho quỷ

"….Tân nương mới gả

Tân nương mới gả

Trên kiệu đỏ là tân nương

Nước mắt lưng tròng, qua núi đồi

Dưới chiếc khăn voan,

Đừng mỉm cười…" (1)

Bài dồng dao trên vốn là do bà nội hay hát cho tôi nghe hồi tồi còn nhỏ, bà bảo đó gọi là tục 'Minh hôn', tức là tân nương sẽ được gả cho một người đã mất làm vợ, khi đó bà còn cười đùa bảo tôi rằng thế chất tồi đặc biệt, chưa biết chừng sau này sẽ bị bắt đi minh hôn cho người ta. Đương nhiên là lúc đó tôi còn nhỏ, chưa hiểu minh hôn nghĩa là gì, thấy bà cười cho nên cũng cười theo.

Sau này bà mất, tôi cũng không còn nghe lại về câu chuyện đó nữa. Tôi cứ tưởng rằng, cái gọi là 'minh hôn' chỉ là do những người già bịa ra để dọa lũ trẻ con chúng tôi khi đó, nào ngờ, sau này chuyện đó thật sự xảy ra với tôi.

Tôi bị bắt cóc!

Bắt đi minh hôn!

Tôi tự cảm thấy bản thân mình không phải loại quốc sắc thiên hương gì, thế nhưng vẫn không thoát khỏi tầm ngắm của bọn buôn người.

Khi nãy trên đường đi làm về, bỗng dưng tôi thấy

trời đất tối sầm, khi tính lại thì đã ở trên kiệu hoa này, trên người mặc bộ hỷ phục đỏ thẫm, đầu đội khăn voan, bên tai còn văng vẳng tiếng hát của bà mối:

"…Mười tám tháng giêng

Ngày lành tháng tốt

Nhấc cao lương

Vai gánh hồng trang

Mồi thước là một nỗi hận

Vội vã cắt đoạn

Bỏ chàng ra đi

Chẳng biết sao quay về, giả vờ vui vẻ

Phách đã gõ vang,

Nói thật vui vẻ…." (2)

Bỗng dưng tôi thấy rùng mình, đây rõ ràng là bài hát mà bà nội hay hát cho tôi nghe lúc còn nhỏ, bà bảo bài hát này dùng để đưa tiễn tân nương khi sắp bị chôn sống.

Tôi khóc không ra nước mắt, không phải bà bảo trước khi đưa đi

chôn thì phải bái dường cùng động phòng trước sao? Sao tôi còn chưa bái đường mà đã đem tôi đi chôn thế này? Chẳng lẽ đã bái đường lúc tôi hôn mê rồi?

Đúng lúc này, kiệu hoa dừng lại, tôi thầm than 'không tốt' một tiếng, không phải tới chỗ chôn cất rồi đây chứ!

Hai tay tôi bị buộc lại bằng một sợi dây đỏ, chân

cũng bị trói lại, miệng thì bị nhét vải, giống hệt như khi bị bắt cóc, chỉ là lần bắt cóc này không phải là đưa tôi đi tới nơi khác mà là trực tiếp tiễn tôi sang thế giới bên kia luôn.

Tôi nghiêng đầu dựa vào kiệu hoa, trong lòng thầm nhủ, thật là có lỗi với bà nội, trước khi chết bà đã dặn dò tôi là cho dù có chết cũng không được dùng tới thứ đó, lúc đó có lẽ bà nghĩ rằng tôi sẽ an nhàn sống cả một đời cho nên mới không chút để ý mà dặn dò như vậy, nhưng hiện tại nếu như mà không dùng thứ đó nữa thì chắc tôi sẽ gặp lại bà vào buổi tối luôn mất.

Nhưng chờ khoảng mười phút vẫn chưa thấy động tĩnh gì, tôi lấy hai tay bị trói khẽ nâng tấm rèm cửa sổ kiệu hoa lên xem thử, nhưng bên ngoài làm gì có ai?

Lúc này tôi mới phát hiện, tòi (Jang ở lưng núi, xung quanh yên lặng tới mức tôi có thể nghe được tiếng thở nhẹ nhàng của mình, dem đen tối mịt đưa tay không thấy được năm ngón, phải mất gần mười phút tôi mới quen dần với bóng tối, tôi đảo mắt xung quanh, cảm thấy kỳ lạ, không phải khi nãy còn người khiêng kiệu hoa, bà mối đang hát sao? Đâu mất rồi?

Tôi ngược lại cũng khổng để tâm chuyện này nhiều, dù sao họ không có ở đây thì càng tiện cho tôi chạy trốn. Tôi đưa tay lên miệng cắn đứt sợi dây đỏ, nhưng kỳ lại cắn thế nào cũng không đứt, sau một lúc loay hoay, cuối cùng tôi cũng từ bỏ việc cởi trói cho tay,

sợi dây này căn bản không thế cắn đứt. Tôi lại tiếp tục lấy chân cọ vào thành ghế, cũng may thành

ghế gỗ khá nhọn, chỉ cọ ba bốn lần sợi dây đã đứt.

Sau khi sợi dây thừng trói chân được tháo, tôi đứng dậy định vén rèm kiệu hoa đi ra ngoài.

"A…"

Rèm vừa mới vén lên được một nửa, tôi đã run rẩy bò vào trong kiệu. Bên ngoài không hề có một bóng người, chỉ có một đám hình nhân bằng giấy đang bay lượn, khóe miệng của đám hình nhân đó đỏ lòm, kéo dài tới tận mang tai, lúc nhìn thấy tôi bọn chúng quay đầu lại, nở nụ cười quỷ dị. Tôi lạnh hết cả sống lưng, thế này là thế nào. Không phải là bảo đem đi chôn sao, dam hình nhân này lại xuất hiện. Câu chuyện về đám hình nhân này tôi có nghe kể, bọn chúng là quỷ dẫn đường, dẫn đường cho người dương gian đi xuống âm phủ, nghe nói loại người giấy cao cấp nhất còn có thể mở ra con đường âm dương mà người thường không nhìn thấy. Người ta bảo rằng người nhìn thấy thứ này chưa một ai còn sống trở về cả.

Tôi không khỏi cảm thấy sợ hãi, không lẽ hôm nay tôi sẽ phải chôn xác ở nơi khỉ ho cò gáy này?

Cùng lúc đó, kiệu hoa lại được nâng lên thêm một lần nữa, lúc này tôi mới biết, hóa ra thứ khiêng kiệu hoa từ nãy tới giờ đâu phải là người, mà là quỷ.

Tưởng tượng tới bên ngoài có một dam quỷ đang loay hoay đi lại, tôi cảm thấy mình còn chưa ngất đúng là một kỳ tích!

"….Tân nương mới gả,

Tân nương mới gả

Trên kiệu đỏ là tân nương

Nước mắt lưng tròng, qua núi đồi

Dưới chiếc khăn voan,

Đừng mỉm cười…” (1)

Đúng lúc này, một tiếng cười ‘khặc khặc’ vang lên, kèm theo đó là tiếng trẻ con non nớt đi hát lại bài dồng dao mà tôi nghe hồi nhỏ. Tôi rợn hết cả tóc gáy. Bởi vì tôi phát hiện, môi của mình không ngừng nhếch lên, dù cho tôi gấp tới độ sắp khóc tới nơi, thì nó vẫn nở nụ cười như cũ.

Tôi bỗng thấy tay của mình bỏng rát, cúi đầu xuống, mới nhìn thấy cái vòng ngọc tôi đeo từ lúc còn nhỏ đang sáng lên, nóng tới bỏng tay.

Đây là cái vòng mà bà xin từ một vị cao tăng trên chùa về cho tôi, bảo là có tác dụng trừ quỷ tà.

Tôi nắm chặt cái vòng, mặc kệ nó bỏng rát thế nào cũng không buông ra, miệng không ngừng lẩm bẩm ‘a di đà phật’.

Sau một khoảng thời gian, cái vòng lạnh dần đi, tôi không còn nghe tiếng cười hát đó nữa, lúc này bàn tay của tôi đã sớm ướt mồ hôi, sau lưng ướt đầm.

Chiếc kiệu hoa lúc này cũng dừng lại, từng cơn gió lạnh thổi qua, tôi lạnh tới run người, không ngừng co lại một góc, tồi bồng dưng nổi hết cả da gà, bởi vì tôi nghe loáng thoáng có người gọi tên mình trong đêm, “Hoài Thục, Hoài Thục….”

Đây là tên cúng cơm của tôi!

Bà tôi từng bảo là khi đi vào rừng sâu, khi nghe thấy có người gọi tên mình thì nhất định không được quay lại, nếu không hồn phách sẽ bị quỷ câu đi mất. Tôi rõ ràng vẫn nhớ rõ lời bà nói, thế nhưng khi nghe tiếng kêu da diết ấy, tôi không tài nào kiếm soát được bản thân mình, đầu dần dần quay về phía sau…

"Mợ hai đã được đón về nhà chưa?"

"Thưa phu nhân, con đã cho gia đinh đi đón rồi ạ?"

"ừ, mợ hai tên gì ấy nhỉ?"

Tà Hoài Thục, Minh Hoài Thục ạ."

"Hoài Thục à Hoài Thục, từ nay hương khói của cậu Nghị Minh em phải chăm lo rồi." Người phụ nữ lắc đầu cười, mặt dần dần thả lỏng, ba năm, bà đã trông hương khói cho cậu Nghị Minh ba năm fôi, cuối cùng cũng có thể giao cho người em dâu này fôi.

Nhà họ Nghị ở trấn Xuyên là một nhà giàu có tiếng, nghe nói tổ tiên đã từng làm quan trong triều, làm tới chức tướng quân, sau này dần dần lụi bại, nhưng trong mắt những người dân bình thường, thì vẫn là một gia đình danh gia vọng tộc.

Có lẽ là trước kia từng làm tướng quân, tạo khồng ít sát nghiệp, cho nên duyên con cháu của nhà họ Nghị rất mỏng, mồi đời cũng chỉ có một mụn con, nếu không phải ốm yếu thì là chết sớm, mãi tới đời của ông Nghị Xuân, mới có thế có ba người con trai,

cậu cả Nghị Văn, cậu hai Nghị Minh, cậu út Nghị

Hoàng.

Thế nhưng cậu hai cũng đã sớm chết trong một lần bị dịch đậu mùa từ ba năm trước, cho nên chỉ còn hai người đó là cậu cả Nghị Văn và

cậu út Nghị Minh.

Nghe nói, thật ra, nhà họ Nghị đời này có bốn người con trai, cậu Nghị Minh vốn còn một người anh, nhưng người anh ấy nghe nói đã mất tích từ ba năm trước rồi, còn có phải mất tích thật hay không thì ai mà biết được…

(1) Trích từ bài đồng dao trong Thiên Quan Tứ Phúc

(2) Trích từ bài Hỉ

Chương 2: C2: Động phòng với quỷ

"Phu nhân, không xong rồi, kiệu hoa không thấy đâu cả!" Thằng Ất hớt ha hớt hải chạy vào, thở hổn hển nói.

"Cái gì?" Người phụ nữ được xưng là phu nhân đó nghe thấy thế thì giật mình ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt có chút khó coi, cau mày hỏi, "Bà mối đâu?"

"Bà mối đã mất tích từ khi bước vào núi fôi ạ."

"Hỏng fôi, hỏng thật rồi…" Bà Tâm lẩm bấm, gương mặt bà hiện lên vẻ sợ hãi, "Là cậu hai, chính là cậu hai đang quấy phá…"

Thằng Ât có chút khó hiểu, "Phu nhân, cậu hai nào thế ạ?" Không phải nhà họ Nghị chỉ có mồi cậu hai Nghị Minh đã chết từ ba năm trước thôi sao? Cậu hai ở đâu ra nữa? Không lẽ người phu nhân nói là cậu Nghị Minh?

"Không phải, không phải cậu hai, là Nghị Lâm, là Nghị Lâm, chính là nó…" Không để ý tới câu hỏi của thằng Ất, bà Tâm tiếp tục lẩm bẩm.

Lần này thằng Ất lại càng khó hiếu hơn, cậu Nghị Lâm? Cậu Nghị Lâm là ai? Không phải chỉ có mình cậu Nghị Văn và Nghị Hoàng thôi sao? Xong, chưa đợi nó mở miệng hỏi, bà Vân Tâm đã vội vã đứng dậy, đi tới căn nhà nhỏ phía sau sân.

Căn nhà đó trước kia được dùng để làm y quán, cứu người nhiều, mà người chết cũng nhiều, sau khi nhà mới được xây đằng trước thì không ai để ý tới nó nữa, thành ra nó bị bỏ hoang gần chục năm

nay, cỏ

đã cao bằng đầu người.

Đầu hạ, thời tiết nóng bức, thế nhưng khi vừa bước vào cửa sân, thằng Ất đã cảm thấy lạnh tới rùng mình, nổi hết cả da gà.

Có lẽ bởi vì trời tối, cho nên nhìn ngôi nhà có chút u ám, từng cơn gió lạnh thổi tới làm hai hàm răng nó run lập cập, nó xoa xoa hai cánh tay, mở miệng: "Phu nhân, chúng ta về đi, nơi này lạnh quá."

Bà Vân Tâm không biết có nghe thấy hay không mà đi về phía trước một mạch, ngay cả đầu cũng chưa từng ngoảnh lại, nó không còn cách nào khác đành phải đi theo.

Bên trong sân lại càng tối hơn nữa, thằng Ất có cảm giác hình như khi vào đây trăng bớt sáng đi một chút, xung quanh âm u, thi thoảng lại vang lên tiếng mèo kêu chói tai rợn người.

Chắc là vì nơi này từng có không ít người chết, lại bị bỏ hoang lâu năm, cho nên khi bước vào đây có cảm giác âm u lành lạnh sống lưng.

Bà Vân Tâm đi tới trước cây hòe ở giữa sân, đứng ở đó.

Kế cũng lạ, cây xung quanh cây hòe cỏ cây mọc rậm rạp, bùn đất dính khắp nơi, chỉ có điều dưới gốc cây hòe lại sạch bong, ngay cả một cái lá rụng cũng không có, giống như hôm nào cũng được quét tước cẩn thận.

Nó tò mò nhìn chằm chằm vào cây hòe, sau đó mắt dần dần trợn to lên, bởi vì nó nhìn thấy rất rõ

ràng, bên cạnh bà Vân Tâm, là cái xác của một người phụ nữ đang được treo lơ lửng trên cây, người phụ nữ đó rủ đầu xuống, trên

người mặc bộ áo đỏ đã cũ nát… Giống như, hỷ phục!

Nó nhìn sang bà Vân Tâm bên cạnh, bà vẫn đang đứng bên cạnh cây hòe, ngay trước cái xác nữ, bình tĩnh giống như không hề biết có một cái xác đang treo lơ lửng đằng sau.

"A… Phu nhân… Phu nhân… Sau lưng… Lưng…"

Thằng Ất đột nhiên hét to lên, run rẩy chỉ vào phía sau lưng bà Vân Tâm, bởi vì nó nhìn thấy cái xác nữ đang rủ xuống khi nãy, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, khóe mắt nó chảy máu, con ngươi trắng dã, miệng rộng tới tận mang tai, khi nhếch miệng lên cười lại càng khủng bố hơn, nó đang đưa cách tay đã mục rữa lên trên đầu bà Vân Tâm.

"Cái gì?"

Nhìn thây bộ dạng sợ hãi của thằng Ất, bà Vân Tâm khó hiểu, quay đầu lại đằng sau, nhưng thứ gì cũng không nhìn thấy, bà cho là nó thần hồn nát thần tính, mở miệng mắng, "Mày đúng là không được tích sự gì."

Kế cũng lạ, đúng cái lúc bà Vân Tâm quay đầu lại, cái xác nữ ấy bổng dưng biến mất, đúng, chính là bổng dưng biến mất.

Thằng Ất dụi dụi mắt, khi nhìn lại lần nữa, thì đâu còn cái xác nữ nào nữa? Thay vào đó chính là gương mặt cau có của bà Vân Tâm, nó khó hiểu, chẳng lẽ là

do nó nhìn nhầm?

"Thôi, mày đi về đi, chuẩn bị kiệu, sáng mai đi đón mợ hai về."

Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của nó, bà Vân Tâm thở dài, dù sao nó theo mình cũng đã lâu, mấy chuyện như thế này tốt nhất khồng nên

lôi nó vào.

"Phu nhân biết mợ hai đang ở đâu fôi ạ!" Thằng Ất vui vẻ, nhưng không phải vì chuyện đi đón mợ hai của nó, mà là chuyện bà Vân Tâm bảo nó đi về, thật sự nó không muốn ở chồ này chút nào!

Bà Vân Tâm không trả lời, chỉ cau mày nhìn nó. Thằng Ất biết lúc này phu nhân không vui, cho nên cũng không dám hỏi lại nữa, vâng vâng dạ dạ trở về.

Sau khi nghe tiếng thằng Ất đóng cửa lại, bà Vân Tâm quay đầu nhìn về phía cây hòe, mở miệng nói, "Ra đây gì, còn trốn làm cái gì."

Một mảnh im lặng.

Bà Vân Tâm cười khấy một cái, rút con dao gọt hoa quả đã nhét vào trong túi áo khi nãy ra rạnh một đường lên tay mình, máu lập tức ứa ra, nhỏ giọt tí tách xuống đất.

Bà không khách khí lập tức ấn miệng vết thương lên thân cây hòe, chỉ nghe thấy tiếng 'xì xì' vang lên, chồ bị bà ấn đó không ngừng bốc khói.

"Ái ui, ái ui, ái ui, nhẹ tay chút, nhẹ tay chút!"

Chưa đầy năm giây sau, cái xác nữ khi nãy đã từ trong cây hòe xuất hiện, miệng còn không ngừng la

oai oái, cô ả ôm lấy cánh tay bị bỏng của mình, dùng đôi mắt ai oán nhìn về phía bà Vân Tâm.

"Đừng có mạnh tay như vậy, người ta chỉ muốn đùa chút thôi mà ~"

Lúc này bà Vân Tâm mới thu tay về, liếc mắt nhìn về phía nữ quỷ đó, "Nếu như không phải cò cứng đầu thì tòi cũng không cần dùng biện pháp mạnh."

Nữ quỷ đó im lặng, thế nhưng lại bày ra bộ mặt gớm giếc khi nãy nhằm tỏ ý phản đối lời bà nói, thậm chí Tân này còn kinh dị hơn, bởi vì xung quanh còn bốc lên mùi tanh nồng nặc làm người khác gay mũi.

Bà Vân Tâm che mũi ghét bỏ, "Thu lại cái bộ dạng đó của cô ngay trước khi tôi làm cho cô hồn phi phách tán."

Lần này nữ quỷ đó lại cười 'khằng khặc' một cách dữ tợn, "Nếu giết được tôi thì bà đã không phải nhốt tòi ở cái nơi xó xỉnh này rồi, không phải sao?"

Sau đó cồ ta hóa thành một đám sương đen, lao về phía bà Vân Tâm. Nhưng chưa tới gần được bà Vân Tâm thì đã bị một bức tường vô hình đẩy bắn ra.

Nhưng đám sương đen đó cũng không bỏ cuộc, tiếp tục xông về phía bà, kết quả cũng không khác lần trước là bao.

Lặp đi lặp lại mãi tới khi bà Vân Tâm mất hết kiên nhẫn, bà nâng bàn tay bị thương khi nãy lên, lúc đám sương đen đó lao về phía mình, bà nhanh chóng đưa tay bóp lấy đám sương đó.

'Aaaaaaaa…"

Chỉ nghe một tiếng hét đau đơn vang lên chói tai, bà Vân Tâm vẫn không bỏ tay ra, mãi tới khi tiếng kêu r.ên đó yếu dần, nó không ngừng rê.n rỉ xin tha, "Tôi sai rồi…tôi sai fôi, tha cho tôi… tha cho tôi, tôi không dám nữa, không dám nữa…"

Bà mới buông tay, ném đám sương đó ra phía xa, sau đó rút một chiếc khăn tay la lau đi lau lại bàn tay trắng noãn của mình, vẻ mặt ghét bỏ, "Đúng là ghê tởm."

Đám sương đen bị ném ra xa lúc này đã khôi phục lại hình dạng cũ, thế nhưng cô ả yếu ớt tới nỗi không thể biến lại thành bộ dạng khi nãy, chỉ có thể giữ nguyên bộ dạng trước khi chết mà cồ ta ghét cay ghét đắng.

Bộ dạng của cô ta thế mà lại rất xinh đẹp, chỉ là gương mặt hơi tái nhợt.

Lần này cô ta thật sự đứng nghiêm chỉnh mở miệng, "Nói đi, tới tìm tồi làm gì."

Lúc này bà Vân Tâm cũng lôi một tờ giấy từ trong tay áo ra, đưa cho cô ả, "Nhìn xem người này đang ở đâu."

Trên tờ giấy đó chính là ngày sinh tháng de của Minh Hoài Thục và cậu hai Nghị Minh.

Nữ quỷ nhìn tờ giấy, sau đó chỉ tay vào cái tên Minh Hoài Thục, rồi lại chỉ tay sang cái tên Nghị Minh, khó hiểu hỏi, "Không phải bà đang đùa tôi đấy chứ, hai người này chết cả rồi mà?"

'Cái gì?" Bà Vân Tâm giật mình, cậu hai Nghị

Minh thì đúng là đã chết, nhưng mợ hai Minh Hoài Thục vẫn đang còn là người sống không phải sao?

"Cái gì mà cái gì, hai người này chết cả rồi, lệ quỷ như tôi chỉ biết một chút bói toán, không có gan tranh người với Diêm Vương, nếu như bảo tôi cứu hai người này sống lại thì chẳng thà bảo tôi đi chết cho xong."

Bà Vân Tâm nhăn mày, định thu tờ gi ấy về, thì lệ quỷ kia lại đưa tay túm lấy tờ giấy lại, "Khoan đã, tôi vừa nhìn thấy cái gì đó."

Cô ta cầm tờ giấy nghiền ngầm một lúc, sau đó mới A' lên một tiếng

như đã hiểu rõ, "Hình như cái người tên Minh Hoài Thục này vẫn còn sống, ừm, nói sao nhỉ, có vẻ người này đang ở một nơi có âm khí cực đậm, khi nãy có gió làm âm khí tan đi một chút, tôi mới nhìn thấy dương thọ của người này còn chưa tận."

Sau đó cô ta lại lắc đầu, "Chỉ tiếc cho dù bây giờ còn sống thì e rằng sau hai tiếng nữa sẽ biến thành một cái xác lạnh fôi."

"ở chỗ nào, người đó ở chỗ nào?" Bà Vân Tâm gấp gáp, bà thì chờ được, nhưng cậu Nghị Minh sắp khồng chờ được nữa rồi.

"Để tôi xem… ừm… Hướng Bắc bên cạnh một ngôi dền… ùm… A…"

Lệ quỷ đó nhắm nghiền mắt lại, giống như đang thông qua tờ giấy nhìn tới một nơi khác, thế nhưng không bao lâu, cô ta đã ôm mắt, hét lên một tiếng,

gương mặt chôn vào hai tay, khi ngấng đầu lên khóe mắt lại chảy ra hai dòng huyết lệ, đứng đơ ra như tượng gỗ, miệng không ngừng mấp máy.

Phải mất một lúc lâu sau, bà Vân Tâm mới hiểu là cô ả đang nói cái gì.

Cô ta nói 'Minh Hoài Thục, qua đêm nay sẽ là người của tôi'.

Thuật thao túng!

Là Nghị Lâm!

Mặt mũi bà Vân Tâm tái mét, bà không quản nữ quỷ đó nữa, bước nhanh ra khỏi ngôi nhà đó, nhanh chóng cho người đi kêu thằng Ất, tới khi thằng Ất xuất hiện, bà mới gấp gáp nói: "Nhanh, chuẩn bị kiệu hoa mới, đi đón mợ hai ngay bây giờ!"

Chương 3: C3: Mười hai tân nương

Thằng Ất khó hiểu nhưng vẫn nghe lời bà, vừa định quay đi thì lại nghe tiếng bà Tâm kêu lại.

"Khoan từ từ, mày đi tìm cho bà một con gà trống tới đây, vào linh đường cầm thêm di ảnh của cậu hai nữa."

"Cầm di ảnh của cậu hai để làm gì thế ạ?" Không phải chỉ là đi đón tân nương thôi sao?

"Mày hỏi nhiều thế làm gì, bà bảo gì thì cứ làm theo đi." Bà Vân Tâm có chút không vui, nhăn mày nói.

Thấy thế, thằng Ất không dám hỏi lại nữa, nhanh chóng quay người đi làm theo những gì bà Tâm phân phó.

Chưa đầy hai mươi phút sau, thằng Ất đã quay trở lại, tay trái nó xách con gà trống, còn tay phải thì ôm lấy di ảnh của cậu Nghị Minh.

Phía sau nó là bốn tên thanh niên cao to vạm vỡ, đang khiêng một chiếc kiệu hoa. Nó đứng từ ngoài cửa gọi vọng vào, "Phu nhân, con da chuẩn bị xong rồi.

Cũng vừa lúc bà Vân Tâm bước ra ngoài, nhìn thấy di ảnh cùng con gà trống trên tay của thằng Ất, bà gật đầu, mở miệng nói, "Đi thôi."

"ơ, bà không ở nhà ạ?" Nhìn thấy điệu bộ như cũng muốn đi cùng của bà Vân Tâm, thằng Ất thắc mắc.

“Để mày đi một mình bà không yên tâm, đích thân bà đi mới được.” Bà Vân Tâm vừa đi về phía trước vừa nói.

Bà Tâm đi rất nhanh, mới nhoáng cái mà thằng Ất đã không thấy bóng dáng đâu cả rồi, nó vội vàng ôm di ảnh và xách con gà chạy theo, chiếc kiệu hoa cũng được khiêng sát theo sau.

Từ nhà họ Nghị tới núi Linh cũng không xa, chỉ tầm mười phút là bọn họ đã đi tới chân núi.

Trước khi lên núi, bà Vân Tâm dừng lại, bảo thằng Ất giết con gà trống đi, lấy máu của nó đựng trong một cái ống tre treo ở bên người, sau đó bà mới bước chân lên núi.

Từ khi bước vào núi thằng Ất cảm thấy giống như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng mình, nó hơi lạnh gáy, có chút sợ hãi, chỉ đành đi sát gần vào người bà Tâm.

Nó xoa xoa cánh tay, run rẩy nói: “Phu nhân, đúng là trời đêm trên núi lạnh thật.”

Nó đợi một lúc cũng không thấy bà Tâm nói gì, cho rằng khoảng cách xa quá bà Vân Tâm khồng nghe thấy, cho nên cũng không nói lại nữa.

Bà Vân Tâm đương nhiên nghe được lời thằng Ât nói, nhưng bà biết day đâu phải là lạnh do thời tiết, đây là do âm khí gây ra.

Trước kia khi gả vào nhà họ Nghị, bà từng nghe mẹ của Nghị Văn dặn dò rằng quá mười hai giờ đêm tuyệt đối không được bước vào ngọn núi Linh này.

Bà cũng từng thắc mắc tại sao, nhưng lúc ấy mẹ Nghị Văn chỉ lắc đầu không nói.

Mãi tới sau này khi sau bà trở thành gia chủ phụ nhân, mới tình cờ nghe được một bà vú già kể lại, ngọn núi Linh này vốn không phải tên Linh, mà là tên Thụy, nghe nói là do khi xưa hoàng thượng đi du ngoạn qua đây, quen được một vị giai nhân, sau này hai người không đến được với nhau, vì để tưởng niệm mối tình đó, mà lấy tên của giai nhân đặt cho nơi này, Thụy, mãi tới sau này mới đổi thành Linh.

Mấy trăm năm sau, nơi này lại biến thành bãi chiến trường, người chết vô số, cho nên là một nơi có oán khí cực nhiều.

Nghe nói ngọn núi này là một nấm mồ tập thể, cứ mỗi khi có chiến trận thì xác chết đều được chất đống ở chỗ này, sau đó chôn đi, nó dần dần cao lên rồi thành núi.

Chưa kể trong trấn Xuyên có rất nhiều nhà nghèo, tiền ăn còn không đủ nói gì tới tiền mua quan tài, cho nên mỗi khi người thân chết, họ đều đem xác lên vứt ở ngọn núi này.

Có người bảo là trong ngọn núi này toàn là xương trắng, chỉ cần đào sâu không quá ba mét là có thể thấy được rất nhiều bộ xương, cũng bởi vì có quá nhiều người chết, cho nên âm khí nơi này rất đậm, buổi sáng đi trong rừng cũng có thể cảm thấy lạnh sống lưng chứ đừng nói tới ban đêm.

Nhớ tới câu chuyện đó, bà Vân Tâm không khỏi cau mày, nơi có nhiều oán khí cùng âm khí như vậy,

rất dễ hình thành oán linh hại người.

Rõ ràng là đường đi ngôi đền ở phía Bắc thằng Ất biết rất rõ, không chỉ rõ mà còn rất quen thuộc nữa là đằng khác, thế nhưng lần này lại đi vòng vo mãi không tới.

Nó có chút bực bội mở miệng hỏi bà Vân Tâm, "Phu nhân, có phải là

chúng ta đi nhầm đường rồi không?”

Bà Vân Tâm không nói chuyện, chỉ giơ ngón trỏ lên tỏ ý bảo nó im lặng, thằng Ất thấy thế cũng không dám nói chuyện nữa.

Bà Vân Tâm nhìn một lượt khung cảnh xung quanh, sau khi chắc chắn rằng mình đã từng đi qua nơi này hai lần, bà cau mày mở miệng, “Không ổn, bị quỷ đả đường* fôi.”

*Quỷ đả đường: bị ma quỷ làm phép thôi miên cho đi lòng vòng quanh một chỗ.

Thằng Ất còn chưa hiểu quỷ đả đường là cái gì, đang định mở miệng hỏi, thì lại nghe bà Vân Tâm hỏi tiếp.

“Mấy tên khiêng kiệu hoa kia mày tìm ở đâu vậy?”

“ở trong trấn đó bà.” Thằng Ất thấy khó hiểu, sao bỗng dưng bà Vân Tâm lại hỏi vậy.

Bà khồng đế ý tới nó nữa, đi tới trước mặt bốn người đang khiêng kiệu hoa, sau khi nhìn bốn người một lượt, bà mới mở miệng hỏi, “Trước kia mấy cậu làm nghề gì?”

Mấy tên khiêng kiệu hoa chần chừ, mãi một lúc sau mới cấn thận đáp, “Thưa bà, là nghề khiêng quan tài ạ!” Vừa nói vừa nhìn sắc mặt bà Vân Tâm.

Bọn họ vốn dĩ làm người khiêng quan tài, cũng dùng cái nghề đó nuôi sống bản thân, thế nhưng mấy hồm nay lại chẳng có việc, bụng thằng nào thằng nấy đã rồng tuếch rồi, vừa hay khi nãy thấy thằng Ất tìm người khiêng kiệu hoa, cũng chỉ yêu cầu là khỏe mạnh, bọn họ cũng mới tặc lưỡi nhận vụ này, dù sao cũng chỉ là khiêng kiệu hoa, không có vấn đề gì đúng không?

Quả nhiên, sau khi nghe câu trả lời của bọn họ, gương mặt bà Vân Tâm tối sầm lại.

Thảo nào, bà còn đang cảm thấy lạ, năm tên đàn ông dương khí mạnh, lại thêm máu gà trống, vồn dĩ phải thuận lợi đi đường mới đúng, sao lại bị quỷ đả đường.

Nhưng giờ thì bà đã rõ, năm tên đàn ông nhưng có bốn tên lại là kẻ khiêng quan tài, hằng ngày tiếp xúc với người chết, âm khí bị nhiễm còn nhiều hơn cả bà nữa, một đám âm khí đi giữa một ngọn núi toàn là quỷ thế này không bị để mắt tới mới lạ.

Bà lườm nguýt thằng Ất một cái, "Cũng chỉ tại mày, làm hỏng việc của bà."

Thằng Ất đột nhiên bị phu nhân lườm, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lúc này trong rừng lại truyền tới tiếng cười 'hihihihi', 'hahahha' dọa người.

Nó bị dọa tới nhảy cẫng lên, vội vàng chạy về

phía bà Vân Tâm, dính sát vào người bà, còn thiếu mồi việc là ôm lấy bà nữa thôi, động tác này của nó khiến tấm di ảnh suýt nữa rơi xuống đất.

Bà Tâm thấy thế lại càng cau có hơn, "Cầm di ảnh của cậu cho cẩn thận vào, coi trừng đêm nay cậu tới tìm mày đây."

Thằng Ất nghe thấy thế lại càng run rẩy hơn, nhưng tay cũng vội ôm chặt lấy di ảnh.

Nó quay sang nhìn bốn tên kia, thấy sắc mặt bốn tên kia vẫn bình tĩnh như cũ, hiển nhiên là đã trải qua chuyện này không ít Tân.

Nó lại nhìn sang bà Vân Tâm, ngoại trừ nhìn thấy bà cau có mặt mày thì cũng chẳng có vẻ gì là sợ hãi.

Nó lại nhìn mình, bàn tay còn đang phát run, bồng chốc cảm thấy tủi thân, tại sao cả đám lại chỉ có mình nó sợ hãi như vậy.

Bà Tâm đâu thèm để ý tới nó, bà lồi bình máu gà treo bên hông ra, chấm một ít vào tay sau đó bôi lên hai mắt, bà quay sang bảo thằng Ất, "Đi sát gần bà, nghe tiếng người kêu cũng không được quay đầu lại."

Rồi lại quay sang bảo mâytên khiêng kiệu hoa, "Làm nghề khiêng quan tài chắc gặp chuyện này cũng không ít, có lẽ các cậu biết tự bảo vệ mình đi."

Mấy tên kia còn chưa kịp gật đầu bà đã quay đầu đi về phía trước, lần này bà nhắm cả hai mắt lại, đi chậm rãi từng bước một.

Thằng Ât vội vàng đi sát theo sau.

Đối phó với quỷ đả đường, chỉ cần bôi máu gà hoặc nước mắt trâu lên mí mắt để mở mắt âm dương, sau đó nhắm mắt lại mà đi theo con đường mắt âm dương nhìn thấy, là có thể thoát khỏi. Khi gặp quỷ đả đường kỵ nhất là việc bỏ chạy, như vậy thì lại càng hỏng bét hơn.

Quả nhiên cách này có hiệu quả, chưa tới mười lãm phút bọn họ đã tới được ngôi đền kia. Khi nhìn thấy ngõi dền, bà Vân Tâm lúc này mới nở nụ cười.

Bà chỉ tay vào ngôi đền, bảo thằng Ất, "Mày dẫn bọn họ đi vào khiêng tân nương lên kiệu hoa rồi khiêng ra đây."

Thằng Ất nhìn ngồi đền cũ nát tối om, có chút sợ hãi, nhưng lại khồng dám làm trái lời bà, chỉ đành dẫn đám người khiêng kiệu hoa kia đi vào trong.

Vào trong đền chưa đầy ba phút, nó đã hét toáng lên chạy ù ra, nó run rẩy chỉ tay vào ngôi đền: "Phu nhân, có… có…"

"Có nhìn thấy mợ hai không?"

Nó run lẩy bẩy, lắp bắp nói: "Mợ hai… Có… Có… Có tới tận 12 mợ hai…"

Bà Vân Tâm càng nghe nó nói càng rối, gì mà 12 mợ hai?

Đúng lúc này, giọng nói của mấy tên khiêng kiệu hoa từ trong ngôi đền vọng ra, "Thưa bà… Có mười hai cỗ quan tài… Có mười hai tân nương…"

Chương 4: C4: Trực tiếp bái đường

Bà Vân Tâm nghe thấy thế vội vàng chạy vào trong dền, trong dền tối om, phải mất một lúc bà mới nhìn thấy hình dáng mơ hồ của mười hai cái quan tài sắp xếp lần lượt từ trong ra ngoài một cách chỉnh tề.

Có lẽ là vì ngôi đền này bỏ hoang nhiều năm, cho nên trong ngôi đền bốc lên mùi ẩm mốc gay mũi.

Bà Tâm đi lần lượt dọc theo mép quan tài từ cái đầu tiên tới cái cuối cùng, sau đó quay ngược lại, tổng cộng có tất cả mười hai cái.

Trong tất cả các quan tài dều có người, đều là tân nương đang mặc hỷ phục, đầu đội khăn voan còn chưa kéo xuống, chỉ tiếc là do trong đền quá tối nên bà chỉ có thể nhìn thấy hình dạng mơ hồ của bọn họ, bà cũng không dám sờ soạ/ng linh tinh, sợ đụng chạm tới thứ gì không sạch sẽ thì nguy.

Thằng Ất vừa tiến vào sau đã bị bà Tâm kêu đi lấy nến ở trên bàn thờ thắp lên, nó vâng dạ làm theo. Sau khi thắp nến lên, cả ngôi đền sáng hơn hẳn, chí ít vẫn tốt hơn tình trạng tối om khi nãy.

Nó cầm một cái giá nến tới đưa cho bà Tâm, sau đó ngoan ngoãn đứng lùi về phía sau.

Bà Tâm cầm giá nến, đưa tới bên trong quan tài, quan sát kĩ một lượt tất cả các tân nương năm trong quan tài.

Quan tài đầu tiên là cũ nhất, bụi da bám đầy trên gồ và quần áo của

tân nương, bà cẩn thận nâng khăn voan lên, tay kia còn cầm theo con dao gọt hoa quả

đã được bôi sẵn máu gà trống, đề phòng hiện tượng cương thi xảy ra.

Chiếc quan tài đầu tiên, không có chuyện gì xảy ra, mấy quan tài sau cũng vậy, sau khi dò xong hết một lượt, bà Tâm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cũng may, là không xảy ra chuyện gì vượt tầm kiểm soát, nếu một con cương thi bà còn xử lý được, chứ cả mười hai cương thi cùng lao tới thì hôm nay bà chỉ có thể chôn xác ở đây.

Những cô gái dưới lớp khăn voan này đều rất xinh đẹp, chí ít là môi hồng răng trắng, miệng còn đang mỉm cười hạnh phúc

Khoan đã.

Miệng nở nụ cười!

Bà thầm than một tiếng không ổn, vội vàng kéo tất cả khăn voan khi nãy vừa bị nâng lên xuống, sau đó đi nhanh ra phía ngoài.

"Nhanh, rời khỏi ngôi đền này mau, mợ hai không có ở đây!"

Thằng Ất còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời bà Tâm, nhanh chóng bước về phía cửa, đám người khiêng kiệu hoa thấy thế cũng biết là chuyện này không ổn, cho nên cũng vội vàng bước ra ngoài.

Thế nhưng cửa lớn còn chưa kịp bước ra, vừa mới đi tới gần cửa, cửa không gió mà tự nhiên 'sập' một cái, đóng chặt lại. Có kéo thế nào cũng không ra!

Đúng lúc này gió ở đâu tự nhiên thổi tới, thổi tắt

cả nến mới vừa thắp lên, ngôi đền lại rơi vào tình trạng tối om như khi nãy, nhưng giờ phút này nó còn đáng sợ hơn, bởi vì bao quanh ngôi đền là tiếng cười 'hihihaha' quỷ dị, rợn người.

Hỏng bét! Bên ngoài là oán linh, bên trong là cương thi!

Chẳng mấy chốc, cửa đã bị đập sầm sầm.

Thằng Ất cùng bốn tên khiêng kiệu hoa kia dùng thân mình chặn ở cửa, không cho thứ ở bên ngoài xông vào trong.

Mặc dù thằng Ất chẳng biết thứ bên ngoài là cái gì, nhưng nó vẫn cảm thấy chắc chắn đó không phải là thứ tốt lành gì. So với thứ bên ngoài kinh dị như vậy, nó vẫn cảm thấy trong đền an toàn hơn, dù sao xác chết cũng từng là người.

"Cót két… Cót két…."

Bồng, lúc này từ trong ngôi đền lại vang lên tiếng cót cét của miếng gồ đã cũ.

Bởi vì nó đang quay đầu vào trong, cho nên lần này thằng Ất nhìn thấy rõ ràng, bên trong quan tài, từng bóng đen dần dần nhô lên, chuyển động.

"A….A A A A "

Nó hét lớn một tiếng, cả người nhũn cả ra, cánh tay đang chống cửa bỗng nhiên mất hết sức lực, nó ngồi bệt xuống đất, gương mặt trắng bệch, nó vội vàng bò ra chổ bà Vân Tâm, "Phu nhân, bọn nó… bọn nó "

Sau tiếng hét của thằng Ât, bà Tâm cũng quay

đầu lạt cho nên đương nhiên là cũng nhìn thấy tượng đó.

Sắc mặt bà bồng chốc tái mét, không xong, tất cả đều bị thi biến*.

*Thi biến: Giống như cương thi trong phim

Sau đó bà lại nhìn về phía cửa, cánh cửa mỏng đã nát vốn dĩ không chống được nhiều oán linh như vậy, nhưng nãy giờ là do dương khí của Thằng Ất chống đỡ không cho oán linh xông vào, giờ thằng Ất đã ra chỗ bà, có lẽ chưa đầy một phút sau cửa sẽ bị phá.

Quả nhiên, bà vừa nghĩ tới đó, đã thấy cánh cửa 'toạc' nứt ra một vết, sau đó càng ngày càng nhiều vết hơn.

Bà vội vàng lấy cái ống đựng máu gà trống ra, đổ một ít lên tay, sau đó chạy về phía cửa. Ngay trước khi cửa bị phá, bà dùng tay vẽ loạn lên cánh cửa một lúc, lúc đầu thằng Ất không hiểu bà Tâm làm gì, thế nhưng sau đó nó đã lập tức biết được, là bà tâm đang vẻ bùa, bùa trấn quỷ!

Đừng hỏi tại sao nó biết, bởi vì khi nhìn thấy cái hình mà bà tâm vẽ ra, trong đầu nó lại tự dưng hiện lên ba chữ, bùa trấn quỷ!

Cửa của ngôi dền này dược làm từ đàn hương, cho nên vốn dĩ cũng đã có tác dụng trấn quỷ, sau khi bà Tâm vẽ xong bùa, hình bùa đó lóe lên ánh sáng đỏ, sau đó lập tức biến mất.

Sau khi lá bùa biến mất, âm thanh của oán linh

bên ngoài cũng giảm đi rất nhiều, bà Tâm thở phào một hơi, may mà bùa này còn có tác dụng với oán linh.

Thế nhưng chưa kịp đế bà vui mừng lâu hơn, đám tân nương đó từ trong quan tài đã nhảy ra, nhảy từng bước về phía bà.

Bà vội vàng dùng một ít máu gà còn sót lại đổ xuống nền đất thành một vòng tròn, sau đó nhanh chóng đứng vào, "Ất, mau qua day

đứng với bà.”

Mắt thấy một ‘tân nương’ đang lao về phía mình, thằng Ất cắn răng, nhắm tịt mắt lại, chạy một mạch về phía bà Tâm.

Bởi vì không có đủ máu gà nên vòng tròn bà Tâm vẽ rất nhỏ, nay năm người đứng chen chúc lại càng chật chội hơn.

Thế nhưng ở trong này lại rất an toàn, thằng Ất đã mấy lần nhìn thấy đám cương thi do muốn lao về phía này, thế nhưng mới chỉ tới bên ngoài vòng tròn thôi đã bị một lớp màng vô hình bắn ngược ra ngoài.

Nó cứ nghĩ rằng ở trong vòng này rất an toàn cho tới khi thằng Ất nhìn thấy một cánh tay mục rữa, móng tay dài nhọn hoắt thò vào trong vòng tròn.

Bà Tâm thấy thế vội vàng dùng dao rạch cho nó một phát vào cánh tay, cánh tay thứ đó lập tức bốc khói xì xì, rồi rụt ra ngoài.

Không ổn, trận pháp trấn cương thi đang mất hiệu lực.

Kể cũng đúng, ở một nơi âm khí thì thừa mà

dương khí thì thiếu thế này nó có thể duy trì được lâu mới lạ.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều lần cương thi có thể thò tay được vào vòng trận pháp, bà Tâm vừa né vừa cau mày suy nghĩ biện pháp.

Mắt bà đảo quanh khắp nơi, khi nhìn thấy quan tài thì bồng dưng trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ.

Bà không ngần ngại cầm dao rạch tay mình, sau đó chạy ra khỏi vòng tròn, chui vào trong quan tài đứng do, quả nhiên khi ngửi thấy

hơi người, đám cương thi đó nhanh chóng nhảy theo vào trong quan tài.

Bà Tâm vừa tránh móng vuốt của đám cương thi, vừa chờ cho tới khi tất cả cương thi đều nhảy vào quan tài, bà nhanh chóng nhảy ra, rồi kêu đám người kia đi ra, bưng lấy một cái quan tài, úp xuống quan tài đang chứa cương thi.

Bởi vì thành quan tài khá cao, lại thêm việc cượng thi rất đông, cho nên đám cương thi đó còn đang nhảy nhảy trong quan tài, chưa kịp thoát ra, thì đã bị nhốt lại.

Đám cương thi ở trong không ngừng lấy móng tay sắc nhọn cào vào thành quan tài, tiếng kêu 'két két' rợn người vang lên.

Bà Tâm vội vàng nâng bàn tay dính máu của mình lên, lại vẽ tiếp một trận pháp vào hai bên của quan tài, sau khi trận pháp phát ra ánh sáng lóe lên, đám cương thi bị nhốn trong đó cũng dần dần an

phận lại.

Lúc này bà Tâm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, bà ngồi bệt xuống đất, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Khi nâng tay lên mới phát hiện ra khi nãy khồng để ý bị cương thi cào cho một đường, vết thương rất sâu, còn đang chảy máu không ngừng. Chỉ có điều máu chảy ra màu đen, chứ không phải là màu đỏ.

Trúng độc thi!

Bà không ngần ngại lấy dao rạch vết thương trên tay cho sâu hơn và rộng ra, rồi dùng tay nặn vết thương, cho tới khi nhìn thấy máu chảy ra màu đỏ mới thôi.

Bà ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, nhẩm tính thời gian, nếu không nhầm thì bây giờ đã là mười một rưỡi, còn ba mươi phút nữa.

Sau ba mư”Phu nhân, ở đây có môt đường hầm!”

Đúng lúc này thằng Ất đột nhiên kêu lên, bà Tâm vội vàng đi qua chồ nó, quả nhiên nhìn thấy một đường hầm, là ở ví trí của chiếc quan tài ban nãy.

Bà nghĩ nghĩ một lát rồi bảo bọn họ nâng cả mười quan tài kia lên, quả nhiên ở phía đáy của quan tài tất cả đều có một đường hầm.

“Cõ lẽ mợ hai ở dưới đây.”

Bà chỉ tay vào từng cái đường hầm môt, sau đó mới nói.

‘Mày chọn một đường đi.’. ải nghiệm đọc tện số 1 tại ___ R ReN.N ___

Bà Vân Tâm nhìn thằng Ât, mở miệng nói.

“Con Con không dám ” Thằng Ất có chút sợ.

“Bà cho mày dám đây.” Bà Tâm cau mày có chút khồng vui.

Thằng Ất sợ nhất là nhìn thấy vẻ mặt này của bà Tâm, cho nên không dám nói nữa, nhắm mắt chỉ đại vào một đường, sau đó cũng khồng đợi bà Tâm mở miệng đã dần đầu đi vào trong.

Một đường đi đề phòng đủ thứ, thế mà lại an toàn đi vào trong.

Thế mà vận khí của thằng Ất không tồi, chọn đúng đường.

Con đường này dẫn tới một căn phòng, căn phòng rất sáng, đối lập hoàn toàn với hoàn cảnh tối tăm ngoài kia, phòng trang trí rất đẹp, một màu đỏ rực, còn có cả rượu giao bôi, hiến nhiên đây là cách trang trí phòng thành thân, ở trên giường, lấp ló một bóng người.

Bà Tâm đi tới bên cạnh giường, nhìn vào trong, nhìn thấy một cô gái

(Jang nhắm mắt, môi đỏ má hồng, đang còn mặc hỷ phục, khăn voan đã đặt ở bên cạnh, điều quan trọng là cô gái này còn đang thở nhè nhẹ.

Lúc này bà Tâm mới thả lỏng tinh thần, nếu như không nhầm thì đây chính là Minh Hoài Thục, mợ hai của nhà họ Nghị.

Bà nhìn lên đồng hồ treo ở trên tường, đã gần mười hai giờ, còn thiếu mười phút nữa. Chắc chắn là

không kịp về để bái đường, chi bằng

"Ất, đem di ảnh của cậu hai tới đây."

"ơ, đế làm gì vậy bà?"

"Tổ chức lể bái đường cho mợ Hoài Thục và cậu Nghị Minh ngay bây qiờ."

Chương 5: C5: Ở địa bàn của tôi lại dám cướp người của tôi

"Phu nhân, di ảnh của cậu hai con để ở trong dền trên kia fôi."

Bà Tâm nhãn mày, "Thếthì mày lên lấy nó xuống đây."

Thằng Ất có chút sợ mấy thứ trên đó, kỳ kèo mãi cuối cùng bốn tên khiêng kiệu hoa kia phải lên cùng với thằng Ất thì nó mới chịu đi.

"ơ, di ảnh đâu fôi." Khi lên tới nơi, thằng Ất nhìn một vòng nhưng lại không thấy di ảnh dầu, nó có chút khó hiếu lẩm bẩm thắc mắc.

"Không phải là ở kia sao." Tên đi bên cạnh chỉ chỉ tay lên phần phía trên của quan tài.

Quả nhiên khi thằng Ất ngẩng đầu lên liền nhìn thấy di ảnh đang được đặt phía trên của quan tài gỗ. Nó thấy hơi mơ hồ, không phải khi nãy di ảnh được nó đặt ở góc phòng hay sao, sao tự nhiên lại ở trên quan tài?

Khi thằng Ất vừa định tiến lên phía trước, nó bồng dưng nhìn thấy trên quan tài có bóng người đang ngồi, không những thế, nó còn nhìn thấy cậu hai trong di ảnh đang nở nụ cười về phía nó.

Thằng Ất run rẩy kéo tay người bên cạnh, chỉ lên trên quan tài, "Có nhìn thấy cái gì không?"

Người bên cạnh nhìn lên chỗ nó chỉ, rồi lại nhìn thằng Ât, cuối cùng lắc đầu ngao ngán, "Cậu thần hồn

nát thần tính rồi, đâu có thứ gì trên đó đâu.”

Thằng Ât nghe vậy, dụi dụi mắt nhìn lại, thế mà lại không thấy gì nữa cả. Nó có hơi khó hiếu, không lẽ nó lại bị hoa mắt tới hai lần?

Nhưng mà nhớ tới bà Vân Tâm còn đang chờ ở dưới đó, nó không dám chậm trễ, nhanh chóng vươn người lên trên quan tài lấy di ảnh, sau đó quay về chỗ cũ.

Bà Vân Tâm ở dưới chờ mãi nhưng vẫn chưa thấy nó quay lại, bà nóng ruột đi đi lại lại quanh phòng, khi vừa định đi lên tìm thằng Ất thì đã thấy nó ôm theo di ảnh trở về, lúc này tảng da đè nặng trong lòng bà mới rơi xuống, bà ngồi xuống bên cạnh giường, kéo Hoài Thục đang trong tình trạng mê man dậy, đội lại khăn voan.

Sau đó bà lại nói: “Ất, mày cầm di ảnh của cậu đứng đằng kia, còn hai cậu kia ”

Bà vừa chỉ thằng Ất lại quay người lại chỉ tay vào người đi theo sau nó, “Đỡ lấy tân nương, chuẩn bị bái đường, còn cậu, chủ trì lề.”

Dâu trưởng như mẹ, ở đây khồng có cha mẹ, cho nên bà sẽ thay mặt cha mẹ nhận lề của hai người này.

Bọn họ không dám trái lời bà Tâm, nhanh chóng làm theo lời bà bảo.

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!” Nhìn cảnh bái đường trước mặt, bà Tâm gật đầu hài lòng.

“Phu thê giao bái!”

"Lề " Chữ 'Thành' còn chưa kịp nói xong, kẻ

đang đứng nói bỗng dưng ôm cổ, la lên vài tiếng 'a', vẻ mặt đau khổ, cả người ngả xuống đất không ngừng cuộn tròn lại, chẳng bao lâu sau đã bị một đám khói đen bao phủ, tới khi khói đen tan đi thì chỉ còn lại một bộ xương trắng nằm đó.

Làm những người xung quanh trợn tròn mắt, ngơ cả người không kịp phản ứng lại.

Bà Tâm là người hồi phục tinh thần lại đầu tiên, nhìn đám xương trắng đó sắc mặt bà khó coi, lại là Nghị Lâm!

Không bao lâu sau, chẳng biết gió từ đâu thổi tới, mang theo sự âm lãnh rợn người, đám sương đen cũng chẳng biết chui từ đâu ra, bao phủ khắp căn phòng.

Đang lúc bà Tâm định ra chỗ tân nương, thì một giọng nói lại vang lên, làm bước chân bà dừng ngay tức khắc.

"ở địa bàn của tôi, lại dám cướp người của tôi "

Tiếng nói âm u, lạnh lẽo giống y như năm đó.

Giọng nói đó có hơi dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục, " Chị dâu, xem ra chị vẫn còn rất tự

tin vào bản lĩnh của mình."

Hai chữ 'chị dâu' này nghe mới mỉa mai làm

sao.

Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, nhưng chảng hiểu sao bà Tâm lại nghe ra ý cười nhạo trong đó.

Chẳng biết từ khi nào, xung quanh bà giống như đã bị ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, bà không còn nghe hay nhìn thấy thứ gì khác ngoài giọng nói này.

Bà lạnh lùng nói, "Ngay cả mặt cũng không dám lộ thì nói gì tới bản lĩnh."

Thật ra hiện tại trong lòng bà đã rõ, chỉ sợ bản lĩnh của Nghị Lâm bây giờ còn hơn cả bà rất nhiều. Có thế im hơi lặng tiếng mà nhốt bà vào trong này, chỉ sợ hắn cũng sắp thành yêu vương.

Đúng thế, Nghị Lâm chết hóa thành yêu, chứ không thành quỷ!

"Nghị Lâm, tôi biết là cậu, đừng tưởng rằng tôi không dám giết cậu."

Kẻ dược gọi là 'Nghị Lâm' đó 'ha' lên một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói, "Xem ra chị dâu vẫn còn thương nhớ tôi nhỉ?" Sau đó hắn lại 'chậc chậc' hai tiếng, "Thế nào, năm đó không giết được tôi, bây giờ hối hận rồi à."

Bà Tâm cũng chẳng thèm đôi co với hắn nữa, bà đưa ngón tay lên miệng cắn một cái, máu lập tức ứa ra, bà chấm hai giọt máu lên mí mắt, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu mở ra mắt âm dương.

Thế nhưng thứ bà nhìn thấy không phải là kẻ hèn yếu giống hai năm trước, mà là một bóng đen cao

lớn, chùm một cái áo choàng màu đen, chỉ để lộ chút cằm thanh thoát, trong tay hắn còn ôm theo một tân nương đang đội khăn voan, không ai khác chính là tôi, Minh Hoài Thục.

Thật ra tôi đã tỉnh từ khi người phụ nữ được gọi là Vân Tâm kia vào phòng, thế nhưng tôi không dám cho bà ta biết mình đã tỉnh. Ai mà biết được nếu như biết tôi tỉnh bà ta có làm ra chuyện điên rồ gì hay không? Dù sao mấy cái chuyện nàng dâu thất tiết bị ép chết cũng

không phải thiếu. Mặc dù tôi biết là mình chẳng xảy ra chuyện gì cả, nhưng ai biết bọn họ có tin hay là không.

Chỉ là, người đàn ông đang ôm tôi này, thật sự lạnh quá! Giống y như tảng băng mùa hè vậy. Cũng may hỷ phục rất dày, cho nên tôi còn chống chịu được không phát ra tiếng rên 'hừ hừ1.

Sau khi nghe bà Vân Tâm kia nói, tôi mới biết, hóa ra người này tên Nghị Lâm.

"Bỏ mợ hai xuống, nó là em dâu cậu đấy." Nhìn thấy cảnh Nghị Lâm đang ôm tôi, bà Vân Tâm không khỏi nhăn mày.

"Em dâu?" Nghị Lâm cười khẽ một tiếng, "Đây vốn là tân nương của tôi, từ khi nào đã biến thành con dâu nhà họ Nghị rồi?"

"Vô liêm sỉ, mợ Hoài Thục đã bái đường với cậu Nghị Minh fôi, há lại để cho tên đàn ông khác ôm ôm ấp ấp như thế!" Bà Vân Tâm quát lên.

Nói thật khi nghe những lời này tôi có chút khó

chịu, tôi đã đồng ý gả cho cái tên Nghị Minh kia khi nào, rõ ràng là tôi bị bắt tới đây có được không?

"Chị dâu không phải nóng vội, nếu như chị muốn cho Nghị Minh có thể lấy được vợ, chị có thể lên trên kia, mười hai tân nương kia có lẽ chị cũng thấy, chị thích ai có thế tùy ý chọn, tôi không cản Còn người

ở đây, là của tôi."

Hắn vừa nói, vừa dùng tay vuố.t ve gương mặt tồi, vẻ mặt như say đắm.

Nhưng thật ra chỉ có tôi biết, gương măt kia chẳng có một chút tình cảm nào cả, lạnh lùng, bàn tay vu.ốt ve gương mặt tôi khồng hề nhẹ nhàng, ngón tay như có như khồng lướt qua động mạch cổ, ngón tay lạnh lẽo chạm vào đó khiến tồi run rẩy.

Rõ ràng hắn có ý muốn giết tôi! Hắn đang cảnh cáo tôi!

Hắn biết tồi đã tỉnh.

"Cậu Những tân nương kia là do cậu giết "

Giọng nói bà Tâm có chút run rẩy, mười hai mạng người, là mười hai mạng người!

Tuy rằng người không phải là bà giết, nhưng cũng vì bà mà chết, nhân quả này vần sẽ rơi lên người bà!

Chưa kể những tân nương đó còn bị thi biến, linh hồn bị nhốt trong thân thể, không thể siêu sinh, dương gian không chứa âm phủ không nhận, tội nghiệt này lớn tới cỡ nào!

"Sao thế, chị ngạc nhiên lắm à? Không phải chị

luôn nói tôi là giết người không ghê tay sao? Mới chỉ là mười hai mạng người thôi mà." Nghị Lâm không chút để ý nói.

"Điều tôi hối hận nhất là năm đó đã mềm lòng tha cho cậu, đúng là tạp chủng thì vẫn mãi là tạp chủng." Bà Vân Tâm cười khẩy một tiếng.

Rõ ràng khi nghe thấy hai từ 'tạp chủng', thân thể Nghị Lâm có hơi cứng lại.

Rất nhanh sau đó hắn cười lạnh một tiếng, "Vậy thì tôi phải cảm ơn chị fôi."

“Cảm ơn chị năm đó đã giết tôi? Hay là cảm ơn chị đã đánh tôi tới mức sắp hồn phi phách tán?”

Khi nghe mấy lời này, tôi có chút run rẩy, hình như tôi đã nghe được bí mật gì đó không nên nghe thấy rồi, có phải tôi sắp bị diệt khấu không.

“Đó đều là do cậu tự chuốc lấy, cậu vốn không nên xuất hiện trên dương gian, tôi chỉ là đưa cậu quay trở về nơi cậu sinh ra mà thôi.” Bà Vân Tâm lạnh lùng nói.

Lúc này, cả người Nghị Lâm được bao phủ trong một đám sương đen, “Chị dâu, tồi gọi bà một tiếng chị dâu, không phải là tôi sợ bà, hiện tại bà không giết được tôi, nhưng không có nghĩ là tôi không giết được bà ” Hắn hơi ngừng một lát, ” Nhà họ Nghị nợ

tôi, tồi sẽ tự tay đòi từng người một, mạng của bà

Tôi sẽ đế tới cuối cùng.”

Bà Vân Tâm vừa định tiếp lời, hắn lại cắt ngang, hắn đột nhiên ôm ngang người tôi lên, làm tôi sợ tới

mức đưa tay ôm chầm lấy cổ hắn, không quản việc bị lộ chuyện mình đã tỉnh nữa, hắn nói: “Nàng dâu này của tôi, gửi tạm nhà họ Nghị một thời gian, chăm sóc cô ấy cho tốt, sau này tôi sẽ đưa cô ấy đi.”

Tôi không hề nghi ngờ, hắn bảo đưa tôi đi, chắc chắn là sẽ đưa tôi đi theo đúng nghĩa đen, đưa tôi đi sang thế giới bên kia!

Tôi khóc không ra nước mắt, rốt cuộc đầu năm nay tôi đã tạo nghiệt gì vậy chứ!

Sau đó hắn đặt tôi lên giường, rồi cứ thế biến mất

Chỉ còn lại tôi với bà Vân Tâm. Bà Vân Tâm nhìn tôi, hừ lạnh một tiếng. Tôi chỉ còn biết nở nụ cười gượng gạo.

Sau khi hắn đi, căn phòng dần dần khôi phục vẻ ban đầu, dam người khiêng kiệu và thằng Ất đứng dơ ra như khúc gỗ, bà Vân Tâm đi tới trước mặt bọn họ, lấy ngón tay đang còn dính máu của mình ấn lên trán của từng người, sau đó bọn họ mới dần dần tỉnh lại.

"Phu nhân, xảy ra chuyện gì thế vậy ạ?" Thằng Ất là đứa mở miệng hỏi đầu tiên.

Nhưng bà Vân Tâm không trả lời nó, bà quay người ngồi lại trên ghế, lấy hai tay xoa xoa mắt.

Lúc này thằng Ất mới phát hiện khóe mắt bà Tâm đang chảy máu, nó vội vàng nói, "Phu nhân, khóe mắt bà chảy máu kìa, chúng ta mau về tìm thầy thuốc đi thôi!"

Bà Vân Tâm chỉ lắc đầu, mở miệng nói: "Đêm

nay không về được, hôm nay là ngày rằm tháng bảy.'

15 tháng 7, âm phủ mở con đường âm dương, lúc này mà đi ra ngoài chắc chắn sẽ không có kết quả tốt lành gì.

Chương 6: C6: Bóng người trên giường

Bà Vân Tâm cũng không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may hôm nay là ngày rằm tháng bảy nếu như Nghị Lâm thật sự là Yêu Vương thì chắc chắn tối hôm nay là ngày hắn vất vả nhất, trấn áp yêu thú.

Nếu như không phải vì thế thì chỉ sợ hắn đã khồng dề dàng tha cho bà như vậy.

Tôi nhìn bà ta hết cau mày rồi lại nhìn tôi thở dài.

Tôi

Không phải, người nên thở dài phải là tôi chứ, rõ ràng tôi là người bị hại có được không!

Hình như lúc này kẻ được gọi là Ât mới phát hiện ra tôi đang ngồi trên giường, nó há miệng khoa trương, "A, mợ hai, mợ tỉnh rồi!"

Nghe thấy hai tiếng 'mợ hai' này, tôi quả thật không biết nên đáp lại thế nào, cho nên dứt khoát im miệng.

Cho nên không khí lúc này có hơi lúng túng, cũng may thằng Ất cũng chẳng mấy để bụng thái dọ của tôi, nó gãi gãi đầu, sau đó mới nhớ tới vết thương của bà Tâm, nó mở miệng bảo: "Phu nhân, hay là con đi lên trên kia kiếm ít thuốc lá về đắp cho bà nhé?"

Bà Tâm nghe vậy thì nhíu mày, "Đế tới sáng mai, bây giờ không thể ra ngoài được."

Bà ta vừa nói xong lại quay sang nhìn tôi, sau đó mở miệng bảo, "Mày với mấy tên kia đi ra ra góc phòng tạm một lát, bà muốn nói chuyện với mợ hai."

Đợi tới khi bọn họ cách tôi và bà ta một khoảng cách khá xa, đến khi chắc chắn rằng bọn họ không nghe thấy tiếng nói chuyện của hai chúng tôi, bà ta mới quay người lại, ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn, sau đó bắt đầu nhìn vết thương trên cánh tay, không để ý tới tôi nữa.

Tôi: " " Tôi nên nói gì bây giờ? Bảo là tôi bị

bắt tới đây, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới tôi? Hay là bảo rằng tôi đồng ý ở lại làm vợ của cái tên Nghị Minh gì đó?

Không khí im lặng này kéo dài mãi tới khi tôi mơ màng sắp ngủ gật tới nơi, bà ta mới mở miệng nói:

"Mợ Hoài Thục này….."

Tôi giật mình tỉnh táo lại, ậm ờ vài tiếng đáp lại.

Bà ta cũng không để ý thái độ đó của tôi, tiếp tục mở miệng: "Chị là Vân Tâm, là con dâu trưởng của nhà họ Nghị, là chị dâu của cậu Nghị Minh, hiện tại cũng chính là chị dâu của mợ đây "

Tôi gật gù tỏ ý bà ta cứ nói tiếp đi.

"Ý chị là, hiện tại tôi không thể về?!" Tối ngớ người, không thể tin nổi đáp lại.

"ừ, mợ đã là vợ của cậu Nghị Minh, bái đường cũng đã bái rồi, mợ còn muốn đi đâu, đời này mợ sống làm người nhà họ Nghị, chết làm ma nhà họ Nghị. Chuyện này vĩnh viễn không thể thay đổi."

‘Nhưng tôi bị bắt tới đây, đâu phải là tôi tự

nguyện!” Tôi tức giận lớn tiếng nói.

Nói đùa cái gì vậy tôi mới hai mươi, đến tay con trai còn chưa được nắm, chẳng lẽ bắt tôi cứ sống như vậy cả đời ở cái chốn khỉ ho cò gáy này sao?

“Chị thông cảm cho mợ, nhưng chuyện mợ đã bái đường thì không thể thay đổi, mợ ở lại đây, nửa đời sau sẽ không phải vất vả.”

“Tôi đâu cần mấy thứ đó, tôi muốn rời đi nơi này, tôi không muốn làm vợ của ai hết ” Tôi vừa nói vừa

vén bộ hỷ phục lên, nhấc chân định bước xuống giường.

Nhìn thấy hành động của tôi, bà Vân Tâm lạnh mặt, bà rút con dao gọt hoa quả đặt ở ống tay áo ra đặt ‘cạch’ một cái ở trên bàn, tiếng động này lập tức thu hút sự chú ý của tôi, tôi lập tức ngẩng đầu, liền thấy bà ta vừa xoa xoa cây dao trên bàn, vừa mở miệng nói:

“Gả vào nhà họ Nghị, sống làm người nhà họ Nghị, chết làm ma nhà họ Nghị, vốn định đế mợ sống để hưởng phúc, không ngờ mợ lại nhớ thương cậu Nghị Minh như vậy, vội vã muốn đoàn tụ cùng cậu ấy. Cũng được, nếu mợ đã muốn vậy thì chị cũng không nỡ lòng nào ngăn cách hai người.”

Tôi nhìn bà ta, sau đó lại nhìn cây dao trong tay bà ta, không có tiền dồ run rẩy mở miệng, “Chị Tâm à, giết người phạm pháp ”

“Mợ muốn đi hay là ở?” Bà ta chẳng thèm nghe tôi nói, vẫn cứ .ve lưỡi dao, hành động có chút

tùy ý, giống như tôi chỉ cần gật đầu bảo muốn đi một câu thì bà ta sẽ lập tức tiễn tôi lên đường.

" Ở!" Tôi nhìn cây dao gọt hoa quả đang lóe

sáng lập lòe, lưỡi dao sắc bén, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi đồng ý.

Đứng trước mạng sống đang bị đe dọa, liêm sỉ gì đó cút hết đi.

Lúc này trên gương mặt bà ta mới hiện lên chút ý cười, bà ta đặt cây dao gọt hoa quả xuống, cười tủm tỉm, "Mợ hai đúng là rất hiểu chuyện."

"Ha hả." Tôi nhắm mắt, không thèm nhìn mặt bà ta nữa, trong lòng thầm suy nghĩ biện pháp chạy trốn.

Muốn tôi ở lại, nằm mơ đi!

Chẳng biết có phải là do tôi thể hiện lên mặt suy nghĩ muốn chạy trốn quá mức rõ ràng hay không, chưa được bao lâu đã nghe bà ta nói, "Nếu như khồng phải là người của trấn Xuyên thì không thế đi ra khỏi ngọn núi này đâu, mợ từ bỏ suy nghĩ muốn trốn đi."

"Con đường ra ngoài duy nhất chính là đi qua ngọn núi này, mợ muốn đi ra khỏi đây, tới kiếp sau hẵng mơ." Lời của bà Vân Tâm nói là thật, chẳng biết vì sao, nhưng rất ít người lạ đi vào đây mà có thể đi ra ngoài được.

Người ngoài cũng rất khó đế tìm tới đây, nếu có tìm ra thì cũng là do lạc đường vào đây, mà loại người đó đa phần sẽ chết lạc trong núi. Ngay cả người của trấn Xuyên muốn đi ra bên ngoài cũng phải

suy xét cẩn thận rồi mới quyết định đi.

Chỉ riêng việc trong núi là địa bàn của oán linh và quỷ thì cũng đủ làm người khác e sợ rồi.

Chỉ là, mãi sau này tôi mới thấm thìa lời của bà ta khi đó. Hóa ra là nói thật, không phải lừa tôi

Lúc này bà ta thấy tôi nhắm mắt, cho là tôi ngủ rồi, cho nên cũng không nói gì nữa.

Một đêm yên bình.

Sáng hôm sau, tôi theo thói quen vươn vai, lại thấy có chút không tiện, sau đó nhìn lại mới thấy tôi vẫn đang mặc hỷ phục, đang còn ngồi dựa vào thành giường.

Tôi xoa xoa cái cổ đã tê rần, lúc này mới thấy bà Vân Tâm cùng bọn họ đang chuẩn bị đi ra ngoài.

"Chị tưởng mợ định ngủ tới trưa mới dậy, mau tới đây, chúng ta về nhà." Đúng lúc này, bà Vân Tâm quay đầu lại, nhìn thấy tôi đã tỉnh, bèn vầy vẫy tay gọi tôi lại.

Tôi uể oải bước xuống giường, đi theo bọn họ ra bên ngoài.

Bước lên phía trên, lúc này tôi mới nhìn thấy hóa ra nơi mình ở tối qua là một mật thất, phía trên nó chính là một ngôi đền, không những thế, tôi còn nghe thấy tiếng 'kẹt kẹt' giống như có thứ gì đang cứa vào tấm gỗ.

Cả một đêm không ngủ, gương mặt thằng Ất phờ phạc, nó chỉ vào quan tài đang nhốt đám tân

nương kia, hỏi: "Thứ này phải làm sao bây giờ bà?'

Bà Tâm nhìn cái quan tài, sau đó lại nhìn sang tôi, lúc tôi đang khó hiểu, bà ta đột nhiên ngoắc tay kêu tôi lại. Tôi chậm rãi bước tới, lúc này lại thấy bà ta dùng con dao gọt hoa quả rạch một lỗ nhỏ trên quan tài, sau đó chỉ tay vào cái lỗ đó.

Ý gì? Muốn tôi nhìn thứ bên trong à?

Trực giác mách bảo tôi rằng lúc này không nên nhìn, nhưng tôi vẫn không nén nổi tính tò mò, ghé mắt vào, sau đó trực tiếp bị dọa sợ.

"Nếu không có chị thì bây giờ mợ cũng như thế." Lúc này bà ta lại mở miệng nói.

Tôi rụt rụt bước chân, kéo dài khoảng cách với cái quan tài, ánh mắt nhìn nó tràn đầy kiêng kị.

Cương thi, tà vật xui xẻo!

Bà tôi bảo thi gặp thứ này thì cách tốt nhất là chạy! Chạy càng nhanh càng tốt, sau đó sẽ có người khác tới xử lý.

Thật may, 'người khác' đó hôm nay chính là bà Vân Tâm, bà chỉ quan tài rồi bảo: "Đốt đi."

Thằng Ất không dám trái lời, vội vàng gom củi rồi chất đống ở đó, bắt đầu châm lửa.

Bà Tâm đứng nhìn tòa miếu đang bốc cháy hừng hực cùng với đám cương thi, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Mãi tới khi mọi thứ đã cháy thành than, bà mới xoay người rời đi, theo sau đó là tôi cùng một đám

người.

Thế nhưng chẳng ai để ý rằng, sau khi bọn họ quay người đi, một cơn gió nhẹ thổi qua, đám tro xám đó bồng dưng lại động đậy, rất nhanh sau đó liền trở về bộ dáng cương thi hoàn hảo như lúc ban đầu

Ve tới nhà họ Nghị, bà Vân Tâm bảo thằng Ât sắp xếp chỗ cho tôi, đương nhiên là phòng của cái tên Nghị Minh gì đó rồi, khi tôi hỏi bà ta chuyện này, bà ta chỉ lườm tồi một cái rồi bảo, "Mợ là vợ của cậu Nghị Minh, không ở phòng cậu ấy thì ở đâu."

Ờ, cũng tốt thôi, thế nhưng còn động phòng cái quỷ gì nữa?

Lúc này bà ta lại bảo rằng, "Hôm qua mợ mới bái đường, còn chưa động phòng, cho nên hôm nay làm lễ động phòng bù."

Muốn Tồi dọng phòng với một cái di ảnh?

Không đùa tôi day chú?

Đương nhiên là lời phản đối của tôi chẳng có tác dụng gì cả, trời vừa tối tôi đã bị dẫn vào động phòng, kèm theo đó là một di ảnh.

Cũng đành chịu thôi, người ta có câu người đứng ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Tôi nhịn! Không phải chỉ là thức trắng một đêm thôi hay sao? Tôi nhịn được!

Vốn dĩ hai ngày hôm nay đã rất mệt, tôi cũng chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, cho nên tới nửa đêm mắt đã díu cả lại, tồi bỏ qua mấy lời dặn dò phải thức nguyên đêm của bà Tâm, yên tâm đắp chăn

chìm vào mộng đẹp.

Đúng lúc này tôi lại nghe thấy tiếng 'tí tách' rơi ngoài hành lang, giống như tiếng mưa rơi vào trên mái nhà, tôi nén cơn buồn ngủ, đi ra ngoài mở cửa phòng xem, thế nhưng ngoài màn đêm yên tĩnh cùng với vầng trăng sáng trên bầu trời thì chẳng còn gì cả, tôi cảm thấy khó hiểu quay người vào phòng.

Lúc này, tôi lại nhìn thấy trên giường tôi có một cái bóng!

Đúng, là một cái bóng, hình như còn đang cử động.

Tôi nhìn về phía di ảnh đặt ở trên bàn, sau đó lại nhìn về phía giường

Không phải, là động phòng với quỷ thật đấy chú?!

Chương 7: C7: Cái chết của cụ nghị hiên 1

Minh Hoài Thục tôi trời sinh lá gan lớn, lại thêm tính tò mò, cho nên dù hiện tại tôi đang run rẩy thì cũng không thể ngăn cản được bước chân đang tiến dần về phía cái bóng đang nằm trên giường.

Càng đi tới gần, cái bóng đó càng hiện ra rõ ràng hơn, rõ ràng đó là bóng dáng của một người dan ông, khi tôi tới gần, kẻ đó đột nhiên quay đầu lại, cho nên tôi nhìn rõ mồn một gương mặt của hắn ta.

Là Nghị Minh!

Là người chồng quỷ của tôi!

"Ôi mẹ ơi!" Tôi không kìm được hét lên một tiếng, chân không ngừng lùi về phía sau.

Cho dù lá gan của tồi có lớn tới cỡ nào thì tồi cũng là người! Những chuyện phi khoa học này tôi vẫn chưa thể nào chấp nhận được.

Tôi chỉ tay vào hắn, lắp bắp mở miệng, "Tại sao… Tại sao?" Tại sao anh lại ở đây?

Tôi muốn nói như vậy, nhưng có vẻ là vì quá hoảng sợ cho nên lúc đó tôi không tài nào nói được một câu hoàn chỉnh.

Chỉ nhìn thấy hắn ta nghiêng đầu, khó hiếu nhìn tôi, "Nhà của tôi? Sao tôi lại không thể ở đây?"

Ánh mắt hắn nhìn tôi giống như tôi mới là kẻ không nên xuất hiện ở

đây vậy.

“Anh Anh là Nghị Minh?” Tôi chần chừ mở

miệng, chân thì đã bước tới cửa, tay bám sát lấy cánh

cửa.

“Tòi tưởng cô đã biết điều đó rồi.” Hắn chậm rãi mở miệng, liếc mắt nhìn cánh tay đang túm lấy cánh cửa củatõi.

“Ôi mẹ ơi, ma!” Tôi rên lên một tiếng, tay không ngừng đẩy cửa ra ngoài, thế nhưng tôi lại bi thảm phát hiện.

Cửa, không, đẩy, được!

“Cô đi đâu vậy, tân nương của tôi!”

Chẳng biết hắn ta đã đi tới bên cạnh tôi từ lúc nào, mãi cho tới khi tiếng nói vang lên bên tai, tồi mới giật mình quay đầu lại, đập ngay vào mắt tôi là một gương mặt đẹp trai được phóng đại lên.

Hắn kề sát vào mặt tồi, tò mò hỏi.

Hơi lạnh trên người hắn tỏa ra làm tôi phát run, thật là lạnh!

“Tôi…. Tôi khát nước, tôi muốn đi uống nước….” Tôi khồng ngừng lùi người về phía sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với hắn.

Mẹ ơi, là ma đó, hắn là ma đó, hắn đã chết được ba năm fôi!

Nghị Minh nghe tôi nói thế thì nghiêng người, đưa ánh mắt nhìn về phía ấm trà ở trên bàn.

Tôi nhìn theo ánh mắt của hắn, nhìn thấy ấm trà còn đang đầy bình

bên bàn

Tôi:” ”

“Tôi… Tôi muốn đi vệ sinh!”

Hắn lại đưa ánh mắt về cuối phòng, vị trí của một cái bô.

Tôi:” ”

Thôi được, tôi thừa nhận mình sợ hắn, muốn chạy khỏi đây thật nhanh, mặc dù hắn cũng khá đẹp trai Nhưng hắn vẫn là quỷ!

“Đêm nay là đêm động phòng của chúng ta, cô muốn đi đâu.” Hắn cau mày, có chút không vui.

Tôi chỉ chỉ hắn, sau đó lại chỉ chỉ mình.

Ý tôi muốn nói là người quỷ không chung đường, tạm biệt, không tiễn!

Lần này hắn lại ‘A’ một tiếng, “Tôi cũng đâu có nói là chúng ta chung đường.”

Giống như biết tôi đang lo lắng điều gì, hắn chậm chạm mở miệng: “Yên tâm, tôi chỉ về thăm nhà, không làm gì cô cả.”

Sau đó quay đầu đi về phía giường.

Thấy hắn không có ý định muốn động phòng, tôi thở phào một hơi, lúc này mới yên tâm đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống.

Bởi vì chuyện vừa xảy ra đã hoàn toàn đánh bay cơn buồn ngủ của tôi, lúc này tôi mới tỉnh táo ngồi nhìn người chồng quỷ Nghị Minh của tôi đang lười biếng nằm ở trên giường.

Sau khi nhìn ngắm thật kỹ, tôi lại nhìn sang tấm di ảnh đặt ở trên bàn, sau đó cảm khái một câu, "Sao

có thể khác biệt lớn tới như vậy.'

Nhìn trên ảnh thì cùng lắm chỉ nhìn thấy hắn có chút ưa nhìn, nhưng ngoài đời thật thì đâu chỉ là ưa nhìn, phải là đẹp mắt mới đúng.

Nhìn hắn đang nhắm mắt, trong đầu tôi bỗng nhiên nhảy ra một nghi vấn, "Là quỷ mà cũng phải ngủ ư?"

"Tại sao làm quỷ lại khồng thể ngủ?" Hắn hỏi ngược lại.

Nghe tiếng đáp lại của hắn, tôi mới giật mình, hóa ra tôi đã vô tình mở miệng nói lên suy nghĩ trong đầu từ lúc nào.

"Không phải tất cả loại quỷ như anh đều ngủ ban ngày sống ban đêm sao?" Đâm lao thì phải theo lao, người ta đã mở miệng đáp lời, tôi cũng không thể không nói tiếp.

"Cô nghe ai nói vậy?" Ánh mắt hắn nhìn tôi như nhìn một kẻ đầu óc có vấn dề.

Tôi có chút xấu hổ: "Không phải…. mọi người đều nói như vậy sao?"

Lần này Nghị Minh chỉ liếc mắt nhìn tồi, không nói nữa. Chẳng hiểu sao tôi lại có thể nhìn ra ý khinh thường từ trong ánh mắt đó nữa.

Tôi sờ sờ mũi, ngượng ngùng đổi chủ dề: "Sao anh lại về được?" Không phải người chết đều phải ở Âm Phủ sao?

'Tháng bảy, Diêm Vương mở cửa cho hồn về

thăm nhà." Hắn có chút phiền chán mở miệng.

Lần này tôi ngậm miệng, không nói chuyện nữa, nhưng đôi mắt vẫn nhìn hắn chằm chằm.

Nhìn tới mức hắn khồng nhịn nổi mở miệng, "Cô muốn hỏi cái gì?"

Tôi mỉm cười, nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mở miệng, "ở dưới đó Có lạnh

không?"

Nghị Minh:" "

Ánh mắt hắn nhìn tôi rất khó tả, giống như không thế hiểu được vì sao đột nhiên tồi lại hỏi một câu không đâu vào đâu như thế.

Thế nhưng hắn vẫn trả lời: "Không lạnh."

Chưa đợi tôi trả lời, đôi mắt của hắn đảo qua mặt tôi một vòng, sau đó có chút chán nản mở miệng, "Chị dâu đúng là rất ghét tôi."

" Tại sao?"

"Tìm cho tôi một tân nương mà cũng phải tìm người xấu như vậy."

Tôi: " " Hắn đang mắng tôi xấu đúng không!

Tôi ôm mặt, nức nở vài tiếng, Nghị Minh thấy thế, cho rằng lời mình nói có hơi quá đáng, dù sao tôi cũng là con gái, mà con gái thì để ý vẻ bề ngoài của mình nhất.

Hắn luống cuống mở miệng: "Cô đừng khóc, dù sao Dù sao cồ cũng không đến nồi, còn tạm chấp

nhận được."

Lúc này tôi mới ngẩng mặt lên, lấy khăn tay lau đi vài giọt nước mắt mình vừa mới lấy nước chấm vào, thút thít mở miệng, "Tôi khóc là bởi vì thương anh."

CỔ nhân nói không sai, nước mắt của mỹ nhân là có giá trị nhất, mặc dù tôi cũng không phải mỹ nhân gì Nhưng vừa nghe tôi nói thế, hắn đã sững người

lại, không thể tin nổi mở miệng hỏi:

"Thương tôi?"

"Đúng thế, thương anh tới lúc thành quỷ rồi mà vẫn còn bị mù " Không nhìn thấy vẻ đẹp của tôi.

Nghị Minh: " "

Hắn đương nhiên biết tồi đang chửi xéo hắn, cho nên ánh mắt lúc nhìn tôi không mấy thân thiện, hắn hừ lạnh một tiếng, quay người đi về phía giường, sau đó giống như nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi:

"Cô không sợ tòi sao?" Không phải là người thì dều sợ quỷ sao?

Tôi ôm ngực, mặt lập tức chuyển sang trắng, mở miệng khoa trương, "Sợ chứ, sợ chết đi được, anh thật đáng sợ "

Nghị Minh:" " Đừng cho rằng tôi không biết

cô đang giả vờ!

Hắn phất tay, quay đầu, sau đó lại nghe thấy giọng nói sâu kín của tôi truyền tới từ phía sau lưng, "Thật ra thứ như anh tồi gặp rất nhiều fôi, lúc đều thì còn sợ, sau này thì cũng quen, không còn sợ nữa "

Từ nhỏ tôi đã mở con mắt âm dương, nhìn thấy những thứ người thường không thế thấy hồi nhỏ còn sợ hãi kêu khóc, nhưng sau này lớn thì quen dần, rồi cũng thấy chúng không còn đáng sợ nữa.

Giống như không ngờ được tôi đột nhiên lại nói ra một câu như thế, chẳng biết câu đó chạm tới dây thần kinh nào của hắn, hắn lại đột nhiên có lòng tốt mở miệng nhắc nhở, "Cô sống không quá hai mươi."

"Cảm ơn anh da cho tôi biết chuyện này!" Tôi nghiến răng nghiến lợi đáp lại, hồi nhỏ lần nào đi lên chùa mấy vị đại sư cũng bảo tôi như vậy, nhưng khồng phải tôi vẫn khỏe mạnh sống den hồm nay sao.

Tuy nói rằng tôi không tin vào mấy thứ này lắm, nhưng chuyện này vẫn là một cái gai trong lòng tôi, vất vả lắm tôi mới quên được chuyện này, hắn thì hay rồi, cho rằng có lòng tốt nhắc nhở tôi!

Hắn đột nhiên phun ra một câu làm tôi không vui, cho nên tôi cũng nhất định không để cho hắn được thoải mái.

Tôi nhìn hắn, do dự mở miệng, ánh mắt chân thành, "Anh Không phải là không được đấy chứ?"

Quả nhiên câu nói này có lực sát thương rất lớn, lời vừa mới nói ra đã thấy bóng lưng hắn cứng lại.

Nghị Minh: " " Muốn bóp ch.ết cô ta.

Hắn làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía giường, tôi lại không sợ chết bổ thêm một đao, "Có lẽ là vì thế mà khi sống anh không lấy vợ, chết rồi

mới tìm vợ?'

Lần này hắn thực sự tức giận fôi, bởi vì tôi nhìn thấy hắn xoay người bước về phía tôi, tôi còn chưa kịp suy nghĩ thì chân đã mềm nhũn,

ngã xuống xuống bàn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy nhìn căn phòng trống không, tôi còn đang nghĩ là có phải hôm qua mình bị mộng du không, thì lúc này đã nghe thấy tiếng chân gấp gáp từ bên ngoài phòng.

"Mợ hai, mợ tỉnh chưa? Có chuyện lớn rồi!"

Nghe thấy thế, tôi vội vàng đứng dậy, bởi vì cả đêm giữ nguyên một tư thế nằm gục trên bàn, cho nên chân tôi có hơi tê, phải mất một lúc tồi mới đứng vững, vội vàng đi ra mở cửa.

Thằng Ât hình như đã đứng ở ngoài cửa từ rất lâu rồi, thấy tồi bước ra, nó vội vàng nói: "Cụ Nghị Hiên chết rồi, mợ hai mau thay do rồi tới phòng chính đi, con đi trước."

Chưa đợi tôi trả lời, nó đã chạy biến đi.

Tôi thần thờ bước vào phòng.

Cụ Nghị Hiên, cha của Nghị Văn, Nghị Minh và Nghị Hoàng. Đã chết!

Chương 8: C8: Cái chết của cụ nghị hiên 2

Tôi thần thờ ngồi ở trong phòng, sau đó lại nhỏ giọng lấm bẩm: "Hóa ra lời người ta nói cũng không sai, mình đúng là đồ xui xẻo, không chỉ khắc chết cha mẹ ruột, mà ngay cả người bố chồng chưa kịp gặp mặt này cũng khắc luôn "

Từ nhỏ, người trong thôn đã bảo tôi là dồ sao chổi, mẹ tôi vì khó sinh nên chết, còn cha tôi thì cũng bị tai nạn mất mạng ngay trong ngày đầy tháng của tôi. Hồi đó tôi không tin vào mấy lời này, nhưng hiện tại xem ra phải suy nghĩ lại rồi.

Khi tôi đi tới phòng chính, người ra người vào đã tấp nập, trong căn phòng còn vang lên tiếng khóc đè nén của một người phụ nữ.

Tôi đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn một phòng đầy ắp người, đang do dự có nên bước vào hay không thì bà Tâm đã nhìn thấy tôi đứng ngơ ngác ở ngoài, bà vẫy tay, kêu tôi lại chỗ bà.

Quả thật nếu như bà ấy không gọi thì tôi cũng sẽ lại chỗ bà ấythôi, bởi vì trong phòng này toàn gương mặt xa lạ, tôi chẳng quen ai ngoài bà Tâm cả.

Bước đến bên cạnh bà Tâm, bà Tâm lúc này đã thay đi bộ sườn xám hay mặc trên người, thay vào đó là bộ quần áo trắng đục, trông bà lúc này giản dị hơn rất nhiều.

Tôi nhìn khắp phòng một lượt, người nào người nấy ăn mặc giản dị, không là màu đen thì cũng là màu xám, tôi lại nhìn bộ đo đỏ trên người mình, cảm

thấy có phải là mình nên đi thay lại đồ rồi không?

Không phải là tôi muốn mặc như thế này mà thật sự trong tủ quần áo ngoài bộ hỷ phục thì chỉ còn lại bồ đồ này thôi.

Bà Vân Tâm đương nhiên cũng nhìn ra tôi khó xử với bộ đồ, bà túm lấy tay tòi, khẽ giọng nói, "Mợ không phải lo, chị đã cho thằng Ât đi mua cho mợ mấy bộ khác fôi." Đương nhiên là lúc này không thể may kịp, chỉ có thể mua.

"Cảm…. Cảm ơn chị."

Trong lòng tôi vẫn thấy rất nặng nề, nhìn ông cụ Nghị Hiên đang nằm trên giường, trên mặt đắp một tấm khăn trắng, tôi ngấn người suy nghĩ một lúc, fôi mới kéo kéo tay bà Vân Tâm đang đứng bên cạnh mình, thấp giọng nói, "Hay là…. Hay là chị cho thằng Ất đưa tôi ra khỏi trấn đi, có lẽ… Có lẽ ông cụ chết là do bị tôi khắc đây. "

Bà Tâm lúc này lại quay lại nhìn tồi một lượt từ đầu tới chân, ánh mắt của bà ấy làm cho tôi cảm thấy khó chịu, giống như lúc này tôi đang trần tru.ồng đứng trước mặt bà ấy vậy.

Một lát sau bà mới nói: "Mợ khắc không nổi đâu."

Tôi ngớ người, chưa kịp hỏi kỹ thì lúc này ngoài cửa lại truyền tới tiếng ồn ào.

Là cậu cả Nghị Văn trở về.

Cha của mình chết, cậu Nghị Văn có thể lăn lộn ở bên ngoài được mới là lạ.

Nhìn thấy bộ quân phục trên cái người gọi là Nghị Văn đó, tôi cảm thấy khá kỳ lạ, lúc này bên cạnh tồi lại truyền tới tiếng nói, "Nhà họ

Nghị từ xưa tới nay dều làm tướng quân, đến đời này cũng không ngoại lệ, anh ấy và cậu Nghị Hoàng đều ở trong quân đội."

Hóa ra là bà Tâm nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt tôi, chủ động mở miệng giải thích.

Tôi nhìn bà ấy, sau đó lại nhìn người đàn ông mặc quân phục cao lớn đứng ngoài cửa, thầm nhủ, hóa ra tình cảm của hai người này cũng chẳng tốt lắm. Nếu không, chồng đi xa mới về, sao bà ấy còn có thể bình thản đứng ở đây được.

Người ở đây có một tục lệ, khi nhà có người chết, người đi xa trở về không được vào nhà ngay, mà phải đứng ở ngoài cửa trước hai tiếng, để phòng trên đường đi mang theo những quỷ nhỏ khác, khi bước vào nhà sẽ dọa hồn của người nhà sợ bỏ đi, để quỷ lạ làm tu hú chiếm tổ chim khách.

Cộng thêm việc đường đi vào trấn này chỉ có một, cho nên lại càng phải cẩn thận hơn.

"Đi, chị dẫn mợ đi thay quần áo." Lúc này bà Vân Tâm lại kéo lấy tay tôi, đi ra ngoài bằng cửa sau.

Tôi cứ để bà ấy kéo di như vậy, trên đường đi tới phòng bà ấy, tôi đột nhiên nhớ lại câu 'mợ khắc không nổi' của bà, lúc này mới kéo tay bà lại, mở miệng hỏi: "Câu khi nãy của chị là ý gì, cái gì mà tôi khắc không nổi?"

Bà Tâm nhìn tôi, thở dài thườn thượt: "Mợ không

nhìn ra à?"

'Tôi phải nhìn ra cái gì."

Lần này bà ấy lại im lặng một lúc lâu, sau đó lắc đầu, "Thôi bỏ đi, mợ không nhìn ra cũng tốt "

Tôi lại càng khó hiểu hơn, rốt cuộc là tôi phải nhìn ra cái gì?

Lúc này bà ấy cũng đã kéo tồi tới phòng của mình, thằng Ất đã đứng chờ sẵn ở trước cửa phòng, trên tay nó là mấy cái túi nhỏ, bà Tâm cầm lấy cái túi rồi kéo tồi vào trong phòng, trước khi khép cửa lại bà còn dặn dò thằng Ất:

"Bà cấm mày bước lên nhà trên một bước, thồi, tốt nhất mấy ngày này mày đi về thăm nhà một chuyến đi."

Thằng Ất đã quen với việc bỗng dưng bà Tâm nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, nó gật đầu vâng dạ, lúc này bà mới yên tâm khép cửa lại.

Sau đó bà cầm túi như tay đưa cho tôi, bảo: "Chị có chuyện cần nói với mợ, nhưng mà mợ đi thay đồ trước đi da."

Tôi đương nhiên rất tò mò chuyện khi nãy, cầm lấy túi quần áo nhanh chóng đi thay, khi bước ra ngoài đã thấy bà Tâm đang vuốt mấy quyến sách trên bàn.

Tôi nhanh chóng bước tới ngồi xuống đối diện bà, mắt liếc thấy được dòng chữ trên cuốn sách cũ >.

Tôi: " " Không phải là bảo tôi đi tu đạo đây

chứ?

"Nghị Hiên chết không phải do mợ đâu, mợ yên tâm." Bà Tâm thấy tồi vần đế tâm chuyện lúc nãy cho nên mở miệng giải thích.

Tôi ngoan ngoãn ngồi lắng nghe.

"Mợ không nhìn thấy à, trong phòng ban nãy không có hồn của Nghị

Hiên, người mới chết hồn khồng thế đi xa được, cho nên ”

“Ý chị bảo là có người bắt hồn ông ấy đi rồi ”

“ừ, chuyện này chị không quản được, mợ cũng không quản được.”

Tôi đương nhiên là không quản được, nhưng mà bà Vân Tâm Bà ấy là con dâu của ông Nghị Hiên

mà, tại sao Lúc này tôi mới để ý tới cách bà ấy gọi

ông Nghị Hiên, là gọi thẳng tên, chứ không phải là cha hay là ông cụ.

Cả cái cách bà ấy nhìn ông Nghị Hiên, cậu cả Nghị Văn nữa, hình như bà ấy chẳng có chút tình cảm nào với người nhà họ Nghị, thế nhưng nếu không có tình cảm, sao bà ấy phải hết lòng đi tìm tân nương cho Nghị Minh chứ?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này không đơn giản, càng nghĩ lại càng thấy đau đầu, mà đối với một người suy nghĩ chuyện đơn giản cũng có thể làm cho nó phức tạp lên như tòi, cách tốt nhất là khồng để ý tới chuyện này nữa.

Khó có dịp được ngồi gần bà Tâm như vậy, lần này tôi mới có cơ hội quan sát kỹ càng bà ấy, bà Vân Tâm rất đẹp, nhìn như mới hai mươi, thế nhưng ánh

mắt của bà lại uy nghiêm, khiến người khác liên tưởng tới những người đứng tuổi, tôi không nén nổi tò mò, mở miệng hỏi: “Chị Tâm à, chị bao nhiêu tuổi rồi.”

” 29 tuổi.” Bà mở miệng nói bừa.

“Chị đẹp thật đấy!”

” Chỉ là một cái túi da mà thôi.”

Rõ ràng cồ ấy còn rất trẻ, thế nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao người khác lại luôn miệng gọi cô ấy là phu nhân, hay là gọi là bà Vân Tâm.

Nhưng chưa đế tôi kịp suy nghĩ lâu hơn, cô ấy đã túm tay kéo tôi dậy đi ra khỏi phòng, “Lát nữa lúc khiêng người vào quan tài, mợ đừng có nhìn.”

Tôi:”?”

“Chị sợ mợ nhìn thấy mấy thứ không sạch sẽ.”

Nhà họ Nghị không hổ danh là nhà giàu nhất vùng, rất nhanh tới buổi chiều đã tìm được một chiếc quan tài bằng gỗ lim, trạm khắc rất đẹp. cả căn nhà lớn mới hôm qua còn treo chữ hỉ màu đỏ, hôm nay đã một màu tang thương, nhìn dau cũng thấy khăn trắng.

Là mợ hai của nhà họ Nghị, đương nhiên mấy việc như sửa soạn bưng bê không tới lượt tôi phải nhúng tay, thế nên tồi lại trở thành người rảnh rồi.

Khi nãy có người gọi Vân Tâm, nên cồ ấy đã đi rồi, cho nên hiện tại chỉ có mình tôi đang đứng trước cửa phòng chính, nhìn người ra người vào.

Cuối cùng là do thằng Ât nhìn thấy tôi rảnh rồi

không có việc gì làm, mới mở miệng bảo, “Mợ hai về phòng nghỉ ngơi đi, tối nay mợ phải thức để canh linh cữu đấy, đừng đứng đây cản đường người ta nữa.”

Vừa lúc tôi tránh người để một đám bưng quan tài bước vào trong phòng.

Tôi:” ” Được thôi, quả thật là tôi đứng đây

cũng vô dụng.

Dù sao người như tôi có thêm một thì cũng thừa mà thiếu đi một thì cũng không thiếu, cho nên vừa hay về phòng, nghe lời Vân Tâm, không nhìn mặt người đã chết.

Lại thêm việc đêm qua tôi ngủ không ngon, cho nên vừa về tới phòng đặt lưng xuống giường cơn buồn ngủ đã ập đến, tôi kéo chăn chìm vào mộng đẹp.

Một lần ngủ này là ngủ tới tận khuya, tôi tỉnh dậy là vì đói.

Bên tai còn vãng vẳng tiếng nhạc tụng kinh, tôi mở cửa phòng, nhìn ra bên ngoài, một màu tối om, chỉ có linh đường đặt quan tài là còn sáng đèn, ngọn nến đỏ cứ lập lòe lập lòe khiến cho tôi có chút sợ, vội vàng dời mắt khỏi đó.

“Phu nhân biết ngay thế nào lúc này mợ cũng tỉnh cho nên bảo con đem thức ăn tới cho mợ đây.” Đúng lúc này, bên tai tôi lại truyền tới giọng nói của thằng Ất.

Tôi hồi thần lại, nhìn mấy dĩa thức ăn trên tay thằng Ât, chịu đựng cảm giác muốn nhào lên ăn, mở

miệng hỏi: “Ai đang trông linh đường vậy?” Không phải là bảo tôi phải trông sao?

“Dù sao cũng không phải mợ đâu, mợ cứ yên tâm.”

Nghe nó nói vậy tôi yên tầm cầm khay đựng thức ăn bưng vào trong phòng, sau đó bảo nó, “Bát đũa ngày mai tôi sẽ tự rửa, cậu về phòng nghỉ ngơi đi.”

Chưa đợi nó đáp lại, tôi đã quay người đi vào phòng, khép cửa lại. Chẳng biết có phải do tôi hoa mắt hay không, mà trước khi khép cửa lại nhìn thấy đèn của linh đường chợt tắt.

Lúc đang ngồi trên bàn ăn, chẳng hiếu sao tôi lại có cảm giác nôn nao trong lòng, giống như chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Quả nhiên, sáng hôm sau đã xảy ra chuyện lớn.

Chương 9: C9: Âm trạch của nhà họ nghị

Ông Nghị Hiên biến mất rồi!

Nói đúng hơn là cái xác ông ấy biến mất rồi!

Lúc phát hiện ra chuyện này là khi chuẩn bị đưa đi chôn, người khiêng quan tài thấy quan tài nhẽ bang, cảm thấy không ổn, cho nên mới đề nghị mở quan tài ra xem xét.

Việc thổ táng ở nơi này kỵ nhất là đem quan tài rỗng đi chôn, như vậy không chỉ mình người khiêng quan tài xui xẻo, mà cả gia đình có tang cũng xui xẻo theo, có khi còn gặp phải chuyện trùng tang*.

*Trùng tang: Người thân trong gia đình mất liên tiếp theo một chu kỳ nào đó.

Quả nhiên khi mở quan tài ra liền phát hiện bên trong rỗng tuếch, thi thể mới được bỏ vào ngày hôm qua đã biến mất không chút dấu vết.

Dọa tới những người có mặt ở đó biến sắc, sắc mặt của Vân Tâm cũng không tốt đẹp gì, à, tất nhiên là ngoại trừtôi.

Tôi là người mới tới vùng này, còn chưa hiểu tục lệ nơi đây, chưa kế tôi cũng chẳng có chút tình cảm nào với người bố chồng chưa kịp gặp mặt này. Cho nên ở đây, tôi là người bình tĩnh nhất.

Tôi liếc mắt nhìn mọi người, sau đó lại tiếp tục an phận đứng phía sau như một con rối gỗ. Nào ngờ lúc này Vân Tâm lại kêu tên tôi:

“Mợ Hoài Thục!”

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía tôi,

tôi không còn cách nào khác đành phải bước lên, đứng bên cạnh cô ấy.

“Mọi người ra ngoài đi, tôi có chuyện cần nói với mợ Hoài Thục ở đây.” Vân Tâm quay đầu nhìn mọi người, nhẹ giọng nói.

Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác mọi người rất nghe lời cô ấy, nói đúng hơn là sợ cô ấy. Nghe cô ấy nói vậy cũng chẳng ai thắc mắc câu nào, lần lượt kéo nhau đi ra, lúc đi ra còn rất có tâm khép cửa phòng lại.

Vì thế hiện tại ở linh đường chỉ còn lại ba người chúng tôi.

Tôi, Vân Tâm, và Nghị Văn.

Tôi nhìn Nghị Văn khó hiểu, “?” Không phải là bảo tất cả mọi người đều đi ra sao.

Nghị Văn chẳng nói gì, chỉ cau mày nhìn tôi, giống như đang muốn xuyên qua tôi nhìn ra một người nào đó.

Bổng dưng tôi rùng mình một cái, da gà nối hết cả lên, bởi tôi cảm thấy sau lưng mình bỗng dưng mát lạnh.

Mà nơi day đang trong phòng kín, lâỳđâu ra gió. Sau lưng tôi là chiếc quan tài rồng còn đang để nguyên hiện trạng bị cạy nắp.

Tôi nhanh chóng đứng phía sau Vân Tâm, trên người cô ấy có một loại cảm giác khiến tôi cảm thấy rất an toàn, giống như có cô ấy ở đây thì mọi chuyện sẽ dược giải quyết.

Nhưng mà

Hình như lần này tôi an tâm hơi sớm, bởi vì cõ ấy nhanh chóng kéo tay tôi đi lên phía trước, "Mợ nhìn xem?"

Nhìn?

Cô ấy muốn tôi nhìn thứ gì?

"Chị Tâm à, chị muốn tồi nhìn ra cái gì?" It ra cũng phải cho tôi biết tôi cần nhìn cái gì chứ.

"Nhìn xem Nghị Hiên đang ở đâu."

Ông Nghị Hiên? Đã chết fôi mà! Tôi đâu có khả năng thông thiên mà nhìn thấy người chết được.

"Chị Tâm à, chị dâu à, không phải chị bảo tôi " Câu 'không quản được chuyện này' còn chưa

kịp nói ra đã bị cồ ấy cắt ngang.

"Không quản được cũng phải quản, lần này mợ mà không làm thì chị sẽ ném mợ vào trong quan tài thay thế cho Nghị Hiên."

Đừng có nghi ngờ tính đáng tin của chuyện này, tồi tin là nếu như tôi lắc đầu cô ấy sẽ lập tức ném tồi vào trong đó đem đi chôn sống.

Nghe nói người ở vùng này nếu muốn tránh chuyện trùng tang thì chỉ cần đem một trinh nữ đi chồn sống để cồ ấy hóa làm lệ quỷ trông coi phần mộ của người đã khuất là được.

Mà tôi chính là sự lựa chọn sáng suốt nhất!

Lòng cầu sinh mạnh mẽ khiến tôi mở to mắt nhìn xung quanh,

nhưng ngoại trừ linh đường, di ảnh,

bàn thờ và quan tài đặt ở giữa thì quả thật tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

"Chị à, tôi không nhìn thấy gì cả, thật đây." Tôi rưng rưng đáng thương nói, chỉ thiếu mồi việc đưa hai ngón tay lên thề nữa thôi.

Vân Tâm nhìn gương mặt đầy vẻ chân thành của tôi, cau mày, sau đó mở miệng: "Đừng dùng mắt thường, dùng mắt âm dương của mợ nhìn đi."

"Không phải chị cũng có mắt âm dương sao?" Tôi nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Mắt âm dương đó của chị chỉ là tạm thời, không thể bằng đôi mắt thật của mợ được." Nào ngờ cô ấy lại nghe thây.

Mắt âm dương. Nhìn ma quỷ. Đúng là tôi có.

"Nhưng mắt đó đã bị bà nội tôi nhờ cao tăng làm phép che đi rồi." Tôi lắc đầu, tỏ vẻ có lòng mà không giúp gì được.

"Vậy thì chị mượn đôi mắt của mợ dùng một chút." Cô ấy vừa nói, vừa cắn ngón tay tới bật máu, sau đó ấn nó lên hai mí mắt của tôi, cùng hai mí mắt của cồ ấy.

Tôi còn chưa kịp hiểu cái gì gọi là 'mượn mắt của tôi dùng một chút' thì một cảm giác choáng váng đã ập đến, trời đất bỗng dưng quay cuồng, tôi nhắm mắt lắc đầu, tới lúc mở mắt ra, thứ tôi nhìn thấy đâu phải hình ảnh khi nãy nữa.

Thứ tồi nhìn thấy là không qian xung quanh đang vặn vẹo không ngừng, tôi cảm thấy có chút đau mắt,

không nhịn được muốn nhắm mắt lại.

Thế nhưng lúc này tôi lại phát hiện

Không, nhắm, mắt, được!

"Mợ nhìn xung quan đi." Giọng nói của Vân Tâm vang lên bên tai, hơi nóng phả vào cổ làm tôi rụt rụt cổ lại.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, thế nhưng lại không nhìn thấy hình bóng của cô ấy đâu cả, đang lúc tôi định mở miệng hỏi thì cô ấy lại nói tiếp, "Chị mượn mắt âm dương của mợ, thứ mợ nhìn thấy cũng là thứ chị nhìn thấy, mợ nhìn đi, nhìn xem Nghị Hiên đang ở đâu."

Tôi đứng im một lát, hình ảnh trước mắt dần dần rõ ràng hơn, không còn vặn vẹo nữa, xung quan một màu ảm đạm, đơn sắc.

Tôi hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, sau đó lùi dần về phía sau để mở rộng tầm nhìn

Cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ phía sau lưng, tôi cảm giác dược phần lưng ướt ướt giống như bị dính nước, tôi run run, "Chị Tâm Sau lưng tôi

Sau lưng tôi." Có thứ gì đó

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của Vân Tâm, "Mợ bước lên phía trước mấy bước, sau đó xoay người lại."

Tôi nghe lời, đi lên phía trước sau đó xoay người lại.

"Ọe " Khi hình ảnh phía sau lưng đập vào

mắt, tôi không nhịn nổi mở miệng nôn khan, thật sự quá ghê tởm.

Phía sau lưng là một người được treo trên cây xà ngang của căn phòng, chẳng phân biệt được nỗi là nam hay nữ, bộ quần áo màu

trắng đang mặc trên người nọ ngấm máu tới mức đổi xang màu đỏ nâu,bụng thì bị rạch, lòi hết cả dạ giày, ruột non ra ngoài, điều buồn nôn nhất là trên miệng thứ đó còn đang bị nhét một đoạn ruột thừa

Tôi ngồi bệt xuống đất, gương mặt trắng bệch, đúng lúc này, lại vang lên tiếng 'tong', 'tong', nghe giống như tiếng nước nhỏ giọt xuống nền nhà.

Rất không may, thứ 'nước' đó nhỏ đúng vào chỗ của tôi, tôi đưa tay lên quệt má, là máu

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, thì một đám tóc khổng biết từ đâu rũ xuống trước mặt tôi. Bạn có biế ang uện == T M T Y Ệ . n ==

Tôi:"???"

"A "

Tôi không kìm nổi tiếng hét từ cổ họng, bởi vì đám tóc đó là của một nữ quỷ bị treo ngược lên trần nhà, đầu lơ lửng sắp đứt tới nơi.

Tôi ôm trái tim đang đập thình thịch của mình.

Cũng may tôi có một trái tim khỏe mạnh để chịu đựng đủ mọi k/ích thích này.

"Mợ đi về phía góc phòng đi." Có lẽ Vân Tâm thấy tôi quá thê thảm, mở miệng nhắc nhở, tôi nghe thấy sự bất lực trong đó.

Tôi Sao cô không nói sớm!

Tôi cảm thấy chắc chắn là cô ấy cố ý cố ý muốn cho tôi xem mấy thứ này.

Tôi hận tới ngứa răng, nhưng lại không dám không nghe theo.

Quả nhiên khi tới góc phòng liền nhìn thấy một bóng người đang đứng, là một người đứng tuổi, trên người còn mặc áo nhập quan*, chân lơ lửng không chạm đất, mặt mũi trắng bệch.

*Áo nhập quan: Áo mặc cho người chết lúc vô quan.

Quả thật hình ảnh này cũng không mấy đẹp đẽ, thế nhưng so với những thứ tôi nhìn thấy khi nãy, tôi vẫn cảm thấy hợp mắt hơn nhiều.

Tôi còn chưa kịp mở miệng, ông Nghị Hiên đã nói trước, "Âm trạch…. Kiểm Tra Âm Trạch "

Chương 10: C10: Quan tài gỗ là nghị lâm hay nghị minh

Âm trạch? Âm trạch làm sao? Tòi thấy có chút khó hiếu.

Tôi còn chưa kịp hỏi lại thì ông Nghị Hiên đã đột nhiên biến mất, ngay trước mặt tôi.

Tôi:???

Không phải khi nãy ông ấy còn đứng trước mặt tôi sao? Tôi mở miệng thắc mắc với Vân Tâm, "ông Nghị Hiên, ông ấy. " Biến đi đâu rồi?

Thế nhưng tôi chưa kịp nói xong thì đã bị Vân Tâm ngắt lời, cồ ấy nói: "Đó chỉ là một phách thôi, ba hồn bảy phách, phách bị tách ra rất nhanh sẽ tan biến."

'Vậy là có người cố ý đặt một phách ở đây để dụ chúng ta xuống đi kiểm tra âm trạch." Tồi cảm thấy khả năng này là có lý nhất.

Đầu tiên là cướp hồn ông ấy đi, khiến ông ấy chết, sau đó lại cướp xác đi, đế khiến Vân Tâm chú ý, rồi bỏ lại một phách, hòng dụ cô ấy đi xuống kiểm tra âm trạch.

"Không phải, là do Nghị Hiên tự cắt phách của mình ra để báo cho chúng ta."

"Thế nhưng "

“Có lẽ là Nghị Hiên đã nhìn thấy thứ gì đó, đi, mợ đi kiểm tra âm trạch với chị.” Có thể khiến một người như Nghị Hiên tự cắt ra phách của mình, có thể thấy

kẻ đã giết Nghị Hiên cũng không đơn giản.

Tôi còn chưa kịp đáp lại, thì đã cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất tối sầm. Tới khi mở mắt ra lần nữa, thì đã thấy Vân Tâm đang đứng bên cạnh mình, đôi mắt của tôi có chút đau xót, mở mắt nhìn quanh một cách mông lung.

“Đợi một lát sẽ ổn thôi.” Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của tôi, Vân Tằm nhịn không được mở miệng.

Tôi im lặng khồng đáp, rốt cuộc là vì ai mà tôi mới ra như thế này? Trong lòng tồi không ngừng phỉ nhổ kẻ đầu sỏ đã gây ra chuyện này.

Vân – Kẻ đầu sỏ – Tâm lúc này đang nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, khi thấy tôi đã ổn hơn, cô ấy vội vàng túm tôi dậy rồi lôi đi, vừa đi vừa nói: “Mợ đi với chị kiểm tra phần mộ của tổ tiên nhà họ Nghị.” Phần mộ hay còn được gọi là nơi chôn cất, chính là phần âm trạch của nhà họ Nghị.

Tôi: ” ” Chị Tâm à, tôi còn chưa chuẩn bị gì cả

mà!

Đúng lúc ấy, Nghị Văn đang đứng như người vô hình bồng nhiên vươn tay túm lấy cánh tay Vân Tâm, sau đó mấp máy môi mây lần, như muốn nói gì đó, thế nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc.

Tôi nhìn cánh tay đang nắm lấy tay mình của Vân Tâm, lại nhìn bàn tay của Nghị Văn đang túm lấy một tay khác của cô ấy, rất sáng suốt mà lùi về một bên, yên tâm xem kịch.

‘Anh không thể đi được.” Vân Tâm cau mày, nhìn

cánh tay đang túm lấy tay mình, cho rằng Nghị Văn cũng muốn đi theo, cho nên mở miệng nói.

“Không phải ” Nghị Văn có chút luống cuống

lắc đầu, sau đó lại sợ Vân Tâm hiểu lầm, cho nên vội vàng giải thích, “Không phải là anh muốn đi theo ”

Quả thật hình ảnh này của Nghị Văn đã hoàn toàn phá vỡ hết hình tượng cao ngạo, lạnh lùng của hắn trong lòng tôi. Nghị Văn cũng không phải là già, mới chỉ 30, lại thêm việc ở trong quân đội nhiều năm, cho nên nhìn hắn có chút cứng rắn, nghiêm nghị.

Tôi nâng tay đỡ trán, cảm thấy câu ‘không thể nhìn mặt mà bắt hình dong’ này thật sự quá thâm thúy.

“Vậy thì anh mau bỏ ra, nếu như chậm một chút thì nhà họ Nghị các người lại càng nguy hiểm thêm một phần, tới khi đó thì có mười tôi cũng không gánh nổi cái tội này đâu.” Vân Tâm nhếch môi, cười khẩy một cái.

Tôi nhìn thấy ánh sáng trong mắt Nghị Văn ảm đạm đi một chút, có chút không cam lòng mà buông tay, thế nhưng vẫn nhỏ giọng quan tâm, “Em cẩn

thận một chút.”

“Tự tôi biết bảo vệ chính mình, không cần Nghị đại thiếu gia đây nhọc lòng.” Cô ấy hừ lạnh một tiếng.

Sau đó lại nhìn về phía tôi đang đứng ở một bên, “Mợ còn đứng đấy làm gì, qua đây.”

Tôi vừa bước về phía cô ấy vừa suy nghĩ, cảm thấy cuộc đối thoại này rất có ý tứ, rốt cuộc là Nghị

Văn này đã làm gì cô ấy khiến cô ấy chán ghét như thế. Ngay cả nắm tay cũng không thể?

Không cho tôi có thời gian suy nghĩ lâu hơn, Vân Tâm đã kéo tôi đi về căn nhà bỏ hoang phía sau, trước khi bước ra khỏi phòng chính, hình như tôi nghe loáng thoáng được một câu 'thật xin lỗi' của Nghị Văn.

Tôi tưởng cô ấy không nghe thây cho nên mở miệng nhắc nhở, "Chị Tâm à, anh Nghị Văn bảo xin lỗi chị kìa."

Thế nhưng cũng không thấy cô ấy đáp lại, tôi cũng rất sáng suốt mà im miệng lại.

Nhìn thấy căn nhà bỏ hoang lâu năm cỏ mọc cao hơn đầu người này, tôi thắc mắc, không biết Vân Tâm dẫn tôi tới nơi này làm gì, không phải là nên dẫn tôi đi kiểm tra mộ phần sao.

'Két—'

Cánh cửa không gió bỗng dưng tự mở, dọa cho tôi giật mình, vội vàng núp sau lưng Vân Tâm, nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, thế nhưng sau khi cửa mở thì không hề có gì nữa cả. Truyện Sắc

Vân Tâm mặc kệ tôi đang túm lấy cánh tay mình, sải bước vào trong.

Rõ ràng là sáng sớm đầu hè, trời rất nóng bức, thế mà bước vào đây tôi lại cảm thấy lạnh gáy, da gà nổi hết cả lên, cho nên không khỏi đi sát vào người Vân Tâm, tới mức cô ấy không nhịn nổi mà mở

miệng, "Mợ đi sát chị như thế làm gì, nơi này không có người khác đâu."

Thấy cô ấy nói như vậy, tôi bất chấp mà tin tưởng vô điều kiện. Thế nhưng tôi đã quên mất rằng, cô ấy nói không có người khác, không có nghĩa là không có quỷ!!!

"Đây là từ đường cũ của nhà họ Nghị, nó có một mật thất dẫn tới mộ đạo (nơi chôn cất) của tổ tiên nhà này."

"Hừm "

"Chuyện này chỉ có chị biết, Nghị Văn biết, Nghi Hiên biết và cả mợ nữa."

Có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh không, bí mật của một gia tộc lâu đời như vậy thế mà lại rơi vào tay tôi.

"Chi không sợ tôi nói cho người ngoài à?" Tôi có chút tò mò.

"Nếu mợ có thể bước ra khỏi nhà họ Nghị thì chị khồng cản." Cô ấy liếc mắt nhìn tối đầy khinh bỉ.

"Khụ khụ khụ " Từ đường đã lâu không có ai

bước vào, cho nên bám bụi khắp nơi, tôi vừa đẩy cửa từ đường ra vừa ho khù khụ.

Tại sao tôi lại phải mở cửa ấy hả? Vân Tâm nói thế này, "Mợ là con dâu nhà họ Nghị, còn chưa kịp bái tế tổ tiên lần nào, cho nên chị cho mợ cơ hội đi vào từ đường bái tế tổ tiên trước."

Tôi

Tôi trừng mắt nhìn bóng người vừa bước vào trong từ đường, nghiến răng ken két.

Cô ấy đương nhiên không thèm đế ý tới tôi, đi tới phía sau bàn thờ lớn, ấn một cái vào viên gạch trên bức tường, sau đó lùi về phía sau.

Chưa đầy một phút, bờ tường đã tách ra làm đôi, đế lộ ra một con đường.

Vân Tâm nghiêng người, ý bảo tôi đi trước.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải đi vào trước, đường hầm khá tối, phải mò mầm từng chút một để bước xuống.

Tôi đi được một đoạn, vừa mới bước xuống một bậc cầu thang đã cảm thấy dưới chân mát lạnh, lại còn hơi ươn ướt. Tôi cúi đầu, phát hiện ra là nước.

"Trong phần mộ lại có nước ư?" Tôi nhỏ giọng lẩm bẩm.

Sau đó quay đầu ra phía sau, cất tiếng, "Chị Tâm à, trong này ngập nước, có đi tiếp nữa không?"

Chờ mãi mà vẫn không thấy có tiếng đáp lại, tôi đang định quay đầu đi ra bên ngoài thì lại nghe tiếng 'sàn sạt' ở ngay phía sau.

Tôi cho là Vân Tâm muốn tôi đi tiếp, cho nên xoay người bước xuống nước, miệng thì vẫn lẩm bẩm, "Thật là, muốn tôi đi tiếp thì chị cũng phải nói một tiếng chứ."

Cũng may là nước không sâu, mới chỉ đến cổ

chân của tôi, thế nhưng lúc đi tôi lại cảm thấy chân vướng vướng, giống như bị thứ gì đó cuốn lấy vậy tới lúc tôi nhìn xuống phía dưới thì lại hoàn toàn không có gì cả.

Tôi còn đang thắc mắc tại sao thì lúc này có một thứ đã hấp dẫn

ánh mắt của tôi.

Trong một cái hang bên cạnh có chút ánh sáng ló ra, rất hấp dẫn ánh mắt người khác trong phần mộ tối tăm này, tôi không kìm dược bước chân đi về phía đó.

Bên trong hang đá rất sáng, là do được thắp nến ở bốn phía, phải mất một lúc mắt tôi mới quen dần với ánh sáng này, tôi nhìn thấy ở phía giữa hang là một quan tài bằng gỗ, xung quanh quan tài (Tược dán đủ loại bùa chú, quan tài còn được cố định bằng bốn dây xích sắt nối với bốn góc của vách đá.

Tôi nhăn mày che mũi, bởi vì lúc này tôi ngửi thấy mùi máu tanh rất nồng, nồng tới gay mũi, làm dạ dày tồi cứ cồn cào, có chút buồn nôn.

Tồi bước lên phía trước vài bước, có ý muốn nhìn xem trong quan tài là thứ gì mà lại được niêm phong như thế.

Thế nhưng khi tôi nhìn thấy người đang nằm trong quan tài, tồi lại cảm thấy tốt nhất mình không nên nhìn thì tốt hơn.

Bởi vì, thi thể dược đặt trong quan tài chính là người chồng quỷ của tôi, Nghị Minh’

Chương 11: C11: Người đó là nghị lâm

Tôi nhìn gương mặt của Nghị Minh đang đặt trong quan tài, có chút ngơ ngẩn.

Sao nhà họ Nghị lại phải giam cầm Nghị Minh ở nơi này? Lại còn dùng tới trận pháp Huyền Lệ chuyên dùng để phong ấn lệ quỷ nữa chứ?

Tôi đưa tay sờ lên thành quan tài, trong lòng thầm nghĩ.

Nếu như Nghị Minh chết vì bị dịch như lời của Vân Tâm nói thì tại sao lại phải dùng trận pháp phong ấn thân thế hắn ta ở nơi này?

Tôi nhìn gương mặt tuấn tú của Nghị Minh ở trong quan tài, cho dù người đã chết được ba năm, nhưng thi thể lại không hề bị phân hủy, ngoại trừ gương mặt trắng bệch, thì không khác gì như đang ngủ cả.

Đúng lúc này, chẳng biết một con bướm từ đâu bay vào, bay lượn xung quanh quan tài, thi thoảng lại còn đậu lên cánh tay tôi đang đặt trên quan tài, vỗ vỗ cánh.

Tôi nhìn nó, cảm thấy rất thú vị, nhưng sao tôi cảm thấy, hình như mình đã quên mất thứ gì rồi

Con bướm đó đậu chẳng được bao lâu đã bay đi, tôi nhìn theo nó mãi cho tới khi nó bay ra khỏi hang đá, mới thu tầm mắt lại. Chẳng hiểu sao khi nhìn vào tấm bùa đang dính trên trán của Nghị Minh, trong lòng tôi thấy hơi hồi hộp, trong đầu không ngừng vang lên

tiếng nói: "Lấy nó đi, lấy tấm bùa đó ra "

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại làm theo lời nói đó, cánh tay giống như không phải của tôi, tự vươn vào trong quan tài, trong đầu tôi trống rỗng, chỉ còn lại câu nói lặp đi lặp lại, "Lấy đi, lấy nó ra."

Tới tận lúc ngón tay tôi chạm vào gương mặt lạnh lẽo của Nghị Minh, tôi mới bừng tỉnh, lắc lắc đầu, nhìn bàn tay đang cầm lấy phần đuôi của lá bùa, bây giờ chỉ cần tôi khẽ dùng sức là có thể lấy nó ra.

Tôi khẽ lắc đầu, đang muốn rụt tay lại, thì lúc này ngoài cửa hang đá lại truyền tới tiếng động 'sạt sạt', tôi theo bản năng quay đầu ra phía sau nhìn, lúc đầu vốn dĩ còn nghĩ là Vân Tâm không thấy tôi ở ngoài cho nên mới đi vào đây tìm, nào ngờ

Phía sau lưng nào phải là Vân Tâm xinh đẹp, mà là một con rắn cỡ lớn đang há miệng, đệ lộ ra hai cái răng nanh sắc bén, nhọn hoắt, đang không ngừng nhỏ nước dãi.

Đồi mắt nó lạnh tanh, đang nhìn tôi chằm chằm.

Kế từ khi nó xuất hiện, mùi tanh trong hang đá lại càng nồng đậm hơn.

Khi nhìn thấy thứ đó, mặt mũi tôi trắng bệch, bị dọa sợ tới mức đứng rụt lại về phía sau, dựa sát vào phần đầu quan tài.

Cũng bởi vì đột nhiên nhìn thấy kinh dị như vậy, cho nên tôi quên mất là tay mình vẫn còn đang nắm lá bùa, tôi vừa nâng tay bám lên thành quan tài, dịch bước chân lại phía sau, thì lá bùa đang được cố định trên gương mặt Nghị Minh cũng theo tay tôi mà tách

ra.

Tôi nhìn lá bùa trên tay, không quản được nhiều như vậy. Vội vàng

nhìn xung quanh tìm xem có chỗ nào để thoát ra ngoài hay không. Thế nhưng tôi bi thảm phát hiện, đường ra ngoài chỉ có một, thế nhưng hiện tại đã bị con rắn chặn lại.

Tay tôi không ngừng rịn mồ hồi, tim đập thình thịch.

Một con rắn nhỏ thì có gì đáng sợ ấy hả? Đúng là một con rắn nhỏ thì không đáng sợ, nhưng một con rắn to hơn một mét, dài hơn năm mét thì rất đáng sợ đấy biết không hả!

Hóa ra tiếng động khi nãy tôi nghe thấy là do nó tạo ra chứ không phải Vân Tâm, chẳng biết nó đã đi theo tôi từ lúc nào mà hiện tại mới xuất hiện.

Tôi và nó bốn mắt nhìn nhau, trong lòng tôi không ngừng cầu xin cho Vân Tâm nhanh chóng tin ra tôi.

Thế nhưng ông trời không nghe được tiếng lòng tôi, bởi vì rất nhanh con rắn đó đã trườn vào trong hang đá, ánh mắt nó nhìn tôi như nhìn một bữa ăn ngon miệng.

Hang đá vốn rộng rãi, con rắn vừa trườn vào lập tức làm cho hang da chật chội, hang đá yên tĩnh tới mức thậm chí tồi còn nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của mình vang vọng.

Trong cái rủi cũng có cái hên, bởi vì con rắn trườn vào trong hang đá cho nên để lộ ra cửa hang,

chỉ cần tôi chạy ra khỏi được đó là ổn rồi, thế nhưng muốn chạy về phía cửa hang thì phải chạy qua con rắn.

Tôi:”

Tôi nhìn xuống chân mình, sau đó lại nhìn về phía phần đuôi con rắn, đang suy tính xem rốt cuộc là hai chân của tôi nhanh hơn hay cái đuôi của nó nhanh hơn thì lúc này nó đã há miệng, lao về phía

tôi.

Nhìn phần đầu gớm giếc của con rắn đang lao tới, tôi hoảng sợ nhắm tịt mắt lại, vừa định lăn sang một bên tránh nó, thì lúc này bên chiếc quan tài bên cạnh lại vang tới tiếng động, sau đó tôi cảm giác được eo bị siết chặt, cả người dựa vào một lồng ngực lạnh lẽo, sau đó bên tai vang lên tiếng gió thổi mạnh.

Tới khi tồi hé mắt ra, giật mình phát hiện mình đang đứng ở góc hang đá, con rắn kia đang nằm im trên mặt đất, hang đá phía sau lưng nó bị nứt một đường dài, đúng là chồ tôi vừa đứng

Sau đó cảm giác lạnh lẽo bồng nhiên lan tràn khắp toàn thân, bởi vì tôi đột nhiên nhớ ra, trong hang đá này ngoại trừ tôi, chỉ còn một 'người' là Nghị Minh.

Tôi đương nhiên không có phép thuật có thể biến từ phía bên kia hang đá qua tận bên này, cho nên thứ đưa tôi sang bên này chỉ có một, là thi thể của Nghị Minh

"Không làm cô hoảng sợ chứ, tân nương của tôi."

Thế mà lúc này, thi thể đó lại còn phát ra tiếng

nói

Tôi: " " Tôi cần yên tĩnh, đừng hỏi tôi yên

tĩnh là ai.

Nằm trong vòng ôm của người khác, vốn là một chuyện rất lãng mạng, thế nhưng sao cứ dính tới tôi, nó lại trở thành đáng sợ.

Tôi Đang được thi thể Ồm

Hơn nữa, thi thể đó còn có thể nói chuyện.

Đừng nói với tôi là có chuyện mượn xác hoàn hồn, bởi vì nếu có thể mượn xác hoàn hồn thì bà nội tòi đã sớm sống lại đế đánh chết cái đứa cháu gái cứng đầu là tôi lâu rồi.

Vậy nên, hiện tại là tôi được cương thi ôm Mà

cương thi đó lại còn là chồng của tôi

Hắn đang định nói tiếp, thì lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng của Vân Tâm, "Mợ hai, mợ đang ở đâu?"

Tôi khóc không ra nước mắt, Vân Tâm à, có phải chị cố tình đến muộn hay không vậy.

"A Ưm…." Tôi mở miệng 'a' lên đang định bảo

tồi ở đây, thì một bàn tay đã bịt miệng tôi lại.

Hắn cúi thấp người xuống, ghé sát vào mặt tồi, nhìn thẳng vào mắt tôi, chậm rãi nhả ra từng chữ một, "Tha, cho, cô, một, mạng."

Tôi:???

Có phải tồi nên cảm ơn hắn không?

Tôi 'ưm ưm' vài tiếng, ý bảo hắn bỏ tay ra thì tôi mới có thể nói chuyện.

"Gặp lại, tân nương của tôi." Thế nhưng hắn lại khồng thèm để ý sự kháng nghị của tôi, lạnh nhạt nói.

Sau đó, tôi cứ trơ mắt, nhìn, hắn, biến, mất, ngay trước mặt của mình.

Cương thi bây giờ đều lợi hại như vậy à?

Lúc tôi đang đứng hoài nghi cuộc sống, thì bên cửa hang lại truyền tới tiếng động, lần này đúng là Vân Tâm.

Cô ấy nhìn thấy con rắn nằm trên mặt đất, lại nhìn tôi đứng ở góc phòng, sau đó nhìn quanh hang đá một lượt, thấy không có gì thay đổi mới yên tâm bước về phía tôi, vừa đi vừa mở miệng nói chuyện.

"Mợ đi đâu vậy, đột nhiên lại biến mất, làm chị phải đi tìm."

'Câu đó phải đế tôi nói mới đúng.' Tôi thầm nhủ trong lòng, sau đó ngấng đầu lên nhìn cô ấy mở miệng: "Chị Tâm à, hang đá này. " Tôi vừa nói vừa

giơ tấm bùa trên tay lên.

Khồng ngoài dự đoán, Vâm Tâm lập tức biến sắc, vội vàng đi về phía quan tài được đặt ở giữa hang đá, nhìn vào bên trong, sau đó thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó mới quay lại lườm tôi, "Mợ lôi lá bùa đó từ đâu ra vậy?"

Tôi chỉ chỉ quan tài.

Cô ấy lại lườm tôi cái nữa, "Đừng đùa chị.'

Tôi thấy hơi khó hiểu, đúng là tồi lấy nó từ trong quan tài ra mà. Tôi ôm một bụng nghi ngờ đi về phía quan tài, nhìn vào bên trong, thế nhưng thứ tôi nhìn thấy lại là một Nghị Minh hoàn chỉnh đang nằm trong quan tài.

Tối:" "

Không phải Rõ ràng

Chưa đợi tôi suy nghĩ thêm, Vân Tâm đã kéo tôi đi ra ngoài hang đá, mặc kệ con rắn nằm đây.

Tôi nhìn cô ấy, sau đó đem mối nghi ngờ lúc đầu trong lòng mình nói ra: "Chị Tâm à, sao trong âm trạch này lại có nước vậy?" Không phải là tìm âm trạch phải tìm nơi khô ráo sao?

"Mợ nói gì vậy, trong đây làm gì có nước."

Nghe cồ ấy nói vậy, tôi nhìn xuống dưới chân, mới phát hiện là chân hoàn toàn khô ráo, hoàn toàn không ẩm ướt như ban nãy.

Tôi:???

Không phải, là do tôi gặp ảo giác sao?

Vậy chuyện trong hang đá ban nãy Chẳng lẽ

cũng là ảo giác?

"Vậy trong hang da kia, sao thi thể của Nghị Minh lại đặt trong đó vậy?"

"Lần sau mợ đừng có vào hang đá đó nữa, à còn nữa, người trong đó không phải là Nghị Minh, mà là Nghị Lâm."

Nghị, Lâm?

Tôi sững sờ, bởi vì gương mặt của Nghị Lâm và Nghị Minh giống nhau như đúc.

"Chị chưa nói với mợ chuyện này à? Hừm, thật ra Nghị Minh còn một người anh song sinh nữa, tên là Nghị Lâm, chỉ là nó đã bị xóa tên khỏi gia phả nhà họ Nghị, cho nên không còn là người nhà họ Nghị

nữa rồi.”

Vậy rốt cuộc kẻ đã tới phòng tôi vào buổi tối hôm đó là Nghị Lâm hay Nghị Minh?

Chương 12: C12: Đám cưới ma ký ức của lệ lan

Nghe Vân Tâm nói vậy tôi có chút giật mình, nhớ lại buối tối, hôm đó, lại có chút mơ hồ không rõ ràng.

“Chị Tâm à Chị không đùa tồi đấy chứ!”

Chưa bao giờ tôi lại mong là cô ây đang trêu đùa tôi tới như vậy

Đừng đùa, nếu kẻ tới trong buổi tối hôm đó thật sự là Nghị Lâm Ha hả„ tôi cảm thấy ngày chết

của mình khồng còn xa nữa!

Vân Tâm nhìn tồi, ánh mắt đó rất khó tả, có chút giống như thương tiếc, lại có chút giống khinh bỉ.

Tôi:” ”

“Còn con rắn kia?” Tôi nhớ tới nó, không khỏi nghi hoặc, hình như Vân Tâm biết nó.

“Là yêu vật canh giữ mộ địa cho nhà họ Nghị, chỉ cần là người nhà họ Nghị, nó sẽ không làm hại.”

Đó cũng là lý do vì sao cô nhìn thấy nó đang nằm mà chẳng có phản ứng gì cả. truyện đam mỹ

“Tồi có được xem là người nhà họ Nghị không?” Tôi lấy tay, chỉ chỉ vào mình, vẻ mặt chân thành.

Vân Tâm ừ một tiếng, đã bái đường, đã là người nhà họ Nghị.

"Thế tại sao nó còn muốn ăn tôi?" Nhớ tới một màn khi nãy, tôi dám đảm bảo là nó muốn giết tôi, nếu như không phải có Nghị Lâm

Nói đi cũng phải nói lạt tuy rằng Nghị Lâm muốn giết tôi, nhưng không thế phủ nhận rằng khi nãy hắn đã cứu tôi một mạng.

Tôi, cũng có chút cảm kích.

"Nó muốn ăn mợ?" Vân Tâm cau mày có chút không thể tin được, sau đó cô ấy lại lắc đầu, "Không thể nào, chắc chắn là mợ đã làm gì nó, hoặc là trên người mợ có cái gì đó khiến nó tưởng mợ là người ngoài."

Tôi đương nhiên là không thể làm gì con rắn đó, trên người tôi, ngoại trừ bộ quần áo từ lúc tôi mặc tới đây, đâu còn thứ gì khác, tất cả đều là của nhà họ Nghị.

Thế nhưng nghe cô ấy khẳng định như vậy, tôi lại có chút tò mò, "Sao chị lại khẳng định như vậy, chị đã từng thử rồi à?"

Nghe được mấy lời tòi nói, Vân Tâm nhướn mày, "Con rắn đó là do chị nuôi từ nhỏ rồi thả vào, mợ nói xem vì sao?"

Được fôi, so với một người mới gặp hai ngày và một con vật có linh tính đã nuôi từ nhỏ, không cân nghĩ cũng biết cô ấy sẽ chọn ai.

"Sao Nghị Lâm lại bị giam giữ ở đây?" Đây mới là vấn đề tôi quan tâm nhất.

Lần này Vân Tâm im miệng, không trả lời nữa.

Cồ ấy khồng muốn nói, tôi cũng không ép. Chỉ cần tới thời điểm

thích hợp, tôi không tin là cô ấy vẫn còn kín miệng như thế.

"Có khi nào cái chết của cụ Nghị Hiên là do Nghị Lâm gây ra không?" Dù sao trước kia lúc ở mật thất dưới ngôi đền trong núi tôi cũng từng nghe thấy đoạn đối thoại của Nghị Lâm và Vân Tâm.

Có vẻ như Nghị Lâm rất hận nhà họ Nghị, mà kế cũng đúng, theo như lời của hắn, nếu như hắn thật sự bị đối xử như vậy, không oán hận mới là lạ.

"Không thể nào, Nghị Lâm không thể tới gần người nhà họ Nghị." Vân Tâm lắc đầu, không chút do dự phủ định giả thuyết của tôi.

Tôi:" "

Nhớ tới hai lần nhìn thấy hắn, tôi cảm thấy lời này không được đáng tin cho lắm, rõ ràng lần nào hắn cũng đứng rất gần tôi – mợ hai nhà họ Nghị!

"Chị Tâm à, có gì khác lạ không?"

Sau khi đi một vòng quanh mộ địa, tồi và Vân Tâm đã tới cửa ra của mộ địa, tôi chống tay lên bức tường bên cạnh, thở hổn hển mở miệng hỏi.

Vân Tâm cũng chẳng khá hơn tôi chút nào, chỉ là cô ấy còn phải giữ hình tượng, cho nên đứng nhắm mắt dưa lưng vào bức tường phía sau, diêu chỉnh lại hơi thở.

Cũng khổng trách được chúng tồi, mộ địa nhà họ Nghị thật sự rất rộng, thời gian của chúng tôi lại khổng nhiều, muốn đi hết mộ địa trong thời gian ngắn như vậy không mệt là điều không thế nào.

"Tạm thời còn thấy gì." Rốt cuộc là Nghị Hiên muốn cô nhìn thấy thứ gì dưới này.

“Hay là Chúng ta ra ngoài đi.” Mộ địa mà, bên

trong bao giờ cũng rất lạnh lẽo, lại còn u ám.

Tôi có chút chịu không được, run rẩy xoa hai tay.

“Cũng được.” Lần này Vân Tâm gật đầu, đồng ý với ý kiến của tôi, quả thật cô cũng thấy trong này rất lạnh.

Tôi nghe thấy thế, như được đại xá, vội vàng lấy tay đẩy cửa, bước ra ngoài, Vân Tâm bước ngay theo sao.

Ra tới bên ngoài, tôi mới phát hiện bên ngoài trời đã sẩm tối, thế mà chúng tôi lại ở trong mộ địa cả buổi chiều.

Vân Tâm cũng không khác tôi là bao, nhìn sắc trời âm u, có chút ngạc nhiên. Thế nhưng sau đó lại lập tức biến sắc, kéo tay tôi đi vội về phía cửa.

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì, đã bị kéo đi.

“Không ngờ chúng ta lại ở trong mộ địa lâu như thế.” Vừa đi tôi vừa cảm thán nói.

“Không phải là trời tối, là âm khí che kín bầu trời đó.” Vân Tâm có chút nóng vội, ngay cả tôi cũng cảm nhận được một lớp mồ hôi lạnh trên bàn tay đang nắm lấy tay tôi.

Âm khí!

“Liệu chúng ta có ra khỏi đây được không?”

Nghe thấy hai từ âm khí, tôi có chút run rẩy, mở

miệng hỏi, từ nhỏ tôi đã nhạy cảm với thứ này cho nên đương nhiên

tôi biết, đây nào phải âm khí, rõ ràng là oán khí!

Oán khí nồng đậm thế này, ít nhất cũng phải là lệ quỷ ngàn năm trở lên.

"Không kịp." Mắt thấy cánh cửa trước mắt hoàn toàn đóng lại, Vân Tâm dừng bước chân, thản nhiên mở miệng.

Tôi: " " Không biết cô ấy còn thản nhiên cái

gì! Là lệ quỷ ngàn năm đó!

Tôi nhìn xung quanh, nếu khi nãy chỉ là sấm tối, thì bây giờ chính là tối đen như mực, đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Tôi có chút sợ hãi dịch lại gần Vân Tâm.

Tôi và Vân Tâm cứ đứng im lặng như vậy, cho tới khi nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của một người phụ nữ, tiếng kêu chói tai như muốn đâm thủng màng nhĩ. Tôi nhăn mày, đưa tay lên bịt tai.

Ngay sau đó mà một mùi tanh sộc vào mũi, mùi máu tươi nồng đậm tới mức tôi tưởng mình đã lạc vào biển máu.

Bồng nhiên, tôi cảm thấy dưới chân dinh dính, ươn ướt, tôi đang định cúi xuống nhìn thì Vân Tâm đã siết chặt lấy tay tôi, mở miệng, "Đừng nhìn!"

Tôi giật mình một cái, vội vàng ngấng đầu lên, cảm giác ướt dính ở dưới chân cũng biến mất.

'Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tôi nhìn một

lượt xung quanh, sau đó lo lắng mở miệng.

"Chờ!" Chờ tới khi oán khí của lệ quỷ kia tan biến, là có thể đi được. Cũng là do cô sơ xuất, quên mất hôm nay là ngày oán khí của lệ quỷ kia cao nhất.

Hiện tại ngoài chờ thì cũng chẳng thế làm gì được cả, oán khí ngập trời thế này, chỉ sợ lệ quỷ kia đã mất đi thần trí.

Nghe thấy Vân Tâm nói vậy, tôi cũng cảm thấy có lý, bây giờ ngoại trừ chờ thì cũng chẳng còn cách nào.

Tiếng thét chói tai vang lên không dứt, kèm theo đó là tiếng người đùa cợt, chửi rủa, tiếng van xin, tiếng khóc nỉ non Hòa lần vào nhau, cùng lúc đó,

tôi cảm thấy tai mình ươn ướt, đưa tay lên sờ thử, hóa ra là tai tôi đã chảy máu.

Đầu tôi bắt đầu nặng nề, mắt cũng không chịu khống chế mà nhắm lại, tôi gượng mở mắt ra, nhìn thấy Vân Tâm cũng chẳng khá hơn tôi chút nào, cồ ấy cũng đang nhắm mắt, lắc đầu, cố xua đi những tiếng vang trong đầu.

Nhưng xem ra có lẽ cả hai chúng tôi đều da xem thường lệ quỷ này rồi, bởi vì chẳng bao lâu sau tôi cảm thấy cả cơ thế mình nhẹ bang, phiêu phiêu trong gió.

A phiêu Hoài Thục:" "

Ai cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không?

Tôi nhìn thân thế trong suốt như lúc nào cũng có

thể tan biến của mình, lại nhìn cơ thế đang nằm gục xuống ở bên kia, đầu hiện lên đầy dấu châm hỏi.

Không phải là tôi chết rồi đấy chứ? Tại sao tôi lại nhìn thấy cơ thể của mình ở phía bên kia.

Cũng may người bị như vậy cũng không phải mình tôi, mà Vân Tâm bên cạnh cũng ngơ ngác, nhìn cơ thể đang nằm kia của mình, khóe miệng giật giật.

Chuyện này.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng ngờ nghệch đó của cô ấy, tôi cảm thấy buồn cười, cuối cùng là nhịn không được cười 'ha hả' lên.

Cô ây lườm tôi một cái, "Mợ còn cười, chúng ta sắp xong đời fôi."

"Ha ha ha, chị Tâm à, nhìn bộ dạng của chị thật là buồn cười Ha ha ha Mà khoan " Cái gì

xong đời cơ? Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn cô ây.

Vân Tâm lấy tay chỉ về phía xa xa, thấp thoáng một dam người đang đuổi về phía bên này, trên tay còn cầm theo gậy, người nào người nấy vẻ mặt hung ác, miệng không ngừng chửi rủa.

"Đúng là có phúc mà không biết hưởng, có biết bao nhiêu người đòi gả cho Hà gia mà không dược, nàng ta thì hay rồi, làm như mình là tiểu thư thanh cao, còn bỏ trốn ngay trong ngày đại hôn."

"Đúng thế, tuy rằng gả cho một người chết, nhưng cũng là tam phu nhân, cả đời ăn sung mặc sướng, ta mơ còn không được "

"Đúng thế, đúng thế "

Những lời cay độc không ngừng vang lên, giống như chỉ sợ người ta không nghe thây.

Nghe thấy những lời đó, tôi không biết là nên vui hay buồn, bởi vì đây là một đám cưới ma!

Chương 13: C13: Muốn cứu cũng cứu không nổi

Nếu như không tính tới tôi thì cũng coi như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cuộc minh hôn.

Lúc này tôi mới đế ý thấy khung cảnh xung quanh đã thay đổi, không phải hoàn cảnh u ám lúc ban đầu, nơi này là vùng rừng núi, không khí tươi mát.

Nhưng mà thứ tôi quan tâm nhất bây giờ, đó là làm sao tôi có thể trở về lại thân thế của mình, chẳng lẽ tồi cứ như thế này mãi sao?

"Chị Tâm à, chị nói xem chúng ta có thế trở về với thân thể không?" Sau mấy lần thử lao vào thân thế rồi bị đánh bật ra ngoài, tôi mới hết hi vọng, rầu rĩ nói. ngôn tình tổng tài

"Không biết." Vân Tâm nhẹ nhàng bâng khua nói một câu.

Tôi:

Chị Tâm à, chị có thể đừng dứt khoát như vậy được không?! It ra thì chị cũng phải cho tôi chút hi vọng chứ

"Đây là trong ảo cảnh, có lẽ là trong ký ức của lệ quỷ kia, đợi tới khi nào lệ quỷ đó hết pháp lực duy trì tự nhiên chúng ta sẽ ra được." Vân Tâm chậm rãi nói, vừa nói cồ ấy vừa lấy tay kéo tòi qua một bên tránh đường cho đám người đang đi tới.

"Những thứ ở trong này đều là giả, thế nhưng oán khí là thật, tốt nhất chúng ta nên hạn chếtiếp xúc với những thứ (Tó, tránh cho linh

hồn bị ô nhiễm.”

‘Nhưng còn thân thể của tôi và chị?” Tôi lấy tay

chỉ chỉ vào hai thân thể ở cách đó không xa, nếu như đám người này đi tiếp thì nhất định sẽ nhìn thấy.

“Bọn họ không nhìn thấy đâu.” Vừa lúc Vân Tâm mở miệng nói chuyện, tôi cũng nhìn thấy một màn làm cho tôi trợn tròn mắt.

Đó là bởi vì tôi nhìn thấy, đám người nhìn như thôn dân khi nãy, đột nhiên lại rũ hết lớp da người nhăn nhúm, chỉ còn một bộ xương khô.

Tôi:???

Đám xương khô đó không tiếp tục đi trên đất mà là bay lên, gậy trên tay cũng đã biến thành lề vật được che khăn trắng, chiếc kiệu hoa màu trắng chẳng biết từ đâu xuất hiện, trong kiệu hoa là một người (Jang ngồi.

Chẳng biết gió từ đâu thổi tới, làm khăn voan của người trong kiệu khẽ bay lên, tôi nhìn thấy rõ mồn một, gương mặt của một tân nương xinh đẹp, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía tồi, nở nụ cười quỷ dị.

Tôi lạnh hết cả sống lưng, bàn tay đang đặt phía sau cũng nhanh chóng toát mồ hôi, tôi không nhìn lầm, rõ ràng nó đang nhìn tôi

Nó, có thế nhìn thấy tôi ư?

Rõ ràng thứ trong kiệu chỉ là một con rối gồ không hơn không kém, thế nhưng phần đầu lại là gương mặt của con người, hơn nữa còn có thể nở nụ cười.

Tôi nhìn sang Vân Tâm đang đứng bên cạnh, thấy cô ấy vẫn bình

tĩnh, giống như không hề nhìn

thấy hình ảnh đó, tôi có chút nghi hoặc, "Chị Tâm à, khi nãy. Chị có nhìn thấy thứ gì trong kiệu không?"

Tại sao cô ấy vẫn còn bình tĩnh như thế?

"Kiệu? Mợ nói kiệu nào?" Vân Tâm lập tức quay sang nhìn tôi, ánh mắt có chút sắc bén.

"Kiệu ở kia?" Tôi quay đầu chỉ tay về phía

kiệu hoa, thế nhưng nào còn thứ gì, rõ ràng vẫn là một đám thôn dân bình thường.

Lòng tôi bỗng dưng dâng lên từng cơn lạnh lẽo, có nghĩa là nó chỉ cho mình tôi nhìn thấy.

Tối mím môi, không nói chuyện nữa, cau mày nhìn đám thốn dân như có điều suy nghĩ.

Quả đúng như lời Vân Tâm nói, đám thồn dân đi ngang qua thân thể của tôi và cô ấy, giống như không hề biết ồ đó có hai thân thể đang nằm.

Nhìn đám thồn dân càng ngày càng đi xa, tôi quay đầu, đang định nói với Vân Tâm rằng có lẽ bọn họ nên tìm một nơi chờ cho tới khi ảo cảnh này kết thúc, quả thật tôi có chút kiêng kị với thứ vừa nãy, không rõ lai lịch, thế nhưng lại muốn quấn lấy tôi.

Thế nhưng tôi lại quên mất, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tôi không tìm tới chuyện, nhưng chuyện lại tìm tới tôi, bởi vì khi tôi vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị một lực hút mạnh kéo tôi và Vân Tâm bên cạnh đi về phía trước.

Nhìn cảnh vật hai bên không ngừng lướt qua, tôi thầm nghĩ, hay rồi, lần này thì không thế đứng ngoài cuộc được nữa rồi.

Tới khi nhìn thấy đám thôn dân khi nãy tôi lại càng chắc chắn vào suy đoán của mình, tôi bắt buộc phải nhìn thấy chuyện này từ đầu tới cuối.

Lần này trong tay đám thôn dân lại nhiều hơn một người, là một cô gái.

Nhìn cũng rất xinh đẹp, chỉ là quần áo trên người có chút rách nát, hai tay bị trói lại, đang bị kéo đi, miệng thì bị nhét khăn, cho nên chỉ có thể rưng rưng trừng mắt nhìn đám người đang dẫn mình đi.

Đám thôn dân đó miệng năm mồm mười, không ngừng khuyên nhủ cô gái.

"Tiếu Lan à, gả vào Hà gia là phước của cô, người ta muốn còn khồng được, cồ tội gì phải nghĩ quẩn."

"Tuy rằng là gả cho một người chết, phải thủ tiết cả đời, nhưng dù sao cũng là tam thiếu phu nhân, nửa đời sau khồng lo ăn mặc "

"Đúng thế, đúng thế, phu quân của cô đi tòng quân đã mười năm còn chưa trở về, có khi đã da ngựa bọc thây nơi chiến trường rồi, một quả phụ xinh đẹp như cô, sao lại có thể cứ sống như vậy cả đời được."

"Ưm ưm " Cô gái bị trói ở giữa không ngừng

giãy dụa, nghe thấy lời người đó nói lại càng trở nên điên cuồng hơn, chẳng biết một cồ gái yếu đuối lấy đâu ra sức lực, day đám người đó ra, bỏ chạy về phía sau, thế nhưng chưa được hai bước đã bị túm tóc kéo lại phía sau.

‘Bốp’ một cái tát vang dội giáng xuống gương mặt xinh đẹp đó, lập tức làm nó đỏ lên một mảng, một tên thôn dân túm tóc tiểu Lan, hung hăng tát một cái xuống gương mặt như hoa của tiểu Lan, đay nghiến:

“Mẹ nó, đồ kỹ nữ d,âm đãng, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt phải không? Không gả cho Hà gia chứ gì? Muốn thủ tiết vì Trường Sinh phải không? Ta cho ngươi thủ tiết ” Vừa nói vừa đưa

tay xé áo của tiểu Lan, bộ mặt ghê tởm dâ,m đãng.

Tiểu Lan cong người né tránh bàn tay đó, đưa ánh mắt cầu xin nhìn những người đang đứng phía ngoài, thế nhưng ai cũng thơ ơ nhìn cảnh tượng này diễn ra, trong ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng, không có chút thương xót nào.

Tiểu Lan vừa né tránh bàn tay vừa lùi về phía sau, thế nhưng sức một cô gái sao có thể bằng với lực của đàn ông, chẳng bao lâu sau cái áo trên người vốn dĩ đã rách tơi tả, ‘roẹt’ một tiếng, xé ra làm đôi, lộ ra dàn da trắng nõn cùng cái yếm đỏ bên trong.

Ánh mắt tên đàn ông đó tham lam nhìn làn da trắng nõn của tiểu Lan, tiểu Lan từ lúc còn là một cồ bé đã rất xinh đẹp, lớn lên lại càng quyến rũ hơn, nam nhân trong thôn đều thích, hắn ta cũng không ngoại lệ, từ lâu hắn ta đã thèm muốn tiểu Lan, chỉ là vẫn chưa có cơ hội.

Tiểu Lan vừa tới tuổi cập kê đã gả cho người ta, phu quân của nàng lại có võ, cho nên dù muốn hắn cũng phải nhịn, nào ngờ tên đó lại chẳng biết hưởng

thụ, mới thành thân được một năm đã bỏ lại nương tử xinh đẹp như hoa mà lên đường ra chiến trường.

Một lần đi tới mười năm, mặc dù ngoài miệng ai cũng an ủi tiểu Lan

rằng phu quân của nàng còn sống, sẽ trở về, nhưng thật ra trong lòng ai cũng rõ, chỉ sợ Trường Sinh đã sớm chết.

Tuy rằng tiểu Lan không có trượng phu, nhưng cha của nàng vẫn còn sống, cho nên những nam nhân trong làng có muốn cũng khồng dám làm gì nàng, thế nhưng bây giờ cha tiểu Lan đã chết, chỉ còn lại một mình tiểu Lan thân cồ thế cô, không phải là mặc sức mà chà dạp nàng sao.

Tôi đứng ở phía ngoài, nhìn cảnh tượng đo mà không nhịn được lạnh cả lòng, tại sao đều là người mà lại có thể máu lạnh như thế, nhìn một cồ gái yếu đuối không có sức phản kháng bị chà đạp

Nhìn thấy gương mặt ghê tởm của tên nam nhân kia, tôi lại càng tức hơn, nhấc chân muốn xông lại giải cứu cho cô gái tên là tiểu Lan, đồng thời dạy cho tên kia một bài học.

"Mợ hai, mợ làm cái gì vậy?" Đúng lúc này, Vân Tâm đứng bên cạnh lại quát lớn, làm tôi giật thót một cái.

Tôi còn chưa kịp mở miệng giải thích, cồ ấy đã nói tiếp, "Mợ quên lời chị nói ban nãy fôi à, đây là ảo cảnh, tất cả dều là ảo, chuyện đang xảy ra trước mặt mợ thật ra đã xảy ra rất lâu rồi, cho dù mợ muốn cứu, cũng cứu không nổi."

Muốn cứu, cũng cứu không nổi.

Từng chữ như đánh thẳng vào lòng tồi, lời này rất quen thuộc, giống như đã có người từng nói với tôi rồi, hình như là

"Tang Ca, bỏ đi, bỏ đi, hắn đã chết rồi. Muốn cứu, cũng cứu không nổi."

Chương 14: C14: Cắt lưỡi bịt miệng

“Tang Ca, bỏ đi, hắn đã chết rồi, muốn cứu cũng cứu không nổi.”

Tang Ca? Tang Ca là ai? Còn nữa, tôi muốn cứu ai?

Giọng nói đó không ngừng lặp đi lặp lại trong tâm trí của tôi, đầu tôi đau nhức dữ dội, huyệt thái dương hai bên giật giật, tôi nhăn mày, đưa hai tay lên ôm đầu.

Đau, đau đầu quá!

“Hoài Thục, Hoài Thục, mợ làm sao vậy?” Giọng nói tràn đầy lo lắng của Vân Tâm vang lên.

Hoài Thục Đúng fôi, tồi tên là Hoài Thục!

Minh Hoài Thục!

Cơn đau đầu dần dần dịu đi, tôi cũng không còn nghe thấy giọng nói đó nữa, tối thả tay xuống, chớp chớp mắt vài cái, nhìn cho rõ mọi thứ xung quanh.

Trước mặt tôi là gương mặt của Vân Tâm được phóng đại lên rất nhiều lần.

Bình thường Vân Tâm vốn đã rất trắng, nay chỉ còn lại linh hồn lại còn trắng hơn.

Hai mắt cô ấy đang mở to, nhìn chằm chằm vào tồi, mặc dù trong

ánh mắt chứa đầy sự quan tâm lo lắng nhưng đột nhiên nhìn thấy một gương mặt trắng bệch như thế tôi cũng rất giật mình có được không!

Tim tôi giật thót một cái, theo bản năng lùi lại phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với Vân

Tâm.

"Mợ làm sao vậy, đột nhiên lại ôm đầu?" Vân Tâm nhìn tôi đầy suy tư.

"Không sao, chỉ là bệnh cũ tái phát tôi." Lời nói dối này sơ hở đủ đường.

Ngay đến chính tôi còn không tin, một người thông minh như Vân Tâm sao có thể

"ừm, khi nào quay về chị sẽ bảo thằng Ât đi lấy thuốc cho mợ."

Tin.

Thế mà cô ấy lại tin là thật, tôi có chút bất ngờ, không nghĩ rằng cô ấy lại tin tưởng mình không điều kiện như thế.

Đương nhiên, nếu tồi thật sự nghĩ là Vân Tâm tin mình thì quả thật tồi không cần cái đầu này nữa fôi.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ là ra là cô ấy biết tôi nói dối, nhưng cũng không truy hỏi, mà cho tôi một bậc thang để leo xuống.

Bậc thang đã đưa tới cửa, tôi không dùng thì mới đúng là dồ đần, "Cũng được." Tôi gật đầu, đáp lại.

Chuyện này cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, cho nên rất

nhanh tôi đã quên nó đi, lúc này, tôi mới nhớ tới mình định đi cứu tiểu Lan.

Nhưng chưa kịp nhấc chân đi thì Vân Tâm đã cầm tay tôi kéo lại, cô ấy liếc mắt về phía tiếu Lan, nhàn nhạt mở miệng: "Không cần mợ đi cứu, tự cô ta thoát được."

Lệ Lan vốn chẳng phải một lệ quỷ nghìn năm bình thường, nếu như thật sự chỉ là lệ quỷ nghìn năm thì cô đã chẳng phải tốn công nhốt cô ta dưới trận pháp Huyễn Lệ rồi.

Đừng nhìn vẻ hiền lành lương thiện của cô ta mà bị đánh lừa, làm thế nào đế trở thành lệ quỷ, chuyện này tự cô ta rõ nhất.

Đúng vậy, ngay từ khi nhìn thâỳcô gái tên tiểu Lan, Vân Tâm đã hiểu ra, mộng này là của lệ quỷ Lệ Lan bị cô phong ấn ngoài kia.

Còn mục đích

Ha hả, nếu như không phải để cho cô mất hết pháp lực thì cô sẽ tự gói đầu mình đưa cho cô ta.

Thế nhưng đáng tiếc, lệ quỷ đó lại khõng biết, thân thế của Vân Tâm chỉ là một người bình thường, không phải người của đạo gia, cho nên lại càng không thể có pháp lực.

Thứ mà lệ quỷ đó sợ hãi, không phải là pháp lực cao cường của Vân Tâm, mà đơn giản chỉ là một chút uy áp của cô mà thôi.

Tuy rằng bản thể không ở đây, thế nhưng uy áp từ trong linh hồn thì vĩnh viễn không thay đổi, tuy đã bị khắc chế rất nhiều nhưng chỉ cần dùng một phần cỏn con của uy áp cũng đủ đế trấn áp lệ quỷ nhỏ nhoi đó fôi.

Tôi nhìn Vân Tâm hết cau mày lại cười lạnh, cuối cùng là khinh

thường, cảm thấy hình như lại có người sắp bị cô ấy hố cho một vố rồi.

Tôi rùng mình một cái, yên lặng châm một cây

nến cho người đó trong lòng.

Bị Vân Tâm hố, chắc chắn sẽ rất xui xẻo!

Thế nhưng giây tiếp theo, Vân Tâm lại đột nhiên nhìn về phía tôi, ánh mắt có chút suy tư, sau đó nhếch môi cười với tôi một cái rất tươi.

Tôi:" " Đột nhiên có linh cảm không tốt.

Tuy rằng cô cười như vậy rất xinh đẹp nhưng đừng cho rằng vì vậy mà tôi không biết cô sắp hố người ta!!!

Mà 'người ta' đó, rất có thế sẽ là tôi!

Quả nhiên, sau đó cô ấy lập tức bảo, "Mợ đi cứu tiểu Lan đi." Giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng.

Tôi: " " Có chút sợ hãi!

Là một người yêu mạng hơn vàng, tôi lập tức chân chó chạy tới bên cạnh cô ấy, cười 'hì hì', "Chị nói đùa rồi, tôi làm sao dám đối đầu với dam thôn dân đông như vậy chứ " Ngừng một lát, tôi lại nói tiếp,

" Chị có mỏi vai không, tôi bóp vai cho chị

nhé "

Nói đùa, so với một tiểu Lan chưa từng gặp và mạng sống của mình, tôi đương nhiên sẽ chọn vế trước.

Vân Tâm 'hừ' lạnh một tiếng, không đáp lại nữa.

Lúc này tôi mới nhìn sang phía đám người bên kia, vốn dĩ tiểu Lan lúc đầu mới chỉ bị xé áo, nhưng bây giờ đã bị đè ở dưới thân của một tên thôn dân.

Đúng lúc tôi tưởng rằng cô ấy sẽ bị cưỡng dâm, đang chuẩn bị quay mặt đi 'không đành lòng nhìn thẳng' thì một tiếng hét lại vang lên.

Thế nhưng khồng phải là tiếng thét của tiểu Lan mà là của tên thôn dân đó.

Hóa ra là trong lúc vật lộn, tiểu Lan đã túm được hòn đá nhỏ, nhân lúc tên đó không đế ý mà đập vào mắt hắn.

Tên thôn dân đó nào còn tâm trí hưởng thụ mỹ nhân nữa, vừa ôm mắt vừa lăn lộn ở một bên, tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Tiểu Lan nhìn hòn đá dính đầy máu tươi trên tay mình, môi hơi run rẩy, mấp máy vài lần, cuối cùng cũng chẳng nói gì.

Đám thôn dân lúc này đang vây quanh tên đó, không ngừng hỏi han:

"A Đại, ngươi có sao không?"

"Quả thật là ác phụ, ra tay nặng như vậy, chẳng trách bị phu quân ruồng bỏ thà đi ra chiến trường cũng không chịu ở chung."

"Không biết còn ra vẻ thanh cao cái gì, trước kia từng thấy cô ta đi lại gần gũi với mấy tên nam nhân, chưa biết chừng đã từng lăn giường với mấy tên đó fôi ấy chứ."

"Đúng thế, đúng là kỹ nữ còn ra vẻ thanh cao "

Người nói những lời này, chủ yếu đều là phụ nữ,

mồm miệng chanh chua, ánh mắt chứa đầy vẻ ghen ghét.

Bởi vì phu quân của các nàng lúc nào cũng nghĩ tới cô ta, chỉ là vẻ bề ngoài xinh đẹp mà thôi, không biết đã lăn giường với bao nhiêu kẻ rồi!

Nghe được những lời này, tiểu Lan chỉ là một cô gái nhỏ nào có thế chịu được lời bịa đặt vu khống đó, mặt hết đỏ lại trắng, miệng há ra, 'a a a' vài chữ, giống như muốn phản bác lại lời của bọn họ.

Thế nhưng, nàng ấy không nói chuyện được.

Lúc này tôi mới nhìn thấy, bên trong miệng của tiểu Lan hoàn toàn không có đầu lưỡi, hay nói đúng hơn đầu lưỡi bị người ta cắt đi rồi.

Vết cắt còn rất mới, máu còn chưa ngừng chảy, nãy giờ tiểu Lan ngậm miệng cho nên tôi mới không nhìn thấy.

Tiểu Lan vừa mở miệng ra, máu lập tức từ trong miệng tràn ra ngoài, có hiện tượng mất khống chế.

"Mẹ nó, đã bảo ngươi nhẹ tay thôi, chết người rồi thì lấy gì đưa cho Hà gia?"

Có một thôn dân nhìn thấy máu từ khóe miệng tiểu Lan chảy ra, nhịn không đươc mở miệng mắng A Đại.

Đúng thế, lúc này khi đi bắt tiểu Lan, bởi vì nàng ta không ngừng kêu la, mọi người lại cũng sợ chuyện bắt một góa phụ gả cho Hà gia, bị Hà gia phát hiện, cho nên mới quyết định Cắt lưỡi bịt miệng.

Tránh cho nàng ta mở miệng làm hỏng chuyện.

Ai mà ngờ tên A Đại này dùng quá sức, vốn dĩ khi nãy máu đã ngừng chảy rồi, lại bởi vì nàng ta kích động mà lại chảy không ngừng.

Đám người nghe nói vậy, vội vàng di chuyển tầm mắt từ trên người A Đại về phía tiểu Lan.

Quả nhiên máu từ miệng tiểu Lan không ngừng chảy ra, sắc mặt cũng càng lúc càng trắng bệch.

Một người trong đó đầu óc linh hoạt, vội vàng lấy thảo dược từ trong túi ra cho vào một tấm vải, ném nó xuống đất giẫm cho thật nát rồi cầm lên vội vàng nhét vào miệng của tiểu Lan.

"A a." Thảo dược nóng rát quá! Tiểu Lan lắc đầu không ngừng, hai mắt bắt đầu rưng rưng.

Chương 15: C15: Quỷ khí

Tiểu Lan vốn đã xinh đẹp vô cùng, nay lại hai mắt đầm lệ, làm cho trong lòng không ít người rục rịch, có kẻ không chịu được lên tiếng bênh vực một chút.

"Này, ngươi không thế nhẹ nhàng một chút à!"

"Mẹ kiếp! Không nhanh tay thì nàng sẽ mất máu mà chết, khi đó lấy cái gì đưa cho Hà gia, hay là lấy con gái của ngươi!" Người thôn dân kia quay đầu, ánh mắt hung ác.

Người vừa lên tiếng bênh vực tiểu Lan lập tức ngậm miệng, khồng dám ho he thêm chút nào.

Đám thôn dân đó cũng chẳng dừng lại lâu lắm, rất nhanh đã khiêng tiếu Lan cùng tên A Đại đó rời đi.

Chẳng ngoài dự (Joan, tôi và Vân Tâm lập tức bị kéo theo sau, tôi chỉ biết câm nín, hoàn toàn khõng biết nên làm gì bây giờ.

Vân Tâm lại càng không phải nói, cô ấy vốn chẳng hề để tâm tới chuyện này.

Làng của bọn họ cũng không xa, trời vừa tối đã về tới làng.

Đám thôn dân bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định sẽ đưa tiểu Lan tới nhà của trưởng thôn, mọi người thay nhau trông coi đề phòng nàng ta chạy mất.

Tôi cảm thấy quả thật dam người này suy nghĩ nhiều rồi, cho dù hiện tại có thả tiểu Lan ở đấy cô ấy

cũng chẳng thế chạy đi đâu được, bởi vì chân cô ấy hình như bị thương fôi, có lẽ là bị trẹo, thế nhưng chẳng ai thèm đế ý cả.

Sau khi nhốt tiếu Lan vào trong phòng chứa củi, đám thôn dân đó tụ tập lại, bàn về việc cưới gả cho cho tiểu Lan.

Sau khi bọn họ nói chuyện một lúc, tôi mới dần dần hiểu ra đầu đuôi câu chuyện này.

Năm nay đói kém mất mùa, giá lương thực lại tăng cao, bọn họ lại chẳng có tiền mua lương thực, cứ tưởng sắp chết đoi tới nơi thì lúc này một đám người tự nhận là người của Hà gia ở trấn trên xuất hiện ở đây, bảo rằng cần một cô nương đế gả cho Tam thiếu gia nhà bọn họ, lễ cưới sẽ hơn trăm lượng bạc.

Lúc đầu nhà ai có con gái cũng nhao nhao đòi gả cho nhà họ Hà, chỉ hận không thể lập tức đóng gói con gái đưa lên. Thế nhưng sau đó đám người đó lại nói rằng Tam thiếu gia đã chết, gả về đó nhất định phải thủ tiết vì thiếu gia thì ai cũng chần chừ.

Dù sao cũng là con gái của mình mà, gả cho người ta mà phải thủ tiết cả đời thì cũng có chút khồng đành lòng.

Thế nhưng trăm lượng bạc lại là một số tiền quá lớn, đủ để giúp cả làng vượt qua nạn đói năm nay. Cho nên chưa ai đồng ý nhưng cũng chưa ai từ chối yêu cầu này.

Chẳng biết lúc đó ai lại nhắc tới tiểu Lan, nói tiểu

Lan là người thích hợp nhất, vừa xinh đẹp, lại vừa mất chồng, dù sao cũng phải thủ tiết cả đời, thủ tiết ở đây hay thủ tiết ở Hà gia mà chẳng giống nhau.

Ý kiến này lúc đầu cũng không ai đồng ý, thế nhưng trôi qua mấy ngày nữa mà trời vẫn chẳng hề có dấu hiệu mưa, nắng vẫn cứ gay gắt như vậy, trong thôn đã chết đi mấy chục người vì đói.

Số người trong thồn cũng chẳng đồng, chết đi mấy chục người làm trong thôn lại càng thưa thớt hơn. Trưởng thôn rất sốt ruột, mới gọi người lại để bàn bạc thêm lần nữa, lần này đã có rất nhiều người dồng ý việc gả tiểu Lan làm tân nương cho người ta.

Trưởng thôn tặc lưỡi, cắn răng đi tới Hà gia trấn trên bảo đã tìm được tân nương, chỉ cần giao tiền lề ra thì sẽ lập tức đưa tân nương tới. Thế nhưng tiền lễ đã giao ra rồi, nhưng tân nương người ta lại không dồng ý gả. Lại còn chạy trốn, cho nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, tôi có một câu chửi nhất định phải nói, má nó!

Đám thôn dân này đầu óc có bệnh đúng không, chưa hỏi ý kiến người ta mà đã gả người ta đi là đã khồng đúng fôi! Lại còn làm ra vẻ như vì lợi ích chung của mọi người! Thật sự là quá đáng giận!

Chỉ tiếc cho tiểu Lan, một cô nương xinh đẹp như hoa như vậy. Chậc chậc

"Mợ chậc chậc cái gì?" Vân Tâm nhìn tôi có chút khó hiếu.

tỉ ff

"Nếu mà mợ thương cho cô ta thì không cần đâu. Mộng này vốn dĩ do cồ ta bày ra, vốn có ý muốn giết chúng ta."

"Làm lệ quỷ đâu có dề như vậy cần phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, không những thế cần phải lấy mạng người làm lễ tế, lấy oán khí làm chất dần. Một cồ nương như tiếu Lan, sao có thể biết dược

chuyện này cơ chứ. Rõ ràng ngay từ đầu tiểu Lan đó vốn đã không phải là tiểu Lan lúc đầu. Có lẽ là bị thứ gì đó chiếm lấy thân thế rồi.”

Tôi:” ” Thứ lỗi cho tôi không nghĩ (Tược sâu

xa như vậy.

Nghe Vân Tâm nói như thế, tôi lập tức lây lại tinh thần, nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhà chứa củi, nơi dang nhốt tiểu Lan.

Nhìn chằm chằm một lúc chẳng hiểu sao nhìn thì chưa thấy gì, mà trong đầu tôi lại bắt đầu nghe thấy tiếng xì xào rồi.

Có chút giống tiếng gió thổi, lại có chút giống tiếng thì thầm bên tai.

Tôi rùng mình một cái, sau đó chợt nhớ ra hiện tại mình cũng đang ở hình dạng linh hồn, cũng coi như là một nửa quỷ, cho nên tất nhiên tôi cũng có thế nghe thấy tiếng mà người bình thường không nghe thấy.

Tôi:” ” Cho nên tôi lại gặp quỷ nữa đúng

không?

“Mợ Hoài Thục?” Lúc này Vân Tâm đứng bên cạnh tôi lại gọi tôi một tiếng.

Tôi quay đầu nhìn cồ ấy trong ánh mắt Vân Tâm tràn đầy vẻ nghi ngờ cùng với vẻ cảnh giác.

Tôi: à,T

“Cô không phải là Hoài Thục! Cô là ai?” Vân Tâm đột nhiên lớn tiếng, dọa cho tôi giật thót một cái.

Cái gì mà tôi không phải Hoài Thục?

"Chị dâu à, có phải chị hiểu lầm cái gì rồi không?" Tôi gượng cười.

Cô ấy chẳng nói chẳng rằng, lấy tay vẽ ra không trung một vòng tròn, một chiếc gương lập tức xuất hiện. Vân Tâm nghiêng người, ý bảo tôi đi tới trước gương.

Tôi chậm rãi đi tới phía trước, ở trong gương là hình ảnh một cô gái, ừm, rất xinh đẹp.

Thế nhưng, nó không phải là gương mặt của tôi!!!

Tôi bị dọa tới mức ngã bệch xuống đất, sau đó đưa tay lên sờ sờ mặt.

Tại sao? Tại sao lại như thế? Người trong gương rốt cuộc là ai?

Lúc này, Vân Tâm đột nhiên lại mở miệng nói chuyện, "Cô Mợ Hoài Thục?"

Tôi ngước mắt lên nhìn cõ ấy, "Chị dâu à, chị phải tin tôi, tôi thật sự là Hoài Thục! Tôi có thế thề!"

Cô ấy không trả lời lại tôi, chỉ chỉ vào cái gương, ý bảo tồi tiếp tục soi.

Tôi có chút không dám, dù sao dùng gương lại soi ra một gương mặt khác không phải mình cũng rất đáng sợ!

Lần soi tiếp theo, tôi nhìn thấy một đứa bé.

Sau đó nữa, lại là một con phượng hoàng đỏ rực.

Cuối cùng, là một người đàn ông.

Sau đó lại trở về bộ dạng vốn dĩ ban đầu của tôi.

Tôi:"???"

Không phải chứ, là do chiếc gương này hỏng rồi à?!

Tôi tỏ vẻ não của tôi có chút không đủ dùng, tôi chỉ chỉ cái gương, sau đó lại đưa tay chỉ chỉ mình, "Chị Tâm à, hiện tại bộ dạng của tôi, cuối cùng là thế nào vậy?"

Vân Tâm cau mày, cô ây cũng thấy kỳ lạ. vốn dĩ đang là bộ dạng ban đầu, sau đó lại đột nhiên thay đổi, cuối cùng lại trở về bộ dạng ban đầu.

Gương Đồng Kính sẽ không nói dối, chắc chắn trên người Hoài Thục đã từng xảy ra chuyện gì đó!

Tôi xoay người lại nhìn chiếc gương, tò mò sờ lên mặt gương. Lúc này gương lại rung lắc giữ dội, sau đó vỡ nát ra từng mảnh. Trước khi nó vỡ, tôi còn kịp nhìn thấy hình ảnh phản chiếu phía sau mình như gương. Là một tân nương mặc đồ đỏ có chút cũ kỹ,

đang đứng nhìn chằm chằm vào gáy của tôi.

Mà càng đáng sợ hơn, đó chính là thứ tôi nhìn thấy trên kiệu vào lúc chiều!

Tim tôi giật thót một cái, vội vàng quay đầu nhìn ra phía sau, nhưng phía sau gió yên biến lặng, hoàn toàn không có một chút khác thường nào.

Mà Vân Tâm nhìn thấy chiếc gương bị tôi chạm vào đã hoàn toàn vỡ nát, giật mình, vội vàng bước lại, cầm tay tôi lên.

Tôi tưởng cô ấy muốn trách tôi vì tôi đã làm vỡ gương, cho nên vội vàng mở miệng xin lỗi trước: "Chị Tâm à, tôi thật sự không cố ý đâu, tôi Á!" Chữ 'thề'

còn chưa kịp nói xong, Vân Tâm đã lấy miệng cắn tay tôi, tay tồi nhói một cái, lúc nhìn lại thì đã thấy máu từ ngón tay đang nhỏ giọt tí tách xuống đất.

Tôi oán hận mở miệng, "Tôi biết là tôi sai, nhưng mà chị cũng không cần phải đối xử với tòi như thế chứ." Sau đó vừa lấy miệng thổi thối miệng vết thương.

"Mợ nhìn xem!" Vân Tâm không thèm quan tâm tới ánh mắt oán hận của tồi, vội vàng nói.

"Nhìn, có gì mà " Lời của tôi bỗng dưng im

bặt, bởi vì tồi nhìn thấy máu của tôi không hề rơi xuống đất, mà hoàn toàn tan biến từ trong không khí.

Máu trên ngón tay cũng vậy, giọt máu còn chưa kịp rơi ra thì đã bắt đầu tan biến. Giống như có thứ gì đó đang không ngừng tham lam hấp thu.

Ánh mắt Vân Tâm nhìn tôi đầy sắc bén: "Tại sao

quỷ khí trên người mợ lại nồng như vậy?"

Khắc tinh của gương Đồng Kính chính là quỷ khí, chỉ cần gặp quỷ khí gương sẽ hoàn toàn vỡ nát.

Mà người chạm vào chiếc gương chỉ có Hoài Thục, cho nên quỷ khí cũng chỉ có thế tới từ trên người em ấy.

Thế nhưng, tại sao trên người một cô gái bình thường như Hoài Thục lại có nhiều quỷ khí như

vậy?

Chương 16: C16: Vật dẫn

"Quỷ…. Quỷ khí?" Tôi lắp bắp mở miệng.

Đừng đùa, một người còn sống sờ sờ ra như tôi sao mà có thể có quỷ khí được?

"Khoan đã, có phải khi nãy tôi vừa đi vào mộ địa, cho nên dính phải quỷ khí trong đó không?" Tôi đột nhiên nhớ ra, tồi đã từng đi qua mộ địa, trong mộ địa có quỷ khí, tôi dính phải cũng là điều bình thường.

"Không phải, trong mộ địa là âm khí, âm khí và quỷ khí hoàn toàn khác nhau. Nơi có quỷ khí chắc chắn sẽ có âm khí, nhưng nơi có âm khí thì chưa chắc đã có quỷ khí." Vân Tâm lạnh lùng phản bác.

Rõ ràng, quỷ khí này là phát ra từ trên người của Hoài Thục, không phải là do bị dính vào.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, rốt cuộc là tại sao trên người tôi lại có quỷ khí, ngoại trừ những việc kỳ lạ gần đây tôi trải qua, trước đó mấy chục năm tôi vẫn còn sống rất yên bình, chưa hề đụng chạm tới mấy thứ như âm dương này.

"Sợi dây đỏ trên tay mợ ở đau ra vậy?" Đúng lúc này, Vân Tâm lại lên tiếng, giọng điệu gấp gáp, ánh mắt có chút sắc bén, nhìn chằm chằm vào sợi dây màu đỏ trên tay tôi.

Hóa ra trong lúc lơ đễnh, tôi vô tình vén tay áo lên, lộ ra sợi dây đỏ chói mắt.

Tôi nhìn sợi dây, cảm thấy vô cùng quen mắt

Khoan đã, đây không phải là sợi dây tôi nhìn thấy lúc

ngồi trên kiệu hoa hay sao?

Sao bây giờ nó lại xuất hiện trên tay tôi?

Trong đầu tôi hiện lên đầy dấu chấm hỏi, tò mò nâng cánh tay lên, quan sát sợi dây.

Một sợi tơ hồng buộc chặt tình duyên, ta với chàng có chết cũng không rời!

Vân Tâm thầm than một tiếng 'Không tốt' vội vàng tiến tới nắm chặt lấy tay tôi, muốn tháo sợi dây đỏ đó xuống.

Không biết sợi dây được buộc kiểu gì, cực kỳ khó tháo, vật lộn một lúc mà Vân Tâm vẫn chưa tháo được, cô ấy cau mày, nhìn chằm chằm vào tay tôi, sau đó mới mở miệng, "Mợ đã từng gặp Nghị Lâm phải không?"

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt tôi, không bỏ qua bất kỳ một hành động nhỏ nào.

Chuyện tới nước này, tôi cảm thấy mình có dấu cũng không có tác dụng gì, chi bằng nói ra để hai người cùng giải quyết

Sau khi nghe tôi kể về hai lần gặp quỷ, gương mặt của Vân Tâm hình như có chút tái nhợt, im lặng không mở miệng.

Tôi đành mở lời, đem nghi vân luôn ở trong lòng mình bấy lâu nay nói ra: "Chị nói xem, kẻ tôi gặp phải, là Nghị Lâm hay Nghị Minh?"

Tôi đương nhiên là hy vọng kẻ đó là Nghị Minh, dù sao cũng đâu ai muốn ở chung với kẻ muốn giết

mình đâu!

Thế nhưng hiện thực rất nhanh đã cho tôi một cái tát, Vân Tâm mở miệng, "Là Nghị Lâm."

"ơ " Không phải cô bảo Nghị Lâm không thể

bước vào nhà họ Nghị sao?

"Theo lý thuyết thì Nghị Lâm không thể bước vào nhà họ Nghị, thế nhưng Có mợ làm vật dẫn ở

đây " Khi nói tới câu này, ánh mắt Vân Tâm có

chút lập lòe, trong đêm tối nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy, lúc đó cô ấy thật sự muốn giết tôi.

"Làm vật dẫn?" Tôi có chút không thể tin vào tai mình, cho rằng mình nghe lầm rồi.

"Đúng vậy, làm vật dẫn, dẫn đường cho Nghị Lâm đi vào nhà họ Nghị. Giống như một cái hang sâu mợ chưa vào, mợ lấy một viên đá ném thử vào trong đó để dò đường, nếu như có thể nghe thấy tiếng vọng lại tức là có thể đi xuống đó. Mà mợ chính là viên đá đó của Nghị Lâm."

Lòng tôi trùng xuống, hóa ra cả hai lần hắn dều tha chết cho tôi, không phải là bởi vì nhân từ, mà là tôi vẫn còn giá trị lợi dụng!

"Vậy còn sợi dây này?" Tôi quơ quơ sợi dây đỏ trên tay.

"Mợ đã từng nghe nói tới 'dây tơ hồng nối sợi tơ duyên chưa'?" Chưa đợi tôi đáp lại, Vân Tâm lại nói tiếp: "Dây tơ hồng không chỉ nối

duyên dương, mà còn nối cả duyên âm Hừm Cũng có thế coi như

nó là vật đính ước của mợ với Nghị Lâm!”

‘Vật đính ước?” Tôi lắp lắp mở miệng.

“Nó cũng chính là mối liên hệ của mợ với Nghị Lâm, chỉ cần tháo sợi dây ra là ổn.”

Khi nãy cô vừa mới mở mắt âm dương, cẩn thận nhìn kỹ lại Hoài Thục, mới phát hiện thể chất của con bé là thuần âm, bảo sao lại thích hợp với quỷ khí. Khi quỷ khí của Nghị Lâm đi vào người cũng không chịu nhiều ảnh hưởng.

Nghe Vân Tâm nói như vậy, tôi không nói hai lời lập tức đưa tay muốn tháo sợi dây đó ra. Thứ tà môn này, còn mặt mũi gọi là vật đính ước sao?!

Thế nhưng ngay cả Vân Tâm cũng không tháo được, vậy thì làm sao tôi có thể tháo nó ra cơ chứ? Kết quả cuối cùng cũng là không tháo ra được, ngược lại càng làm cho nó thít chặt hơn.

“Cắt nó ra!” Vân Tâm nhìn tôi loay hay, rốt cuộc không nhịn nổi, mở miệng nói.

Cắt? Nhưng trong mộng thì làm gì có kéo? Cho nên tôi và Vân Tâm dù muốn cũng lực bất tòng tâm, đành phải mặc kệ nó, đợi tới khi nào trở lại thân thể sẽ giải quyết.

Sau đó tôi cảm thấy thái độ của Vân Tâm đối với tồi có chút thờ ơ, mặc dù là trước đó cũng không tốt đẹp mấy, nhưng dù sao lúc đó tôi vẫn cảm thấy cô ấy quan tâm mình

Tôi lắc đầu, gạt suy nghĩ này qua một bên, chăm chú quan sát tình hình của đám thôn dân phía trước.

Bên nhà Hà gia rất nhanh đã cho người xuống đón tân nương, ước chừng cũng chỉ hai ngày.

Kể từ sau hồm đó, tôi cũng bắt đầu phát hiện ra có chút không đúng, lúc trước khi mới bị bắt về tiểu Lan vẫn còn kêu khóc ầm ĩ, liên tục đập cửa, còn mấy lần muốn tự sát đều bị người ta cản lại.

Thế nhưng từ lúc Hà gia xuống trấn nhỏ này, cô ấy lại im thin thít, làm tôi còn tưởng rằng cồ ấy chấp nhận việc gả cho Hà gia. Nhưng hóa ra lại không phải, là do đám thôn dân cho cồ ấy uống nhuyễn cốt tán, làm thân thể tiểu Lan mềm nhũn, không còn sức mà kêu khóc nữa.

Hà gia có vẻ rất nóng vội, xuống thôn nhỏ chưa được hai ngày đã giục đám thôn dân đưa tân nương ra ngoài.

Đám thôn dân mặc dù biết tiểu Lan bị thương vẫn còn chưa hồi phục, nhưng lại không dám làm trái ý Hà gia, cho nên vội vàng sửa soạn quần áo cho tiếu Lan, đưa tiểu Lan lên kiệu hoa ngay trong đêm tối.

Đám người Hà gia cũng không nán lại lâu hơn, nhìn thấy tân nương đã vào kiệu hoa, nhanh chóng khởi hành.

Cái gọi là thồn nhỏ hoang vu, cũng chính là bởi vì nó nằm ở vùng rừng núi thâm sâu, muốn tới nơi này phải đi qua hai ngọn núi.

Cho nên tôi vần không hiểu một nhà có tiền như Hà gia, tại sao lại tới nơi thâm sơn cùng cốc này chọn

tân nương cho tam thiếu gia đã chết của bọn họ?

Đoàn người đi suốt đêm, tới tờ mờ sáng mới vượt qua được ngọn núi đầu tiên. Tên dần đầu có vẻ như không muốn dừng lại nghỉ

ngơi, liên tục mở miệng thúc giục.

Nhưng đi suốt cả một đêm, ngựa không mệt nhưng người cũng thấm mệt, không thế tiếp tục đi tiếp được nữa. Cho nên cả đám người mới dừng chân ngay tại chân núi, nghỉ ngơi trong chốc lát.

Tên dẫn đầu tên là Đại Ngưu, là một kẻ cao to vạm vỡ, gương mặt bị râu quai nón che phủ gần hết, đôi mắt thi thoảng lại trợn lên, lông mày lại xếch hẳn lên cao, trên tay lúc nào cũng lăm lăm cây đao. Nhìn qua hung dữ cực kỳ.

Đại Ngưu đi lòng vòng quanh chỗ một lúc, sau đó lại nhìn trời, rồi nhìn đám người đang ủ rũ phía sau, quả quyết mở miệng: "Lên đường!"

Có người không nhịn được phản bác: "Đại Ngưu, đi cả một đêm, dù gì cũng phải cho người ta chút thời gian cái đã."

Đại Ngưu là một kẻ nóng tính, lại từng làm tướng quân, trước giờ chưa kẻ nào dám làm trái lệnh hắn. Nghe thấy vậy, tức giận nâng cây đao lên, vung thẳng vào cái cây bên cạnh. Chỉ nghe 'rắc' một tiếng, cái cây da hoàn toàn gãy đôi:

"Ông đây bảo đi là đi, còn dám nhiều lời thì đừng trách tại sao cây đao này của ông lại cắm trên đầu ngươi!"

Người kia nhìn thấy thế, mặt trắng bệch, vội vàng cúi đầu xuống, không dám mở miệng tranh cãi nữa.

Đám người còn lại nhìn 'chiến tích' của Đại tướng quân, cũng không nhịn được rùng mình một cái. Nhanh chóng đứng hết dậy, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Ngọn núi đầu tiên thuận lợi vượt qua làm Đại Ngưu có chút cảm giác thả lỏng, thầm nghĩ có lẽ ngọn núi thứ hai cũng không quá khó, dù sao thái phu nhân cũng bảo ngọn núi đầu là khó vượt qua nhất.

Thế nhưng trời không chiều lòng người. Lúc bắt đầu đi vào ngọn núi thứ hai, mặt trời vừa mới lên, trời rất sáng, không khi mát lành. Nhưng khi đi vào trong núi lại không như thế nữa. Cây cối rậm rạp um tùm che hết đỉnh đầu, tán cây rậm rạp khiến nắng không chiếu vào được, cả ngọn núi bốc lên mùi ẩm mốc gay mũi.

Mùi nồng tới mức tôi cũng khồng nhịn được đưa tay lên bịt mũi.

'Đừng đi vào trong đó.' Đúng lúc này, bên tai tôi lại vang lên tiếng thì thầm thoang thoảng. Nếu như khồng lắng tai có lẽ sẽ không nghe thấy được.

"Ai?" Tôi quát lớn một tiếng, ngó nghiêng nhìn xung quanh. Nhưng ngoại trừ đám người phía trước và Vân Tâm đang đứng bên cạnh tôi thì khồng còn ai cả.

'Chuyện gì?" Nhìn thấy tôi như vậy, Vân Tâm mở

miệng hỏi.

"Chị có nghe thấy tiếng gì không?"

"Tiếng gì? Ý mợ là tiếng lá cây ư?"

Cô ấy nói như thế, tôi cũng mới lắng tai nghe thử, quả nhiên là nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

Chẳng lẽ là do tôi nghe nhầm?

Đang lúc tôi chuẩn bị đi tiếp, thì tôi lại nghe thấy tiếng nhắc nhở đó lần nữa: "Đừng đi vào đó!"

Lần này thì rõ ràng hơn, giọng điệu có chút gấp gáp.

Tôi nhìn quanh bốn phía, vẫn không phát hiện điều gì khác lạ.

Thế nhưng tôi không hề hay biết rằng, ở sau một gốc cây phía xa, nơi tôi không nhìn thấy, có một hình nhân bằng giấy trắng cứ lấp ló lúc ẩn lúc hiện.

Tôi kéo tay Vân Tâm lại, khống hiểu sao lại cảm thấy lời nhắc nhở đó có chút đáng tin: "Chị Tâm à, hay là chúng ta đừng đi theo nữa. Tôi cảm thấy trong núi có thứ gì đó!"

Vân Tâm nhìn tôi, "Mợ cảm thấy chúng ta có thế dừng lại sao?"

Như để minh chứng cho lời cô ấy nói, có một lực đấy từ phía sau truyền tới, ép tôi và Vân cùng tiến về phía trước.

Tôi quên mất là Chuyện đi hay không này, vốn

không phải do chúng tôi quyết định.

Sau khi nhìn thấy hai người khuất bóng, người giấy núp sau cây có chút gấp gáp, vặn vẹo thân mình, tự đốt cháy bản thân. Tới khi ngọn lửa đỏ sắp tắt hẳn, mới nhìn thấy một bóng dáng khoác áo khoác màu đỏ chậm rãi xuất hiện.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía chính giữa khu rừng. Đôi mắt màu đỏ đậm có chút sắc bén. Sau đó hắn lắc đầu, nhếch mồi, nhưng khồng phải là cười: "Tân nương của tôi, cô lại không chịu nghe lời rồi

Phải làm thế nào đây?"

Không khó để đoán ra, kẻ này chính là Nghị Lâm!

Chương 17: C17: Tang ca đại nhân

Trong núi sương mù dày đặc, chẳng mấy chốc mà tôi và Vân Tâm đã không nhìn thấy đám người đó nữa. Ngược lại thế mà chúng tòi có thế tự do hành động trong núi. Không bị trói buộc với đám người kia.

Thế nhưng sương mù dày đặc thế này giơ bàn tay không nhìn thấy năm ngón thì nói gì tới việc rời khỏi chỗ này.

Từ khi đi vào sâu trong núi, Vân Tâm vần luôn im lặng. Tòi còn tưởng cô ấy đang suy nghĩ cái gì, nào ngờ khi quay đầu lại. Người đi bên cạnh tôi đâu phải là Vân Tâm nữa, mà là một bộ xương khô!

Vậy có nghĩa là, tôi và Vân Tâm đã lạc nhau từ khi bước vào núi này!

Bộ xương khô cạp cạp vài tiếng quái dị, sau đó bị đám sương mù dần dần ăn mòn cho tới khi hoàn toàn tan biến.

Tôi:

Sương mù này còn có thể ăn mòn da thịt? Tôi sờ thử cánh tay của mình, cảm thấy vần rất bình thường, không hề có chút cảm giác nóng rát nào.

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy có lẽ là do bản thân mình là linh hồn, cho nên không chịu ảnh hưởng mấy thứ này.

Phía sau lưng bỗng dưng xuất hiện một cơn gió lạnh. Tôi xoa xoa

cánh tay, chậm rãi quay đầu xem xét. Nhưng cảnh tượng phía sau lại khiến mắt tôi trợn

to!

Phía sau lưng, một đám xương khô đang khiêng một chiếc kiệu hoa màu đỏ, rèm kiệu hoa phấp phới lộ ra bóng người bên trong. Mà kẻ bên trong, chính là con rối tân nương mà tôi đã nhìn thấy. Hiện tại nó đang nhìn tôi, mắt mở to, miệng nở nụ cười quỷ dị.

Đám xương khô vừa đi vừa lẩm nhẩm, có chút giống như đọc chú, lại có chút giống như đang hát. Tôi lạnh hết cả sống lưng, vội vàng núp sau gốc cây, chỉ mong chúng không nhìn thấy mình.

Đám xương khô đó rất nhanh đã đi qua chỗ tôi, thế nhưng tôi chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì phía sau lại vang lên tiếng như u linh: "Ái dô, tân nương của chúng ta đây fôi!"

Tim tôi giật thót một cái, chẳng biết con rối ở trong kiệu đã đứng từ phía sau lưng tôi khi nào, giờ phút này nó đang nhìn tôi. Nụ cười như khóe miệng vẫn như cũ không thay đổi. Điều này lại càng làm tôi thêm hốt hoảng.

Nghe được tiếng chủ nhân của mình, đám xương khô vừa mới rời đi lại vội vàng quay trở lại. Cung cung kính kính một tiếng, "Quỷ Vương!"

Con rối được gọi là 'Quỷ Vương' đó phất tay, nhìn chằm chằm vào tôi, cứng ngắc mở miệng: "Tang Ca đại nhân đang ở day, nào dám xưng một tiếng Quỷ Vương."

Không hiểu sao tôi lại nghe ra hận ý trong lời nói đó nữa. Tôi cảm thấy nó hận lầm người rồi, rõ ràng tôi

là Hoài Thục, chỉ là một người bình thường.

Còn nữa, Tang Ca? Tang Ca là ai? Tôi cảm thấy chuyện này cần phải giải thích rõ để tránh rước họa vào người!

"Cái này. Hình như có chút hiểu lầm, tôi là

Hoài Thục, không phải Tang Ca gì đó!" Tôi cười gượng cố gắng giải thích.

Con rối đó quay lại trên kiệu, nghe thấy vậy, lại rít lên một tiếng: "Cho dù ngươi có hóa thành tro, ta cũng có thể nhận ra được! Tang Ca, lần này ngươi rơi vào tay ta, thì đừng hòng sống sót!"

Gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà co rúm lại, quái dị cực kỳ. Nó chỉ tay vào tôi: "Cắt linh hồn cô ta ra!"

Cắt linh hồn? Mặc dù tôi không biết cắt linh hồn là gì, nhưng nghe thôi cũng cảm thấy chắc chắn nó rất dang sợ rồi.

Tôi cũng khồng phải kẻ ngu, làm sao có thể dưng im chịu trói được. Mắt thấy đám xương khô đang ngày càng bước lại gần, đổi xoay người, cắm đầu chạy ra phía ngoài núi.

Trong núi là địa bàn của nó, nhưng bên ngoài thì chưa chắc. Nó đương nhiên biết ý định của tôi. Cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, đám sương mù vốn đang lơ lửng giữa không khí đột nhiên tụ tập lại, tạo thành một vòng tròn bao vây tồi lại.

Lần này thì tôi làm sao có thể chạy tiếp được, đám sương mù càng ngày càng thu nhỏ lại, càng thu

nhỏ thì áp lực đặt trên người tôi càng lớn. Mắt thấy nó sắp nghiền nát tôi ra, thì vòng ngọc trên tay tôi lại sáng lên, ánh sáng đó bao phủ khắp người tôi, khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Vòng sáng dần dần rộng ra, đẩy đám sương đen dày đặc đang

muốn nghiền nát tôi ra phía xa. Tôi cảm thấy tay của mình nóng dần lên, đặc biệt là cổ tay, bỏng rát không ngừng. Đầu tôi mắt đầu mơ mơ hồ hồ. Trong lúc mơ hồ, tôi như nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp, nở nụ cười lạnh lùng, trên tay cầm một thanh kiếm đen sì, máu dính trên đó đang còn nhỏ thành từng giọt.

Xung quanh nàng, xác chết chất đầy đống, máu tươi chảy thành dòng, tiếng khóc than u oán vang lên khắp nơi.

Nàng nâng kiếm, chỉ về phía một nữ tử áo đỏ ở đối diện, cất giọng lạnh lẽo: "Hồng Liên, trăm năm trước đa bại, bây giờ còn dám xuất hiện trước mặt ta?"

"Còn dám bảo mình không phải Tang Ca!" Hồng Liên ngồi trên kiệu, hung ác mở miệng.

Hóa ra không biết từ lúc nào, dam sương đen quanh người tôi (Tã tan biến hoàn toàn. Mà trong lúc vồ tình, tôi lại thốt ra câu nói mà tôi nghe được trong lúc mơ hồ. Đầu tôi đau nhức dữ dội, giống như có thứ gì đó muốn phá ra. Tôi chống tay lên cây, cố giữ cho mình được tỉnh táo.

Rốt cuộc, Tang Ca là ai?

Lần này Hồng Liên trực tiếp ra tay cô ta hóa thành một đám sương đen, lao về phía tôi. Trong lúc tồi đang mơ hồ, chỉ nhìn thấy một thứ đen sì lao về phía mình, tôi nhắm chặt mắt, thầm nghĩ lần này xong rồi. Nhưng còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, tôi đã nghe một tiếng thét chói tai vang lên. Tất nhiên không phải là tôi hét, thì chỉ có thế là của Hồng Liên.

Tôi hé mắt ra nhìn thử, trước mặt mình là một bóng dáng cao lớn, là một người đàn ông.

Cho dù không muốn lắm, nhưng tôi không thế không thừa nhận

rằng, đây là Nghị Lâm. Hắn quay đầu nhìn tôi, thế nhưng áo choàng màu đỏ có mũ dược hắn đội lên, cho nên tôi chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm thon dài xinh đẹp.

Hình như hắn đang nói gì đó, nhưng hiện tại đầu tôi choáng váng. Đừng nói tới việc hắn đứng nói bình thường, cho dù có hét vào tai tôi cũng chưa chắc tôi đã nghe thây.

Tôi gật đầu đại vài cái, sau đó hắn mỉm cười. Tôi cảm thấy hình như mình vừa bị lừa

Tôi ngước mắt lên nhìn, hắn đã quay người lại. Tôi đành nhìn theo hướng hắn, nhìn thấy Hồng Liên đã khôi phục lại bộ dạng khi nãy, nhưng có vẻ yếu đi không ít, gương mặt xinh đẹp cứng ngắc cũng tái nhợt.

"Đúng là con chó trung thành của Tang Ca!" Ả ta hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn đầy mỉa mai.

Tôi không nghe thấy cô ta nói gì, cho nên cũng

chẳng để tâm. Nghị Lâm lại càng không phải nói, hắn còn khinh thường đáp lại. Thế nên là sau khi cô ta nói câu đó, hai chúng tôi chẳng ai thèm nói câu nào.

Hồng Liên: " "

Ả ta tức giận, run run tay chỉ vào hai chúng tôi: "Đúng là thâm tình, tới chết cũng không rời."

"Một con rối mà cũng dám nhiều lời với ta." Nghị Lâm phất tay, một đám người giấy bồng dưng xuất hiện, lao về phía Hồng Liên.

Hồng Liên mạnh miệng như vậy đương nhiên thực lực của cô ta cũng không phải yếu. Đám người giấy này tất nhiên không làm gì được cô ta. Rất nhanh, đám người giấy đã bị cô ta (Jot hết thành

tro.

Thế nhưng người giấy này lại giống như vô tận, hết đợt này lại tới đợt khác. Tuy rằng chúng không mạnh, nhưng lại rất đông. Đánh mãi cũng sẽ khiến người ta phiền. Chưa nói tới tối đứng bên ngoài nhìn còn thấy phiền, nói gì tới Hồng Liên đang ở trong cuộc.

Ả hét lên một tiếng, hóa thành đám sương đen, xông thẳng về phía chúng tôi. Đứng trước việc mạng sống bị đe dọa, tồi đương nhiên chẳng thèm để tâm tới cái gọi là mặt mũi, dường hoàng mà núp sau lưng Nghị Lâm.

Nghị Lâm dường như cũng đoán được cô ta sẽ lao tới, cho nên không hề bất ngờ, bình tĩnh xoay người ôm tôi tránh qua một bên. Hồng Liên cứ như vậy lao thẳng ra phía ngoài. Biến mất khỏi tầm mắt

của tôi.

Tôi nghi hoặc: ” Sao không ra tay giết nó?”

Khi nãy rõ ràng tôi nhìn thấy Nghị Lâm đánh Hồng Liên một chưởng.

” Thực lực ở trong này bị áp chế’ không thể

giết.”

“Đi thôi, không lừa được cô ta lâu đâu.” Nghị Lâm mở miệng nói, nhưng thân thể vẫn bất động.

Hóa ra là khi nãy hắn đế hai người giấy hóa thành tôi và hắn, đánh lạc hướng Hồng Liên.

“Sao còn chưa đi?” Tôi đi lên hai bước, không thấy hắn đi theo, quay đầu khó hiểu.

” Chân bị thương.” Hắn nói, tôi mới chú ý tới

trên chân hắn có vết máu, không biết bị thương từ khi nào.

“Cho nên?” Thứ lỗi, thần kinh tôi đúng là có chút thô, cho nên không hiếu ý của hắn.

Nghị Lâm: ” ”

“Vậy anh cứ đứng đó đi, tôi đi trước.” Tôi nói với vẻ đương nhiên. Muốn tồi cõng hắn đi ấy à Ha hả….

Tôi còn chưa lên đâm cho hắn một đao đã là nhân từ lắm rồi.

Nghị Lâm tất nhiên vẫn cần mặt mũi, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cúi thấp đầu, nhìn có vẻ rất đáng thương.

Người giấy lượn qua lượn lại bên cạnh hắn, có vẻ gấp gáp. Cuối cùng nó lao tới chỗ tôi, kéo lấy ống

tay áo. Không cho tôi đi.

“Hi hi hi.” Người giấy kêu lên vài tiếng cười quái dị.

Cõng hắn. Cõng hắn.

“Tạo sao phải cõng hắn!” Có trời mới biết vì sao tôi lại hiểu tiếng nó nói!

“Hi hi hi hi hi ” Hắn cứu cô!

Tôi nghẹn lời, bởi vì lời nó nói quá thật không sai, hắn không chỉ cứu tôi một lần, mà còn cứu tồi rất nhiều lần!

Tôi mỉm cười, nghiến răng: "Được, cõng chứ gì! Tôi cõng!"

Minh Hoài Thục tôi trời sinh tính sòng phẳng, hắn đã cứu tôi hai lần, tôi cũng chẳng muốn mắc nợ hắn. Cõng chứ gì, tôi cõng là được!

Tôi quay đầu, đi qua đỡ lấy hắn. Muốn tôi cõng hắn ư, không có cửa đâu! cửa số cũng không có!

Hắn cũng rất tự nhiên mà để tôi đỡ đi. Tôi muốn đi tìm Vân Tâm, tôi đoán cô ấy cũng đã đi sâu vào trong núi, cho nên cứ theo lối nhỏ đi vào sâu trong núi.

Nghị Lâm cũng không lên tiếng phản đối. cả quãng đường hai chúng tôi đều không hẹn cùng giữ im lặng. Chỉ có người giấy đi theo lúc nào cũng cười 'hi hi hi' quái dị. Lần này tôi không hiểu lời nó, chỉ có Nghị Lâm cau mày đáp lại: "Tử Trúc, ngươi nhiều lời quá rồi!"

"Hi hi hi hi " Lấy máu cô ta đi, từ khi vào đây

ngươi yếu như vậy khồng lấy chút quỷ khí làm sao có thể tiếp tục tồn tại.

" Chuyện này nói sau."

Tử Trúc gấp gáp: "Hi hi hi!" Không phải ngươi khồng nỡ đó chứ!

Lần này Nghị Lâm không đáp lại nữa, hắn phất tay người giấy cũng theo đó mà biến mất.

Cả thế giới lúc này mới được yên tĩnh trở lại, tôi nghĩ nghĩ một lát, mở miệng: "Có chuyện này muốn hỏi anh Không biết có nên nói hay không?"

"Vậy thì đừng nói."

" Khi nãy con rối đó gọi tôi là Tang Ca, Tang

Ca Là ai?” Tôi cảm thấy Nghị Lâm nhất định sẽ

biết chuyện này.

“Tang Ca?”

Trăm năm trước, Quỷ giới rỉ tai nhau một câu: “Tang Ca vui, vạn quỷ buồn. Tang Ca cười, vạn quỷ diệt.” Vạn quỷ kính sợ tôn nàng một tiếng: “Tang Ca đại nhân!”

Chương 18: C18: Trở thành tiểu lan

"Tang Ca là người cai quản vạn quỷ." Nghị Lâm lạnh nhạt trả lời.

"Là Diêm Vương à?" Tôi thắc mắc, cai quản vạn quỷ, tức là: "Anh cũng bị cô ấy khống chế."

"… Không, Tang Ca không phải là Diêm Vương. Cô ta đã mất tích từ sau trận đại chiến vạn quỷ trăm năm trước rồi." Nghị Lâm trầm mặc một chút, mới mở miệng đáp lại.

Tôi lại càng cảm thấy khó hiểu hơn: "Không phải anh mới chết không lâu sao, sao lại biết chuyện trăm năm trước?"

"… Nghe lão quỷ kể lại." Trận đại chiến đó rung động quỷ giới, ngay cả một người như Diêm Vương cũng phải đích thân xuống tận đó trấn áp vài lệ quỷ hung dữ nghìn năm. Vị Tang Ca đại nhân trong truyền thuyết, cũng theo đó mà biến mất. Nghe nói còn có cả hung thú kỳ lân của cô ta nữa.

"Cho tôi hỏi một câu nhé? Hiện tại anh đang làm gì dưới đó vậy?" Tôi thề! Tôi hoàn toàn không có ý mỉa mai hay gì khác, chỉ đơn giản là thắc mắc thôi.

Nghị Lâm nhếch miệng: "Cai quản Vạn quỷ."

"…" Không phải bảo người cai quản Vạn quỷ là Tang Ca sao? Lừa người à?!

Tôi cảm thấy chủ đề này chắc chắn không hay ho gì, ho khan một

tiếng, dời chủ đề: "Người đêm đó là anh à?"

Nghị Lâm nâng mắt, dường như không hiểu vì sao đột nhiên tôi lại hỏi cái này nhưng hắn vẫn lạnh nhạt mở miệng: "Đêm nào?"

"…Đêm động phòng ở nhà họ Nghị."

"Cô tưởng tôi không có việc gì làm à?" Đôi mắt Nghị Lâm nhìn chằm chằm vào tôi, cũng không có ý gì khác, chỉ đơn giản là thắc mắc thôi.

Tôi ngước mắt lên nhìn hắn, Nghị Lâm bày ra bộ dạng vô tội mờ mịt, nhìn hắn giống như không phải nói dối. Thế nhưng, trọng điểm là, tôi đang nhìn thấy một gương mặt khác hiện lên trong tròng mắt của hắn!

Là gương mặt tôi thấy lần đầu tiên ở trong gương Đồng Kính! Rất xinh đẹp, rất quyến rũ! Nhưng lại không phải của tôi!

Tồi kéo tay Nghị Lâm đang đi bên cạnh mình, vội vàng hỏi: "Hiện tại tôi có đẹp không?"

Nghị Lâm nhìn tôi, thở dài: "Còn tạm được."

Vậy chính là xinh đẹp! Nhưng mà, "Anh không cảm thấy lạ sao?"

"Lạ?"

"Đây vốn không phải gương mặt thật của tôi!"

Nhìn tôi kích động như vậy, Nghị Lâm 'không đành lòng nhìn thẳng' nghiêng đầu qua một bên: "Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, thì cô đã có gương mặt này rồi, sao phải lạ."

Lần đầu tiên…

Tôi ngơ ngác, vậy gương mặt mặt nào mới thật sự là của tôi?

Tôi trâm mặc suốt cả quãng đường đi, Nghị Lâm thì không phải nói, hắn lười nói chuyện.

Không thấy Hồng Liên đuổi theo nữa, nhưng tôi vẫn có cảm giác cô ta sẽ không dễ dàng tha cho chúng tôi như vậy.

Quả nhiên, đi tìm Vân Tâm, Vân Tâm thì không thấy đâu, ngược lại lại thấy đám người đón tân nương đó. Tên nào tên nầy tử trạng thê thảm, máu thấm đỏ cả một vùng đất rộng. Mắt thì trợn to, vẻ khiếp sợ còn in sâu trong đồi mắt, giống như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng lắm.

Tôi đang nhìn loay hoay nhìn quanh, thì trước mắt tối sầm. Cảm giác lạnh lẽo đập thẳng vào mặt. Là bàn tay Nghị Lâm đang che mắt của tôi. Tôi tức giận muốn giơ tay kéo tay hắn xuống, hắn đã mở miệng: "Đừng động đậy, tôi… Che giúp cô."

Đúng lúc này, tiếng 'xì xì' vang lên. ở trong đoi mắt của Nghị Lâm, hiện lên hình ảnh hai con rắn to lớn, mắt đỏ ngầu, hung ác nhìn quanh bốn phía. Sau khi cảm thấy an tâm, mới bò tới gần thi thể, há miệng ra nuốt. Mùi hôi thối thì miệng rắn cộng với mùi tanh của máu khiến tôi khó chịu, buồn nôn.

Mặt đột nhiên bị áp vào một lồ.ng ngực lạnh lẽo, quả nhiên không còn ngửi thấy mùi tanh buồn non đó nữa. Tôi an tâm nằm trong lòng 'người đẹp', thi thoảng còn cọ cọ vào lồ.ng ngực hắn. Cánh tay Nghị Lâm đang ôm tôi cũng vì thế mà siết chặt lại.

Hai con rắn ăn no, bắt đầu quay qua giao phối…

Một người như Nghị Lâm cũng không thể nhìn nổi cảnh này nữa. Hắn phất tay một đám sương đen bồng nhiên xuất hiện, cắn nuốt

hai con rắn kia, tới lúc chúng chỉ còn lại một bộ xương khồ.

Tôi vừa định quay đầu ra xem, lại bị Nghị Lâm kéo vào lồ.ng ngực, tồi dầm lên chân hắn, âm thầm kháng nghị.

Phía bên ngoài lại diễn ra cảnh tượng hết sức quỷ dị. Đám thi thể đó bỗng dưng động đậy, tự tìm từng miếng thịt bị nát ra của mình, nhét vào miệng cắn nuốt, cả thân thể dần dần mọc lại hoàn chỉnh. Bọn nó đứng ngơ ra, mãi một lúc sau mới lắc lắc đầu, bắt đầu đi lại. Tuy nhiên dù sao cũng là người chết, đi lại cứng nhắc, đồi mắt mở to vồ hồn, giống như những con rối gỗ.

Bồng nhiên tồi lại cảm thấy một lực hút lớn, kéo tôi ra phía ngoài. Trời đất quay cuồng, tới lúc tôi mở mắt ra, lại phát hiện mình nằm trên đất, toàn thân đau nhức, không thấy Nghị Lâm đâu nữa cả.

Đám người đón tân nương mà chính mắt tôi nhìn thấy đã chết kia, hiện tại hoàn hảo không chút sứt mẻ dưng trước mặt tôi, tên Đại tướng quân đó ngồi trên ngựa, tôi mắt sắc lạnh, tròng đen có chút mờ, chỉ tay vào tôi: "Bắt nàng ta vào kiệu, trở về Hà gia."

Cái gì cơ? Hà gia? Tôi mở miệng muốn nói chuyện, lại phát hiện mình chỉ có thế 'ưm ưm'. vết thương nơi cổ họng đang nhắc nhở tồi rằng, đây

không phải là mơ, đây là thật.

Đầu tôi mê man, không hiểu đang xảy ra chuyện gì…

"Cô là tiểu Lan, tiểu Lan rất yêu trượng phu của mình, tiểu Lan sẽ không bao giờ gả cho người khác. Không phải cô yêu phu quân của mình lắm sao… Hắn đã chết rồi… Sao cô còn sống…" Giọng nói lạnh lẽo vang lên trong đầu tôi, lại có chút mơ hồ.

Tôi mờ mịt… Tôi là ai? Tôi là Hoài Thục cơ mà…

‘Không, cô không phải là Hoài Thục, cô là tiểu Lan, hiện tại cô bị bắt gả cho Hà gia, không phải cô yêu phu quân của mình lắm à, hắn đã chết rồi, cô cũng phải chết mới đúng chứ?”

Đúng, tôi là tiểu Lan… Tôi là tiểu Lan, tôi không phải là Hoài Thục, tôi rất yêu trượng phu của mình…

“Tại sao cô vẫn còn sống?” Giọng nói gần như thét lên trong đầu tôi, sau đó lại biến thành tiếng nỉ non: “Trượng phu của cô một mình ở dưới kia lạnh lẽo lắm, cô đơn lắm, hắn rất nhớ cô…”

Phu quân của tôi…

“Đúng, phu quân của cồ, cồ rất yêu hắn, cô nên chết để gặp hắn…”

Tôi nên chết? Đúng rồi, tôi nên chết để gặp chàng, chàng ở dưới đó một mình chắc chắn rất cô đơn!

Tôi liếc mắt, nhìn thanh kiếm còn cắm ở bên đường, lập tức lao tới, muốn dùng kiếm cứa vào cổ

họng mình. Chiếc vòng trên tay lúc này lại nóng lên, trước khi tồi kịp rút kiếm ra thì nó đã tạo thành một lớp màng ngăn cách tồi với cây kiếm, đánh bật tòi ra ngoài.

Tôi giật mình, sực tỉnh lại. Rùng mình một cái, trong lòng lạnh lẽo. Tồi suýt chút nữa bị thôi miên mà tự tìm đường chết! Giọng nói đó rốt cuộc là của ai?!

Tôi nâng chiếc vòng trên tay lên, nó đã cứu tôi rất nhiều lần rồi! Thời điểm tôi đang cảm thán sự kỳ diệu của chiếc vòng ngọc, chiếc vòng bồng nhiên ‘rắc’ một tiếng, nứt ra một vết. Dọa cho tôi giật mình, vội vàng lật đi lật lại kiểm tra, tới khi chắc chắn rằng nó không hề nứt ra nữa, mới yên tâm đặt nó xuống.

Cả người tôi vô lực, cứ như vậy bị cái đám người không ra người quỷ không ra quỷ đó kéo về Hà gia. Cũng không biết Nghị Lâm đã biến mất đi chỗ nào rồi.

"Ta phải quay về, ngươi trông chừng cô ấy giúp ta." Nghị Lâm đứng dưới chân núi, nhìn người giấy trước mặt, mở miệng dặn dò.

"Hi hi hi " Phiền phức! Cứ lấy máu cô ta là

được không phải sao?

"Bây giờ chưa phải lúc." Nghị Lâm cau mày.

Người giấy uốn éo thân mình, phản bác lại: "Hi hi hi hi!" Đừng cho là ta không biết ngươi không nỡ, chẳng phải là vì cô ta có gương mặt giống với cố nhân năm xưa hay sao!

"Tử Trúc!"

"Hi Hi!" Gọi cái gì, ông nội ngươi đây. Đừng có nằm mơ nữa, Tang Ca đã chết rồi, cô ta vốn dĩ không phải Tang Ca, ngay cả hồn phách cũng không giống!

Nghị Lâm siết chặt nắm tay, khớp tay trắng bệch một mảng. Tóc dần dần chuyến sang màu trắng, gương mặt cũng càng ngày càng yêu mị, khí (Ten trên cơ thể hắn thoát ra càng ngày càng nhiều.

Tử Trúc sợ hắn lại phát tác, vội vàng đồng ý: "Hi hi hi hi." Được rồi, chỉ là trông coi chứ gì, ông đây trông là được.

Nghị Lâm thừa biết tính cách của Tử Trúc: "Còn ff

song.

Được, còn sống thì con sống.

Tới lúc này Nghị Lâm mới gật đầu, biến mất tại chỗ.

Tử Trúc vỗ vỗ lồ.ng ngực bằng giấy của mình, cười 'hi hi' vài tiếng quái dị. Còn sống, nhưng thiếu tay hay thiếu chân thì không biết được.

Người đi qua núi, nghe thấy tiếng hi hi quái dị, nhìn mãi không thấy người đâu, bị dọa cho tái mặt, vội vàng bỏ chạy.

Tử Trúc lơ lửng ở trên cao, thầm khinh bỉ, đúng là nhân loại ngu dốt, nhát gan.

Cái tên Liên Trì này thật là… Quan tâm một nhân loại ngu ngốc như vậy làm gì không biết?!

Chương 19: C19: Tân lang của tôi

Chưa về tới Hà gia, mà đã nghe thấy tiếng nhạc não nề u oán. Tôi ngồi dựa vào kiệu, cả người như mất hết sức lực. Hai bên đường, người đi tấp nập, thì thầm to nhỏ rồi chỉ chỉ vào chiếc kiệu hoa mà tôi đang ngồi, nói đúng hơn là chỉ vào tôi đang ngồi trên kiệu.

Hà gia là một thôn hộ giàu có có tiếng ở trấn, căn nhà nào to nhất, lớn nhất, đẹp nhất, thì chính là của Hà gia.

Thế nhưng ở cửa lớn Hà gia lúc này không phải là treo câu đối đỏ, treo lồng đèn đỏ, mà là một màu trắng xám âm trầm. Trong nhà thi thoảng còn truyền tới tiếng kêu khóc nỉ non, làm cho lòng người nặng nề.

Đây đâu phải là cảnh đón tân nương, mà là đón người chết thì đúng hơn.

Trước cửa lớn Hà gia cũng chỉ có một lão quản gia, nhìn thấy đoàn người và tôi ngồi trong kiệu đi tới, lão chậm rãi bước ra.

"Thiếu phu nhân, không thể đi cửa chính, đi qua cửa sau đi." Nói xong lão phất tay, đi vào trong nhà, cửa lớn Hà gia lại khép chặt.

Tôi: Lão ta chờ tôi tới chỉ để nói câu này thôi đúng không?

Đám người vẫn cứng nhắc đứng ở cửa, khồng khác gì những con rối gồ. Bọn họ không đi, cho nên tôi đương nhiên vẫn ở chỗ cũ, cả người tôi nhũn ra,

không còn sức lực. Tôi cũng rất muốn đi, nhưng đám người kia vẫn chôn chân tại chỗ.

Cửa lớn lúc này lại mở ra, nhưng không phải là lão quản gia khi nãy mà là một nữ nhân trung tuổi, môi đỏ chói, ánh mắt đảo lia lịa đầy gian xảo. Nếu tôi không lầm thì đây chính là bà mối của Hà gia.

Bà ta tới trước kiệu, chanh chua mở miệng: "Mời thiếu phu nhân xuống kiệu!" Giọng điệu không hề có chút cung kính nào, thậm chí còn khịt mũi xem thường.

Nếu như không phải đây là ngoài đường, tôi nghĩ có lẽ bà ta sẽ trực tiếp vào trong kiệu kéo tôi ra ngoài.

Nhưng hình như tôi đánh giá bà ta hơi cao rồi, bởi vì khi vừa nói xong, không nghe thấy tôi đáp lại, bà ta đã vén rèm kiệu lên, kéo tay tôi ra ngoài.

Tôi lảo đảo suýt ngã, bà ta cũng chẳng thèm đỡ, cứ thô bạo kéo tay tôi đi về phía sau như vậy. Bởi vì cả người mất hết sức lực, cho nên tôi đi rất chậm, chậm tới mức bà ta cũng không nhịn được mà bực mình.

Bà ta không còn cách nào khác, đành phải quay người lại đỡ tôi, trong lúc đỡ, tay phải còn thuận tiện cấu một chút vào cổ tay tôi, miệng còn không ngừng chửi rủa: "Chỉ là một nữ nhân thấp hèn, có cần phải ra vẻ tiểu thư ba bước đi thở hổn hển như vậy không?"

Tôi rất muốn mở miệng mắng người, nhưng khi mở miệng chỉ có thể phát ra vài chữ 'a a', không thể

nói được một câu nào.

"Ây, hóa ra lại còn là một người câm!" Bà ta có vẻ như rất ngạc nhiên, sau đó lại tức giận, "Đám người này giỏi thật, dám lừa lão

nương, đưa cho lão nương một kẻ câm!”

Bà ta còn muốn nói gì đó, nhưng trong lúc bất giác hai chúng tôi đã đi tới cửa sau của Hà gia, cửa sau lại khác hoàn toàn với cửa trước.

Nếu cửa trước là âm u nặng nề, thì cửa sau chính là vui mừng hớn hở, cửa sau được treo hai câu đối đỏ, người trong sân đi lại tấp nập, trước cửa còn có mấy gia đinh đang chờ. Mặt mũi ai nấy đều hung dữ, không bị không khí vui mừng này ảnh hưởng chút nào.

Bà mối nở nụ cười tươi như hoa, chuyển lại thành tư thế cung kính đỡ tôi, miệng lớn tiếng: “Ai dõ, tân nương tới rồi! Tân nương tới rồi!”

Lúc này, một đám người đi từ phía trong gia, dẫn đầu là một tên nam nhân béo ục ịch, phần thịt trên mặt che hết ngũ quan, nhìn không ra thiện ác, chỉ có đôi mắt dâm tà híp híp lại, càn rỡ đánh giá người tôi. Trên tay gã còn ôm một con gà trống buộc một sợi dây đỏ, đúng như tồi dự đoán, sợi dây đó rơi vào trong tay tôi.

Thấy tôi không muốn cầm, bà mối liền cố ý nghiêng người, che đi phần tay của tôi, nhanh chóng thít chặt sợi dây lại vào tay tôi.

Gã nam nhân đứng phía trên vần si mê nhìn

gương mặt tôi, mãi tới khi người bên cạnh huých nhẹ gã một cái, thấp giọng: “Còn đứng đó nhìn làm gì, đó là tẩu tấu của ngươi, ngươi cũng có tà niệm được sao?”

Gã híp mắt nhìn tôi, mở miệng: “Tẩu tẩu thì cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.”

Giọng nói đúng là khồng khác biệt với thân mình, khó nghe như vậy.

Thế nhưng đám người xung quanh lại không cảm thấy có gì khồng hợp lý, còn cười ha hả.

Bà mối buộc sợi dây xong, tiến lên cười niềm nở: "Tứ thiếu gia, tân nương tới rồi, mau đi bái đường, nếu không sẽ làm lỡ giờ lành mất."

Gã được gọi là tứ thiếu gia kia lúc này lại lớn tiếng cười, tự cho là hài hước mở miệng: "Ha ha, tam ca đã chết rồi, bái đường với một con gà trống thì cần gì giờ lành! Trước giờ tam ca thương gia nhất, chưa biết chừng nếu còn sống đêm tân hôn ốm yếu không làm tròn nghĩa vụ phu quân, có khi còn nhờ tới gia ấy chứ… Ha ha…"

Đám người xung quanh cười phụ họa vài tiếng, còn thật lòng bao phần thì không ai biết được.

Nghe thấy câu này, tay tôi đột nhiên có chút ngứa, muốn đánh người!

Cũng may là tôi không phải là người thời này, không bị cái tư tưởng tam tòng tứ đức trói buộc, nếu không e là hiện tại đã xấu hổ tới mức muốn treo cổ tự tử rồi!

Hóa ra trước kia tiểu Lan cũng phải chịu những lời sỉ nhục này. Cho dù Vân Tâm có nhắc nhở tôi không cần thương hại tiểu Lan thế nào, thì giờ phút này tôi cũng không thể không dồng lòng thông cảm

với cô ây.

Bái đường không ở trong nhà trước, mà là ngay tại sau nhà.

Trong lúc bái đường, tôi còn nghe loáng thoáng được tiếng khóc tang u oán của nhà trước, hòa vào tiếng nhạc vui mừng của nhà sau. Quái dị cực kỳ.

Trong đầu tôi bỗng dưng lại hiện lên một câu: Một bên pháo đỏ rượu hồng, một bên lặng lẽ một mình đưa tang.

Phía nhà trước là thi thể của tân lang, còn đang tổ chức tang sự.

Phía sau nhà lại là tân nương, (Tang bái đường cùng với một con gà trống.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy quỷ dị!

Đương nhiên là tôi bị bà mỗi cưỡng ép bái đường. Con gà trống sau khi bái (Tường bị giết ngay, nghe nói máu của nó (Tược tưới vào quan tài. Cụ thể là vào thi thể của tân lang.

Tới lúc đưa vào động phòng, nếu là (Tộng phòng thật thì tôi còn có cách thoát thân. Nhưng đằng này lại không phải, bởi vì tôi bị đưa vào phòng của tân lang!

Đúng, các người không nghe lầm! Là phòng của tân lang!

Mà đáng sợ hơn là người vốn dĩ nên nằm trong quan tài, nên nhập thổ vi an từ lâu, bây giờ lại nằm trên giường!

Trong phòng cũng không phải là bàn tiệc rượu thịt, không phải là nến hồng, không phải là tân lang tân nương mỉm cười hạnh phúc… Mà là một màu trắng toát! Ngoại trừ bộ dồ đỏ trên người tôi cùng tân lang nằm trên giường, cõ lẽ không có thứ gì có màu rực rỡ hơn nữa.

Thế nhưng màu đỏ chói hòa lẫn vào không gian trắng xóa này, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Cũng may đám người đó không nhẫn tâm tới mức ném tôi lên giường cùng với 'tâng lang', mà chỉ đặt tôi ngồi ở ghế cạnh chiếc bàn nằm ở vị trí chính giữa căn phòng.

Cách chiếc giường không xa, cách tân lang không xa, vừa vặn hai mét. Nếu tôi bước lên một chút thì có thế nhìn thấy mặt tân lang nằm trên giường, còn nếu tôi lùi lại một chút, thì không thể nhìn

thấy cái thứ quỷ dị đang nằm trên giường kia nữa.

Tôi đương nhiên là chọn vế thứ hai. Khi nãy tôi nghe tiếng khóa cửa, có lẽ sợ tôi trốn ra ngoài. Bên ngoài trời vẫn còn đang sáng, mà trong phòng âm u lạnh lẽo đến lạ.

Tôi có chút khó hiểu, nếu 'tân lang' vốn nên nằm trong quan tài bây giờ lại ở đây, thì thứ bên trong quan tài ngoài kia là cái gì?

Tôi nhìn bàn đồ ăn trên bàn, mặc dù thức ăn đã

nguội lạnh, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được cảm thấy đói. Khi làm quỷ thì không thấy gì, có thân xác rôi mới hiểu nổi khổ của đói lạnh. Hiện tại thì tôi không lạnh, nhưng mà tôi rất đói.

Trong phòng hiện tại chỉ còn lại mình tôi cùng với tân lang, tân lang là một người chết, đương nhiên không thể ăn, vì thế mà tôi càng không kiêng dè gì, nâng đũa lên bắt đầu ăn khí thế.

'Tong!'

'Tong!'

Tiếng nước rơi không lớn cũng không nhỏ, vừa lúc chui vào tai tôi, tôi vểnh tai lên nghe. Ngoại trừ tiếng nước rơi thì cũng không còn thứ khác, tôi nhìn bầu trời u ám qua lớp giấy mỏng ở cửa sổ, thầm nghĩ có lẽ là trời mưa.

Tôi vặn tay 'rắc' một cái, lắc đầu, nhẹ nhàng cử động thân thế. Thân thể đang dần dần khôi phục sức lực, tôi định ăn xong sẽ ngủ một giấc, sáng mai sẽ tìm cách chạy khỏi nơi này.

Dự định rất tốt đẹp, nhưng hình như tôi đã quên mất mình chính là sao chổi, nếu tôi có thế chạy khỏi nơi này thì tôi đã không tên là Minh Hoài Thục!

Tôi vừa mới gục xuống bàn, bên tai lại vang lên tiếng nước chảy ‘tong tong’, vành tai lại có chút hơi ngứa, giống như bị người liếm, tiếng nước lần này không phải là ở phía ngoài nữa, mà là ngay trong phòng, ngay bên cạnh tôi!

Tôi nâng tay lên, theo bản năng muốn gạt cái

thứ bên tai mình ra, thế nhưng lại chạm phải một thứ dính dính, ướt đầm, cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay xồng thẳng tới tim.

Đó là thứ gì?!

Chương 20: C20: Thi thể quái dị

Tôi ngấng đầu, mở to mắt. Thế nhưng tiếng nước bên tai lúc này lại biến mất, tôi nhìn quanh phòng, không thấy có gì khác lạ.

Tôi liếc mắt lên nhìn tân lang đang nằm trên giường, thầm nghĩ, sao người đã chết lâu fôi mà lại không có mùi? Đang ngây người suy nghĩ, lúc này bên tai lại vang lên tiếng 'hừ hừ*. Có chút giống của dã thú bị thương, lại có chút giống tiếng khóc u oán nỉ non.

Mắt tôi dần dần trợn to lên, bởi vì tôi nhìn thấy… Tân lang khi nãy vốn đang nằm thẳng, bây giờ lại nằm nghiêng!

Trong phòng này chỉ có mình tôi, mà tôi thì chưa từng đụng tới thi thế, vậy thì ngoại trừ chính thi thế tự động đậy, thì không còn cách giải thích khác!

Tôi nhấc chân, đi về phía trước giường. Hiện tại tôi có ra cũng không ra dược, dù sao đây cũng chỉ là mộng, tất cả đều là ảo, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, thì cùng lắm là tôi bị hù thêm một lần mà thôi!

ở phía sau lưng, Tử Trúc đứng ở khe cửa, nhìn động tác của tồi, thầm mắng một tiếng 'ngu ngốc'!

Nó nghĩ nghĩ, cảm thấy có lẽ nên đế cho tôi gặp thứ đó một lần, để cho tôi biết Nghị Lâm đã dịu dàng với tôi như thế nào thì hơn, cho nên nó thoải mái dán lưng vào khe cửa, thuận tiện xem kịch vui ở trong phòng!

Tất nhiên là những điều này mãi sau này tôi mới biết, hiện tại tôi đang đứng trước giường, giường

được che một tấm vải trắng mờ, có thể loáng thoáng thấy bóng người bên trong.

Hóa ra không phải thứ này không có mùi của xác chết, mà là do được dùng nước hoa thơm nồng nặc che bớt. Hiện tại tôi đứng tước giường, mùi nước hoa trộn lần với mùi hôi thối sồng thẳng lên mũi. Làm cho tôi không nhịn được bịt mũi lùi về phía sau vài bước.

Mẹ kiếp, mùi khó chịu thật!

Tôi vươn tay, vén màn lên. Tôi tưởng sẽ có thứ gì đó nhảy ra dọa cho tôi giật mình. Nhưng không phải, tất cả vần rất bình thường!

Tân lang vẫn nằm ngửa như lúc tôi mới vào phòng, làm cho tôi có ảo giác thứ khi nãy tôi nhìn thấy chẳng qua là vì hoa mắt mà thôi. Tôi xoa xoa cằm, nghĩ nghĩ một lát.

Tân lang cũng chẳng phải thánh thần gì, chỉ là một người bình thường mà thôi. Cho nên khi chết thi thể cũng sẽ bị thối rửa, phân hủy. Theo như tôi đoán thì thi thể này có lẽ da chết được hơn ba ngày rồi, đang trong quá trình phân hủy. Nếu như không phải có nước hoa giữ mùi thì hiện tại trong phòng đã nồng nặc mùi hồi thối.

Nghe đám người khi nãy nói, tân lang này là Hà Liễu, là tam thiếu gia của nhà họ Hà, từ nhỏ ốm yếu, thầy tướng nói không sống quá hai mươi. Không biết Hà lão phu nhân nghe được tin xung hỉ sẽ làm bệnh tình con trai chuyến biến tốt từ đâu, cho nên mới cho người tìm tân nương.

Thế nhưng tân nương là tiếu Lan còn chưa kịp tới thì người đã chết rồi. Chẳng biết Hà lão phu nhân nghĩ gì, vần cho bái đường như cũ. Nếu như người đứng ở đây hôm nay không phải là tôi, mà là tiểu

Lan. Thì có lẽ cô ấy đã bị dọa cho sợ chết khiếp.

Mặt mũi Hà Liễu trắng bệch, làn da nhăn nheo như vừa mới vớt từ dưới nước lên. Môi còn được tô chút son đỏ, vốn để tăng thêm chút nhân khí, ai ngờ nhìn nó càng quỷ dị. Gương mặt Hà Liễu cũng bình thường, nhưng so với tên tứ thiếu gia ôm gà trống bái đường khi nãy, thì đúng là một con lợn với một con thiên nga.

Thật xin lỗi nhưng tôi không phải người cổ hủ, cái gì mà gái không được gả hai chồng, tôi sớm đã vứt thứ đó ra sau đầu từ lâu.

Cho nên đối với việc khi nãy tôi lại thay tiểu Lan thành thân thêm một lần nữa, tôi cũng không có cảm giác gì. Dù sao cũng chỉ là người chết, lấy một người hay mười người mà chẳng giống nhau.

Tôi nhìn một lát, vẫn không cảm thấy có gì khác lạ, lúc này mới quay lưng đi, nhưng tôi không nhìn thấy, khi tôi vừa quay lưng, thi thể tân lang vốn nên nằm yên nay lại mở to mắt, đôi mắt tròng trắng trợn lên, khóe miệng nhếch lên, lộ ra hai cái răng nanh sắc bén. Móng tay cũng đột nhiên dài ra, bật dậy vươn tay muốn bóp cổ tôi.

"Gia tới fôi đây, gia tới rồi đây Hà Bá vừa đấy cửa ra két một cái, vừa xoa xoa tay, dâm tà nói.

Tân lang đang vươn tay lên ở phía sau lại rụt tay

lạt trở về với tư thế ban đầu. Tôi nghe thấy tiếng gió ở phía sau lưng, khó hiểu quay đầu lại nhìn.

Hà Bá lúc này đã vào phòng, khép cửa lại. Bởi vì Tử Trúc đang đứng ở giữa khe cửa, khi gã ta bước vào không kịp phòng bị, cho nên rơi trực tiếp xuống đất, Hà Bá khồng nhìn dưới chân, bàn chân như heo to lớn dẫm ngay lên mặt của người giấy.

Tử Trúc: "…" Nó tức giận, phẩy cánh tay bằng giấy của mình một cái, không biết gió từ đâu thổi tới, cái ghế đang đặt nghiêm chỉnh ở một bên đố rạp xuống, ngáng chân của Hà Bá. Làm gã ta ngã lộn nhào xuống đất. Ngay chính vị trí dưới chân của tôi!

Tôi 'e hèm' một cái, muốn cao giọng mà nói rằng: "Đệ không cần phải hành đại lể với ta như vậy, đứng dậy đi!" Thế nhưng tôi quên mất hiện tại mình bị câm, cho nên tiếng phát ra cũng chỉ có vài chữ 'a a'.

Tôi:"…" Tức phát khóc!

Hà Bá vốn đang tức giận, nay lại được mỹ nhân chủ động mở lời, tức giận gì đó dều bay biến mất, gã đứng dậy, xoa xoa bàn tay dính đầy bụi đất vào quần áo, cười dâ.m đãng:

"Tẩu tẩu à, đêm động phòng tấu một mình chắc chắn rất cô đơn, đệ tới de an ủi tấu." Vừa nói, cái tay bẩn thỉu còn vừa vươn ra, muốn chạm vào tay tôi.

Tôi nghiêng người tránh né, bước qua một bên. Trong lòng cười lạnh, tới để an ủi? Thật ra là tới để cư.ỡng bức thì đúng hơn!

Tôi ngồi vào bàn, rót một chén trà đưa cho gã,

lần này tôi nhỡ rõ mình bị câm, không thể nói chuyện, chấm ngón tay vào chén trà, viết lên bài vài chữ, 'Sao đệ lại vào đây được?'

Là một tẩu tẩu tốt, đương nhiên trước tiên sẽ hỏi vì sao đệ có thể vào đây được rồi.

Hà Bá nhìn dòng chữ trên bàn, cũng phối hợp ngồi xuống cầm chén trà lên uống, sau đó mới nhìn tôi mở lời: "Chỉ cần gia muốn vào, không ai có thể ngăn cản. Tẩu tẩu, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tẩu đừng lãng phí!"

Gã áo khoác ngoài ra, lộ ra một bụng thịt mỡ mà gã tự cho là hoàn mỹ, quyến rũ. Tôi không đành lòng nhìn thẳng, 'ngại ngùng' nghiêng đầu qua một bên, tay chỉ về phía giường.

Hà Bá theo hướng tay tôi chỉ nhìn qua, lúc này mới chú ý tới trên giường có bóng người, gã lập tức giận giữ: "Mẹ nó, nữ nhân d.âm đãng này! Mới tới đây mà đã dẫn tình lang vào phòng rồi!"

Gã tức giận đi về phía giường, giật rèm che xuống, muốn nhìn xem rốt cuộc 'tình lang' của tôi là ai, thế nhưng rèm vừa giật xuống, mặt gã đã biến sắc, run rẩy lắp bắp mở miệng: "Tam… Tam ca!"

Tôi đi tới, vỗ vỗ vai gã, ý muốn nói là dều là người một nhà, đừng sợ!

Thật ra trong lòng tôi đang cười như điên, để 'tấu' xem 'đệ' còn dám mạnh miệng nữa hay không?!

Thế nhưng sau đó gã lại lập tức hừ một tiếng, mở miệng, "Tẩu chờ một chút, gia lập tức cho người

chuyến thứ này đi ngay."

Tôi nén cười, gật gật đầu. Gương mặt tiểu Lan vốn xinh đẹp như hoa, nay lại có vẻ thẹn thùng e lệ, làm Hà Bá nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Nữ nhân này… Vượt xa hai nữ nhân lần trước! Đúng là vưu vật!

Tam ca à, huynh phúc mỏng, không có số hưởng, vậy thì để người đệ đệ này hưởng thay huynh đi!

Hà Bá vừa bước ra khỏi phòng, căn phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng vốn có. Tôi ngồi trên bàn, đầu óc không ngừng xoay chuyển. Tôi cảm thấy thi thể này rất quái dị, cho nên mới mượn tay Hà Bá đưa

thi thể ra khỏi phòng. Còn Hà Bá, rất đơn giản, chỉ cần trong phòng chỉ có mình tôi với gã, thì hai năm đi học võ của tôi không phải đế trưng như vậy!

Hà Bá là một kẻ ham mê sắc dục, ngu dốt lại vô dụng, xử lý gã ta vô cùng dề, vấn đề là làm sao tôi mới có thể thoát khỏi nơi này… Không biết Vân Tâm đã đi nơi nào rồi…

Trong lúc lơ đễnh, ánh mắt của tôi quét qua hộp gỗ ở trong gầm bàn, tôi tò mò cúi người nhặt lên xem thử.

Hộp gỗ không lớn, được làm từ gỗ cây hòe, mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ cái hộp. Tôi vừa định mở hộp ra, trong đầu lại xuất hiện tiếng hét đau đớn: "Aaaaaa "

chuyến thứ này đi ngay."

Tôi nén cười, gật gật đầu. Gương mặt tiểu Lan vốn xinh đẹp như hoa, nay lại có vẻ thẹn thùng e lệ, làm Hà Bá nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Nữ nhân này… Vượt xa hai nữ nhân lần trước! Đúng là vưu vật!

Tam ca à, huynh phúc mỏng, không có số hưởng, vậy thì để người đệ đệ này hưởng thay huynh đi!

Hà Bá vừa bước ra khỏi phòng, căn phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng vốn có. Tôi ngồi trên bàn, đầu óc không ngừng xoay chuyển. Tôi cảm thấy thi thể này rất quái dị, cho nên mới mượn tay Hà Bá đưa thi thể ra khỏi phòng. Còn Hà Bá, rất đơn giản, chỉ cần trong phòng chỉ có mình tôi với gã, thì hai năm đi học võ của tôi không phải đế trưng như vậy!

Hà Bá là một kẻ ham mê sắc dục, ngu dốt lại vô dụng, xử lý gã ta vô cùng dề, vấn đề là làm sao tôi mới có thể thoát khỏi nơi này… Không

biết Vân Tâm đã đi nơi nào rồi…

Trong lúc lơ đễnh, ánh mắt của tôi quét qua hộp gỗ ở trong gầm bàn, tôi tò mò cúi người nhặt lên xem thử.

Hộp gỗ không lớn, được làm từ gỗ cây hòe, mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ cái hộp. Tôi vừa định mở hộp ra, trong đầu lại xuất hiện tiếng hét đau đớn: "Aaaaaa "

Đầu tôi lại bắt đầu đau nhức, ngay cả hộp gỗ trên tay cầm cũng không vững, rơi xuống đất.

'Cạch' một tiếng, cái hộp bị bật nắp, ở phía trong hộp, hai đôi mắt đang còn dính máu chậm rãi lăn ra ngoài!

Chương 21: C21: Không thể tới gần

Hai đôi mắt cứ như thế mà lăn ra khỏi hộp, xuất hiện trước mặt tôi. Đồi mắt đó vẫn còn dính máu, giống như vừa bị móc ra không lâu, máu từ đòi mắt dính lên sàn nhà, kéo dài một đoạn tới tận chân giường.

Tôi cứ ngơ người nhìn nó như vậy. Không biết có phải do tồi gặp ảo giác hay không, tồi hình như lại nhìn thấy tân lang đang nằm trên giường đứng dậy. Cứng ngắc nhặt con ngươi ở dưới đất lên, bình thản cho vào miệng, thưởng thức như cao lương mỹ vị.

Tôi:"…" Ọe!

Thật sự buồn nôn!

Hình ảnh trước mắt lại mờ dần đi, lại biến thành hình ảnh của hai cô gái cũng mặc hỷ phục, nhưng hốc mắt đỏ tươi, khồng có đôi mắt. Bị treo lơ lửng trên xà nhà, hai tay buông thỏng. Thế nhưng hai chân lại cong lên một cách quái dị, giống như bị người buộc cố định lại.

Thế nhưng vấn đề là tôi không hề nhìn thấy một sợi dây nào cả!

Như vậy có nghĩa là, tân nương đó thật sự đang lơ lửng, chứ không phải bị treo lên.

Tôi sờ trái tim đang đập thình thịch của mình, cứ tiếp tục bị dọa thế này, kiểu gì tôi cũng bị dọa tới mức xuất hiện bệnh tim.

Tôi nhắm mắt, lắc đầu. Xua đi tiếng ồn ào trong

đau, cuối cùng mở to mắt ra. Lần này thì hay rồi, không nhìn thấy gì cả. Thế nhưng tôi thà là mình nhìn thấy gì đó còn hơn.

ít ra khi nãy tôi còn có thể nhìn thấy, biết những thứ đó ở chồ nào. Còn hiện tại thì nhìn cũng không thấy! Nhưng tồi biết thứ trong phòng vần chưa rời đi!

Vì sao á? Bởi vì bên chân tôi đang ướt đầm, nước nhỏ từng giọt từ trên xà ngang xuống nền nhà, ngay cạnh chân tồi. Mà không phải nước bình thường, đó là máu!

Nhiệt độ trong phòng bỗng chốc giảm xuống mấy độ, tồi run run lấy hai tay ôm người. Trong lòng thầm nghĩ, sao hiện tại tên Hà Bá kia còn chưa quay lại. Tôi thầm mắng trong lòng một tiếng vô dụng.

Hiện tại khồng thế trông chờ vào hắn, chỉ có thể tự cứu lấy bản thân mình mà thôi. Hiện tại trong phòng không chỉ có mình tôi, mà còn có cả ba thứ người không ra người quỷ không ra quỷ. Nếu tồi tin là nó đơn thuần muốn dọa mình, thì không cần Vân Tâm ở đây nói, tôi cũng tự cảm thấy mình khồng xứng với cái danh mợ hai này nữa!

Sau khi sờ so.ạng khắp người, tôi bi thảm phát hiện, mình đang dùng thân thể của Tiểu Lan, cho nên khồng hề có thứ gì có ích cả! Chỉ còn lại chiếc vòng tay này. Chiếc vòng tay này rất kỳ quái, tôi không dám tùy tiện chạm vào nó.

Tôi liếc mắt, nhìn về phía bàn ăn, nhìn thấy mấy tệp giấy đỏ được sát mùi gồ đàn hương, mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa trong phòng. Tôi sực nhớ lại hình

ảnh lúc Vân Tâm vẽ cho tôi một cái gương ở ngoài kia.

Tôi nâng tay, nhắm mắt, nhớ lại cách cô ấy vẽ, dần dần vẽ lên không trung. Nhưng vẽ hai lần dều thất bại. Lần nào vẽ cũng cảm

thấy rất nặng, ngón tay gần như khồng nhấc lên nổi.

Tôi nhìn về phía bên cạnh, máu vẫn nhỏ giọt xuống, có xu thế càng ngày càng thiều. Tôi cắn răng, nâng tay lên. Lần này cho dù thế nào, tồi cũng phải vẽ ra được!

Ngón tay như đeo chì, chậm rãi vẽ lên không trung. Càng tới gần bước cuối cùng, tay tôi lại càng nặng, ngón tay sắp đứt tới nơi. Cũng không biết là do nghị lực của tôi quá phi thường, hay là do đã đau tới nỗi mất cảm giác, thế mà về sau tôi lại nhẹ nhàng vẽ ra một chiếc gương Đồng Kính y hệt như của Vân Tâm!

Người giấy đang nằm ồ khe cửa uốn éo thân mình, cực kỳ kinh ngạc. Đây vốn là thuật triệu hoán của âm phủ, chỉ riêng đám người âm phủ mới có, thế mà một người bình thường như tôi lại có thể vẽ ra được!

Lần này Tử Trúc không khỏi băn khoăn, rốt cuộc Minh Hoài Thục này là ai? Liệu Tang Ca… Vừa nghĩ tới đây, nó đã liên tục lắc đầu!

Không thế nào là Tang Ca! Tang Ca đã chết, hồn phách cũng đã tan biến, chính mắt hắn đã nhìn thấy hồn phách Tang Ca tan vào trong Vãng Sinh trì ở Âm phủ, không thế nào nhầm lẫn được!

Vãng Sinh trì, công hiệu cũng như tên. Dùng để vãng sinh. Con người sinh ra có thất tình lục dục, chết đí thì có oán khí. Chỉ cần nhảy vào Vãng Sinh trì, thất tình lục dục, tất cả ký ức hay oán khí đều bị Vãng Sinh trì hấp thu. Sau đó đi chuyển sinh qua kiếp mới.

Trên đời này vốn khồng hề có cái gọi là chín tầng địa ngục. Càng làm nhiều việc ác, thì linh hồn lại càng bị nhiễm (Jen. Tới khi xuống tới Vãng Sinh trì, thì linh hồn lại càng bị rút nhiều. Tới lúc đó, kiếp sau đầu thai làm người hay súc vật, thì còn phải xem tạo hóa.

Năm đó Tang Ca ngã vào Vãng Sinh trì, bị Vãng Sinh trì hấp thu

hoàn toàn!

Đúng! Chính là hấp thu, không phải là đi chuyển kiếp, mà là hoàn toàn tan biến vào hư vô.

Cho dù hiện tại Minh Hoài Thục này có là ai, cũng nhất định khồng phải là Tang Ca!

Trong lúc người giấy đang còn chìm trong suy nghĩ của nó, thì tôi đã nhìn thấy Vân Tâm qua gương Đồng Kính!

Tôi kích động tới mức suýt chút nữa nhảy vào trong gương. Thế nhưng tôi không quên việc mình chạm vào gương khiến gương bị vỡ, cho nên tôi không dám manh động.

Tôi muốn mở miệng nói, thế nhưng miệng chỉ phát ra được mấy tiếng 'ưm UTĨ1'.

Tôi quả thật bị chọc tức chết! vất vả lắm mới liên lạc được với Vân Tâm, thế mà cố tình tôi lại không thể nói chuyện!

Hình như lúc này Vân Tâm cũng cảm nhận được cái gì đó, cồ ấy quay đầu, nhìn xung quanh, lại khồng nhìn thấy gì cả. Vân Tâm nghĩ nghĩ một lát, quyết định tiếp tục đi về phía trước.

Nơi cô ấy đi vô cùng quen thuộc, bởi vì nó chính là nơi tôi đã từng đi qua, từng nhìn thấy đám xương khồ cùng với một Hồng Liên!

Gương Đồng Kính mờ dần đi, dù tôi gấp cũng không thể làm được gì! Chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Tâm dần dần đi vào con đường đó, trơ mắt nhìn gương Đồng Kính dần dần tan biến vào không khí.

Tôi nâng tay, thử vẽ lại lần nữa, nhưng làm thế nào cũng không vẽ được. ít ra mấy lần trước tồi còn có thể cảm nhận được sức mạnh gì đó cản mình lại, nhưng hiện tại thì hay rồi, tôi vẽ liền một mạch,

nhưng không hề có gì xuất hiện cả!

Tôi nghiến răng ken két, nghĩ nghĩ một lát, vẫn cảm thấy kiếp nạn này dù có trách cũng không khỏi, chi bằng chứ chờ nó xuất hiện rồi tính tiếp.

Tôi đưa tay kéo cái ghế, ngồi xuống. Đưa tay định với lấy ấm trà trên bàn, thế nhưng bàn tay lại chạm phải một thứ lạnh lẽo đặc sệt.

Tôi:

Tôi bình tĩnh rút tay về, lấy khăn tay trong người ra lau tay. Bàn tay dính máu, khiến khăn tay vốn trắng cũng dính một màu đỏ đáng sợ.

Lần đầu thì có lẽ sẽ sợ, nhưng tới lần sau thì sẽ quen, quen fôi thì không thấy sợ nữa. Hai nữ quỷ này

cũng không phải là thứ tôi lo lắng nhất, mà thứ tôi lo lắng nhất chính là tân lang trong phòng này. Từ lúc hai nữ quỷ này xuất hiện, tôi không còn nhìn thấy tân lang đâu cả. Đây là một tín hiệu không tốt tí nào!

Thế nên tôi quyết định, đàm phán với hai nữ quỷ này.

Đàm phán bằng cách nào ấy hả? Tôi từng nhìn thấy máu của mình có tác dụng với quỷ như thế nào, đương nhiên là tôi sẽ đàm phán bằng máu của mình rồi!

Tôi nhịn đau, cắt rách ngón tay, nhỏ từng giọt máu vào một chén nước. Tới khi cảm thấy đã đủ, tôi mới chậm rãi thu tay về, buộc tạm một miếng vải cầm máu trước.

Quả nhiên, máu rất nhanh đã hấp dẫn hai nữ quỷ, hai nữ quỷ khồng rảnh bày trò chọc tôi nữa. Lao về phía chén máu. Tôi không nhìn thấy hai nữ quỷ đó, nhưng có thế nhìn thấy chén máu đang vơi dần

đi trông thây.

Đợt một lại, tôi mới lấy tay che miệng chén máu lại. Không ngoài dự liệu, bên tai vang lên giọng điệu oán trách: "Buông tay!"

Tôi vẫn thờ ơ, làm như không nghe thây. Chỉ có điều khóe mắt hơi cong lên. Bộ dạng như đang rất vui vẻ.

"Xuất hiện trước đi." Trong đầu tôi nghĩ như vậy, tưởng rằng sẽ không có kết quả, ai ngờ hai nữ quỷ kia thật sự nghe thấy!

"Ngươi, ngươi có thể nghe thấy tiếng ta nói?" Nữ quỷ trợn hốc mắt vốn dĩ khồng hề có tròng lên, kinh ngạc mở miệng.

"Lâm Đại, nàng ta có thể nghe thấy chúng ta nói!" Nữ quỷ có chút kích động, máu trên hốc mắt chảy ra lại càng nhiều.

Nữ quỷ tên Lâm Đại đang lơ lửng trên xà nhà kia nghe vậy, vội vàng lao xuống, mở miệng: "Thật sao?"

"Ngươi hỏi nàng ta thử xem!"

Lâm Đại nghé mắt nhìn tân nương như hoa đang ngồi trên ghế, ánh mắt có phần ghen ghét: "Có thể cho chúng ta chén máu ngươi đang cầm trên tay không?"

Không phải bọn nó không muốn cướp, mà là khồng thế cướp. Chỉ cần tới gần nàng ta mà xuất hiện sát ý, sẽ lập tức bị đánh bật ra ngoài!

Trừ khi là đơn thuần dọa nạt, nếu không thì không thể tới gần nàng ta được. Điều này khiến cho Lâm Đại vẫn luôn tự tin vào khả năng của mình hết sức thất vọng!

Tối nghe thấy giọng vang lên trong đầu, khóe miệng hơi cong lên: "Xuất hiện trước đi."

Tôi vẫn không quên việc hiện tại mình không thể nhìn thấy gì, nếu như không phải là hai nữ quỷ này giở trò thì tên của tôi sẽ viết ngược lại!

Chương 22: C22: Không phải còn có nghị lâm sao

"Lâm Đại, nàng ta không cho chúng ta đâu, hay là… Cứ xuất hiện thử xem?" Nữ quỷ do dự, nàng ta cũng không tin là nữ nhân này có thể làm gì được bọn họ.

Đôi mắt Lâm Đại nhìn chằm chằm vào chén máu trong tay tôi, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng gật đầu: "Xuất hiện đi."

Lời vừa dứt, tôi liền cảm thấy trước mặt một cơn gió lạnh thổi qua, tới lúc nâng mắt lên nhìn, trước mặt đã xuất hiện hai nữ nhân mặc hỷ phục, gương mặt tái nhợt, không còn kinh dị như ban nãy nữa.

Tôi quan sát hỷ phục của bọn họ, rồi lại nhìn qua của mình. Cũng không khác biệt quá nhiều, có lẽ là thời gian cũng không lâu lắm.

"Đưa chén máu đây." Vừa xuất hiện, nữ quỷ tên Lâm Đại kia đã vươn tay ra, mở miệng.

Tôi nhếch môi, đặt chén máu lên bàn. Nhưng vẫn khồng buông tay: "Máu của tôi không phải thứ tầm thường như thế! cần trao đổi."

"Trao đổi?" Lâm Đại lẩm bẩm một tiếng, giây tiếp theo gương mặt đột nhiên trở nên dữ tợn. Hai răng nanh dài, nhọn hoắt xuất hiện, gừ gừ vài tiếng.

Tôi chỉ cười nhạt, nếu như nàng ta thật sự có thế giết tôi, thì cần thì phải chờ tới bây giờ chứ. Linh cảm mách bảo cho tồi rằng, hai nữ nhân này khõng thể làm hại mình.

“Chỉ cần trả lời tôi ba câu hỏi thôi.” Tôi nhướn mày, thầm nghĩ.

Nữ quỷ bên cạnh Lâm Đại có vẻ sốt ruột không ngừng giật tay Lâm Đại. Gương mặt Lâm Đại lộ rõ vẻ khó chịu, nhưng cũng không mở miệng quát mắng nữ quỷ kia. Dù sao hơn ba năm bị nhốt ở nơi này, cũng chỉ có A Nhược này làm bạn với nàng ta.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
2. Hẹn Kiếp Sau Gặp Lại Chàng
3. Thập Niên Hoa Hạ Miên

4. Trộm Sữa Uống
==========

A Nhược, người cũng như tên, nhìn qua yếu đuối nhu nhược. Gương mặt cũng được coi là thanh tú, tất nhiên là đối diện với một tiểu Lan như hoa như ngọc là tôi, thì kém sắc hơn rất nhiều.

Lâm Đại nhìn vẻ sốt ruột của A Nhược, thu lại bộ dạng quái dị, cắn cắn môi, cuối cùng gật đầu: “Hỏi đi.”

Tôi nghĩ nghĩ một lúc, khóe mắt liếc về phía cửa ra vào, nhìn thấy một phần giấy nhỏ lấp ló sau cánh cửa, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy có chút vui mừng khó tả. Khóe mắt đuôi lông mày cũng không ức chế được ý cười, “Tại sao hai ngươi lại ở trong phòng này?”

Đụng tới vết thương lòng của Lâm Đại, giọng điệu nàng ta cũng không được tốt lắm: “Nếu không phải bị giam ở nơi này thì chính là chúng ta rảnh rỗi không có việc gì làm thích núp ở đây dọa người sao?”

Vậy là ở đây có trận pháp giam cầm linh hồn.

Tôi gật gù, tỏ ý đã biết. Nhưng chuyện thứ hai càng khiến tôi tò mò hơn: "Sao các người lại cũng mặc hỷ phục?"

Một tân nương thì không nói làm gì, đằng này lại tận ba tân nương, chuyện này đúng là kỳ lạ.

Lần này Lâm Đại trầm ngâm rất lâu, lâu tới mức tôi tưởng nàng ta không chịu mở miệng nói nữa, đang định chuyển sang câu hỏi khác, thì lúc này nàng ta lại chậm rãi mở miệng, ánh mắt có chút mơ hồ xa xăm, giống như đang nhớ về quá khứ.

"Ta là tân nương của Hà Liễu, là người đầu tiên gả cho hắn. Khi đó hắn đã là một kẻ chết rồi. Chết ở trên đường đi tới Mông cổ. Sau khi hắn chết, Hà gia không một ngày nào được yên bình. Lão phu nhân thì luôn miệng bảo mơ gặp ác mộng, con đường buôn bán của Hà gia cũng không mấy thuận lợi.

Chẳng biết Hà gia bỏ tiền ở đâu ra, thuê về một đạo sĩ, lão ta nói rằng Hạ Liễu chết oan, linh hồn chẳng thể siêu thoát, nay đã hóa thành Lệ quỷ, muốn tìm tới người hại mình để báo thù. Lão phu nhân nghe tin này thì suýt chút nữa ngất xỉu. Sau cùng họ lại cắn răng bỏ ra thêm một khoản tiền lớn nữa, chỉ mong đạo sĩ kia giúp bọn họ.

Đạo sĩ kia ngoài mặt thì ra vẻ đạo mạo, cao cao tại thượng. Nhưng phía sau lại âm thầm thu hết tiền vào túi. Lão bảo rằng muốn thần hồn được yên thì trước hết phải đưa được xác về cái đã.

Nhưng xác của Hà Liễu rơi xuống vực thì biết ồ đâu mà tìm, cho nên bọn họ đành sử dụng bí thuật của Tân Cương, thuật cản thi. Cụ thế thì không ai biết rõ, chỉ biết là ba ngày sau thi thể của Hà Liễu thật sự xuất hiện ở trong sân của Hà gia. Trên người thi thể

còn có một con rối gỗ màu trắng.

Hà gia nhanh chóng cử hành tang lễ cho Hà Liễu. Sau đó Hà gia thế mà lại thật sự an ổn được một đoạn thời gian. Thế nhưng chưa kịp để cho đám người Hà gia vui mừng, thì thi thể vốn nên nằm trong quan tài của Hà Liễu lại xuất hiện ở ngoài. Ngay trước cửa Hà gia!

Cả đám người đó như bị trúng tà, phát điên lên. Tìm cho bằng được đạo sĩ lúc trước. Nhưng đạo sĩ đó đã sớm Ôm tiền chạy mất, nào còn bóng dáng nữa. Lúc đó ở thôn chúng ta có một tục lệ, xung hỉ minh hôn. Lão phu nhân một mực cho rằng là Hà Liễu khi chết chưa có vợ, cảm thấy cô đơn cho nên mới không chịu nhập thổ vi an…"

Nói tới đây, Lâm Đại cười lạnh một tiếng: "Sau đó thì ngươi cũng biết rồi đấy bọn họ dùng tiền mua ta về, tổ chức hôn sự cho Hà Liễu. Sau đó đem ta đi chôn sống ngay bên cạnh mộ của hắn. Còn nói cái gì mà tân lang tân nương nên đoàn tụ…"

Tôi càng nghe, lại càng nhíu chặt lông mày. Như vậy thì khả năng ngày mai tôi bị đem đi chôn sống là rất cao.

"Sau khi ta chế ngạt trong quan tài, lại khồng thể đi đầu thai, chỉ có thể quanh quẩn ở căn phòng này. Cũng may năm ngoái có A Nhược tới làm bạn với ta, năm nay thì có thêm ngươi, xem ra chúng ta không hề cô đơn rồi!" Lâm Đại hả hê, cười trên nỗi đau của người khác.

Xinh đẹp thì sao, dù sao cũng sẽ bị chôn sống

mà thôi, tới lúc làm quỷ rồi ai còn quản ngươi xinh đẹp hay không?

Lời của Lâm Đại khiến tôi không thể không nghĩ kỹ theo như lời nàng ta nói. Vậy thì sau khi chết đi, linh hồn nàng ta không thể rời đi nơi này. Cũng có nghĩa là, nếu như ngày mai tôi thật sự chết, tôi cũng sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở đây!

Tôi quả thật cũng bị chính suy nghĩ này của mình dọa cho sợ hãi. Tôi lắc đầu, xua tan suy nghĩ này, chậm rãi mở miệng: "Làm thế nào

có thế thoát khỏi đây?”

Không ngoài dự đoán, Lâm Đại nghe vậy thì cười ha hả một tiếng: “Nếu như có thể ra khỏi đây, ta còn phải ở chỗ này sao?” Giọng điệu hết sức châm chọc.

“Đừng có mơ nữa, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện Hà Liễu sẽ nhẹ tay đi. Hắn ta thích nhất là những cô nương xinh đẹp, đặc biệt là có làn da tốt như ngươi… Ha ha ha…” Lâm Đại điên cuồng cười lớn.

“Làm thế nào đế thoát khỏi đây?” Tôi không để ý tới lời hăm dọa của cô ta, lại hỏi thêm lần nữa.

“Ngươi có biết khồng, năm xưa A Nhược cũng như ngươi vậy, ngây ngô hỏi ta làm thế nào để ra khỏi đây. Ngươi biết ta nói thế nào khồng, tự móc mắt của mình, nhìn đường bằng trái tim, nhìn không thấy, tâm không loạn thì có thế ra khỏi đây… Ai mà ngờ nàng ta thật sự tưởng thật, thật sự tự móc mắt của mình xuống… Ha ha ha… Cười chết ta…”

Lâm Đại nói tới đây hơi dừng một chút sau đó lại làm ra vẻ thương tiếc: “Đáng tiếc, kết quả cuối cùng là bị Hà Liễu hút sạch máu mà chết, tử trạng còn thê thảm hơn ta gấp trăm lần… Chậc chậc…”

A Nhược nghe được những lời này, hơi co rúm người lại. ôm đầu thét lớn, ký ức thống khổ ngày đó tràn lại vào đầu. Nàng ta không nhịn được, thét lên vài tiếng thê lương.

“Làm, thế, nào, để, thoát, khỏi, đây!” Tôi gằn giọng, lặp lại từng chữ một.

Tôi không tin Lâm Đại không biết cách thoát khỏi chuyện này.

Lâm Đại nhướn mày nhìn tôi: “Không phải ta nói rồi sao, tự móc mắt mình xuống…Á…” Lâm Đại đang nói giữa chừng đột nhiên hét lên

một tiếng đau đớn, ôm lấy bàn tay nơi bị giọt máu bắn qua, vị trí đó như bị bỏng, bốc khói lên xì xì.

Gương mặt nàng ta đã trắng bệch, nay còn trắng bệch hơn. Lâm Đại ôm tay, cảnh giác nhìn chén máu trong tay tôi: "Rốt cuộc ngươi là kẻ nào?"

Tôi rầu rĩ một tiếng: "Ta cũng muốn biết ta là kẻ nào."

Lâm Đại:"…"

Tôi làm bộ muốn hất chén máu lên người Lâm Đại, nàng ta lập tức bay lên sà ngang sàn nhà.

Tôi chán nản: "Dù sao cũng khồng thoát được, coi như chén máu này ta tặng cho ngươi làm lề vật gặp mặt vậy." Vừa nói, vừa lấy ngón tay nhúng vào

chén máu, bắn đi khắp nơi.

Lâm Đại quả thực bị tội chọc tức, nàng ta nghiến răng đáp: "Ai cần lề vật này của ngươL.Á…"

Lời vừa dứt, lại bị dính một giọt máu vào người, lần này là ở bên má. Nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy vị trí bị máu bắt lên (Jang dần dần xì khói, bắt đầu lan rộng ra vùng mặt!

Lâm Đại vội vàng phất tay một cái, cắt một miếng thịt bên má đi, đề phòng vết bỏng lan ra khỏi gương mặt.

Tôi nhìn hành động như nước chảy mây trôi của nàng ta, nếu như không phải không hợp thời điếm lắm, thì tôi thật sự muốn vỗ tay khen nàng ta vài câu dũng cảm.

"Dừng dừng dừng! Ta nói, ta nói là được chứ gì!" Lâm Đại không

chịu nổi, hét lớn.

Tối mỉm cười, quả nhiên nàng ta có cách…

Lâm Đại nhe răng: "Cách thì có, nhưng không biết ngươi có thể làm được hay không thôi."

Tôi giương cằm, ý bảo nàng ta nói tiếp.

Nàng ta nghiến răng nghiến lợi đáp: "Tìm một người có sức mạnh hơn Hà Liêu về đây, đánh Hà Liễu cho tới khi nào hắn tâm phục khẩu phục. Bảo hắn trở về nói với lão phu nhân dưng tìm tân nương xuống cho hắn nữa là được." Còn chuyện ngươi sống có tốt hay không, thì còn chưa chắc được.

Tôi cau mày: "Lời này là thật.'

"Là thật." Lâm Đại rất tự tin, bởi vì nàng ta không tin tôi có thể tìm được một kẻ mạnh hơn Hà Liễu.

Khóe môi tôi không tự chủ được mà cong lên, mắt lại liếc về phía cửa.

Tôi đúng là không có, nhưng không phải còn có một Nghị Lâm đây sao?

Chương 23: C23: Nuôi dưỡng linh hồn

Tôi đứng dậy, trong ánh mắt khó hiểu của hai nữ quỷ, lôi một người giấy mỏng dính đang lấp ló sau khe cửa qua. Tử Trúc không ngờ rằng mình bị phát hiện nhanh như thế, thân hình không ngừng vặn vẹo, muốn thoát khỏi tay của tôi.

Nữ nhân xấu xa này, mau buông tay!!!

Tôi mỉm cười: "Sao có thể buông tay chứ."

Nó là cọng rơm cứu mạng tôi mà, tôi cũng đã đoán được, có lẽ vốn dĩ tiểu Lan thật sự trước kia cũng sẽ chết trong đêm nay, cho nên mới biến thành Lệ quỷ. Xui rủi làm sao, nhà họ Nghị cũng nằm ngay trên nền đất này. Đặc biệt là ngôi nhà cũ kia, lại chính là phòng của Hà Liễu.

Hiện tại nếu như tôi không tìm cách thoát thân, có lẽ số phận tôi cũng sẽ không khác tiểu Lan là bao.

Hai nữ quỷ nhìn thấy tôi túm theo một người giấy quay lại, hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào Tử Trúc như tay tôi, làm cho tôi có cảm giác bọn họ thật sự nhìn thấy, không những nhìn thấy, mà còn rất giật mình nữa cơ.

Nữ nhân xấu xa, mau buông tay, nếu khồng ta sẽ bảo Nghị Lâm giết cô!

Tử Trúc bắt đầu giở giọng uy hiếp.

Tôi không mâỳđểý: "ồ."

Tử Trúc: Tức phát khóc!

Nếu như Nghị Lâm thật sự muốn giết tôi, thì hắn

đã chẳng đế tôi sống tới bây giờ, cho nên đương nhiên là tồi không hề sợ lời hù dọa của Tử Trúc.

Kể từ khi Tử Trúc tiến vào phòng, Lâm Đại và A Nhược không ngừng lùi về góc phòng, co rúm lại, chỉ hận không xuất hiện cái lỗ để chui vào.

Ánh mắt nhìn Tử Trúc trong tay tôi tràn đầy cảnh giác.

Tôi hứng thú: "Sao bọn họ lại sợ ngươi tới vậy?" Từ lúc xuất hiện tới bây giờ, tồi chưa từng nhìn thấy vẻ sợ hãi trên mặt bọn họ. Cho dù là lúc Hà Liễu xuất hiện, hay là lúc bị máu của tôi bắn vào.

Lâm Đại chỉ là kiêng kị máu của tôi, chứ không hề sợ nó. Nhưng lần này tôi thật sự nhìn thấy vẻ kinh sợ trên gương mặt trắng bệch của hai nữ quỷ.

Tử Trúc hừ lạnh một tiếng, khồng đáp. Đương nhiên là phải sợ, chỉ là hai nữ quỷ nhỏ bé, mà dám chống lại một Quỷ Vương là nó hay sao? Chỉ sợ cho dù cho hai nữ quỷ đó thêm ba bốn hồn phách nữa cũng không dám.

Thế mà nữ nhân đáng ghét này năm lần bảy lượt khồng xem nó ra gì! Liên Trì đã thế, nàng ta lại cũng vậy! Đúng là trời phối một cặp!

Hình như Tử Trúc đã hoàn toàn quên rằng, mấy tiếng trước nó còn chán ghét bảo Nghị Lâm cách xa nữ nhân này như thế nào…

Tôi ngồi xuống bàn, kéo giá nến tới gần nhìn cho rõ. Tôi cảm nhận

dược rõ ràng, khi mình kéo giá nến tới gần, người giấy có chút run rẩy.

Giấy sợ lửa, đây là điều hoàn toàn bình thường.

"Giúp ta tìm Nghị Lâm." Chưa đợi Tử Trúc mở miệng, tôi đã cướp lời trước.

Trước kia tôi quan sát thấy Tử Trúc cùng với Nghị Lâm như hình với bóng, nơi nào có người giấy thì chắc chắn có Nghị Lâm xuất hiện. Nếu như không phải biết rõ một thứ là quỷ, một thứ là giấy, tôi còn nghi ngờ bọn họ có gian tình nữa cơ.

"Hi hi hi!" Dựa vào cái gì!

"Dựa vào cái gì ây hả…" Tôi nâng tay, túm giá nến lại gần.

CỔ tay đột nhiên đau rát, tôi không nhịn được nhíu mày, cúi đầu nhìn xuống. Chợt thấy Tử Trúc đang siết chặt sợi dây đỏ trên tay mình.

Giọng điệu của nó sắc lạnh: "Hiiii!" Tại sao sợi dây này lại ở trên người cô?

Hóa ra là trong lúc vô tình, tôi để lộ sợi dây đỏ buộc như tay ra ngoài. Nghe nó hỏi như vậy, tôi lập tức bực mình: "Không phải là do Nghị Lâm của ngươi buộc thì sao có nó thể xuất hiện trên tay ta được." Khiến cho tôi bây giờ muốn tháo nó ra cũng không được.

Nhắc tới chuyện này mới nhớ, hóa ra là lúc đi đường tôi cứ có cảm giác mình quên cái gì đó, hóa ra là tôi quên mất không hỏi chuyện này!

Nói cho đàng hoàng! Ai là của ta! Hắn là của ngươi thì có!

Tử Trúc tức giận, giọng nói không ngừng vang lên trong đầu của tôi, khiến tôi cảm thấy đau nhức vô cùng.

"Được được được, của ta thì của ta…" Cuối cùng tôi cũng phải chịu thua nó, tôi ngừng một lát, lại nói tiếp: "Hiện tại Nghị Lâm đang ở đâu, ngươi có thể liên lạc với hắn được không?"

'Hắn ư?'

Tôi gật gật đầu. Trong ánh mắt đầy mong đợi của tôi, Tử Trúc lạnh lùng phun ra hai chữ 'Không biết.'

Nghị Lâm à… Có lẽ hiện tại hắn đang điên đầu với đám quỷ đòi làm loạn dưới quỷ giới kia rồi.

Tử Trúc lời nói đầy thâm ý, giống như cười trên nỗi đau của người khác: "Hi hi hi!" Đáng đời!

Sau đó Tử Trúc liếc qua cổ tay tôi, nghiền ngầm một lát, sau đó mới gật gật đầu, như hiểu ra cái gì. Cuối cùng chốt hạ một câu, chuyện này ta giúp ngươi!

Tôi cũng không hỏi vì sao nó lại biết tôi cần nó giúp, dù sao nó ở bên ngoài từ khi nãy, chắc chắn có nghe được đoạn nói chuyện giữa tôi với hai nữ quỷ kia.

Tôi nhận được đáp án này, cũng vừa lòng gật đầu. Tuy rằng bộ dạng của Tử Trúc không đáng tin, nhưng lời nói của có tuyệt đối đáng tin tưởng.

Tôi và Tử Trúc dều trầm mặc, không nói chuyện nữa. Hai nữ quỷ kia không biết đã biến đi đâu fôi.

Tử Trúc vắt vẻo trên cổ tay tôi, chậm rãi nghiên cứu sợi dây đỏ đó, suy nghĩ trong đầu nó khống ngừng xoay chuyển.

Bảo sao nhìn sợi dây này quen mắt, hóa ra nó đã từng nhìn thấy Tang Ca đeo sợi dây này như eo rồi! Có lẽ là vũ khí của Tang Ca, trên sợi dây này còn nhiễm khí tức của nàng. Thời gian lâu như vậy rồi vẫn không hề khác xưa, người cầm sợi dây này đúng là thật biết bảo quản!

Đặt thần khí của Tang Ca lên người Hoài Thục, lấy máu của cô ta nuôi dưỡng thần khí cho Tang Ca, dùng thần khí khôi phục lại phần hồn cho Tang Ca…

Tuy rằng cách này có chút hoang đường, nhưng không phải là không thể xảy ra!

Tử Trúc gật gù, hóa ra như vậy, hóa ra Nghị Lâm một lòng bảo vệ Hoài Thục, cũng là do muốn làm cho Tang Ca sống lại. So sánh giữa một Tang Ca đứng trên Vạn quỷ và một Hoài Thục tầm thường, Tử Trúc đương nhiên chọn vế đầu tiên.

Dù sao nếu như thật sự có thể khiến Tang Ca sống lại, cái giá mà Hoài Thục phải trả cũng không hề nhỏ. Nếu đã như vậy thì chi bằng cho cô ta sống tốt thêm vài ngày, coi như bù đắp lại việc mà Nghị Lâm đã làm.

Nghĩ được như vậy, quả nhiên Tử Trúc cảm thấy thoải mái hẳn, nhìn Hoài Thục cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

‘Hắn tới… Hắn tới…” Hai nữ quỷ lúc này lại đột

nhiên xuất hiện, chỉ nói được hai câu, sau đó lập tức biến mất.

Sau khi hai nữ quỷ kia biến mất, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới trong phòng, làm tắt hết nến, cả căn phòng rơi vào trạng thái tối om.

Trong bóng tối, tất cả các giác quan của con người được phóng đại hơn rất nhiều lần. Chính vì thế mà tôi có thể nghe được rõ ràng

tiếng cửa ‘cạch’ một tiếng được mở ra.

Một cảm giác lạnh buốt truyền tới từ sau gáy của tồi, làm cho tôi nổi hết cả da gà!

Hà Liễu! Hắn đang đứng ngay sau lưng tôi!

Chương 24: C24: Nàng ta là nương tử của nghị lâm

Sau đó, đương nhiên là tôi im lặng nghe tiếng gào thét tới chói tai của Hà Liễu.

Hà Liễu vừa vào phòng, người giấy đã lập tức bay lên, sáng rực rỡ trong đêm tối. Nó lao về phía Hà Liễu sau lưng tôi, Hà Liễu coi khinh một người giấy, không thèm để ý, mãi tới khi người giấy lao tới gần, nó mới cảnh giác ra tay.

Nói là Tử Trúc cùng Hà Liễu đánh nhau, chi bằng nói Hà Liễu đơn phương bị Tử Trúc đánh.

Tôi cảm thấy cạn lời… Quả nhiên, suy tính gì đó dều vứt hết đi, bạo lực mới là thứ tốt nhất!

Lâm Đại cùng A Nhược trốn sau lưng tôi, nhìn Hà Liễu bị Tử Trúc đánh cho không ra hình quỷ, mới cảm khái một tiếng:

"Sảng khoái thật, từ lúc nhìn thấy Hà Liễu tới bây giờ, ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn bị đánh thảm tới như vậy." Lâm Đại mở miệng gật gù. Lâm Đại đã khôi phục lại bộ dạng bình thường, gương mặt cũng thanh tú, xinh đẹp.

Nàng ta đẩy A Nhược ồ bên cạnh một cái: "Ngươi nói có đúng không, A Nhược?"

A Nhược rụt rè gật gật đầu.

“Này, ngươi tìm thứ đỏ ở đâu vậy, lợi hại như vậy! Có thể cho ta được không?” Lâm Đại không biết xấu hổ mở miệng ra là đòi thứ có ích cho mình.

Khóe miệng tôi giật giật: “Ngươi có thể đi chết được rồi.” Mở miệng ra là đòi đồ của người khác. Chưa kể, đồ đó cũng phải là của tôi. Tính khí của Tử Trúc cũng không tốt, nếu như tôi dồng ý đưa nói cho Lâm Đại, không cần nói cũng biết người nó xử lý đầu tiên chính là tồi!

Có lẽ là làm quỷ lâu rồi, đầu óc của Lâm Đại cũng không được nhanh nhạy cho lắm, nàng ta khó hiếu, lẩm bẩm một tiếng: “Nhưng ta đã chết rồi mà…”

Tôi:”…”

“Vậy ngươi có thể đi chết thêm lần nữa.” Tồi lạnh nhạt nói. Không biết là do biết đây là mộng cảnh, không phải thật hay là do biết hai người bọn họ là nữ quỷ, lúc bảo bọn họ đi chết, lòng tôi không hề gợn sóng. Cũng không cảm thấy có gì không ổn.

‘Vạn quỷ đều là sinh linh dưới chân ta, tại sao ta phải bận tâm về sống chết của bọn chúng.’ Trong đầu đột nhiên lại xuất hiện một giọng nói.

Tôi đã quen với việc cứ thi thoảng trong đầu lại xuất hiện một giọng nói lạnh lùng, cho nên cũng không thèm để ý. Im lặng xem Tử Trúc đánh với Hà Liễu, nói đúng hơn là xem Tử Trúc hành hung Hà Liễu.

Nhìn bộ dạng Hà Liễu, tôi không hề cảm thấy sợ, cứ như nó không đáng để tôi cảm thấy sợ vậy. Tôi cắn môi, khồng phải là tôi không cảm giác được mình thay đổi, trước kia tôi vốn không phải thế này.

Tôi sẽ biết sợ, tôi sẽ biết đau lòng, thương xót. Nhưng từ khi minh hôn với Nghị Minh, mấy cảm giác

đó của tôi bỗng nhiên biến mất dần dần. Cho dù xảy ra chuyện gì tôi vẫn cảm thấy bình thường. Cho dù hiện tại Nghị Lâm hay Vân Tâm có chết trước mặt mình, có lẽ tôi sẽ không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Đây là một chuyện vô cùng đáng sợ…

Nói là xem đánh nhau, nhưng thật ra ở trước mắt tôi cũng chỉ có hai bóng sáng một đỏ một đen hết tách ra lại hợp lại. Không hề nhìn ra thứ gì khác.

Trước mắt tôi có một lớp màng mỏng màu trắng, ngăn cản mọi chấn động phía ngoài, cứ như đem tôi tách biệt ra khỏi thế giới trong căn phòng.

Hai nữ quỷ sau lưng tôi cũng may mắn dược nằm trong lớp màng mỏng đó. Có mấy lần, Hà Liễu muốn lao tới chỗ tôi, đều bị lớp màng này cản lại, đây quả là thứ tốt!

Cho nên, Lâm Đại nhìn thấy sự kỳ diệu của lớp màng, thèm nhỏ dãi: "Có thế… Cho ta thứ này được không?"

Tôi:"… Nếu như ngươi lấy được nó thì lấy đi." Tôi bất lực mở miệng.

Ngay cả tồi cũng khồng biết thứ này là gì? Sao có thể cho nàng ta được!

Lâm Đại như được thả tự do, đưa tay lên mân mê lớp màng mỏng, nhưng vừa chạm vào nó, thì kết quả cũng không khác Hà Liễu là bao, bị đánh bật ra ngoài.

Nàng ta cũng không bỏ cuộc, bò dậy tiếp tục sờ

soạng lớp màng. Tôi ngại phiền, không nhìn nàng ta nữa.

Rõ ràng Tử Trúc đánh với Hà Liều cũng không lâu lắm, nhưng tôi lại có cảm giác đã qua mấy đời.

Tới khi tôi sắp ngủ gật tới nơi, cuối cùng bọn họ cũng đánh xong. Từ Trúc lơ lửng giữa không trung, phía sau lưng nó còn có cả Hà Liều mặt mũi bầm dập, khóe miệng hắn ta còn chảy máu.

Hà Liều lần này rất biết điều, không dám xằng bậy như lần trước. Tử Trúc rơi vào trên vai tôi: "Hi hi hi." Giao hắn ta cho cô xử lý, ta muốn ngủ!

"… Người giấy mà cũng phải ngủ sao?" Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy người giấy cũng cần phải ngủ.

Tử Trúc khó chịu: "Hi hi hi! Hi hi!" Sao nào, nhân loại các người được phép ngủ, còn bọn ta không được phép ngủ à?!

"Được được được, ngươi nói gì cũng đúng." Tôi lười tranh cãi với nó, nó nói cái gì thì chính là vậy đi.

Tôi ngồi xuống bàn, rót một tách trà ra uống, im lặng không nói chuyện.

Hà Liễu lơ lửng ở trên không trung, lại thêm hai nữ quỷ cũng ngồi trên xà nhà nhà, tà váy đỏ đong đưa trước mặt tôi, kinh dị miễn bàn.

Hà Liễu mấy lần muốn rời đi, nhưng đều khồng thế rời đi. Cuối cùng hắn bực bội mở miệng: "Cô là nương tử của ta, gọi người đến bắt ta ta còn chưa hỏi tội cồ, bây giờ lại còn không cho ta đi, có phải muốn

chết không!" Vừa nói, hắn vừa nhe răng, móng tay dài ra, thô cứng nhọt hoắt.

Nhìn thấy hắn thế này, tôi mới cảm khái, đều là quỷ, sao lại khác biệt lớn như vậy, Nghị Lâm đẹp tới yêu nghiệt như thế, mà Hà Liễu này lại quái dị vô cùng. Đúng là thế sự vô lường!

Hắn ta vừa nâng bàn tay nhọn hoắt lên, Tử Trúc trên vai tôi lập tức hé mắt nhìn Hà Liễu. Hà Liễu lập tức như chó nhìn thấy chủ, cụp đuôi lại. Hắn thu hết móng tay về. Thấp giọng nài nỉ: "Nương tử à, ta chưa hề làm gì cô… Cô có thể đế ta đi được chưa?"

Tôi cười lạnh một tiếng, nếu hôm nay người ở đây là tiểu Lan chứ không phải tôi thì không biết cô ấy phải trải qua chuyện gì fôi.

Tôi im lặng không đáp, ngược lại Tử Trúc trên vai tôi lại khó chịu, nó gắt gỏng:

'Ai là nương tử của ngươi!' Dù Tử Trúc không muốn, nhưng nó không thể không thừa nhận, nữ nhân này đã bái đường với Nghị Lâm, tuy chưa động phòng, nhưng cũng tính là người của Nghị Lâm. Tuy rằng Tử Trúc cũng không ưa Nghị Lâm lắm, nhưng nương tử của hắn thì vẫn là nương tử của hắn, sao có thể để kẻ khác gọi bừa!

Hà Liễu vẫn chưa biết bản thân sai điều gì, hắn ta còn nhắc lại: "Chính là nàng ta, nàng ta chính là nương tử của ta."

Tử Trúc lập tức phất tay, chỉ thấy thân thể Hà Liễu đột nhiên bay ra ngoài, đập vào trên cửa.

'Nhớ cho kỹ, nàng ta không phải là nương tử của ngươi, đừng có gọi bừa.'

Hà Liễu dù không cam lòng, nhưng đứng trước sức mạnh, không thể không khuất phục, hắn ta rụt cổ, vâng dạ một tiếng.

Lần này nó nói, tôi lại không hiểu. Thế nhưng Hà Liễu lập tức ngoan ngoãn hơn hẳn, im lặng lơ lửng ở một bên.

Tôi uống hết tách trà, mới nhìn hắn ta: "Đi báo với mầu thân của ngươi, ngươi không muốn ta chôn cùng, ngược lại muốn ta sống thật tốt."

Hà Liều trợn mắt, định phản bác lại. Nhưng nhìn thấy Tử Trúc ở trên vai tôi đang nhìn hắn chằm chằm, cuối cùng ấm ức gật đầu đồng ý.

Đứng trước vũ lực, tiết tháo gì đó dều là mây bay. Hà Liễu là kẻ co được duỗi được, chỉ cần ngươi mạnh hơn hắn, ngươi muốn gì cũng được.

Sau khi Hà Liễu rời đi, căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng, mí mắt tôi nặng trĩu, nhưng tôi vẫn không quên trong phòng này còn hai nữ quỷ. Bọn họ tuy không làm gì tôi, nhưng cứ lở lửng như vậy cũng rất đáng sợ đó biết không hả?

"Ta muốn đi ngủ." Tôi nâng mắt nhìn Lâm Đại.

Lâm Đại chỉ về phía giường: "Ta lại không cản (Tường ngươi."

Tôi:Nói đúng lắm, làm tôi không có cách nào nói tiếp được.

Cuối cùng vẫn là Tử Trúc ra tay làm cho bọn họ tạm thời biến mất, lúc này tôi mới yên tâm lên giường nằm, mí mắt nặng trĩu, như có ai dùng sức kéo hai mí mắt lại với nhau. Nằm trên giường chưa được ba phút, tôi đã dần dần thiếp đi.

Cho nên tôi đương nhiên cũng không thấy được chuyện xảy ra phía sau, sau khi nhìn thấy tôi nhắm mắt, Tử Trúc đột nhiên vọt lên, lở lửng giữa không trung, sau đó đột nhiên biến mất ở trong đêm tối.

Chương 25: C25: Cô không thể đi được tân nương của tôi

Sáng hôm sau, nha hoàn tới mở cửa phòng cho tôi nhìn tôi bằng ánh mắt rất quái dị. Tôi lười để ý tới nàng ta, nhanh chóng thay quần áo fôi tới đại sảnh để 'thỉnh an mẹ chồng' theo như lời nha hoàn đó.

Sau đó tôi mới phát hiện, không chỉ nha hoàn nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, mà hầu như người nào nhìn thấy tôi cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Ngay tới cả mẹ của Hà Liễu cũng không ngoại lệ.

Bà ta đã ngoài năm mươi, trên đầu đã có tóc mai. Mắt hơi xếch lên, mặt dài, cằm tròn, không phải là kiểu gương mặt phúc hậu, ngược lại nhìn có vẻ cay độc.

Bà ta đang ngồi uống trà, nhìn thấy tôi tới, vội đặt tách trà xuống, mắt nhìn tôi lăm lăm, giống như tồi là quái vật vậy. Nha hoàn đứng bên cạnh đẩy tôi một cái, làm tồi suýt ngã. Tôi còn chưa kịp quay lại lườm nàng ta, thì đã nghe một giọng nói the thé vang lên.

"Đúng là nha đầu dân dã không biết phép tắc!" Hà phu nhân mở miệng quát lớn, chiếc quạt gỗ trong tay đặt cạch một tiếng xuống bàn.

Nha đầu đứng bên cạnh lập tức đạp vào chân tôi một cái, tôi giật mình, không kịp phòng bị, đầu gối nện xuống sàn nhà, cơn đau kéo đến khiến tôi không nhịn được nhíu mày.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, ai nấy

dều mang vẻ cười trên nỗi đau của người khác. Tôi nghĩ nghĩ một lát, sau đó bình thản nhấc ch.ân đứng dậy, dưới ánh mắt trợn to của mọi người, nhẹ nhàng phủi bụi như tà váy.

Hà phu nhân tức giận tới mức ôm ngực th.ở dốc khồng ngừng, bà ta đã quen người khác cung kính trước mình, nay gặp tôi thế này, không tức giận mới là lạ.

Bà ta phất tay, đang định bảo người lôi tôi ra ngoài, sau đó không biết nghĩtới cái gì, lại thay đổi thái độ. Bà ta vuốt vuốt ngực, sau đó mới hòa hoãn mở miệng: "Con tên là gì?"

Thấy tồi không đáp lại, bà ta nhíu mày. Nha hoàn đứng bên cạnh bà ta vội vàng ghé vào tai bà ta nói mấy câu, chỉ thấy bà ta lẩm bẩm mấy câu.

Hà phu nhân phân phó một tiếng: "Tam phu nhân không tiện nói chuyện, đem một quyển sách tới cho nàng ta."

Nha hoàn bên cạnh tôi như có chuẩn bị từ trước, đưa cho tôi quyến sách nhỏ.

Tôi chậm chạp ghi lên mấy chữ, tiểu Lan.

Hà phu nhân gật đầu, "Tiếu Lan à, từ ngày hôm nay con đã là tam phu nhân của Hà gia, Hà gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi con. vốn là con sẽ đi theo trượng phu của mình, nhưng mà ta thấy con còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, không nỡ đế con chôn cùng con trai ta, cho nên ta cho phép con sống thủ tiết vì nó…"

Hà phu nhân nói dối không chớp mắt, rõ ràng là

tối hôm qua tôi nhờ Tử Trúc mới có thế khiến Hà Liều khuất phục, vậy mà qua miệng bà ta lại thành bà ta ban ơn cho tôi rồi.

Tôi cười lạnh một tiếng, nếu như không phải biết rõ đầu đuôi chuyện này, có khi tôi đã tin lời này là thật. Nhưng mà hiện tại làm một nàng dâu ngoan ngoãn, tôi đương nhiên phải nhận lấy ý tốt này rồi. Không những nhận lấy mà còn phải biết ơn nữa.

Tôi rũ mắt, thu lại hết vẻ cường ngạnh ban nãy của mình, chậm chạm quỳ một chân xuống tạ ơn.

Tử Trúc trong ống tay tôi lại thầm mắng một tiếng 'giả vờ giả vịt'.

Tôi không nói gì cả, chỉ âm thầm siết chặt người giấy trong tay lại, thân thể bị siết chặt khiến Tử Trúc đau đớn kêu la oai oái!

Hà phu nhân rất vừa lòng với thái độ của tôi, bà ta phất tay, nha hoàn liền đưa cho tôi một hầu bao màu đỏ, bên trọng khá nặng, tôi đoán có lẽ đó là bạc.

Sau đó bà ta lấy tay xoa xoa thái dương, bảo nha hoàn đưa tôi về phòng. Tôi đi theo nha hoàn về phòng, khi đi qua sân trước, nhìn thấy bọn họ đang dọn dẹp quan tài, bài vị, tôi liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy một người gỗ không lớn, chỉ lớn bằng nắm tay, chỉ có điều cả người bị thấm đỏ bởi máu… Có vẻ là máu con gà trống hôm qua. Mặc dù biết là nó không thể làm gì được tôi, nhưng không hiểu vì sao tôi vẫn cảm thấy rợn người.

Mấy ngày ở Hà gia đúng là rất nhàn nhã, tôi gần

như không phải đụng tay vào việc gì, ngoại trừ việc xảy ra vào sáng hôm đó, Hà phu nhân cũng không cho gọi tôi tới nữa. Giống như đã quên tôi đi rồi.

Ngược lại là Tử Trúc, càng đến ngày rằm, nó lại trông càng có vẻ sốt ruột. Cả ngày cứ bay ra bay vào. Mặc dù tôi tò mò, nhưng vẫn biết cái gì nên hỏi cái gì không, tôi cũng không phải loại người thích xen vào chuyện của người khác.

Vì vậy, tôi vẫn thản nhiên, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, cuộc sống quả thật rất nhàn hạ, thoải mái. Thoải mái tới mức tôi suýt quên mất mình không phải là tiểu Lan, mà là Hoài Thục. Nếu như không phải Vân Tâm tìm tới chỗ tôi, có lẽ tôi thật sự có ý định làm sâu gạo, hết ăn rồi nằm.

"Mợ Hoài Thục?" Hiện tại Vân Tâm đang đứng trước mặt tôi, hình ảnh hoàn toàn khác so với hôm trước tôi nhìn thấy trong gương.

Bây giờ đầu tóc cô ấy rũ rượi, trên mặt còn dính máu, quần áo đã bấn thỉu, chỉ có đôi mắt sáng quắc đó vẫn không thay đổi.

Tôi đang ăn hoa quả ở trong phòng, cô ấyđột nhiên xuất hiện, đúng! Là đột nhiên xuất hiện, khiến miếng quýt tôi vừa nhét vào trong miệng nghẹn lại ở cổ họng, nuốt xuống không được, mà nhả ra cũng không xong.

Nghị Lâm ồ bên cạnh thấy vậy, nhanh tay rót cho tôi một chén trà, đưa tới bên miệng tôi. Có người hầu hạ, tôi đương nhiên cũng không khách khí, há miệng liền uống nước trà. Còn thuận miệng cắn vào ngón

tay lạnh như băng của hắn. Không ngoài dự đoán, thân thể Nghị Lâm lập tức cứng đờ.

Nhắc mới nhớ, tên này cứ như ma, lúc ẩn lúc hiện, sáng nay hắn vừa xuất hiện, hiện tại Vân Tâm đã tìm tới. Không biết hôm nay là ngày gì, mà ai cũng đi tìm tòi!

Nhìn thảm trạng của Vân Tâm, lại nghĩ tới cảnh mình ở Hà gia ăn sung mặc sướng, tôi cảm thấy có một chút hối hận, cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng Vân Tâm thì lại không nghĩ xa xôi như vậy, cô ấy vừa nhìn

thấy tôi, đã tiến tới, kéo tôi dậy, mặc kệ Nghị Lâm đang ngồi bên cạnh.

Tôi vừa bị kéo dậy đi về phía trước, Nghị Lâm đa lập tức nâng tay túm chặt lấy cổ tay tôi. Bàn tay hắn lạnh như băng khiến tôi nổi hết cả da gà. Tôi ngoáy đầu lại nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy gương mặt hắn, chỉ nhìn thấy chiếc cằm thon dài. Hắn lúc nào cũng khoác áo màu đen, cả người vốn đã âm u nay lại càng âm u hơn.

"Không thể đi." Nghị Lâm chậm chạp nói.

"Đừng tưởng tôi không biết ý định của cậu." Vân Tâm hừ lạnh một tiếng, tăng thêm lực đạo, kéo tôi về phía cô ấy.

Lần này Nghị Lâm lại khồng cản nữa, hắn đứng dậy, khóe miệng khẽ nhếc lên, không nói chuyện. Tử Trúc lơ lửng ở trên vai hắn, nhìn Vân Tâm đầy sự khó chịu.

Nữ nhân này, lúc nào cũng thích xen vào chuyện

người khác, mấy trăm năm trước đã thế, bây giờ cũng vậy!

Không biết tại sao Tang Ca lại có thể chịu nổi nàng ta nữa?!

Vân Tâm xoay người, nâng tay, vẽ một vòng tròn giữa không trung, trên không trung lập tức hiện ra một vết rách, cô ấy túm tay tôi, định kéo tôi qua vết rách đó.

Nhưng điều đáng buồn chính là… Tôi không thể bước qua đó được. Giống như có một lực đạo vô hình, ngăn cản không cho tôi đi.

Vân Tâm ngạc nhiên, định vội vàng quay trở lại, nhưng đã muộn, rất nhanh, vết nứt đó đã khép lại, giống như chưa từng xuất hiện.

Lúc này, giọng nói Nghị Lâm lại vang lên bên cạnh tai tôi: "Cô không

thể rời đi nơi này được đâu, tân nương của tôi!”

Rõ ràng là giọng điệu bình thường, nhưng không hiểu vì sao tôi lại có thế nghe được hắn đang cố ý cười trên nỗi đau của người khác!

Mà người khác đó, đương nhiên là tôi!

Chương 26: C26: Cáo nhỏ xinh đẹp

Tôi đứng dậy lấy tay phủi phủi mấy hạt bụi dính như váy vốn không hề tồn tại, trước câu nói của Nghị Lâm, tôi hoàn toàn mắt điếc tai ngơ.

Nếu như tôi không nhầm thì khi nãy Vân Tâm muốn kéo tôi ra khỏi mộng cảnh này chỉ là còn chưa kịp kéo đi thì tôi đã bị nhốt lại tại đây! Chính xác, hiện tại tôi bị nhốt ở trong mộng của nữ quỷ!

Nghị Lâm tiến lên, muốn nói cái gì đó, lúc này chợt có nha hoàn đẩy cửa vào.

"Tam thiếu phu nhân, lão phu nhân cho mời."

Tôi liếc Nghị Lâm đứng lù lù bên cạnh, lại liếc nha hoàn ngoài cửa. Nha hoàn đó không hề phát hiện ra trong phòng còn có một người khác… À, nói đúng hơn là một quỷ khác, vẫn bình thản đứng cung kính ngoài cửa.

Tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, nhấc chân đi ra ngoài.

Nghị Lâm vốn tới nơi này vì tôi, hiện tại tôi không ở trong phòng, hắn cũng chẳng có lý do gì ở lại chỗ đó, tôi vừa đi, hắn cũng lập tức theo sau.

Nhà hoàn đi phía sau chỉ cảm thấy bỗng dưng có một cơn gió lạnh thổi qua, làm nàng ta không nhịn được run rẩy Nàng ta vừa định nói gì đó, nhưng mà ngẩn đầu lên đã thấy tôi đi được một quãng rất xa, cho nên vội vàng đuổi theo.

“Sao người anh lại lạnh như vậy?” Tôi cố gắng

đứng cách xa Nghị Lâm một chút, quả thật trên người hắn rất lạnh. Giống như tảng băng ngoài biển vậy.

“Là quỷ chẳng lẽ lại còn có nhiệt độ?” Nghị Lâm hỏi ngược lại một câu. Tôi càng lùi xa, hắn lại càng xích lại gần, giống như không hề biết tôi cảm thấy lạnh vậy.

Tôi ‘hắt xì’ một cái, xoa xoa cánh tay, hắn nói rất đúng, nhưng tôi vẫn cảm thấy lời này có vấn dề…

“Cách xa tồi ra một chút.” Tôi đẩy đẩy hắn ra.

“Không phải là không muốn cách, mà là cách không được.” Nghị Lâm nâng cánh tay lên, giờ tôi mới thấy, cố tay hắn và cổ tay tôi được buộc lại với nhau bằng một sợi chỉ đỏ. Sợ chỉ này rất mỏng, lại còn mờ nhạt, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy!

Chỉ e là sợi quỷ này chỉ có quỷ mới có thế nhìn thấy…

Hiện tại tối khồng dùng thân thế của mình, mà là thân thể của tiếu Lan. Cho nên cũng được coi là một nửa quỷ.

Nếu như bây giờ tôi quan sát xung quanh, có lẽ sẽ nhận ra, ánh mắt đám nha hoàn xung quanh nhìn tôi càng lúc càng quái dị, bởi vì tôi hết quơ tay, lại lấm bấm, hành động kỳ lạ. Đám nha hoàn bị dọa sợ, chân khồng tự chủ được cách xa tồi ra một chút.

Phòng của Hà phu nhân cũng không xa, nhưng tới khi tôi đi tới đó, người hầu ở đó lại bảo là Hà phu nhân có việc ra ngoài, bảo tôi đi ra ngoài với bà, ngoài cửa đã có kiệu chờ sẵn.

Tôi đâu còn cách nào khác, nhìn bộ dạng của nha hoàn phía sau có

lẽ tôi nhất định phải ra ngoài… Nhưng mà, người khiêng kiệu lần này, lại chính là đám người trước kia đi đón tiểu Lan. vẫn là vị đại tướng quân uy dũng đó, chỉ có điều lần này gã ta trông giống người thật hơn, đi đứng hoạt động rất linh hoạt.

Gã vần nóng tính như lần đầu tiên tôi nhìn thấy, nhìn thấy tôi đứng nhìn mình chằm chằm, gã khồng hề khách khí mở miệng thô lỗ mắng: "Mẹ nó! Ngươi nhìn cái gì? Chưa thấy nam nhân bao giờ à?"

Lời này quả thật rất tục tĩu.

Tôi bĩu mồi, đang muốn quay đầu lại bước vào trong, thì Nghị Lâm bên cạnh lại còn nhanh chân hơn, nhoắng một cái hắn đã xuất hiện ở trên kiệu. Còn cố ý vẫy vẫy tay bảo tôi lên ngồi cùng.

Tôi: "…" Tên điên này!

Cuối cùng, tôi vần phải cắn răng, tiếp tục ngồi trên kiệu thêm lần nữa. Đây đã là lần thứ ba ngồi lên kiệu hoa, tôi càng nghĩ lại càng thấy mình đúng là có duyên với việc gả cho quỷ. cả ba lần, lần nào cũng là gả cho người chết.

"Đúng là có duyên với kiệu hoa thật." Tôi cảm khái một tiếng.

"Hửm?"

"Lần nào gả cho người ta cũng là ngồi trên kiệu hoa, ai da, không biết có phải kiếp trước tới tận lúc chết tôi vẫn không gả được, cho nên kiếp này ông trời

dền bù, đế tôi gả tận ba lần không?"

"Đúng là kiếp trước chưa từng gả cho ai…" Nghị Lâm ngồi bên cạnh nỉ non một tiếng, Tử Trúc trong tay áo hắn thấy vậy, vội vàng há miệng cắn cắn ngón tay hắn.

Nhưng thân thể làm bằng giấy thì có bao nhiêu lực? Tất nhiên là Nghị Lâm không hề cảm giác được Tử Trúc đang cảnh báo mình.

"Cái gì?" Tôi cảm thấy mình đã bắt được trọng điểm.

Lúc này Nghị Lâm sực tỉnh lại, hắn lạnh nhạt nói: "Không có gì, kiếp này cô chỉ gả một lần, đó là gả cho tôi…"

"Có phải là tôi nên sống làm người của anh, chết làm ma của anh không?" Tôi cười cười, nhưng trong lòng lại một mảnh lạnh lùng.

"Không cần." Nghị Lâm thẳng thừng phản bác lại lời của tôi.

Tôi còn tưởng hắn định nói ra lời gì cao siêu ghê gớm lắm, ai ngờ hắn chỉ nói gắn gọn mấy chữ: "Gả cho tôi, sống chết do tôi quyết định."

Tôi cười lạnh một tiếng: "Để xem anh có bản lĩnh đó không đã!"

Nghe được lời này, cả Tử Trúc lần Nghị Lâm đều ngẩn người.

Giống, thật sự quá giống!

Tử Trúc khẽ thì thầm một tiếng, trong đầu Nghị

Lâm lập tức vang lên một giọng nói non nớt: "Này

Liên Trì, giọng điệu này… Có phải quen lắm không?"

Nghị Lâm cau mày, "Đừng gọi ta là Liên Trì."

"Được được, gì cũng được, nhưng mà giọng điệu này…"

"… Là của nàng ấy."

Trời đất do ta quản, sinh tử do ta quyết định, muốn lấy mạng ta, để xem ngươi có bản lĩnh đó không đã!. Kiếm Hiệp Hay

Tang Ca đã từng cuồng vọng như vậy, cuối cùng vẫn hóa thành cái bụi trong hư vô. Nghĩ tới cái tên Tang Ca, trái tim Nghị Lâm đột nhiên đau đớn, giống như bị ai bóp nghẹt lại, môi hắn vốn dĩ đã trắng, nay lại càng trắng hơn.

Đây không phải là cảm xúc của hắn, đây là cảm xúc của Liên Trì lưu lại!

Hắn vốn không hề quen Tang Ca, hắn khồng phải Liên Trì!

Mang ký ức của Liên Trì, nhưng hắn là Nghị Lâm, không phải Liên Trì!

Người Liên Trì yêu là Tang Ca, còn người hắn muốn chăm sóc là Hoài Thục!

Tôi nhìn Nghị Lâm, chỉ thấy hắn đột nhiên run rẩy, thân thế khồng vững, cả người cứ lắc lư.

Tôi sợ hắn ngã vào người mình, cho nên cố ý ngồi cách xa hắn ra một chút, ai ngờ vẫn không thoái khỏi số mệnh làm đệm thịt cho Nghị Lâm.

Hắn ngả vào trên người tôi, tôi còn chưa kịp đẩy ra thì hắn đã nằm im không động đậy. Ngay sau đó, Nghị Lâm trước mắt tôi, một giây trước còn uy phong lẫm liệt, một giây sau đã biến thành một con cáo nhỏ

màu trắng!

Tôi ngơ cả người, chuyện tôi nhìn thấy quỷ, tôi tin! Chuyện tôi gả đi

minh hôn, tôi cũng tin! Nhưng mà bảo tôi tin chuyện quỷ có thể hóa thành cáo… Tồi…

Quỷ bây giờ đều lợi hại như vậy à?

Nhưng mà, cảm xúc trên tay, hình như cũng khồng tệ thì phải…

Khi làm quỷ Nghị Lâm không có thân nhiệt, nhưng khi làm cáo thì khác, bộ lông của nó rất ấm áp, cả người đều tỏa ra hơi ấm. Tôi ôm nó trong lòng, không kìm được đưa tay vuốt ve.

Khi hắn làm quỷ, dù có đẹp trai cỡ nào, tôi vẫn có thể bình thản như khồng mà đối mặt, nhưng mà khi làm cáo thì không giống! Tôi rất thích động vật có lông mềm mại trắng muốn, hoàn toàn không thể kìm lòng lại được.

Cho nên một giây trước gương mặt tôi còn đang lạnh lùng băng sương, một giây sau đã lập tức biến thành hạnh phúc. Chuyện hắn nói đã bị tôi quẳng tới sau đầu.

Nghị Lâm trở về với bản thể của mình, đương nhiên Tử Trúc khồng còn nơi trốn, nó buộc phải xuất hiện. Tử Trúc lượn lờ quanh con cáo nhỏ đang trong tay tôi.

Trong lòng cũng hiểu vì sao đột nhiên Nghị Lâm lại dùng bản thế đế xuất hiện trước mắt nàng ta. Có lẽ là vì đang muốn tiết kiệm sức lực, đợi lát nữa tính sổ với nữ quỷ Hồng Liên kia.

Cáo nhỏ bị tôi xoa tới thoải mái, không ngừng hừ hừ ra tiếng, còn chủ động cọ cọ vào tay tồi.

Đám người khiêng kiệu đi cũng khồng lâu lắm, đã dừng lại. Tồi vén rèm lên, phát hiện nơi này là trong rừng trúc, cách đó không xa là Hà phu nhân đang dưng.

Nha hoàn theo tôi từ nhà tới đây ghé vào kiệu, nhắc nhở tôi bước

xuống. Tôi cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà hình như tôi đã quên mất một chuyện.

Nghị Lâm hình quỷ không ai nhìn thấy, nhưng mà hình cáo lại rất dể khiến người chú ý.

Kết quả chính là vừa mới bước xuống kiệu, đám người đã nhìn chằm chằm vào con cáo nhỏ nằm trong tay tôi.

Chương 27: C27: Dùng mặt của tôi

Hà phu nhân liếc nhìn con cáo nhỏ nằm ườn trong tay tôi, há miệng định nói gì đó, cuối cùng vẫn im lặng. Có lẽ bà ta cảm thấy không cần thiết chấp nhặt với một kẻ bị câm như tôi. Hà phu nhân không nói gì, đương nhiên những kẻ khác cũng không có lý nào mở miệng thắc mắc.

Tôi vừa bước xuống kiệu, bà ta đã vẩy tay bảo tôi lại gần. Tôi chậm rì rì tiến tới gần bà ta. Trên tay còn không ngừng vu,ốt ve cáo nhỏ. Không biết đụng phải chỗ nào trên người cáo nhỏ, tai nó đột nhiên run lên mấy cái. Lông toàn thân dựng ngược hết cả lên.

Lần đầu tiên trong đời Nghị Lâm cảm thấy thẹn, nếu như hiện tại hắn ở hình dạng con người, có lẽ mặt mũi đã đỏ hồng hết cả lên. Chồ Hoài Thục đang sờ… Chính là chỗ… Đó!

Cáo nhỏ trong tay tồi không ngừng cựa quậy, móng vuốt nhỏ cào cào vào lòng bàn tay tôi không hề có lực, ngược lại còn hơi ngứa.

Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nó đã mở miệng cắn tôi. Móng vuốt tuy không được sắc bén, nhưng răng nanh thì hoàn toàn được lại. Có lẽ là vì gấp gáp, cho nên cáo nhỏ không khống chế được lực đạo, mở miệng ra ngoạp một phát vào tay tôi, da bị răng nanh làm rách, hơi ứa máu.

Tay tôi đột nhiên nhói một cái, tôi hơi nhíu mày, cúi đầu xuống nhìn. Có lẽ là nó cũng biết mình cắn hơi quá, cho nên bây giờ không ngừng lè lưỡi liếm miệng vết thương của tôi. Máu vừa ứa ra, đã bị nó

liếm sạch sẽ. Còn nâng đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn tôi.

Tôi không thế chịu đựng nổi ánh mắt đáng thương này của nó, bỏ qua miệng vết thương, giơ tay còn lại lên xoa xoa đầu cáo nhỏ.

Mặc dù tôi cảm thấy chuyện này cứ có chổ nào đó kỳ lạ… Cũng không thể nói rõ được là kỳ lạ chỗ nào, chỉ cảm thấy không đúng lắm.

'Được tiện nghi còn khoe mẽ.' Tử Trúc hừ lạnh một tiếng, rất ngứa mắt với hành động của Nghị Lâm. Đừng cho là nó khồng biết Nghị Lâm lợi dụng việc này để lấy máu của Hoài Thục! Đúng là tâm cơ! Còn dám bảo mình không phải Liên Trì! Hừ!

Đôi tai của cáo nhỏ hơi run lên, Nghị Lâm cụp mắt xuống, thu lại vẻ đáng yêu ban nãy, liếc nhìn Tử Trúc đang trong tay áo Hoài Thục, hắn hừ lạnh một tiếng, rũ đầu xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Máu của Hoài Thục quá bổ! Chính bởi vì quá bổ cho nên không thế lấy nhiều, chỉ có thế lấy từng chút từng chút một, fôi dần dần tiêu hóa.

Hiện tại Nghị Lâm đang bước vào trạng thái chuyến hóa năng lượng. Bởi vì có khế ước, cho nên Tử Trúc cũng cảm nhận được Nghị Lâm rơi vào ngủ say, biến thành trạng thái tự vận hành thân thể. Nó uốn éo thân mình, rầm rì mấy câu, cuối cùng cũng im lặng nhìn Nghị Lâm.

Đây là lúc quan trọng, nhất định phải đảm bảo an toàn cho hắn! Khế ước của bọn họ là khế ước sinh

tử, Nghị Lâm chết, nó nhất định cũng không sống được, cho nên phải trông trừng kỹ càng, không thế đế xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Tôi cảm thấy trên tay bồng dưng nặng hơn một chút, khó hiểu nhìn xuống, cáo nhỏ ở trên tay đã ngủ say từ lúc nào, miệng còn không ngừng khò khè.

Tôi dở khóc dở cười, cũng không thể ném nó đi được, đành đổi qua một tư thế khác, để cho nó dễ chịu hơn.

Vốn dĩ Hà phu nhân cũng không xa, nhưng không hiểu vì sao tôi đi mãi vẫn chưa tới chỗ của bà ta. Cứ mỗi lần cảm giác sắp tới gần, bà ta lại đột nhiên xuất hiện ở một nơi xa hơn.

Tôi ngước mắt nhìn trời, nhẩm tính trong lòng. Mười hai tháng ba, bách quỷ dạ hành, vong linh quầy nhiễu, bầu trời ảm đạm, nhật nguyệt lu mờ.

Hôm nay là mười hai tháng ba!

Mặc dù trong lòng tôi đang gợn sóng, nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì. Chỉ có điều bước chân đã tăng tốc hơn một chút. Lần này tôi nhìn Hà phu nhân không chớp mắt, chỉ sợ mình vừa không chú ý, bà ta đã biến mất qua chỗ khác rồi.

May thay, cuối cùng ông trời cũng mở mắt, lan này tôi tới được chỗ của Hà phu nhân, tới nơi mới nhìn thấy, gần đó rất náo nhiệt!

Có quỷ, có người!

Mà quỷ thì chiếm đa số, người chỉ có ba, tôi, Hà

phu nhân và một đạo sĩ tóc trắng.

Bọn họ đang đứng trước một cái huyệt sâu ba mét, nhìn vào trong chỉ cảm thấy âm u, lạnh lẽo. Hà phu nhân kéo tôi tới trước mặt đạo sĩ:

"Đây là Tiểu Lan, là nương tử của Hà Liễu."

Vị đạo sĩ đó không hề nhìn tôi, mà nhìn chằm chằm vào con cáo nhỏ trong tay tôi. vẻ mặt đăm chiêu như có điều suy nghĩ. Cuối cùng lão ta vuốt vuốt cằm, rời mắt nhìn tôi.

Con cáo này, đúng là kỳ lạ! Có quỷ khí nhưng lại không phải là quỷ, có yêu khí nhưng lại không phải là yêu! Đúng là tà ma!

Tay tôi vô thức che chở cho cáo nhỏ, cũng không có ý định hành lễ gì đó với lão ta.

Lão đạo sĩ cũng không nói gì, chỉ phất cây phất trần trong tay, cảnh vật trước mắt chúng tôi lập tức thay đổi.

Bấy giờ tôi mới phát hiện, hóa ra nơi mình đang đứng là một chợ quỷ đông đúc! Quỷ đi qua đi lại tấp nập. Có một lão quỷ già nhìn thấy tôi, còn tiến lại chào mời: "Tiểu cô nương, có muốn mua mỹ hoàn nhan không, đảm bảo dung mạo xinh đẹp giữ được nghìn năm, cũng không cần phải đột lốt người nữa!" Lão ta vừa lôi kéo tôi, vừa nâng cái hộp gỗ trong tay lên.

Tôi lắc lắc đầu, ý bảo không mua. Lão quỷ cũng không ép nữa, chỉ tiếc nuối rời đi, dù sao quỷ cũng như người, ở người có quy tắc, ở quỷ cũng có. Quỷ ta

không muốn mua, cũng không được phép ép.

Cũng khó trách lão quỷ này, dù sao trên người tôi hiện tại quỷ khí yêu khí lẫn lộn. Không có chút nhân khí nào, cho nên bị nhầm thành quỷ cũng phải.

Chỉ có điều sắc mặt Hà phu nhân bên cạnh tôi không tốt lắm, tôi nhìn thấy sắc mặt bà ta trắng bệch. Lão đạo sĩ bên cạnh cũng chẳng kém cạnh gì, sắc mặt tuy không đến nỗi như Hà phu nhân, nhưng cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Lão ta đưa cho Hà phu nhân một miếng ngọc nhỏ, cũng đưa cho tôi một miếng ngọc nhỏ, bảo rằng chia nhau ra tìm, khi nào tìm thấy người miếng ngọc sẽ nóng lên.

Tôi: "…" Tìm ai? Tìm quỷ ư?

Hà liễu phu nhân kéo tôi qua bên cạnh, là một người lại ở nơi có nhiều quỷ thế này, rất nhanh sẽ hao tổn dương thọ của bà ta: "Đi tìm Hà Liễu, khi nào thấy thì quay lại chỗ này, đập vỡ miếng ngọc, bọn ta tự khắc sẽ quay lại. Sau hai canh giờ, vẫn chưa tìm thấy Hà Liễu, cũng nhất định phải quay về chỗ này, rõ chưa?"

Tôi im lặng gật gật đầu, ý bảo mình đã rõ rồi. Lúc này bà ta mái yên tâm, đưa miếng ngọc cho tôi cầm.

Miếng ngọc lục bích lạnh lẽo nằm trong lòng bàn tay, trên đó còn có mùi tanh nhàn nhạt, tôi đưa thử lên mũi, hình như là mùi máu tươi.

Tôi xoay người đi về hướng khác, đi được một

đoạn, tôi xoay người, không nhìn thấy Hà phu nhân cùng lão đạo sĩ kia ở đâu nữa, lúc này tôi mới ném miếng ngọc trong tay qua một bên.

Tìm Hà Liễu cái gì chứ, tìm đường ra ngoài thì đúng hơn. Nếu như tôi nhớ không nhầm thì chắc chắn ở chợ quỷ này sẽ có cách tìm được đường ra. Chỉ là lúc này nếu như có Nghị Lâm thì tốt rồi. Hắn là người cai quản vạn quỷ, chắc chắn sẽ có cách ra ngoài.

Chỉ là không biết hắn lại làm sao, từ cả quãng đường khi nãy cứ rủ xuống, lúc đầu tôi còn cho là đang ngủ, nhưng sau đó lại không thấy nó cử động gì cả. Nếu như không phải nó còn đang thở nhè nhẹ, tôi còn nghi ngờ con cáo mình ôm trong tay đã chết rồi cơ.

Ngay cả Tử Trúc cũng không thấy đâu…

Nghị Lâm đang ngủ say, đột nhiên cảm giác được một sức mạnh kỳ quái bao phủ lấy bản thân mình, làm dịu vết thương như chân của hắn. cảm giác này rất giống như khi hắn ở địa bàn của mình.

Khi Nghị Lâm nói hắn bị thương ở chân, cũng khồng phải là nói dối, mà là lời thật lòng. Tuy rằng bản lĩnh của Hồng Liên không lớn, nhưng bản lĩnh của thần khí Huyết tử đằng trong tay cô ta là thật. Bị thương không đơn giản chỉ là phần ngoài da, mà chính là phần hồn.

Khi đó quá gấp gáp, cho nên hắn không thế làm gì khác hơn là ôm lấy Hoài Thục, tự mình chịu vết thương đó cho cô.

Hiện tại Hoài Thục lại ở một nơi nhiều quỷ khí như vậy… Chắc không phải lại rơi vào chỗ nào rồi đó chứ?

Nghị Lâm đấy nhanh tốc độ chuyến hóa lực lượng trong thân thể mình, cuối cùng vần không yên tâm, tạm thời kết thúc lần tu luyện này, ép năng lượng đang xao động trong thân thể xuống, cưỡng ép mình mở mắt ra ngoài.

Đập vào mắt chính là cảnh tượng của một tên quỷ nhỏ, làm dồ tể. Chỉ là thứ nó làm không phải thịt gà thịt vịt mà chính là thịt người. Đó là con quỷ heo. Hoài Thục thì đang giơ Nghị Lâm lên trước mặt tên đo tể.

"Không được, nhỏ quá… Không đủ dính kẻ răng!" Con quỷ đó lắc đầu, tiếp tục mài cây đao sắc bén trong tay.

Tôi vẫn kỳ kèo không bỏ: "Thật sự không được sao? Vậy ta lấy bộ da, ngươi lấy cả con cáo này cũng được…."

Con quỷ đó chém một nhát xuống cái thớt, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhe răng nói: "Vậy được, thấy ngươi xinh đẹp, ta tạm chấp nhận lần buôn bán lỗ này vậy, đưa con cáo đó cho ta, đảm bảo

ngươi sẽ có một bộ lông xinh đẹp làm khăn bông!”

Tôi gật đầu, đưa con cáo trong tay về phía quỷ đồ tể kia.

Nghị Lâm:”…” Cô ta bán mình! Thế mà cô ta lại dám bán mình! uổng công mình lo cho cô ta như thế!

Thân thế cáo nhỏ hơi run một chút sau đó hóa thành một luồng ánh sáng, biến thành người, đứng sau lưng tôi.

Ánh mắt tồi lóe lên chút ý cười, cuối cùng cũng chịu tỉnh.

Tôi xoay người, tiếc nuối: “Đáng tiếc, suýt chút nữa là có bộ lông xinh đẹp rồi…”

Nghị Lâm tức tới run người, chỉ hận không thể đá tôi vào trong cái chảo dầu đang sôi kia. Cuối cùng bóng dáng hắn lóe lên, biến mất ngay trước mắt tôi, ngay cả một câu cũng không nói.

Tên này… Thôi bỏ đi!

Tôi nhìn quỷ đồ tể, mỉm cười: “Xin lỗi, làm phiền ngươi fôi.”

Tên quỷ đồ tế kia nhìn tôi không chớp mắt, nhìn tới ngớ cả người ra. Nó mở miệng thì thầm, “Tang Ca…”

Lúc đó tôi đã xoay người rời đi, cho nên đương nhiên không thể nghe thấy lời nói đó. Tôi nhàm chán đi dạo xung quanh chợ quỷ, cuối cùng nhìn lên một tấm mặt nạ màu bạc được treo ở cuối con đường. Tấm mặt nạ đó rất xinh đẹp, tinh xảo, chẳng hiếu sao tôi lại thấy nó rất quen thuộc, nhìn nó tới ngẩn người.

“Thích nó à?”

Tôi giật mình, quay người lại. Nghị Lâm đã bỏ đi khi nãy, bây giờ lại

ở bên cạnh tôi. Hắn lạnh nhạt mở miệng.

Tôi nhếch môi: "Thích/

"Vậy đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đi lấy nó." Nghị Lâm vừa nói, vừa kéo tôi đi về phía trước.

"Nhưng tôi không có tiền…" Tôi nhún vai, cảm thấy thứ đó chắc chắn không thế tặng được.

"Tôi có."

"Anh có tiền sao?" Tôi thắc mắc, rõ ràng tôi không nhìn thấy hắn đem tiền mà.

"… Không có." Lần này Nghị Lâm trầm mặc rất lâu, cuối cùng thành thật lắc đầu. Xưa nay hắn vốn không cần đem tiền, hắn muốn thứ gì, bọn chúng sẽ tự động tìm ra fôi dâng lên trước mặt hắn.

Tôi: "… Vậy anh định mua bằng cái gì? Mặt sao?"

Lần này Nghị Lâm lại nở nụ cười: "Đúng, dùng mặt của tòi."

Chương 28: C28: Nàng không phải sư phụ của ta

Mặt của anh?" Tôi lẩm bẩm vài tiếng, cảm thấy khó hiểu, không lẽ… Nghị Lâm định bán sắc?

Tất nhiên là Nghị Lâm không thế nào bán sắc được, cái gọi là dùng mặt… Thật ra là để cho con quỷ đang trông quầy nhìn thấy gương mặt của hắn.

Nó giật mình, nhìn tới nhìn lui, muốn xác nhận Nghị Lâm có đúng là người cai quản quỷ trong truyền thuyết hay không. Cuối cùng nó run rẩy dùng hai tay tháo chiếc mặt nạ đang được treo trên cao kia xuống, cung kính dâng lên cho Nghị Lâm.

Nghị Lâm ngay cả một tiếng cảm ơn cũng khồng nói, ném chiếc mặt nạ cho tôi. Sau đó kéo tôi đi.

Tôi cầm chiếc mặt nạ trong tay, vẫn không thể tin mình có thế lấy được nó một cách đơn giản như thế. Tôi lại nhìn gương mặt tuấn tú của Nghị Lâm, cảm thấy mình vừa phát hiện ra một cách tiêu tiền mới trong quỷ giới! Đó chính là lấy mặt Nghị Lâm làm vé vào cửa!

Tôi mân mê chiếc mặt nạ trong tay, mặt nạ đen bóng, chẳng có họa tiết hoa văn gì, không khác gì thứ đồ tầm thường. Nhưng không hiểu vì sao tôi lại yêu thích tới nồi không muốn buông tay.

"Này…" Tôi giật tay Nghị Lâm lại, vừa định mở miệng nói chuyện đã bị hắn dùng tay bịt miệng lại.

'Im lặng một chút.'

Chỉ thấy Nghị Lâm kéo tôi vào một góc nhỏ, nhìn chằm chằm ra bên ngoài, giống như bên ngoài có thứ gì kinh khủng lắm.

Tôi cũng thuận theo mắt hắn nhìn ra bên ngoài, chỉ nhìn thấy con đường đang đông đúc quỷ qua lại, đột nhiên lại vắng tanh. Ngay cả một bóng cũng không có. Hoàn toàn trái ngược với khung cảnh náo nhiệt ban nãy.

Trong con ngươi của tôi dần dần hiện lên ảnh ngược của một thứ người không ra người, quỷ cũng chẳng ra quỷ. Đầu rắn, thân thể lại là của hổ. To lớn, trong miệng của nó còn ngậm một đầu quỷ còn đang chảy máu tong tong!

Đầu quỷ đó tôi biết, là quỷ tên quỷ làm đồ tể khi nãy tôi nhìn thây.

Quỷ cũng phải chết, chỉ là cách quỷ chết hơi đặc biệt. Không có thân thể sẽ bị linh hồn khác xấu xé tới mức tan biến vào trong hư vô. Quá trình bị xâu xé cực kỳ dau đớn.

Quỷ muốn tu thành thực thể cũng phải rất lâu, cho nên bình thường quỷ đã tu thành thực thể, cũng chẳng có kẻ nào muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ cả. Vì thế mà tranh chấp giữa quỷ với quỷ hầu như không lớn tới mức ngươi chết ta sống.

"Huyết Đẳng Xà…" Nghị Lâm nhỏ giọng lấm bẩm vài tiếng.

"Huyết Đẳng Xà?" Tôi nghi hoặc.

Nó là thứ gì? Nghe giọng điệu Nghị Lâm có vẻ

rất kiêng kị nó.

"Huyết Đẳng Xà là hung thú thượng cổ, vốn đã mất tích từ mấy nghìn năm trước. Sau này từng xuất hiện, khi đó trời nổi dị tượng,

đổ cơn mưa máu ba ngày ba đêm.”

Huyết Đằng Xà từng là nỗi ám ảnh của cả Quỷ giới, bởi lẽ ngay cả Vãng Sinh trì cũng không thể tiêu diệt được nó. Khi đó Quỷ giới gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, cùng lúc đó Tang Ca xuất hiện, và biến mất cùng với Huyết Đằng Xà.

Quãng thời gian đó không ai biết Tang Ca và Huyết Đằng Xà đã đi đâu, chỉ biết khi Tang Ca trở lại, Huyết Đằng Xà đã biến mất hoàn toàn và nàng cũng trở thành người cai quản Vạn quỷ, cai quản cả Vãng Sinh trì.

Người khác có lẽ khồng biết Tang Ca và Huyết Đằng Xà đã đi đâu, nhưng thân là thần thú khế ước của Tang Ca, Liên Trì sao có thể không rõ được chứ.

Tang Ca dùng máu của mình làm diêu kiện trao đổi, ký khế ước nuôi dưỡng Huyết Đằng Xà. Khế ước đó là vốn là khế ước bình đẳng, nhưng trong lúc hoàn thành khế ước, Tang Ca đã thay đoi một chút, biến nó thành khế ước sinh tử. Ngươi chết, ta cũng không được phép sống. Ta chết, ngươi cũng phải vong.

Sau khi Huyết Đằng Xà phát hiện ra chuyện này, từng diên cuồng đánh với Tang Ca một trận, nhưng khế ước đã ký, cho dù Huyết Đằng Xà là hung thú thượng cổ cũng không thể thoát khỏi trói buộc của thiên địa. Nó đánh Tang Ca trọng thương bao nhiêu,

thì nó cũng phải chịu bấy nhiêu. Tang Ca cũng không

ngoại lệ.

Cuối cùng Huyết Đằng Xà cũng phải chịu thua, đánh cho Tang Ca còn nửa cái mạng. Nhưng cuối cùng vẫn phải cứu sống nàng.

Huyết Đằng Xà có thể biến thành người, giống như Liên Trì vậy.

Đừng nhìn bộ dạng bản thể của nó quái dị, nhưng khi biến thành người lại vô cùng yêu nghiệt. Quãng thời gian ở chung sau đó, Liên Trì không hề muốn nhắc lại chút nào…

Tang Ca và Huyết Đằng Xà, không đánh thì châm chọc, ngày ngày trôi qua gà bay chó sủa, khiến một kẻ bị kẹt ở giữa như Liên Trì vô cùng bất lực.

Chỉ là quãng thời gian đó cũng không kéo dài bao lâu, sau này Tang Ca tan biến, Huyết Đằng Xà cũng biến mất. Khi đó Liên Trì cứ tưởng rằng hắn cũng đã tan biến cùng với Tang Ca rồi, nhưng hóa ra không phải. Sau khi Tang Ca tan biến không lâu, trời nổi dị tượng, đổ mưa máu. Huyết Đằng Xà đi xuyên qua màn mưa, trong tay hắn cầm ô, mưa máu không thể làm ướt người hắn. Nhưng khóe mắt hắn lại dính máu, Liên Trì cũng không biết, mưa đã rơi vào người hắn từ lúc nào.

Cảm xúc khi đó của Huyết Đằng Xà dành cho Tang Ca có lẽ rất phức tạp, có bất đắc dĩ, có thương tiếc, có hả hê… Nhưng phần nhiều là nuối tiếc, nuối tiếc chuyện gì… Thì có lẽ chỉ có mình Huyết Đằng Xà biết. Tang Ca không biết, Liên Trì cũng khống biết.

Liên Trì vẫn nhớ như in ngày đó, hắn chỉ là một

con thần thú còn non, còn chưa trưởng thành. Sau khi Tang Ca tan biến, hắn bị người ta săn lùng khắp noi, tới cuối cùng vẫn là Huyết Đằng Xà xuất hiện, mang hắn đi. Đưa cho hắn một cái bình ngọc nhỏ. Dặn hắn tìm cơ hội thả thứ này xuống Vãng Sinh trì.

Hắn bảo: 'Vãng Sinh trì từng do Tang Ca cai quản, chắc chắn sẽ chừa cho Tang Ca một con đường sống. Trong đây chính là hồn phách còn sót lại của Tang Ca mà ta vất vả thu thập được, ngươi thả nó xuống Vãng Sinh trì, chờ Tang Ca chuyển kiếp…"

"Còn ngươi?" Liên Trì ôm bình ngọc trong tay thật cẩn thận, khi đó

Liên Trì còn chưa phát triển hoàn toàn như bây giờ, chỉ cao bằng đưa trẻ năm, sáu tuổi. Mặt tròn vo, đôi mắt tràn đầy suy tính trái ngược hoàn toàn với gương mặt đáng yêu.

Bộ dạng của Liên Trì khi đó không biết chọc tới chỗ nào của Huyết Đằng Xà, hắn bật cười thành tiếng, xoa đầu Liên Trì: "Tiểu tử, đừng có làm ra vẻ, luận về tuổi tác ngươi kém lão phu và Tang Ca nhiều lắm, ngoan ngoãn mà làm thần thú đi. Chỉ cần ngươi ném thứ trong tay vào trong Vãng Sinh trì, tự ta sẽ có suy tính riêng."

Liên Trì ghét nhất là có kẻ nhắc tới tuổi tác của hắn trước mặt Tang Ca, hiện tại Tang Ca không có ở đây, nhưng hắn cũng không hề thích Huyết Đằng Xà nhắc tới chuyện này, Liên Trì gạt tay Huyết Đằng Xà ra ngoài: "Đừng có xoa đầu ta, ta cũng không còn nhỏ! Chuyện của Tang Ca đương nhiên cũng là chuyện của ta!"

"Tiếu tử, Tang Ca cũng được coi là sư phụ của ngươi, sao ngươi có thể hô to gọi nhỏ danh tính của sư phụ của mình thế hả?"

"Hừ, Tang Ca không phải là sư phụ của ta!" Liên Trì cường điệu, nhấn mạnh hai chữ không phải.

"Thế nàng ta là gì của ngươi?" Huyết Đằng Xà tò mò, Tang Ca này đúng là kỳ lạ, nuôi nấng được một đứa nhóc quái dị thế này. Quả nhiên Tang Ca và đứa nhóc này rất hợp với nhau!

"Là nương tử tương lai của ta!" Liên Trì hừ một tiếng, kiêu ngạo nói.

Khi đó Huyết Đằng Xà chỉ cười cười, không coi lời của một đứa nhóc là thật.

Mà Liên Trì sau đó cũng chuyến kiếp, trở thành Nghị Lâm. Chỉ có điều hình như Nghị Lâm không chịu chấp nhận việc mình là Liên Trì thì phải. Việc này khiến một kẻ đã theo Liên Trì nhiều năm như Tử Trúc cực kỳ đau đầu. Đúng là Liên Trì, chuyến kiếp rồi mà vẫn cứng

đầu như vậy!

Nếu như Hoài Thục thật sự là Tang Ca, vậy thì quả thật nàng ta chính là nương tử của Liên Trì rồi?

Tử Trúc lơ lửng trên không, nhìn Huyết Đằng Xà đang điên cuồng như tìm kiếm thứ gì đó ngoài kia, lại nhìn Nghị Lâm và Minh Hoài Thục trong này, không khỏi thở dài một tiếng.

Tám chính phần mười là Huyết Đằng Xà ngửi thấy mùi của Tang Ca, cho nên tới đây. Lại thêm ký ức của Liên Trì vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Cộng

thêm một Hoài Thục không biết có phải Tang Ca hay không, nếu hiện tại đế ba người bọn họ đối mặt với nhau, đúng là cực kỳ rắc rối!

Thân làm một kẻ chứng kiến tất cả chuyện này như Tử Trúc, nó cảm thấy cực kỳ đau đầu. Nó cũng từng có suy nghĩ sẽ đế Nghị Lâm gặp Huyết Đằng Xà, nhưng không phải là sớm như vậy!

Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ quái dị như thế này, nhưng không hiếu sao lại có cảm giác vô cùng thân thuộc, cảm giác đó giống như khi nhìn thấy tấm mặt nạ trong tay này.

Nhìn xuống tấm mặt nạ, tôi bất giác nâng tay lên, định đeo tấm mặt nạ đó vào.

“Minh Hoài Thục!”

Tôi bị tiếng kêu này làm cho giật mình, mặt nạ trong tay cũng vì thế mà rơi xuống đất, lăn vài vòng cuối cùng dừng ở bên ngoài đường lớn.

Tôi:”…”

Lúc này tôi cũng mới phát hiện, đây là lần đầu tiên Nghị Lâm gọi cả họ cả tên tôi như vậy, tôi không khỏi tò mò: "Gọi cái gì?

Chương 29: C29: Bổn tọa nhất định sẽ trọng thưởng

"CÔ định làm gì?" Chỉ nhìn thấy Nghị Lâm cau mày túm tay tôi lại.

Lúc này tôi mới sực tỉnh. Tôi đang đứng gần ngoài đường lớn, nếu như hắn không kịp thời gọi tôi lại, tôi nhất định sẽ bước ra ngoài đường lớn. Rất có thể sẽ gặp phải cái thứ Huyết Đằng Xà gì đó ở ngoài.

Nghĩ tới bộ dạng gớm ghiếc khi nãy của thứ đó, tôi bồng thấy rùng mình. Cũng không quan tâm tới chiếc mặt nạ kia nữa, vội vàng rụt chân lại.

Vừa mới bước chân vào trong, bên ngoài lập tức vang lên tiếng sột soạt khe khẽ, Huyết Đằng Xà vừa đi lại quay trở lại, nó đứng nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ dưới chân, cuối cùng dưới ánh mắt ngạc nhiên trừng lớn của tôi, biến thành một công tử mặc y phục màu trắng vô cùng tuấn tú. Mắt ngọc mày ngài, môi mỏng lạnh lùng khẽ mím chặt.

Cuối cùng vị công tử đó cúi người, nhặt chiếc mặt nạ đen nó lên. Nhét nó vào trong lồng ngực, ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn xung quanh, đặc biệt là nhìn tới phía cái ngõ nơi chúng tôi đứng, nhìn rất lâu, lâu tới mức làm cho tôi có cảm giác hắn thật sự biết chúng tôi đang ở trong này.

Tôi ngơ ngác nhìn y cảm thấy người này rất quen mặt, hình như bản thân mình đã từng gặp ở đâu đó rồi. Nhưng sau đó lại lập tức phủ định, một người tuấn tú như vậy, nếu đã từng gặp chắc chắn tôi sẽ

có

ấn tượng. Vậy cảm giác quen thuộc đó tới từ đâu?

Đột nhiên tầm mắt của tôi bị thứ gì đó che khuất, cảm giác lạnh lẽo bao quanh chóp mũi. Là Nghị Lâm, hắn hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng:

"Có gì đẹp mà nhìn?"

Tôi ngơ cả người, không hiểu ý hắn cho lắm. Nghị Lâm cũng chẳng cho tôi thời gian suy nghĩ lâu hơn: "Có đẹp bằng tôi không?"

Lời này… Có chút ý tứ.

Tôi mở miệng trêu chọc: "Tôi đã thấy mặt của anh bao giờ đâu mà biết?" Lời này của tôi nói đúng thì lại sai, mà nói sai thì lại đúng. Lúc nào hắn cũng khoác một cái áo choàng đen che kín mặt mũi, ngoài lần nhìn thấy hắn ở trong quan tài, tôi đúng là chưa thật sự nhìn kỹ Nghị Lâm.

Người nói vô tình, người nghe cố ý. Nghị Lâm lại thật sự tưởng lời này là thật, hắn im lặng suy nghĩ, cũng cảm thấy lời tôi nói rất có lý. Hắn nói: 'Vậy đợi ra khỏi chợ quỷ này tôi sẽ cho cô nhìn."

Nghe thấy vậy, sự tò mò về gương mặt của Nghị Lâm đã lập tức đánh bay cảm giác quen thuộc với bóng người khi nãy của tồi. Tôi hào hứng gật gù: 'Vậy khi nào chúng ta ra khỏi đây?"

"… Không biết."

Tôi:"…"

Nghị Lâm thầm nghĩ, lúc nào ra được ư, đương nhiên là đợi tới khi Huyết Đằng Xà đi khỏi đây. Trong

thâm tâm của Nghị Lâm không hề sợ Huyết Đằng Xà, nhưng hắn lại vô cùng để ý tới Minh Hoài Thục. Hắn có cảm giác chỉ cần mình để cho cô nhìn thấy Huyết Đằng Xà, thì nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Lần đầu tiên trong đời Tử Trúc cảm thấy công dạy dỗ mấy chục năm của mình với Nghị Lâm không uổng phí. Hai người bọn không mưu mà hợp, đều không muốn Minh Hoài Thục gặp gỡ Huyết Đằng Xà.

Thật ra Huyết Đằng Xà còn có một cái tên khác, đó là Cửu Ca, nhưng mà hắn cảm thấy tên này quá giống nữ nhi, không phù hợp với hình tượng oai phong lẫm liệt của hắn, cho nên hắn tự mình đổi thành Huyết Vũ, mưa máu. Rất hay, rất hợp!

Mặc dù Tử Trúc cũng không hiểu, hắn lấy đâu ra tự tin về hình tượng oai phong của mình, ở thời đó, hắn xếp cuối trong bộ tứ hung thú thủa hồng hoang, đầu tiên là Phong thần chủ Phong Liên Dực, là một con đại bàng; tiếp đó là Kỳ điện chủ Kỳ Nguyệt, là một con kỳ lân; thứ ba là Long tinh quân Long Yến, là một con rồng; cuối cùng, Huyết Đằng Xà miễn cưỡng lọt vào trong bộ tứ này, xếp cuối một là vì rất xấu, hai là vì khi biến hình trông rất giống nữ nhi, cho nên chẳng mấy ai coi trọng.

Lại thêm cái tính tình cổ quái của gã, đúng là ngoại trừ Tang Ca thì đúng là không còn ai có thế nói chuyện với gã quá ba câu.

Nói Tử Trúc ghét Huyết Vũ cũng không phải, chỉ là nó cảm thấy nếu như tiếp tục đế hắn cứu Tang Ca, chỉ sợ lần này Tang Ca thật sự sẽ rung động trước cái

gã mặt hoa da phấn này phụ một tấm chân tình của Liên Trì suốt mấy trăm năm mất.

Huyết Vũ từng cứu Tang Ca, đây là chuyện đã lâu lắm rồi, lâu tới

mức Tử Trúc đã không còn nhớ rõ đó là ngày tháng năm nào, trong đầu chỉ mơ hồ có một chút ký ức vụn vặt.

Trước kia Tang Ca vốn cũng không phải là Tang Ca đại nhân đứng trên vạn quỷ, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, sinh ra trong hoàng tộc, tạm gọi là quận chúa ma tộc. Hồi nhỏ Tang Ca vô cùng nghịch ngợm, khi là thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, trong khi các tỷ muội đã yên bề gia thất. Nàng vẫn còn rất ham chơi. Thế nên bỏ qua lời dặn dò của Ma Hậu, trốn vào trong ngọn núi Linh đế chơi đùa.

Khi đó Huyết Đằng Xà cũng vừa lúc ở đó dưỡng thương, thương thế sắp khỏi, gã chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ lướt qua, tốc độ vô cùng nhanh. Người có tốc độ nhanh như vậy rất hiếm có, Tang Ca là một trong sô đó, nàng mải mê đuổi theo cửu vĩ hồ, cho nên bỏ qua Huyết Vũ đang đứng một bên.

Huyết Vũ tò mò, đi theo nàng. Ai mà ngờ cửu vĩ hồ kia vô cùng thông minh, lừa Tang Ca tiến vào sào huyệt của một con hung thú to lớn gấp hai người nàng. Tới lúc Tang Ca phát hiện ra thì đã muộn, con hung thú kia mắt đỏ ngầu, tràn đầy lửa giận vì lãnh địa của nó bị xâm phạm.

Tang Ca thầm than không ổn, tuy rằng là quận chúa ma tộc, nhưng mấy năm này nàng không hề

chăm chỉ luyện tập kiếm pháp. Cho nên kiếm pháp của nàng chỉ được coi là tạm ổn, đối phó với ma tộc, quỷ tộc bình thường thì được, nhưng đối phó với một hung thú thế này khác gì việc đưa thức ăn lên miệng nó.

Cũng may Tang Ca chưa tới nồi ngốc, biết mình còn có tốc độ không ai bì kịp, cho nên nhanh chóng vận dụng, tìm cách thoát thân.

Cho nên lúc Huyết Vũ đi tới xem thì nhìn thấy cảnh tượng này, Tang Ca thoắt ẩn thoát hiện trong kết giới mà hung thú bày ra, hung thú

nhiều lần bắt hụt con mồi, vô cùng tức giận. Gào rống không ngừng.

Tuy nhiên là sức khì cũng có lúc cạn, tốc độ của Tang Ca dần chầm lại, vốn dĩ tốc độ ban đầu chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng màu đỏ thoát ẩn thoát hiện, nhưng hiện tại Huyết Vũ đã có thế nhìn thấy rõ gương mặt mồ hôi nhễ nhại của Tang Ca.

Nàng cắn chặt môi, thở hổn hến vài hơi, mắt thấy hung thú đã lao tới lại lập tức chạy biến về hướng khác. Huyết Vũ cảm thấy rất thú vị, khoanh tay đứng dựa vào cây xem Tang Ca còn có thế trụ dược bao lâu.

Hắn xưa nay không phải là người lương thiện, khồng chạy tới bổ một đao đã là may mắn rồi, nói gì tới cứu người.

"Vị huynh đệ này, sao huynh có thể thấy chết mà khồng cứu như vậy, đúng là không dang mặt nam nhân." Rất tiếc, lời của Tang Ca đã đập tan suy nghĩ muốn im lặng xem kịch của Huyết Vũ.

Huyết Vũ cũng chẳng cảm thấy mất mặt gì, dù sao hắn cũng không cố ý che dấu hành tung, chỉ cần Tang Ca hơi đế ý một chút là có thể phát hiện ra. Nhưng cũng không thể phủ nhận, Huyết Vũ cảm thấy hơi kinh ngạc, thế mà trong lúc này Tang Ca lại còn có thể chú ý tới hắn, hắn âm thầm bội phục nàng.

"Mặt nam nhân sao?"

"Đúng thế, đáng lẽ nhìn thấy một cô nương xinh đẹp như ta thế này bị hung thú tấn công, ngươi phải lao vào giúp đỡ ngay mới đúng."

"Tại sao?" Huyết Vũ tò mò, xưa nay chưa ai dạy hắn phải cứu người, nhưng dạy hắn giết người lại vô số.

Tang Ca hơi nghẹn họng một chút: "Bởi vì ngươi là nam nhân, ngươi nên có khí khái của nam nhân, nên giúp đỡ kẻ yếu như ta."

“Khí khái nam nhân? Đó là cái gì? Chưa từng nghe qua?” Trong đầu của Huyết Vũ đúng là chưa từng xuất hiện mấy chữ này.

Tang Ca không còn sức để tranh luận với hắn, cảm thấy kẻ này chắc chắn không nhờ vả được, tốt nhất vẫn tự nhờ vào mình thì hơn. Cho nên dứt khoát im miệng, tập trung đối phó với hung thú trước mặt.

Huyết Vũ khống nhận được đáp án, cau mày. Huyết Vũ này, cái gì cũng tốt, chỉ duy cái tính cố chấp khồng bỏ là không tốt chút nào. Hắn vô cùng tò mò đối với thứ mà Tang Ca nói. Cho nên mở miệng hướng về phía Tang Ca.

“Khí khái nam nhân? Đó rốt cuộc là cái gì? Có phải đó là sức mạnh không?”

Bước chân của Tang Ca hơi ngả, chậm mất một nhịp, móng vuốt của hung thú đã tới trước mặt, nàng chỉ kịp ngã người ra phía sau, xoay quanh mặt đất một vòng. Nhưng bắp chân vẫn bị móng vuốt sắc bén của hung thú cào trúng, vết thương nhanh chóng ứa máu.

“Ngươi nói cho bổn tọa, nó là cái gì, bổn tọa nhất định sẽ trọng thưởng.”

// w

“Ngươi muốn ngân lượng, châu báu, hay là muốn lấy mạng của ai?”

// w

“Tại sao ngươi không trả lời, có phải là khinh thường điều kiện bốn tọa đưa ra không?”

Tang Ca nghiến răng: “Muốn những thứ đó thì trước tiên phải có mạng để dùng cái đã.”

“Ồ, hóa ra là ngươi muốn quyết đấu sinh tử với hung thú này, vậy ngươi cứ quyết đấu đi, bổn tọa sẽ đợi ở một bên, khi nào đấu xong nhớ nói cho bổn tọa biết.”

í/ w

“Đừng lo, tuy rằng hung thú này có độc, nhưng bổn tọa tin là ngươi sẽ thắng, mà cho dù có khồng thắng bốn tọa cũng nhất định sẽ kiếm cho ngươi một cái quan tài thật đẹp, sẽ không thể hung thú đó ăn

mất thân xác của ngươi.”

“… Vậy ta thật sự cảm ơn ngài.” Tang Ca nghiến răng ken két, chỉ hận không thể khâu miệng của Huyết Vũ lại.

Chương 30: C30: Tỷ đã có người ấy rồi

“ô, không cần cảm ơn đâu, bổn toạ là người rộng lượng, đương nhiên chút việc cỏn con ấy vẫn có thể giúp ngươi.” Huyết Vũ híp mắt, nở nụ cười.

Tang Ca tức tới mức muốn hộc máu, thầm than hôm này đi ra ngoài đúng là không xem ngày, xui xẻo thế này.

Hung thú càng đuổi càng hung hăng, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Tang Ca, nó thở phì phò, ánh mắt như muốn thét ra lửa.

Tang Ca vô cùng kiêng kị hung thú này, đứng lùi về một góc, vết thương như chân đau nhức nhắc nhở nàng rằng hung thú này có độc.

Tâm mắt phía trước càng ngày càng mờ, Tang Ca cảm thấy có lẽ hôm nay mình phải bỏ mạng tại đây rồi.

Cuối cùng đầu nàng đau nhức, đôi mắt phượng mắt dần dần khép lại, hình bóng của hung thú ở phía trước dần dần mờ nhạt.

Sau đó rất lâu, Tang Ca cũng không hiểu, khi đó bản thân mình thoát khỏi móng vuốt của hung thú kia bằng cách nào. Chỉ biết rằng khi bản thân mình tỉnh lại đã ở trong tẩm cung của bản thân mình.

Trên đầu giường đang còn để lư hương, mùi hương trâm thơm ngát lan ra khắp căn phòng. Tang Ca chống tay từ trên giường ngồi dậy, ký ức trong đầu vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Trên người không hề có chút vết thương nào. Tang Ca ngẩn ra.

Lúc này, cửa điện bị đẩy ra, nhắc tới mới nhớ, điện này của Tang Ca là do chính tay cô phụ của nàng ban thưởng, đặt tên là điện Hồn Lư, nguyên nhân vì sao, Tang Ca cũng chẳng biết. Một tì nữ tay bưng một bát thuốc nghi ngút khói tiến vào. Tang Ca nhớ rõ, tì nữ này tên Vân Tâm. Mới vào điện hầu hạ nàng chưa đầy hai hôm.

"Điện hạ, người tỉnh rồi?" Tì nữ có chút sửng sốt, trong ánh mắt lộ rõ sự vui mừng.

Nàng ta vội đặt bát thuốc trong tay lên bàn, đi nhanh tới chỗ Tang Ca. Bàn tay giơ lên định sờ lên trán nàng, sau đó mới phát hiện bản thân mình thất lễ. Vội vàng quỳ xuống:

"Điện hạ tha tội, thần chỉ muốn nhìn xem điện hạ đã khoẻ hơn chưa mà thôi, không hề có ý mạo phạm ngài."

Tang Ca hơi buồn cười, xưa nay nàng không hề khắt khe với cung nữ theo hầu mình, chỉ cần không làm chuyện gì quá trớn, nàng đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

"Đứng dậy đi." Tang Ca vẫy tay, lười biếng nói.

"Đa tạ điện hạ." Vân Tâm khấu đầu tạ ơn, đứng dậy đi tới bên cạnh Tang Ca, nàng ta nhỏ giọng:

"Điện hạ, người đã đỡ hơn chút nào chưa? Người làm Tâm nhi lo chết đi được!"

"Ta bị làm sao?"

Vân Tâm tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn mở miệng trả lời: "Điện hạ, ngài không nhớ à… Hai ngày

trước ngài đi hái hoa, trượt chân rơi vào hồ băng, khi được vớt lên

chỉ còn lại một hơi tàn. Cũng may ông trời có mắt, điện hạ ngài chuyển nguy thành an. Ngài đã hôn mê được hai ngày rồi."

"Hôn mê…" Tang Ca lấm bấm, vậy tức là chuyện nàng nhìn thấy khi đó, chỉ là giấc mơ?

Giấc mơ này đúng là quá đỗi chân thật rồi!

"Điện hạ, ngài mau uống thuốc đi. Hai ngày nữa Phong thần chủ sẽ ghé qua chỗ chúng ta, nghe nói ngài mới tìm thấy một con thần thú được thiên địa sinh ra, muốn đặt ở chỗ chúng ta nuôi dưỡng…"

Tang Ca nhanh chóng bị lời này hấp dẫn sự chú ý, nàng nhận lấy bát thuốc, uống một hơi cạn sạch.

"Thần thú? Đặt ở chỗ chúng ta không sợ bị ma khí vấy bẩn sao?" Nàng tò mò, nghiêng đầu hỏi.

Vân Tâm bĩu môi: "Ai mà biết được ngài ấy nghĩ gì, điện hạ, ngài đừng có làm loạn đó, Ma quân rất coi trọng lần gặp mặt này, ngài đừng khiến ngài ấy tức giận!"

Tang Ca gật gù: "Được, không làm loạn thì không làm loạn…"

Trong lòng lại âm thầm bổ sung thêm một câu, dù sao lén lút làm loạn thì cũng không ai biết được!

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới ngày Phong thần chủ trong lời dồn tới Ma tộc, làm một quận chúa, Tang Ca đương nhiên ngoài việc ăn và ngủ, hoặc là xem người ta chuẩn bị thì chẳng còn gì để làm… Hoạ chăng nàng không đi ra bên

ngoài gây thêm hoạ đã là một việc đại ân đại đức rồi!

Tang Ca ở trong điện của mình, lau thanh kiếm Phượng Loan mà nàng coi như là báu vật. Thanh kiếm này một màu đỏ tươi bắt mắt,

kết hợp với y phục màu đỏ của nàng trông càng chói mắt hơn. Tang Ca rất thích màu đỏ. Đây là chuyện mà người trong Ma cung ai cũng biết.

Nhưng dù sao bản thể của nàng cũng là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng tắm hoả trùng sinh, thích màu đỏ là điều rất bình thường.

Phượng Hoàng là bất tử, vĩnh sinh vô diệt.

Phượng Loan là thanh kiếm dược đúc ra từ máu trong tim của Tang Ca, ngoài Tang Ca không có kẻ thứ hai có thể chạm vào. Phượng Loan này, có thể dùng làm kiếm, cũng có thể dùng làm thắt lưng ở eo, cũng có thể dùng làm dải lụa bịt mắt, cực kỳ tiện lợi.

Vốn dĩ khi đó Tang Ca còn muốn đúc ra vài thứ nữa, nhưng mà chỉ lấy máu ra đế due làm kiếm cũng đã khiến nàng mất nửa cái mạng, cho nên Tang Ca không dám lồ mãng.

Mặc dù nàng sẽ không chết, nhưng nàng sợ đau.

'Kẹt' một tiếng, cửa bị đẩy ra, Tang Ca liếc mắt nhìn, sau đó lại thu mắt về, làm như khồng thây.

Chỉ nhìn thấy một tiếu nữ hài, cột tóc hai bên, cực kỳ đáng yêu. Đôi mắt to tròn lấp lánh, kế thừa hết vẻ đẹp của mẹ nó, Ma hậu.

"Biểu tỷ…" Nhóc con mở cửa, lén lút ngó vào, sau khi nhìn thấy Tang Ca thì vui mừng chạy vào, cái

chân ngắn ngủn chạy không được nhanh, tấm điện của Tang Ca lại rất rộng, tới khi chạy được tới chồ của nàng thì đã mồ hồi đầm đìa.

"Bế… Bế… Bế… "Tiếu nữ hài mếu máo, giơ hai tay lên về phía Tang Ca.

“Hồng Liên, ta đã bảo muội thế nào, làm nữ nhi sao có thế khóc được.”

Hồng Liên phụng phịu, quả nhiên thu nước mắt về, vẩn nâng đôi mắt to tròn nhìn nàng:

“Biếu tỷ hư… Biểu tỷ hư…”

Tang Ca nhướng mày: “ừ, vậy nên muội đừng tìm tới ta nữa.”

Ma tôn và Ma hậu, tình cảm mặn nồng, sinh con ra được một thời gian liền ném nó tới chỗ nàng, nói là muốn có không gian riêng tư cho hai người thêm một thời gian nữa.

Miệng thì bảo nhờ nàng chăm sóc, nhưng đã sai người đem đồ của Hồng Liên tới chỗ nàng từ lâu. Tang Ca chỉ có thể mỉm cười, cắn răng đồng ý.

Không biết dạo gần đây Hồng Liên học được cái tính làm lơ lời mình không thích từ chồ nào, nghe nàng nói vậy thì lè lưỡi: “Mầu hậu muội bảo nữ nhân không phải như vậy!”

“ô, vậy mầu hậu muội nói thế nào?”

“Mẩu hậu muội bảo nữ nhân chỉ cần xinh đẹp, nhu mì, tỏ vẻ đáng thương… Thì chẳng cần làm gì, không cần mở miệng nói gì người ta cũng sẽ tự động

đưa thứ muội cần tới trước mặt muội.”

“Vậy mầu hậu muội có nói, ‘người ta’ là ai không?”

“… Không có.” Hồng Liên tròn mắt, lắc đầu.

“Người ta, chính là người yêu muội, sẵn sàng vì muội làm bất cứ

điều gì, hiếu không?" Tang Ca ném thanh Phượng Loan qua một bên, Ôm Hồng Liên đang đứng phía dưới.

Nói đi cũng phải nói lại, dù sao cũng là muội muội của nàng, Tang Ca cũng không thể nhẫn tâm được.

Hồng Liên chỉ mới ba trăm năm tuổi, sao có thế hiểu được những thứ này… Nhưng lại sợ Tang Ca tức giận, cho nên mơ hồ gật đầu, sau đó lại nói: "Vậy tỷ đã tìm được người đó chưa?"

"Nếu tìm dược ta còn cần luyện kiếm hằng ngày sao."

"Nói dối!"

"Sao muội lại bảo ta nói dối?"

"Rõ ràng muội thấy tối hôm kia có một vị đại ca bế tỷ về tẩm điện…"

"… Là ai, muội có nhìn rõ mặt không?" Tang Ca sửng sốt, theo như lời của Vân Tâm thì tối hôm qua nàng còn đang hôn mê, sao có thế được người ta bế về.

"Muội không biết, chỉ thấy người đó mặc đồ trắng, trong tay chính là tỷ đang ngủ say… Chắc chắn

là không thể nhầm được!"

Chương 31: C31: Ta muốn đặt nó ở bên người tang ca

Tang Ca trâm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó đưa tay lên che miệng của Hồng Liên, "Chuyện này chỉ có mình muội biết, tỷ biết, trời biết, đất biết, tuyệt đối không còn người thứ ba, được không?"

Hồng Liên còn nhỏ tuổi, cũng không biết được tầm quan trọng của việc này, chỉ cho là Tang Ca sợ xấu hổ, cho nên gật gật đầu, tỏ ý đã biết.

Tang Ca thầm than một tiếng, hoá ra chuyện tối hôm đó không phải là giấc mơ, mà nàng thật sự đã từng ra ngoài, lại còn gặp một vị nam tử áo trắng.

Ồ, sao nàng lại không nhớ chút gì nhỉ? Tại sao lại như vậy nhỉ?

Nhưng cũng không phải để Tang Ca chờ lâu, câu trả lời của nàng rất nhanh đã xuất hiện. VỊ công tử áo trắng kia xuất hiện cùng với vị Phong thần chủ trong truyền thuyết. Còn có cả một quả trứng nhỏ nhỏ tròn tròn nữa.

Quả trứng lấp lánh ngũ sắc, rất đẹp, khiến người ta không dời mắt khỏi nó được. Tất nhiên, Tang Ca cũng không ngoại lệ, nhưng mà nàng nhìn chằm chằm vào quả trứng đó, trong đầu chẳng hề cảm thấy đẹp chút nào, ngược lại cảm thấy quái dị, không biết nướng lên ăn thì có vị gì?

"Biểu tỷ, phụ thân muội gọi tỷ nãy giờ kìa!" Hồng Liên đứng bên cạnh, giật giật gấu váy của Tang Ca, lén lút mở miệng nhắc nhở.

Tang Ca sực tỉnh, vội vàng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Ma quân đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt mọi người cũng đổ dồn vào trên người mình.

Tang Ca chậm rãi bước từ trong đám đông ra, y phục đỏ rực trên người trông cực kỳ bắt mắt. Mắt phượng khẽ nhúc nhích, nàng cúi thấp người, nhẹ nhàng hành lễ với Ma quân và Ma hậu đang ngồi phía trên.

Thật ra Tang Ca không hề thích những buổi lễ gặp mặt long trọng như thế này, phải dậy từ rất sớm, lại còn phải tuân thủ đủ thứ quy tắc. ở Ma tộc rất phóng khoáng, cũng không trọng lễ nghi, chỉ cần ngươi không vượt quá quy tắc là được. Nhưng Thiên tộc lại không như vậy, quy tắc rườm rà. Xưa nay Tang Ca không hề thích đám người Thiên tộc lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo kia.

Ma quân ngồi ở trên cao, nhìn đứa cháu gái cứng đầu nhà mình, đã nhắc là hôm nay phải ăn mặc long trọng, thế mà lại tùy tiện như vậy. Nhất định sau hôm nay phải sắp xếp cho nó buổi gặp gỡ kết duyên với đám công tử trong Ma tộc mới được!

Ma quân cười khan vài tiếng: "Ha ha, đứa cháu này của ta bị chiều hư cho nên không hiểu quy tắc, mong hai vị thần chủ đại nhân đại lượng đừng chấp nó làm gì…"

"Sao có thể chứ, quận chúa Tang Ca đây là một người thấu tình đạt lý, xinh đẹp dịu dàng…" Chưa đợi Phong Liên Dực mở miệng, Huyết Vũ đứng bên cạnh y đã nhướn mày, ngừng một lát, hắn lại nói tiếp:"…

Ngươi nói có đúng không, quận chúa Tang Ca?"

"Đại nhân đây quá khen rồi, tiểu nữ chỉ là hạng vô danh tiếu tốt, sao có thế sánh bằng giai nhân như trong lời của ngài chứ." Tang Ca hơi

nhíu mày, mắt phượng khẽ nhướn lên, trong lòng không ngừng thắc mắc, vì sao hắn lại biết tên của mình?

Huyết Vũ nâng mắt, có chút ngạc nhiên, ánh mắt hắn nhìn Tang Ca tràn đầy sự nghi ngờ. Nha đầu này… Là không nhớ thật, hay là giả vờ đây? Mấy hôm trước nàng còn mạnh miệng bắt mình đem nàng về tẩm cung cho bằng được, sao bây giờ lại trở nên lạnh nhạt như vậy?

Thấy Huyết Vũ còn muốn mở miệng muốn nói gì đó, Phong Liên Dực đứng bên cạnh hắn đã lạnh nhạt ngắt lời: "Tất nhiên là ta sẽ không trách một nha đầu không hiểu chuyện… Hôm nay tới đây có chuyện quan trọng, Ma quân không cần thiết phải làm lễ tiếp đón long trọng như vậy, ngươi có thể bảo mọi người trở về được fôi."

Ma quân cười ha hả, giả vờ giả vịt khen Phong Liên Dực đúng là mang khí độ tiên nhân vài câu, nhưng trong lòng đã không ngừng phỉ nhổ. Nếu không phải Phong Liên Dực cố tình báo rằng sẽ đem tới cho Ma tộc một lễ vật, thì ông ta đâu cần phải bày ra đại lễ long trọng như vậy chứ!

Y thì hay rồi, từ lúc tới chỗ này ngay cả miệng cũng không nhếch lên một cái, bày ra bộ mặt như người ta nợ y mấy trăm lượng bạc vậy. Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng Ma quân không hề thế hiện ra

mặt ngoài, chỉ có điều Hồng Liên đã quen tính của cha, sao có thể khồng biết chứ. Nàng ta kéo kéo vạt áo của Tang Ca, rầu rĩ nói: "Cha muội đúng là khổ thật, bày ra tấm lòng không những không được đáp lại, lại còn bị đạp đổ, đám thần tộc đúng là miệng chó đớp phải ruồi…"

Tang Ca nín cười tới mức hai bả vai run run lên, một lát sau, nàng mới ghé sát mặt vào gương mặt bầu bĩnh của Hồng Liên, nghiêm túc chỉnh lại câu nói cho nó: "Muội nói sai rồi, phải là miệng chó không mọc được ngà voi… Ta đã bảo muội bao nhiêu lần, phải học

hành cho đàng hoàng. Muội là công chúa Ma tộc, sau này gả ra ngoài mà còn như thế này không phải là để cho người ta chê cười sao?”

“ô, đúng rồi… Là miệng chó không mọc được ngà voi.” Hồng Liên đưa tay gãi gãi đầu, ngoan ngoãn nhận lỗi.

Tang Ca và Hồng Liên tưởng rằng hai người nhỏ giọng như vậy, chắc chắn người khác sẽ không nghe được. Nhưng mà ai ngờ bốn người ở trong đại điện này gồm Ma quân, Ma hậu, Phong Liên Dực và Huyết Vũ đã lên tới cấp bậc Thần quân lại nghe được rõ ràng rành mạch, không sót một chữ nào!

Vẻ mặt của Ma hậu và Ma quân rất khó tả, Huyết Vũ thì không thèm kiêng nể cười thành tiếng, Phong thần chủ Phong Liên Dực lại chỉ cau mày không đáp, nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn là bao.

“Ma quân à, quận chúa Tang Ca và công chúa Hồng Liên đúng là thú vị thật đấy… Ha ha ha…” Huyết

Vũ ôm bụng, cười mãi không ngừng. Chỉ cần nghĩtới việc Phong Liên Dực bấy lâu nay lên mặt với hắn bây giờ bị người ta mắng hắn đã cảm thấy sảng khoái vô cùng!

“Còn cười nữa thì cút!” Phong Liên Dực đen mặt, hầm hầm nói.

Huyết Vũ cười ngặt nghẽo, vỗ vỗ vai Phong Liên Dực, “Ngươi cũng đừng buồn, trẻ con không biết nói dối, ngươi sống ngần này tuổi rồi, còn chấp với lũ tiểu bối sao?”

Phong Liên Dực hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm về phía Ma quân. Ma quân liếc mắt nhìn Ma hậu, đoạn e hèm một cái, trầm giọng bảo mọi người lui ra ngoài.

Vậy nên, buổi lễ tiếp đón long trọng nhất trong Ma tộc kể từ mười năm trở lại đây cứ như vậy mà kết thúc. Đám con dân Ma tộc đứng

chen chúc ngoài Ma cung hòng muốn xem xem gương mặt của tứ đại hung thú trong lời đồn như thế nào cũng đành phải thất vọng trở về.

Từ lúc tới Ma tộc, Phong Liên Dực và Huyết Vũ đã làm phép che gương mặt mình bằng một lớp sương mỏng. Người khác nhìn vào thì thấy kinh diễm, nhưng sau khi quay mặt đi lại lập tức quên mất gương mặt người nọ trông như thế nào, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Tang Ca không nhận ra Huyết Vũ chính là kẻ mà mình bắt cõng về đêm hôm đó.

Tang Ca túm lấy bàn tay nhỏ nhắn mập mạp của

Hồng Liên, xoay người muốn dần biểu muội của mình ra ngoài cùng với đoàn người, bổng dưng lúc này Phong Liên Dực lại quay đầu, mở miệng nói: "Nàng ta ở lại."

Giọng nói hắn không lớn, nhưng vang vọng hết mọi ngóc ngách trong đại điện. Mọi người theo phản xạ dừng bước chân. Ánh mắt của Phong Liên Dực rơi lên người Tang Ca, nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng không chớp mắt. Tang Ca cũng nâng mắt lên nhìn y. Là một gương mặt mơ hồ, hoàn toàn xa lạ, nàng không có cách nào nhớ rõ gương mặt này. Hai người nhìn nhau khoảng nửa khắc, Phong Liên Dực mới thu ánh mắt về, hắn nhìn về phía Ma quân:

"Quận chúa Tang Ca ở lại."

Đây là một câu ra lệnh.

Ma quân không mấy thoải mái với thái độ này của hắn, nhưng cũng không tiện trở mặt với đám người Thiên tộc, ông ta phất tay: "Tang Ca, con ở lại."

Tang Ca nhíu mày, nhưng cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn đứng

dẹp về một bên. Chẳng mấy chốc, trong điện chỉ còn lại năm người, vốn dĩ Hồng Liên bị một người tỷ tỷ khác ôm ra ngoài, nhưng nó cứ ôm chặt lấy chân của Tang Ca, kéo thế nào cũng không ra, cho nên mọi người cũng đành để mặc nó.

"Không biết hai vị đại nhân hôm nay tới Ma tộc vì chuyện gì?" Ma quân trầm giọng hỏi.

"Ngươi có nhìn thấy quả trứng kia không?" Phong Liên Dực rũ ống tay áo, lạnh nhạt mở miệng.

Nhất thời ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía quả trứng ngũ sắc đang lơ lửng giữa không trung.

Ma quân không hiểu ý của y cho lắm, ông thắc mắc: "Quả trứng này thì làm sao?"

"Ngươi đoán xem nó được sinh ra ở đâu?"

Vòng sáng ngũ sắc quanh quả trứng càng rực rỡ thêm một chút, lần trong đó còn có một chút khí đen, nếu như nhìn không kỹ chắc chắn sẽ không phát hiện ra, Ma quân trầm ngâm giây lát, sau đó mắt ông dần dần trợn trừng, vẻ mặt khó có thể tin: "Không lẽ… Là từ nơi đó?"

Phong Liên Dực nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu: "Đúng, nó được sinh ra từ khe nứt Thiên Trụ. Cha mẹ là thiên địa, linh khí cùng ma khí tụ hợp lại hình thành nó. Vốn dĩ nó sẽ là một hung thú không có linh trí, nhưng không hiếu vì sao dạo gần đây lại bắt đầu xuất hiện linh trí. Nếu như nó là một hung thú hiền hòa thì không sao, nhưng nếu như nó là hung thú thích giết chóc, thì đó sẽ là mối họa cho tam giới!"

"Tại sao ngài không nhân lúc linh trí của nó còn chưa hoàn thiện, phá hủy nó đi?"

“Không thế, nó là do thiên địa thai nghén, không thể tùy tiện phá hủy. Nếu không chỉ sợ khe nứt Thiên Trụ sẽ khó mà giữ được.” Nói tới đây, sắc mặt của hai người không khỏi nặng nề. Ngay cả Huyết Vũ làm nhiệm vụ hộ tống quả trứng cũng không nhịn được trở nên nghiêm túc.

Sự im lặng bao trùm trong đại điện, mãi một lúc lâu sau, Ma quân mới hỏi: “Nếu như ngài đã tìm tới Ma tộc, tức là đã có cách giải quyết rồi đúng không?”

“Cách giải quyết thì không có, nhưng cách để kéo dài thời gian thì ngược lại có một cách.”

“Mời nói.”

“Ta đưa nó đới Ma tộc, chính là muốn nhờ Ma tộc canh giữ nó ba trăm năm, ở Ma tộc có Ma khí, quá trình hình thành linh trí của nó sẽ bị kéo dài, trong ba trăm năm đó ta sẽ tìm cách sửa chữa lại khe nứt Thiên Trụ. Nếu sau này thành công, thì ta sẽ tới đây phá hủy quả trứng này. Còn nếu thất bại… Thì cũng xem như thiên địa muốn thay tẩy ba giới, chúng ta muốn cản cũng không được.”

Ma quân nghĩ nghĩ một lát, sảng khoái đáp ứng: “Được!” Sau đó ông lại nói tiếp: “Vậy ta sẽ cho người đặt nó vào trong cấm địa của Ma tộc, nơi có Ma khí mạnh nhất!”

“Không, ta muốn đặt nó ở bên người quận chúa Tang Ca!”

Chương 32: C32: Công tử cơ diệp

Tang Ca trợn trừng mắt: "Ta?"

Ngay cả Ma quân và Ma hậu cũng một mặt khó có thế tin, Huyết Vũ đứng bên cạnh Phong Liên Dực thì chăm chú nhìn Tang Ca, hồi lâu sau, hắn mới gật gù, ra vẻ đã hiếu: "Ra vậy, ra vậy… Quận chúa Tang Ca, đúng là đặc biệt!"

Trước ánh mắt hoài nghi của Ma quân và Ma hậu, Phong Liên Dực chỉ nhẹ nhàng nói: "Bản thế của quận chúa Tang Ca là phượng hoàng, phượng hoàng thiên về hỏa, còn quả trứng này sinh ra ở một nơi lạnh lẽo, tiên khí vất vưởng mà lớn lên, không quen với ấm nóng. Cho nên đặt nó cạnh một nơi nhiều ma khí, chi bằng đặt nó cạnh một nơi ấm áp thì tốt hơn.". đam mỹ hài

Cứ như vậy, quả trứng ngũ sắc đó bị ném cho Tang Ca. Lời của Phong thần chủ Phong Liên Dực không hề sai, quả trứng này đúng là sinh ra và lớn lên tại khe nứt Thiên Trụ, một nơi lạnh lẽo, ma khí và tiên khí hòa quyện vào nhau. Thế nhưng y đã đoán lầm một điểm, đó là mặc dù nó là hung thú được thiên địa thai nghén mà thành, nhưng nó vẫn cần hơi ấm. Hơi ấm giúp quả trứng nhanh chóng phát triển… Thế nhưng chuyện này không ai hay biết, tới lúc bọn họ phát hiện ra, mọi chuyện đã đi tới quá xa không thế vãn hồi lại nữa rồi.

Phong thần chủ và Huyết Đằng Xà đại nhân cùng tới Ma tộc, đây vốn là chuyện lớn. Đám nữ tử ma tộc nghe nói hai vị đại nhân này chính là một trang tuyệt sắc tuấn tú, vẻ đẹp làm cho người khác

thần hồn điên đảo. Tức thì nóng lòng muốn tới chiêm ngưỡng. Nữ nhân ma tộc tính cách phóng khoáng, không rụt rè như nữ nhân của nhân giới, cũng không yểu điệu đoan trang như nữ thần của tiên giới. Cho nên đối với loại chuyện nhìn trộm người ta này, cũng chẳng phải to tát gì.

Chỉ là đám nữ nhân Ma tộc này đã đánh giá thấp hai vị đại nhân trong truyền thuyết. Bọn họ một không ra khỏi cửa, hai không ra khỏi cửa, ba cũng không ra khỏi cửa… Không biết lén la lén lút ở trong điện làm cái gì. Ngoài điện lại có cấm chế, đám nữ nhân ma tộc nào phá giải được. Cho nên kể từ lúc bọn họ tới Ma tộc, cho tới lúc bọn họ sắp đi. Đám người đó vẫn chưa thể thõa nồi lòng, làm cho bọn họ tức tới nghiến răng nghiến lợi.

Duy chỉ có Tang Ca là ngoại lệ, ngày nào nàng cũng đối mặt với hai vị đại tôn thần này… Nhưng mặt thì chưa được nhìn thấy, ngược lại lại còn bị sai làm chân chạy vặt đủ thứ. Quận chúa Tang Ca nào phải làm những việc này bao giờ, vậy cho nên tới tối hôm thứ hai, sau khi trở về từ chồ Phong Liên Dực, nàng bày ra vẻ mặt không còn thiết sống đi tới điện cầu kiến Ma quân, bá phụ của nàng.

"Bá phụ, con không muốn làm chân chạy vặt cho mấy kẻ thiên tộc kia nữa!"

"Hồ nháo!" Ma quân đập bàn một cái, tức giận đứng thẳng người dậy, tức thì làm cho Ma hậu đang nằm trong lòng ông ngả nghiêng suýt nữa rơi xuống đất. Ma quân thấy thế vội vàng ngồi xuống đỡ Ma hậu, động tác hết sức nhẹ nhàng, chỉ sợ làm bà đau.

Ma hậu mở bừng mắt, lườm Ma quân một cái: "Chàng quát tháo cái gì? Có để cho ta ngủ không? Có tin đêm nay chàng phải cút ra ngoài điện ngủ không?"

"Nương tử, nương tử, ta sai rồi! Nàng đừng có tuyệt tình với ta như vậy! Ban nãy là do ta bất cẩn thôi, bằng không nàng cũng xô ta một

cái, ta tuyệt đối sẽ không phản kháng!”

Nhìn thấy Ma quân một bộ thê nô như vậy, khóe miệng Tang Ca khẽ run rẩy… Bá phụ à, khí phách của người đâu hết rồi!

Ma hậu lại đánh mắt về phía Tang Ca, nàng lập tức đứng nghiêm chỉnh. Bà há miệng cắn quả nho mà Ma quân vừa mới lột vỏ, miệng lùng bùng nói: “Tang Ca à, nếu như không muốn đi hầu hạ đám người Thiên tộc, vậy thì có hai mươi công tử Ma tộc, ai ai cũng là trang tuyệt sắc, tài nghệ song toàn. Mặc con lựa chọn. Mặc dù tuổi con còn nhỏ, nhưng mà nhớ năm xưa khi bằng tuổi con, ta cũng đã gả cho Ma quân rồi, con cũng nên bàn tính chuyện chung thân đại sự đi là vừa…”

Gương mặt Tang Ca lập tức tái mét, nàng nhìn Ma quân bằng ánh mắt cầu xin: “Bá phụ…”

Ma quân làm như không thấy ánh mắt của Tang Ca, chỉ chăm chăm nhìn vào Ma hậu: “Cứ quyết định như vậy đi. Được rồi, ngày mai con không cần phải tới chỗ của Phong Liên Dực nữa, chuyên tâm đi xem mắt đi, mọi chuyện đã có ta lo. Nếu như con còn bày trò dọa cho người ta chạy đi nữa, con xem ta có đánh gãy chân con rồi trói con đưa lên kiệu hoa không!”

Tang Ca rùng mình một cái, nàng nũng nịu một tiếng: “Bá phụ…”

Không chỉ Ma quân và Ma hậu, ngay cả Tang Ca khi nghe xong tiếng nũng nịu này cũng không nhịn được cảm thấy buồn nôn.

“Chuyện này kết thúc tại đây con đi về đi. Đừng có dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta nữa, da gà của ta nổi hết cả lên rồi đây này!” Ma quân phất tay, ra hiệu đuổi khách.

Nàng thu lại vẻ không đứng đắn của mình, nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng mở miệng: “Bá phụ, bá mầu, khồng phải con không muốn gả đi, mà là không có ai trong Ma tộc này xứng với con cả…”

Nhìn thấy Ma hậu và Ma quân dỏng tai lên nghe, Tang Ca bắt đầu giả bộ trang nghiêm, giơ ngón tay lên đếm, "Đầu tiên là xuất thân, con là quận chúa, vậy phu quân con chí ít cũng phải là thế tử, không thế thấp hơn. Mà thế tử ở Ma tộc đâu có nhiều, có hai kẻ, một kẻ thì mới có năm tuổi, một kẻ thì quanh năm ốm yếu, ngoài xinh đẹp đâu còn tác dụng gì? Thứ hai là bản lãnh, phu quân con nhất (Tịnh phải mạnh hơn con, thì mới bảo vệ con được! Thứ ba là dung mạo, nhất định không được quá xấu, cũng không được quá đẹp, con ghét những ai có dung mạo đẹp hơn mình! Thứ tư…"

"Được fôi được rồi…" Ma quân giơ tay ngăn cản Tang Ca còn đang tiếp tục muốn đếm, đoạn ông đưa tay lên giay giay trán mình.

Ma hậu đang năm nghiêng bồng dưng nhổm

người dậy, bà mỉm cười hiền từ: "Nếu như ta tìm được người đáp ứng được những yêu cầu đó, có phải là con nhất định sẽ gả cho người ta không?"

Không hiểu sao Tang Ca cảm thấy nụ cười này của bà có chút thâm ý nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, nàng lắp bắp: "Đúng… Đúng vậy!"

"Được rồi, con về đi, ngày mai đi tới hồ Lộ Hoa gặp đấng phu quân trong tương lai của con." Bà thở hắt ra một cái, nụ cười trên mồi có vài phần cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Tang Ca thầm than một tiếng không ổn, không phải là thật sự tìm được đấy chứ? Nàng nhẩm nhẩm trong đầu, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy gương mặt quen thuộc. Sau đó nàng dứt khoát vứt sự bất an đang trỗi dậy trong lòng mình qua một bên, cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi, có lẽ Ma hậu chỉ muốn dọa nàng chút thôi.

Sau khi hành lễ xong với Ma hậu và Ma tòn, nàng xoay người, đi ra

khỏi đại điện. Trong đầu nhẩm tính ngày mai nên ăn gì, nên đi đâu chơi. Việc ngày mai đi gặp 'đấng phu quân' trong tương lai đã bị nàng ném ra tận sau ót.

ở trong điện, Ma quân nhìn Ma hậu đầy lo lắng: "Nàng thật sự muốn Cơ Diệp lấy nó sao? Tang Ca, con bé nó vốn…"

"Không phải thì đã sao? Ta đã nuôi nó từ khi nó còn là một đứa trẻ trong nôi, ta xem nó như nữ nhi của mình, nó chính là người Ma tộc, chuyện này vĩnh viễn không thay đổi! Cơ Diệp lấy nó chính là chuyện

không thể bàn cãi! Được rồi, đừng nói tới chuyện này nữa, chàng mau bảo Cơ Diệp chuẩn bị đi…"

"Ta chỉ sợ gả nó qua đó, Cơ Diệp lại bị Tang Ca chèn ép thì khó xử cho ta quá, dù sao thằng bé cũng là Chiến thần của Ma tộc…"

"Tang Ca còn là cháu của ta!"

"Được được được, Ma hậu nói gì cũng đúng, ta lập tức cho người bảo Cơ Diệp chuẩn bị ngay! Còn bây giờ, đêm đã khuya, Ma hậu đại nhân, xin cho phép tiểu nhân hầu hạ ngài nghỉ ngơi."

Tiếp đó là tiếng vải loạt xoạt vang lên.

Bên trong điện lập tức truyền ra tiếng cười khanh khách của Ma hậu, kèm theo đó là âm thanh mắng mỏ nhưng chẳng hề có sức thuyết phục nào.

"Cút!"

Tang Ca quay trở về điện của mình, nàng còn khá bất ngờ vì Vân Tâm còn chưa ngủ. Nhìn thấy nàng trở về, nàng ta lập tức đứng dậy chạy về phía nàng, nhỏ giọng lo lắng: "Quận chúa, sao người đi lâu vậy, làm ta lo chết đi được!"

Tang Ca cảm thấy hơi buồn cười, vừa đi vào trong điện, vừa nói: "Ta chỉ đi gặp bá phụ bá mẫu, chứ có đi vào đầm rồng hang hổ đâu mà ngươi lo?"

Vân Tâm nhỏ giọng lẩm bẩm: "Người không hiểu được đâu…"

Vốn Tang Ca còn muốn quay lại hỏi, nàng nên hiểu cái gì thì lúc này, một thứ lớn lớn trên giường đã

thu hút sự chú ý của nàng.

Đó chính là một quả trứng ngũ sắc.

Tang Ca:"???"

"Là nó tự mình bay lên giường, ta đã làm hết cách, nhưng không sao đem nó ra chỗ khác được." Vân Tâm chán nản.

Tang Ca cởi ngoại bào màu đỏ tươi vứt qua một bên, đi về phía giường, nhìn chằm chằm vào quả trứng ngũ sắc, nàng trầm ngâm một lát, đoạn mở miệng nói: "Sao lại lớn hơn một chút rồi?"

Lời này của Tang Ca không lớn, cho nên Vân Tâm ở phía sau không tài nào nghe được nàng đang nói gì.

Tang Ca đứng dậy, làm như khồng thấy, phất tay: "Bỏ đi, nó đã muốn lên đây, ngươi cũng không cản được. Đi về nghỉ ngơi đi, mặc nó vậy."

Vân Tâm vâng dạ một tiếng, sau đó đi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Trong điện chỉ còn lại mình Tang Ca, nàng cởi bộ đồ đỏ tươi vứt qua một bên, hiện tại trên người chỉ còn một chiếc áo mỏng, thân hình

hoàn mỹ của Tang Ca dưới ánh đèn rộ ra rõ ràng.

Nàng cảm thấy sau lưng hơi nóng một chút, vừa mới quay đầu, đã bị ánh sáng ngũ sắc chiếu tới chói mắt, quả trứng này, còn sáng hơn khi nãy nữa, a, hình như nó lại lớn hơn một chút fôi!

Tang Ca leo lên giường, đạp quả trứng xuống

cuối giường. Cũng chẳng muốn nghĩ nhiều về vấn dề tại sao quả trứng lại lớn hơn. Nàng ôm chăn, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Sau khi nàng ngủ không lâu, quả trứng vốn đang nằm im dưới cuối giường đột nhiên từ từ bay lên, chui vào trong chăn, nằm gọn trong lòng của Tang Ca. Sau đó xoay vài vòng, giống như muốn tìm tư thế thoải mái nhất, cuối cùng mới chịu nằm yên.

Tang Ca lầu bầu vài tiếng, theo phản xạ ôm thấy thứ ấm áp trong lồng ngực mình, lại nhanh chóng chìm vào trong mộng đẹp.

Chương 33: C33: Cứu ta

Sáng hôm sau, Tang Ca giật mình phát hiện ra quả trứng ngũ sắc vốn dĩ ở cuối giường hiện tại nằm gọn trong lòng nàng. Nàng giật mình, một mặt ngơ ngác, rõ ràng tối hôm qua nàng đá nó xuống cuối giường, sao bây giờ lại ở nơi này?

Chắc không phải là nàng ôm nó lên đấy chứ?

Mang trong mình nỗi nghi hoặc, Tang Ca đứng dậy mặc quần áo, nàng đá thử quả trứng đi nơi khác, vẫn không thấy nó có phản ứng gì. Cuối cùng sau vài ba canh giờ ngồi nhìn nó chăm chú, Tang Ca dứt khoát cho rằng, chắc chắn là tối qua nàng ngủ mơ cho nên ôm nó vào trong lòng.

Nghĩ như vậy, quả nhiên nàng thấy thoải mái hơn hẳn. Chỉ là một quả trứng mà thôi, không đến mức đường đường là một quận chúa như nàng phải lo nghĩ nhiều. Hơn nữa, Phong Liên Dực cũng đã đảm bảo với nàng, bọn họ đã phong ấn quả trứng này lại, hiện tại nó không khác gì quả trứng bình thường, hoàn toàn không thể làm tổn hại tới nàng.

Nhắc tới đám người Thần tộc đó mới nhớ, mãi tới hôm qua Tang Ca mới biết, người đưa mình về đêm hôm đó, chính là kẻ có gương mặt xinh đẹp đi bên cạnh Phong thần chủ, tục xưng Huyết Đằng Xà, Huyết Vũ!

Nhớ tới gương mặt yêu diễm lẳng lơ phong tình của hắn, lại nhớ tới cái tên Huyết Vũ không hề hợp với hắn chút nào, Tang Ca bỗng dưng thấy rùng mình, nổi da gà.

Nhắc tới Huyết Vũ thì lại không thể không nhắc tới chuyện xảy ra trước kia không lâu. Đêm đó, khi bị hung thú cấp thấp bao vây truy sát, Tang Ca từng ngất một lần. Thế nhưng nàng không ngờ, khi mình tỉnh dậy, không phải là ở trong phòng, cũng không phải là ở Minh phủ, mà chính là ở gốc cây nơi người nọ nằm ban nãy.

Còn hung thú kia đang nằm thở phì phò ở một bên, một bộ sống không còn gì luyến tiếc, cũng không có ý định tấn công Tang Ca nữa.

Tang Ca thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may nàng còn sống, chỉ là khồng biết nam nhân tự xưng 'bổn tọa' đó đã đi nơi nào rồi.

'Bộp', đúng lúc nàng đang ngơ ngác, một thứ cứ,ng rắn rơi từ phía trên xuống, đập vào đầu của nàng, Tang Ca không kịp tránh bị nó va phải, nàng lập tức la oai oái, tay vừa kết ấn, ném thứ đó ra phía xa, xui rủi làm sao lại ném vào mắt của hung thú đang nằm ngoài kia, hung thú bị đau, ánh mắt tràn đầy hung ác, khiến Tang Ca toát hết mồ hôi hột, cũng may, sau đó nó bực bội ném cái thứ vừa bị Tang Ca dùng tập kích vào miệng, ra sức dùng răng cắn. Thứ đó vừa bị cắn vỡ làm đôi, một mùi thơm ngọt ngào lập tức lan tỏa trong không khí, làm cho Tang Ca không nhịn được hít dài một hơi thỏa mãn.

Cũng nhờ vậy, mà Tang Ca mới biết, thứ rơi vào đầu mình chính là quả Hợp Hoan. Một quả Hợp Hoan nhỏ xíu cũng đã hơn hai vạn lạng vàng, này còn là một qua to bằng nắm tay… Nàng nhẩm tính trong đầu, tức khí cảm thấy lòng đau như cắt! Đau tới mức

hít thở không thông, thế mà nàng lại ném hơn mười vạn lạng vàng ra ngoài cho một con súc sinh ăn…

"Tỉnh rồi à?"

Lúc này, một giọng nói lười biếng vang lên.

Tang Ca nhìn quanh, sau đó lại ngước mắt lên trên, đập vào mắt chính là một vạt áo dài màu đỏ rũ xuống, trông quái dị vô cùng. Lướt mắt lên phía trên, chính là gương mặt xinh đẹp yêu mị bất phân nam nữ, lông mi dài cong vút của gã hơi rũ xuống, môi đỏ hồng khẽ run, nhẹ nhàng phun ra vài chữ: "Cuối cùng cũng tỉnh, bổn tọa còn tưởng ngươi định ngủ tới sáng."

Trên tay gã còn dang tung một quả Hợp Hoan, còn to hơn cả quả khi nãy. Ánh mắt của Tang Ca liên tục đảo qua bàn tay đang chơi với quả Hợp Hoan tới vui vô cùng của hắn, nàng bỗng thấy chướng mắt vô cùng: "Ngươi có thể, cởi bộ dồ đó ra được không?"

Nàng cũng mặc đồ đỏ, hắn cũng mặc đồ đỏ… Làm nàng có ảo giác rằng bọn họ vừa mới thành thân vậy.

Rõ ràng khi nãy hắn không hề mặc đồ đỏ!

"Đương nhiên…" Huyết Vũ ngã mình lên cây, khóe mắt vừa liếc thấy con xà yêu nào đó nhìn thấy ánh mắt của hắn liền vội vàng rụt đầu lại run rẩy, hắn cười nhạo một tiếng, tiếp tục nói nốt câu còn đang dang dở: "… Là không thể!"

Bản thể của hắn là Xà, cũng được coi là Xà vương, lại còn là hung thú từ thời thượng cổ, một Xà

yêu nhỏ nhoi sao dám có thể chịu được uy áp của hắn.

Xà yêu: Nằm không cũng có thế trúng đạn! Đại Vương à, ngươi đừng chơi đùa quả Hợp Hoan nữa, đó chính là báu vật thế gian nghìn năm ra hoa vạn năm kết quả một lần đó! cả thế gian này chỉ có duy nhất hai cây một là ở Phong thần (Tiện của Phong Liên Dực, hai chính là ở chỗ của nó!

Vậy mà giờ đây lại bị hắn coi như trò chơi chà đạp không thương

tiếc!

Tang Ca nghe vậy thì bật cười, sau đó nàng đứng dậy nhún người một cái, nhảy lên cành cây ngồi cùng với Huyết Vũ. Huyết Vũ có hơi ngạc nhiên, hắn lập tức ngồi thẳng người dậy, chi tiếc là Tang Ca còn nhanh hơn, ánh mắt nàng hơi lóe lên, chẳng biết từ khi nào trong tay của nàng đã xuất hiện thêm một cái kéo, vài ba tiếng 'xoẹt xoẹt' vang lên, bộ y phục đỏ tươi của Huyết Vũ giống hệt Tang Ca đã bị nàng cắt thành năm sáu mảnh.

"Sao ngươi dám xé áo của bổn tọa, ngươi có biết bổn tọa là ai không? Ngươi! Ngươi!" Huyết Vũ bừng bừng lửa giận, từ lúc hắn sinh ra tới giờ, đây là rân đầu tiên có người dám bất kính với hắn như vậy! Nữ nhân này đúng là đáng chết! Hắn nhất định sẽ ăn thịt nàng ta để xả mối hận này!

Nhìn bộ dạng tức giận tới mức thở không ra hơi của hắn, mặc dù tức giận thế mà lại vẫn xinh đẹp như vậy, Tang Ca không khỏi cảm thấy hối tiếng, nhìn lại bộ đồ đỏ đã bị mình xé nát, nàng nhếch môi cười: "Là

một tên nam nhân, mặc đồ đỏ cái gì chứ, ngươi có thấy buồn nôn không hả?"

Chủ yếu là vì nàng cảm thấy hắn chắc chắn có ý muốn trêu chọc mình!

"Bổn tọa thích, ngươi dám xé đồ của bổn tọa, ta… Ta…"

"Bổn tọa cái gì mà bổn tọa, ta đây còn là quận chúa của Ma tộc!"

Lúc đó nàng chỉ cho rằng hắn thich xưng là bổn tọa, chứ không hề nghĩ tới hắn thật sự chính là một trong bốn đại hung thú thượng cổ, Huyết Đằng Xà. Nếu như biết hắn là Huyết Đằng Xà, nàng nào dám chọc giận hắn như vậy, chỉ là… Tới khi biết được thì đã quá muộn

rồi…

Huyết Vũ phất tay, vừa định đánh ngã Tang Ca xuống đất, nào ngờ lúc này Tang Ca đột nhiên kêu r.ên lên một tiếng, gương mặt hồng hào bồng chốc tái nhợt, môi trắng bệch, cả người không ngừng run rẩy. Cuối cùng không giữ nổi thăng bằng, ngã 'bịch' xuống dưới đất.

Huyết Vũ ngơ ngác nhìn bàn tay còn chưa kịp hạ thủ của mình, rõ ràng hắn còn chưa ra tay, sao nàng ta đột nhiên lại trở thành như vậy?

Hắn nhắt xuống, đứng trước người nàng, nhìn thân thể Tang Ca cuộn tròn vì đau đớn, lại nhìn thấy các đốt ngón tay vì siết chặt mà trở nên trắng bệch của Tang Ca, như phần mu bàn tay, còn lộ rõ hai vết cắn, quanh vùng vết cắn thâm đen, đang lan ra với

tốc độ nhanh chóng. Huyết Vũ lập tức hiểu ra, nàng bị con Xà yêu canh gác quả Hợp Hoan cắn!

"Tiểu Xà Yêu!" Huyết Vũ gầm lên một tiếng, từ trên cây cập tức rơi xuống một con rắn nhỏ màu xanh lục, nếu như nó nấp trong đám lá cây căn bản là không thể nào phát hiện ra được. Chẳng trách Tang Ca lại bị nó cắn phải.

Độc của tiểu Xà là một trong ngũ loại kỳ độc, người trúng vào chỉ có một con đường, chết!

Ngay cả Huyết Vũ, nếu như trúng phải độc này, mặc dù hắn sẽ không chết, nhưng nhất định sẽ lâm vào ngủ say, còn khi nào tỉnh lại… Thì chỉ còn dựa vào cơ duyên của hắn. Tang Ca lại không phải là xà, sao có thể chịu được loại độc này chứ!

Tiểu Yêu Xà run rẩy nằm trên mặt đất, nó vẫn không rõ mình đã làm sai điều gì, Xà Vương không thể cắn, nhưng nữ ma đầu này thì khác, nàng ta cũng gián tiếp đưa quả Hợp Hoan vào miệng con súc sinh kia. Đúng là đáng chết!

“Trở lại nguyên hình cho bổn tọa.”

Tiểu Xà Yêu uốn éo thân mình vài cái, thân thể của xà dần dần biến mất, thay vào đó chính là một vị công tử anh tuấn, tướng mạo phi phàm, vị công tử đó đi tới trước mặt của Huyết Vũ, quỳ một chân xuống hành lễ với hắn: “Tham kiến Xà Vương!”

Huyết Vũ phất tay,” Đứng dậy đi, ngươi tên là gì?”

‘Ta gọi là Lục Xà.’

“Được, Lục Xà, cứu nàng ta cho bổn tọa.” Hắn chỉ tay về phía Tang Ca đang nằm dưới đất, chất độc đã lan tới cơ tim, toàn thân Tang Ca tím ngắt.

Lục Xà sửng sốt: “Tôn thượng, độc của ta là một trong ngũ kỳ độc, không hề có thuốc giải.”

“Không hề có thuốc giải sao?” Huyết Vũ cau

mày.

‘Vâng.”

Hắn thở dài một hơi, đi tới bên cạnh Tang Ca, đọa cúi người xuống, râu rĩ lầm bầm: “Tuy ta không biết tên của ngươi là gì, nhưng dù sao ta cũng đã hứa với ngươi, nếu như ngươi chết, ta nhất định sẽ kiếm cho ngươi một quan tài thật đẹp, một nơi phong thủy để chôn cất ngươi cẩn thận, ngươi cứ yên tâm mà ra đi.”

Nói xong còn thở dài thườn thượt, giống như vô cùng tiếc nuối về sự ra đi của Tang Ca.

Tang Ca còn chưa rơi vào hôn mê sâu:”…”

Nàng lấy hết sức lực, túm chặt tay của Huyết Vũ, khó nhọc phun ra hai chữ:”… Cứu ta!”

Chương 34: C34: Lần đầu gặp gỡ

"Thật tình không dấu ngươi, bổn tọa cũng không biết nên cứu ngươi như thế nào." Huyết Vũ lắc đầu, thật sự hết cách.

"Ngươi… Cúi đầu xuống, ta muốn nói cho ngươi biết chuyện này." Tang Ca vẫn túm chặt lấy tay của hắn không bỏ.

Người xưa có câu, không làm trái với ý nguyện của người sắp chết. Tuy rằng Huyết Vũ không thích đọc sách, nhưng đạo lý này hắn vẫn rõ. Hắn cúi thấp đầu, ghé sát vào tai Tang Ca, muốn nghe xem nàng còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành hay không.

Độc của Tang Ca đã lan tới tận tim, cả người nàng vô cùng đau nhức, ngay cả thở cũng thấy khó nhọc, miệng mấp máy mấy lần, nhưng Huyết Vũ vẫn không nghe rõ được nàng đang nói cái gì.

Hắn lại cúi sát người thêm một chút.

"Á!" Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, lấy tay che đi tai của mình. Bởi vì Tang Ca lại đột nhiên cắn tai của hắn. Hàm răng nàng sắc bén vô cùng, lại thêm việc dùng sức, chảy máu là điều không thể tránh khỏi.

Huyết Vũ đen mặt, vừa định tới đá nàng một cái. Thì lúc này lại thấy Tang Ca nở nụ cười, gương mặt nàng tái nhợt xinh đẹp, nay lại nở nụ cười yếu ớt, như liễu rũ trước rõ, khiến người khác muốn bảo vệ vô cùng.

Nhưng rất nhanh, Huyết Vũ lại chỉ còn cảm giác muốn gi.ết chết nàng, bởi vì sau khi khóe miệng Tang

Ca dính máu của hắn, nàng tự cắn môi của mình ra, máu hai người hòa làm một, Tang Ca lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy ý cười.

"Không xong!" Lục Xà bên cạnh nhìn thấy Tang Ca như vậy, lập tức hốt hoảng, biến về bản thể, quấn chặt lấy người Tang Ca, chỉ muốn mau chóng giế,t chết nàng.

Tuy gương mặt Tang Ca càng ngày càng trắng, hơi thở càng ngày càng yếu ớt, nhưng miệng nàng vẫn lẩm bẩm.

Đột nhiên lúc này trời nổi dị tượng, bầu trời đang sáng trong đột nhiên tối sầm lại. Quanh người Tang Ca và Huyết Vũ bị một ánh sáng trắng bao bọc. Lục Xà bị quầng sáng này bắn xa ra ngoài vài mét, thân rắn đạp vào cây cổ thụ tới phụt máu.

Lục Xà càng nhìn càng cảm thấy không ổn, mấy lần muốn xông vào nhưng đều bị bắn ra ngoài, cuối cùng hắn lau máu nơi khóe miệng, đứng dẹp qua một bên im lặng quan sát tình hình, không dám vọng động.

Hai cột sáng bao bọc hai người dần dần quyện vào làm một, trước mắt Lục Xà hiện lên cảnh tượng có lẽ là cả đời này hắn chưa bao giờ nhìn thây.

Một bên ánh sáng trắng đã thay bằng màu đỏ rực như máu, trong đó Tang Ca da biến trở về bản thể là một con Phượng Hoàng đỏ như máu, dang rộng cánh bay qua bay lại. Thi thoảng lại cất tiếng hét lớn thê lương.

Một bên thì Huyết Vũ đã được thay bằng một con Huyết Vũ Đằng Xà có hai cánh đang dang rộng, phần đuôi rắn liên tục đánh vào bức tường lửa bên kia, ngay cả đuôi rắn cháy xém ra mùi khét cũng

không thèm để ý.

Áp lực giữa hung thú và thần thú tỏa ra khiến một con rắn xanh nhỏ bé như Lục Xà không chịu nổi, bị bắn bay xa ra vài mét.

Cuối cùng mọi chuyện kết thúc thế nào hắn cũng không rõ, chỉ biết sau khi hắn tỉnh lại, Tang Ca và Huyết Vũ đã biến trở thành hình người. Gương mặt Tang Ca hồng hào khỏe mạnh, nào còn dấu hiệu trúng độc.

Còn gương mặt Huyết Vũ bên cạnh không tốt lắm, gương mặt âm u, liên tục nghiến răng nghiến lợi, bàn tay thi thoảng lại lóe lên linh lực, bao nhiêu lần muốn đánh nó lên người Tang Ca nhưng lần nào tới gần Tang Ca cũng đều bị đánh trật ra ngoài.

Lục Xà cẩn thận bước tới gần, quỳ một chân cung kính với Huyết Vũ. Cũng không khỏi lý do vì sao Tang Ca lại khỏi độc.

Không chỉ Lục Xà, mà ngay cả Huyết Vũ cũng nghĩ Tang Ca đã khỏi độc, nhưng chỉ có bản thân nàng mới biết, độc tính chỉ dược ép lại chứ không hề biến mất. Trong vòng trăm năm tới nàng không thể vận dụng linh lực trên quy mô lớn, nếu không nhất định sẽ độc phát thân vong.

Nhưng Tang Ca nghĩ, hiện tại Lục giới yên bình, đừng nói tới trăm năm, cho dù là nghìn năm nàng

cũng chẳng cần phải dùng linh lực trên quy mô lớn tới như vậy.

Nàng ký huyết khế với Huyết Vũ, nói đúng hơn là lừa hắn ký huyết khế. Nhưng Tang Ca cũng biết đó chỉ là cách tạm thời, nhìn bộ dạng cử chỉ của Huyết Vũ chắc chắn cũng không phải hạng bình thường, cho nên không dám cưỡng ép hắn ký khế ước chủ tế, lại cũng không dám ký khế ước bình đẳng… Cho nên đành ký một loại khế ước đặc biệt khác,đó chính là sinh tử. Nếu nàng chết, hắn sẽ vong. Đồng

dạng, nếu nàng vong, hắn cũng không thoát được.

Đó chính là lý do vì sao Huyết Vũ không dám giết Tang Ca. Tuy rằng có khế ước, nhưng Tang Ca cũng chẳng muốn dính dáng gì tới hắn. Ký huyết khế chẳng qua là trong lúc gấp gáp muốn giữ mạng sống tìm tạm kế hoãn binh mà thôi.

Tang Ca nhìn trời, cũng sắp sáng rồi, nàng không thể tiếp tục ở đây lâu hơn nữa. Tang Ca cũng chẳng buồn nhìn Huyết Vũ, xoay người đi thẳng.

Huyết Vũ nghẹn một cục tức không biết xả cho ai, điên cuồng tàn phá khu rừng đó, dọa cho hung thú nhỏ bé kia sợ hãi, rụt vào một góc không dám ho he, chỉ có thể nhỏ nước mắt nhìn nơi ở của mình bị tàn phá.

Lục Xà không hổ là bề tôi trung thành của Xà Vương, im lặng nhìn nơi của ở mình bị Huyết Vũ không thương tiếc phá hủy cũng chẳng nói gì. Tới khi Huyết Vũ thấm mệt dừng tay hắn lại còn dọn sẵn bàn ghế cho Huyết Vũ ngồi, cung kính mời hắn uống trà.

Cũng chẳng ai biết hắn lôi bàn ghế cùng trà ở đâu ra giữa khu rừng này. Lục Xà không nói, Huyết Vũ cũng chẳng muốn quan tâm.

Cuộc gặp gỡ của Huyết Vũ và Tang Ca chính là diễn ra như vậy.

Chương 35: C35: Kết giới khó giải

"Tang Ca, tối nay muội muốn đi với tỷ!"

"Hồng Liên, muội còn nhỏ, biết cái gì gọi là nguyên tiêu chứ, đừng làm loạn, tối nay ngoan ngoãn ở trong cung ngủ đi, năm sau ta dẫn muội đi."

Hồng Liên mếu máo kéo gấu váy Tang Ca: "Năm ngoái tỉ cũng nói như thế…"

Tang Ca nghi ngờ hỏi lại: "Ta từng nói như vậy thật sao?"

Hồng Liên gật đầu khổng chút do dự, đoạn còn bổ sung thêm một câu: "Không những nói như thế, tỷ còn hứa năm nay sẽ dẫn tỉ phu về nữa cơ."

Khóe môi Tang Ca run rẩy, nàng thề với trời, nàng chưa hề nói như vậy, tỷ phu gì chứ, nàng còn nhỏ lắm được không hả!

Tang – Tự cho mình là nhỏ tuổi – Ca trợn mắt nói dối: "Muội nói bậy, ta không hề nói như thế."

"Tỷ… Tỷ…" Hồng Liên tức tới mức dậm chân thình thịch, sau đó quay đầu chạy biến, còn không quên uy hiếp: "Muội đi mách mẫu thân rằng mấy hôm trước có người nam nhân đưa tỷ về tận phòng ngủ!"

Tang Ca không mấy bận tâm, còn lôi khăn tay ra vẫy vầy với Hồng Liên chạy phía trước: "Đi đứng cẩn thận nha…"

Sau đó nàng quay đầu rời đi, đi được một đoạn nàng mới ngớ người. Hồng Liên ban bãy vừa nói gì…

Hồn phách Tang Ca bay biến, vội vàng quay đầu

chạy đuổi theo Hồng Liên. Xui xẻo nhất vẫn là Hồng Liên, chân của hài tử ngắn sao có thể so được với sức chạy của một đại thiếu nữ như Tang Ca, cho nên chạy chưa được bao xa đã bị Tang Ca xách trò về.

"Thả muội xuống, thả muội xuống!" Chân của Hồng Liên không ngừng quầy đạp trên không trung, miệng mếu máo kêu gào.

"Mẩu hậu, mấy hôm trước có nam chân vào khuê phòng của Tang… Ưm ưm…" Hồng Liên chưa nói dứt câu đã bị Tang Ca dùng tay bịt miệng lại.

Dù có phản kháng cỡ nào thì Hồng Liên cũng không thể thoát khỏi số phận bị Tang Ca lôi về tẩm điện của mình.

Vừa vào tới trong tẩm diện, Tang Ca xoay người đóng cửa, còn không quên lập một kết giới bao vây phòng này lại, cũng quên không nói, kết giới này nàng mới học dược từ chồ của Phong Liên Dực, không thể khồng nói tư chất của Tang Ca cực tốt, cho dù chỉ nhìn Phong Liên Dực bày kết giới cũng đã có thể học theo.

Phải biết, Phong Liên Dực ở trên Thần giới nổi tiếng với tài bày kết giới có một không hai. Kết giới hắn bày ra rất ít kẻ có thể phá được, kẻ có thể học theo lại càng ít hơn.

Sau khi vào trong tẩm điện, Tang Ca thả Hồng Liên xuống, Hồng Liên lập tức chạy cách xa nàng một đoạn, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn nàng.

“Tỷ… Tỷ định làm gì?”

Tang Ca đứng chắp tay sau lưng híp mắt cười: “Làm gì hả…”

Hồng Liên càng run rẩy hơn, mở miệng uy hiếp: “Tỷ… Tỷ mà qua đây là ta la lên đó!”

Nụ cười của Tang Ca lại càng trở nên hèn mọn hơn, nhìn cảnh tượng này giống như thiếu gia ăn chơi đang ức hiếp con gái nhà lành vậy. Mà quả thật là Hồng Liên cũng nghĩ như vậy, con bé từng đọc những câu chuyện như vậy ở trong thoại bản của nhân giới, chỉ là không ngờ nó lại thật sự xảy ra với bản thân mình.

ở trong thoại bản, sau khi nữ chính hét lên đừng tới đây thì sẽ làm gì nữa nhỉ? ồ, đúng rồi, nữ chính sẽ lấy kéo đặt trước cổ, hét lên:

“Tỷ mà qua đây là ta sẽ chết cho tỷ xem!”

Hồng Liên không tìm thấy kéo, cho nên dùng tạm đoản đao ở trên bàn đặt lên cổ mình, ra vẻ khuất nhục: “Ta thà chết còn hơn chịu nhục!”

Tang Ca nhìn thấy một loạt hành động nước chảy mây trôi đó của Hồng Liên không khỏi cong cong khóe môi, cuối cùng cũng không nhịn được, nàng cười phá lên.

Phản ứng của Tang Ca nằm ngoài dự liệu của Hồng Liên, khồng phải lúc này nam chính sẽ dùng ánh mắt bảy phần uy hiếp ba phần dụ dồ nói rằng: Ngoan, bỏ kéo xuống, nếu không cả nhà nàng sẽ phải chôn cùng hay sao?

Trước ánh mắt khó hiểu của Hồng Liên, Tang Ca

lại càng không kiêng nể gì cười lớn: “A ha ha ha…

Cười chết ta! Ha ha!”

Hồng Liên bực bội: "Tỉ đừng cười nữa."

"Ha ha ha ha…"

"Đừng cười nữa!"

"Được được! Ta không cười! Ta không cười! Ha ha ha!"

Trước ánh mắt như dao của Hồng Liên, rốt cuộc Tang Ca cũng nín cười, nhưng đôi vai của nàng vẫn còn hơi run run, chứng tỏ cực lực nhẫn nhịn, nàng nghiêm trang dạy dỗ: "Ta đã nói bao nhiêu lần, đọc nhiều sách vào mà không nghe, ai bảo muội đọc mấy quyến thoại bản ở nhân giới vậy?"

"Hồng Liên à Hồng Liên, sau này Ma tộc sẽ do một tay muội cai quản, muội không thể đọc những câu chuyện ấu trĩ như vậy được, mục tiêu của chúng ta là sao trời biển rộng… Ài… Ta nói muội…"

"Đó là mục tiêu của tỷ, không phải của muội." Hồng Liên không vui nói.

"Ấy… của ta thì cũng giống như là của muội mà thôi…" Tang Ca vừa định nói tiếp đã bị Hồng Liên cướp lời.

"Lại nói mấy quyển sách đó muội tìm thấy trong thư phòng của tỷ."

Tang Ca há miệng, hít sâu vài hơi mới mặt không đổi sắc nói: "Nói bậy! Sao trong phòng của tỉ lại có mấy thứ phế phẩm như vậy được! Chắc chắn là

do Vân Tâm đặt nhầm…" Tang Ca càng nói lại càng cảm thấy có lý: "Đúng! Chắc chắn là do Vân Tâm đặt vào!"

Hồng Liên bĩu môi không đáp.

Cồ bé đặt đoản đao xuống bàn, sau đó bò lên giường của Tang Ca, nói với nàng: "Năm nay muội muốn đi chơi Nguyên Tiêu, tỷ không thể bỏ mặc muội ở nhà một mình." Sau đó đặt lưng xuống giường của nàng, kéo chăn, ngủ!

Tang Ca sửng sốt hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, nàng vừa tức vừa cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không phản đối ý của con bé nữa. Dù sao Hồng Liên cũng không còn nhỏ, đi ra thấy chút việc (Tời cũng không sao.

Tang Ca phất tay, muốn đẩy cửa bước ra khỏi phòng, nhưng nàng lại phát hiện, cửa không thể mở được. Không những thế, ngay cả kết giới nàng tạo ban nãy nàng cũng không thể phá được!

Tang Ca:

Khi học bày kết giới này chỉ là vì thấy nó có vẻ rất trâu bò, nàng cũng chưa nghĩ tới việc phá giải kết giới này khó như vậy.

Chuyện này có hơi xấu hổ…

Bất luận Tang Ca có dùng cách gì thì kết giới vẫn không hề xi nhê, cuối cùng nàng đành bất lực kéo ghế ra ngồi nghỉ ngơi.

Vậy nên khi Hồng Liên tỉnh giấc liền nhìn thấy hình ảnh này, Tang Ca đang chống cằm dùng đôi mắt

u oán nhìn chằm chằm mình không biết bao lâu rồi.

Trong lòng Hồng Liên thấp thỏm, không khỏi nàng ấy lại nghĩ ra ý tưởng quỷ quái gì nữa đấy chú?

Cũng may, Tang Ca cũng không làm ra hành động gì quá đáng, chỉ có điều nàng vẫn dùng ánh mắt u oán nhìn Hồng Liên, nhìn tới mức Hồng Liên không chịu nổi mở miệng lắp bắp hỏi: "Tang Ca tỷ…

Chuyện… Chuyện gì vậy?”

Tang Ca thở dài một hơi: “Chỉ sợ là phải năm sau ta mới dẫn muội đi chơi Nguyên Tiêu (Tược rồi.”

Hồng Liên ngạc nhiên: “Sao tỷ lại nói như vậy?”

Tang Ca rầu rĩ đáp: “Ta không mở được kết giới.”

Khóe miệng Hồng Liên giật giật: “Không phải kết giới là do tỉ tạo ra sao?”

“Không sai… Nhưng ta mới chỉ học cách tạo ra nó, chứ chưa học việc phá giải nó.”

Hồng Liên:

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Tang Ca lại cảm thấy xấu hổ, nàng nhanh chóng lên tiếng biện minh cho mình: “Nhưng muội yên tâm, tư chất của ta tốt thế này, sớm hay muộn ta cũng tìm ra cách giải kết giới.”

Hồng Liên: “Ha ha.” Nửa chữ cũng không tin’

“Chỉ có điều… Cần chút thời gian.” Tang Ca cười hì hì nói.

Nhìn bộ dạng này của Tang Ca, Hồng Liên lại hơi

có chút tin tưởng, dù sao Tang Ca cũng thật sự rất có thiên phú trong chuyện này cồ bé không khỏi tò mò: “Cần bao lâu?”

Nếu xong được trước tối thì quá tốt rồi!

“Đại khái là… Hai, ba tháng đi.”

Hồng Liên: Ta sai rồi, ta không nên tin vào Tang Ca.

Chương 36: C36: Nha đầu kết giới này lợi hại đấy

Sau khoảng thời gian Tang Ca và Hồng Liên mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng trong đầu Hồng Liên cũng lóe lên một cái, đôi mắt Hồng Liên sáng lên, vui vẻ nói:

"Không phải tỉ còn quen người nam nhân kia sao? Nhìn qua có vẻ kẻ đó rất lợi hại, hay là tỉ nhờ người đó tới phá kết giới được không?"

Đầu óc Tang Ca mơ hồ, mãi một lúc sau nàng mới nhận ra người Hồng Liên đang nói là ai… Chẳng phải là Huyết Vũ thì còn là ai nữa?

Tang Ca càng nghĩ càng cảm thấy lời Hồng Liên nói có lý, Huyết Vũ cũng được xưng một tiếng Thần chủ, xếp hàng với Phong Liên Dực, ắt hẳn năng lực phải hơn người, chút kết giới này sao có thể làm khó được hắn!

Vả lại giữa nàng và Huyết Vũ còn có cách liên lạc đặc biệt… Đó chính là liên hệ qua cảm ứng khế ước.

Lòng Tang Ca khẽ động, không ngừng phát ra lời cầu cứu đối với Huyết Vũ, nàng tin chắc, chuyện có liên quan tới tính mạng của mình, Huyết Vũ sẽ không dám chậm trễ.

Quả nhiên, chưa đầy nửa khắc sau, hai người đã thấy Huyết Vũ khoác đạo bào màu đỏ lỏng lẻo xuất hiện ở trong phòng.

Tóc hắn còn hơi ẩm ướt, gương mặt dù đang

cau có nhưng vần yêu nghiệt như cũ, hắn hầm hừ nhìn Tang Ca: "Tốt nhất ngươi nên tìm ra lý do thích hợp đế giải thích cho bổn tọa, nếu không…"

Lúc hắn nói chuyện còn khẽ liếm môi theo thói quen, động tác đó… Quyến rũ đừng nói. Ngay cả một đứa bé mấy trăm tuổi như Hồng Liên cũng đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn.

Hồng Liên thừa nhận, Huyết Vũ là người nam nhân tuấn tú nhất mà nó từng thấy, màu đỏ rực rỡ này đúng là rất kí,ch thích ánh mắt, nhưng được Huyết Vũ mặc lên lại có một loại quyến rũ không nói thành lời.

Hồng Liên là một đứa trẻ ngoan, nghĩ gì nói đó, con bé lắp bắp mở miệng: "Huynh… đẹp thật, huynh… là hồ ly sao?"

Huyết Vũ quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, dường như lúc này hắn mới phát hiện trong phòng có thêm một người, tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng cũng khồng thế ngăn cản thói lưu manh của hắn.

Huyết Vũ đi về phía Hồng Liên, dùng hai ngón tay thon dài nâng cằm Hồng Liên lên, nhìn thẳng vào mắt con bé, khẽ mỉm cười: "Tiếu mỹ nhân, nàng từng thấy con hồ ly nào xinh dẹp như ta chưa?"

Lúc nói chuyện, nốt ruồi son nơi khóe mắt Huyết Vũ lúc ẩn lúc hiện, Hồng Liên bị mê hoặc tới thần hồn điên đảo, mặt mũi đỏ ửng, nói năng cũng lộn xộn khồng rõ ràng: "Chưa… Ta… Ta…"

Lông mày Huyết Vũ khẽ nhúc nhích, hắn ghé sát

vào mặt Hồng Liên, Hồng Liên ngơ ngác chưa phản ứng lại được, chính vào lúc môi hắn sắp chạm vào mặt con bé, đột nhiên có một bóng dáng màu đỏ lóe lên, lao về phía Huyết Vũ.

Huyết Vũ như có đôi mắt phía sau, hắn phản ứng cực nhanh, chớp mắt biến mất.

Một lần tập kích hụt cũng không khiến Tang Ca chán nản, ngược lại ban nãy nếu như đánh trúng thì mới kỳ lạ. Tang Ca khoanh tay đứng chắn trước mặt Hồng Liên, cười lạnh một tiếng: "Đúng là xem thường ngươi rồi!"

Huyết Vũ xuất hiện bên cạnh bàn đọc sách của Tang Ca, hắn điềm nhiên ngồi xuống ghế, đoạn mới nâng mắt nhìn nàng, hài hước nói: "Quá khen quá khen, điều ngươi chưa biết về bổn tọa còn nhiều lắm, có thời gian bổn tọa sẽ kể cho ngươi nghe."

Chỉ nhìn thấy mỹ nhân áo đỏ hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hề tin vào lời của Đằng Xà Thần Quân.

Huyết Vũ, Huyết Đằng Xà Thần Quân nháy mắt với Hồng Liên vẫn đang ngẩn người phía sau Tang Ca, bộ dạng ngả ngớn nói: "Tiểu mỹ nhân, bổn tọa không phải là hồ ly, người là hồ ly phải là nàng mới đúng…"

Hắn hơi dừng một chút, sau đó lại nói tiếp: "Nghe nói hồ ly giỏi nhất là lấy cắp tim người, vừa mới nhìn thấy nàng ta đã cảm thấy trái tim này không thuộc về mình nữa fôi… Tiểu mỹ nhân, trả trái tim cho ta được không?"

Lông tơ trên người Tang Ca dựng ngược hết cả lên. Nếu như không phải vì giữ hình tượng quận chúa Ma tộc, nàng rất muốn trợn mắt mắng hắn một tiếng "vô sỉ".

Quả thật là gương mặt yêu nghiệt khắp nơi khắp chốn gây họa.

Tang Ca không khỏi nghiến răng ken két, sắc đẹp khiến người ta ghen ghét!

Huyết Vũ đương nhiên cũng nhìn thấy bộ dạng đó của nàng, hắn lại được đà lấn tới, lầy tay nghịch lọn tóc rũ xuống của mình, híp mắt cười nhìn Tang Ca: "Nha đầu, ta có đẹp không?"

Dám nói ta khồng đẹp, bổn tọa chơi chết ngươi!

Tang Ca thoải mái gật đầu: "Đẹp!"

Huyết Đằng Xà Thần Quân lúc này mới hài lòng gật đầu, nhưng hắn vẫn chưa quên việc bản thân bị nàng triệu hoán tới đây: "Gọi bổn tọa tới đây có chuyện gì?"

Có việc cầu người, Tang Ca rất thức thời cười hì hì nói: "Thật ra là cũng không có gì…"

"Vậy thì bổn tọa đi đây."

"Ây… Thật ra là muốn mời ngươi mở kết giới phòng này ra." Tang Ca cũng rất bất đắc dĩ, nàng thật sự thử hết mọi cách mà không được cho nên mới ra hạ sách tìm đến hắn.

Nhưng Huyết Vũ lại tỏ vẻ ngạc nhiên: "Phòng này có kết giới ư?"

Tang Ca nhìn hắn chăm chú, muốn nhìn ra xem hắn có ý tứ châm chọc gì hay không nhưng sau đó nàng phát hiện ra, hắn chỉ đơn thuần thắc mắc mà thôi, bộ dạng của hắn không giống nói dối.

"… Ngươi không phát hiện ra sao?"

Huyết Vũ trầm mặc hồi lâu mới lắp bắp nói: "Không… Không có."

Tang Ca rất tri kỷ hỏi: "Vậy làm sao ngươi vào phòng này được?"

"Thì… Cứ như vậy mà vào thôi…" Giọng Huyết Vũ càng ngày càng nhỏ, cuối cùng là tắt hẳn.

Tang Ca:"…"

Nàng hít sâu một hơi, sau đó miệng nở nụ cười ôn hoa nói: "Vậy thì bây giờ ta nói cho ngươi biết, phòng này có kết giới, ngươi có thể phá kết giới này được không?"

Huyết Vũ do dự nói: "Để… Đế bản tọa thử một chút…"

Nói xong, trong tay hắn xuất hiện thêm một đóa hoa sen, hoa sen màu hồng nhạt, chậm rãi xoay tròn trong tay hắn.

Tuy rằng Tang Ca không cảm nhận được linh khí xao động, nhưng nàng cũng không nghĩ đó chỉ là đóa hoa sen bình thường.

Quả nhiên, đóa hoa sen đó chậm rãi bay về phía kết giới, nhẹ nhàng đụng lên kết giới, sau đó hòa lần vào kết giới, kết giới run rẩy vài lần, sau đó không còn

động tĩnh khác.

Tang Ca im lặng nhìn Huyết Vũ. Ánh mắt nàng nhìn hắn giống như oán phụ chất vấn trượng phu của mình vào đêm tân hôn rằng 'ngươi có được hay không'.

Tình cảnh phi thường xấu hổ.

"Đế… Đế bổn tọa thử thêm lần nữa." Huyết Vũ vì muốn vớt vát lại hình tượng của mình, nóng lòng muốn ra tay.

Có người nguyện ý hao phí linh lực phá kết giới, ngu hay sao mà ngăn cản. Thế nên Tang Ca lại ném cho Huyết Vũ một ánh mắt tin tưởng, ánh mắt kỳ vọng đó khiến mồ hôi lạnh sau lưng của hắn âm thầm chảy xuống.

Huyết Vũ mơ hồ cảm nhận được kết giới này giống như kết giới tên kia bày ra chuyên đối phó với hắn. Nhưng tên kia cũng khống có lý do gì mà bố trí kết giới này ồ khuê phòng của Tang Ca cả, trừ phi…

Nghĩ tới trường hợp này, Huyết Vũ vội vàng lắc đầu, tên kia thanh tâm quả dục nhiều năm, sắp làm hòa thượng tới nơi rồi, sau có thế làm ra chuyện như vậy được chứ!

Hắn lắc đầu xua đi ý nghĩ vớ vẩn trong lòng, tay nhanh chóng kết ấn, lần này trong tay hắn lại xuất hiện thêm một đóa hoa sen, đóa hoa sen này màu đậm hơn đóa ban nãy, cũng lớn hơn một chút, nhìn Huyết Vũ tập trung tinh thần vào doa hoa sen này, Tang Ca cũng không khỏi nín thở chờ đợi.

Đóa hoa giống như Tân trước, bay về phía kết giới, hòa làm một với kết giới, lần này kết giới rung lắc dữ dội, Tang Ca còn nghe rõ cả tiếng răng rắc của kết giới như muốn vỡ tan, trong lòng nàng cũng không khỏi vui mừng.

Nhưng niềm vui chưa được bao lâu hai người bọn họ đã bị hiện thực tát một cái vào mặt, chỉ thấy kết giới như sắp vỡ lại đột nhiên chắc chắn như có người củng cố lại, biên độ dao động cũng thấp dần, cuối cùng hoàn hảo như ban đầu.

Mẹ nó! Hắn dùng tới bảy phần thực lực vẫn chưa thể phá được kết giới này ư?

"Nha đầu, kết giới này của ngươi… Từ đâu chui ra vậy?" Huyết Vũ nhìn kết giới hoàn hảo không chút tổn hại trước mặt, kinh dị hỏi.

Chương 37: C37: Ta không tin hắn không có cách thoát thân

Tang Ca ngại ngùng cười: "Là ta tiện tay bố trí..."

Nhìn vẻ mặt của nàng, Huyết Vũ không khỏi cảm thấy vô ngữ: "Vậy sao ngươi lại không phá được?"

Nụ cười của Tang Ca lại càng ngại ngùng hơn: "Kết giới này là ta học người khác bố trí, còn chưa kịp học cách giải..."

Huyết Vũ tức tới nổ phổi, rất muốn nhảy lên đánh cho nàng vài cái, lúc này là lúc nào mà nàng còn cười được như vậy.

Vừa nghĩ tới việc bản thân bị nàng lừa vào trong đây, Huyết Vũ lại càng ngứa mắt với Tang Ca hơn. Hắn vắt chéo chân ngồi xuống ghế, ra bộ sầu não nói: "Kết giới này bổn tọa không phá được, nha đầu ngươi vẫn nên nghĩ cách khác đi."

Tang Ca ngạc nhiên: "Ngươi mà cũng không phá được sao?"

Đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của nàng, Huyết Vũ có cảm giác quẫn bách tới mức suýt nữa dùng tới mười phần thực lực danh nổ kết giới này đi.

Nhưng suy nghĩ này rất nhanh đã bị hắn đè xuống, làm thế khác gì nói cho thiên hạ biết Huyết Vũ Đằng Xà Thần Quân hắn không có năng lực, ngay cả

kết giới mà cùng phải dùng hết sức mới mở được.

Cho nên hắn rũ mắt nghịch ngón tay của mình, không để ý tới Tang Ca nữa.

Nhìn thấy hắn làm lơ mình, Tang Ca cũng không hỏi lại nữa. Nàng chuyên tâm nghiên cứu kết giới, ngầm nghĩ hồi lâu, cách làm thì chưa nghĩ ra mà nàng đã cảm thấy buồn ngủ fôi.

Tang Ca lắc đầu, cố giữ cho mình được tỉnh táo, thật sự kết giới quá phức tạp, nhất thời trong đầu nàng xử lý được nhiều tin tức như vậy.

Trong lúc lơ đểnh, mắt Tang Ca liếc qua quả trứng ngũ sắc ở trên giường mình, không biết có phải vì hoa mắt hay không mà nàng lại thấy nó cử động.

Sự chú ý của Tang Ca nhất thời bị quả trứng hấp dẫn, sau một hồi quan sát, nàng mới chắc chắn vào kết luận của mình, quả trứng đang động đậy!

Tang Ca thầm nghĩtrong lòng, mới ấp hôm qua thôi mà, khồng nhanh như vậy chứ?

Hành động kỳ quái của Tang Ca nhanh chóng bị Huyết Vũ phát giác thấy, hắn nương theo mắt nàng nhìn lại, đập vào mắt là quả trứng ngũ sắc nằm ở trên giường.

Huyết Vũ cảm thấy kỳ lạ, sao quả trứng này lại quen mắt den thế… A đúng rồi, nó không phải là quả trứng mà Phong Liên Dực dưa cho nàng hay sao?

Hình như quả trứng này lại lớn hơn một chút rồi thì phải, là do hắn hoa mắt ư?.

||||| Truyện đề cử: Tuyệt Thế Cường Long |||||

Như để chứng thực cho nghi vấn của mình, Huyết Vũ vươn tay từ trong ống tay áo của hắn bò ra một con rắn nhỏ màu bạc, thân rắn linh hoạt trườn về phía quả trứng, dưới đôi mắt dần trợn trừng của Tang Ca dùng thân rắn quấn lấy quả trứng, đoạn lại trườn về phía Huyết Vũ.

Tang Ca:"?"

Tang Ca nhanh tay túm chặt lấyđuôi con rắn màu bạc, thân thế bạch xà linh hoạt né tránh bàn tay của nàng, nhưng Tang Ca vẫn khồng chịu từ bỏ, dùng cả tay kia tóm gọn bạch xà trong lòng bàn tay.

Bạch Xà ngọ nguậy mãi khồng thoát được nhất thời bực bội, há miệng muốn cắn Tang Ca, nhưng bị cắn một lần suýt chết khi trước đã khiến Tang Ca dề phòng rồi, sao có thể đế nó được như ý nguyện, bạch xà vừa mới há miệng ra đã bị Tang Ca dùng trâm ngọc trên đầu mình chặn lại miệng. Khiến nó muốn ngậm cũng không được, muốn nhả trâm ngọc ra cũng khồng xong.

Dường như yêu thú bạch xà này mới chỉ là con non, thấy mình không đối phó được với đại ác ma này liền quay đầu hướng ánh mắt cầu cứu về phía Huyết Vũ.

Tang – Đại ác ma – Ca ra vẻ tò mò vu.ốt ve thân rắn màu bạc, khồng thế không nói con bạch xà này rất đẹp, lớp vảy bóng loáng sáng lên, trên đầu có hai cái sừng nhỏ, bạch xà chỉ lớn bằng ngón tay cái của nàng, cho nên cho dù nó nhe răng uy hiếp với nàng cũng không khiến .Tang Ca cảm thấy sợ hãi, ngược lại

nàng còn thấy nó rất đáng yêu.

Ngón tay thon dài của Tang Ca không ngừng v.uốt ve lớp vảy của bạch xà, cuối cùng Huyết Vũ cũng chịu hết nổi, thân thể hắn run rẩy, khóe mắt hơi đỏ lên lộ vẻ phong tình quyến rũ, hắn gầm lên

một tiếng: "Thả nó ra!"

Bởi vì Huyết Vũ đột nhiên lớn tiếng khiến cho Tang Ca giật mình, nàng vô thức thả lỏng tay, bạch xà chỉ chờ như vậy, nó vội vàng trườn ra khỏi tay nàng hướng về phía Huyết Vũ.

Chờ tới khi tiểu bạch xà trở lại trên tay của mình, lúc này Huyết Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, hắn dịu dàng vu.ốt ve bạch xà, mà bạch xà cũng không còn phản ứng mạnh giống như lúc ở trên tay Tang Ca, ngược lại híp mắt dễ chịu.

Hình ảnh này… Quái dị miễn bàn!

Khóe miệng Tang Ca giật giật, nàng nghĩ nghĩ một lúc, đột nhiên mở miệng hỏi: "Trời của ta! Chẳng lẽ nó là tôn tử của ngươi?"

Huyết Vũ rất nghe lời thỉnh giáo nàng:"… Tôn tử là thứ gì?"

"Ôi mẹ kiếp, ngươi không biết tôn tử là gì ư?" Tang Ca càng kinh dị hơn, thế mà hắn lại không biết tôn tử là thứ gì?

Lão đầu sống nhiều năm – Huyết Vũ – Nhưng vẫn còn rất ngây thơ hỏi lại: "Nó là thứ gì, có thế ăn không?"

Cơ mặt Tang Ca co rút, nàng cố nặn ra một nụ

cười trả lời: "Tôn tử là đời sau của ngươi, không thể an.

"ồ." Huyết Vũ nghe thấy nàng nói không thể ăn, thế nên không để ý lắm ồ lên một tiếng.

Đoạn hắn ném bạch xà vào ống tay áo của mình, sau đó cầm quả trứng ngũ sắc trên bàn lên xem xét, miệng cũng không nhàn rồi mở miệng tán gẫu với Tang Ca: "Nó không phải đời sau của bổn tọa, nó là một phần bản thể của bổn tọa."

“Một phần bản thể ư?” Tang Ca trầm ngâm một lúc, mãi sau mới giật mình nói: “Nói vậy chẳng lẽ khi nãy ta vuố.t ve nó ngươi cũng có cảm giác ư?”

Huyết Vũ nghe vậy dừng động tác trên tay, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Tang Ca, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh lẽo: “Ngươi rất thông minh.”

Tang Ca: Không! Ta không hề thông minh! Ta tình nguyện làm một tiếu mỹ nhân ngây ngơ không hiểu sự đời!

“Vậy ngươi… Không có ý giết người diệt khẩu đấy chứ…” Tang Ca vừa mới nói xong đã lập tức cảm thấy hối hận, quả nhiên Huyết Vũ ném cho nàng một câu đầy thâm ý: “Ngươi đoán.”

Đoán cmn chứ!

Tuy trong lòng đã sớm mắng Huyết Vũ tới máu chó đầy đầu, nhưng bên ngoài Tang Ca vẫn lề phép nở nụ cười, rụt rè dap: “Huyết Vũ Đằng Xà Thần Quân anh minh thần võ, thông tuệ hơn người chắc sẽ không so đo vài chuyện lặt vặt như vậy với tiểu nữ đúng

không?”

Huyết Vũ lắc đầu: “Không, hình như ngươi có hiểu râm gì về bổn tọa fôi, xưa nay bổn tọa nổi tiếng máu lạnh vô tình, không hiểu đối nhân xử thế, những đạo lý mà ngươi nói bổn tọa nửa chữ cũng không hiểu.”

Tang Ca âm thầm trợn trắng mắt, cũng không muốn giả vờ giả vịt với hắn nữa, nàng vươn tay về phía hắn lạnh nhạt nói: “Đưa cho ta.”

Huyết Vũ vẫn còn chưa phản ứng lại được trước thái độ thay đổi đột ngột của nàng, nghe thấy nàng hỏi như vậy cũng ngây ngốc hỏi lại: “Thứ gì?”

Gân xanh trên trán Tang Ca nổi lên: "Quả trứng trong tay ngươi, trả cho ta!"

"Ồ…" Lúc này Đẳng Xà Thần Quân lại phá lệ nghe lời, nghe nàng nói như vậy liền thả quả trứng vào trong tay của nàng.

Cảm nhận được khí tức của quả trứng, lúc này Tang Ca mới yên lòng xoay người tiếp tục nghiên cứu kết giới.

Dưới sự cố gắng không ngừng của Tang Ca, cuối cùng vào buổi chiều của một ngày nọ, nàng cũng đã phá được kết giới đi ra ngoài.

Tuy rằng lỗ hổng kết giới không lớn, nhìn qua thì giống lỗ chó chui hơn… Nhưng điều đó vẫn không ngăn cản được tâm tình vui vẻ muốn chống nạnh cười lớn của Tang Ca.

Tuy nhiên vẫn có kẻ có mắt như mù, phá hỏng

tâm tình tốt đẹp của nàng.

"Tại sao lại nhỏ như vậy thật mất mặt của bổn tọa!" Huyết Vũ vừa chui đầu ra ngoài đã mở miệng lẩm bẩm.

Tang Ca trợn mắt, không chút do dự dùng dân đạp hắn trở về kết giới.

Thứ dồ gì, đã dùng dồ sẵn lại còn dám mở miệng chất vấn nàng.

"Nha đầu chết tiệt ta phải giết…" Âm thanh chửi mắng của Huyết Vũ nhanh chóng bị kết giới che lại.

Bởi vì kết giới này không phải hoàn toàn mở ra mà là chỉ tạm thời, cho nên tác dụng của nó cũng không kéo dài được bao lâu, chẳng bao lâu sẽ đóng lại, ban nãy nếu Huyết Vũ chui ra có lẽ vẫn kịp,

nhưng đáng tiếc hắn lại bị Tang Ca đá trở về, cho nên hắn lại bị nhốt trong kết giới một lần nữa.

Hồng Liên đứng bên cạnh Tang Ca nhìn thấy như vậy có hơi do dự: "Tang Ca… Tỉ làm như vậy không tốt lắm đâu…"

Tang Ca phủi phủi tay, điềm nhiên dap: "Có gì mà không tốt, ta không tin là hắn không có cách thoát ra ngoài."

Hồng Liên nghĩ cũng thấy đúng, người kia lợi hại như vậy, nhất định là có thể ra ngoài!

Chương 38: C38: Kiến nhiều cắn chết voi

LÚC Tang Ca nửa kéo nửa Ồm Hồng Liên đi tới trong Ma cung, nàng nhìn thấy đám nô tì đang treo lồng đèn đỏ khắp nơi, Tang Ca không khỏi thầm nghĩ, không phải là đã qua Tết Nguyên Tiêu rồi hay sao, tại sao lại còn treo đèn lồng đỏ?

Nhưng nàng cũng không phải thắc mắc lâu, bởi vì nghi vấn của nàng rất nhanh đã được Ma hậu giải đáp.

Đương lúc Tang Ca dẫn Hồng Liên tới trước mặt Ma hậu, Ma hậu đang chăm sóc loài hoa Bích Liên mà Ma quân lấy từ trên miệng Ma vực về. Loài hoa này rất kỳ lạ, không sinh trưởng ở nơi nhiều ánh sáng mà lại thích hợp trong bóng tối, mặc dù màu sắc của nó rất rực rỡ.

Ma hậu Nguyên Trân yêu thích loài hoa này tới mức không nỡ buông tay, ngày nào cũng phải tự tay chăm sóc, nghe dân gian ốôn gốc Bích Liên này được Ma hậu nuôi bằng chính máu tươi của mình, ăn được thì công lực sẽ đột phá cực lớn.

Tất nhiên đấy cũng chỉ là lời tương truyền dân gian, sự thật thế nào con dân Ma tộc và người trong cung hiểu rõ nhất, gốc Bích Liên này chỉ là một loài hoa bình thường không hơn không kém, lại nói Ma hậu Nguyên Trân là một người sợ đau, sao lại nỡ dùng máu của mình đi nuôi cây chứ.

Nguyên Trân nhìn thấy Tang Ca và nữ nhi của mình tới cũng không để tâm cho lắm, nhẹ nhàng phất tay ý bảo thị nữ lui ra ngoài.

Thị nữ cung kính lui ra, lúc ra ngoài còn không quên khép cửa.

Mặc dù nhìn thấy mầu thân của mình, nhưng Hồng Liên cũng không có vẻ gì là kích động, bởi lẽ từ nhỏ con bé đã sống bên cạnh Tang Ca, tuy rằng biết nữ nhân trước mặt là mẫu thân ruột thịt của mình nhưng cũng không thể áp chế nổi sợ hãi với hai từ – Ma hậu.

Nhưng Ma hậu lại làm như không nhìn thấy phản ứng đó của Hồng Liên, bà vươn tay về phía con bé nhẹ nhàng nói: "Lại đây."

Hồng Liên ngoan ngoãn nghe lời đi về phía mẫu thân của mình.

"Có chuyện gì mà lại dẫn nó tới đây?" Ma hậu Nguyên Trân ôm Hồng Liên vào lòng, nghiêng đầu hỏi Tang Ca.

"À, chỉ là rất lâu rồi nó chưa nhìn thấy người, cho nên con mới dẫn nó tới cho người xem…" Tang Ca sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói.

Ma hậu Nguyên Trân phì cười: "Rất lâu cái gì chứ… Không phải mới nhìn thấy tối qua sao?"

"Ây…" Tang Ca ngạc nhiên, nàng có cảm giác thời gian ở trong kết giới đã rất lâu, chẳng lẽ là do nàng cảm giác nhầm, hay là… Là do tác dụng của kết giới?

Đương nhiên Tang Ca sẽ không ngốc đến nỗi nói thẳng ra là mình và Hồng Liên bị nhốt trong kết giới, nàng ép nỗi nghi vấn này xuống, nhẹ nhàng hành lề

với Ma hậu.

Nàng muốn đi thỉnh giáo Phong Liên Dực vài điều, đặc biệt là về kết giới này.

Ma hậu cũng muốn có không gian riêng với nữ nhi của mình, cho

nên phất tay cho nàng ra ngoài.

Trước khi cửa phòng hoàn toàn được khép lại, Tang Ca còn loáng thoáng nghe được lời của Nguyên Trân và Hồng Liên.

"Hồng Liên, con lại béo lên rồi."

"Mầu hậu, con không có!"

Nơi ở tạm thời của Phong Liên Dực là ở cung u Lan, cảnh vật nơi này y như tên gọi của nó, yên tĩnh lạnh lẽo, trong không khí thoang thoảng hương thơm của hoa lan thanh nhã, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái khiến Tang Ca không nhịn được hít sâu một hơi đầy thoải mái.

"Tiền bối, vãn bối còn có chuyện, ngày khác sẽ tiếp tục tới thỉnh giáo."

"Được fôi, tiểu tử ngươi tư chất không tệ, khống ngờ một nơi như Ma giới này lại còn có thế bồi dưỡng ra một người như vậy, đáng tiếc! Quả là đáng tiếc!" Giọng điệu tiếc hận này chính là của Phong Liên Dực.

Chỉ nghe một giọng nam nhân ôn nhuận đáp lại: "Tiền bối quá lời rồi… Tư chất của vãn bối cũng thuộc loại tầm thường, nào có thể sánh được với tiền bối đây."

Nghe thấy giọng nói của hai người, Tang Ca không khỏi thả nhẹ bước chân, có vẻ là Phong Liên Dực đang có khách, nàng làm phiền lúc này hình như không được hay cho lắm.

Nàng xoay người muốn quay ra, nào ngờ người từ bên trong đã đi ra ngoài, nhìn thấy bộ dạng muốn rời đi của Tang Ca, chậm rãi lên tiếng: "Quận chúa mời dừng bước."

Tang Ca rất bình tĩnh quay đầu lại nhìn người đó, đập vào mắt nàng

là nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân, gương mặt tuấn mỹ như ngọc, ngũ quan ôn hòa, hắn mặc một bộ bạch y, trong tay còn cầm theo một cái quạt giấy.

Công tử Cơ Diệp!

Trong đầu Tang Ca bỗng chốc bật ra cái tên này.

Tang Ca nhìn hắn chằm chằm, nhưng người nọ lại không nhìn nàng mà ngược lại ôm quyền nhìn về phía Phong Liên Dực: "Tiền bối, vãn bối cáo từ!"

Phong Liên Dực phất tay: "Đi đi." Sau (Tó cũng không thèm nhìn Tang Ca mà xoay người đi vào trong.

Lúc này người nọ mới quay đầu nhìn Tang Ca, người đó đi về phía nàng, chuẩn xác dừng lại cách người nàng ba bước chân.

"Quận chúa Tang Ca, lần đầu gặp mặt, thất lề ĩ II

roi.

Tang Ca không đáp lại mà nghi hoặc nhìn hắn.

Người nọ mỉm cười tiếp tục nói: "Tại hạ họ Cơ, tên một chữ Diệp, nếu quận chúa không ngại thì có thể gọi ta một tiếng Diệp đại ca."

Khóe miệng Tang Ca giật giật, nàng không khách khí nói: "Ta ngại."

Cơ Diệp vẫn không hề nao núng, cũng không vì lời này của nàng mà tức giận, ngược lại vẫn ôn hòa nói: "Vậy thì để ta gọi quận chúa là tiểu muội."

Tang Ca hình như cảm thấy bản thân nghe được tiếng răng rắc của thứ gì đổ vỡ ở trong lòng. Trên mặt nàng viết rõ hai chữ 'khó chịu'.

Nhưng hình như Cơ Diệp không hề biết tâm tình hiện tại của Tang Ca, có lẽ hắn có chuyện gấp thật, cho nên chỉ kịp chào hỏi nàng một câu, sau đó quay đầu rời đi.

Dựa theo cách nói chuyện ban nãy của hắn, Tang Ca có thể đoán được đại khái về tính cách của hắn, nhưng điều này lại càng khiến nàng tò mò hơn, rốt cuộc một người như Cơ Diệp có gì mà cần phải thỉnh giáo Phong Liên Dực cơ chứ?

Tang Ca bắt đầu cào tâm cào phổi, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường. Lúc nàng đi vào trong cung u Lan, Phong Liên Dực đã nằm ngủ trên chiếc ghế mà hắn kéo ra tới gốc cây đào từ lâu.

Tang Ca cũng không tiện đánh thức hắn, chỉ đành tìm đại chỗ nào đó ngồi xuống chờ hắn tỉnh lại.

Chỉ là Tang Ca thời gian chờ đợi thật sự quá nhàm chán khiến cho nàng ngủ quên lúc nào không hay.

Tang Ca không biết rằng nàng vừa mới nhắm mắt tiến vào giấc ngủ thì người vốn đang nằm ngủ say trên ghế, Phong Liên Dực đột nhiên mở mắt. Đôi mắt sắc lạnh nào có vẻ buồn ngủ gì.

"Ngươi nói cách đó thật sự có tác dụng sao?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Nếu như Tang Ca thức giấc nhất định sẽ ngạc nhiên phát hiện người vốn ở trong kết giới kia – Huyết Vũ, hiện tại lại xuất hiện ở bên cạnh Phong Liên Dực.

"Không biết." Phong Liên Dực cũng không thèm nhìn Huyết Vũ, lạnh nhạt đáp.

Gương mặt Huyết Vũ tái nhợt không chút huyết sắc, môi hắn khẽ mấp máy, cuối cùng đành thở dài nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chỉ hy vọng

là có tác dụng.”

“Nếu không có tác dụng, vậy thì giết là được.” Phong Liên Dực liếc mắt nhìn Tang Ca, bâng khua nói một câu.

Huyết Vũ lắc đầu: “Chuyện này khồng đơn giản như ngươi nghĩ… Tang Ca, nàng…”

“Con kiến hôi mà thôi, từ bao giờ người như ngươi lại sợ một con kiến hôi vậy hả?” Phong Liên Dực cau mày nhìn Huyết Vũ, hiển nhiên không hài lòng với thái độ này của hắn.

Huyết Vũ cười khổ một tiếng: “Kiến nhiều cắn chết voi.”

“Nhưng chúng ta không phải là voi, chúng ta là rồng, chỉ là một Tang Ca mà thôi, chưa kể quả trứng kia…”

Chương 39: C39: Không ai được giết tang ca

LÚC Tang Ca tỉnh lại trời đã tối, nàng nhìn xung quanh một vòng không phát hiện ra Phong Liên Dực đâu cả, xem ra hắn đã rời đi rất lâu rồi.

Trong lòng Tang Ca bình lặng, cũng không vì hắn không gọi mình dậy mà tức giận, nàng xoa xoa mặt, sau đó phủi váy đứng dậy đi vào trong đình viện.

Không tìm thấy Phong Liên Dực, Tang Ca chỉ đành trở về phòng của mình, nàng vừa mới mở cửa bước vào đã lập tức giật mình, trong phòng nàng, cụ thể là ở trên giường nàng có một nam hài trần như mộng đang bò tới bò lui, nhìn gương mặt non nớt đó thì có lẽ nam hài cũng chỉ tầm tuổi của Hồng Liên.

Mặt Tang Ca lập tức đen lại, vừa muốn xoay người đi tìm Vân Tâm hỏi chuyện thì nam hài trên giường da nhanh mắt nhìn thấy nàng, nó lồm cồm bò xuống giường chạy tới ôm chân Tang Ca nũng nịu không bỏ.

Quả thật nam hài tử này rất đáng yêu, nhưng Tang Ca với một trái tim sắt đá vẫn lạnh mặt đá nó ra.

Nam hài bị đá ra xa một quãng, nhưng dường như nó không hề cảm thấy đau, chỉ là quay đầu dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tang Ca, dường như là nó không biết bản thân đã làm sai chuyện gì mà nàng lại đối xử với nó như vậy.

Nhìn được một lúc, nam hài lại bắt đầu mếu máo bày ra bộ dạng

muốn khóc.

Gân xanh trên trán Tang Ca nổi lên, đương lúc

nàng muốn nói chuyện thì linh khí trong phòng lại khẽ giao động, Huyết Vũ im hơi lặng tiếng xuất hiện ngay bên cạnh Tang Ca.

Hắn dùng ánh mắt ai oán nhìn Tang Ca: "Tại sao bây giờ ngươi mới về, bổn tọa bị nhốt ở đây đã rất lâu rồi."

Nhưng Tang Ca vẫn chưa vượt qua cú sốc về sự xuất hiện của nam hài, cho nên không phản ứng lời của hắn.

Huyết Vũ Đằng Xà không thấy nàng đáp lại, cho nên nương theo ánh mắt của nàng nhìn qua, sau đó hắn trợn tròn mắt, lắp bắp: "Mẹ nó, Tang Ca, ngươi… Nha đầu ngươi sinh con fôi?!"

Tang Ca rất muốn đánh cho hắn một trận, nếu như nàng sinh con thì sao có thế đế con nàng ở chỗ này với tên bại hoại Huyết Vũ chứ, hơn nữa, hắn đã thấy hài tử nào mới sinh ra mà đã lớn như vậy chưa?

Tang Ca quay đầu nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Ta lại cảm thấy đó là con của ngươi."

Huyết Vũ càng kinh dị hơn: "Sao có thể, sao bổn tọa có thể sinh con được, bổn tọa là đại nam nhân đường đường chính chính!"

Tang Ca không thèm nói chuyện với hắn nữa, nàng chuyên tâm nghiên cứu nam hài đang ngồi dưới mặt đất, nhưng hình ảnh nam hài trần tru,ồng thật sự quá cay con mắt, Tang Ca đành phải lôi từ trong nhẫn không gian của mình ra một bộ y phục của Hồng Liên cho nam hài mặc vào.

Nhưng vấn đề lại đến nữa rồi, nam hài cầm y phục trong tay không

biết mặc thế nào, nó còn há miệng ra định cắn. Tang Ca nhìn sang Huyết Vũ bên cạnh, Huyết Vũ Thần Quân trầm ngâm nhìn trần nhà, một bộ 'ta không nghe, ta không biết, không liên quan tới ta'.

Tang Ca đành phải tự mình mặc y phục cho nam hài, hài tử rất ngoan ngoãn mặc cho nàng bài bố.

Lúc mặc xong y phục, Huyết Vũ cũng lấy lại tinh thần nhìn xuống, sau đó giật mình kinh ngạc nói: "Đệt, ngươi lại cho nó mặc y phục nữ hài! Nha đầu ngươi có sở thích cũng biế.n thái thật!"

Khóe miệng Tang Ca giật giật, nàng liếc mắt nhìn hắn đáp: "Sao ngươi không nói là ta muốn biến ngươi thành nữ nhân luôn đi."

Huyết Vũ Ồm vạt áo trước ngực lùi về phía sau vài bước, kinh dị đáp: "Ngươi còn muốn biến bổn tọa thành nữ nhân?!"

Đối với những người bị khuyết thiếu trí thông minh, Tang Ca rất dễ tính, nàng dùng ánh mắt tha thứ nhìn hắn.

Tuy rằng Huyết Vũ không biết ánh mắt đó của nàng có ý gì, nhưng theo trực giác hắn cảm thấy nàng đang cười nhạo hắn, mà Huyết Vũ lại không phải là loại người tâm tư thâm trầm, hắn nghĩ liền nói đó: "Ngươi đang cười nhạo bổn tọa sao?"

Tang Ca nghiêm túc lắc đầu: "Không, ta không có."

"Ngươi có!"

"Ta không có."

"Có!"

"Vậy được, vậy thì ta có đi."

"Không, ngươi không có!"

Tang Ca nín cười gật đầu: "Ngươi nói gì thì chính là cái đó."

Huyết Vũ mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng hắn cũng không phát hiện ra không ổn chỗ nào. Suy nghĩ được một lát hắn đã ném cảm giác quái dị trong lòng này qua một bên, ghé sát vào người Tang Ca hỏi: "Ngươi nói nam hài này là từ đâu xuất hiện?"

Tang Ca ghét bỏ lùi lại vài bước: "Nói chuyện thì nói chuyện, đứng gần như vậy làm gì?"

Huyết Vũ bĩu môi: "Dù sao thì nam hài này cũng không phải của ta."

Hắn đưa tay véo véo má của nam hài, nam hài lập tức nhe miệng đe dọa, dùng ánh mắt hung ác nhìn hắn. Huyết Vũ bị dọa cho giật mình vội vàng buông tay, hắn kéo Tang Ca lại chỉ chỉ vào nam hài: "Nha đầu ngươi nhìn, nam hài này tính khí không nhỏ đâu."

Tang Ca đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nam hài dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn nàng.

Nàng rất im lặng, quay đầu nói với Huyết Vũ: "Ngươi suy nghĩ nhiều."

Huyết Vũ cũng cảm thấy bản thân hoa mắt, sao

nam hài có thể có loại ánh mắt đó được chứ. Thế là hắn lại đứa tay ra véo má nam hài lần nữa, nam hài lặp lại động tác y hệt lần trước, thậm chí Huyết Vũ còn nhìn thấy trong đôi mắt trong veo của nam hài dần dần chuyển thành màu đỏ.

Lần này Huyết Vũ Thần Quân dám cá bản thân không nhìn lầm, hắn lắp bắp hô: "Tang Ca, ngươi nhìn' Ngươi nhìn!"

Tang Ca đen mặt quay đầu lại nhìn, đối diện với nàng là một đôi mắt

vồ tội của nam hài.

Nàng quay đầu qua nhìn Huyết Vũ, dường như muốn nghe lời giải thích từ hắn.

Lần này Huyết Vũ đúng là có lý mà không cãi được, hắn lắp bắp nói: "Rõ ràng… rõ ràng…"

Tang Ca không đế tâm tới hắn nữa, nàng xách nam hài đặt lên trên bàn, nam hài vẫn rất ngoan ngoãn không nói chuyện.

Nhưng nhân lúc Tang Ca không để ý nam hài lại quay đầu nhếch miệng nở nụ cười khinh bỉ với Huyết Vũ.

Huyết Vũ:"…" Đệt! Nếu như trước kia chỉ là nghi ngờ thì bây giờ hắn có thể khẳng định, nam hài này là nhằm vào hắn.

Nhưng Huyết Vũ Đẳng Xà Thần Quân nào phải loại dễ chọc, hắn xoa xoa cổ tay, ánh mắt lập lòe, linh lực trong tay khẽ lưu chuyến.

Nam hài không hề sợ hãi, thậm chí còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn. Lần này Huyết Vũ mà

còn có thế nhịn được nữa thì hắn không phải là nam nhân!

Hắn giơ tay trong tay xuất hiện một đóa hoa sen nhạt màu, đương lúc muốn đánh chưởng này về phía nam hài, Tang Ca đột nhiên xoay người.

Huyết Vũ không kịp thu chưởng ấn lại, đành phải đánh nó lên người mình, hắn hự một tiếng, khóe miệng chảy ra máu tươi.

Tang Ca:"… Ngươi lại làm sao nữa?"

"Rảnh rồi không có chuyện gì tự đánh mình vài cái được không?"

Huyết Vũ đưa tay áo lên lau vết máu nơi khóe miệng, nhếch miệng đáp.

Tang Ca lại dùng ánh mắt tha thứ nhìn hắn.

Nàng quay đầu đối diện với nam hài, bình tĩnh hỏi: "Ngươi là ai?"

Có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện trong phòng nàng, trong Ma cung không phải là kẻ đơn giản.

Nam hài vò vò góc áo, rũ đầu không đáp.

Tang Ca quay đầu nhìn Huyết Vũ: "Không phải Phong Liên Dực còn thiếu dược nhân sao, đưa nó qua đó đi."

Huyết Vũ ngạc nhiên: "Nha đầu ngươi…"

Nàng bình tĩnh nhìn hắn: "Tại sao phải ngạc nhiên như vậy, ta và nó vốn khống quen biết, nay nó lại tự nhiên xuất hiện trong khuê phòng của ta, ta nghi ngờ nó muốn giết ta…"

"Không ai được giết Tang Ca." Đúng lúc này, nam hài đang cúi đầu bồng nhiên ngẩng đầu mở miệng nói.

Chương 40: C40: Ta tên liên trì

Lời này của nam hài khiến cả Huyết Vũ và Tang Ca sửng sốt.

Nàng quay đầu lại nhìn nam hài, nhưng nam hài đã rủ đầu xuống từ lâu. Ánh mắt Tang Ca nhìn nam hài đầy sự nghiền ngẫm. Huyết Vũ đứng bên cạnh nàng lại cười khan vài tiếng mở miệng nói: "Hài tử này… Thú vị thật đấy." Giọng điệu của hắn có chút nghiến răng nghiến lợi.

Không ai nhìn thấy lúc nam hài cúi đầu, ánh mắt nó khẽ lóe lên ánh sáng màu đỏ, sau đó chợt vụt tắt.

"Ngươi tên là gì?" Sau một hồi nghiền ngẫm, Tang Ca đột nhiên đổi câu hỏi, nàng nghiêng đầu nhìn nam hài, ánh mắt đầy nghi vấn.

Lần này nam hài không cúi đầu nữa mà ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tang Ca, rành rọt đáp từng chữ một: "Liên Trì, ta tên Liên Trì."

Liên Trì… Cái tên này đúng là Tang Ca chưa từng nghe bao giờ.

Nàng còn chưa nói tiếp thì Huyết Vũ ở bên cạnh đã chen vào, hắn lấy tay cốc đầu Liên Trì một cái, nở nụ cười khinh bỉ: "Ta cái gì mà ta, có biết tôn ti trật tự hay không, tính theo bối phận ngươi ta là tiểu bối của hai chúng ta, lấy tư cách gì xưng một tiếng 'ta'?"

Nam hài tên Liên Trì ăn đau, theo thói quen há miệng muốn nhe răng với hắn, nhưng há miệng được một nửa thì chợt nhớ ra Tang Ca đang đứng bên cạnh, cho nên Liên Trì không nói hai lời bày ra bộ

dạng mếu máo muốn khóc.

Tang Ca nhìn thấy vậy thì đau hết cả đầu, nàng đá Huyết Vũ một cát đoạn mở miệng nói: "Chúng ta cái gì mà chúng ta, là ta và ngươi, không phải là chúng ta."

Huyết Vũ bĩu môi né tránh cú đá của nàng không đáp.

"Ngươi bao nhiêu tuổi? Ba trăm năm tuổi à?"

Nhìn thấy nam hài lắc đầu, Tang Ca không khỏi nghĩthầm, chẳng lẽ nàng đoán không đúng?

"Vậy là hai trăm tuổi?"

Liên Trì vẫn lắc đầu.

"Một trăm tuổi?"

Liên Trì dùng ánh mắt thất vọng nhìn nàng, nàng không nhận ra hắn sao?

Da đầu Tang Ca căng lên, đối diện với ánh mắt của Liên Trì, nàng e hèm một tiếng, bực bội nói: "Rốt cuộc là bao nhiêu?"

"Một ngày tuổi." Liên Trì rầu rĩ đáp. Hắn mới vừa ra đời không lâu, vốn muốn cho Tang Ca một bất ngờ, không ngờ nàng lại phản ứng giữ dội như vậy.

Nhưng Tang Ca còn chưa nói chuyện mà Huyết Vũ đứng bên cạnh đã không nhịn được trợn mắt nói: "Tiểu tử ngươi lừa hài tử sao, bộ dạng này của ngươi sao có thể là một ngày tuổi! ít nhất cũng phải ba trăm năm tuổi fôi."

Liên Trì không để ý tới hắn mà nghiêng đầu nhìn

Tang Ca, thẳng thắn hỏi: "Ngươi không tin ta sao?"

Tang Ca im lặng không đáp, xem như là ngầm thừa nhận lời của Huyết Vũ. Huyết Vũ nhất thời đắc ý không thôi.

Liên Trì thấy bộ dạng nàng như vậy cũng không thất vọng, hắn kéo tay nàng đi về phía giường ngủ. Nhưng bộ dạng của hắn thật sự thấp bé, cho nên nhìn qua thì giống Tang Ca đang dắt tay hắn hơn.

Huyết Vũ nhìn cử động của hai người vội vàng đuổi theo: "Làm gì? Bổn tọa cũng muốn xem!"

Không ai để ý tới hắn.

Liên Trì đi tới trước giường, đoạn kéo chăn ra, dưới lớp chăn bông của nàng là vô số mảnh trứng vỡ, dịch trắng ở bên trong vỏ trứng còn chảy ra hết lên giường…

Nàng quay đầu nhìn Liên Trì như đợi một lời giải thích từ hắn. Liên Trì chỉ chỉ vỏ trứng vỡ trên giường, đoạn lại chỉ vào mình, hắn chậm rãi nói: "Ta chính là nó."

Sau đó hắn cẩn thận quan sát nét mặt Tang Ca, nhìn thấy gân xanh trên trán nàng đang nhảy lên thình thịch, hắn bồng thấp thỏm trong lòng.

Không xong, không phải Tang Ca sẽ ghét bỏ hắn đấy chứ.

Tang Ca nghiến răng ken két: "Ta chỉ muốn biết, tại sao ngươi lại nở ra ở trên giường của ta!"

Liên Trì không khỏi ấm ức: "Không phải là ngươi

đặt ta trên giường sao, ta lại không có chân, sao có thể đi chỗ khác để nở được."

Nàng cười ha ha vài tiếng: "Vậy là thành lỗi của ta rồi đúng không?"

Liên Trì rụt rè nói: "Ngươi đừng giận, ta giặt chăn cho ngươi là được…"

"Ha ha…" Gương mặt Tang Ca vô cảm.

Huyết Vũ đứng bên cạnh trợn mắt nhìn Liên Trì, sau đó lại nhớ tới quả trứng lúc Phong Liên Dực đưa tới đây, có lẽ ngay cả Phong Liên Dực cũng không ngờ tới quả trứng đó lại nở ra nhanh như vậy… Lần này thì đúng là đau đầu thật rồi…

Biết rõ là không nên nhưng Huyết Vũ Thần Quân vẫn ngứa miệng chen vào một câu: "Tiểu tử ngươi nở ra từ trứng, theo lý thuyết những thứ có trong quả trứng đều sẽ là chất thải của ngươi, dịch trắng kia không phải là…"

Gương mặt Tang Ca lại càng khó coi hơn.

Liên Trì tức giận trừng mắt nhìn Huyết Vũ, sau đó mới quay đầu cẩn thận từng li từng tí nói với Tang Ca: "Mới không phải đâu, ngươi nghe ta nói, ta được linh khí thiên địa uẩn dưỡng, vốn không có cái gọi là chất thải, dịch trắng kia là linh khí thành hình, nếu không tin ngươi có thể sờ thử!"

Nàng nhìn gương mặt sạch sẽ trắng nõn của Liên Trì, trong lòng cũng tin hẳn vài phần.

Huyết Vũ bĩu môi, nhưng cũng không nói chuyện nữa.

Bầu không khí rơi vào im lặng. Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng của Tang Ca vang lên:"… Làm sao ngươi biết tên ta."

Liên Trì phồng má đáp: "Mỗi lần ngươi sờ ta, những lịch luyện, tri thức của ngươi dều sẽ truyền vào trong đầu ta." Vì vậy hắn mới có thế vừa mới sinh ra đã biết được nhiều thứ như vậy.

"Vậy cái tên Liên Trì của ngươi lấy ở đâu ra?"

Lần này Liên Trì lại gãi gãi đầu, ngơ ngác một lúc đầu mới ngại ngùng đáp: "Khồng biết, khi ngươi hỏi tên ta, trong đầu ta đột nhiên bật ra cái tên này."

Sau đó Tang Ca không nhìn hắn nữa mà quay sang nói chuyện với Huyết Vũ: "Quả trứng cũng đã nở rồi, khi nào các ngươi đem nó đi?"

Huyết Vũ trầm ngâm giây lát mới nói: "Đợi chút ta nói một tiếng với Phong Liên Dực. Làm phiền ngươi mở kết giới ra giúp ta." Nói tới chuyện chính, Huyết Vũ thu lại vẻ ngả ngớn của mình, bày ra bộ dạng chính nhân quân tử, rất lịch sự nhờ vả Tang Ca.

Nàng gật đầu, ngón tay khẽ chuyển động trong khồng khí, chuyên chú dẫn linh lực tới đầu ngón tay để mở kết giới.

Huyết Vũ như có tâm sự, cũng không mở miệng nói chuyện với nàng, mà chăm chú nhìn vào động tác của Tang Ca.

Liên Trì thấy không ai để ý mình bèn trèo lên giường, thu dọn lại mảnh trứng vỡ cho vào một cái túi. Động tĩnh hắn gây ra thật sự quá lớn, khiến cho

Tang Ca và Huyết Vũ cũng không nhịn được ngoái đầu lại nhìn.

Huyết Vũ nhìn thấy hành động của Liên Trì, khóe miệng khẽ giật nói: "Tiếu tử ngươi thu thập thứ đó làm gì?"

Liên Trì không nhìn hắn đáp lại: "Những mảnh vỡ này đều ẩn chứa

lực lượng, ta cần dùng nó để phát triển."

"Ngươi còn có thể phát triển?" Huyết Vũ rõ ràng không tin, loại cấp bậc Thần do thiên địa sinh ra như bọn họ, nếu như lúc sinh ra không phải hình dạng bản thể là con non thì không cách nào phát triển thêm được."

Ngay cả Huyết Vũ hay Phong Liên Dực lúc sinh ra cũng là hình dạng bản thể, đằng này Liên Trì lại sinh ra với bộ dạng đã biến hóa, nói rõ hắn không thể phát triển thêm, khả năng lớn nhất là cả đời này sẽ phải sống dưới bộ dạng đó.

"Tại sao lại không thể?" Liên Trì khó hiểu hỏi ngược lại.

Chỉ nhìn thấy Huyết Vũ nở nụ cười âm hiểm không đáp.

Tới tận khi Liên Trì túi lớn túi nhỏ thu hết mảnh vỡ vào trong nhưng Tang Ca vẫn còn chưa phá xong kết giới. Hắn không khỏi tò mò ghé sát đầu lại: "Ngươi làm gì vậy?"

Tang Ca không rảnh bận tâm tới hắn, Huyết Vũ đứng bên cạnh thì rảnh rỗi tán gầu với hắn vài câu:

"Như ngươi nhìn thấy chúng ta bị nhốt trong kết giới, nàng đang phá kết giới."

Nhìn bộ dạng cau mày của nàng, Liên Trì mím môi đưa tay lên không trung cảm giác thử, quả nhiên hắn cảm thấy có kết giới. Liên Trì không nói hai lời, bàn tay nhỏ khẽ dùng sức xé rách kết giới.

Huyết Vũ nhìn thấy không khỏi cười nhạo, nhưng chưa đợi hắn cười xong, kết giới tưởng như không gì phá được lại vang lên vài tiếng răng rắc.

Liên Trì nghiến răng dùng thêm sức.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tang Ca và Huyết Vũ, kết giới vững chắc bị Liên Trì dùng tay không xé rách hoàn toàn.

Chương 41: C41: Phượng cửu u

Lòng Huyết Vũ trùng xuống, vậy mà Liên Trì mới sinh ra không lâu lại có thể phá được kết giới mà Phong Liên Dực dày công nghiên cứu ra.

Ngay cả Tang Ca cũng không nhịn được nhìn Liên Trì nhiều thêm vài lần.

Sắc mặt Liên Trì lúc này cũng không tốt lắm, mặt mũi trắng bệch, hiển nhiên việc sử dụng lực lượng quá sớm khi chưa hoàn toàn khống chế được nó đã khiến Liên Trì bị phản phệ.

Huyết Vũ liếc mắt nhìn Liên Trì một cái, sau đó nhanh chóng nói ra; "Đế tạm nó ở chỗ ngươi một đêm đi, bổn tọa có việc, đi trước."

Chưa đợi Tang Ca kịp phản ứng lại Huyết Vũ đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nàng tức giận tới mức nghiến răng ken két, nhưng Liên Trì lại không cảm thấy như vậy, hắn cảm thấy rất tốt, không có tên đáng ghét đó ở bên cạnh quấy rầy, hắn có thể một mình ở bên cạnh Tang Ca.

Nếu như Tang Ca có thế biết được suy nghĩ hiện tại của Liên Trì có lẽ sẽ trợn mắt mắng hắn một câu rằng, 'ngươi mơ đẹp lắm', nhưng đáng tiếc, nàng không có đọc tâm thuật, cho nên không có cách nào biết được hiện tại Liên Trì đang nghĩ gì.

Trong phòng chỉ còn lại Tang Ca và Liên Trì, Liên Trì cúi đầu vò vò góc áo, trông có vẻ ngoan ngoãn vô cùng, nhưng bàn chân lại đang

âm thầm dịch từng bước, kéo gần khoảng cách về phía Tang Ca.

Nhưng quận chúa Tang Ca lại là một người nội tâm cứng rắn, nhìn thấy hắn như vậy không nói hai lời dùng tay xách cổ áo hắn lên như xách một con gà.

Liên Trì cũng không dãy dụa, chỉ dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía nàng.

Tất nhiên Tang Ca cũng không nhẫn tâm tới mức ném hắn ra khỏi khuê phòng mình, chỉ là nhẹ nhàng đặt hắn ở bên ngoài cửa phòng, sau đó quay người đi vào bên trong, dứt khoát đóng cửa phòng lại.

Còn muốn ngủ ở trong phòng nàng? Phi! Nằm mơ!

Nhìn cửa phòng khép chặt trước mặt, ánh mắt Liên Trì lộ vẻ mơ màng, hắn cũng mới vừa sinh ra không lâu, cho nên có rất nhiều chuyện còn chưa thể hiểu rõ, cũng không biết ý nghĩa của việc nàng nhốt mình ở ngoài cửa là gì.

Hắn chỉ cảm thấy khó hiểu, mọi chuyện không hề nằm trong dự tính của hắn, rõ ràng trong suy nghĩ của Liên Trì, sau khi Tang Ca nhìn thấy mình phải vui vẻ ôm mình vào lòng, sau đó hai người ở bên cạnh không tách rời mới đúng.

Rõ ràng trước khi hắn ra (Tời ngày nào nàng cũng ôm vỏ trứng hỏi hắn bao giờ thì nở, vậy mà bây giờ tới lúc hắn ra đời nàng lại bày ra một bộ ghét bỏ.

Liên Trì cảm thấy cực kỳ uất ức, rất muốn khóc.

Càng nghĩ hắn lại càng cảm thấy tủi thân, mắt cũng do lên, nhưng sau đó Liên Trì lại hít hít mũi, cố

gắng không để bản thân khóc. Hắn có thể cảm giác được, Tang Ca

không thích hắn, nếu như hắn lại còn khóc lóc làm phiền nàng, đảm bảo nàng sẽ một chân đá hắn ra ngoài.

Đừng đùa, cảm giác mà Tang Ca cho hắn chính là như vậy.

Tuy rằng Tang Ca ghét bỏ hắn, nhưng việc này cũng không thể ngăn cản chuyện hắn thích nàng.

Thích, rất thích… Thích tới mức cả ngày chỉ muốn ở bên cạnh nàng.

Trong lúc Liên Trì đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình ở bên ngoài cửa, Tang Ca ở trong phòng đã thổi tắt hết nến… Tuy nhiên, nàng không đi ngủ mà là leo từ cửa sổ ra ngoài, đi tìm Hồng Liên dạo chơi đêm Nguyên Tiêu.

Lấy Hồng Liên và Liên Trì ra so sánh, một người ở chung sớm tối ba trăm năm, một người mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên, đầu óc Tang Ca có đần cũng sẽ chọn người phía trước.

Tuy nhiên lúc nàng lẻn vào phòng Hồng Liên thì lại không thấy con bé ở trên giường, hỏi tì nữ mới biết, hóa ra Ma hậu đã bế nó đi từ lâu, còn đi đâu… Cái này không nằm trong phạm vi mà nàng cần quan tâm!

Không có cái đuôi nhỏ Hồng Liên, Tang Ca lại càng phóng túng thoải mái hơn, đêm Nguyên Tiêu ở nhân giới là náo nhiệt nhất. Cho nên lựa chọn của Tang Ca tất nhiên là ở… Nhân giới.

Thành Viễn Lạc, đêm nguyên tiêu.

"Ông chủ, thứ này bán thế nào?"

Kẻ được gọi là ông chủ kia đang nằm ngủ trên chiếc ghế đẩu dài, trên mặt còn che một cái nón rách, bộ dạng tùy tiện, tiếng ngáy còn rất to, gần như không quan tâm tới việc làm ăn buôn bán của cửa

hàng.

Vị khách kia thấy vậy bèn lắc đầu rời đi.

Ông chủ vẫn không thèm quan tâm, yên lặng xoay người che tai ngủ tiếp.

"Ông chủ…" Nhưng dường như vị khách này vẫn chưa buông tha cho y, y bực bội xoay người ngồi dậy càu nhàu: "Bán cái gì, không bán! Có còn để cho người ta…"

Đối diện với gương mặt xinh đẹp như hoa đầy ý cười của Tang Ca, y lặng lẽ muốn hai từ phía sau xuống cổ họng. Sau đó mới phiền chán nói: "Lại là ngươi à? Lần này không có thứ ngươi muốn đâu, đi đi, đừng làm phiền ta."

Vừa nói xong câu đó, y lại lấy cái nón rách che mặt, tiếp tục ngả lưng xuống ghế muốn ngủ tiếp.

Tang Ca nhìn vài món đồ lặt vặt được bày trên sạp, sau đó lại nhìn Phượng cửu U đang nằm phía dưới, nàng cảm thấy rất im lặng.

Tất nhiên việc cửu U không chào đón nàng khồng thể ngăn cản được việc nàng muốn tìm y. Tang Ca dùng chân đá da cửu u (Jang nằm phía dưới: "Đừng ngủ nữa, ta có chuyện muốn nói với ngươi đây."

cửu u hừ hừ vài tiếng, không phản ứng Tang Ca.

Tang Ca cũng thật không dám đánh thức y, nói thật nàng có hơi sợ cửu u, nồi sợ này giống như vãn bối sợ hãi trưởng bối trong nhà vậy đối mặt với trưởng bối sẽ không nhịn được cảm thấy run rẩy. Tuy rằng nàng không biết nồi sợ này bắt đầu từ đâu, rõ ràng nhìn bề ngoài cửu u cũng chỉ tầm tuổi với nàng.

Nhưng nàng đã tốn công đi nhân giới một lần, nàng cũng không

muốn tay không quay về, thế là lại bạo gan đá đá vào người cửu u thêm lần nữa.

Cửu u không nhịn được nữa, gầm thét: "Nha đầu thối nhà ngươi, có đế cho ta yên hay không!"

Tiếng thét này thu hút sự chú ý của đám người đi đường, mọi người không hẹn quay đầu lại nhìn về phía bọn họ.

Người bình thường rơi vào tình huống như vậy có lẽ sẽ nhỏ giọng hơn một chút, nhưng Cửu u là người bình thường sao? Không phải! Vậy y là người muốn thế diện sao? Tất nhiên cũng không phải!

Cửu u càng nghĩ càng tức giận, khó khăn lắm mới ngủ được một giấc, thế mà lại bị cắt ngang hết lần này tới lần khác, cục tức không có chỗ xả, Phượng cửu u hầm hừ nhìn Tang Ca một cái, trong đầu đang dự định nên tìm chỗ nào để đánh nàng một trận được.

Xưa nay Tang Ca là người nhạy bén với nguy hiểm, nàng bỗng nhiên thấy sởn tóc gáy, trong lòng Tang Ca thầm nghĩ, chắc chắn là có kẻ đang tính toán

sau lưng nàng.

Năng lực cầu sinh của nàng vẫn luôn rất mạnh, nàng ngửi thấy mùi nguy hiểm phát ra từ trên người Cửu u, cho nên không nói hai lời co chân chạy biến vào trong đám người, trước khi quay đầu chạy còn đường hoàng nói rằng: "Ta có chuyện gấp cần phải đi xử lý ngay, ta tìm ngươi sau vậy."

Cửu u rõ ràng không tin, y cười một tiếng quái dị: "Ha ha."

Tang Ca nghe tiếng cười này lại càng lẫn vào đám người sâu hơn.

Chương 42: C42: Phượng đồ đằng

Phượng cửu u nào còn dáng vẻ khó chịu khi đối diện với Tang Ca, thay vào đó là vẻ bồn chồn đứng ngồi không yên.

Y ngập ngừng hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"

Chỉ thấy nữ nhân kia dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Phượng cửu u, sao ngươi không giúp nàng?"

Cửu u xoắn xuýt không thôi: "Ta cảm thấy… Dù sao Tang Ca cũng đã có cuộc sống mới, hay là để nàng ấy tự mình chọn, được không?"

Theo suy nghĩ của y thì việc này rất đơn giản, ngay cả chính chủ còn không thèm để ý, vậy thì bọn họ là người ngoài chen miệng vào làm gì?

Mỹ nữ đối diện y cười lạnh một tiếng: "Phượng Cửu u, đừng quên ta và ngươi là từ đâu mà sinh. Đời này kiếp này, cho dù có chết cũng phải trả thù cho Phượng tộc."

Nàng ta hơi ngừng một chút, sau đó lại nói tiếp: "… Hơn nữa, không nói tới ta, ngươi là Vương của Phượng tộc, năm đó chính mắt nhìn thấy thảm kịch của Phượng tộc xảy ra, sao lại có thể dễ dàng buông bỏ như vậy?"

Nói tới mấy chữ cuối cùng, âm điệu của nàng ta hơi nâng lên, bày ra bộ dạng chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Lần này cửu u trầm mặc thật lâu, sau đó mới

bình thản nói: "Mọi chuyện đều không thoát khỏi sự thao túng của thời gian, thời gian trôi qua lâu tới mức ta đã quên mất bản thân vì sao lại phải cố gắng như vậy rồi.

Y nhìn vào mắt nữ nhân đối diện, tha thiết nói: "Ta không muốn làm Vương của Phượng tộc, Tâm nhi, cuộc sống như vậy không tốt sao? Sao cả ngày cứ phải chém chém giết giết làm gì?"

Nữ nhân được gọi là Tâm nhi bật cười, tiếng cười lảnh lót như tiếng hoàng anh hót, khiến cho Cửu U không khỏi thẫn thờ.

Đúng lúc này, gió nổi lên, vô tình thổi bay tầng sa mỏng che mặt nữ nhân ấy, lộ ra gương mặt thanh tú xinh đẹp, tuy chưa tới mức kinh diễm người khác, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy dễ chịu, chỉ tiếc hiện tại gương mặt xinh đẹp đó như một phủ thêm một lớp băng sương, chỉ thấy nàng ta cau mày nhìn Cửu U: "Vậy có nghĩa là ngươi muốn từ bỏ đúng không?"

Nhìn thấy gương mặt giai nhân trong mộng mấy trăm năm của mình, cửu u không khỏi ngơ ngẩn, y không biết đã bao lâu rồi chưa từng nhìn thấy gương mặt này, thời gian lâu tới mức gương mặt tưởng như kiếp này y sẽ không bao giờ quên lại trở nên mơ hồ.

Sau khoảng thời gian thất thần ngắn ngủi, cửu u bỗng sực tỉnh lại, lạnh nhạt nói: "Ta không muốn tiếp tục nữa, nàng cũng nên buông bỏ đi. Nếu nàng đồng ý, ta sẽ dẫn nàng rời khỏi nơi này, đi tới một nơi không ai biết, sống cuộc đời thần tiên. Tâm ý của ta, nàng

biết rõ đúng không?"

Y nghĩ nghĩ một lát, đoạn nói tiếp: "Vân Tâm, nghe lời ta, chuyện này là có sự sắp xếp của thiên ý, Phượng tộc đã lụi tàn, diệt tộc là chuyện sớm hay muộn… Mà tình cờ Ma tộc lại thúc đẩy quá trình này tới nhanh hơn mà thôi. Còn nàng và ta, huyết thống Phượng tộc

không thuần, nên may mắn tránh thoát một kiếp, đừng mãi cố chấp nữa được không?”

Nhưng Vân Tâm lại không phải là loại người nghe lời, nghe y nói như vậy lập tức phản bác: “Thiên đạo chừa cho Tang Ca một con đường sống, chứng tỏ Thiên đạo vẫn chưa muốn đuổi cùng diệt tận Phượng tộc, Phượng tộc vẫn còn cơ hội xoay mình.”

Cửu u cũng lười tranh luận với nàng ta, y lại nằm xuống cái ghế phía sau sạp bán hàng, điệu bộ như muốn ngủ.

“Vân Tâm, nàng không hiểu sao, Tang Ca có thể sống là bởi vì có người nguyện ý đối nghịch Thiên đạo, thay đổi mệnh cách của nàng ấy, nhưng ta với nàng không có phúc phận như vậy, nàng có hiếu khồng, nếu như chúng ta tiếp tục, khồng chỉ chúng ta chết, mà ngay cả Tang Ca cũng khồng còn cơ hội chuyển sinh.”

Ký ức bị phủ bụi trong đầu đột nhiên được nhắc lại, khiến cửu u không khỏi hoài niệm tháng ngày vô lo vô nghĩ trước kia. Trong đầu y dần dần hiện lên từng gương mặt quen thuộc, cuối cùng hình ảnh đó dừng trước gương mặt của một thiếu niên trạc tuổi mười lãm, nụ cười ấm áp như ánh dương, tính cách

bồng bột của tuổi thiếu niên hiện rõ trên gương mặt non nót còn chưa phá.t dục hoàn toàn đó.

Thiếu niên tên Liên Trì. Đây là cái tên mà Cửu u không dám nhắc đến, là tử huyệt của y.

Liên Trì, ta thật sự rất nhớ đệ.

Chỉ tiếc, Liên Trì liều mình thay Tang Ca nghịch thiên chuyển mệnh, cưỡng ép đổi mệnh cách của bản thân cho Tang Ca, cuối cùng thay Tang Ca chịu nỗi đau đớn về linh hồn vạn năm do phản phệ gây nên, linh hồn tan biến vào hư vô.

Mà Tang Ca lại hồn nhiên không biết, lại sống một cách thoải mái như thế, cuộc sống đó vốn là của Liên Trì… cửu u thật sự rất hận Tang Ca, hận nàng vì sao không chết, cuối cùng liên lụy tới đệ đệ duy nhất của y chết.

Đó cũng là lý do vì sao cửu u lại chướng mắt với Tang Ca như vậy.

Cửu U càng nghĩ càng thấy phiền, tính cách táo bạo nóng nảy của y chỉ được khắc chế đôi chút khi đứng trước mặt Vân Tâm giờ đây cũng không kìm chế nổi, chỉ nhìn thấy y lôi từ trong ống tay áo ra một cây trâm bạc, bàn tay dùng sức, trâm bạc gãy làm đôi. Nhưng dường như y vẫn cảm thấy không đủ, cho nên với tay lấy luôn một nắm trâm cài trên sạp bẻ gãy từng cái một.

Vân Tâm chỉ đứng bên cạnh bình tĩnh nhìn y phát điên, đợi tới khi cửu u bình tĩnh lại, nàng ta mới thản nhiên nói: "Ta có thai rồi."

"Cái… Cái gì?"

Tin tức này chẳng khác sét đánh giữa trời quang là bao, Cửu u ngơ ngác nhìn xuống bụng của Vân Tâm, lấm bẩm hỏi một câu.

"Đừng làm hại nó được không?"

Y rất hiểu tính cách của Vân Tâm, hài tử này sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay lúc này, chỉ sợ vì mục tiêu của mình, nàng ta sẽ không chút do dự từ bỏ nó.

Nhắc tới chuyện này, y lại càng cảm thấy so với bản thân và Tang Ca thì Vân Tâm lại càng giống Vương của Phượng tộc hơn, có dã tâm, có thủ đoạn, lại lạnh lùng vô tình.

Quả nhiên, chỉ nhìn thấy khóe miệng Vân Tâm nhếch lên, nhưng không phải là nụ cười: "Vậy thì phải xem biểu hiện của ngươi."

Cả người cửu u như bị rút hết sạch sức lực, y gần như cầu xin nói: "Đừng, xem như ta cầu xin nàng, nế tình phu thê hơn trăm năm giữa chúng ta, nàng sinh nó ra, ta sẽ nuôi nó, tuyệt (Tối không để nó làm phiền nàng một ngày nào, dược không?"

Vân Tâm vu.ốt ve cái bụng bằng phẳng của mình: "Ngươi nghĩthế nào?"

Phượng cửu u đỏ mắt nói: "Đừng làm hại nó, ta giúp Tang Ca tìm là được, ta giúp là được!"

Lúc này khóe mắt nàng ta mới cong cong, đồi mắt chứa đầy cười: "Vậy được, ta quay về chờ tin tốt từ ngươi, phu quân."

cửu u chỉ cúi đầu im lặng không đáp.

Vân Tâm cũng không đế tâm, nàng ta xoay người rời đi một mạch, để lại y một mình lạc lõng giữa đám đông.

Cửu u siết chặt Phượng Đồ Đằng trong tay, gân xanh trên trán nhảy lên thình thịch, cuối cùng y đành thở dài, ném Phượng Đồ Đằng vào trong nhẫn không gian, sau đó sửa soạn lại sạp bán hàng, chuẩn bị… Đóng quán!

Trong lòng cửu u ngổn ngang, nghe thấy Vân Tâm nói rằng nàng có thai, y không biết mình có cảm xúc gì, có lẽ là vui mừng, có lẽ là lo sợ, cũng có lẽ là… Thất vọng.

Kết tinh tình yêu giữa bọn họ, lại bị Vân Tâm lấy ra làm điều kiện để uy hiếp y, mà y lại không thể không khuất phục.

Trong cùng khoảng thời gian đó, Tang Ca lại đang vui vẻ đứng bên dòng sông thả đèn hoa đăng.

Nàng sẽ càng vui vẻ hơn, nếu như bên cạnh không có thêm một cái bóng, Cơ Diệp!

Chương 43: C43: Ý chí thiên địa

Tang Ca ném món bánh quế hoa nàng vừa lấy được trong tửu lâu nàng vừa đi qua vào miệng, vừa nhăn mày khó chịu nhìn Cơ Diệp đứng bên cạnh.

Nàng hừ khẽ một tiếng, bộ dạng cau có như muốn nói sao ngươi còn chưa cút đi!

"Ngươi... nhjsj@#&*3..." Má nàng phồng lên như hai cái bánh bao, vì miệng đang mắc ăn bánh quế hoa cho. nên nói năng không rõ ràng.

Cơ Diệp mơ hồ hỏi lại: "Cái... gì?"

Tang Ca nuốt miếng bánh xuống, nói rành rọt từng chữ một: "Sao ngươi lại ở đây?"

Sau đó nàng lại tiếp tục ném miếng bánh thứ hai vào trong miệng.

Bánh quế hoa này được làm rất tỉ mỉ, bánh được làm thành hình hoa đào, ở trong bánh còn có hạt ô mai, lớp bánh bên ngoài thì mỏng, hương vị thanh thanh, ngọt dịu thêm chút béo ngậy, vừa chạm vào đầu lưỡi đã như muốn tan ra.

Quả thật khiến Tang Ca ăn phát nghiện, nàng phát hiện ra đồ ăn trên nhân giới làm ăn ngon hơn đầu bếp ở Ma cung làm rất nhiều.

Trong lòng nàng nhẩm tính nếu như tới tửu lâu ban nãy bắt đầu bếp

ở đó về Ma tộc làm đồ ăn cho nàng thì nàng sẽ bị Ma hậu Nguyên Trân mắng bao lâu... Nhưng suy nghĩ này của nàng rất nhanh đã bị dập tắt bởi vì nàng bi ai phát hiện, nhân loại không có cách nào chịu đựng sự ăn mòn của Ma khí ở Ma tộc, không phải là chưa từng có nhân loại tới Ma tộc, nhưng không có người nào an toàn trở ra cả.

Tang Ca thở dài một hơi, có lẽ muốn ăn những thứ này thì sau này phải thường xuyên tới Nhân giới hơn.

Vẻ mặt sầu muộn này của nàng bị Cơ Diệp thu hết vào tầm mắt, hắn ho khan một tiếng, vừa định mở miệng nói chuyện Tang Ca đã chen ngang: "Ngươi nhiễm phong hàn à?"

"Khụ khụ khụ..." Cơ Diệp bị sặc, vốn ban nãy chỉ là ho để hắng giọng thì bây giờ là ho thật sự.

Mãi một lúc lâu sau hắn mới điều chỉnh lại trạng thái của mình, Cơ Diệp phe phẩy chiếc quạt Nguyệt Phong trong tay, mỉm cười lịch sự nói: "Tang Ca, muội thích ăn bánh ngọt à?”

Tang Ca quay đầu nhìn hắn, nàng ném miếng bánh cuối cùng trên tay vào trong miệng, sau đó ngó nghiêng xung quanh tìm thứ lau tay.

Cơ Diệp nhìn thấy hành động đó của nàng, để đề phòng nàng chùi lên áo của mình, hắn lặng lẽ lùi về phía sau hai bước.

Nhưng dường như nàng không hề có ý định để ý tới hắn, không tìm thấy thứ để lau tay, Tang Ca chỉ đành cúi người xuống rửa tay ở dòng sông thả hoa đăng này, nàng cũng không quên đáp lời Cơ Diệp: "Thích, vậy thì thế nào?" Giọng điệu của nàng không tốt lắm.

Cơ Diệp cảm thấy dường như Tang Ca có hiểu lầm gì với hắn, hai lần gặp mặt thái độ của nàng đối với hắn đều không thân thiện, hắn cẩn thận nhớ lại xem có phải bản thân đã đắc tội nàng chỗ nào rồi không, nhưng suy nghĩ một hồi hắn vẫn không nghĩ ra bản thân đã

đắc tội nàng chỗ nào, cho nên đành quy mọi hành động của Tang Ga bây giờ vào việc... Tâm trạng nàng không tốt!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Cơ Diệp cũng không thể mở miệng hỏi thẳng nàng có phải tâm trạng nàng không. tốt hay không, cho nên đành nói qua chuyện khác: "Ta nghe nói chỉ có phàm nhân không có năng lực mới dùng cách này để biểu đạt ước muốn của bản thân, loại người như chúng ta cần gì phải thả đèn cầu nguyện?"

Lúc này Tang Ca đã rửa tay xong, nàng đứng thẳng dậy, hỏi ngược lại hắn: "Ngươi nói thử xem, người phàm cầu nguyện thì Thần tộc sẽ giúp bọn hắn, nếu loại người như chúng ta cầu nguyện vậy thì ai sẽ giúp?”

Câu này của nàng nằm ngoài dự kiến của Cơ Diệp, nhưng hắn là người thông minh học rộng hiểu nhiều, hắn †rầm ngâm giây lát, sau đó bình thản đáp: "Có lẽ là ý chí Thiên đạo."

"Ý chí Thiên đạo?" Bốn từ này rất mới mẻ, Tang Ca nhất thời cảm thấy hứng thú.

"Vạn vật sinh ra đều có hai phần, một là linh, hai là phách. Người sống là linh, người chết là phách..." Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của nàng, Cơ Diệp không nhịn được khóe miệng khẽ nhếch lên: "... Muội cũng có thể hiểu là phần x.ác thịt và phần bóng vậy. Nói dễ hiểu thì Thiên đạo quản phần linh cũng quản cả phách, nhưng vạn vật trên thế này nhiều như vậy, chỉ là một hạt cát, một hạt bụi cũng có linh phách, quản nhiều như vậy Thiên đạo cũng sẽ mệt mỏi, cho nên cứ vạn năm sẽ sinh ra một thứ gọi là Ý chí Thiên đạo, Ý chí Thiên đạo không có cảm xúc, không có trí tuệ, nhưng sẽ thay Thiên đạo làm những việc mà Thiên đạo phải mất rất nhiều sức mới có thể làm xong, chẳng hạn như diệt một tộc nào đó... Sau đó ăn hết linh phách của bọn họ để giảm bớt gánh nặng cho Thiên đạo..."

Tang Ca bỗng rùng mình một cái: "Đáng sợ như vậy?"

Cơ Diệp dùng quạt Nguyệt Phong che nửa gương mặt tuấn tú lại, chỉ để lộ ra đôi mắt ôn nhu như ngọc, hắn cười khẽ một tiếng: "Tất nhiên, một khi Ý chí Thiên đạo sinh ra, đồng nghĩa với việc tam giới sẽ nhận một kiếp nạn lớn."

Hắn hơi ngừng một lát rồi lại nói tiếp: "Nhưng muội cũng không cần phải lo lắng, Ý chí Thiên đạo muốn sinh ra cần phải có thời gian rất lâu, hơn nữa trước kia không lâu Ý chí Thiên đạo từng xuất hiện qua một lần rồi, có lẽ lần xuất hiện tới phải mất ba, bốn mươi vạn năm nữa. Tới khi đó, ta và muội đã luân hồi không biết bao nhiêu lần, còn quản gì chuyện của Tam giới nữa."

Tang Ca nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý, nàng gật đầu đồng tình: "Chỉ hy vọng là vậy."

Trong lúc hai người đứng nói chuyện, ở trong Ma cung của Ma tộc, Liên Trì đang lén lút bò vào trong phòng của Tang Ca bỗng nhiên hắt xì một cái, hắn hơi ngẩn người một lát, xong cũng không để ý nữa mà tiếp tục bò vào trong phòng của nàng.

Lúc này Tang Ca vẫn không hề hay biết gì về hành động của Liên Trì, nàng xoay người muốn rời đi, đúng lúc này, mặt sông cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng tõm, sau đó là tiếng người ồn ào hô hào.

Thị lực của Ma tộc vẫn luôn rất tốt, cho dù bây giờ là đêm, Tang Ga cũng có thể nhìn thấy rõ ràng chuyện vừa xảy ra, là một đại cô nương đi qua cầu, không may trật chân bị ngã xuống dưới sông. Hình như đại cô nương không hề biết bơi, cho nên vùng vẫy không ngừng.

Thị nữ đi bên cạnh nàng thì đứng trên cầu đỏ cả mắt, mấy lần muốn nhảy xuống cứu nhưng đều bị người phía sau cản lại. Đêm nay là đêm Nguyên Tiêu, có không ít vị công tử của nhà quyền quý đi chơi đêm, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh này, cho nên cởi áo ngoài ra,

không chút do dự nhảy xuống cứu cô nương kia.

Nhìn thấy hình ảnh quen thuộc này, Tang Ca bất giác nhớ tới một câu nàng đọc trong thoại bản: Sau khi giai nhân được cứu, ơn cứu mạng không có gì báo đáp, đành lấy thân mà trả.

Tang Ca tỏ vẻ, chuyện này nàng đã quá quen thuộc rồi!

"ố?" Nhưng hình ảnh xảy ra tiếp theo lại khiến nàng trố mắt kinh ngạc, chỉ nhìn thấy vị cô nương kia một mực không để công tử nọ cứu, thà tự mình chết đuối còn hơn là nắm chặt lấy tay để công tử kia kéo lên bờ.

Nàng bỗng chốc hiểu ra, Nhân giới vốn quan trọng lễ tiết, nếu như hình ảnh nàng ấy được vị công tử kia cứu †ruyền ra ngoài thì thanh danh sẽ mất sạch, đời này chỉ có thể gả cho người đó.

Nghĩ như vậy, lòng trắc ẩn của quận chúa Tang Ca ngàn năm mới xuất hiện một lần bỗng trỗi dậy, nàng nghĩ nghĩ một lát, sau đó nhún nhẹ đầu ngón chân, sử dụng thuật pháp ngưng băng lướt nhẹ trên mặt nước bay vụt về phía vị cô nương kia.

Cơ Diệp đứng bên cạnh nàng không ngạc nhiên lắm, mà chỉ hứng thú quan sát Tang Ca, nhưng đối với vị cô nương kia thì sự xuất hiện của Tang Ca lại chính là thần.

Trong tầm mắt của mọi người, Tang Ca điểm nhẹ ngón chân trên mặt nước, giống như phi yến nhẹ nhàng. tiến dần về phía cô nương kia, sau đó dùng tay lôi nàng lên, dùng kiểu bế công chúa ôm nàng ấy vào bờ.

Chương 44: C44: Không có bản lĩnh

Có lẽ là vì hoảng sợ, vị cô nương kia ôm chặt lấy Tang Ca không bỏ, cho dù đã được đưa vào bờ nhưng gương mặt vẫn hiện lên vẻ sợ hãi, thất thần nhìn Tang Ca một lúc lâu.

Thị nữ bên cạnh nàng ấy vội vàng chạy tới đỡ, sau đó cầm áo choàng lông ngỗng đang cầm trên tay bọc lấy người tiểu thư nhà mình, đoạn rối rít cảm ơn Tang Ca:

"Cảm ơn công tử, cũng may có vị công tử này ra tay tương cứu, nếu không tiểu thư nhà ta có lẽ sẽ không sống nổi...

"Công tử?" Tang Ca ngẩn ra, nàng lẩm bẩm hai chữ này, bỗng cảm thấy khó hiểu, nàng đâu có mặc nam trang, tại sao tiểu nha đầu đó lại gọi nàng là công tử?

Xong nghỉ vấn này không ngăn cản được việc Tang Ca hứng thú bừng bừng hỏi: "Ban nãy ta đứng bên kia cầu, rõ ràng nhìn thấy một vị công tử khác lao xuống cứu tiểu thư nhà cô, tại sao vị tiểu thư đây lại không cho người đó cứu?"

Vừa nói nàng vừa liếc mắt nhìn vị công tử nọ đang leo lên bờ, dường như người nọ cũng cảm nhận được ánh mắt của Tang Ca, hắn ngẩng đầu lên dùng ánh mắt lạnh lão đầy sát khí nhìn nàng, đặc biệt là nhìn thấy bàn tay Tang Ca vẫn đang đặt ở eo vị tiểu thư kia, gương mặt hắn lại càng khó coi hơn.

Thị nữ đỡ lấy tiểu thư của mình, mồm miệng nhanh nhảu đáp lời: "Công tử có điều không biết, người ban nấy là Thuấn Khâm, là đại

công tử của thành chủ nơi này, là một tên phong lưu đào hoa, trong phủ thê thiếp hàng đàn. Trong một bận đi lễ chùa với giai nhân, vô tình gặp tiểu thư nhà ta, sau đó tự cho là vừa gặp đã yêu, năm lần bảy lượt làm phiền tiểu thư! Hừ, nếu không phải tiểu thư nhà ta thông minh thì đã để hắn đạt được mục đích rồi!"

Thị nữ còn muốn nói tiếp, nhưng tiểu thư của nàng đã nhanh chóng ngăn lại: "Thúy Hoal”

Thị nữ tên Thúy Hoa dù được tiểu thư đối xử rất tốt, như tỷ muội thân tình, nhưng dù sao tôn tỉ trật tự cũng khác biệt, cho nên nàng ấy vừa lên tiếng Thúy Hoa đã không dám nói tiếp nữa, chỉ dùng ánh mắt lấp lánh nhìn Tang Ca.

"Cảm tạ ơn cứu mạng của vị công tử, nhưng tiểu nữ chỉ là thân nữ nhi không có gì báo đáp, phụ thân tiểu nữ là quan tri phủ ở đây, nếu như công tử không chê có thể. tới phủ vài hôm, tiểu nữ nhất định sẽ đích thân tiếp đón cẩn thận xem như báo đáp ơn cứu mạng."

Do được dạy dỗ lễ tiết cẩn thận từ nhỏ, cho nên đối với vị ân công này, tiểu thư của Thúy Hoa cũng xem như là lễ nghỉ đầy đủ. Chỉ có điều nàng ấy không hề mở miệng muốn lấy thân báo đáp như trong mấy cuốn thoại bản kia.

Câu này của nàng ấy, có thể hiểu ngắn gọn chính là: Ta cảm ơn cứu mạng của ngươi, nhưng cha ta là tri phủ có tiếng, ngươi biết điều thì ta sẽ tiếp đón ngươi chu đáo, còn dám đòi hỏi cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tang Ca nghĩ thầm, xem ra cô nương này còn rất thông minh, nhưng việc cứu người chỉ là tiện tay, nàng cũng không có ý định đòi hỏi thứ gì.

"Chỉ là tiện tay mà thôi, trời đã khuya, tiểu thư mau trở về phủ đi, ta có việc đi trước, cáo từ!" Nàng để lại lời này rồi dứt khoát đi thẳng.

Nhìn bóng lưng tiêu dao tự tại của nàng, Thúy Hoa chẹp miệng tiếc nuối: "Sao tiểu thư phải lạnh lùng với người ta như vậy, em nhìn thấy bộ dạng vị công tử đó tuấn tú, y phục trên người cũng không phải loại bình thường, cử chỉ lại phóng khoáng, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường, nếu tiểu thư có thể kết duyên với người đó, không phải là vừa lúc có thể thoát khỏi tên Thuấn Khâm kia sao?"

"Đủ rồi, Thúy Hoa!" Chỉ thấy vị tiểu thư kia lạnh giọng quát một tiếng, gương mặt thanh tú tái nhợt, việc ngâm nước quá lâu khiến nàng ấy cảm thấy không khỏe, khóe mắt liếc thấy Thuấn Khâm đang muốn đi lại chỗ nàng, nàng vội vàng nói: "Thúy Hoa, chúng ta về."

Chuyện đêm Nguyên Tiêu này giống như một khúc nhạc đệm nho nhỏ, không ai để tâm tới nữa.

Đi dạo cả một đêm, Tang Ca cũng có hơi rã rời, nàng mệt mỏi ngồi tạm bên quán bán son phấn, mùi son phấn bốc lên nồng nặc gay mũi khiến Tang Ca không khỏi nhăn mày.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt nàng đụng phải chiếc. gương đồng nhỏ bày trên sạp, bỗng nhớ tới bọn họ gọi nàng là công tử, Tang Ca không khỏi tò mò cầm gương lên xem.

Không xem thì thôi, vừa nhìn thấy gương mặt hiện lên trong gương, cơn giận trong lòng nàng đã bốc lên ngùn ngụt!

Gương mặt đó không của ai khác, mà chính là của Huyết Vũ!

Hèn gì nha đầu kia nhìn thấy nàng là đỏ mặt, hèn gì Thuấn Khâm kia lại nhìn nàng với ánh mắt như mũi tên...

"Khốn khiếp thật! Huyết Vũ, ngươi cứ chờ đi, xem ta có nấu ngươi lên không!" Gương mặt Tang Ca đen sì, chỉ hận không thể lập tức đi

tìm Huyết Vũ tính sổ.

Về phần Huyết Vũ, hiện tại hắn đang tu luyện ở trong động. Vừa cảm nhận được ý niệm của Tang Ca, hắn lập tức bị phân tâm, Tinh Thần cầu trong ý thức hải của Huyết Vũ khó khăn lắm mới hình thành được bỗng chốc bị đánh tan. Bị quấy rầy vào đúng lúc mấu chốt, khí tức quanh thân Huyết Vũ hỗn loạn, đỉnh đầu hắn còn có khí đen bốc lên, xuất hiện tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Lồ,ng ngực hắn nặng nề, Huyết Vũ không hề suy nghĩ đánh một chưởng vào ngực mình, chưởng lực này không nhẹ, khiến hắn lập tức phun ra một ngụm máu đen. Thân thể cuối cùng cũng thoải mái hơn. Nhưng Huyết Vũ lại không hề cảm thấy vui vẻ, lần này hắn tức giận thật sự.

Hắn cười gắn một tiếng. Tang Ca, đừng tưởng bổn †ọa năm lần bảy lượt tha thứ cho ngươi thì ngươi muốn làm gì thì làm.

Một con kiến hôi mà thôi, nhảy lên nhảy xuống khiến bổn tọa phát bực thì sớm muộn gì cũng bóp c.hết ngươi.

Huyết Vũ lau vết máu nơi khóe miệng, lại tiếp tục. ngồi lại vị trí tư thế ban đầu, hắn bấm niệm pháp quyết bố trí lại trận pháp một chút, đảm bảo lần này không còn thứ gì có thể ảnh hưởng tới bản thân được nữa, lúc này hắn mới lôi từ trong tay áo ra một con Bạch Xà, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó, nhưng hành động trên tay lại trái ngược hoàn toàn, hắn dùng con dao tỏa ra tiên khí bằng bạc cứa ngang vị trí dưới đầu rắn ba tấc.

Vảy Bạch Xà cứng rắn là thế nhưng đối đầu với con dao đầy tiên khí này lại giống như miếng đậu phụ mềm nhữn, bị con dao cứa nhẹ một cái đã chảy máu đầm đìa.

Máu bạch xà chảy ra không phải là màu trắng, mà lại là màu bạc sền sệt.

Bạch Xà bị rạch vảy lấy máu cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ quấn chặt lấy cổ tay Huyết Vũ không buông.

Huyết Vũ dùng bình ngọc đã chuẩn bị sẵn đựng máu của bạch xà, tới khi đựng đầy hai bình nhỏ, hắn vẫn không có ý định dừng lại, còn tiếp tục lôi ra bình thứ ba.

Lần này Bạch Xà không chịu nổi nữa, mở miệng khó chịu: "Huyết Vũ, đủ rồi."

Huyết Vũ nhìn nó không chớp mắt, lạnh lùng nói: "Một bình nữa."

Bạch Xà đương nhiên không chịu: "Huyết Vũ, đừng có được voi đòi tiên, ngươi không chịu nổi sức mạnh †rong máu của †a đâu!"

"Có thể chịu hay không là chuyện của bổn tọa, không khiến ngươi bận tâm."

Bạch Xà tức giận: "Ngươi lấy máu của ta đương nhiên ta phải bận tâm, có bản lĩnh thì ngươi thử lấy máu của mình đi!"

"Không có bản lĩnh."

Huyết Vũ lạnh nhạt đáp một câu, hắn cũng không cảm thấy câu này có gì không ổn.

Nhưng Bạch Xà lại tức tới bốc khói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi..."

Chương 45: C45: Ta nhất định sẽ giết liên trì

Bạch Xà vặn vẹo thân mình, một lát sau thân thể Bạch Xà bắt đầu mềm oặt xuống. Không những thế, ở trong sơn động nơi Huyết Vũ đang ngồi dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy có một đám hắc khí thoát ra từ trong thân thể Bạch Xà.

Đám hắc khí đó giống như một đám sương mù màu đen, không có thực thể, chỉ có thể lơ lửng giữa không trung.

Hắc khí cười lên khặc khặc vài tiếng quái dị, sau đó mới dùng âm thanh âm lãnh nói: "Bao giờ ngươi mới tìm thân thể mới cho ta?”

Câu hỏi này rõ là hướng về phía Huyết Vũ, nhưng hắn vẫn không để ý tới đám hắc khí kia, chỉ chuyên tâm lấy máu của Bạch Xà, nhưng máu của Bạch Xà lại ít đi trông thấy. Huyết Vũ chỉ nghĩ qua cũng biết chuyện này là do hắc khí kia làm ra.

Bạch Xà này ngày ngày được ngâm mình trong linh dịch, theo lý mà nói máu không thể ít như vậy.

Huyết Vũ ôn hòa v,uốt ve Bạch Xà, cuối cùng cũng ném mấy bình ngọc kia vào trong nhẫn không gian, sau đó dùng tốc độ cực nhanh đưa tay lên bóp chặt lấy đám hắc khí.

Kỳ lạ là rõ ràng hắc khí chỉ là đám sương đen không có thực thể, nhưng lại bị Huyết Vũ tóm chặt trong lòng bàn tay, không tài nào thoát ra được, nó thét lên một tiếng chói tai, nhưng Huyết Vũ vẫn bất động thanh sắc, gương mặt xinh đẹp quyến rũ trầm tĩnh như nước.

Hắc khí dùng hết sức giấy dụa ra khỏi tay hắn, nhưng dường như nó đã đánh giá cao năng lực của bản thân rồi, Huyết Vũ chỉ cần siết tay một cái, nó đã cảm thấy đau đớn không chịu nổi, linh thức giống như bị cắt ra từng mảnh nhỏ. Nó không hề nghi ngờ việc Huyết Vũ sẽ bóp ch.ết nó ngay bây giờ.

Lúc này hắc khí mới cảm thấy sợ hãi, run rẩy nói: "Dừng... Dừng tay! Ta trả lại cho ngươi là được! Ta trả là được chứ gì!"

Vừa nói nó vừa há miệng ra định nhổ máu của Bạch Xà ra ngoài, tuy rằng cũng không ai biết giữa một đám sương đen như vậy thì miệng của nó ở đâu...

Nhưng Huyết Vũ đã đoán được hành động của nó, hắn chán ghét buông lỏng tay, sau đó rút từ trong ngực. ra một chiếc khăn tay màu trắng, cẩn thận tỉ mỉ lau từng ngón tay như ngọc của mình.

Hắc khí thấy bản thân được thả, vội vàng thu mình vào trong góc sơn động co ro, cũng không nhắc tới việc muốn nhả thứ đó ra nữa.

Hai tuần trà sau Huyết Vũ mới lau xong bàn tay của mình, hắn tiện tay ném chiếc khăn xuống đất, sau đó lạnh giọng nói: "Còn dám hút máu của nó, bổn tọa nhất định sẽ bóp chết ngươi!"

Đám hắc khí gật đầu như gà mổ thóc, nhưng sau đó ngẫm lại, cảm thấy bản thân phải chịu thiệt cho nên muốn thương lượng với Huyết Vũ đôi chút: "Khi tỉnh táo ta tuyệt đối sẽ không hút máu của nó, nhưng ngươi biết bản năng của ta là hấp thu năng lượng mà, tới lúc ta ngủ rồi... Thì khó mà nói lắm, hay là như vậy... Khi ta còn thức sẽ khống chế bản thân, nhưng khi ngủ rồi thì ngươi có thể cho ta hút một chút không... Không nhiều! Một chút thôi! Một chút thôi là được!"

Huyết Vũ đổ máu của Bạch Xà trong bình ngọc ban nãy vào miệng,

mùi thơm của máu lan tỏa trong không khí. Đôi mắt của hắc khí khẽ lóe lên, nó lè lưỡi liếm môi, đúng là rất thơm!

Nhưng câu tiếp theo của Huyết Vũ lại như dội vào đầu Bạch Xà một chậu nước lạnh, hẳn nói: "Ngươi có thể. thử"

Hắc khí tức bực bội không vui: "Vậy bao giờ ngươi mới tìm thân thể mới cho ta, bản năng của ta là hấp thu lực lượng, nếu tiếp tục để ta ở trong Bạch Xà, tuyệt đối sẽ có ngày ta hấp thu nó sạch sẽ!"

"Vậy ngươi có thể lơ lửng bên ngoài."

"Không được, như vậy thì tổn hại hình tượng của ta lắm!

Huyết Vũ lập tức bật cười: "Ngươi vẫn còn biết tổn hại hình tượng cơ à?"

Hắc khí trừng mắt nhìn Huyết Vũ, buông lời đe dọa: "Ta đường đường là Ý chí Thiên địa, xuất hiện với bộ dạng này sao có thể khiến người khác kinh sợi" Huyết Vũ không để tâm cho lắm à một tiếng.

Hắc khí lập tức buồn bực lẩm bẩm: "Thái độ đó của ngươi là sao! Đợi tới khi ta lớn mạnh, người ta giết đầu tiên nhất định phải là Liên Trì! Đáng ghét, sao hắn dám cướp đi lực lượng của ta! Còn ngươi, xem ở phân lượng ngươi chăm sóc ta lâu nay, ta sẽ đại nhân đại lượng tha cho ngươi một mạng!"

Nói tới mấy câu cuối, giọng điệu của hắc khí không khỏi đắc ý, nó dường như đã tưởng tượng ra cảnh tượng có một ngày Huyết Vũ cao ngạo phải quỳ dưới chân nó xin tha mạng. Càng nghĩ hắc khí càng cảm thấy hưng phấn, không nén nổi tiếng cười quỷ dị.

Gương mặt Huyết Vũ không hề biến sắc, cũng không vì lời của nó mà bị dọa, nhưng cũng vì câu cuối của hắc khí khiến Huyết Vũ xem nhẹ mấy câu nó nói phía trên, hắn còn khinh bỉ nói: "Chỉ với vài

phần bãn lĩnh này của ngươi cũng dám xưng một tiếng Ý chí Thiên địa, ngươi từng thấy Ý chí Thiên địa nào yếu như ngươi chưa? Nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ, bổn tọa cũng lười động thủ, nếu không ngươi nghĩ bản thân có thể sống được tới ngày hôm nay ư?”

Huyết Vũ năm lần bảy lượt đả kích hắc khí, khiến hắc khí cũng không khỏi trầm tư, nó thật có yếu như vậy sao?

Hắc khí có yếu hay không thì không biết, chỉ biết rằng hiện tại hắc khí thật sự không làm gì được Huyết Vũ.

Huyết Vũ đã uống xong bình máu của Bạch Xà ban nấy, hắn cảm thấy trong thân thể cuồn cuộn lực lượng, Huyết Vũ hưng phấn, hắn đã rất lâu không thăng tiến về thực lực rồi. Lần này đột phá, nhất định sẽ tiến vào cảnh giới mới!

Hắn khoanh chân, tiến vào nhập định. Hắc khí ở góc. sơn động nhìn thấy Huyết Vũ nhắm mắt lại rồi, rụt rè mãi tới dám bay về phía hắn, sau đó du tẩu quanh thân Huyết Vũ. Nhưng trong động thật sự quá nhàm chán, chỉ bay lượn được một lúc hắc khí đã cảm thấy mất hứng, nó quay đầu nhìn về phía Bạch Xà đang quấn trên cổ tay Huyết Vũ.

Bạch Xà đã mở linh trí, nó đang mơ màng ngủ bỗng cảm nhận được một ánh mắt nóng rực nhìn về phía mình, thân thể không nhịn được căng cứng.

Hắc khí cũng chẳng thèm quan tâm Bạch Xà người †a có đồng ý hay không đã chui tọt vào trong thân thể Bạch Xà, cướp quyền khống chế thân thể Bạch Xà.

"Có thân thể vẫn là thoải mái nhất!" Bạch Xà uốn éo. thân mình, âm thanh không còn âm lãnh như lúc trước mà trở nên linh động dễ nghe.

Nói xong câu đó, nó không để ý tới Huyết Vũ nữa mà bò một mạch ra khỏi sơn động, muốn đi dạo vài vòng xem có thể tìm được thân thể nào thích hợp hơn Bạch Xà hay không.

Thật ra, nó vẫn luôn có chấp niệm với hình dạng nhân loại. Ngay cả Huyết Vũ cũng không ít lần thắc mắc,

Ý chí Thiên địa sinh ra vốn không có trí tuệ tình cảm, đương nhiên cũng chẳng cần quan tâm hình dạng bên ngoài của mình thế nào, thế nên không biết chấp niệm biến hóa thành nhân loại của hắc khí ở đâu ra.

Chỉ có trong lòng hắc khí mới biết, kể từ ngày đầu †iên nhìn thấy bộ dạng nửa thân trên ướt sũng, mái tóc. đen dài dính chặt vào gương mặt yêu nghiệt nam nữ bất phân của Huyết Vũ, bả vai rắn chắc, bụng không chút thịt thừa... Hắc khí đã hạ quyết tâm phải biến hóa thành bộ dạng xinh đẹp hơn hắn!

Bạch Xà chỉ là một con rắn nhỏ bằng ngón tay cái, cho nên thân thể nó rất nhanh đã lẫn vào trong tán lá cây mất dạng.

Về phần Tang Ca, hiện tại nàng đang ở trong tẩm điện của mình, mắt to trừng mắt nhỏ với Liên Trì.

Lúc đầu Liên Trì còn lí thẳng hùng hồn nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng thời gian càng trôi qua, hắn lại càng nhụt chí, cuối cùng biến thành rụt rè cúi thấp đầu co ro một góc như hài tử làm sai đợi trưởng bối trách phạt.

Chuyện phải kể từ lúc Tang Ca trở về phòng, nàng phát hiện trong phòng có thêm một. Mà Vật đó lại là Liên Trì vốn bị nàng nhốt ở ngoài cửa.

Chương 46: C46: Ta nghe nói canh rắn rất ngon

Lúc đầu Liên Trì vẫn còn lý thẳng hùng hồn trừng mắt nhìn nàng, nhưng dần dà hắn cảm thấy chột dạ, đầu càng ngày càng cúi thấp xuống, Tang Ca nghỉ ngờ nếu như không phải phòng này không có huyệt đạo thì hắn đã chạy trốn từ lâu.

Nhìn bộ dạng này của Liên Trì, cơn tức giận của Tang Ca như quả bóng bị xì hơi, nàng thở dài một tiếng giống như tự an ủi mình: "Bỏ đi."

Nàng lắc đầu, lại lẩm bẩm thêm lần nữa: "Bỏ đi..."

Suy cho cùng Liên Trì mới chỉ là hài tử mới sinh ra chưa bao lâu, sao có thể trông chờ vào hắn hiểu mấy đạo lý trong tứ thư ngũ kinh chứ.

Liên Trì cúi đầu vò vò góc áo, ánh mắt hắn khẽ lóe lên, sau đó bày ra bộ dạng bất an nói: "Ta... Ta có thể ngủ với nàng không..."

Tang Ca nghe vậy, vừa định từ chối thì hắn đã nói tiếp: "Bên ngoài lạnh lắm.". Có gì hot? Chọt thử tang _ muyện . vn _

Nàng lại thở dài một hơi, cuối cùng đành chịu thua hắn, để hắn ngủ ở trên giường của mình, còn bản thân thì lại qua thư phòng ngủ.

Thư phòng của nàng được tích hợp với phòng ngủ, chỉ cách nhau một bức rèm.

Lúc Liên Trì đã an vị ở trên giường, nhìn thấy nàng quay người rời đi

bỗng giơ bàn tay nhỏ nhắn túm lấy cổ tay nàng.

Tang Ca vừa quay đầu liền thấy bộ dạng ngơ ngác của hắn, hắn lắp bắp hỏi: "Nàng... Nàng đi đâu vậy?"

"Đêm nay ngươi ngủ tạm ở đây đi, ta qua thư phòng ngủ." Nàng thầm nghĩ, tuy thư phòng không có giường, nhưng chiếc ghế ở thư phòng rất lớn, nếu nghỉ tạm một đêm thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Liên Trì vừa nghe thấy nàng như vậy đã vội vàng bò xuống giường, níu lấy tay nàng nói: "Nàng cứ ngủ ở đây, †a thề tuyệt đối sẽ không lộn xộn!"

Gương mặt nhỏ nhắn như bánh bao của Liên Trì căng lên, lời nói nghiêm trang, gương mặt nghiêm túc giống như chỉ thiếu mỗi việc giơ hai ngón tay chỉ lên trời thề nữa thôi vậy.

Tang Ca nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy không ổn lắm, vừa định mở miệng từ chối thì Liên Trì lại như con sâu trong bụng nàng, hắn nhanh chóng nói: "Nếu như nàng ngại bộ dạng nhân loại của ta thì ta có thể biến về hình dạng bản thể, như vậy là được rồi đúng không?"

Đối với lời của Liên Trì, quả thật nàng cũng có hơi dao động, dù sao Liên Trì cũng còn quá nhỏ, khiến Tang Ca không hề liên tưởng tới việc lộn xộn mà hắn nói. Liên Trì là một người thông minh, nhạy bén phát hiện ra sự do dự của Tang Ca, đôi mắt đen láy của hắn đảo một vòng, sau đó không chút do dự biến trở về bản thể.

Bản thể của Liên Trì là một con hồ ly trắng như tuyết, hồ ly chỉ nhỏ bằng một bàn tay người lớn, hiện tại nó ngoan ngoãn nằm cuộn tròn trong lòng bàn tay của Tang Ca, khiến ngay cả một người như nàng cũng không R khỏi sinh lòng thương tiếc.

Đối mặt với giống loài toàn thân là lông mao trắng muốt này, Tang Ca chỉ có bốn chữ muốn nói: Chống đỡ không nổi!

Sau đó đương nhiên nàng không chút do dự ngủ lại ở trên giường của mình. Hồ ly vẫn rất ngoan mặc cho. Tang Ca v.uốt ve. Thân nhiệt của hồ ly có hơi cao, ôm vào trong ngực rất ấm. Mà ban đêm ở Ma tộc rất lạnh, trong lúc mơ ngủ Tang Ca không khỏi ôm chặt hồ ly hơn.

Hồ ly tuyết trắng đang nhắm mắt nằm cuộn trong lòng Tang Ca lúc này đột nhiên mở bừng mắt ra, đôi mắt đỏ sậm như máu lúc nhìn gương mặt Tang Ca lại ánh lên chút ôn nhu khó thấy.

Nó hé miệng, cẩn thận dùng lưỡi của mình liếm nhẹ vào môi nàng, sau đó lại như bị điện giật vội vàng rụt lưỡi về.

Môi nàng thật mềm...

Ban đêm ở Ma tộc lạnh lẽo nhưng trong lòng Liên Trì lại thấy ấm áp khôn cùng.

Hồ ly áp sát vào người Tang Ca, an tâm chìm vào. mộng đẹp.

"Tang Ca, tỉnh!"

Âm thanh gấp gáp mang theo chút lo lắng vang lên bên tai Tang Ca. Thần trí của nàng dần được kéo trở về với hiện thực. Tang Ca gian nan mở mắt, thứ đập vào mắt nàng đầu tiên chính là cái đầu củ cải của Liên Trì. Hắn đã biến trở lại hình dạng con người, giờ phút này hắn đang dùng cánh tay nhỏ bé lay lay người Tang Ca.

Tang Ca đưa tay lên sờ đầu, cảm thấy đầu đau như búa bổ, lại thêm Liên Trì không ngừng lay người nàng, quả thật nàng có cảm giác xúc động muốn nôn. Tang Ca yếu ớt nói: "Đừng lay nữa..."

Lúc bấy giờ Liên Trì mới dừng tay. Hắn dùng ánh mắt lo lắng nhìn nàng hỏi: "Nàng không sao chứ?"

Tang Ga nhíu mày lắc đầu: "Không sao, chuyện gì vậy?"

Liên Trì thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Trong giấc mộng nàng liên tục gọi tên ta, nước mắt lại chảy không ngừng, ta có lay thế nào cũng không tỉnh..."

Vừa nghe hắn nói như thế, Tang Ca đã dùng tay sờ thử lên mặt, quả nhiên gương mặt đầm đìa nước mắt. Nàng lấy làm lạ, tại sao nàng lại không hề nhớ chút gì cả. Lồ,ng ngực của Tang Ca như nghẹn lại, cảm giác nặng nề khó tả ập đến, có phải nàng đã quên đi thứ gì rất quan trọng không?

"Ta đã nói nha đầu đó không sao mà tiểu tử ngươi lại còn không tin!" Đúng lúc này một âm thanh ai oán vang lên.

Tới tận bây giờ Tang Ca mới phát hiện ra trong phòng không chỉ có mình Liên Trì và nàng, mà còn có thêm cả Huyết Vũ.

Huyết Vũ nửa ngồi nửa nằm vào chiếc ghế đẩu trong phòng, bộ dạng như rắn không xương kết hợp với gương mặt đó của hắn quả thật tạo thành một hình ảnh không thể nào bại hoại hơn được nữa!

Ngoại trừ Tang Ca, Liên Trì chưa từng khách khí đối với kẻ nào, nghe hắn nói như vậy lập tức bĩu môi: "Nếu như không phải nàng không chịu tỉnh, mà ngươi lại là thần thú khế ước với nàng thì còn lâu ta mới tìm tới ngươi!"

"Ôi chao! Xem tiểu tử nhà ngươi kìa, nếu như không phải tính mạng của nàng ta có liên can tới bổn tọa thì bổn tọa cũng thèm vào mà để ý!" Huyết Vũ nào phải dạng hiền lành gì, nghe hắn nói như vậy cũng mở miệng đáp trả lại ngay.

Liên Trì phồng má: "Đừng tưởng rằng Huyết khế giữa ngươi và nàng là không thể hóa giải!"

"Vậy ngươi phá thử nó cho bổn tọa, nếu ngươi phá được bổn tọa sẽ ba quỳ chín lạy nhận ngươi làm sư phụ lập tức!" Huyết Vũ cười khẩy nói.

"Ai thèm làm sư phụ của ngươi chứ! Đồ bại hoại!"

Nhìn hai người đốp chát lẫn nhau, đầu Tang Ca lập †ức phình to, nàng có dự cảm cuộc sống sau này sẽ không còn yên ổn như trước kia nữa rồi.

Tang Ca xoa xoa ấn đường vài cái, sau đó mới đứng dậy bước xuống giường nói: "Huyết Vũ, ta làm sao vậy?"

So với Huyết Vũ, sự hiểu biết của Tang Ca thật sự rất nhỏ bé, nàng cũng rất tò mò rốt cuộc bản thân đã mơ. phải thứ gì mà lại có phản ứng lớn như vậy.

Huyết Vũ nâng mắt nhìn nàng một cái, trước khi trả lời nàng còn quay đầu qua nói với Liên Trì: "Nhìn thấy chưa, ngay cả Tang Ca nhìn thấy ta cũng phải có ba phần lễ, tiểu tử nhà ngươi tốt nhất nên học theo nàng ta đị"

Liên Trì khoanh tay hừ lạnh không đáp.

Huyết Vũ cũng không trông chờ vào hắn có thể nói năng tử tế với mình, cho nên bèn quay đầu đáp lời Tang Ca: "Trong lòng ngươi có tâm ma, bị người ta lợi dụng phóng đại tâm ma đó ra mà thôi."

"Tâm ma?" Tang Ca nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng nàng suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mình thì có tâm ma. gì, cho nên lại thỉnh giáo Huyết Vũ thêm lần nữa: "Tại sao ta lại không nhớ chút gì về giấc mơ đó vậy?”

Huyết Vũ nghe vậy lập tức nở nụ cười âm hiểm, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng cực kỳ: "Bởi vì bản thân ngươi trốn tránh tâm ma đó... Mà tâm ma này, ta khẳng định ngươi tuyệt đối không muốn biết!"

Bản tính của con người mà, thứ gì càng cấm cản lại càng muốn làm cho bằng được. Huyết Vũ càng nói như vậy lại càng khơi gợi sự tò mò trong lòng Tang Ca.

Nhưng nhìn bộ dạng của hắn, nàng cũng đoán ra Huyết

Vũ chắc chắn sẽ không nói cho nàng biết.

Đương lúc nàng đang suy nghĩ, Huyết Vũ đã phẩy áo đứng dậy nói: "Bổn tọa có việc, gần đây bổn tọa rất bận, đừng có làm phiền bổn tọ: Hắn xoay người định đi, sau đó lại như nhớ ra cái gì, quay đầu nói: "À đúng rồi, con Bạch Xà của bổn tọa ham chơi cho nên chạy trốn rồi, nếu nha đầu ngươi có thấy cảm phiền đưa nó tới cho bổn tọa nhé!"

Hắn vừa nói xong, Liên Trì đứng bên cạnh nàng đã giật giật ống tay áo của nàng. Tang Ca cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy hắn nhỏ giọng nghiêm túc nói: "Ta nghe. nói canh rắn ăn rất ngon."

Khóe miệng Tang Ca giật giật. Đối với lời này của Liên Trì, nàng từ chối cho ý kiến, nàng đang còn bận suy nghĩ chuyện quan trọng hơn, Tang Ca mơ hồ cảm giác bản thân đã quên đi thứ gì đó...

Nhưng Liên Trì lại cho rằng nàng không tin, cho nên bĩu môi nói: "Ta nói thật mà!"

Chương 47: C47: Ta không thích

Tang Ca phất tay: "Đi đi đi, đừng làm phiền ta suy nghĩ.

Liên Trì nhíu mày nhìn nàng một cái, cũng không quấn lấy nàng nữa mà là rụt rè nói rằng: "Vậy ta đi tìm thứ gì cho nàng ăn nhé?"

Tang Ca vừa mới gật đầu thì hắn đã chạy biến, nhìn bóng dáng của Liên Trì dần dân khuất xa, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một cái, nàng vỗ mạnh một cái vào đầu mình, sau đó thầm nghĩ: Ôi chao, thảo nào nàng có cảm giác đã quên thứ gì! Huyết Vũ! Tại sao ta lại có bộ dạng giống ngươi a a al

Tới khi Liên Trì bưng bát canh cá quay trở lại thì Tang Ca đã thay bộ y phục mới, hôm nay nàng mặc bộ xiêm y hồng nhạt, cổ áo xẻ đôi lộ ra bờ vai trắng muốt, xương quai xanh tinh xảo, gấu váy được thêu hình phượng hoàng rất tinh xảo, lúc nàng bước đi tà váy khế động khiến hình phượng hoàng thêu đó sinh động như thật. Ma tộc vốn ăn mặc rất mát mẻ, bộ y phục của Tang Ca cũng được xem là bình thường. Nhưng đối với Liên Trì thì lại là cực kì không ổn!

Chỉ nhìn thấy gương mặt hắn đỏ ửng bất thường, sau đó vội vàng đặt bát canh trên tay xuống bàn, rồi lôi từ trên giường ra một chiếc áo choàng màu đỏ rực, hắn không hề do dự khoác nó lên người nàng.

Đương lúc Tang Ca đang ngẩn người ra Liên Trì đã cài chặt cổ áo choàng, áo choàng rộng lớn gần như che hết thân thể Tang Ca, che đi phần vai, cả dáng người hoàn hảo của nàng.

Mí mắt Tang Ca giật giật, nàng không chút do dự kéo áo choàng xuống: "Làm gì?"

Nét ửng đỏ trên gương mặt Liên Trì vẫn chưa tan biến hết, chỉ thấy hắn lắp bắp nói: "Ta... Ta sợ nàng lạnh."

"... Tiết trời tháng tư, lạnh ở đâu ra?" Tang Ca u ám nói.

"..." Lần này Liên Trì trầm mặc thật lâu. Hồi lâu sau hắn mới phồng má nhỏ giọng nói: Dù sao ta cũng không thích nàng mặc như vậy."

Tang Ca dùng ngón tay thon dài chọc chọc vào hai má bánh bao của Liên Trì, bộ dạng Liên Trì bây giờ môi hồng răng trắng, không khó để nhận ra sau này lớn lên sẽ khuynh đảo trái tim của biết bao thiếu nữ, tất nhiên những thiếu nữ đó không bao gồm Tang Ca. Chỉ thấy nàng cười cười nói: "Trước khi ngươi xuất hiện, những bộ y phục hở hang hơn ta cũng đã từng mặc rồi, có gì mà không thể mặc chứ?"

Liên Trì trợn tròn mắt giống như không thể tin vào †ai mình.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, Tang Ca không khỏi bật cười, nàng xoa xoa đầu củ cải nhỏ của hắn, ôn tồn đáp: "Cho nên, tiểu hài tử thì yên tâm làm tiểu hài tử đi, đừng làm ra vẻ đại nhân, biết chưa!"

Liên Trì rũ đầu rầu rĩ không đáp.

Tang Ca cũng không để ý tới hắn nữa, sau khi ăn xong bát canh cá mà Liên Trì đem tới nàng mới chợt nhớ ra, hình như từ hôm qua tới giờ nàng chưa từng thấy hắn ăn gì cả.

"Ngươi có đói không?" Tang Ca dắt tay hắn chuẩn bị tới chỗ Phong Liên Dực thì đột nhiên nàng lại dừng lại hỏi một câu.

Liên Trì ngước đầu lên nhìn nàng, có hơi không hiểu vì sao nàng lại hỏi như vậy, nhưng rất ngoan ngoãn lắc đầu.

Bấy giờ Tang Ca mới thấy yên tâm. Nhưng vừa bước ra khỏi tẩm điện của mình, nàng lại cảm thấy không ổn, bởi vì sự xuất hiện của Liên Trì thật sự rất đột ngột, sẽ gây ra những hiểu lầm không đáng có.

"Ngươi biến trở về bản thể đi, ta ôm ngươi." Tang Ca dùng ánh mắt dịu dàng nhìn hắn.

Đối diện với ánh mắt đó của nàng, không hiểu vì sao Liên Trì lại thấy run rẩy trong lòng. Nhưng lời của nàng lại khiến hắn không vui, hắn hỏi lại: "Tại sao?"

"Ta muốn đưa ngươi ra ngoài chơi, nhưng bộ dạng này của ngươi thì không tiện." Tang Ca nói dối không chớp mắt, mặt cũng không đổi sắc.

Nhưng Liên Trì cũng không để ý giải thích đó của nàng, hắn chỉ là thuận miệng hỏi một câu, chỉ cần được ở cùng một chỗ với Tang Ca thì đi đâu cũng được.

Nhìn thấy hắn ngoan ngoãn biến trở về bản thể, Tang Ca không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, nàng còn tưởng phải tốn một phen miệng lưỡi để dỗ dành hắn nữa cơ.

Liên Trì lúc mang bộ dạng con người thì vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lúc trở về bản thể thì lại không như thế. Hắn ỷ vào việc Tang Ca có niềm yêu thích đặc biệt đối với động vật có lông mềm, cho nên

không chút kiêng nể lè lưỡi liếm lòng bàn tay nàng.

Đối với những thứ mà bản thân yêu thích, Tang Ca phá lệ tha thứ cho hành động đó của hồ ly.

Cung U Lan của Phong Liên Dực vẫn quạnh hiu như cũ. Đi qua từng đoạn hành lang dài, cuối cùng Tang Ca cũng nhìn thấy Phong Liên Dực đang phơi thuốc ở trong sân.

Gương mặt hắn bình lặng như nước, hành động trên tay lại như nước chảy mây trôi, kết hợp với khung cảnh u lãnh nơi đây không khỏi khiến cho người ta có cảm giác năm tháng bình lặng êm đềm.

Trong lòng Tang Ca cũng thấy thoải mái hơn, nàng nâng chân đi về phía hắn.

Nhưng còn chưa đi được hai bước thì Phong Liên Dực như có mắt ở sau lưng, hắn bỗng lạnh giọng nói: "Đừng đạp lên thảo dược của ta."

Tang Ca cúi đầu nhìn xuống, nàng nhấc chân ra, quả nhiên nhìn thấy một gốc Linh Chi nhỏ bằng ngón tay cái bị nàng đạp trúng hiện ủ rũ không chút sức sống.

Tang Ca cảm thấy hơi có lỗi: "Xin lỗi, ta không để ý."

Chỉ thấy Phong Liên Dực phất phất tay, hắn cũng không thật sự để tâm tới gốc Linh Chỉ đó lắm, thứ khiến hắn quan tâm chính là con hồ ly nằm trong tay nàng.

Phong Liên Dực liếc mắt nhìn qua, tới khi ánh mắt chạm phải hồ ly như tay nàng thì không khỏi dừng lại lâu hơn một chút.

"Quả trứng đó nở rồi à?" Hắn mở miệng lạnh nhạt nói, tuy rằng giọng điệu bình tĩnh nhưng vẫn không che dấu nổi sự kinh ngạc trong đó.

Tang Ca gật gật đầu, sau đó đưa hồ ly trong lòng bàn tay ra: "Trả cho các ngươi."

Phong Liên Dực vươn tay muốn túm lấy hồ ly, nào ngờ vừa mới đưa

tay ra đã bị móng vuốt hồ ly cào cho một cái. Móng vuốt cực kỳ sắc bén, tuy rằng mới chỉ sượt nhẹ qua lòng bàn tay Phong Liên Dực nhưng cũng khiến bàn tay hắn máu tươi đầm đìa.

Chứng kiến hành động đó của hồ ly, Tang Ca âm †hầm kinh ngạc. Nàng chưa từng thấy Liên Trì có phản ứng kháng cự lớn như thế, ngay cả lúc đối mặt với Huyết Vũ, nó cũng chỉ là có loại địch ý mơ hồ, nhưng cũng không có hành động gì quá đáng hơn, vậy mà bây giờ lại động thủ với Phong Liên Dực.

Phong Liên Dực nhanh chóng dùng linh lực làm lành vết thương, nhưng miệng vết thương lại giống như khe nứt thiên địa, dùng cách nào cũng không thể khiến vết thương khép lại được, máu cũng không thể cầm.

Phong Liên Dực có thể cảm giác được từ miệng vết thương đang phát ra một loại lực lượng đối chọi với lực. lượng nguyên bản của hắn, loại lực lượng đó còn không ngừng cần nuốt lực lượng của hắn. Hắn không dám dùng linh lực khôi phục vết thương nữa, chỉ đành để mặc. cho máu chảy như vậy.

Tang Ca nhìn thấy bàn tay hắn chảy máu đầm đìa không nhịn được nói: "Tay của ngươi..."

"Không có vấn đề, chỉ là không nghĩ tới tính khí nó còn rất lớn... Phong Liên Dực hơi ngừng một lát, sau đó mới nói tiết. Nếu nó đã không muốn theo ta, vậy thì tiếp tục để nó ở chỗ quận chúa Tang Ca vậy, quận chúa Tang Ca không có ý kiến gì chứ?"

"Ta..." Có ý kiến!

Câu này của nàng còn chưa nói hết đã bị Phong Liên Dực cắt ngang: "Thủ pháp bày kết giới kia có rất nhiều chỗ huyền diệu, ta tin rằng quận chúa Tang Ca còn nhiều chỗ vẫn chưa nhìn ra đúng không?”

"Ta..." Tang Ca có hơi dao động. "Để nó đi theo ta thì ta phải tốn thời gian chăm sóc nó, sợ rằng sẽ không có thời gian dạy cho quận chúa đâu."

"Được thôi." Tang Ca gật đầu không chút do dự, dù sao để Liên Trì đi theo nàng cũng không mất miếng thịt nào, nhưng trận pháp kia nếu như Phong Liên Dực không chỉ dạy thì có lẽ nàng sẽ không ngộ ra được.

Chương 48: C48: Đừng sợ ta sẽ bảo vệ nàng

Có lẽ Phong Liên Dực không ngờ nàng lại đồng ý nhanh như thế, cho nên lúc nghe được câu trả lời của nàng hắn có hơi ngớ ra, nghẹn lại một lúc sau đó mới dẫn đầu đi trước: "Theo ta."

Tang Ca chớp chớp mắt, sau đó cũng đi theo hắn vào trong đình viện.

"Ngươi vào trong đình viện kia chờ ta trước, ta đi lấy một vài thứ."

Phong Liên Dực đang đi bỗng dưng dừng lại, hắn chỉ tay vào đình viện phía trước sau đó quay người rời đi. Cũng không thèm để tâm xem nàng có nghe hay không. Chỉ là lúc đi ngang qua Liên Trì, hắn bỗng thấp giọng nói một câu: "Ý chí Thiên địa? Vậy mà lại không hút khô linh lực của Tang Ca, chậc chậc, đúng là kỳ lạ."

Câu này của hắn dùng cách truyền âm để nói cho Liên Trì nghe, ngoại trừ những người có thực lực lợi hại hoặc ngang bằng hắn mới có thể nghe được, nếu không thì tuyệt đối sẽ không biết.

Liên Trì nghe vậy, đôi mắt hồ ly khẽ mở, đối diện với ánh mắt đầy châm chọc của Phong Liên Dực, hồ ly cũng lạnh lùng đáp lại: Không khiến ngươi quản!"

Hắn hơi ngừng một lát, sau đó mới cười lạnh nói: "Chỉ là một thứ bổ sung lực lượng cho ta mà cũng dám đứng trước mặt ta nhiều lời. Chẳng lẽ ngại mạng mình quá dài?"

Gương mặt Phong Liên Dực lập tức đen xì, hắn phất tay áo bỏ đi.

Hồ ly nhìn bóng lưng rộng lớn của Phong Liên Dực, khẽ lè lưỡi ra liếm môi sau đó nghĩ thầm trong đầu: Kẻ này lại mạnh hơn rồi, muốn xử lý xem ra phải mất chút thời gian.

Trong mắt của Liên Trì, tất cả những thứ xung quanh hắn đều là đồ ăn. Ngoại trừ Tang Ca, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong đầu hắn vẫn luôn vang lên một giọng nói: Không được làm tổn thương nàng.

Liên Trì không biết suy nghĩ này có từ đâu, hắn chỉ biết chỉ cần nàng không vui, hắn cũng sẽ thấy buồn bực, chỉ cần thấy nàng rơi lệ, hắn sẽ đau lòng. Chấp niệm đối với Tang Ca của hắn quả thật rất sâu đậm, đôi khi Liên Trì nghĩ, phải chăng kiếp trước hắn đã từng quen Tang Ca, cho nên kiếp này mới nhớ nàng tới như vậy?

Nhưng... Ý chí Thiên địa... Thì làm gì có kiếp trước?

Tang Ca tưởng lần này cũng phải chờ rất lâu, nào ngờ Phong Liên Dực vừa mới rời đi chưa tới hai tuần trà hắn đã trở về. Trên tay còn cầm thêm một quyển trục. Quyển trục đã có màu ố vàng, xem ra đã có từ lâu lắm rồi.

Chỉ thấy Phong Liên Dực đặt quyển trục lên bàn đá, sau đó hắn ngồi xuống ghế đá bên cạnh, ôn tồn nói: "Ngươi có từng nghe qua Phượng Đồ đằng bao giờ chưa?"

Tang Ca thành thật lắc đầu. Phượng Đồ đằng, ba chữ này nghe rất quen thuộc, nhưng nàng có thể khẳng định, nàng chưa bao giờ nghe thấy nó.

"Chuyện này nói ra thì dài. Phải kể từ ba nghìn năm trước..." Nhìn thấy điệu bộ muốn kể chuyện xưa của hắn, khóe miệng Tang Ca giật giật, nàng giơ tay lên ngắt lời Phong Liên Dực: "Đừng, vậy thì kể ngắn gọn."

"Phượng tộc diệt tộc, pháp bảo phượng tộc là Phượng Đồ đăng bị chia thành ba quyển trục, một quyển nằm trong tay ta, một quyển nằm trong tay vị Vương còn lại của Phượng tộc, còn quyển cuối cùng thì biệt tích. Truyền thuyết kể lại, kẻ nắm giữ được ba quyển trục này sẽ có được năng lực vĩnh sinh bất diệt của Phượng hoàng, có được lực lượng vô cùng tận do tổ tiên Phượng tộc vì đời sau cung cấp."

"Vậy thứ này là..."

Phong Liên Dực gật đầu: "Đây là Phượng Đồ đẳng quyển trung."

Nhìn quyển trục cũ kỹ trên bàn đá, nàng không khỏi †ò mò đưa tay lấy xem thử, quyển trục lạnh buốt, trọng lượng không lớn, cầm trên tay cũng không có cảm giác gì đặc biệt, không khác quyển trục bình thường là bao.

"Thứ này thật sự là Phượng Đồ đẳng ư?" Tang Ca không khỏi nghỉ ngờ Phong Liên Dực đã cầm phải một quyển giả, nếu không sao nàng lại không cảm giác được lực lượng của thứ này.

Chỉ thấy Phong Liên Dực ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ: "Phượng Đồ đẳng đang ở trạng thái phong ấn, đương nhiên không thể cảm giác được lực lượng của nó.

Tang Ca gật gật đầu, xong: "...Chuyện này thì liên quan gì tới việc ta muốn học bày kết giới?"

Phong Liên Dực chỉ hận rèn sắt không thành thép, hắn nghiến răng nói: "Phượng tộc giỏi nhất về bày kết giới, mặc dù lực lượng như quyển trục này không thể dùng nhưng những thứ được viết trên nó vẫn có ích."

"Vậy trận pháp kia của ngươi là học từ Phượng tộc?" Nhưng sự chú

ý của Tang Ca lại đặt ở chỗ khác, hóa ra trận pháp kia không phải là do Phong Liên Dực sáng tạo. ra.

Phong Liên Dực không đáp, xem như là ngâm thừa nhận.

Tang Ca lập tức hứng thú bừng bừng mở quyển trục ra xem thử, trên đó có ghi chép lại rất nhiều trận pháp kỳ lạ nàng chưa từng thấy bao giờ, có cách bày trận, cách phá giải. Nàng càng xem càng thấy yêu thích không nỡ buông tay, cho nên rụt rè nói: "Có thể cho ta mượn không? Không nhiều, chỉ cần hai ngày thôi!"

Phong Liên Dực dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn nàng, xong vẫn gật đầu: "Tùy tiện, chỗ nào không hiểu có thể tới hỏi ta"

Nàng lập tức nở nụ cười rạng rỡ, sợ hắn đổi ý cho nên nhanh chóng nhét quyển trục vào trong vạt áo trước ngực, sau đó đứng dậy rời đi.

Sau Khi bóng dáng của nàng khuất xa, Huyết Vũ đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh Phong Liên Dực, ánh mắt hắn nhìn vị Phong thần chủ nổi tiếng Tam giới này tràn đầy kinh ngạc.

Hồi lâu sau hắn mới trầm giọng nói: "Sao ngươi lại đưa Phượng Đồ đẳng cho nàng ta?”

"Giữ lại cũng vô dụng, chỉ bằng đưa cho nàng ta sử dụng."

Huyết Vũ nở nụ cười châm chọc: "Không sợ sau khi nàng ta khôi phục lực lượng và ký ức sẽ quay lại cắn chúng ta à? Đừng quên thỏ nhỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người?"

Phong Liên Dực tự châm cho mình một chén trà, sau đó tiện tay cầm lấy chiếc khăn tay mà Tang Ca đánh rơi nhét vào người Huyết Vũ, tiếp đó mới lạnh nhạt đáp: "Chuyện năm đó chẳng hề liên quan tới chúng ta, nói thẳng ra thì cùng lắm chúng ta chỉ là trơ mắt đứng nhìn không ra tay giúp đỡ mà thôi, so với chúng ta, người mà nàng

ta cần phải đối phó nên là Liên Trì mới đúng."

Nhắc tới Liên Trì, Huyết Vũ đột nhiên nhớ ra chuyện bản thân nghỉ vấn bấy lâu: "Ngươi nói Liên Trì thật sự chuyển sinh rồi sao?"

"Ngươi còn không nhìn ra sao?" Phong Liên Dực lúc này cũng nghiêm túc hẳn lên.

"Thế mà quả trứng kia lại thật sự là hắn, thật quá kỳ diệu!" Huyết Vũ xoa xoa cằm, đôi mắt quyến rũ khẽ chớp. Trong lòng trăm mối nghỉ ngờ cuối cùng đã dần được gỡ bỏ. Nhưng Liên Trì đã chuyển sinh, vấn đề mới lại đến: "Ngươi nói hắn có tìm tới chúng ta không?"

Hiếm khi có chuyện Phong Liên Dực không biết, lần này hắn lại lắc đầu: "Không biết, nhưng từ quan sát ban nãy của ta xem ra, hắn không có ký ức."

"Không có ký ức ư?"

Huyết Vũ bỗng nở nụ cười yêu dị: "Xem ra việc mượn tay Tang Ca giết hắn cũng không phải là không có khả năng."

"Rất khó." Nhưng Phong Liên Dực lại không cho. cách này là đúng, hiện tại thân phận của Tang Ca là quận chúa Ma tộc, nếu như làm không cẩn thận sẽ dẫn tới phiền phức không đáng có.

Huyết Vũ híp mắt, nốt ruồi son nơi khóe mắt sinh động như thật: "Phải thử mới biết được."

Tang Ca ở nơi xa bỗng nhiên cảm thấy dựng hết cả tóc gáy. Nàng đột nhiên cảm nhận được sát ý nồng đậm hướng về phía mình, nhưng sát ý này tới nhanh đi cũng nhanh, khiến nhất thời nàng vẫn chưa thể phát hiện ra sát ý này tới từ đâu. Tang Ca sinh lòng cảnh giác, bàn tay bất giác siết chặt tay nhỏ của Liên Trì.

Liên Trì đã biến thành hình người, nhận ra sự cảnh giác của nàng, hắn cũng nắm chặt lấy tay nàng, sau đó trầm giọng nói: "Đừng sợ, cho dù có chuyện gì xảy ra ta cũng sẽ bảo vệ nàng."

Chương 49: C49: Bổn tọa thật muốn bóp chết nó

Bản lĩnh của Liên Trì nàng đã được lĩnh giáo qua, quả thật hắn nói câu này cũng không có gì là không ổn, nhưng nếu hắn là một nam nhân trưởng thành nói câu này với nàng, thì ắt hẳn nàng sẽ rất cảm động, đáng tiếc, hắn chỉ là một hài tử chưa trưởng thành, nói câu này lại có hơi... Buồn cười.

Tang Ca cốc đầu hắn một cái, cười cười nói: "Được. rồi, vậy ngươi phải mau mau trưởng thành để bảo vệ ta đấy nhé."

Liên Trì lập tức ủ rũ, hắn cũng đâu có muốn ở trong bộ dạng hài tử, nhưng hắn mới sinh ra không lâu, muốn trưởng thành phải chờ một thời gian rất dài.

Nếu bế quan tu luyện thì nhanh nhất cũng phải mất một trăm năm mới có thể trưởng thành hơn bộ dạng bây giờ. Liên Trì thầm hạ quyết tâm, trong vòng một trăm năm, Tang Ca chỉ ở lại Ma tộc làm sâu gạo thì có lẽ sẽ an toàn, sau này hắn bế quan xong, thực lực thăng tiến thì việc bảo vệ cho nàng lại càng dễ dàng hơn.

Nhưng suy tính của Liên Trì lại không thể nào so được với suy tính của Thiên đạo, một trăm năm... Nói ngắn cũng không ngắn, nói dài lại không dài, nhưng đủ để xảy ra rất nhiêu chuyện, chỉ sợ tới lúc Liên Trì bước ra ngoài đã cảnh còn người mất...

Tuy nhiên Liên Trì lại không cách nào biết được. chuyện này, hiện tại hắn chỉ một lòng muốn mạnh lên: "Tang Ca, ta muốn bế quan tu luyện."

Tang Ca nghe vậy không khỏi kinh ngạc, xong nàng cũng không ngăn cản, bế quan để thực lực thăng tiến là chuyện tốt, hơn nữa nếu bế quan hắn sẽ không quấn lấy nàng, nàng cũng sẽ bớt mất một cái đuôi. Bế quan đúng là... Không thể nào tốt hơn!

Tang Ca như mẹ già nhìn thấy con trai đã trưởng thành, nàng vui mừng nói: "Ngươi muốn bế quan ở đâu, †a sẽ chuẩn bị giúp ngươi!"

Hiếm khi nào Liên Trì lại từ chối yêu cầu của nàng như lần này, hắn lắc đầu nói: "Không cần, tự ta sẽ tìm nơi bế quan."

Tang Ca cầu còn không được, nàng nở nụ cười rạng rỡ, hào hứng nói: "Vậy ngươi muốn bế quan bao lâu? Chừng nào thì bắt đầu?”

Nhìn thấy nụ cười của Tang Ca, Liên Trì cũng cười theo: "Ta muốn bế quan một trăm năm, ngày mai sẽ đi."

Nàng có hơi tiếc nuối, một trăm năm... Có hơi ít. Nếu như hắn bế quan lâu một chút thì tốt rồi.

Còn về phần Huyết Vũ, trong khi hắn trăm suy ngàn tính để Tang Ga và Liên Trì tự chém giết lẫn nhau thì lại không tính được tới bước Liên Trì sẽ đi bế quan. Tới khi hắn biết được chuyện này thì Liên Trì đã đi được hơn mười ngày, muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu, Huyết Vũ tức tới hộc máu.

Tất nhiên, hiện tại hắn vẫn chưa biết chuyện đó cho nên vẫn hứng thú bừng bừng kể cho Phong Liên Dực nghe về kế hoạch của mình.

Phong Liên Dực không có thời gian ngồi nghe hắn lảm nhảm, nghe thấy đề nghị ban nãy của Huyết Vũ, hắn mất kiên nhẫn mắng một tiếng: "Ngu xuẩn!"

Nhìn thấy bộ dạng Huyết Vũ còn muốn tiếp tục nói, cuối cùng Phong

Liên Dực cũng không nhịn nổi nữa, bàn tay nhanh như chớp giơ ra đánh vào phần gáy của hắn. Huyết Vũ chỉ kịp trợn tròn mắt, sau đó ngã gục xuống đất.

Phong Liên Dực thuận thế ngồi xuống bên cạnh hắn, dùng tay bóp miệng Huyết Vũ ra để máu từ lòng bàn tay của mình nhỏ giọt vào miệng hắn. Không lâu sau, Huyết Vũ đột nhiên mở bừng mắt, khí thế quanh người cũng khác hẳn khi trước, đôi mắt chỉ toàn lạnh nhạt hờ hững không còn sự linh động giống ban nãy.

Nhìn thấy hắn đã tỉnh, Phong Liên Dực cũng không tiếp tục cho hắn uống máu nữa. Lại nói, Huyết Vũ cũng đã đẩy tay hản ra ngoài rồi tự mình đứng dậy.

Chỉ thấy hắn đưa tay lên sờ sờ phần gáy, sau đó lạnh nhạt nói: "Ngươi lại đánh bổn tọa à? Lần sau ra tay nhẹ một chút, dù sao cũng là thân thể của bổn tọa."

Phong Liên Dực không trả lời câu hỏi đó của hắn mà hỏi vấn đề khác: "Lần này ngươi có thể ra ngoài được bao lâu?"

"Máu của Bạch Xà, cộng thêm máu của ngươi... Nhiều nhất là hai ngày."

"Hai ngày? Không đủ, có thể kéo dài thêm được không?" Phong Liên Dực nhíu mày hỏi.

Lần này Huyết Vũ trầm mặc rất lâu, gương mặt hắn như phủ thêm một lớp băng sương, sau đó mới dùng ngữ điệu tiếc hận nói: "Không được, bổn tọa sắp tới thời kỳ độ kiếp, khoảng thời gian này phải tiết kiệm lực lượng tập trung vượt qua kiếp nạn, không thể phân tán lực lượng đi đối phó với hắn."

Nhắc tới hắn, Phong Liên Dực cũng không khỏi chán ghét nói: "Mỗi lần nhìn thấy kẻ kia dùng thân thể của ngươi làm những điều ngu

xuẩn là ta lại không nhịn được muốn bóp ch,ết hắn."

Giọng nói Huyết Vũ lúc này cũng đầy sát khí: "Bổn tọa cũng muốn bóp c,hết nó, nói gì tới ngươi!"

Hắn hơi ngừng một lát, sau đó mới nói tiếp: "Khoảng thời gian bổn tọa không có ở đây, hắn lại dùng thân thể bổn tọa gây ra tai họa gì nữa?”

"Cũng không có gì nhiều, nếu có thì chỉ là việc ký huyết khế với Tang Ca..."

"Ngu xuẩn! Nếu không phải do hắn thì bổn tọa cần gì phải phí sức với một con kiến hôi chứ!" Nghĩ tới việc này, Huyết Vũ lại càng bực mình. Không phải là hắn không thể giải Huyết khế, nhưng phá giải nó là đi ngược với đạo trời, phải chịu phản phệ. Thiên kiếp của hắn lại sắp tới gần, càng những lúc như thế này thì lại càng phải tiết kiệm lực lượng, nếu không rơi vào tình huống vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không giải Huyết khế với Tang Ca vội.

"Tranh thủ hai ngày trở về Xà tộc của ngươi một chuyến đi, mấy tên Xà yêu kia sắp lật tung cái ngôi Xà Vương của ngươi rồi đấy." Phong Liên Dực cũng không để ý tới Huyết Vũ nữa, ném lại một câu sau đó xoay. người đi vào trong phòng.

Huyết Vũ nghe thấy hắn nói như vậy thì cười lạnh một tiếng: "Hổ không ra oai lại tưởng bổn tọa là mèo con, xem ra bổn tọa đã nhân từ với các ngươi quá rồi... Bạch Xà!"

Hắn vừa gọi lên hai chữ Bạch Xà, thì thân thể Bạch Xà ở một nơi xa xôi bỗng nhiên cảm giác được chủ nhân triệu hoán, một cỗ lực lượng kéo thân thể nó về phương hướng của Huyết Vũ, mặc cho Hắc khí trong thân thể nó kháng cự thế nào cũng vô dụng.

Thoát một cái, trên bàn tay Huyết Vũ đã xuất hiện thêm một con

Bạch Xà nhỏ, Bạch Xà khế dụi dụi vào tay. hắn như có ý muốn lấy lòng.

Huyết Vũ chỉ nhàn nhạt liếc nó một cái, nhưng lại khiến cho Hắc khí ở trong thân thể Bạch Xà rợn tóc gáy, có cảm giác như bị người ta đặt trước lưỡi kiếm sắc bén. Xong Huyết Vũ cũng không làm gì nó, mà là phất †ay thuấn di trở về Xà tộc.

Thời gian chỉ có hai ngày, sau đó hắn sẽ lâm vào. ngủ say. Vì thế thời gian này nhất định không được lãng phí.

Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ chuyện này chính là quãng thời gian lịch sử đen tối nhất của hung thú Huyết Đằng Xà, Huyết Vũ.

Ai mà ngờ được rằng trong thân thể của hắn lại có tận hai linh hồn chen chúc nhau. Chuyện phải kể từ lúc hắn tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, nguyên khí đại thương bị cô hồn dã quỷ từ đâu tới muốn chiếm lấ,y thân thể, nhưng Huyết Vũ cũng không phải ăn chay, hắn dùng lực. lượng đối kháng lại lại càng khiến hắn rơi vào tình cảnh rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Cuối cùng đạt tới trạng thái cân bằng hai linh hồn cùng chung một thân thể. Với một người tâm khí cao ngạo như Huyết Vũ, sao hắn có thể chịu được chứ, nhưng với tình trạng nguyên khí đại thương của hắn, muốn giành lại quyền khống chế thân thể vô cùng khó khăn. Cho nên hắn đành nhẫn nhịn chờ tới khi khôi phục hoàn toàn mới bắt đầu tranh đoạt thân thể.

Chỉ có điều Huyết Vũ cũng không nghĩ tới, kẻ cô hồn dã quỷ kia mất trí nhớ, trong khoảng thời gian hắn ngủ say lại dùng ký ức của hắn như của bản thân mình, tự nhân bản thân là Huyết Đằng Xà. Tuy vậy nhưng bản nhân với kẻ giả mạo vẫn hoàn toàn khác nhau, người nhận ra điểm khác đó chính là Phong Liên Dực. Lần đó suýt nữa Phong Liên Dực đã bóp nát thân thể này. May. mà hắn kịp thời tỉnh lại giải thích cho Phong Liên Dực nghe, sau đó lại nửa uy hiếp nửa dụ dỗ để Phong Liên Dực tạm thời trông coi thân thể mình.

Nhưng chuyện này nói ra quả thực rất mất mặt, cho. nên ngoại trừ Phong Liên Dực, không còn người thứ ba biết tới sự tồn tại của kẻ cô hồn kia.

Chương 50: C50: Mỹ nhân diễm linh cơ

Tương truyền ở Tuyết Liên Hoa Cảnh Yêu giới có cất giữ một bảo vật. Không ai biết bảo vật đó là gì, chỉ biết rằng từ khi Yêu Vương Yểm Huyền Linh lên nhậm chức, ngài ấy đã cất bảo vật ở đó, sau đó bày tầng tầng lớp lớp. kết giới để che dấu nó. Sau này Yêu Vương độ kiếp thất bại, lâm vào ngủ say ngàn năm, sự tồn tại của bảo vật đó lại càng trở nên bí hiểm hơn.

Nhưng có lẽ không ai ngờ tới, bảo vật mà Yêu Vương cẩn thận cất giữ, lại là một thiếu nữ xinh đẹp...

"Quả nhiên là vưu vật." Người nam nhân trung niên dùng bàn tay nhăn nheo chạm nhẹ lên bề mặt huyền băng ngàn năm, giọng điệu si mê nói.

Bên trong khối Huyền băng ngàn năm đó nhốt một thiếu nữ tuổi đôi mươi, gương mặt xinh đẹp quyến rũ, mắt phượng mày ngài, môi hồng da trắng, trái ngược với gương mặt yêu dị đó, đôi mắt của nàng lại như tuyết liên ngàn năm, lạnh như băng, bộ dạng cao lãnh không dễ tới gần. Quyến rũ lại lạnh lùng, bộ dạng này quả thật khiến nam nhân say mê tới chết đi sống lại.

"La đại nhân, mỹ nhân nhu mì như nước, nhiệt tình như lửa, đây chính là Diễm Linh Cơ danh chấn thiên hạ."

Phía sau người nam nhân trung niên đó là một tên hắc y vệ, hiện tại gã đang cúi người cung kính nói với kẻ trước mặt mình.

Kẻ được xưng một tiếng đại nhân lúc này đang dùng ánh mắt thèm

thuồng nhìn mỹ nhân Diễm Linh Cơ đang bơi lội trong khối Huyền băng ngàn năm.

Mỹ nhân như phát hiện ra có người quan sát mình, gương mặt xinh đẹp ghé sát tới gân khối Huyền băng. Dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm ra bên ngoài khối Huyền băng.

La đại nhân lập tức kích động: "Nàng ấy nhìn thấy chúng ta ư?"

Hộ vệ nghe vậy thì lắc đầu đáp: "Nàng ta chỉ có nhìn thấy bóng của mình."

Bỗng mỹ nhân trong Huyền băng lùi người ra xa, xoay một vòng trong nước, linh lực chậm rãi tụ lại xoay tròn trong lòng bàn tay nàng, nàng nghiêng đầu mỉm cười, sau đó đánh một chưởng đó về phía khối Huyền băng.

Huyền băng rung chấn không nhẹ, dọa cho La đại nhân tái mặt vội vàng lui về phía sau vài bước.

"Như vậy làm sao ta có thể hưởng được?"

Hắc y nhân lập tức nở nụ cười nịnh nọt: "Tuy rằng hiện tại nàng ta có nhiệt tình như lửa, nhưng rất nhanh sẽ trở nên nhu mì như nước." Vừa nói, hắn vừa chỉ tay về phía mỹ nhân Diễm Linh Cơ: "Đại nhân, ngài nhìn xem."

La đại nhân nâng mắt lên nhìn, chỉ thấy trong khối Huyền băng đột nhiên có nhiều thêm một luồng khí màu đỏ yêu dị, mỹ nhân vừa chạm phải luồng khí đó đã vội vàng co người lại, rụt về một góc của khối Huyền băng, tận lực tránh xa luồng khí kia.

Hắc y vệ đắc ý nói: "Có lẽ người nhốt nàng ta ở đây đã có ý điều giáo nàng ta trở thành một ca nô ngoan ngoãn nghe lời, cho nên tìm cách bào mòn đi sự sắc bén của nàng ta, theo như thuộc hạ thấy có

lẽ chưa tới hai tháng nữa nàng ta sẽ bị điều giáo trở nên ngoan ngoãấn hoàn toàn."

La đại nhân rất hài lòng với câu trả lời này, hắn chắp. tay sau lưng, xoay người rời đi: "Trở về Yêu giới thôi, xem ra đám người kia rất mong được nhìn thấy bảo vật mà Yêu Vương để lại đó... Ngươi hiểu ý ta chứ?"

Hắc y vệ chắp tay cúi người cung kính: "Thuộc hạ rõ! Yêu Vương không hề có bảo vật gì, bên trong Tuyết Liên Hoa Cảnh chỉ có một khối Huyền băng trống rỗng!"

Vị La đại nhân kia còn chưa kịp đáp lời thì bên trong Tuyết Liên Hoa Cảnh bỗng nhiên rung động mãnh liệt. Phải mất một khoảng thời gian hai người mới nhận ra là cửa đá bước vào Tuyết Liên Hoa Cảnh đang rung động, dường như có người đang dùng ngoại lực muốn xông vào bên trong.

Hắc y vệ tái mặt, vừa định bước ra xem xét tình hình thì cửa đá đã bị đập vỡ, vụn đá bay tung tóe vào bên trong, hắc ý vệ không kịp né tránh bị đá đập mạnh vào người, sau đó hắn lập tức phun ra một bũng máu, cuối cùng mất tri giác đổ gục xuống đất, không rõ sống chết.

Đôi mắt La đại nhân trừng lớn hết cỡ, vẻ sợ hãi trong mắt còn chưa tiêu tán, hắn ta trơ mắt nhìn thứ người không ra người quỷ không ra quỷ nện từng bước tới gần mình.

Thứ đó cao hơn hai thước, bộ dạng hung tợn, gương mặt bị vết sẹo to nhỏ che kín chỉ còn nhìn thấy đôi mắt màu đen tuyền, không hề có lòng trắng. Tay chân nó bị trói lại bằng pháp khí Huyền Thiết chỉ đặc chế dành cho kẻ tội đồ của Quỷ giới.

Nghe nói Huyền Thiết nặng hơn ngàn cân, đeo lên người lúc nào cũng sẽ có cảm giác như bị ngàn cây kim châm, hàng vạn con kiến

cẳn, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Tiếng Huyền Thiết va chạm lại với nhau loảng xoảng, dưới đôi mắt đầy hoảng sợ của La đại nhân, bàn tay thứ kia chộp lấy đầu hắn, nhẹ nhàng nâng La đại nhân lên như nâng một cái củ cải, sau đó nó dùng sức đập mạnh đầu La đại nhân vào bề mặt Huyền băng ngàn năm.

Lực đạo nó dùng không nhẹ, đầu La đại nhân ghim thẳng vào trên bề mặt Huyền băng, thân thể thì treo lơ lửng trên không. Máu từ đầu hắn chảy dọc xuôi xuống dưới cằm, nhỏ giọt tí tách đọng lại vũng dưới vị trí cách chân ba tấc.

Mỹ nhân bên trong khối Huyền băng nhướng mày, môi nàng khẽ mấp máy giống như là nói cho bản thân nghe. Nhưng cả La đại nhân và thứ kia lại có thể nghe rõ mồn một lời đó, nàng nói: "Ngươi còn chờ gì nữa?"

Tới tận bây giờ La đại nhân mới biết, nàng hoàn toàn có thể nhìn thấy, nghe thấy những thứ ở bên ngoài Huyền băng. Nhưng đã muộn...

Thứ kia nghe nàng nói như vậy thì bàn tay siết chặt lại, sau đó dùng sức đấm vào bề mặt khối Huyền băng ngàn năm. Huyền băng ngàn năm tưởng như cứng rắn thế nhưng lại không chịu nổi một kích của nó.

"Rắc! Rắc! Rắc!"

Từng tiếng rắc rắc vang lên, Huyền băng cứng rắn nháy mắt vỡ tan thành từng mảnh, nước từ trong khối Huyền băng chảy ồ ạt ra ngoài, thấm đẫm cả người La đại nhân.

La đại nhân còn chưa chết hẳn, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh nàng đi tới bên cạnh hắn, dùng tay nâng cằm hắn lên, cười nói: "Lão già, nhu mì như nước đã được thử rồi, tiếp theo chính là

nhiệt tình như lửa."

Nói xong, ngón tay thon dài của nàng khẽ lướt trên mặt hắn, tới khi ngón tay của nàng rời khỏi gương mặt La đại nhân thì gương mặt hắn đã bốc lửa cháy hừng hực.

Gương mặt La đại nhân vặn vẹo, hắn đau đớn há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không kịp nói chuyện, ngọn lửa nhanh chóng bao phủ cả người La đại nhân, khiến cả người hắn như ngọn đuốc sống cháy rực rỡ.

Mỹ nhân không thèm nhíu mày một cái, thứ kia nhìn thấy nàng thì quỳ một chân xuống, nàng thuận thế dẫm chân lên đùi nó, tiếp đó nghiêng người ngồi lên vai nó.

"Qủy Vô Song ngươi đến chậm." Diễm Linh Cơ vắt chéo chân, tà váy xẻ đôi lộ ra bắp chân trắng nõn như ngọc của nàng. Nàng nâng bàn tay, trong lòng bàn tay lập tức bùng lên ngọn lửa màu tím lạnh lẽo, nàng vừa chơi đùa ngọn lửa trong lòng bàn tay, vừa nghe giọng than thở.

Nhưng Qủy Vô Song không đáp lời nàng, hắn chỉ nên vững bước chân bước ra ngoài.

Trước khi Quỷ Vô Song hoàn toàn bước ra khỏi Tuyết Liên Hoa Cảnh, Diễm Linh Cơ quay đầu ném ngọn lửa trong tay về phía sau, hỏa diễm không cần chất dẫn cũng cháy phừng phừng, chẳng bao lâu sau, Tuyết Liên Hoa Cảnh thơ mộng đã chìm trong biển lửa.

Diễm Linh Cơ híp mắt nhìn biển lửa, cuối cùng lạnh lùng quay đầu đi.

Yểm Huyền Linh... Tạm biệt!

Chương 51: C51: Diễm linh cơ đùa với lửa cẩn thận thiêu luôn cả mình

Diễm Linh Cơ ngồi trên đỉnh Tuyết Liên ở Yêu giới, phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy một mảnh khói sương mờ ảo.

Nắng chiều tà rọi lên gương mặt xinh đẹp yêu diễm của nàng khiến đôi gò má của nàng ửng hồng lên, môi đỏ khẽ mở:Hản trở về rồi, ta nghe thấy tiếng hắn triệu hoán ta."

Vô Song Quỷ đứng bên cạnh nàng cũng mở miệng đáp lại, giọng nói của hắn lại thô sạn nghe như tiếng hai miếng sắt cọ vào nhau, chói tai đến ghê người. Hắn nói: "Đừng để ngài ấy đợi lâu."

Chỉ thấy mỹ nhân nghiêng lấy tay che miệng cười khúc khích, giọng nói lanh lảnh dễ nghe như tiếng suối chảy: "Vô Song Quỷ, khoảng thời gian này ngươi ở đâu vậy, sao trên người lại có phật ấn thế này?"

Vô Song Quỷ dơ hai tay bị Huyền thiết trói lại lên trời, tiếng Huyền thiết va chạm vào nhau kêu loảng xoảng, hắn bực bội nói: "Bị một tên đầu trọc tự cho là làm việc tốt giam giữ lại, bắt ta nghe hắn tụng kinh để thanh trừ ma tính của ta..."

Diễm Linh Cơ không khỏi ngạc nhiên: "Có thể bắt được ngươi, xem ra tên đầu trọc kia cũng sắp thành phật tới nơi!"

Lần này Vô Song Quỷ không đáp lời nàng, hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi, dường như nhớ về chu! gì đó không vui, chỉ thấy hắn cau mày, sau đó mới chán ghét nói: "Thực lực cũng tạm được, nhưng còn lâu

mới bằng ta, chỉ là trên người hắn có phật quang bảo phủ quá đáng ghét nên ta mới không muốn đánh với hắn mà thôi."

Nghe hắn nói như vậy, Diễm Linh Cơ không khỏi nghĩ thầm, để Vô Song Quỷ đánh giá thực lực tạm được, vậy. thì xem ra kẻ đó không thể xem thường. Tuy rằng giọng điệu lúc Vô Song Quỷ nhắc tới hắn là chán ghét, nhưng trong đó lại có thêm vài phần kiêng kị.

Phải biết, thực lực của Vô Song Quỷ không ai đoán được, ngay cả nàng cũng chưa chắc đã đánh thắng được hắn. Vậy mà bây giờ lại xuất hiện một người có thể đánh ngang tay với hắn... Diễm Linh Cơ bỗng nhiên thấy hơi hứng thú với tên đầu trọc mà Vô Song Quỷ nhắc đến. Nếu như có cơ hội, nàng cũng muốn thỉnh giáo thử một phen.

Tất nhiên, đó là việc của sau này, hiện tại nàng càng có việc quan trọng hơn phải làm.

Nàng vẫy vẫy tay với Vô Song Quỷ, híp mắt cười nói: "Đi thôi, chúng ta đi tìm hắn. Lâu ngày không gặp, ta cũng có hơi nhớ Liên Trì rồi."

Vô Song Quỷ rất nghe lời nàng, hắn quỳ một chân xuống, tình nguyện làm tọa ky cho nàng, sau đó nện từng bước chân xuống núi.

Trong khi Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ ra khỏi Yêu giới thì Huyết Vũ cũng vừa lúc trở về.

Hắn vừa là Xà Vương, cũng vừa là Yêu Vương. Đám người ở Yêu giới không nghĩ tới hắn lại trở về nhanh chóng như vậy, cho nên không kịp chuẩn bị gì cả, ngay cả vũ khí còn chưa kịp nâng lên đầu đã rơi xuống đất.

Huyết Vũ giết người không thèm chớp mắt, máu dính lên ống tay áo của hắn khiến hắn chán ghét không thôi, nhưng hiện tại hắn không đem theo nhẫn không gian, cho nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hành động của Huyết Vũ có thể nói là mang theo vài phần khí thế sét đánh không kịp che tai, chỉ qua một đêm, hơn ba mươi vị tư tế của Yếu giới bị giết sạch toàn bộ. Khiến cho ngày hôm sau cả Yêu giới một mảnh xôn Xao run sợ.

"Sáng nay vừa phát hiện ra thi thể ba mươi hai vị tư tế của Yêu giới, tất cả đều chết trong một đêm, ngươi có biết không?" Trong Yêu thành, những lời như thế này được nghe nhiều nhất trong ngày hôm nay.

"Ta nghe nói tất cả đều chết bởi một vết cứa ở cổ, không có một vết thương dư thừa nào khác! Ba mươi hai vị tư tế kia thực lực không yếu, có thể lặng im không một tiếng động ra tay như vậy, nhất định là một cường giả!"

"Ngươi thì biết cái gì, là Yêu Vương ra tay, ngài ấy đã trở về rồi!"

"Thật không, ngươi mau kể đi, mau kể đi!"

Trong một con hẻm nhỏ cách đó không xa, Vô Song Quỷ và Diễm Linh Cơ đứng sóng vai nhau nghe bọn họ thảo luận chuyện Yêu giới. Cũng nhờ đó nàng mới biết, đêm hôm qua Yêu giới lại xảy ra chuyện động trời như vậy.

"Yêu Vương ư?" Diễm Linh Cơ híp mắt, đoạn cong cong khóe môi nói: "Chắc chắn là tên Huyết Vũ trở về rồi".

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
2. Hẹn Kiếp Sau Gặp Lại Chàng
3. Thập Niên Hoa Hạ Miên
4. Trộm Sữa Uống
==========

Nàng khoanh tay trước ngực, âm hiểm nói: "Cố nhân đã lâu không gặp, nếu không đi bái phỏng thì thật không phải đạo cho lắm..."

Nhưng Vô Song Quỷ lại không có hứng thú này lắm, hắn khục khục vài tiếng rồi nói: "Không được, thực lực của ngươi chưa phải là đối thủ của hắn, đừng tìm phiền phức cho chủ nhân nữa."

"Ai nói ta muốn đánh nhau với hắn? Muốn làm cho. một người đau khổ, thiếu gì cách... Đi!" Diễm Linh Cơ quàng tay lên cổ Quỷ Vô Song, lời nói ra tuy rằng mềm mại nhẹ nhàng nhưng ngữ điệu lại là mệnh lệnh khó cãi.

Vô Song Quỷ chỉ đành nghe theo nàng. Tuy rằng hình thể hắn to lớn, nhưng tốc độ lại rất nhanh, lúc di chuyển chỉ để lại tàn ảnh, khiến cho đám yêu ở Yêu giới khi thấy hắn đi qua còn tưởng bản thân hoa mắt.

Yêu Cung rộng lớn nhưng lại hiu quạnh không một bóng người, chuyện này cũng một phần là do Huyết Vũ, mấy nghìn năm lên làm Yêu Vương nhưng số lần hắn ở Yêu Cung có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Cho nên Yêu Cung cũng không cần cung nữ hầu hạ.

Vô Song Quỷ và Diễm Linh Cơ không mất chút sức đã tiến vào trong cung.

Một chân Diễm Linh Cơ dẫm lên sàn nhà, cổ chân trắng nõn của nàng có treo một cái chuông bạc nhỏ, nàng vừa bước đi chuông bạc đã kêu leng keng. Diễm Linh Cơ không hề có ý thả nhẹ bước chân, cũng không quan tâm Huyết Vũ có phát hiện ra bản thân mình hay không. Tà váy của nàng xẻ đôi lộ ra đôi chân dài thẳng tắp. Vẻ phong tình bắn ra bốn phía, đáng tiếc nơi này lại không có ai thưởng thức nó...

Về phần Huyết Vũ, lúc này hắn đang điều tức trong phòng. Thời gian hai ngày của hắn sắp hết, lần này hắn ngủ say, có lẽ sẽ phải

chờ tới tận khi độ kiếp mới có thể tỉnh lại. Khoảng thời gian độ kiếp, không ai có thể chắc. chắn là khi nào, có thể là ngay ngày mai, cũng có thể là vài trăm năm nữa, hắn phải chuẩn bị thật kỹ càng.

Lúc Diễm Linh Cơ đẩy cửa bước vào, Huyết Vũ đang nhập định ở trên giường.

Ngay cả tiếng bước chân của nàng cũng không nghe thấy, xem ra hắn đã nhập định rất lâu rồi.

Nàng khẽ nâng bàn tay lên, ngọn lửa màu lam nhạt bùng lên cháy tí tách trong lòng bàn tay nàng. Diễm Linh Cơ vừa nghịch ngọn lửa vừa đi tới gần Huyết Vũ.

Cơ hội hiếm có thế này, không ném đá xuống giếng thì quả thật quá có lỗi với nàng rồi!

Chỉ tiếc định lực của Huyết Vũ vượt xa người thường, tuy rằng đang nhập định. Nhưng khi Diễm Linh Cơ tới gần cách hắn ba bước chân, hắn đột nhiên mở bừng mắt. Chính vì tự cưỡng ép tỉnh lại, vậy nên không thể tránh khỏi bị nội thương, một ngụm máu tanh ngọt trào. lên tận cổ họng. Nhưng nhìn thấy người trước mặt là ai, Huyết Vũ buộc mình nuốt ngụm máu đó xuống.

Ai cũng biết, để lộ sự yếu đuối của bản thân trước. mặt kẻ thù chính là tự tìm đường chết.

"Diễm Linh Cơ, đã lâu không gặp." Huyết Vũ mở miệng chào hỏi trước, ngữ điệu bình thản giống như bọn họ là cố nhân thân thiết vậy.

Diễm Linh Cơ có hơi tiếc nuối vì ám sát thất bại, nhưng nàng vẫn mỉm cười chào hỏi hắn: "Đúng thế, đã lâu không gặp. Kể từ lần ngươi nhốt ta vào Huyền băng, chúng ta chưa gặp lại nhau lần nào."

"Đáng tiếc, ngươi lại thoát ra được quá sớm, dã tính vẫn còn nguyên."

"Tuy rằng ngươi nhốt ta vào Huyền băng, nhưng chuyện này ta vẫn phải cảm ơn ngươi, nếu không, có lẽ ta đã chết vào năm đó rồi." Diễm Linh Cơ xoay bàn tay, ngọn lửa lam nhảy nhót trong lòng bàn tay nàng.

Ánh lửa hiện lên trong đôi mắt Huyết Vũ, hắn áp chế sự sao động trong người, bình thản nghiêng đầu nhìn nàng, lạnh nhạt nói: "Diễm Linh Cơ, đùa với lửa cẩn thận thiêu luôn cả mình."

Chương 52: C52: Nhất đóa liên nhược

Diễm Linh Cơ bật cười: "Huyết Vũ, ngươi nên lo cho. bản thân mình trước đi, ta xem ngươi có vẻ không ổn lắm đâu, để ta giúp ngươi một tay!"

Nàng vừa dứt lời, ngọn lửa trong tay như có sinh mệnh lao về phía Huyết Vũ. Huyết Vũ nhẹ nhàng tránh được ngọn lửa đó. Hắn đứng dậy, linh lực chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay, linh lực tan rồi lại tụ, mất mấy lần mới có thể tạo ra hình dạng đóa hoa sen mơ hồ, Huyết Vũ lại dùng thêm vài phần tiên pháp, lần này đóa hoa sen được tạo thành rõ nét, màu hồng đậm sinh động nhìn như thật.

"Từng nghe Nhất Đóa Liên Nhược của ngươi nổi tiếng khắp thiên hạ, hôm nay tận mắt chứng kiến mới biết lời đồn không phải là giả." Diễm Linh Cơ vẫn không nao núng, nàng chậm rãi quan sát đóa hoa sen trong tay hắn, sau đó mới nhẹ nhàng rút cây trâm màu đỏ trên đầu xuống, cười cười nói: "Yêu Vương đã có nhã hứng như thế, vậy nô gia đành phụng bồi thôi..."

Một đầu tóc của Diễm Linh Cơ đều do cây trâm kia chống đỡ, nàng vừa rút cây trâm xuống, tức thì mái tóc dài lập tức buông xõa tung bay trong gió.

Gương mặt nàng ửng hồng, đôi mắt yêu mị khẽ chớp, sóng tình trong mắt không ai vỗ cũng tự trào ra. Vẻ đẹp đó khiến vạn vật quanh nàng đều trở nên lu mờ.

Diễm Linh Cơ di chuyển cước bộ, tiếng chuông bạc vang lên leng keng, trâm ngọc trong tay nàng bị bao phủ một ngọn lửa lam nhạt,

tuy rằng nhìn qua không khác trâm thường là bao, nhưng Huyết Vũ không dám khinh thường.

Chỉ nhìn thấy Diễm Linh Cơ mở rộng lòng bàn tay, Hỏa cầu vùa xuất hiện trong lòng bàn tay nàng đã bao phủ lấy trâm ngọc. Bởi vì hỏa cầu xuất hiện, cho nên nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn không ít. Trán của Huyết Vũ rịn một tầng mồ hôi mỏng. Nhưng hắn không dám lơ là, tập trung nhìn vào hỏa cầu trong lòng bàn tay nàng.

"Tam Diệm Chân Hỏa!" Đúng lúc này Diễm Linh Cơ đột cao giọng lên.

Huyết Vũ còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy lồng ngực nhói lên, hắn cúi đầu nhìn xuống, nơi vị trí trái tim có ngọn lửa màu lam nhạt đang bốc cháy.

Làm thế nào... Nàng dùng cách gì?

Huyết Vũ đột nhiên nhớ tới ngọn lửa lúc đầu ở trong †ay nàng, tuy rằng một chiêu đó của nàng hắn né được, nhưng lại không ngờ đó chỉ là tàn chiêu che mắt.

Vậy những điều nàng làm trước mắt chỉ là huyễn thuật che mắt, nhằm kéo dài thời gian để Tam Diệm Chân Hỏa có thời gian xuất hiện cho việc hắn phát hiện ra.

Nhìn thấy Huyết Vũ vẫn bình tĩnh đứng đó, nói Diễm Linh Cơ không ngạc nhiên là giả, người bình thường chỉ cần trúng một ngọn lửa của Tam Diệm Chân Hỏa thì linh hồn cũng đã bị thiêu rụi rồi, nhưng Huyết Vũ vẫn có thể bình tĩnh như không có chuyện gì đứng đó.

Thực lực này quả thật không thể khinh thường.

Mùi máu tươi nhàn nhạt phiêu đãng trong không khí. Môi đỏ Diễm Linh Cơ khẽ mở, nàng lè lưỡi liếm môi, ánh mắt đầy hưng phấn.

Huyết Vũ rũ mắt nhìn miệng vết thương ở ngực, sau đó đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười quỷ dị.

Hản giơ tay kết ấn, động tác thoắt ẩn thoắt hiện, linh khí trong thiên địa không hề dao động, chứng tỏ chiêu của hắn dùng không hề có sự phụ trợ của linh khí. Lần này Huyết Vũ quả thật rất nghiêm túc, trong không trung bỗng nhiên xuất hiện một trận mưa cánh hoa sen, lá sen phiêu đãng trong không khí, trận mưa cánh sen này lấy Huyết Vũ làm trung tâm, cánh hoa tung bay quanh thân thể hắn, như làm nền cho sự xuất hiện của Yêu Vương Huyết Đằng Xà Huyết Vũ.

Khung cảnh này thật sự rất thơ mộng, Diễm Linh Cơ cũng không cảm nhận được sát ý trong chiêu này của hắn. Nàng nâng tay, khế đón lấy một cánh hoa đang rơi lả tả xuống đất.

Cánh hoa tưởng như vô lực thế nhưng lại cứa rách ngón tay như ngọc của Diễm Linh Cơ. Máu từ ngón tay nàng nhỏ tí tách xuống mặt đất. Diễm Linh Cơ không dám đón lấy cánh hoa rơi nữa. Quanh thân nàng được bao phủ bởi một ngọn lửa màu lam nhạt, cánh hoa vừa chạm vào ngọn lửa đã bị thiêu rụi.

Nhưng điều khiến Diễm Linh Cơ ngạc nhiên hơn chính là cánh hoa bị thiêu rụi lại không biến mất mà là biến thành những hạt phấn li tị, lại tiếp tục tụ lại tạo thành cánh hoa khác. Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Chỉ với chiêu thức này của hắn thôi, Diễm Linh Cơ đã đoán được bản thân mình không đánh nổi hắn. Nếu như so về tiên pháp, căn cơ của nàng còn kém Huyết Vũ nhiều lắm. Đây mới chỉ là cảnh giới đầu tiên của Nhất Đóa Liên Nhược thế nhưng nàng đã khiến nàng phải kiêng kị như vậy, Diễm Linh Cơ không dám nghĩ tới cảnh giới cuối cùng của nó sẽ như thế nào.

Nàng từng nghe nói, những người nhìn thấy chiêu cuối cùng của

Nhất Đóa Liên Nhược hiện tại mộ đã xanh cỏ rất lâu rồi.

Đương nhiên Diễm Linh Cơ không ngốc, nếu như không đánh lại nàng cũng sẽ không cưỡng ép bản thân mình. Diễm Linh Cơ xoay đầu muốn chạy, nhưng nàng lại phát hiện ra bản thân không thể di chuyển!

Từng tầng từng lớp cánh hóa bao phủ bên ngoài ngọn lửa lam nhạt, tuy rằng cánh hoa không mang theo. lực lượng nhưng lại khiến Diễm Linh Cơ phải bó tay, bởi vì cho dù có thiêu rụi hết lớp cánh hoa này sẽ lại lập tức có lớp cánh hoa khác thay thế.

Bất đắc dĩ không còn cách nào khác, Diễm Linh Cơ đành phải lớn tiếng gọi: "Vô Song Quỷ!"

Chớp mắt Vô Song Quỷ đã xuất hiện che chắn trước. mặt nàng. Hắn nhìn khung cảnh xung quanh sau đó lập tức ngạc nhiên nói: "Không phải đã nói không đánh nhau. sao?"

Diễm Linh Cơ tức giận: "Đâu phải là đánh nhau, mà là ta đơn phương bị đánh!"

Vô Song Quỷ: "..." Có khác nhau sao?

Vô Song Quỷ đưa tay xé từng lớp cánh hoa bao phủ bên ngoài thân thể Diễm Linh Cơ, tranh thủ lúc cánh hoa chưa bao phủ nàng nhanh chóng đỡ nàng lên vai, nháy mắt chạy biến.

Huyết Vũ trơ mắt nhìn Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ chạy thoát dưới mí mắt mình. Hắn đang dần bị mất quyền khống chế thân thể, cho nên không có cách nào đuổi theo bọn họ được. Thân thể Huyết Vũ mất hết sức lực, hắn rũ tay xuống, chiêu thức đang thi triển không được cung cấp lực lượng cho nên nhanh chóng tan biến, Huyết Vũ ôm ngực phun ra một bũng máu đen, sau đó gục người xuống đất ngất lịm đi.

Hắn vừa ngất đi không bao lâu, bên trong phòng lại xuất hiện thêm một hòa thượng mặc sáo cà sa đã cũ.

Hòa thượng cúi đầu nhìn Huyết Vũ trọng thương đang nằm trên mặt đất, lòng trắc ẩn khế động, hắn giơ tay vuốt nhẹ vị trí vết thương của Huyết Vũ, chỉ nhìn thấy Tam Diệm Chân Hỏa đang bốc cháy bỗng nhiên tắt phụt.

Hòa thượng khẽ thở dài, sau đó kéo Huyết Vũ lên giường, kéo chăn lại cho hắn. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt hắn ta đột nhiên phát hiện ra một cây trâm ngọc rơi trên mặt đất. Đó là cây trâm ngọc của Diễm Linh Cơ đánh rơi ban nãy. Không biết trong đầu hòa thượng nghĩ gì, thế mà lại nhặt cây trâm đó lên, nhẹ nhàng phủi bụi rồi nhét nó vào ống tay áo. Trâm ngọc còn mang theo mùi hương nhẹ thoang thoảng của nàng.

Tiếp đó hắn tung phật châu trong tay lên, miệng khẽ lẩm bẩm, phật châu như có linh tính xoay tròn trong không trung một vòng, tiếp đó phật châu bay về một hướng. Hòa thượng rũ mắt nhỏ giọng lẩm bẩm: "A dì đà phật." Sau đó mới chậm rãi đi theo hướng phật châu. Tuy rằng cử chỉ hắn chậm chạp, nhưng bước chân lại nhanh thoăn thoắt, chớp mắt đã đi xa ngàn dặm.

Nếu như Huyết Vũ còn tỉnh, hắn nhất định sẽ phát hiện ra hướng mà hòa thượng kia đi tới chính là hướng mà Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ chạy thoát.

Chương 53: C53: Vô tâm

Lúc hòa thượng kia tìm tới Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ, hai người đang bắt một con thỏ làm thịt.

Với thiên phú điều khiển lửa của mình, Diễm Linh Cơ có thể dễ dàng thiêu rụi bộ lông thỏ, nhưng Vô Song Quỷ có nói thế nào nàng cũng không chịu dùng lửa thiêu, không còn cách nào khác, hắn đành phải tự mình ngồi cạo lông cho nàng.

Con thỏ nhỏ xíu bị Vô Song Quỷ túm chặt trong lòng bàn tay thét lên chói tai, nhưng không thể thoát khỏi số mệnh của mình.

Hai người đứng bên cạnh một con suối, còn hòa thượng xuất hiện ở đầu bên kia con suối. Im lặng xuất hiện, không hề có chút tiếng động nào. Khiến Vô Song Quỷ nhìn thấy hắn mà ngơ cả người, bàn tay đang túm chặt con thỏ cũng thả lỏng hơn hơn không ít. Thỏ con như được đại xá, hé miệng cắn mạnh vào tay Vô Song Quỷ, xong trườn ra ngoài nhảy về phía hòa thượng.

Tất nhiên vết thương con thỏ kia gây ra Vô Song Quỷ chẳng buồn để ý, nhưng thứ hắn kiêng kị hơn cả chính là hòa thượng đứng bên bề đối diện đang vuố.t ve con thỏ trong tay.

"A di đà phật, ngã phật từ bi, súc sinh cũng là sinh mạng, sao có thể tự tiện lạm sát nó như vậy."

"Ngươi... Tên đầu trọc, sao ngươi có thể tìm ra ta?" Vô Song Quỷ kinh ngạc không thôi, rõ ràng hắn đã chạy rất xa, tại sao tên hòa thượng này lại có thể tìm tới?

"A di đà phật, bần tăng tự nhiên có cách, sát khí của thí chủ vẫn quá nặng, xin hãy theo bần tăng về để tiếp tục thanh lọc sát khí."

"Phi! Biến đi! Thanh lọc cái chó má gì chứ, ta không cần!"

Hòa thượng chắp hai tay lại trước ngực, rũ mắt nói: "Thí chủ, quay đầu là bờ, tội nghiệt của thí chủ... Tuy rằng phật pháp của bần tăng chưa thâm sâu, nhưng vẫn có thể độ hóa được, thí chủ đừng tự đẩy bản thân vào địa ngục nữa."

Vô Song Quỷ nghe vật thì đột nhiên cười lớn, hắn đấm một tay xuống mặt đất, tạo ra một cơn rung chấn nhè nhẹ, Huyền Thiết trong tay cũng vì thế mà vang lên loảng xoảng.

Vô Song Quỷ cười mãi không dứt, mãi lâu sau mới nghiến răng phun ra vài chữ: "Tên đầu trọc kia, ta vốn chui ra từ địa ngục, nói cái gì mà tự đẩy bản thân vào địa ngục chứ! Nói cho tên đầu trọc ngươi biết, địa ngục chính là nhà của tai"

Hòa thượng lắc đầu không cho là phải: "Chấp mê bất ngộ, vậy bần tăng đành đắc tội rồi."

Vô Song Quỷ hừ lạnh một tiếng, hắn kéo căng Huyền Thiết ở cổ tay mình ra, sau đó mới nói: "Phí lời! Muốn đánh cứ đánh!"

Hòa thượng không nói gì mà là đưa mắt nhìn thỏ con trên tay mình, thỏ con nhìn hắn bằng ánh mắt cầu xin, hắn vuố.t ve con thỏ, rồi nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, bần tăng không làm hại ngươi."

"Giả nhân giả nghĩa." Vô Song Quỷ bĩu môi châm chọc nói.

"Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa pháp, thí chủ tội gì phải như vậy." Hòa thượng cúi người xuống thả con thỏ trong tay, vừa không quên vỗ nhẹ vào lưng nó: "Đi đi"

Con thỏ hơi chần chừ một lát, sau đó tiến đến dùng mũi chạm nhẹ vào chân hòa thượng, rồi mới xoay người chạy biến.

Nào ngờ chưa tay được bao xa, đã bị một cỗ lực. lượng trói lại kéo về.

Con thỏ thét lên chói tai, cựa quậy muốn thoát, nhưng lý nào Diễm Linh Cơ lại tha cho nó, nàng khẽ búng tay, một ngọn lửa lập tức bùng lên bao phủ lấy con thỏ, cắn nuốt cả tiếng hét của nó, chưa được bao lâu, con thỏ chỉ còn lại nắm tro tàn phiêu đãng trong không khí.

Hòa thượng kia sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng lại trước hành động đó của Diễm Linh Cơ, tới lúc phản ứng lại muốn ra tay thì đã muộn.

"Cô..."

Hòa thượng nhìn nàng trân trối, giống như không thể tin được nàng sẽ làm như vậy.

Diễm Linh Cơ quay đầu nhìn tiên hòa thượng đó, ừm, mi thanh mục tú, là một tên hòa thượng rất tuấn tú, rất hợp mắt nàng.

Nàng phủi phủi tay đứng dậy, nở nụ cười yêu kiều lảnh lót: "Sao nào, thức ăn của ta mà cũng dám cướp, tên đầu trọc nhà ngươi đúng là lo chuyện bao đồng thật."

Sau đó nàng quay đầu huých huých khuỷu tay vào người Vô Song Quỷ đứng bên cạnh: "Đây có phải là tên hòa thượng mà ngươi nhắc đến không?”

"Ngoài hắn ra thì còn ai đáng ghét hơn nữa."

Nhận được đáp án mình muốn, nàng quay đầu nhìn tên hòa thượng lại lần nữa, hứng thú bừng bừng hỏi: "Đầu trọc kia, ngươi tên là gì?"

Bởi vì ban nãy nàng nằm trên mõm đá, cho nên váy. áo có hơi lộn xôn, bây giờ nàng lại ngồi vắt chéo chân, tà váy xẻ dọc lộ ra đôi chân dài trắng ngoấn đập vào mắt người đối diện.

Nhìn thấy bộ dạng đó của nàng, hòa thượng không dám nhìn lâu hơn, vội vàng dời ánh mắt, sau đó mới bình tĩnh đáp: "A di đà phật, bần tăng pháp hiệu Vô Tâm."

"Vô Tâm..." Diễm Linh Cơ lẩm nhẩm cái tên này vài lần trong miệng, sau đó mới nghiêng đầu chớp mắt hỏi: "Đã gọi là Vô Tâm, vì sao lại phải né tránh những thứ mà mình nhìn thấy, phải chăng hòa thượng ngươi vẫn còn tham luyến hồng trần?"

"A di đà phật, kinh phật có dạy, sắc tức thị khôn không tức thị sắc, đối với bần tăng, vạn vật trên thế này không phân nam nữ giàu nghèo đều là chúng sinh, mà chúng sinh thì chỉ đều có một hình dạng, đều cần được độ hóa."

"Vậy tại sao ngươi không dám nhìn chân ta? Ngay cả việc đối mặt với sắc dục của bản thân ngươi cũng không dám thì nói gì tới việc độ hóa người khác, hòa thượng ngươi nói điều này không phải mâu thuẫn lắm sao?"

Vô Tâm nhíu mày, xong vẫn đáp lời nàng: "Tại sao lại không dám, xưa kia Địa Tạng Vương Bồ Tát bước chân vào Địa Ngục để độ hóa ác linh há lại sợ ác linh vấy bẩn người, nay bần tăng không nhìn thí chủ, đó là sự tôn trọng của đấng nam nhi dành do phụ nữ yếu ớt, sao lại có thể liên can tới việc độ hóa chúng sinh. Phật có dạy..."

"Thôi được rồi." Diễm Linh Cơ cũng thật sợ hắn quá rồi, những đạo lý hắn nói nàng không hiểu, cũng không muốn đi giảng giải đạo lý với hắn. Nàng hình như có thể cảm nhận được tâm tình của Vô Song Quỷ khi đối mặt với tên hòa thượng này rồi.

Diễm Linh Cơ vẫy vẫy chân ngọc, tiếng chuông bạc. kêu leng keng vui tai, nàng bĩu môi: "Ngươi thật vô vị, Vô Song Quỷ, chúng ta đi!"

Diễm Linh Cơ đưa tay muốn kéo Vô Song Quỷ đi, nhưng nàng lại phát hiện bản thân không thể rời khỏi nơi này. Ngay cả Vô Song Quỷ bên cạnh cũng cứng ngắc đứng im.

Đôi mắt phượng của nàng trừng Vô Tâm đầu bên kia con suối một cái: "Ngươi có ý gì?"

"A di đà phật, sát ý của hai vị quá nặng, xin theo bần †ăng về Phạm Âm cốc đi thôi."

Diễm Linh Cơ giơ tay lên, lòng bàn tay của nàng bùng lên một ngọn lửa. Nàng chán ghét nói: "Ai muốn đi theo tên hòa thượng nhà ngươi chứ!" Nói xong, nàng lập. tức chỉ tay về phía Vô Tâm, chỉ nhìn thấy quanh người hắn bị bao phủ bởi ngọn lửa.

Nhưng ngọn lửa chỉ vây hãm hắn lại, chứ không thể đụng tới một góc áo cà sa của hắn.

Gương mặt hắn vẫn bình thản, còn bình tĩnh xoay chuỗi tràng hạt trong tay để niệm kinh.

Nhìn thấy thế, Diễm Linh Cơ bực bội đá một cái vào người Vô Song Quỷ: "Đáng ghét! Đây là thực lực tạm được mà ngươi nói đấy hả?"

Nàng thử đủ mọi cách, nhưng vẫn không tài nào rời đi được. Lúc này Vô Tâm đứng ở trong phòng tròn lửa đã xoay tràng hạt tới viên cuối cùng. Hắn bỗng nhiên ngừng lại, sau đó nhăm mắt niệm một bài kinh, bên trong kết giới nhốt bọn họ bỗng nhiên xuất hiện một trận mưa.

Diễm Linh Cơ còn nghe loáng thoáng thấy tiếng Phạm âm vang lên

trong tiếng mưa.

Bởi vì cơn mưa đến quá bất chợt, cho nên nàng không kịp chuẩn bị bị mưa thấm ướt cả người, váy áo. dính hết cả lại phác họa ra đường cong mỹ lệ, dáng người hoàn mỹ của nàng.

Điều đáng kinh ngạc hơn đó chính là sau khi trận mưa kết thúc, ngọn lửa bao phủ xung quanh Vô Tâm cũng biến mất không còn tung tích.

Chương 54: C54: Hỏa mị

"Ngươi..." Nói nàng không kinh ngạc chính là nói dối, rõ ràng ngọn lửa này của nàng là Tam Diệm Chân Hỏa được lấy từ địa ngục, ngoại trừ nước Cam Lồ trong truyền thuyết của Quan Thế Âm Bồ Bát, không thứ gì có kể dập tắt được.

Vậy mà tên hòa thượng này lại có thể gọi tới cơn mưa Cam Lồ. Phần pháp lực này đúng là không thể xem thường.

Ánh mắt Diễm Linh Cơ nhìn Vô Tâm bắt đầu kèm theo sự kiêng kị, nhưng ngoài mặt nàng vẫn thảnh thơi nói: "Không nghĩ tới tên hòa thượng ngươi cũng lợi hại thật!"

"Phật pháp vô biên, bần tăng cũng chỉ có chút tài mọn, không đáng được nhắc đến."

Diễm Linh Cơ rũ mắt, đong đưa chân ngọc, tiếng chuông bạc lại vang lên leng keng vui tai, hồi lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, cười nói một câu vu vơ: "Hòa thượng, ta đẹp nhỉ?"

Vô Tâm nhìn vào mắt nàng, chỉ thấy đôi mắt màu xanh ngọc kia đầy ý cười, đôi mắt ánh lên lấp lánh như hai viên thạch anh mà hắn từng thấy trong hoàng cung. Bởi vì pháp thuật nàng dùng thuộc hệ hỏa, cho nên vẻ đẹp của nàng cũng mang theo một chút nóng bỏng yêu dị.

Vô Tâm hơi ngẩn người một lúc, sau đó mới chắp. hai tay lại nói: "A di đà phật..."

Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị nàng cắt ngang, Diễm Linh Cơ nhảy xuống mõm đá, bước từng bước về phía Vô Tâm. Khóe miệng nàng vẫn cong lên, giọng nói yêu kiều đủ để hòa tan trái tim sắt đá của bất kỳ người nam nhân nào: "Ta rất đẹp, nhỉ?"

Y phục trên người nàng đã ướt đẫm bởi cơn mưa Cam Lồ ban nãy, mặc dù có thể dùng lửa để hong khô quần áo, nhưng Diễm Linh Cơ vẫn để mặc y phục ướt dính lên người mình. Dáng người của nàng đúng là dễ khiến người ta xịt máu mũi, rất xứng với hai chữ vưu vật mà nam nhân trong thiên hạ dùng để gọi nàng.

Diễm Linh Cơ càng tới gần, hắn lại càng ngửi được hương thơm thanh nhã trên người nàng. Chỉ thấy nàng vươn bàn tay ngọc ra về phía hắn, nghiêng đầu cười hỏi: "Rất đẹp, đúng không?”

Vô Tâm như người trong cơn mộng mị, cũng mơ hồ đáp lại lời nàng: "Ừ, nàng rất đẹp."

Nụ cười của nàng vẫn không đổi: "Vô Tâm, ta đẹp thế này, nếu bị nhốt lại ở một nơi không người nhìn thấy như Phạm Âm cốc không phải rất đáng tiếc hay sao? Nhỉ?"

"Không..." Hắn giật mình sực tỉnh, vội vàng muốn né tránh ra xa nàng, nhưng Diễm Linh Cơ đã đi trước một bước. Nàng vươn tay túm chặt lấy tay hắn, dịu dàng cười nói: "Hòa thượng..."

Âm cuối xoắn xuýt thành ba nửa, với bộ dạng này của nàng, ngay cả Đại La Kim Tiên ở đây cũng khó lòng mà chịu nổi, nói gì tới hòa thượng Vô Tâm còn chưa từng dạo qua hồng trần.

Hắn mới thanh tỉnh được chốc lát đã nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng: Ừ ừ... Đúng là không nên..."

"Vậy hòa thượng ngươi hãy thả ta đi, được không?"

"Ừ, nên thả... nên thả..." Vô Tâm vừa lẩm bẩm vừa bấm niệm pháp quyết, chưa đầy một khắc sau, Diễm Linh Cơ đã cảm nhận được linh khí thông thuận, rõ ràng hắn đã mở kết giới rồi.

Nhưng Diễm Linh Cơ cũng không định dừng lại việc dùng Hỏa Mị với hắn. Có lẽ đây là lần đầu tiên Vô Tâm tiếp xúc với nàng, cho nên còn chưa hiểu hết, Diễm Linh Cơ còn nổi tiếng với việc dùng lửa tạo ra ảo ảnh mê hoặc lòng người.

Ban nãy hắn bị ngọn lửa nàng tạo ra bao phủ lâu như vậy, vốn đã khiến tâm trí của hắn xuất hiện lỗ hổng, nay Diễm Linh Cơ lại dùng Hỏa Mị với hắn, không ngoài dự đoán hắn đã trúng chiêu.

Tuy rằng có thể mê hoặc hắn được nhất thời, xong Diễm Linh Cơ cũng không dám nán lại quá lâu, nàng đưa tay kéo Vô Song Quỷ, tiếp ngồi vắt chéo chân lên vai hắn cùng Vô Song Quỷ chạy biến.

Vừa chạy Diễm Linh Cơ vừa dùng thần thức đảo qua từng góc trên thân thể của Vô Song Quỷ, cuối cùng nàng phát hiện ra ở dưới lòng bàn chân hắn có một hình phật ấn nho nhỏ. Nếu nàng không lầm, đây chính là ấn ký Vô Tâm để lại trên người Vô Song Quỷ, chừng nào ấn ký này còn thì hắn sẽ còn tìm ra được bọn họ.

Nhưng nàng không có cách nào phá ấn ký đó đươc, chỉ đành dùng tạm hỏa diễm của mình che phủ khí tức của nó.

Về phần Vô Tâm, sau khi hai người rời đi không lâu, cuối cùng hắn cũng bị người ta gọi tỉnh. Lúc hắn tỉnh táo lại, chỉ thấy vị sư đệ Vô Tình nhỏ hơn mình vài tuổi đứng †ò mò nhìn hắn.

"Sư huynh, huynh làm sao vậy?" Vô Tình mới đi kiếm đồ ăn cách đây không lâu, lúc trở về không tìm thấy hắn, còn tưởng hắn xảy ra chuyện gì cho nên vội vã đi tìm, nào ngờ đuổi tới nơi này lại thấy hắn ngơ ngác đứng ở đây.

Vô Tâm nghĩ lại chuyện xảy ra ban nãy, nhất thời cảm thấy xấu hổ không thôi, bình thản nói: "A di đà phật, †a học nghệ không tỉnh, tài chưa bằng người ta mà thôi."

Hản lại bất giác nhớ đến nụ cười yêu kiều của Diễm Linh Cơ, nhưng cũng thoáng nghĩ qua hắn đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Vô Tình chắp hai tay lại trước ngực an ủi hắn: "Sư huynh đừng buồn, đạo cao một thước, ma cao một trượng, chúng ta còn nhỏ, tài năng không bằng người ta là bình thường. Nhưng đệ tin với tư chất thông tuệ của huynh, rất nhanh sẽ học thành tài!"

Trong lòng Vô Tâm như có tâm sự, hắn chỉ nhẹ nhàng xoa cái đầu bóng loáng của Vô Tâm, ừ một tiếng.

Chỉ có điều trong lòng Vô Tâm hiểu rõ, chỉ sợ kiếp nạn của hắn đến rồi. Vượt qua kiếp nạn này, hắn sẽ thành phật, không vượt qua, hắn sẽ thành ma.

Vô Tâm chính là niềm tự hào của cả Phạm Âm cốc, †ừ nhỏ đã tinh thông phật pháp, có tuệ căn hơn người, chưa tới mười lăm tuổi danh tiếng cao tăng đã vượt qua cả sư phụ hắn. Hắn cũng không vì thế mà kiêu ngạo, ngược lại rất khiêm tốn, ngay cả sư phụ của hắn nổi tiếng là khó tính cũng phải hết lòng khen ngợi.

Nhưng vào ngày hắn mười tám tuổi, sư phụ đã bói cho hắn một quẻ, nói rằng hắn có kiếp nạn, nếu vượt qua kiếp nạn, hắn sẽ thành phật.

Bấy lâu nay, Vô Tâm cứ tưởng kiếp nạn của mình là phổ độ chúng sanh, cho nên mới không tiếc giá nào bắt bằng được Vô Song Quỷ về để độ hóa mối họa của tam giới này. Nhưng hôm nay nhìn thấy Diễm Linh Cơ hắn mới biết, kiếp nạn của mình chính là tình kiếp.

Nếu như nàng không phải kiếp nạn của hắn, sao lại có thể dễ dàng khơi gợi tâm ma sắc dục của hắn chứ...

Nhân sinh tựa mộng ảo, ảo mộng tựa phù du. Đạo lý này Vô Tâm hiểu, nhưng từ xưa tới nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, người thực sự xem hồng trần, giai nhân như phù du có được mấy người?

Trong lúc Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ đi tới chỗ của Liên Trì, Huyết Vũ đã tỉnh lại.

Hắn nâng tay lên đỡ trán, sau đó mới đưa mắt nhìn xung quanh. Là một ngôi nhà tranh, ngôi nhà này quả thật rất nghèo, căn nhà ngoài bốn bức tường không còn gì khác, ngay cả chiếc giường hắn nằm cũng đã chiếm diện tích hơn nửa căn nhà.

Huyết Vũ nhíu mày, nơi này rõ ràng không phải Yêu Cung, là ai đã đem hắn tới đây?

Hắn cảm thấy ngờ ngợ, sau đó mới phát hiện ra, quyền khống chế thân thể này vẫn là của mình, ngay cả sự xao động khi hai linh hồn chung một thân thể cũng biến mất. Huyết Vũ còn chưa kịp vui mừng được bao lâu, hắn đã kinh ngạc phát hiện bản thân không thể dùng pháp lực, ngay cả tiên pháp cũng không được, thân thể khô kiệt như bị móc rỗng, hắn không cảm nhận được lực lượng trong thân thể của mình!

Chuyện này đối với Huyết Đằng Xà Thần Quân không khác gì sét đánh ngang tai, thậm chí còn kinh khủng hơn cả cái chết.

Đương lúc gương mặt hắn sa sầm lại, thì có người đẩy cửa bước vào. Hắn vội vàng nằm xuống nhắm mắt lại, những lúc rơi vào trường hợp như thế này, thì bình tĩnh quan sát mọi việc mới là cách làm tốt nhất.

Bởi vì nhắm mắt, cho nên hắn không có cách nào nhìn thấy người

bước vào có hình dạng thế nào, chỉ có thể nghe thấy giọng nói linh động vang lên: "Đáng ghét, vẫn còn chưa tỉnh saol"

Tuy giọng nói còn non nớt nhưng không khó nhận ra đây chính là giọng nói của một nữ nhân.

Huyết Vũ tưởng nữ nhân này chỉ là bước vào nhìn một chút rồi sẽ đi ra ngoài, nào ngờ nàng ta ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, đoạn dùng tay vuốt ve gương mặt hắn than thở: "Ôi cái gương mặt này..."

Huyết Vũ suýt chút nữa đã không nhịn được ra tay bóp cổ nàng ta. Nhưng hắn vẫn nhịn lại, hắn muốn xem nàng ta sẽ nói gì tiếp theo.

"Chiếm thân thể của ta thì cũng thôi đi, lại còn ở lì bên trong không chịu ra, đáng ghét thật!"

Chương 55: C55: Tiểu tử ngươi chết chắc

Ngón tay Huyết Vũ run rẩy, sự kinh ngạc trong lòng không có cách nào kiềm lại được, kèm theo đó là vài phần chán ghét. Hóa ra kẻ chiếm thân thể của hắn bấy lâu nay lại là một nữ nhân?

Nữ nhân kia thở dài thườn thượt, sau đó mới đứng dậy. Nàng ta vừa quay người định rời đi, Huyết Vũ đã mở. bừng mắt, hắn nhanh như chớp đưa tay lên bóp chặt cổ nàng, kéo nàng ta về phía mình, ép sát xuống giường.

Lúc bấy giờ hắn mới nhìn rõ gương mặt nữ nhân đó, gương mặt cũng bình thường, không được xem là xinh đẹp, cùng lắm chỉ là thanh tú mà thôi. Hiện tại gương mặt đó bỏ bừng, có lẽ là vì bị hắn bóp cổ nên thiếu dưỡng khí.

Nàng ta khó nhọc lên tiếng: "Buông... buông ra..."

Đôi mắt Huyết Vũ đỏ rực lên, bàn tay lại dùng thêm sức, hắn gằn giọng nói: "Rốt cuộc ngươi là kẻ nào? Đưa ta đến đây có mục đích gì?"

Nữ nhân kia thở gấp vài hơi, nàng ta há miệng muốn nói gì đó nhưng khổ nỗi cổ bị hắn bóp chặt, cho nên nửa chữ cũng không nói nên lời.

Nàng ta không hề nghi ngờ bản thân sẽ bị Huyết Vũ bóp c.hết ở đây, cho nên cật lực giấy dụa. Trong lúc giấy dụa, bàn tay đụng vào đoản đao của Huyết Vũ đặt trên giường, nàng ta không suy nghĩ nhiêu đã cầm nó lên đập mạnh vào đầu hắn.

Nếu như là lúc bình thường, mấy vết thương này Huyết Vũ sẽ không để vào mắt, nhưng hiện tại hắn đang bị thương, lại thêm trong thân thể không có lực lượng cùng linh khí chống đỡ, cho nên chỉ với một kích này của. nàng ta đã khiến Huyết Vũ bất tỉnh.

Bàn tay của hản thả lỏng, thân thể không chút sức. lực ngã đè lên người nàng ta.

Nàng ta thật sự rất muốn khóc, khó khăn lắm mới thoát được ma trảo của Huyết Vũ, bây giờ lại bị hắn đè lên người. Người này đã cướp thân thể của nàng ta thì cũng thôi đi, lại còn muốn giết nàng ta nữa.

Nàng ta cắn môi, dùng sức đẩy Huyết Vũ qua một bên, lần này đề phòng hắn tỉnh dậy sẽ tiếp tục phát điên, cho nên dùng dây đằng trói hắn lại ba bốn vòng, lúc này mới yên tâm rời đi.

Tới khi Huyết Vũ tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối, hắn cảm nhận được có người nằm bên cạnh mình, muốn giơ tay lên đẩy người đó xuống, nhưng hắn lại phát hiện ra mình bị trói. Lần này Huyết Vũ không chút do dự một chân đạp kẻ kia xuống giường.

Chỉ nghe thấy tiếng ái vang lên, một lát sau căn nhà đơn sơ đã được thắp sáng.

Nằm bên cạnh hắn vẫn là nữ nhân hồi chiều, hiện nàng ta đang dùng ánh mắt oán hận nhìn hắn, sau đó âm u nói: "Làm gì, còn không cho người khác ngủ nữa à?

Huyết Vũ mượn sức của khuỷnh tay tự mình ngồi thẳng dậy, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai?"

Nữ nhân kia nghe vậy thì sửng sốt, sau đó mới tức giận dậm chân trừng mắt nhìn hắn: "Ta là ai? Câu đó phải để ta hỏi ngươi mới

đúng! Ngươi là ai, tại sao tự dưng lại xuất hiện chiếm l,ấy thân thể của ta?!"

"Thân thể của ngươi?" Huyết Vũ cười lạnh một tiếng: "Phiền ngươi nhìn cho rõ, đây là thân thể của nam nhân, là thân thể của bổn tọa!"

Tới lúc này, nữ nhân kia mới giật mình quan sát kỹ càng gương mặt hắn. Gương mặt tuy xinh đẹp nhưng thêm vài phần anh khí, tuyệt đối không phải là thân thể của nữ nhân.

Lúc nàng ta thoát ra khỏi thân thể Huyết Vũ, nhìn thoáng qua gương mặt hắn, cảm thấy rất xinh đẹp, cho. nên mới nghĩ thân thể này là của bản thân, không nghĩ tới thân thể này lại là nam nhân...

Gương mặt nàng ta hết xanh lại trắng, cuối cùng mới lắp bắp nói: "Dù sao thì... thân thể này ta cũng dùng rất lâu rồi, nó cũng là thân thể của tai"

Lần này quả thật Huyết Vũ tức giận tới bật cười, hắn gắn giọng một tiếng: "Bạch Xà!"

Đương lúc nữ nhân kia còn chưa phản ứng lại kịp thì trên tay nàng †a đã có thêm một con rắn nhỏ xíu. Nàng †a thét lên chói tai, vừa muốn đưa tay ném con rắn đó đi thì giọng nói của Huyết Vũ đã vang lên: "Độc của Bạch Xà này có thể tổn thương tới linh hồn, chỉ cần bị nó cắn một cái, linh hồn sẽ lập tức bị chôn vùi."

Nữ nhân kia sợ tới tái mặt, không dám cử động gì nữa.

"Bây giờ thì nói cho bổn tọa nghe, rốt cuộc ngươi là du hồn phương nào? Tại sao lại dám tới chiếm lấ,y thân thể của bổn tọa."

Nàng ta cắn cắn môi, mắt đỏ lên, cuối cùng vẫn không nói chuyện.

Huyết Vũ đưa mắt nhìn Bạch Xà, Bạch Xà hiểu ý, uốn éo trườn từ cổ tay lên bả vai nàng ta, sau đó lè lưỡi liếm nhẹ vào vành tai nàng ta.

Nữ nhân kia phát run, cuối cùng cũng phải đầu hàng: "Ta nói! Ta nói là được!"

"Ta cũng không nhớ mình tới từ đâu, chỉ là lúc đang du tẩu lơ lững giữa thiên địa thì bị một lực hút hút vào trong thân thể của ngươi. Sau đó... sau đó... sau đó ta cứ sống như vậy thôi!"

Huyết Vũ trầm ngâm suy nghĩ, cũng không biết là có tin lời nàng ta hay không. Bạch Xà ở trên bả vai nàng ta uốn éo thân mình, thi thoảng lại hé miệng ra dùng lưỡi liếm liếm lên mặt nàng ta. Khiến cho lông tơ trên người nàng ta dựng đứng cả lên

Huyết Vũ vừa đưa mắt nhìn qua thì nó đã vội vàng rụt đầu lại ngoan ngoan đứng im. . Ngôn Tình Xuyên Không

"Ngươi thử đánh một chưởng cho bổn tọa xem." Đột nhiên, lúc này Huyết Vũ lại mở miệng nói một câu không đầu không đuôi.

Nữ nhân kia tuy có hơi khó hiểu, nhưng đứng trước việc tính mạng mình vẫn còn đang bị đe dọa, nàng ta không dám chần chờ, rụt rè đánh thử một chưởng vào. không khí, một chưởng đánh ra không mang theo chút lực lượng nào.

"Ngươi xem..." Nàng ta xoa xoa tay, tỏ ý bản thân không biết.

Khóe miệng Huyết Vũ giật giật, hắn híp mắt nói: "Tụ khí đan điền, rồi dẫn lực lượng trong đan điền tới bàn tay, đánh ra một chưởng."

Nhưng nữ nhân kia lại không hề biết đan điền là thứ gì, gân xanh trên trán Huyết Vũ nổi lên, cuối cùng hắn đành kiên nhẫn giảng giải cho nàng ta đan điền là thứ gì. Huyết Vũ thề, từ trước tơi nay hắn chưa bao giờ kiên nhẫn với kẻ nào như vậy.

Lần này nàng ta làm theo y lời hắn dạy, một chưởng đánh ra khiến mặt đất lõm xuống một cái hố nhỏ, bên trong hố còn có một vài cánh hoa sen bay lả tả.

Nàng ta trợn mắt há hốc mồm nhìn bàn tay mình. Nhìn thấy cảnh tượng đó, gương mặt Huyết Vũ lại tối sầm lại. Quả nhiên, lực lượng của hắn đều chuyển qua người nàng ta.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào, rốt cuộc Thiên đạo có ý gì?

Nàng ta đột nhiên bật cười ha hả: "Tên tiểu tử nhà ngươi, lão nương đã nhịn ngươi lâu lắm rồi! Cái gương mặt giống như ta nợ ngươi trăm lạng bạc là sao chứ hả? Lão nương nhất định sẽ đánh cho ngươi một trận!" Vừa nói, nàng ta vừa xắn tay áo lên, cười nham hiểm nhìn hắn.

Vừa rồi nàng ta cẩn thận quan sát gương mặt của hắn, sau đó phát hiện ra hình như hắn không có lực. lượng giống như mình. Nghĩ như vậy, nàng ta lập tức thoải mái hẳn, không còn cảm giác sợ sệt nữa. Nói thật, lúc đối mặt với Huyết Vũ, trên người của hắn luôn tỏa ra một loại áp lực vô hình khiến người đối diện không thể ngóc đầu lên được.

Nhưng hiện tại nàng ta có lực lượng chống lưng, sao có thể sợ hãi nữa chứt

Ha ha, tên tiểu như nhà ngươi chết chắc rồi! Nàng ta học theo cách mà Huyết Vũ dạy ban nấy, quy tụ lực lượng lại nơi lòng bàn tay, sau đó đánh một chưởng về phía ngực Huyết Vũ.

Bởi vì bị trói hành động không tiện, cho nên hắn chỉ có thể ngồi im chịu một chưởng đó.

Chưởng vừa vào thân thể, hắn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng xáo động, sau đó phun ra một một ngụm máu.

Nữ nhân kia không ngờ chưởng mình đánh ra lại có sức mạnh lớn như vậy, cho nên vẫn đứng ngơ ngác. không động.

Chương 56: C56: Một người bị đánh hai người cùng đau

Bạch Xà vẫn chưa phản ứng lại trước hành động của nữ nhân kia, cho nên lúc nhìn thấy Huyết Vũ bị đánh, cũng chỉ trơ mắt đứng nhìn. Tới khi hắn chịu xong một chưởng đó, nó mới hung dữ há miệng ra muốn cắn v/ào cổ nàng ta.

Huyết Vũ hít thở không thông, nhìn thấy cảnh tượng đó lại không thể không khó nhọc rên lên: "Không được!"

Trong thân thể nàng ta bây giờ là vạn năm linh lực của hắn, nếu như giết chết nàng ta thì vạn năm linh lực đó sẽ hóa thành hư vô. Trước khi hắn lấy lại được lực lượng, hay nói cách khác là trước khi hắn tìm ra cách đưa lực lượng trở về với thân thể của mình thì nàng ta không thể chết.

Bạch Xà rất nghe lời Huyết Vũ, quả nhiên hắn vừa mở miệng nó đã lập tức dừng lại.

Tuy rằng linh hồn không có mồ hôi, nhưng nữ nhân kia lại cảm giác được sống lưng lành lạnh. Đó là cảm giác chỉ khi đối mặt với cái chết mới có.

"Ta... ta không cố ý đâu..."

Nói thật là khi nhìn thấy Huyết Vũ phun máu, nàng ta cũng có hơi hoảng sợ. Bởi vì người nam nhân này nhìn qua có lẽ thân phận không tầm thường, nhất định sẽ có cách thoát khỏi cái chốn khỉ ho cò gáy này.

Tuy rằng ngoài miệng nàng ta nói rằng bản thân chán ghét hắn, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn sợ hãi bản thân phải sống ở nơi này một mình.

Có Huyết Vũ bên cạnh không thể nào tốt hơn... Tuy rằng tính khí hắn có hơi xấu, nhưng bù lại hắn có gương mặt đẹp, khi rảnh rỗi không có chuyện gì có thể ngồi ngắm gương mặt đó cũng được.

Huyết Vũ rũ đầu không đáp, bởi vì hắn phát hiện, sau khi chưởng lực đó đánh vào người hắn, ngoại trừ cảm giác đau đớn ban đầu thì lực lượng từ chưởng đó đang bị thân thể hắn đồng hóa, tạo thành tia linh lực chảy xuôi xuống đan điền khô kiệt của hắn. Tuy rằng tia linh lực. này không lớn, có thể không kể tới cũng được, nhưng cũng đủ khiến Huyết Vũ vui mừng.

Nhưng cách lấy lại lực lượng thế này... thật khiến người ta phát điên!

Lế nào nếu như muốn lấy lại lực lượng thì phải để nàng ta đánh vài chưởng?

Huyết Vũ cảm thấy nếu như mình thật sự làm như: vậy thì chưa đợi lực lượng được khôi phục hoàn toàn thì bản thân hắn đã bị đánh chết rồi.

Cũng may thân thể của hản là Đằng Xà vạn năm, cũng coi như là da thịt béo dày, đánh vài chưởng cũng không chết ngay được, tuy nhiên đau khổ da thịt thì nhất định phải chịu. Vì thế, sau một hồi trầm mặc, hắn đột nhiên mở miệng nói: "Ngươi đánh thử bổn tọa thêm vài chưởng nữa xem."

Câu này cũng được xem như ý khẩn cầu, nhưng khổ nỗi xưa tay Huyết Vũ đã quen mắt cao hơn người, nhất thời giọng điệu lạnh lùng chưa sửa được, lại khiến câu này có cảm giác như đang uy hiếp

người ta vậy.

Không ngoài dự đoán, nữ nhân kia phát run. Vội vàng gạt Bạch Xà trên vai xuống rồi bỏ chạy ra ngoài.

Tiểu tử này đúng là có bệnh, lão nương không thèm chơi với hắn nữa!

Huyết - Tiểu tử có bệnh - Vũ hiện tại đang bận điều tức, khi nãy hắn cũng chỉ thuận miệng nói một câu, cho nên cũng không để tâm tới phản ứng của nàng ta lắm.

Sau đó Huyết Vũ lại nhớ ra, bản thân nàng ta đang mang theo lực lượng của hắn, trời đã tối thế này, nếu như chạy ra ngoài bị người ta bắt được rồi lợi dụng lực. lượng đó thì như thế nào?!

Hắn xoay người muốn xuống giường, nhưng lại phát hiện bản thân vẫn còn đang bị trói, cho nên đành phải gọi Bạch Xà tới cắn dây trói cho mình. Nhưng Bạch Xà thật sự quá nhỏ, dây đăng xà trói hắn còn lớn hơn cả thân thể của nó, cho nên phải mất gần hai khắc nó mới có thể cắn xong.

Bởi vì bị thương, thân thể lại không có linh lực, cho nên tốc độ mà Huyết Vũ di chuyển quả thật... chậm không nỡ nhìn, lại thêm trời tối, Huyết Vũ không thể quan sát rõ ràng nơi này là nơi nào. Nhưng có một điêu hắn chắc chắn, đây không phải Yêu giới!

Cũng may nữ nhân kia không đi xa, nàng ta ngồi nghịch nước ở ngay bên cạnh con suối nhỏ quanh đây. Điều khiến Huyết Vũ khó hiểu chính là một linh hồn như: nàng ta, sao lại còn có thể cảm giác được đau đớn, ấm lạnh?

Càng đi tới gần, Huyết Vũ lại càng phát hiện ra sức. cảnh giác của nàng ta kém tới đáng sợ. Cho dù hắn không hề cố ý che dấu tiếng động, nhưng nàng ta vẫn không để tâm.

"Con cua ấy à con cua, nó có hai cái càng..."

Sau đó Huyết Vũ phát hiện, nàng ta đang hát. Đó là một bài hát vô cùng kỳ lạ, hắn chưa từng được nghe bao. giờ. Nhưng giọng của nàng ta rất êm tai, khiến Huyết Vũ cũng không nỡ cắt ngang.

Một hồi lâu sau, nàng ta thở dài một hơi thỏa mãn, rồi mới đứng dậy. Lúc quay đầu trở về đột nhiên phát hiện ra Huyết Vũ đang đứng phía sau mình, rõ ràng nữ nhân đó rất hoảng sợ, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Sao ngươi lại ra ngoài này?”

Huyết Vũ sẽ nói là vì lo lắng cho ngươi sao? Tất nhiên là không! Vì thế hắn nhàn nhạt đáp: "Sợ ngươi bị dã thú ăn, không có ai chăm sóc cho bổn tọa."

Nàng ta bĩu môi: "Người lo lắng bị dã thú ăn phải là ngươi mới đúng, ta có sức mạnh, còn lâu mới sợ đám dã thú đó!"

Huyết Vũ khoanh tay dựa vào gốc cây, vừa lúc định mở miệng thì lại cảm thấy ngón tay nhói lên một cái. Hắn không khỏi đưa mắt xuống nhìn, chỉ thấy ở đầu ngón tay của mình có hai lỗ nhỏ, ngón tay bắt đầu tím đen. Cạnh đó không xa là con rắn hoa đang lẽ lưỡi lạnh mắt nhìn hắn.

Hiển nhiên, hắn bị rắn độc căn.

Huyết Vũ có thể nhìn thấy con rắn đó, đương nhiên nữ nhân ở đối diện kia cũng không ngoại lệ. Sau một hai giây ngơ ngác, nàng ta nhanh chóng lấy lại tinh thần nhảy vồ tới, muốn chộp con hắn hoa kia lại. Nhưng con rắn nào chịu nằm yên cho nàng ta bắt, nó vội vàng trườn lên cao. Mắt thấy con rắn hóa sắp thoát được, nàng ta không nghĩ được nhiều vội vàng đánh một chưởng về phía thân cây, thân cây không chịu được áp lực nhanh chóng đổ rầm xuống. Con hắn hoa kia cũng vì thế mà rơi xuống, nàng ta vội vàng đưa tay bắt

lấy.

Nhưng chuyện hay không dừng ở đó, ban nấy Huyết Vũ đứng dựa vào cây, hiện tại cây đổ, không ngoài dự đoán, hắn ngã xuống đất.

Trước khi mất ý thức, Huyết Vũ vẫn còn bình tĩnh suy nghĩ, có phải dạo gần đây hắn ra đường không xem ngày. cho nên người gặp xui xẻo luôn là hắn đúng không?

Đương nhiên Huyết Vũ ngất đi không phải do độc. rắn, mà là do ban nãy bị thương chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, thân thể lại không có linh lực trợ giúp hồi phục vết thương, lại thêm đi bộ một quãng đường dài, vết thương vốn đã khô lại ứa máu, cho nên mất máu quá nhiều ngất đi mà thôi.

Bản thể của hắn là Xà, lại là Vương của các loại Xà, chút độc ấy hắn vẫn chưa để vào mắt.

Nhưng hắn đã quên, hiện tại hắn và Tang Ca có sinh n với nhau, có thể nói là châu chấu trên cùng một sợi dây. Cho nên những tổn thương mà hắn phải chịu, cũng chính là tổn thương mà Tang Ca phải chịu.

Vì thế ở Ma tộc gần đây không ngừng nâng cao cảnh giác, quận chúa Tang Ca của bọn họ đêm hôm qua đang ở đại điện Ma cung lại đột nhiên phun một bũng máu. Tiếp đó lại đột nhiên bất tỉnh vì độc rắn.

Huyết Vũ có thân thể là Xà Vương, có thể kháng các loại động xà, nhưng Tang Ca không có. Trước kia vì trúng độc của Lục Xà đã khiến nàng mất đi nửa cái mạng. Hiện tại lại trúng thêm độc của rắn hoa, tuy rằng độc của nó không mạnh bằng Lục Xà, nhưng cũng là loại độc hiếm có. Chảy vào trong thân thể của nàng, đúng là khiến Tang Ca đã ướt vì sương lại thêm rét vì lạnh.

Chương 57: C57: Phượng tộc diệt tộc

Đương lúc Tang Ca sống dở chết dở thì Liên Trì đang nhập định trong động Sơn Trà. Sơn trà, nghe cái tên thôi cũng đủ biết vì sao nơi này lại được gọi như vậy rồi. Bởi vì xung quanh sơn động này là một mảnh vườn sơn trà. Sơn trà đang trong mùa nở rộ, từng nụ hoa e ấp run rẩy nhẹ nhàng trong gió xuân.

Nếu như cẩn thận cảm nhận còn có thể ngửi thấy mùi hương thơm nhẹ nhàng của hoa sơn trà trong không khí.

Nhưng khung cảnh đẹp đế này lại không nhiễm lên sơn động nơi mà Liên Trì đang đứng nửa phân sắc. hương, bởi vì quanh sơn động hai dặm, cỏ cây khô héo, ngay cả tiếng gió thổi cũng không hề có. Bản thân Liên Trì là Ý Chí thiên địa, vốn là tranh đoạt năng lượng với sinh vật khác để sống, trong lúc nhập định lại càng dễ dàng hút khô năng lượng nơi này hơn.

Có thể duy trì được cảnh sắc nơi này lâu như vậy. cũng xem như đã rất khá

Nhưng sự yên tĩnh yên bình nơi này rất nhanh đã bị phá vỡ bởi hai giọng nói.

"Ngươi nói Liên Trì thật sự ở nơi này sao?"

Diễm Linh Cơ đi lên phía trước vài bước, trong tay nàng là một chùm quả sơn trà, nàng vừa nói chuyện vừa cho một quả sơn trà vào trong miệng nhai. Hương vị ngọt ngào lập tức lan tỏa trong khoang miệng, Diễm Linh Cơ không khỏi hít vào một hơi đây thỏa mãn.

Thân hình của Vô Song Quỷ to lớn bám theo sát Diễm Linh Cơ ở phía trước, hắn liếc nhìn nàng một cái rồi gật đầu đáp: Không sai."

Nhưng lại không thấy nàng đáp lại, chỉ thấy Diễm Linh Cơ đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, gương mặt xinh đẹp cau có. Vô Song Quỷ còn tưởng có nguy. hiểm gì, vội vàng cảnh giác xung quanh, đi đến gần nàng hơn chút nữa, thấp giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?”

Lúc này Diễm Linh Cơ mới phụng phịu nói: "... Người ta bị đau chân."

Vô Song Quỷ cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy bàn chân như ngọc của nàng đang dẫm lên một cành cây nhỏ. Hắn thở dài một hơi, đỡ nàng dựa vào gốc gây gần đó, sau đó cẩn thận nâng chân nàng lên xem.

Giữa lòng bàn chân bị một nhánh cây nhỏ đâm vào, hiện tại máu từ lòng bàn chân đang ứa ra, xem ra là trong lúc đi nàng không để ý đã giẫm vào. Da thịt nàng non mịn, cho nên hắn vốn không đồng ý việc nàng đi chân trần vào trong rừng, nhưng Diễm Linh Cơ rất kiên quyết, hắn cũng không lay chuyển được nàng, đành mặc. kệ, giờ thì hay rồi...

Hản thở dài, sau đó lại thở dài thêm cái nữa. Cuối cùng đành đưa bàn tay to lớn của mình ra định lấy nhánh cây nhỏ như lòng bàn chân của nàng. Lúc này Diễm Linh Cơ đã ăn xong chùm quả sơn trà ban nãy, đang loay hoay tìm thứ lau tay, nhưng giữa mảnh rừng sơn trà thế này thì lấy đâu ra khăn cho nàng lau tay chứ, cho nên Diễm Linh Cơ rất quyết đoán không chút do dự lấy tay chùi lên vạt áo của Vô Song Quỷ.

Bấy giờ nàng mới nhớ ra bản thân mình bị thương ở chân, nhìn thấy Vô Song Quỷ chuẩn bị dùng tay lấy nhánh cây ra cho mình, lại nhìn

bàn chân nhỏ nhắn của mình thì cảm thấy hết sức lo lắng: "Vô Song Quỷ, tuy rằng bình thường ta có hơi bắt nạt ngươi thật, nhưng ngươi cũng đừng lấy việc này ra trả thù riêng khiến cho. †a bị què đấy nhé!"

Bàn tay đang đưa ra của Vô Song Quỷ run rẩy. Hắn quả quyết xoay người bế ngang Diễm Linh Cơ lên đi về phía cửa động ở phía trước.

Thật ra Diễm Linh Cơ cũng không quan tâm tới vết thương lắm. Nếu như có vết thương khiến nàng khỏi phải đi bộ thì nàng tình nguyện chịu đau thêm vài ngày cũng được. Nàng cựa quậy tìm vị trí thoải mái nhất trong vòng tay Vô Song Quỷ, cuối cùng yên tâm ngủ mất.

Giai nhân say giấc nồng trong lồng ngực nhưng Vô Song Quỷ cũng chẳng có cảm giác gì, trong lòng một mảnh một bình lặng.

Lúc này sơn động nơi xa lại truyền tới xao động, Vô Song Quỷ vội vàng tăng nhanh bước chân.

Lúc hắn tới được trước cửa sơn động cũng là lúc Liên Trì vừa mới bước ra ngoài. Nhìn thấy hai người thì có hơi sửng sốt, sau đó nghĩ lại một lát, cuối cùng cũng †ìm ra trong mớ trí nhớ hỗn độn của mình bọn họ là ai.

Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ.

Đều là những yêu vật dựa vào năng lượng của hắn thành hình.

Nhưng hiện tại Liên Trì không rảnh bận tâm tới chuyện này, hắn nghe thấy tiếng Tang Ca gọi mình.

Liên Trì phất tay, chớp mắt đã biến mất trong tâm mắt của Vô Song Quỷ. Vô Song Quỷ nuốt hai tiếng chủ nhân vừa định gọi vào trong lòng, cũng vội vàng đuổi theo hắn.

Quả thật là Tang Ca đang gọi Liên Trì, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh, cái tên Liên Trì này là nàng gọi trong vô thức.

Nhớ trước kia nàng từng thỉnh giáo Huyết Vũ xem tâm ma của mình là gì nhưng hắn một mức không đáp, hiện tại nàng lại có cơ hội nhìn thấy tâm ma đó thêm một lần nữa.

Nhưng thứ Tang Ca nhìn thấy trong giấc mộng của mình lại chỉ là một biển lửa. Trong biển lửa còn vọng lên tiếng thét thê lương của Phượng Hoàng. Còn Tang Ca chỉ là một người ngoài cuộc trơ mắt đứng nhìn thảm cảnh diễn ra trước mắt mình.

Xưa nay nàng vẫn luôn biết Phượng Hoàng sẽ niết bàn trùng sinh, nhưng nàng không ngờ tới cảnh tượng niết bàn lại hoành tráng như vậy, chí ít nó vượt qua tưởng tượng của nàng. Hàng trăm con phượng hoàng bay qua lộn lại trong biển lửa, rất nhiều con muốn bay thoát ra khỏi biển lửa, nhưng đều không vượt qua được.

Tiếng thét thảm thiết đau đớn vang vọng vả một vùng trời. Ngay cả một người ngoài đứng bên cạnh quan sát như Tang Ca cũng cảm thấy đau đớn rùng mình, thì không biết những con phượng hoàng ở trong vòng lửa đó sẽ cảm thấy thế nào.

Đúng lúc này, một tiếng vút xé gió vang lên, nàng nhìn thấy một con Phượng Hoàng nhỏ may mãn lao ra khỏi biển lửa, rơi xuống dưới chân nàng. Phượng Hoàng đã trụi lông, trong không khí dường như còn thơm mùi thịt nướng, nó đập cánh hai lần như muốn bay lên cao, nhưng cuối cùng đành nằm thở thoi thóp dưới chân nàng.

Hồi lâu sau, nó mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi mắt long lanh ầng ậc nước, tiểu Phượng Hoàng há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ thở ra một hơi khói đen, cuối cùng năng lượng chống đỡ cho nó đã không còn, tiểu Phượng Hoàng trong nháy mắt tan thành một đống tro bụi.

Tang Ca cứ ngơ ngác đứng đó, đầu nàng đau như muốn nứt ra. Dường như nàng đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lại dường như chẳng hiểu gì cả. Mọi thứ trong đầu lúc thì mơ hồ, lúc lại rõ ràng chân thật.

Tang Ca chỉ nhớ rõ khoảnh khắc cuối cùng, khi cả trăm con Phượng Hoàng hóa thành tro trước mắt nàng, một thiếu niên tuấn tú bước ra từ trong biển lửa, ngọn lửa ban nãy hừng hực khí thế cắn nuốt đám Phượng Hoàng lại bỗng nhiên e sợ dạt ra một con đường cho chàng ta.

||||| Truyện đề cử: Vợ Nhỏ, Cuối Cùng Em Đã Lớn! |||||

Chàng thiếu niên với mái tóc màu trắng bạc, trên người là bộ xiêm y màu đen mỉm cười vươn tay về phía nàng, giọng nói chàng ta nhẹ nhàng còn kèm theo cả sự. yêu chiều khó nhận ra, chàng ta nói: "Tang Ga, lại đây."

Lòng nàng đột nhiên quặn thắt lại, một cảm giác. đau đớn từ tim lan ra trận tứ chi. Cả người nàng bỗng nhiên vô lực ngã xuống, nhưng thứ chờ đợi nàng không phải là cơn đau đớn mà là cảm giác lành lạnh quanh quẩn bên chóp mũi. Hóa ra nàng đã rơi vào lòng tay chàng thiếu niên nọ.

Trước khi đôi mắt hoàn toàn khép chặt, Tang Ca còn có thể nhìn thấy hình ảnh chàng thiếu niên tuấn tú đó cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán mình. Nhưng lời chàng ta nói ra tiếp theo lại khiến trái tim Tang Ca rơi vào hố băng lạnh lẽo, chàng ta bình thản nói: "Phượng tộc, diệt tộc."

Chương 58: C58: Hãy để ta trộm một chút tình yêu của nàng

Khi nhìn thấy mí mắt Tang Ca run rẩy, Liên Trì biết nàng sắp tỉnh. Hắn lại tiếp tục bưng bát canh cá đút cho. nàng.

Nếu trước kia Liên Trì cao tới eo nàng thì hiện tại hắn đã cao tới vai, cho nên những hành động mà trước kia không thể làm bây giờ lại làm một cách rất dễ dàng. Hắn nâng đầu nàng để đầu nàng gối lên đùi mình, còn bản thân thì ngồi bên mép giường.

Muỗng canh cá được đưa tới bên môi nàng, nhưng nàng mím chặt môi không chịu mở. Liên Trì thở dài, đành lấy từ trong ống tay áo ra một viên đường thả vào trong bát. Lần này Tang Ca ngoan ngoãn há miệng uống hết bát canh cá mà hắn đút.

Tới khi bát canh cá nhìn thấy đáy thì đêm cũng đã khuya lắm rồi. Thật ra Liên Trì đã xuất hiện bên cạnh Tang Ca từ chiều, nhưng vì lúc đó trong phòng còn rất nhiều người, thân phận của hắn quả thật không tiện lộ diện, cho nên mới nhẫn nhịn chịu đựng tới đêm khuya mới xuất hiện chăm sóc cho nàng.

Đêm ở Ma tộc vần luôn rất lạnh, không như đêm ở Phượng tộc. Nếu ví đêm Ma tộc là tuyết tháng mười thì đêm ở Phượng tộc chính là gió xuân tháng hai.

Liên Trì đặt cái bát trống rỗng lên án thư bên cạnh đầu giường, sau đó im lặng ngắm nhìn gương mặt đang trong giấc nồng của Tang Ca. Nếu như có người ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra độc của Tang Ca đã được giải. Bởi Vì gương mặt vốn thâm tím vì độc của nàng đã trở

nên hồng nhuận tươi tắn.

Khi ngủ say, con người ta rất dễ để lộ sự yếu ớt của mình. Tang Ca cũng không ngoại lệ, nàng đột nhiên cuộn tròn người lại, yếu ớt nói: "Lạnh..."

Liên Trì vội vàng kéo chăn lại cho nàng, nhưng Tang Ca vẫn luôn miệng kêu lạnh không ngớt. Đương lúc Liên Trì định dùng thân nhiệt mình ủ ấm cho nàng thì Tang Ca lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt nàng không có chút độ ấm nào, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt ẩn chứa sự vui mừng của Liên Trì, lạnh lùng nói từng chữ một: "Liên Trì, tại sao ngươi lại giết ta?"

Bàn tay đang đưa ra của Liên Trì chợt ngừng lại, trái tim hắn không ngừng run rẩy, muốn mở miệng thanh minh nhưng lại không biết thanh minh thế nào. Cuối cùng đành im lặng nhìn nàng, nhưng Tang Ca có thể thấy rõ có thứ gì đó trong mắt hắn đang dần dần lụi tắt.

Thứ đó là gì, Tang Ca không muốn biết, cũng không có ý định đi tìm hiểu.

Rõ ràng là nàng đang nằm trong vòng tay hắn, hơi thở hai người đang quấn quýt vào nhau, nhưng ánh mắt của nàng lại khiến Liên Trì có cảm giác hai người bọn họ. cách nhau cả một vực sâu vạn trượng. Liên Trì không biết cảm giác hiện tại của mình là gì, chỉ biết nó còn đau đớn hơn cả việc năm xưa hắn chịu sự đày đọa dưới tầng địa ngục thứ mười ở Quỷ giới.

Tang Ca nhanh chóng chống tay ngồi dậy, kéo xa một khoảng cách với hắn. Trong đôi mắt là sự cảnh giác khôn cùng.

"Năm xưa ngươi diệt tộc ta, hiện tại lại xuất hiện giả bộ nhân nghĩa với ta là có ý gì?"

Giọng nói của nàng không khác gì so với việc dùng con dao nhọn

đâm thẳng vào trái tim Liên Trì, gương mặt hắn trở nên tái nhợt không chút huyết sắc, vừa mới định tiến tới gần nàng để giải thích thì lại bỗng thấy nhói ởngực.

Hóa ra không biết từ lúc nào thanh Phượng Loan đã được nàng triệu hồi tới, hiện tại mũi kiếm Phượng Loan đâm xuyên qua lớp xiêm y mỏng manh của hắn, chạm tới lồ.ng ngực rắn chắc.

Nếu như thanh Phượng Loan này cắm thẳng vào ngực mình, Liên Trì cũng không hề cảm thấy kinh ngạc bởi với tính cách của nàng chắc chắn nàng sẽ dám làm như vậy.

Tiên khí tỏa ra từ thanh Phượng Loan khiến thân thể hắn hưng phấn không thôi, từng tế bào kêu gào được hấp thụ thứ tiên khí đó, nhưng Liên Trì cắn răng nhịn cảm giác đó lại.

Liên Trì không để tâm tới việc trước ngực mình còn có một thanh kiếm, đôi mắt hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Tang Ca, sợ bỏ sót bất kỳ phản ứng nào trên mặt nàng. Nhưng đáng tiếc, trên gương mặt Tang Ca như phủ một lớp băng sương, không hề có chút cảm xúc. nào.

"Phực!"

Kiếm trên tay Tang Ca lại đâm sâu vào hơn chút nữa, Liên Trì có thể cảm giác được chỉ cần nàng dùng thêm chút sức, mũi kiếm sẽ lập tức đâm xuyên qua trái tim hắn.

Nhìn thấy Liên Trì vẫn trì trệ không chịu ra tay với mình, Tang Ga bất giác cười lạnh một tiếng: "Liên Trì, sao ngươi không ra tay? Chẳng lẽ ngươi khinh thường không muốn ra tay với ta?"

Nói xong câu đó, nàng lại tự cười giễu bản thân: "Cũng đúng, thực lực ta vốn chẳng ra gì, năm xưa phụ mẫu ta, cả Phượng tộc của ta ngươi còn không thèm đặt vào mắt, vậy thì hiện tại với chút thực lực

ít ỏi đó của ta thì có gì phải khiến ngươi bận tâm cơ chứ..."

Bàn tay dưới ống tay áo của Liên Trì khẽ siết chặ lại, hắn nhắm mắt, hồi lâu mới mở mắt ra, khó nhọc nói: "Tang Ca, ta..."

"Đừng, ta không muốn nghe!"

Tang Ca bỗng nhiên cao giọng ngắt lời hắn: "Ngươi biết chuyện khiến ta hối hận nhất là gì không? Đó là năm xưa đã từng cứu ngươi, nhưng lại quên mất rằng sói sẽ lấy oán báo ơn, cái giá phải trả là đẩy cả tộc ta vào bước diệt tộc!"

"Ôi chao! Chẳng phải ngươi vẫn còn sống hay sao?!" Đúng lúc này, trong phòng lại vang lên một tiếng nói lảnh lót yêu kiều.

Hai người ở trên giường không nhịn được nhìn về nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy Diễm Linh Cơ đã xuất hiện ở trong phòng từ khi nào, bên cạnh nàng còn có một dị nhân to lớn Vô Song Quỷ.

Lúc nói câu nói, Diễm Linh Cơ vẫn đang cười tủm tỉm, trong tay nàng là một chiếc trâm ngọc đang xoay tròn.

"Ngươi... Tang Ca vừa mới mở miệng đã cảm thấy cổ nhói lên một cái, sau đó gục xuống mất đi ý thức.

Hóa ra không biết từ bao giờ cây trâm trong tay Diễm Linh Cơ đã bay tới đập vào gáy Tang Ca. Nàng đã mất đi ý thức, cây Phượng Loan không ai điều khiển nhưng vẫn cắm nơi lồ.ng ngực Liên Trì. Liên Trì thì ngây ra nhìn Tang Ca.

Diễm Linh Cơ lắc đầu thở dài, đi chậm lên phía trước. vài bước, dùng tay rút thanh Phượng Loan đó ra khỏi lồ.ng ngực hắn. Phượng Loan run rẩy vài lân, xong cũng không kháng cự sự đụng chạm của Diễm Linh Cơ.

Tới tận khi rút thanh kiếm ra Liên Trì vẫn chưa phản ứng lại được, nhưng máu như miệng vết thương của hắn thì lại không như thế, hiện tại máu chảy ồ ạt, thấm đẫm cả một vạt áo trước ngực Liên Trì. Ngôn Tình Sắc

Mùi máu tươi phiêu đãng trong không khí, Diễm Linh Cơ hít hít mũi vài lần, tiếc nuối nói: "Liên Trì, nếu ngươi không cần số máu này thì cho ta, ta sẽ vô cùng biết ơn ngươi đấy."

Lúc này Liên Trì đã lấy lại tinh thần, chỉ thấy hắn cúi thấp đầu nhìn miệng vết thương, sau đó đưa bàn tay phất nhẹ qua, miệng vết thương vốn đang chảy máu bỗng nhiên ngừng lại, hắn thản nhiên nói: "Diễm Linh Cơ, gan ngươi càng ngày càng lớn rồi..."

"... Ai cho phép ngươi động thủ với nàng?"

Diễm Linh Cơ ngạc nhiên: "Ngươi có biết nếu thanh kiếm đó chỉ đâm vào thêm một tấc nữa là ngươi sẽ mất mạng không?"

"Đó cũng là việc của ta." Liên Trì bình tĩnh ngẩng đầu, lạnh lùng quét mắt qua nhìn Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ, tiếp đó nói: "Có phải thời gian tự do đã quen khiến các ngươi quên mất ai là chủ nhân, ai là thuộc hạ rồi hay không?"

Lời này của Liên Trì không hề có chút sát ý nào, nhưng vẫn khiến Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ khế run rẩy. Vô Song Quỷ thì quỳ rạp xuống, còn Diễm Linh Cơ lại bĩu môi không dám nói chuyện nữa.

Ánh mắt Liên Trì lạ chuyển dời lên người Tang Ca, ý lạnh nơi đáy mắt bỗng chốc hóa thành nhu tình ấm áp. Hắn đưa tay vuốt ve gương mặt nàng, bàn tay còn lại thì thi triển thuật pháp.

Diễm Linh Cơ vừa liếc mắt nhìn qua đã lập tức nhận ra, đó chính là chiêu Mộng hoan, một thuật pháp điều chỉnh ký ức được xem là cấm thuật.

Khi thi triển thuật Mộng hoan đề viết lại ký ức cho Tang Ca, gương mặt Liên Trì vẫn rất ôn hòa, hắn nhỏ giọng lẩm bẩm như nói cho Tang Ca, hoặc giả là nói cho. hắn nghe. Hắn nói: "Hãy để ta trộm một chút tình yêu của nàng nhé."

Chương 59: C59: Làm chuyện mà cả ta và nàng đều rất thích

Nhìn thấy bộ dạng đó của Liên Trì, Diễm Linh Cơ khế rùng mình.

Hiện tại hắn thật sự rất đáng sợ...

Người bị Diễm Linh Cơ xem là đáng sợ hiện tại đang lấy tay nghịch lọn tóc đen tuyền của Tang Ca, ánh mắt thì suy nghĩ xa xăm.

Thật ra Phong Liên Dực đoán không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Quả thật lúc mới sinh ra Liên Trì không hề có ký ức của khi trước, nhưng thực lực càng ngày càng cao thì ký ức của hắn sẽ càng ngày càng đầy đủ.

Hiện tại tuy rằng trong ký ức của Liên Trì còn rất nhiều chỗ mơ hồ, nhưng cơ bản là đã hoàn chỉnh. Liên Trì vẫn nhớ rất rõ năm xưa chính tay bản thân đã làm gì với Tang Ca, với Phượng tộc của nàng. Cho nên khi Tang Ca mở miệng chất vấn, hắn mới im lặng không phản bác.

Hắn vốn định sau khi bế quan sẽ trở về đưa Tang Ca đi tới một nơi xa chỉ có hai người bọn họ, nhưng người tính không bằng trời tính, có lẽ cả Phong Liên Dực và Huyết Vũ đều sẽ không ngờ được rằng Tang Ca lại lấy lại ký ức sớm như vậy.

Nhưng không sao, sẽ ổn cả thôi... Tất cả sẽ nhanh chóng ổn cả thôi... Bởi vì hiện tại trong ký ức của Tang Ca sẽ chỉ còn hắn mà thôi.

Diễm Linh Cơ nãy giờ bị xem là không khí hiện tại rụt rè nói: "Ngươi làm như vậy không sợ sau này nàng phát hiện ra sẽ hận ngươi sao?"

Chuyện của Tang Ca và Liên Trì năm đó Diễm Linh Cơ cũng loáng thoáng nghe được, nghe đồn xưa kia Liên Trì là một bán yêu bị đồng tộc bắt nạt, vào lúc hơi thở thoi thóp thì bị Tang Ca nhặt được đưa về Phượng tộc nuôi dưỡng, đi kèm với hắn còn có hai kẻ bán yêu nữa. Có thể xem như bọn họ là thanh mai trúc mã, nhưng câu chuyện về thanh mãi trúc mã lại không kết thúc ngọt ngào, trong Phượng tộc liên tục xuất hiện mấy vụ thảm sát, Liên Trì bị cho là kẻ tình nghỉ nên bị nhốt chờ ngày. thẩm vấn. Nhưng tới ngày thẩm vấn thì Phượng tộc bị diệt tộc, thanh mai được trúc mã đưa đi, từ đó về sau không ai còn nghe thấy tin tức của thanh mai và trúc mã nữa. Nhưng cụ thể thế nào thì Diễm Linh Cơ không biết, nàng cũng rất tò mò nhưng lại không dám hỏi Liên Trì.

Ngón tay đang vuốt ve gương mặt Tang Ca của Liên Trì đột nhiên dừng lại, hãn thản nhiên đáp: "Nàng ấy vốn đã rất hận ta rồi."

"Vậy sao ngươi còn..." "Duyên phận giữa chúng ta rất mỏng, nếu như ta không làm chút gì đó, thì khả năng đời này ta và nàng không còn cơ hội được bên nhau nữa."

Diễm Linh Cơ thầm bội phục sự quyết tâm này của hắn: "Vậy sau khi sửa lại ký ức ngươi định làm thế nào?"

"Không biết, có lẽ là chờ Tang Ca tỉnh lại rồi đưa nàng đi hoặc là giúp nàng có được cuộc sống mà nàng mong muối..."

"Có một câu không biết có nên hỏi hay không..." Diễm Linh Cơ ngồi trên bàn đung đưa chân ngọc của mình, cười cười nói.

Liên Trì cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn qua nói: "Vậy thì đừng nói."

"Ấy, như vậy thì không được..."

"Ngươi nói thử xem liệu Tang Ca có yêu ngươi không?" Câu này của Diễm Linh Cơ có thể nói là chọc vào đúng chỗ, chỉ thấy gương mặt Liên Trì đột nhiên tái nhợt, hắn mím môi không đáp.

Thật ra câu hỏi này Liên Trì cũng đã tự hỏi mình suốt mấy ngàn năm qua, nhưng hắn không dám nghĩ tới quá nhiều, cũng không dám suy đoán. Hắn vừa mong muốn kết quả của câu hỏi này, nhưng lại cũng vừa sợ sẽ biết kết quả của câu hỏi đó.

Thật ra Diễm Linh Cơ cũng không mong hắn sẽ đáp lại, nàng trâm ngâm giây lát rồi tiếp tục nói: "Tình cảm của Tang Ca dành cho ngươi ta cảm thấy... Ừ, nói thế nào được nhỉ, giống như cảm giác yêu thương đối với sủng vật của mình vậy! Liệu ngươi có từng nghĩ tới những thứ mà ngươi làm thật ra nàng đều không cần không?"

Liên Trì vẫn trâm mặc không nói chuyện. Đã nói tới nước này rồi mà hắn vẫn còn cố chấp với Tang Ca như vậy thì Diễm Linh Cơ đúng là thật sự hết cách rồi.

Tình cảm mà Liên Trì dành cho Tang Ca nàng có thể nhìn thấy rõ, nhưng của Tang Ca dành cho Liên Trì thì nàng lại không dám chắc...

"Các ngươi không hiểu được." Lúc này Liên Trì bỗng nhiên lắc đầu đáp.

Lời Diễm Linh Cơ nói không phải là hắn không hiểu, nhưng chấp niệm suốt hai nghìn năm, sao có thể nói buông là buông. Dường như việc yêu Tang Ca đã trở thành một bản năng của hắn, trong lòng Liên Trì rõ, ngay. từ khi bắt đầu đoạn tình cảm này, hắn vốn đã không nghĩ tới chuyện từ bỏ.

Nghe hắn đáp như vậy, đầu Diễm Linh Cơ lập tức. phình to, nàng tức giận nói: "Được, là chúng ta nhiều chuyện, Liên Trì, chuyện của ngươi ta không quản nữa, nhưng mong ngươi hãy tự có chừng

mực."

Sau đó nàng mở cửa bước ra ngoài. Vô Song Quỷ vẫn đang quỳ rạp dưới đất hết nhìn ra ngoài lại nhìn Liên Trì đang ngồi trên giường, vẫn đang phân vân không biết nên đi hay ở thì Liên Trì đã mở miệng: "Ngươi cũng đi đi."

Xưa nay Vô Song Quỷ vốn rất nghe lời, nghe chủ nhân nói như vậy lập tức ngoan ngoãn lui ra khỏi phòng, lúc ra ngoài còn không quên khép cửa lại.

Nến trong phòng cháy đã gần hết, ánh nến chiếu rọi phác họa bóng của Liên Trì và Tang Ca chồng chéo vào nhau, quấn quýt không rời.

Một lần ngồi này của Liên Trì là ngồi tận sáng, Tang Ca vẫn tỉnh vậy trong lòng hắn như cũ, nhưng thứ đối diện với hắn không phải là đôi mắt lạnh lùng châm chọc của Tang Ca nữa mà là đôi mắt mờ mịt ngơ ngác của nàng.

Trái tim đang lơ lửng của Liên Trì cuối cùng cũng được hạ xuống. Hắn mỉm cười: "Nàng đã tỉnh rồi."

Tang Ca vẫn còn lơ mơ tưởng mình hoa mắt, nàng thử thăm dò: "Liên Trì?"

Liên Trì ừ hữ một tiếng xem như đáp lại, sau đó đưa †ay xoa đầu nàng với vẻ mặt rất cưng chiều.

Tang Ca không cảm thấy động tác này có gì là không ổn, nàng thuận thế tì đầu vào lòng bàn tay của hắn, ngáp nhẹ một cái rồi hỏi: "Sao ngươi bế quan ra sớm vậy? Chẳng phải bảo rằng sẽ phải bế quan một trăm năm sao?”

Chưa đợi cho hắn đáp lại, nàng đã ố lên một tiếng: "Tóc của ngươi sao lại biến thành màu bạc rồi?"

Liên Trì nhìn mấy lọn tóc bạc đang đan xen vào tóc đen của nàng, trong lòng bỗng dưng cảm thấy vui vẻ, giọng nói cũng bất giác nhẹ hơn: "Nàng không thích sao? Vậy ta biến nó về tóc đen như cũ nhé?”

Vừa nghe thế Tang Ca đã lập tức lắc đầu: "Không cần, như thế này đẹp hơn."

Mới vừa nói xong nàng lại che miệng ngáp thêm cái nữa, Liên Trì không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn nói: "Vẫn còn sớm, nàng ngủ thêm đi."

"Vậy ta không khách khí đâu nhé." Tang Ca chớp chớp mắt, sau đó cựa quậy muốn tìm một vị trí thoải mái nhất trong lòng Liên Trì.

Ờ, hiện tại đang là sáng sớm, thời điểm tinh lực của nam nhân tràn đầy, mỹ nhân trong ngực lại là người trong mộng, nàng cựa quậy như vậy khiến Liên Trì vốn không nghĩ gì nhiều trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy hơi phấn khích.

Nhưng Tang Ca vẫn không hề hay biết chuyện đó, nàng vui vẻ bò tới bò lui trên người Liên Trì.

Lỗ tai hắn bắt đầu nóng lên, hắn khế nuốt một ngụm nước bọt, sau đó mới dùng tay túm bàn chặt lấy bàn tay nghịch ngợm của nàng.

Tang Ca ngước mắt lên khó hiểu: "Làm gì?" Liên Trì lại nuốt thêm một ngụm nước bọt nữa, hắn lấy tay còn lại che mắt của nàng, sau đó mới hàm hồ. đáp: Làm chuyện mà cả ta và nàng đều rất thích."

Chương 60: C60: Ngon không

Khi Vân Tâm gõ cửa phòng Tang Ca, Liên Trì đang chỉnh lại xiêm y cho nàng. Nhưng nàng vẫn cau có không vui, hắn bật cười lấy tay véo má nàng, mở miệng trêu chọc: "Sao lại không vui như vậy? Chẳng lẽ ta hôn chưa đủ tốt ư?"

Gương mặt xinh đẹp của Tang Ca lập tức đỏ hồng như trái cà chua chín, nàng bực bội gạt tay hắn ra, sau đó lấy chăn trùm lên đầu, ngỏ ý không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Hiếm khi nào Liên Trì được vui vẻ như vậy, hắn đang định chọc ghẹo Tang Ca vài ba câu nữa thì tiếng gõ cửa bên ngoài càng ngày càng gấp gáp, có lẽ nếu người bên trong không đáp lời thì người bên ngoài sẽ xông vào ngay lập tức.

Liên Trì tiếc nuối nuốt hết lời mình định nói vào trong bụng, bao nhiêu câu nói thương yêu cuối cùng chỉ hóa thành một câu dặn dò: "Ta có việc phải rời đi, tới tối ta sẽ lại đến tìm nàng nhé."

Nhưng Tang Ca vẫn chẳng ừ hử gì. Liên Trì bó tay hết cách với nàng, lúc này ngươi bên ngoài đã mở cửa xông vào trong. Cửa vừa được mở ra, Liên Trì đã lập tức biến mất. Thành ra khi bước vào trong phòng, ngoại trừ nhìn thấy Tang Ca đang nằm cuộn tròn trên giường thì Vân Tâm không còn thấy gì khác.

Nàng ta mím môi bưng bát thuốc tới gần Tang Ca, lúc bấy giờ mới phát hiện Tang Ca đã tỉnh rồi. Nàng ta thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm: "Cuối cùng quận chúa người cũng tỉnh rồi, làm ta lo chết đi được."

Nghe thấy giọng của Vân Tâm, lúc này Tang Ca mới ló đầu ra bên ngoài, gương mặt nàng vẫn chưa hết đỏ ửng, nhưng đôi mắt của nàng đã nhuốm màu lạnh lùng, Tang Ca chậm chạp chui ra khỏi chăn, sau đó rũ mắt hỏi: "Trong khoảng thời gian ta hôn mê có ai tới tìm ta không?”

Vân Tâm ngẫm nghĩ hồi lâu mới đáp: "Quả thật có một người nam nhân tới tìm người, người nam nhân đó tự xưng là Phượng Cửu U, nói rằng đã tìm được thứ người muốn, nếu muốn lấy nó thì mười lăm tháng sau tới gặp Y.

Đương lúc Tang Ca định đáp lại thì bên ngoài đã truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, có một thứ nhỏ nhỏ lao thẳng vào giường nàng. Cũng may Tang Ca nhìn rõ đó là thứ gì, nếu không nàng đã một chân đá nó ra ngoài từ lâu.

"Tang Ca tỉ, tỉ hôn mê lâu như vậy, muội chán sắp. chết rồi!" Giọng của Hồng Liên mang đầy sự ai oán vang lên bên tai nàng.

Tang Ca ôm Hồng Liên trong ngực, cuối cùng cũng nở nụ cười: "Ta tưởng muội đi Thiên giới chơi đã quên mất người tỉ tỉ là ta rồi cơ chứ?"

Vào hôm nàng tới tìm Hồng Liên đi chơi tết Nguyên Tiêu thì nó không ở trong phòng, vài hôm sau mới biết là nó được Ma hậu đưa lên Thiên cung dự tiệc.

Xem ra hôm nay mới trở về đây mà.

Hông Liên chu môi, sau đó lén lén lút lút lôi từ trong †ay áo ra một gói bánh đường mật nho nhỏ, lặng lẽ nhét vào tay nàng.

“Đây là thứ muội lén đem từ Thiên cung về, tuy rằng ở Thiên cung chán chết nhưng mà đồ ăn ở đó ngon lắm, tỉ mau ăn thử đi!"

Trong lòng Tang Ca một mảnh ấm áp, nàng đưa tay xoa đầu Hồng Liên: "Ừ, muội là tốt với ta nhất!"

"Cái đó còn phải nói sao!" Hồng Liên đắc ý cười toe toét nói. Sau đó lại như nhớ ra cái gì, mặt mày ủ dột nói: "Muội lại sắp phải đi rồi..."

"Đi đâu cơ?"

"Mẫu hậu chê muội không có văn hóa, cho nên ném muội cho một vị phu tử để dạy muội học rồi." Hồng Liên buồn bã cúi đầu đáp.

Tang Ca lập tức phì cười. Nhưng rất nhanh sau đó nàng đã không cười nổi, vì vị phu tử mà Hồng Liên đó nhắc tới, lại chính là Cơ Diệp!

Khi Tang Ca nắm tay Hồng Liên đi tới chỗ vị phu tử nọ, đập vào mắt nàng chính là cảnh mỹ nam tử múa kiếm trên hồ sen. Lúc đầu nghe tới việc phu tử dạy học bên hồ sen nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng rồi, bây giờ nhìn thấy mới biết quả nhiên bản thân liệu sự như thần.

Hồ sen đang trong mùa nở rộ, từng nụ sen e ấp sau mảnh lá sen to hơn lòng bàn tay người trưởng thành một chút xíu. Phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy từng đốm hồng xanh đan xen vào nhau như bức tranh thủy mặc †rong thơ của các vĩ nhân xưa.

Nhìn cảnh đẹp hữu tình này, trong đầu Tang Ca đột nhiên bật ra vài câu thơ:

"Kiếm nhị hương huân tự hữu tình,

Thế gian hà vật tỷ khinh doanh.

Tương phi vũ hậu lai trì khan,

Bích ngọc bàn trung lộng thủy tinh." (1)

(Cánh mịn hương thơm quyến rũ hồn

Hoa nào đâu thể dịu dàng hơn

Sau mưa ngắm vẻ ao màu thắm

Ngọc bích lung linh đọng lá sen.)

Phía xa xa, Cơ Diệp vẫn đang chuyên tâm múa kiếm. Hôm nay hắn mặc bộ thanh y màu xanh nhạt, rất hợp với khung cảnh nơi đây.

Gương mặt tuấn tú của của Cơ Diệp nghiêm lại, thanh kiếm trong tay như có sinh mệnh, mũi kiếm lúc thì đưa lên trời, lúc lại quét ngang thân, kiếm khí bắn ra bốn phía chém đứt từng mảnh lá sen rơi lả tả.

Một chân hắn dẫm nhẹ nhàng trên lá sen, chân còn lại dùng sức đế khí bay lên cao. Lại tiếp tục một bài múa kiếm trên không trung.

Tang Ca cảm thấy có lẽ hắn sẽ không xong sớm, cho nên bèn kéo Hồng Liên vào trong mái đình gần đấy nghỉ tạm. Trên mặt bàn có một đĩa Đào hoa tô đang còn nguyên, bên cạnh còn một ấm trà đang uống dở. Đặt cạnh hai thứ đó còn có chiếc quạt Nguyệt Phong nổi tiếng của Cơ Diệp.

Nàng không khách khí kéo Hồng Liên vào ngồi xuống bàn, sau đó cầm miếng bánh Đào hoa tô lên bỏ vào miệng. Đào hoa tô xốp xốp giòn giòn, lớp giữa thì mềm mịn, lớp cuối lại thơm ngào ngạt hương hoa mùa xuân, nàng líu cả lưỡi.

Quả thật món này quá ngon! Chỉ có điều hơi ngọt quá thì phải... Ăn xong miếng bánh Đào hoa tô, Tang Ca cảm thấy hơi ngấy, cho nên tự mình rót cho mình một chén trà.

Trà vừa mới vào miếng khóe mắt nàng đã liếc thấy Cơ Diệp ở phía xa đang thu kiếm vào trong vỏ, sau đó vận khí bay vào trong đình mà nàng đang ngồi.

Tuy Cơ Diệp vừa mới múa kiếm, nhưng hơi thở lại không hề rối loạn mà ngược lại rất bình thản. Hắn nhìn thấy đĩa bánh Đào hoa tô đã vơi đi một chút, lại nhìn Tang Ca đang uống trà bền cạnh, ý cười lập tức tràn ra nơi đáy mắt. Hắn ném thanh kiếm qua một bên, cầm chiếc quạt Nguyệt Phong của mình lên phe phẩy rồi ngồi xuống đối diện nàng, ôn hòa hỏi:

"Ngon không?" Tang Ca gật đầu, quả thật rất ngon.

"Tự tay ta làm cho muội đó." Cơ Diệp híp mắt cười nói.

Phù! Ngụm trà trong miệng Tang Ca lập tức phun hết ra ngoài, nàng bỗng ho sặc sụa.

Cơ Diệp rất tri kỷ đưa cho nàng một chén trà mới. Nhưng Tang Ca không nhận mà vẫn ho sặc sụa.

Hồng Liên ở bên cạnh than ngắn thở dài: "Muội thấy tỉ mới là người cần được chăm sóc đấy, uống có mỗi chén trà thôi cũng bị sặc."

Tang Ca lại càng ho dữ dội hơn.

Hồi lâu sau nàng mới bình tĩnh lại, sau đó thản nhiên uống chén trà mà Cơ Diệp rót cho mình, đoạn đáp lời: "Bánh ngươi làm rất ngon."

Đối với những thứ bản thân yêu thích, Tang Ca chưa bao giờ tiếc lời khen ngợi.

Cơ Diệp cũng cảm thấy lời này của nàng rất có lý, hắn gật đầu đồng tình: "Ta cũng cảm thấy bánh mình làm rất ngon..."

Khóe miệng Tang Ca giật giật, nàng vừa định nói gì đó thì lại bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: "Ta nghe người †a nói ngươi có khả năng tiên đoán đúng không?”

Cơ Diệp gõ gõ ngón tay xuống bàn, im lặng hồi lâu mới đáp: "Tài nghệ của ta không dám tự nhận là đệ nhất thiên hạ, nhưng tiên đoán một vài chuyện quan trọng thì vẫn được."

"Sao, muội có chuyện gì muốn tiên đoán à?"

Tang Ca trầm ngâm hồi lâu mới đáp: "Ta muốn nhìn mọi chuyện xảy ra vào đêm hôm qua."

Sự xuất hiện của Liên Trì vẫn luôn khiến nàng nghỉ ngờ, nàng lại càng nghỉ ngờ bản thân mình hơn khi không hề kháng cự lại sự đụng chạm của hắn, lại còn xem những điều đó là chuyện đương nhiên.

Trong tiềm thức của Tang Ca luôn cảm thấy chuyện này không ổn, nhưng không ổn chỗ nào nàng lại không nói rõ được.

Chắc chắn đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó khiến nàng quên mất!

(1) Bài thơ Liên Hoa của Quách Chấn

Bản dịch của Trương Việt Linh

Chương 61: C61: Ngươi không lừa ta chuyện gì chứ

Cơ Diệp trầm ngâm giây lát, sau đó mới lôi từ trong †ay áo ra một chiếc gương tròn. Mặt gương một màu xám trắng.

Hắn đặt chiếc gương lên bàn, tiếp đó nhìn Tang Ca nói: "Ta cần một sợi tóc của muội."

Tang Ca không chút do dự, đưa cho hắn một sợi tóc của mình. Chỉ nhìn thấy Cơ Diệp cầm sợi tóc thả vào. †rong mặt gương, tiếp đó dùng tiên pháp bao phủ mặt gương.

Nói đi cũng phải nói lại, tuy Cơ Diệp sinh ra ở Ma giới nhưng lại tu luyện thuật pháp của Thiên giới, bộ dạng của hắn cũng ngọc thụ lâm phong, nhìn qua không hề giống người Ma giới chút nào.

Tang Ca chống cằm, suy nghĩ thì đã bay xa chín nghìn tám vạn dặm. Thời gian nửa chén trà trôi qua, tới khi trên trán Cơ Diệp lấm tấm những giọt mồ hôi hắn mơi buông tay.

Chỉ nhìn thấy mặt gương bỗng nhiên đổi màu, hết đỏ lại tím. Cuối cùng một màu đen kịt.

Cơ Diệp nhìn thấy cảnh đó thì nhướn mày, trên mặt viết hẳn ba chữ "không thể nào". Hắn cầm chiếc gương lên, ngắm trái ngắm phải, cuối cùng lẩm bẩm: "Không phải là hỏng rồi đấy chứ?”

"Sao rồi?" Tang Ca cảm thấy hơi khát, cho nên tự rót cho mình một chén trà. Nàng vừa uống trà vừa hỏi.

"Không nhìn thấy được, phần ký ức đó của muội vô cùng kỳ lạ, gương Bát Quái không nhìn ra được." Cơ Diệp. gấp chiếc quạt Nguyệt Phong Lại, đoạn nhét gương vào trong tay áo rồi nói.

Tang Ca thầm nghĩ, quả nhiên là vẫn phải tới tìm Phượng Cửu U.

Nàng uống xong chén trà bèn đặt xuống bàn rồi đứng lên, kéo Hồng Liên ra trước mặt nói: "Hôm nay ta dẫn nó tới đây cho ngươi dạy, việc đã thành, ta có việc đi trước."

Nàng vừa mới quay người rời đi, Cơ Diệp đã dùng quạt Nguyệt Phong ngăn nàng lại, sau đó cười dịu dàng Muội không đi được, Ma hậu có lệnh ta phải dạy cả muội."

Tang Ca nhướn mày rõ ràng không tin.

Cơ Diệp thở dài, hắn phất tay, trên bàn lập tức xuất hiện một tờ giấy, nét chữ trên giấy rồng bay phượng múa. Tang Ca nhận ra, đây là bút tích của Ma hậu Nguyên Trân. Trên tờ giấy rõ ràng có vài chữ uốn lượn: "Ái nữ Tang Ca tuổi còn nhỏ, bèn nhờ cậy Cơ Diệp tiên sinh dạy bảo nên người!"

Chuyện đã tới nước này, xem như Tang Ca đã hiểu ý của cô cô mình. Chẳng phải cô cô vẫn còn nhớ lời nàng trong đại điện ngày hôm đó nói: Nếu tìm được một người phù hợp với những điều kiện mà nàng đã nói, nàng sẽ gả cho người đó hay sao.

Cũng phải cảm tạ cô, cô còn biết nghĩ cho nàng, nghĩ rằng nếu trực tiếp hạ lệnh để nàng gả cho Cơ Di: thì sẽ gượng ép biết bao, cho nên bèn tìm cớ để nàng và Cơ Diệp có cơ hội tiếp xúc gần hơn một chút, sau này ban hôn cũng chưa muộn.

Mà Hồng Liên chỉ là bình phong cho cơ hội này.

Thủ đoạn này của cô cô đúng là cao minh, Tang Ca bội phục bà sát đất!

Ma hậu đã có lệnh, vậy thì nàng không theo cũng nhất định phải theo rồi.

Tới khi Tang Ca trở về phòng thì trời đã tối, Vân Tâm chẳng biết đã đi đâu. Nàng lắc đầu, đoạn khoác thêm áo khoác lên người, sau đó đi tới thư phòng.

Bên ngoài trời tuyết đã rơi trắng xóa bầu trời, thời tiết ở Ma tộc đúng là rất kỳ lạ, buổi sáng thì như tháng. sáu, tới đêm lại như tháng mười hai. Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm nay của Ma tộc. Bông tuyết đọng lại trên cành cây, khiến cành cây trĩu nặng xà xuống thấp.

Nàng vừa mới vào thư phòng đã vội khép chặt cửa, cái lạnh cắt da cắt thịt khiến môi Tang Ca khô nứt. Nàng không khỏi lè lưỡi liếm môi, sau đó mới ném áo khoác đã ẩm ướt vì đội mưa tuyết qua một bên, đi tới bên thư án, lôi ra một quyển trục. Lại châm thêm một ngọn nến cho sáng rồi mới tỉ mỉ đọc quyển trục trong tay.

Vài hôm trước nàng mượn quyển Phượng Đồ đằng của Phong Liên Dực, vẫn chưa có dịp để xem, hiện tại cuối cùng cũng rảnh để nghiên cứu nó.

Không thể không nói trận pháp của Phượng tộc quá huyền diệu. Trong lúc lật dở quyển trục, Tang Ca vô tình liếc nhìn thấy một loại trận pháp có từ thời thượng cổ, Huyết hồn trận.

Trận pháp dùng linh hồn để bày trận, linh hồn cháy. hết cũng là lúc trận pháp hoàn thành.

Huyết hồn trận có thể dùng để trấn áp tà vật, có thể dùng để vá trời. Bên trong còn ghi chép việc Nữ Oa nương nương từng dùng trận pháp này để vá lại trời năm xưa.

Nhưng Tang Ca không để ý tới trận pháp này lắm, nàng nghĩ dạo gần đây lục giới chẳng xảy ra đại sự gì, ngay cả việc đại chiến giữa Thần tộc và Ma tộc cũng đã xảy ra rất lâu rồi, hiện tại Ma tộc nhân số ít ỏi, là bên không mong xảy ra chiến tranh nhất. Cho nên trận pháp này hoàn toàn không có đất dụng võ.

Đọc một hồi, trời đã khuya lắm rồi, nến cũng đã cháy gần hết. Tang Ca bất giác xoa xoa tay, trên người bỗng nhiên được phủ thêm một chiếc áo khoác ấm áp.

Nàng không khỏi ngước mắt lên nhìn, Liên Trì đã xuất hiện ở trong từ lúc nào. Bàn tay đưa ra để khoác áo cho nàng còn chưa kịp thu về.

Gương mặt hắn đầy vẻ mỏi mệt, cũng không. đã đi đâu. Nhưng Tang Ca lại phát hiện hắn cao hơn rồi.

Hiện tại nếu như so sánh, nàng chỉ cao tới vai hắn.

Dường như Liên Trì mới băng qua màn mưa tuyết tới Tìm nàng, tuyết đọng trên vai còn chưa kịp khô, trên mái tóc màu bạc của hắn còn dính vài bông tuyết.

Tang Ca lại rũ mắt làm như không có chuyện gì, nàng lấy bút bắt đầu luyện viết chữ. Liên Trì cũng im lặng giúp nàng mài mực. Hình ảnh hai người ở chung với nhau rất hài hòa.

Đôi khi Liên Trì nghĩ, cuộc sống như vậy thật tốt, Tang Ca không nhớ gì cả, yên tâm bắt đâu cuộc sống mới, hắn cũng có thể im lặng đứng bên cạnh bảo vệ cho nàng.

Nghĩ nghĩ, hắn lại bất giác nhớ tới lời mà Diễm Linh Cơ nói với bản thân hồi chiều.

"Ý Chí thiên địa một khi xuất hiện, chắc chắn Tam giới sẽ xảy ra việc lớn. Năm xưa là Phượng tộc, lần này ngươi xuất hiện ở Ma tộc, vậy trận đại nạn đó Ma tộc sẽ là kẻ hứng chịu đúng không?”

"Diễm Linh Cơ, ngươi có biết không, ta không sinh ra ở Ma tộc mà là ở Thiên giới, nhưng đám người Thiên giới lại ép ta sinh ra ở Ma tộc. Năm xưa cũng chính đám người Thiên giới đẩy ta tới Phượng tộc."

"Ý ngươi là..."

"Đúng thế, nếu theo đạo trời, thì Thiên tộc đã diệt tộc từ ba nghìn năm trước Nhưng lại bị cưỡng ép tồn tại tới ngày hôm nay, bây giờ đám người đó lại tiếp tục cưỡng ép ta sinh ra ở Ma tộc, ý đồ muốn dùng Ma tộc xoa dịu Thiên đạo nhằm kéo dài thời gian cho Thiên tộc."

"Vậy lần này ngươi định làm thế nào?”

"Trước hết quan sát trước đã, lực lượng của ta sắp khôi phục, khi đó lại tính sau."

"Thứ cho ta nói một câu không phải, nếu như Ma tộc lại xảy ra chuyện gì, Tang Ca nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Một câu nói cuối của Diễm Linh Cơ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu hắn.

Đúng thế, hiện tại Ma tộc chính là ranh giới cuối cùng của Tang Ca, Liên Trì không dám chắc, nếu như mình lại dẫm lên ranh giới đó, thì Tang Ca sẽ thế nào...

Ống tay áo đột nhiên bị kéo một cái, kéo luôn suy. nghĩ đang trôi xa của Liên Trì trở về, hắn cúi đầu nhìn mới phát hiện bản thân trong lúc mài mực không chú ý đã khiến mực dính lên tờ giấy luyện chữ của Tang Ca.

Liên Trì bỗng cảm thấy có lỗi: "Xin lỗi, ta mãi suy nghĩ không để ý."

Tang Ca đặt bút qua một bên, lạnh nhạt đáp: "Không quan trọng. Ta có điều muốn hỏi ngươi..."

Nàng lôi khăn tay ra lau tay, hơi ngừng một lát rồi nói tiếp: "Ngươi không lừa ta chuyện gì chứ?"

Chương 62: C62: Được rồi ta mua

Gương mặt Liên Trì vốn đã tái nhợt, nay nghe thấy câu hỏi đó của nàng lại càng trắng xám hơn. Bàn tay ở trong ống tay áo của hắn khẽ siết chặt, Liên Trì mím môi không đáp.

Tang Ca cũng rất kiên nhẫn chờ phản ứng của hắn.

Hồi lâu sau gương mặt tuấn tú của Liên Trì mới giãn ra, hắn nhìn ngọn nến sắp tàn lụi, ánh lửa nhảy nhót trong đôi mắt Liên Trì, hắn bỗng nhiên hỏi nàng một câu: "Nếu như có một ngày Ma tộc xảy ra chuyện thì nàng định làm thế nào?"

Động tác lau tay của Tang Ca bất giác dừng lại, nàng nghiêng đầu khó hiểu nhìn Liên Trì: "Ý ngươi là gì?"

Bàn tay siết chặt trong ống tay áo của Liên Trì lại thả ra, rồi lại siết lại, hắn khó khăn nói: "Không... Không có gì"

Vẻ chật vật của hắn bị Tang Ca thu hết vào trong mắt, xong nàng cũng không truy hỏi gì thêm. Tiếng gió đập vào cửa sổ kêu lạch cạch, Tang Ca đi tới bên cửa sổ, khế mở hé ra, một cơn gió mang theo hơi nước ẩm ướt thổi vào, nến trong phòng bỗng tắt phụt. đam mỹ hài

Nàng vừa đưa tay cảm nhận cơn gió lành lạnh vừa thổi vào, vừa lẩm bẩm: "Xem ra đêm nay không thể về phòng được rồi."

Thật ra ở lại thư phòng cũng không sao, thư phòng vốn cũng có giường, chỉ có điều giường không lớn, hiện tại lại có thêm Liên Trì...

Bàn tay lạnh buốt của nàng đột nhiên lại được một bàn tay ấm áp khác bao phủ, chẳng biết tự bao giờ Liên Trì đã đi tới bên cạnh nàng, hắn đưa tay khép cửa sổ lại, giọng nói trong đêm phá lệ rõ ràng: "Đừng mở cửa, lạnh."

Tang Ca để mặc hắn túm lấy tay mình đi về phía giường bên trong thư phòng. Tuy trong phòng tối đen nhưng đôi mắt Liên Trì vẫn nhìn thấy rõ ràng mọi vật.

Hắn đưa tay ấn nàng lên giường, sau đó kéo chăn đắp cho nàng, đoạn dịu dàng nói: "Ngủ đi."

Tang Ca nằm im trên giường, bàn tay lạnh buốt ban nãy đã được ủ ấm, nàng nhắm mắt hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, bèn mở mắt ra nhìn. Tang Ca chỉ nhìn thấy một bóng đen ngồi ngay bên cạnh giường, Liên Trì chẳng có vẻ gì là sẽ lên giường ngủ cùng nàng cả, nàng không khỏi tò mò:

"Ngươi không ngủ sao?”

"Nếu như nàng cho phép..." Liên Trì có hơi sửng sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới Tang Ca sẽ hỏi như vậy.

Vừa nghe hắn nói như thế, Tang Ca đã vội nhắm mắt đáp: "Ngươi có thể thức nguyên đêm cũng được."

Nàng hận không thể cắn lưỡi mình, không đâu tự dưng hỏi hắn làm gì, đúng là vế vời thêm chuyện.

Bên tai Tang Ca vẫn còn quanh quẩn tiếng cười trầm thấp của Liên Trì. Nghe thấy tiếng cười đó, Tang Ca bỗng nhiên đỏ mặt. Nàng thầm mắng bản thân một câu không có tiền đồ, cũng may trong phòng tối đen như mực, nếu không chắc nàng chỉ hận không thể tìm một chỗ để chui vào mất.

Nàng nghĩ mãi, nghĩ mãi cuối cùng cũng thấy hơi buồn ngủ. Vừa muốn đi vào giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng gió bên tai; Tang Ca đoán là Liên Trì chuẩn bị rời đi, nàng mơ hồ lẩm bẩm: "Liên Trì?"

"Ừ"" Liên Trì quay đầu nhìn Tang Ca, ừ hử một tiếng xem như đáp lại.

"Có phải trước kia ta và ngươi từng quen nhau rồi không?"

Lần này Liên Trì im lặng thật lâu, câu nói này giống như chỉ là câu nói lúc mơ ngủ của nàng, Tang Ca không đợi Liên Trì trả lời đã chìm vào giấc ngủ.

Liên Trì ngồi bần thần bên giường nơi nàng nằm, tiếng gió rít gào bên ngoài phòng vẫn văng vẳng bên tai, giọng nói của hắn hòa cùng với tiếng gió, tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng. Hắn nói: "Phải."

Chỉ tiếc người cần nghe câu trả lời này đã chìm vào mộng đẹp từ lâu.

Buổi sáng sớm mai, Tang Ga là bị tiếng chim hót bên ngoài phòng đánh thức. Nàng đảo mắt quanh phòng không nhìn thấy bóng dáng Liên Trì đâu, ngay cả án thư cũng rất gọn gàng. Nếu như không phải bên cạnh giường còn có chiếc áo khoác màu đen nằm ngay ngắn thì Tang Ca còn tưởng rằng tối qua bản thân năm mơ nữa ấy chứ.

Một ngày ở Ma tộc của Tang Ca thật sự rất nhàm chán, nếu không trước kia nàng đã không phải trốn ra ngoài chơi rồi gặp Huyết Vũ rồi. Tuy một ngày thật sự rất buồn tẻ, nhưng quận chúa Tang Ca vẫn tìm được những chuyện nhỏ nhặt khiến bản thân trở nên bận rộn. Giả như. việc đi trả Phượng Đồ đẳng cho Phong Liên Dực.

Nhưng tới cung U Lan lại quạnh hiu không một bóng người, nàng hỏi ra mới biết Phong Liên Dực đã trở về Thiên giới từ hôm nàng

hôn mê rồi. Vậy là việc đầu tiên thất bại.

Nhưng Tang Ca vẫn rất hào hứng chuyển qua việc thứ hai đó chính là đi tới khu rừng phía sau Ma tộc tìm tới một vài Yêu thú để luyện khả năng kiếm pháp của mình. Nhưng Yêu thú ở trong khu rừng này lại như có linh tính, biết được Tang Ca muốn tìm bao cát cho nên trốn sạch, ngay cả một con chim cũng không thấy!

Điều này khiến Tang Ca bực bội không thôi.

À, chuyện này cũng phải kể tới công của Liên Trì, bởi vì lúc trước nghe nói Tang Ca từng bị một con Yêu thú đuổi giết ở trong rừng, cho nên sau khi bế quan ra ngoài việc đầu tiên hắn làm đó chính là đuổi hết Yêu thú nguy hiểm có ở khu rừng này đi. Thành ra khu rừng vốn có tiếng nguy hiểm ở Ma giới này chỉ còn là hữu danh vô thực, chỉ có vài loài Yêu thú cấp thấp hiền lành như thỏ, linh dương,... gì đấy.

Ý định thứ hai cũng thất bại, Tang Ca không còn cách nào khác ngoài việc quay trở lại tẩm điện của mình tiếp tục nghiên cứu Phượng Đồ đằng.

Thời gian nửa tháng nhanh chóng trôi qua, trong nửa tháng này, hầu như đêm nào Liên Trì cũng tới. Có hôm thì hắn ngồi ôm nàng nguyên đêm, có hôm thì lại hứng thú dạt dào kéo nàng ra ngoài chơi, có hôm thì tự mình trổ tài làm điểm tâm cho nàng ăn... Có thể nói khiến Tang Ca chơi vui quên cả trời đất! Suýt quên luôn cuộc hẹn giữa nàng với... Phượng Cửu U!

Tới khi nàng nhớ ra thì ngày hẹn đã qua được hai ngày, Tang Ca không dám chậm trễ, vội vàng sửa soạn lên Nhân giới tìm y. Nhưng Phượng Cửu U xưa nay vẫn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, tìm được y hay không hoàn toàn dựa vào duyên phận.

Mà cơ duyên gần đây của Tang Ca thì... Không tốt lắm!

Tới khi nàng tìm thấy Phượng Cửu U thì ngày hẹn cũng đã trôi qua bảy tám ngày gì đấy.

Phượng Cửu U vẫn mang bộ dạng cà lơ phất phơ như xưa, y ngồi bên sạp bán hàng, mặt mày cau có với một vị cô nương đang trả giá chiếc vòng ngọc.

Nhìn thấy bóng dáng Tang Ca ở xa, y vội vàng đuổi vị cô nương kia đi, sau đó soạn lại sạp hàng của mình.

"Mua hàng đi, mua hàng đi!" Y phe phẩy cái nón rách trong tay, há miệng mời chào người đi đường.

Tang Ca đỡ trán, mí mắt khẽ giật đi tới trước mặt Phượng Cửu U, rồi mở miệng hỏi: Gương Đồng Kính của †a đâu?"

Phượng Cửu U nâng mắt lên nhìn nàng rồi hồ hởi mời chào hàng: "Ta mới tìm được một chiếc vòng ngọc có niên đại ba trăm năm, ngươi có muốn mua không?"

Tang Ca lắc đầu: "Ta chỉ muốn gương Đồng Kính."

Gương Đồng Kính là bảo vật Thiên giới, có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp này. Đã từ lâu Tang Ca vẫn luôn thắc mắc về thân thế của mình, cho nên bấy lâu nay vẫn luôn truy tìm gương Đồng Kính.

"Không có gương Đồng Kính, chỉ có vòng ngọc, có mua hay không?" Nghe Tang Ca bảo không mua, Phượng Cửu U nhăn mày không vui, giọng nói cũng bớt hồ hởi hơn.

"Thật sự không có ư?" Nàng không tin là y không có: "Ngươi muốn giá bao nhiêu cũng được."

"Chỉ có vòng ngọc, mua hay không?" Y vẫn rất kiên quyết.

Khóe miệng Tang Ca giật giật, xem ra muốn mua gương Đồng Kính thì phải mua vòng ngọc này trước.

"Được rồi, ta mua, vòng ngọc này giá bao nhiêu?”

"Một trăm lạng vàng." Phượng Cửu U tung tung chiếc vòng ngọc trong tay, cao giọng hét giá.

Chương 63: C63: Xin lỗi ta hoàn toàn không nhớ

Một trăm lạng vàng?

Cái giá này quả thật không đắt, vì thế Tang Ca bèn đưa cho Phượng Cửu U tờ ngân phiếu một trăm vạn.

Lúc này Phượng Cửu U cười tủm tỉm nhét tờ ngân phiếu vào trong ngực, sau đó mới lôi từ trong tay áo ra một chiếc gương nho nhỏ rồi nhét nó vào tay Tang Ca. Sau đó nhanh chóng dọn sạp rồi chạy biến.

Tang Ca mải lật chiếc gương Đồng Kính trong tay. cho nên không để ý tới hành động của Phượng Cửu U, tới khi nàng ngẩng đầu lên nhìn thì y đã biến mất từ bao giờ.

Nàng đột nhiên nhớ ra bản thân vẫn còn chưa hỏi y cách dùng gương Đồng Kính như thế nào...

Tuy nhiên nàng lại phát hiện ra một chuyện hết sức. thú vị, đó chính là chiếc vòng ngọc mà Phượng Cửu U đưa cho nàng thật ra là một chiếc vòng không gian, cũng tương tự như nhẫn không gian, không gian bên trong chiếc vòng này vô cùng rộng lớn, bên trong vòng ngọc còn một đống đồ linh linh tinh chưa được xếp gọn.

Tang Ca nghỉ ngờ rằng liệu có phải Phượng Cửu U biết chiếc vòng này sẽ không bán đi được, cho nên mới tìm cánh ném nó cho nàng hay không?

Nhưng nàng cũng không có thời gian suy nghĩ lâu hơn, bởi hôm nay là sinh thần của Ma hậu Nguyên Trân, nàng phải trở về Ma giới thật sớm để tham dự buổi tiệc tối ở Ma cung.

Trăm năm rồi Ma giới mới có một việc vui như vậy, thật ra mọi năm sinh thần của Ma hậu đều được làm hết sức đơn giản. Nhưng năm nay không biết vì lí do gì, Ma hậu nổi hứng muốn làm lớn hơn một chút, muốn mời các đại thần trong Ma giới tới dự. Với một người yêu thương phu nhân của mình như Ma quân, lẽ nào ông lại không đồng ý?

Chính vì thế Ma giới lập tức được nghêng đón ngày náo nhiệt thứ hai trong năm nay.

Từ sáng sớm, trên đường đi ở Ma giới nhà nhà đã †reo đèn lồng đỏ, thị nữ trong cung tấp nập đi lại trang hoàng Cung điện cho thật lộng lẫy. Mới tờ mờ sáng lúc gà còn chưa gáy, Ma hậu Nguyên Trân đã kéo nữ nhi ruột bé nhất của mình là Hồng Liên vào trong cung để lựa chọn lễ phục khiến cho Hồng Liên ngồi ngáp ngắn ngáp dài nhưng lại không dám ngủ. Ma hậu Nguyên Trân làm như không thấy, vẫn hứng thú bừng bừng thử hết bộ lễ phục này tới bộ lễ phục khác.

Lễ sinh thần bắt đầu từ rất sớm, khoảng giờ Thìn đám người đã tụ tập lại ở đại điện Ma cung. Ma tộc vốn phóng khoáng, cho nên các đại thần ở Ma tộc cũng không câu nệ gì với Ma quân và Ma hậu, rất nhiều người bạo gan cầm bình rượu lên chúc. Nhưng rượu hầu hết đều vào bụng Ma quân.

Mà Tang Ca rời Ma tộc từ sáng sớm, dù đã rất cố gắng nhưng cũng phải đến giờ Mùi nàng mới xuất hiện ở Ma cung. Khi đó Ma quân đã ngà ngà say, nhìn thấy Tang Ca lững thững bước vào đại điện cũng không tức. giận, ông rất từ ái vãy vẫy tay với đứa cháu của mình.

Hôm nay nàng mặc bộ xiêm y đỏ rực, cổ áo và tay áo đều được thêu hình phượng nhỏ xíu. Mái tóc dài mọi ngày để thả cũng được vấn

cao lên trên đỉnh đầu và được cố dịnh bằng một chiếc trâm phượng bằng vàng để lộ ra gương mặt trắng ngần xinh đẹp, cùng cái cổ thon dài.

Bộ dạng cử chỉ rất đoan trang, không hề tùy tiện giống mọi ngày.

Cũng xem như là ăn mặc hợp cách.

Ma hậu gật đầu hài lòng, nhưng quay đầu qua nhìn Cơ Diệp ngồi ở bên dưới lại thấy hắn không mấy để ý, so với việc chú ý tới sự xuất hiện của Tang Ca thì Cơ Diệp lạ càng thích ôm bình rượu trên bàn tự mình uống hơn.

Cảnh đẹp hữu ý, người xem vô tình. Ma hậu không vui cho lắm, bèn vẫy tay cho gọi tì nữ bên cạnh mình, bảo nàng ta sắp xếp chỗ cho Tang Ca ở bên cạnh Cơ Diệp. Có thể nói bà vì chuyện của Cơ Diệp và Tang Ca đúng là dốc hết lòng. Nhưng đương sự lại không hề thấy cảm kích.

Khi nhìn thấy chỗ ngồi của mình được sắp xếp ngay bên cạnh Cơ Diệp, Tang Ca có một loại xúc động muốn. quay đầu chạy biến. Nhưng Ma hậu đã nhìn thấu ý đồ đó của nàng từ lâu, cho nên đã dặn tì nữ phải đi theo nàng cho tới khi nàng ngồi xuống bên cạnh Cơ Diệp mới thôi.

Có thêm một người giám sát, quả nhiên Tang Ca không dám lộn xộn, nhận mệnh ngồi vào vị trí mà Ma hậu đã sắp xếp. Lúc này trên gương mặt Ma hậu mới xuất hiện ý cười.

Thật ra nói rằng Cơ Diệp không chú ý tới Tang Ca cũng không phải, từ lúc nàng bước vào đại điện, hắn là một trong những người chú ý tới nàng đầu tiên. Nhưng đoán chừng nàng cũng không thích bản thân bị mình nhìn chằm chằm, cho nên mới thu ánh mắt về ngồi ôm bình rượu. Quả nhiên không lâu sau đã thấy nàng mang gương mặt bực bội ngồi xuống bên cạnh mình.

Cơ Diệp thầm than bản thân thật sự quá cao minh, nếu như ban nãy để Tang Ca nhìn thấy mình đang nhìn nàng, chỉ sợ nàng sẽ ghi hận việc bây giờ phải ngồi bên cạnh mình mất thôi!

Tới tận bây giờ hắn vẫn còn chưa hiểu nổi rốt cuộc nàng mang địch ý với mình về điều gì...

"Này, rốt cuộc là tại sao muội lại có địch ý với ta lớn như vậy?" Bởi vì trong người có chút men say, cho nên Cơ Diệp nghĩ gì nói đó, hắn rót cho Tang Ca một chén rượu, đẩy nó lại gần nàng rồi ghé sát người nàng hỏi.

Tang Ca đang ăn điểm tâm lập tức ghét bỏ nghiêng người: "Nói chuyện thì nói chuyện, dựa gần như vậy làm cái gì?"

Cơ Diệp cũng không để tâm tới phản ứng ghét bỏ đó của Tang Ca, hắn thu người lại ồ một tiếng.

"Thật ra việc ta có địch ý với ngươi hoàn toàn không phải lỗi của ngươi đâu, thật!" Gương mặt Tang Ca rất nghiêm túc, quả thật việc nàng không mấy ưa thích Cơ Diệp không phải do lỗi của hắn, mà là do cái danh phu quân tương laiï mà Ma hậu gắn cho hắn.

Cơ Diệp chống tay nghiêng đầu híp mắt cười nhìn nàng: "Đáng tiếc, tuy muội ghét ta, nhưng ta lại rất thích muội đấy."

"Vì sao?" Tang Ca cũng có hơi tò mò, dù sao bọn họ gặp nhau lần đầu tiên ở chỗ của Phong Liên Dực, Tang Ca vẫn chưa nghĩ ra ở mình có điểm nào khiến một Chiến thần Ma tộc nổi tiếng như Gơ Diệp lại thích nàng.

"Muội có còn nhớ năm xưa trong một lần gia yến làm tiệc đầy tháng cho Hồng Liên, ta và muội gặp nhau ở ngọn núi sau Ma cung, khi đó muội nằng nặc đòi cưỡi ngựa, kết quả ngựa nổi điên giữa đường, đá

muội xuống. Vừa lúc ta có ở đó nên lao ra đỡ lấy muội, sau đó muội nhìn ta cười. Nụ cười đó vẫn luôn in hằn trong tâm trí ta tới tận bây giờ..." Cơ Diệp khi uống say nói chuyện lại nhiều hơn khi tỉnh táo, cho nên nghe lời Tang Ca hỏi không chút do dự trả lời.

"Thật xin lỗi." Tang Ca bỗng nhỏ giọng xin lỗi, nàng quả thật chẳng nhớ chuyện gì cả, nửa chữ hắn kể nàng nghe cũng không hiểu.

Cơ Diệp lại rót cho mình một chén rượu, sau đó mời thản nhiên đáp: "Chẳng có gì để xin lỗi cả, chuyện đó một mình ta nhớ là đủ rồi. Chuyện ta thích muội, muội cũng không cần để tâm. Dù sao ta cũng không yêu cầu muội phải đáp lại tình cảm đó."

"Nhưng nếu muội cảm thấy có lỗi thì có thể gả cho †a để chuộc lỗi cũng được!" Trái tim Tang Ca vừa mới nặng trĩu vì lời nói đó của hắn thì Cơ Diệp đã lập tức đổi giọng trêu chọc nàng.

Tâm tình của nàng lập tức bị thổi bay biến, Tang Ca đạp cho hắn một cái: "Biến đi!"

Chương 64: C64: Mối hôn sự không tệ

Hành động của hai người ở một nơi như yến tiệc thế này hoàn toàn là bình thường, không đáng chú ý tới. Nhưng trong mắt Ma hậu lại là một chuyện khác, bà cảm thấy quả nhiên bản thân mình chọn không sai, hai đứa đó rất hợp nhau. Vì thế Ma hậu cười tới không khép miệng lại được, ngồi im được một lúc lại bắt đầu thấy ngứa ngáy tay chân, cho nên huých vào khuỷu tay Ma quân ngồi bên cạnh một cái.

Ma quân lúc này đã ngà ngà say, bỗng nhiên bị phu nhân của mình đẩy một cái, vẫn chưa hiểu chuyển gì đang xảy ra thì Ma hậu đã thấp giọng nhắc nhở: "Tang Ca, Tang Cai"

Ý của bà là chuyện ban hôn cho Tang Ca và Cơ Diệp.

Bấy giờ Ma quân cũng đã tỉnh táo hơn, ông liếc mắt nhìn Tang Ca và Cơ Diệp đang cười đùa phía dưới, khế võ nhẹ vào bàn tay của Ma hậu trấn an bà: "Yên tâm, ta vẫn chưa quên."

Sau đó ông hãng giọng khụ một tiếng, tiếng người ồn ào trong đại điện bỗng chốc trở nên yên ắng hẳn đi.

Ma quân vuốt cằm, từ ái nhìn chúng đại thần trong đại điện, sau đó mới đặt ánh mắt lên chỗ Tang Ca và Cơ Diệp. Ánh mắt đó đầy thâm ý, Tang Ca vẫn còn chưa hiểu ý của ánh mắt đó là gì, nàng ngẩn người ta, sau đó bỗng thầm than một tiếng không ổn.

Quả nhiên, Ma quân không nhanh không chậm mở miệng: "Quận chúa Tang Ca qua vài ngày nữa cũng tròn một ngàn tuổi, cũng đã

tới tuổi cập kê, không biết vị đại thần nào có ý muốn kết thông gia với bổn quân hay không?"

Trong đại điện im phăng phắc, vị đại thân nào cũng cúi đầu cố gắng giảm cảm giác tồn tại xuống thấp nhất có thể. Tiếng lành của Tang Ca đồn khắp Ma tộc, kẻ nào còn dám rước một đại tôn thần như vậy về thì đơn giản là chán sống rồi!

"Công tử của Thu đại nhân hình như cũng cùng lứa với quận chúa Tang Ca đúng không, Thu đại nhân cảm thấy mối hôn sự này thế nào?" Ma quân liếc mắt nhìn vị Thu đại nhân đang co người lại trong góc đại điện, bâng. khua hỏi một câu.

Chỉ thấy thân thể Thu đại nhân bỗng nhiên run rẩy, sau đó mới âm thầm lau mồ hôi trên trán, cúi đầu đáp: "Ma quân, nhỉ tử của thần quanh năm ốm yếu, chưa biết còn có thể sống khi nào, quả thật là không dám lỡ dỡ cả đời của quận chúa Tang Ca."

"Vậy công tử của Diêu đại nhân thì thế nào?"

Diêu đại nhân bước ra vài bước, căng da đầu nói: "Bẩm Ma quân, thần vừa phát hiện nghịch tử nhà thần bị đoàn tụ, chỉ sợ không thể khiến quận chúa Tang Ca hạnh phúc rồi!"

"Vậy còn Phù đại nhân?"

"Ma tôn có điều không biết, nhi tử của thần từ nhỏ say mê tu luyện, cũng chính vì gấp gáp quá cho nên vài hôm trước vừa mới bị tẩu hỏa nhập ma, thần vừa gửi nó tới chỗ Phật Di Lặc đề điều dưỡng, còn chưa biết ngày sẽ trở về."

Ma quân lần lượt nêu ra một loạt cái tên, nhưng lần nào cũng bị từ chối. Người mới nghe còn không biết rằng vị Tang Ca này là hồng thủy mãnh thú nơi nào mà khiến người ta tránh như tránh tà đấy.

Nhưng Tang Ca quả thật rất oan uổng, cùng lắm là

nàng chỉ đốt vài ngôi đình, thả vài con yêu thú nghìn năm... Ngoài ra những chuyện trái với luân thường đạo lý nàng thề nàng thề bản thân chưa từng làm!

Ma quân liên tục bị từ chối cũng cảm thấy hơi bực bội, áp suất trong đại điện giảm xuống rất thấp, đúng lúc này vị Thu đại nhân đứng một bên lại đột nhiên mở miệng cung kính nói: "Ma quân, nếu như ngài muốn tìm cho quận chúa Tang Ca một mối hôn sự, vậy thì ở đây cũng có một người rất thích hợp đó ạ!"

Ma quân nhướn mày ồ một tiếng: "Là ai?"

"Chẳng phải công tử Cơ Diệp vừa từ trên chiến trường Ma tộc trở về hay sao, chàng ta tuổi còn trẻ mà đã lập nhiều chiến công lớn, tính tình lại ôn hòa, bộ dạng anh tuấn bất phàm, quả thật là trời phối một cặp với quận chúa Tang Ca."

Thu đại nhân âm thầm bổ sung thêm một câu, quan trọng nhất là chàng ta không còn song thân, việc hôn sự này nhất định sẽ không dám từ chối.

Nghe Thu đại nhân chắc như vậy, đám đại thần trong điện lúc này mới nhớ ra ở đây còn một ứng cử viên không thể nào phù hợp hơn cho vị trí hôn phu của Tang Ca, đó chính là Chiến Thần Cơ Diệp!

Để loại trừ khả năng nhỉ tử nhà mình phải rước một đại tôn thần về nhà, đám đại thần gật đầu như gà mổ thóc, ca ngợi chiến công của Cơ Diệp lên tận trời xanh, còn thiếu mỗi việc kéo Cơ Diệp tới trước mặt Ma quân rồi nói: Ma quân, đây chính là cháu rể của ngài, mau dắt về đi!

Đương sự trong lời của đám đại thần - Cơ Diệp vẫn làm như không có chuyện gì, bình tĩnh ngồi rót rượu ở một bên, giống như người trong lời bàn tán của bọn họ không hề liên quan tới hắn vậy.

"Cơ Diệp, ngươi thấy thế nào?"

Nhưng Ma quân sẽ không bỏ qua cơ hội trời cho. này, lập tức bắt lấy nó truy hỏi Cơ Diệp, trong lòng thì âm thầm tự nhủ, tốt nhất tiểu tử ngươi nên biết điều một chút, nếu không chắc chăn sẽ biết tay bổn quân.

Có thể nói vì mối hôn sự này, Ma quân cũng dốc toàn lực. Nếu như trực tiếp ban hôn cho Cơ Diệp, đám đại thần chắc chắn sẽ lấy mọi lí do ra để ngăn cản. Một là bởi vì Cơ Diệp mất đi song thân, căn cơ chưa vững. Thứ hai là vì tuổi hắn còn quá trẻ nhưng lại ở vị trí cao như vậy, sớm đã có kẻ ngứa mắt. Nay lại lấy được quận chúa Tang Ca, có hậu thuần là Ma quân và Ma hậu, chẳng phải là sẽ càng giống như hổ thêm cánh sao?

Nhưng nếu như ép đám đại thần đó tự đề cử Cơ Diệp thì lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Ma quân đã gọi tên, dù Cơ Diệp bình thường có bình thản như thế nào thì lúc này cũng phải đứng lên.

Hắn chắp tay: "Thần..." Vừa nói vừa liếc mắt qua nhìn Tang Ca ngồi bên bàn, nhìn thấy nàng đang trừng mắt với mình, Cơ Diệp đành than thở một tiếng, cuối cùng chữ không có ý kiến ra khỏi miệng lại thành: "... Nghe theo ý quận chúa Tang Ca."

Ma quân lập tức đảo mắt về phía Tang Ca: "Tang Ca, con thấy Cơ Diệp thế nào?”

Tang Ca đứng dậy sóng vai cùng Cơ Diệp, quay đầu nhìn hắn đánh giá một lượt từ đâu tới chân, rồi mới thành thật trả lời: "Rất tốt ạ."

"Vậy thì con thấy ta ban hôn cho Cơ Diệp với con thì thế nào?”

"Cái này thì..." Nàng vừa định nói không cần thì đã lập tức cảm nhận được một tầm mắt nóng rực, ngẩng đầu lên nhìn mới thấy hóa ra là Ma hậu Nguyên Trân đang cười từ ái nhìn mình, nhưng ánh mắt lại lộ rõ sự uy hiếp.

Xưa nay Tang Ca không sợ trời không sợ đất, nhưng đối với người cô cô này... Thì vẫn có sợ chút ít...

Lòng cầu sinh của nàng vẫn luôn rất mạnh, đứng †rước ánh mắt uy hiếp của Ma hậu, nàng lập tức đổi lời nói thành: "Con cảm thấy chuyện này cần phải suy nghĩ thêm”

Ma hậu cong môi cười hài lòng, không để Tang Ca từ chối việc này ngay trước mặt mọi người chính là bước. đầu của thành công, chuyện tiếp theo cứ từ từ suy tính.

Tang Ca đã nói như vậy rồi, Ma quân cũng không thể tiếp tục ép hỏi nữa, bèn phất tay ý bảo hai người ngồi xuống, yến tiệc lại được tiếp tục... Dường như việc ban nãy chỉ là khúc nhạc đệm nho nhỏ cho yến tiệc đêm nay, mọi người cũng không chú ý tới nữa, chuyện này rất nhanh đã chìm vào dĩ vãng.

Yến tiệc kéo dài từ sáng sớm cho tới tận tối khuya, Tang Ca ngồi nguyên cả một buổi chiều, chân cũng đã tê rồi. Khổ nỗi Ma hậu và Ma quân vẫn chưa rời đi, cho nên nàng cũng không thể rời đi trước được.

Đúng lúc nàng đang than trời kêu đất thì tì nữ Vân Tâm của nàng bỗng nhiên xuất hiện, kéo tay áo của nàng nói nhỏ rằng Liên Trì đang chờ nàng ở phòng.

Tang Ca nào quan tâm ai đang chờ mình cơ chứ, nàng chỉ biết là mình có cớ để rời đi rồi. Vì thế nàng toét miệng cười kéo đôi chân đã tê dại đi tới chỗ Ma quân và Ma hậu hành lễ rồi nói:

"Cô cô, con có việc, xin phép đi trước."

Ma hậu đang chăm chú xem bài múa chim công ở phía dưới, nghe nàng nói như vậy chỉ phất tay đáp lời: "Đi đi"

Chương 65: C65: Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu

Tang Ca vui mừng xoay người rời đi, Vân Tâm đứng sau lưng nàng lắng lặng liếc nhìn Ma hậu với Ma quận một cái, sau đó cũng cúi đầu rời đi.

Đúng lúc này, Ma hậu đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, Vân Tâm còn chưa kịp thu lại ánh mắt của mình, bị bà nhìn chằm chằm như vậy ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, vội vàng rũ mắt cúi đầu.

Phản ứng này hoàn toàn bình thường, Ma hậu cũng không nghĩ nhiều nữa.

Tang Ca vừa đi ra khỏi đại điện náo nhiệt thì Cơ Diệp. cũng đứng dậy rời đi, Ma hậu có nhìn thấy nhưng tưởng rằng hắn đuổi theo nàng cho nên không nói gì cả.

Đáng tiếc, Cơ Diệp chỉ đơn thuần là say rượu, muốn về ngủ mà thôi.

Bước chân Tang Ca nhẹ nhàng lướt trên con đường lát đá dẫn ra phía hồ sen, gió đêm thổi tới khiến đầu óc nàng tỉnh táo hơn không ít.

Đêm nay Ma tộc không lạnh, cũng không có tuyết rơi. Có lẽ là vì Ma quân muốn dỗ dành Ma hậu cao hứng cho nên dùng thuật pháp khiến thời tiết đêm nay tốt hơn trông thấy.

Trăng đêm nay rất sáng, ánh trăng bao phủ nửa gương mặt xinh

đẹp của Tang Ca. Nàng đứng bên hồ sen, để mặc gió thổi tới bay loạn mái tóc dài của mình.

Bộ lễ phục ban chiêu quá rườm rà, nàng đã cởi ra từ lâu, bên trong bộ lễ phục Tang Ca chỉ mặc bộ xiêm y màu đỏ mỏng manh, thân hình yểu điểu xinh đẹp đứng giữa đêm đen càng thêm đơn bạc.

Nàng lôi từ trong vạt áo trước ngực ra chiếc gương Đồng Kính mà bản thân mới lấy được từ chỗ Phượng Cửu U, mặt gương tối đen không hề in bóng bất kỳ vật nào. Tang Ca vuốt ve mặt gương Đồng Kính, đôi mắt thì dõi ra phía xa, suy nghĩ bay bổng.

"Đang nghĩ gì vậy?" Đúng lúc này, bên tai Tang Ca vang lên một âm thanh trầm khàn, âm thanh này Tang Ca không thể nào quen thuộc hơn nữa, là âm thanh thuộc về Liên Trì.

Trong tay Liên Trì là một chiếc áo lông áo màu trắng thuần, nhưng hắn không khoác nó lên người Tang Ca mà là ôm trong ngực, ánh mắt nhìn nàng đầy sự dịu dàng.

"Đang nghĩ về ngươi." Tang Ca rất thành thật, nghe hắn hỏi như vậy thì cười cười đáp.

"Ta? Nàng có gì thắc mắc có thể hỏi trực tiếp ta, ta sẽ không dấm diếm nàng." Liên Trì nâng tay khoác áo lông cáo cho Tang Ca, chiếc áo lông cáo dày cộm che đi thân hình đơn bạc của nàng, giọng của hắn vẫn rất dịu dàng.

"Hỏi ư..." Tang Ca lẩm bẩm một câu, sau đó mới nói tiếp: Rốt cuộc ngươi là thứ gì?"

.. Nàng có từng nghe nói tới Ý Chí thiên địa chưa?"

Liên Trì túm chặt lấy tay Tang Ca, trầm giọng hỏi, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào gương mặt nàng, chỉ sợ bỏ sót phản ứng nào của

nàng.

Nhưng Tang Ca vẫn rất bình thản, nàng đáp lời: "Nghe rồi thì sao, mà chưa nghe thì sao?"

Liên Trì bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Không sao, nếu chưa nghe thì bây giờ ta sẽ nói cho nàng nghe, ta chính là Ý Chí thiên địa."

Dù đã đoán được phần nào nhưng khi Liên Trì tự mình nói ra vẫn không khỏi khiến Tang Ca kinh ngạc, nàng tò mò hỏi: "Nghe nói Ý Chí thiên địa quản chuyện sinh tử thay cho Thiên đạo, chẳng lẽ việc sống chết của bọn ta đều chỉ dựa vào một câu nói của ngươi?"

Chỉ thấy Liên Trì lắc đầu đáp: "Không phải, sinh mạng của chúng sinh, ta chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được, không thể cai quản được nó."

Chuyện sinh tử trong thiên hạ thực chất vẫn thuộc. quyền khống chế của Thiên địa, mà hắn chỉ là làm việc cho Thiên địa mà thôi.

"Vậy thì cũng thật đáng sợ." Tang Ca xoa xoa bàn tay đã lạnh ngắt của mình, hai hàm răng run lập cập vào. nhau nói.

Liên Trì vòng tay qua ôm nàng vào trong lòng mình, hắn vùi đầu vào mái tóc dài của nàng rồi hít sâu một hơi, sau đó mới cười khổ một tiếng: "Chỉ sợ là không được. như lời nàng nói, thật ra đôi khi ta cảm thấy bản thân mình không phải là Ý Chí thiên địa hợp cách, Ý Chí thiên địa vốn không có tình cảm, chỉ là một cỗ máy giết chóc... Nhưng ta lại không như vậy, ta có chấp niệm... Rất sâu!"

Nếu như đám hắc khí ở chỗ này nghe được những lời này, nó nhất định sẽ tức tới phun máu. Hắn đương nhiên không phải Ý Chí thiên địa, Ý Chí thiên địa vốn nên là nó, Liên Trì tu hú chiếm chỗ chim khác còn mặt mũi mà nhắc tới mấy chữ Ý Chí thiên địa này ư?

Đáng tiếc hiện tại nó không có ở đây!

Tang Ca nhìn bàn tay của mình được Liên Trì dùng hai tay ủ ấm, nàng nhất thời bần thần. Cảm giác Liên Trì đem lại cho nàng rất quen thuộc, giống như bọn họ vốn nên phải như vậy từ lâu.

"Có phải trước kia ta và ngươi từng quen nhau không?" Tang Ca đột nhiên hỏi một câu bang khua.

Nhưng Liên Trì không trả lời trực tiếp mà là đáp lại một câu đầy ẩn ý: "Ý Chí thiên địa không có luân hồi, nàng nói xem liệu chúng ta đã từng quen nhau chưa?"

"Nếu vậy thì vì sao ngươi lại thích ta? Vì sao ngươi lại muốn ở bên cạnh ta? Vì sao ngươi không rời đi?" Tang Ca hỏi liền một mạch ba câu, sau đó nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt mong đợi.

Liên Trì thấy hơi buồn cười, hắn vừa nghịch ngón tay. thon dài của nàng vừa đáp: "Nàng hỏi hiều như thế là muốn ta trả lời câu nào trước?”

"Vậy thì trả lời lần lượt đi."

"Được rồi, ở đâu ra lắm vì sao như vậy, nàng đã nghe qua câu yểu điểu thục nữ, quân tử hảo cầu(1) hay chưa? Ta đối với nàng là nhất kiến chung tình!"

Tang Ca cau mày không cho là đúng: "Yểu điệu? Ta mà yểu điệu ư?"

Liên Trì: "..."

"Ừm, nàng không yểu điệu, nàng là mạnh mẽ, ta mới là yểu điệu." Ánh mắt Liên Trì xa xăm, cũng không biết là trong đầu đang nghĩ gì.

"Đương nhiên là như thế." Tang ca gật gật đầu, bấy giờ mới đồng ý với lời của hắn.

Lúc này Liên Trì bỗng nhiên bế ngang người nàng lên, trầm giọng nói: "Đêm khuya rồi, về nghỉ thôi."

Tang Ca lên tiếng kháng nghị, không biết nàng nghĩ gì mà lại bỗng nhiên nói: "Ngươi có cảm giác giống như chúng ta là mèo mả gà đồng không? Cảm giác cứ như là đang yêu đương lén lút vậy!"

Bước chân Liên Trì khẽ lảo đảo, hắn vỗ nhẹ vào đầu nàng một cái, bực bội nói: "Đừng có dùng thành ngữ tùy tiện như vậy, mèo mả gà đồng không phải dùng như thế"

"À..." Tang Ca bĩu môi, đột nhiên nhớ tới câu ban nãy hắn nói, nàng lại không khỏi tò mò: "Đúng rồi, câu ban nấy của ngươi là có ý gì, cái gì gọi là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu?"

Liên Trì bước hụt một cái, khiến Tang Ca hoảng sợ vội vàng ôm chặt lấy người hắn. Nàng lo lắng nói: "Ngươi có được không, nếu không thì để ta tự đi cũng được. Ta... ừm..."

Miệng nhỏ đang liến thoắng của nàng bỗng nhiên bị nhét một thứ gì đó, thứ đó mát lạnh, Tang Ca khẽ cắn thử một miếng, vị thơm ngọt ngào lập tức lan tỏa trong khoang miệng. Nàng reo lên: "Bánh quế hoa cao!"

Bánh quế hoa cao vừa vào miệng, Tang Ca đã ném nghỉ vấn ban nấy của mình ra tận sau đầu, nàng níu lấy ống tay áo Liên Trì hỏi: "Ngươi lấy bánh quế hoa cao ở đâu vậy? Có còn không?"

Liên Trì thật sự sợ nàng rồi, vội vàng đưa gói bánh quế hoa cao mới mua được ban nãy cho nàng, Tang Ca bận ăn cho nên cũng không rảnh bận tâm tới hắn nữa, ngay cả việc hắn đưa mình đi đâu cũng không thèm để ý.

Tham ăn tới mức độ này... Liên Trì đúng là phục rồi!

(1) "Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu" ý nói người con trai tốt luôn mong tìm kiếm được người con gái dịu dàng, đức hạnh, đoan trang làm vợ, làm người bạn đời, xứng đôi vừa lứa.

Chương 66: C66: Rốt cuộc thiên đạo có ý gì

"Không phải là bảo về đi ngủ sao?"

Tang Ca nhìn khung cảnh trước mặt, quay đầu thắc. mắc với Liên Trì.

"Lát nữa, ta muốn cho nàng nhìn thứ này." Liên Trì nhỏ giọng hử một tiếng, sau đó lấy tay che mắt nàng.

Đầu Tang Ca dựa sát vào lồ.ng ngực Liên Trì, mùi hương nhẹ nhàng từ cơ thể Tang Ca phát ra bay quanh chop mũi Liên Trì khiến hắn có hơi mất tập chung.

Tang Ca chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, tới khi Liên Trì thả tay ra, nàng mới phát hiện bản thân đang ở Quỷ giới. Cụ thể là ở rừng hoa bỉ ngạn bên cạnh cầu Nại Hà.

Hoa bỉ ngạn mọc thành từng khóm đỏ rực, rừng hoa trải dài tít tắp không thấy cuối. Càng đi tới gần rừng hoa, Tang Ca lại càng cảm thấy nặng nề, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác u uất muốn khóc.

"Đừng ngửi mùi hoa, nàng hãy phong bế khứu giác đi." Đúng lúc này Liên Trì đột nhiên kéo Tang Ca vào lồ.ng ngực mình. Quanh thân thể nàng hiện tại bị bao phủ Ì bằng mùi hương lành lạnh của Liên Trì, quả nhiên cảm giác u uất muốn khóc kia cũng biến mất.

"Hoa bỉ ngạn có thể khơi gợi tâm ma của bản thân, rất dễ khiến người ta nhập ma, thực lực của nàng không cao, đừng mạo hiểm."

Tang Ca đoán Liên Trì sẽ không lấy chuyện này ra đùa mình, cho nên nhanh chóng phong bế khứu giác của bản thân lại.

Hiện tại nàng hoàn không ngửi thấy gì cả, lúc này Liên Trì mới buông nàng ra, sau đó kéo nàng đi tới giữa rừng hoa bỉ ngạn.

Đương lúc Tang Ca còn đang thắc mắc hắn dẫn đi mình đi đâu, thì trước mắt nàng bỗng nhiên sáng bừng lên.

Trước mắt nàng một gốc cây to lớn, lá cây màu đỏ nhạt, cành lá xum xuê, bao phủ bên ngoài gốc cây là lưỡng sáng trắng nhàn nhạt vất vưởng chút tiên khí ít ỏi. Đó cũng chính là lý do mà Tang Ca lại cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Trên thân cây là vô số thẻ tre trúc được treo song song với nhau. Phía trên mặt thẻ hình như còn được đề vài chữ, Tang Ca nheo mắt, chính là vào lúc này, Liên Trì bỗng nhiên kéo nàng đi về phía trước.

Bấy giờ Tang Ca mới phát hiện ra ở bên cạnh gốc cây cách đó không xa có một nữ nhân xinh đẹp, trước mặt nữ nhân là một chiếc bàn gỗ, phía trên bàn còn có vô số thẻ tre trống không.

Nữ nhân kia đang tỉ mỉ ghi chữ lên một chiếc thẻ tre, nhưng mãi vẫn chưa ghi được tấm thẻ nào ưng ý, nàng ấy bực bội ném hết thẻ tre này tới thẻ tre khác qua một bên.

"Bà chủ, cho hai chiếc thẻ tre." Liên Trì kéo Tang Ca đi một mạch tới trước mặt nữ nhân kia, lạnh nhạt nói.

Nữ nhân kia cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng đáp lời: "Có tiền không?”

"Bao nhiêu?"

Đúng lúc này, nữ nhân kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy

Liên Trì, trên mặt nàng ấy hiện lên rõ hai chữ kinh ngạc.

"Liên Trì?" Nàng ấy nghiêng đầu thăm dò thử.

Vốn Liên Trì định im lặng không đáp, nhưng Tang Ca

đứng bên cạnh lại cười khúc khích nói: "Liên Trì, người ta gọi ngươi kìa!"

"Mẹ ơi! Quá tốt rồi! Ta còn đang lo không biết nên †ìm ngươi ở đâu đây!" Nữ nhân kia quay đầu nhìn Tang Ca một cái, sau đó âm thầm đánh giá lời nàng nói, cuối cùng vui mừng reo lên.

Liên Trì cảm thấy hơi bực bội: "Ta muốn hai chiếc thẻ tre."

"Có ngay có ngay!" Nàng ấy vui vẻ lôi từ trong túi ra hai chiếc thẻ tre còn mới tinh, sau đó đặt nó lên bàn, cầm bút lên hào hứng hỏi: "Ngươi muốn đề chữ gì?"

"Liên Trì... Hắn vừa nói xong hai chữ đầu tiên, nàng ấy đã đặt bút múa vài nét lên chiếc thẻ tre.

Bút vừa rời khỏ thẻ tre, mặt chữ bỗng sáng lên, sau đó nét chữ đó bỗng in sâu trên mặt thẻ tre giống như có người dùng dao khắc nó lên vậy.

Mỹ nhân híp mắt cười nói: "Chữ tiếp theo." "Tang Ca."

Nét bút chuẩn bị hạ xuống của mỹ nhân bỗng nhiên dừng lại, nàng ấy ngẩng đầu lên đánh giá Tang Ca đứng bên cạnh Liên Trì, bỗng nhiên nói: "Tang Ca là nha đầu này à? Không tệ, không tệ..."

Sau đó mới cúi đầu xuống viết lên thẻ tre vài chữ, chữ trên thẻ tre cũng giống như khi nãy, chữ được khắc. sâu trên mặt thẻ.

Nàng ấy cầm hai chiếc thẻ tre lên, đưa cho Tang Ca và Liên Trì, rồi híp mắt cười nói: "Hai tấm thẻ tre này được lấy từ rừng trúc ở chỗ Bồ Tát, rất quý đó."

Tiếp đó nàng lại lôi từ trong ống tay áo ra một sợi dây đỏ mỏng, nếu như không để ý thì hoàn toàn không thể nhìn thấy được sợi dây đó.

Nàng ấy luồn sợi dây mảnh kia vào hai cái lỗ nhỏ trên đầu của hai cái thẻ tre, rồi mới thắt nút lại. Đoạn chống tay đắc ý nói: "Nếu như không phải là ngươi, ta còn lâu mới nỡ dùng sợi dây quý này. Sợi dây này là râu của Nguyệt Lão, chỉ cần một sợi thôi cũng đủ khiến hai người các ngươi dây dưa cả chục kiếp rồi, ta... ấy?"

Mỹ nhân đang nói dở bỗng nhiên ngạc nhiên ồ lên một tiếng, hóa ra sợi dây đỏ mà nàng buộc ban nấy bỗng nhiên lại đứt ngang. Mỹ nhân cầm hai đầu của sợi dây lên quan sát, trong lòng thầm khó hiểu: Chất liệu của sợi dây này đáng lẽ phải là thứ khó cắt đứt nhất mới đúng

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chẳng lẽ nha đầu này vô duyên với Liên Trì?"

Tuy rằng câu đó nàng ấy nói rất nhỏ, nhưng bản thể của Liên Trì là hồ ly, tai vốn rất thính, cho nên hắn nghe không sót một chữ nào.

Liên Trì siết chặt tấm thẻ tre trong tay, ánh mắt âm trầm. Hồi lâu sau mới đưa tay kéo Tang Ca đang tò mò nghịch tấm thẻ tre đi về phía gốc cây bên cạnh.

Hắn tự tay treo hai tấm thẻ tre lên cành cây, sau đó cúi đầu thành tâm cầu nguyện dưới gốc Cổ Nguyệt Thụ.

Tang Ca nhìn thấy hành động đó của hắn không khỏi cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ hắn thật sự tin rằng thần tiên bọn họ sẽ cầu được ước thấy giống như người phàm?

Tuy biết rằng hành động của mình là ấu trĩ, nhưng Liên Trì vẫn không nhịn được mà nuôi hi vọng, biết đâu bọn họ thật sự có cơ hội...

Sau khi cầu nguyện xong, Liên Trì ngước mắt lên nhìn, thấy hai tấm thẻ tre vẫn nằm ở vị trí cũ mới cảm thấy vui vẻ. Hắn nắm tay nàng đi ra khỏi rừng bỉ ngạn.

Mỹ nhân đứng bên gốc Cổ Nguyệt Thụ nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, bên tai nàng vẫn còn văng vẳng đoạn nói chuyện của Tang Ca và Liên Trì.

Nàng nghe thấy tiểu nha đầu kia tò mò hỏi: "Gốc cây đó là thứ gì vậy?"

"Là Cổ Nguyệt Thụ, Quỷ giới đồn rằng chỉ cần nguyện ước cùng người mình yêu ở dưới gốc cây là có thể bên nhau tới bạc đầu." Giọng nói Liên Trì đầy ắp sự cưng chiều vang lên.

"Nhưng ngươi vốn đã bạc đầu rồi mà?" "Ừ, vậy nên ta sẽ chờ nàng cùng bạc đầu với ta." "Xì, ai thèm bạc đầu với ngươi chứ..."

Đoạn đối thoại phía sau mỹ nhân không còn nghe thấy nữa, có lẽ là vì khoảng cách đã rất xa rồi.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía hai tấm thẻ tre được †reo trên gốc Cổ Nguyệt Thụ, một trong hai tấm thẻ tre bỗng nhiên răc rắc một tiếng, cuối cùng vỡ đôi rơi xuống. Diêu Phù Tang nhanh tay lẹ mắt tiếp được, nàng cúi đầu nhìn tấm thẻ tre đã vỡ đôi trong tay, trên đó đề vài chữ rõ ràng.

"Tang Ca.

Trên thân cây chỉ còn lại tấm thẻ trẻ đề hai chữ Liên Trì đứng đơn độc một mình. Diêu Phù Tang thở dài một tiếng, cầm tấm thẻ tre về

lại chỗ cũ, đương lúc nàng đang không biết nên xử lý tấm thẻ tre thế nào thì Liên Trì đã rời đi ban nãy lại bỗng nhiên trở về.

"Lời ban nãy của ngươi là có ý gì?"

"Ngươi trở về rồi à, ta có thứ cho ngươi đây?" Nói xong, mỹ nhân thả hai mảnh của tấm thẻ tre vào trong †ay Liên Trì, Liên Trì vừa liếc mắt nhìn thấy tấm thẻ tre đã nhếch miệng cười.

Nhưng nụ cười ấy còn khó coi hơn cả khóc.

Hắn khản giọng nói: "Ngươi nói rốt cuộc Thiên đạo có ý gì?"

Tại sao một chút hy vọng của hắn cũng bị bóp nát? Rốt cuộc Thiên đạo muốn làm gì?

Chương 67: C67: Có đáng không

"Bỏ đi, ngươi đã dùng hai ba canh giờ chỉ để treo tấm thẻ nát này lên cây rồi đấy." Mỹ nhân nhíu mày nhìn Liên Trì vân đang cố gắng dùng thuật pháp treo tấm thẻ tre đề hai chữ Tang Ca lên gốc Cổ Nguyệt Thụ, không nhịn được than thở.

Đôi mắt Liên Trì đỏ lên, những lúc như thế này hắn lại bướng bỉnh đến lạ: "Ta không tin là ta và Tang Ca vô duyên."

Tấm thẻ tre lại được Liên Trì treo lên lần nữa, lần này hắn rất cẩn thận còn bày cấm chế xung quanh, đề phòng thẻ tre rơi xuống. Thẻ tre rung động vài lần, xong vẫn nằm im trên thân cây.

Bấy giờ Liên Trì mới hé miệng nở nụ cười, nhưng ý cười còn chưa lan tới đáy mắt hắn đã cứng người lại, bởi vì tấm thẻ tre kia bất chấp cấm chế của Liên Trì, vẫn vỡ nát rơi xuống đất.

Liên Trì cau mày lẩm bẩm: "Rốt cuộc là ở đâu? Rốt cuộc là sai ở đâu?"

Hắn bỗng nhiên quay người túm lấy cánh tay mỹ nhân đứng sau lưng mình, khàn giọng nói: Tang, ngươi nói cho ta biết rốt cuộc là sai ở đâu?! Tại sao ta chỉ cầu một mối lương duyên với nàng ấy nhưng lại khó như vậy! Tại sao lại như thế!"

Diêu Phù Tang nhìn hắn đang như dã thú phát điên im lặng không đáp.

Liên Trì không nhận được đáp án mình muốn, suy sụp ngồi bệt

xuống gốc Cổ Nguyệt Thụ. Diêu Phù Tang đứng bên cạnh hắn khế vẫy bàn tay, chỉ thấy tấm thẻ tre đề hai chữ Liên Trì bỗng bay vào tay nàng.

Nàng đưa tấm thẻ đó cho Liên Trì, nhưng bị hắn gạt ra.

"Ngươi có muốn nghe ta nói một câu không?" Diêu Phù Tang nheo mắt nhìn tấm thẻ tre bị hắn ném ra xa, lạnh nhạt nói: "Ngươi vốn không phải Ý Chí thiên địa, cướp được lực lượng từ Ý Chí thiên địa thật sự, cho nên ngươi phải nhận mệnh cách của nó. Ý Chí thiên địa vô dục vô cầu, không có tình cảm. Cho nên không phải là Tang Ca, mà là bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể có mối lương duyên với ngươi... Thiên đạo không muốn một công cụ mà mình tạo ra lại có tình cảm với thứ khác, cho nên bất kể ai có ý định khiến Ý Chí thiên địa nảy sinh tình cảm, Thiên đạo nhất định sẽ tìm cách giết kẻ đó."

Nói đến đây, nàng hơi ngừng một lát, rồi lại nói tiếp: inh sẽ chết. Tấm thẻ tre này chính là lời cảnh cáo mà Thiên đạo dành cho ngươi."

"Nếu như ngươi còn cố chấp như vậy, Tang Ca nhất

Ý của nàng chính là, nếu như hắn yêu nha đầu đó, vậy thì cách xa nha đầu đó ra một chút.

Sao Liên Trì có thể không hiểu chứ, nhưng hắn không cam tâm, hắn bỗng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Diêu Phù Tang, dùng giọng điệu cầu xin nói: "Diêu Phù Tang, ngươi là người chưởng quản nhân duyên của lục giới, cầu xin ngươi giúp ta!"

Diêu Phù Tang nhíu mày không đáp. Liên Trì vẫn tứm chặt không bỏ: "Cầu xin ngươi! Không phải ngươi bảo. muốn trả ơn cho ta sao? Ta không cần ngươi trả ơn gì cả, chỉ cầu ngươi giúp ta mà thôi!"

Chỉ thấy mỹ nhân áo hồng thở dài một tiếng, sau đó nàng vẫy tay,

túm chặt tấm thẻ tre đề hai chữ Liên Trì trong tay: "Cách không phải là không có... Ngươi biết đấy, Ý Chí thiên địa thì không thể có tình cảm, vậy nên chỉ cần tách lực lượng đó ra khỏi cơ thể ngươi, biến kẻ khác thành Ý Chí thiện địa thay thế ngươi giống như cách năm xưa ngươi từng làm. Vậy thì mệnh cách của ngươi có thể thay đổi. Khi đó cầu một mối lương duyên không phải là không thể:

Vừa nghe thấy Diêu Phù Tang nói như vậy, ngọn lửa trong lòng Liên Trì vốn đã tắt từ lâu cũng phụt lên cháy sáng le lói. Hắn vui mừng nói: "Ta tình nguyện dùng cách này!"

Diêu Phù Tang nhìn thấy sự vui mừng của hắn, mày. liễu của nàng khẽ nhếch lên, giọng nói của nàng nhẹ bãng: "Không đơn giản như ngươi nghĩ, khi tách lực lượng ra khỏi cơ thể ngươi, ngươi nhất định sẽ cảm thấy đau tới chết đi sống lại. Hơn nữa sau khi lực lượng được tách ra khỏi cơ thể, ngươi sẽ rất yếu ớt, muốn có được thực lực bắt buộc phải tu luyện lại từ đầu... Mà với tình hình hiện tại của ngươi, khả năng thành công chưa tới năm phần. Rất có thể trong quá trình tách lực lượng đó ngươi sẽ không chịu được đau đớn mà chết, hoặc cũng có thể là lâm vào ngủ say mãi không tỉnh. Cái giá phải trả quá lớn, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Nàng không thấy Liên Trì đáp lại, tưởng rằng hắn do dự, bèn vui mừng nói: "Ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, vì một nha đầu mà từ bỏ mọi thứ có đáng hay không?"

"Không cần suy nghĩ, ta nguyện ý." Liên Trì rũ mắt đáp.

"Ngươi..." Diêu Phù Tang kinh ngạc không thôi, không ngờ tới hắn lại dứt khoát tới như vậy.

"Cái gì gọi là đáng hay không chứ, có rất nhiều chuyện đã được định sẵn từ khi mới bắt đầu, giống như việc ta yêu Tang Ca, giống như việc vì nàng ấy, ta có thể từ bỏ cả mạng sống của mình." Lời của Liên Trì khiến Diêu Phù Tang bội phục hắn không thôi.

Nàng nói: "Vậy ngươi muốn bắt đầu khi nào? Ngươi đừng quên, nếu như ta giúp ngươi lần này, vậy thì tương lai hai ta sẽ không nợ nhau nữa."

"Ba ngày sau." Liên Trì cũng không quan tâm việc bọn họ có nợ nhau hay không, hắn chỉ quan tâm thời gian thực hiện thuật pháp này.

"Cũng được. Quả thật ta cũng cần chuẩn bị một vài thứ." Diêu Phù Tang gật đầu, nàng vốn định nói thêm điều gì đó, nhưng lúc nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh như nước của Liên Trì lại nuốt hết những lời đó xuống bụng.

Tâm ý của người ta đã quyết, bản thân mình còn nhiều lời làm gì?

Sáng hôm sau, khi Tang Ca tỉnh dậy đã nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười dịu dàng của Liên Trì đập vào mắt mình.

Tang Ca chống tay ngồi dậy che miệng ngáp một cái, sau đó mới nói: "Sao ngươi vẫn chưa rời đi?"

Liên Trì nửa ngồi nửa nằm trên giường Tang Ca, ngón tay đang nghịch lọn tóc của nàng nghe vậy bỗng dừng lại, hắn nhẹ nhàng nói: "Không đi nữa. Hôm nay ta sẽ ở bên nàng cả ngày."

Trên mặt Tang Ca viết rõ hai chữ "không tin", Liên Trì bỗng thấy hơi buồn cười: "Sao? Chẳng lẽ nàng không muốn ta ở bên nàng? Không phải hôm qua nàng nói chúng ta giống như yêu đương vụng trộm sao, vậy thì hôm nay ta sẽ xuất hiện công khai ở đây, như vậy có đúng ý nàng không?”

Tang Ca bĩu môi nói: "Ngươi biết rõ ràng ý ta không phải như vậy!"

Bởi vì nàng vừa mới ngủ dậy, cho nên giọng nói còn hơi ngai ngái

mang theo sự buồn ngủ, đôi mắt lấp lánh đang nhìn hắn chằm chằm, lại thêm hành động bĩu môi của nàng, khiến trong lòng Liên Trì một mảnh ấm áp, hắn gật gật đầu, thuận theo ý nàng nói: "Ừ, ý nàng không phải như vậy, đó là ý của ta."

Bởi vì hắn năm nghiêng chống tay nhìn nàng, cho nên cổ áo hơi mở hé, Tang Ca có thể loáng thoáng nhìn thấy xương quai xanh tỉnh xảo của hắn lấp ló sau lớp xiêm y màu trắng bạc bên trong.

Không biết Tang Ca nghĩ gì mà lại buột miệng nói: "Cũng may nơi này là Ma tộc không trọng lễ tiết, nếu không với bộ dạng của ta và ngươi như thế này mà bị người khác bắt gặp, thì đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết oan!"

Sau đó nàng lại làm ra vẻ lưu manh, dùng ngón tay nâng cằm Liên Trì lên rồi chớp mắt quyến rũ nói: "Ngươi nên cảm ơn gia đi, nếu như gia mà có ý đồ bất chính thì tiểu tử ngươi có chạy đẳng trời!"

Nói xong câu đó, không biết Tang Ca lại đang nghĩ tới thứ gì mà lại đột nhiên bật cười khoái trá.

Liên Trì ngơ ngác nhìn một loạt hành động như nước chảy mây trôi của nàng, không biết lời nàng đã chạm tới dây thần kinh nào của hắn, mà gương mặt Liên Trì bỗng chốc trở nên đỏ ửng khác thường.

Chương 68: C68: Ngon lắm

Tang Ca cũng nhận ra điểm khác thường của hắn, đôi khi nàng chẳng hiểu bản thân mình nghĩ gì, nhìn thấy gương mặt đỏ ửng kia, nàng đột nhiên mở miệng nói: "Sao mặt ngươi lại đỏ như vậy?”

Gương mặt vốn đã bớt đỏ của Liên Trì lại càng trở nên đỏ au, hắn vội vàng xoay người ra khỏi phòng, để lại mình Tang Ca vẫn đang ngơ ngác trên giường. Nửa canh giờ sau, đương lúc nàng đang tự chơi cờ mới thấy hắn trở về. Liên Trì ngồi xuống đối diện Tang Ca, giúp nàng chơi nốt ván cờ ở thế khó.

Ngón tay thon dài của hắn cầm quân xe lên, di chuyển qua bên trái hai bước, thế cờ quân đen đang bị ép bỗng nhiên được hóa giải, quân tướng lập tức có một đường ra ngoài.

Tang Ca ồ một tiếng, nàng hít hít vài cái, trong không khí còn phiêu đãng mùi hơi nước nhè nhẹ, nàng còn nhìn thấy ống tay áo bị ướt của hắn trong lúc di chuyển cờ vô tình lộ ra ngoài, sự chú ý của Tang Ca lập tức thay đổi, nàng mơ hồ hỏi: "Sao ngươi lại đi tắm vậy?"

"..." Liên Trì yên lặng rụt tay lại, âm thâm dùng ống †ay áo rộng che đi phần ống tay áo bị ướt ở bên trong.

"Nàng có đói không, ta làm đồ ăn cho nàng nhé?” Liên Trì lặng lẽ chuyển chủ đề qua một hướng khác.

Rõ ràng Tang Ca biết hắn đang đánh trống lảng, nhưng khổ nỗi tài nghệ nấu nướng của Liên Trì quả thật cực kỳ tốt. Nghĩ tới món bánh

quế hoa hôm trước hắn làm cho mình, niềm nghi vấn ban đầu của Tang Ca đã lập tức bị nàng ném ra sau đầu, nước miếng của nàng chảy hết cả ra, nàng liếm môi hào hứng nói: "Đói lắm! Người ta còn chưa ăn sáng đâu!"

Liên Trì thầm thở phào một hơi, hắn vừa mới ngồi xuống lại đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi bước ra khỏi phòng còn quay đầu dịu dàng nói: "Nàng chờ một chút, nếu nhàm chán thì có thể xuống bếp tìm ta..."

Lúc này Tang Ca đang mải nghịch gương Đồng Kính trong tay, nghe hắn nói như vậy thì vẫy vẫy tay ý bảo hắn cứ đi đi. Chiếc gương Đồng Kính đó Liên Trì từng nhìn thấy nàng cầm nghịch, nhưng hắn chỉ cho đó là món đồ trang sức của nàng, nên cũng không để tâm lắm.

Tới lúc Liên Trì bưng món bánh trôi trở lại bàn thì Tang Ca đã không thấy đâu. Ban đầu hắn cho rằng nàng ra ngoài tìm mình, cho nên vẫn thản nhiên ngồi chờ ở trong phòng. Nhưng một hai canh giờ trôi qua, chờ tới khi bát canh bánh trôi cũng đã nguội lạnh mà vẫn chưa thấy nàng trở về, lúc này hắn mới lo lắng không yên.

Ẩn thân đi tìm nàng cả một buổi sáng mới biết, Ma hậu có lệnh hôm nào nàng cũng phải tới chỗ Cơ Diệp để học lễ nghi. Nơi học lễ nghi cũng rất thơ mộng, đó là cái đình bên cạnh hồ sen ở trong Ma cung. Thực lực của Cơ Diệp không tồi, cho nên Liên Trì cũng không mạo hiểm tới chỗ hai người quá gần. Nhưng đứng xa Tang Ca thì hắn không nỡ, vậy nên đành ẩn thân đứng bên ngoài đình cách đó không xa, khoảng cách vừa đủ để hắn có thể nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của Tang Ca.

Ba ngày thật sự quá ít ỏi, vì thế Liên Trì không muốn bỏ dở khoảng thời gian quý giá này. Nào ngờ một lần học của Tang Ca là từ tận sáng tới chiều, buổi chiều trời còn đổ mưa lớn. Nhưng Liên Trì vẫn yên lặng kiên nhẫn đứng chờ nàng. Nước mưa xối lên người hắn,

Liên Trì lại làm như không cảm giác được.

Cơ Diệp đứng ở trong đình nhìn cơn mưa rào bên ngoài trời, ánh mắt đăm chiêu như có điều suy nghĩ. Hắn đột nhiên dùng quạt gạt sợi dây buộc rèm của mái đình lại, rèm lập tức buông xuống, che khuất tầm mắt của người bên ngoài.

Tang Ca đang cúi đầu luyện chữ bỗng thấy trời tối sầm, nàng ngẩng đầu nhìn Cơ Diệp khó hiểu hỏi: "Sao lại buông rèm?”

Cơ Diệp ngồi xuống bàn, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, cười cười nói: "Mưa lớn quá, phả hết cả vào trong đình rồi."

Nghe vậy, Tang Ca nhíu mày nhìn cái rèm đang được buông xuống, tuy rằng trong lòng có hơi khó hiểu nhưng cũng không nói gì nữa. Tiếng mưa bên ngoài đập lộp bộp lên trên mái đình, bầu không khí trong đình tuy rằng. im lặng nhưng lại có cảm giác hài hòa không nói nên lời.

Vì cơn mưa lớn nên tới tận giờ Thìn nàng mới trở về tẩm điện của mình. Khi nhìn thấy bát canh bánh trôi đã nguội lạnh từ lâu đặt ở trên bàn, Tang Ca sửng sốt, sau đó mới nhớ ra bản thân đã quên không nói với Liên Trì rằng mình phải đi học lễ nghi.

Bên ngoài trời đã sẩm tối, Tang Ca lo lắng nhìn ra ngoài cửa. Liên Trì vẫn chưa trở về, nàng đoán có lẽ hắn có việc phải rời đi, cho nên mới chưa về được. Tuy rằng thâm tâm Tang Ca không tin lý do này lắm, nhưng nàng vân ép bản thân phải tin vào điều này.

Cả buổi tối Liên Trì cũng không trở về, Tang Ca chỉ đành ôm nỗi lo lắng lên giường đi ngủ. Một giấc ngủ mơ. mơ màng màng tới nửa đêm, nàng bỗng nhiên nghe tiếng cửa mở.

Bởi vì ngủ không sâu nên Tang Ca tỉnh dậy ngay lập. tức, nàng ngồi dậy với tay lấy áo khoác lên người, sau đó mới đi về phía cửa điện.

Trong phòng Tang Ca vẫn luôn để một ngọn nến nhỏ, tuy rằng nến không đủ sáng nhưng cũng đủ khiến nàng nhận ra bóng người đi vào trong phòng.

Là Liên Trì!

Tang Ca vội bước tới, nàng đưa tay túm lấy tay hắn, bàn tay lạnh ngắt, vạt áo còn ngấm nước... Tới tận lúc. này Tang Ca mới biết hắn đầm mưa trở về. Nàng nghẹn họng ngập ngừng nói: "Ngươi..."

Sau đó nàng lại thấy tức giận: "Ngươi không biết dùng thuật pháp biến ra một cái ô sao?”

"Ta quên mất..." Liên Trì im lặng hồi lâu mới khàn giọng nói.

Tang Ca không còn gì để nói nữa. Dù bực nhưng nàng vẫn lo lắng cho sức khỏe của Liên Trì, nàng vội bước ra khỏi phòng, nhưng còn chưa kịp bước ra đã bị Liên Trì túm chặt tay lại: "Nàng đi đâu vậy?”

"Đi lấy bát nước gừng cho ngươi, ngươi tranh thủ thời gian thay quần áo đi."

Sau đó cũng không đợi hắn đáp lại mà vung tay rời đi luôn.

Tới khi Tang Ca bưng bát nước gừng quay trở lại, Liên Trì vẫn ngồi nguyên một chỗ, quần áo cũng chưa thèm thay. Nước từ quần áo của hắn nhỏ giọt tí tách đọng thành vũng nhỏ dưới chân Liên Trì.

Tang Ca: "...

"Sao ngươi còn chưa thay quần áo?" Nàng đưa bát canh gừng cho hắn, tiếp đó quay đầu đi về phía giường, vừa đi vừa hỏi.

"Ta không có quần áo."

Liên Trì rũ mắt nhìn bát canh gừng đang tỏa hơi nóng trên bàn, trầm giọng nói.

Bởi vì hắn cúi đầu cho nên Tang Ca không nhìn thấy gương mặt hắn có biểu cảm gì, nhưng nàng nghe giọng của hắn có vẻ như cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Vậy nên Tang Ca cũng không mấy để tâm nữa, trái tim đang treo lơ lửng của nàng cũng được hạ xuống.

Lúc Tang Ca quay trở lại, trên tay đã cầm thêm một bộ y phục nam nhân, nàng nhét bộ y phục đó vào tay Liên Trì, sau đó bưng bát canh gừng lên đưa cho hắn.

"Nào, mau uống đi!"

Liên Trì ngoan ngoãn cầm bát canh gừng lên uống. Canh nóng vừa vào miệng thì lông mày Liên Trì đã lập tức nhíu lại.

Tang Ca thấp thỏm nhìn hắn: "Thế nào, ngon không?"

Liên Trì chỉ nuốt một chút canh gừng, sau đó khẽ buông bát ra giống như muốn nói chuyện.

Hắn nhìn ánh mắt chờ đợi của Tang Ca, thử thăm dò một câu: "Canh này, nàng nấu?"

Tang Ca lập tức gật đầu như gà mổ thóc: "Nửa đêm Vân Tâm đã đi ngủ rồi, ta cũng không muốn đánh thức nàng ấy cho nên tự mình xuống bếp, thế nào, có ngon không?"

"Ngon lắm." Liên Trì nói dối không chớp mắt, tuy rằng canh gừng vào cổ họng đọng lại vị mặn chát nhưng lời qua miệng hắn lại giống như sơn hào hải vị vậy.

Chương 69: C69: Ta yêu chàng

Đôi mắt Tang Ca cong cong, nàng vui vẻ gật đầu: "Ta cũng đoán ra rất ngon, vậy ngươi uống hết đi."

Nghe thấy lời này của nàng, Liên Trì đang bưng bát canh gừng đột nhiên thấy khó xử. Cũng may nàng không định đứng nhìn hắn uống, bởi sau khi nói xong câu đó, nàng đã quay người đi tìm khăn khô định lau tóc cho. hắn.

Liên Trì nhân cơ hội này âm thầm lấy tách trà trên bàn đổ thêm vào bát canh gừng, sau đó khi Tang Ca quay đầu lại mới điềm nhiên đổ bát canh gừng vào. miệng uống cạn sạch.

Tang Ca kéo hắn đứng dậy rồi đẩy hắn ra phía sau bức bình phong: "Nào, giờ thì thay quần áo đi."

Liên Trì hơi ngẩn người giây lát, hồi lâu sau Tang Ca mới nghe thấy tiếng sột soạt bên phía kia của bình phong. Nói chuyện nãy giờ, nàng cũng thấy hơi khát cho. nên bèn ngồi tạm xuống bàn tự rót cho mình một chén trà để uống. Nhưng trà trong ấm tích lại vô cùng ít, rót ra chỉ được non nửa chén, Tang Ca bỗng thấy khó hiểu: Chẳng phải trước khi ngủ nàng đã tự mình đổ đầy ấm trà sao?

Cũng may, nàng không có thời gian suy nghĩ lâu hơn vì lúc này Liên Trì đã bước ra ngoài. Nàng đứng dậy đi về phía giường, sau đó vẫy vẫy tay với hắn. Liên Trì ngoan ngoãn tới chỗ nàng.

Tang Ca cầm khăn khô trong tay, tay kia lại rút cây trâm cố định tóc của hắn ra. Mái tóc màu bạc lập tức buông xõa xuống. Tới tận khi

chạm vào mái tóc đó, Tang Ca mới biết hóa ra tóc của hắn lại mềm thế này.

Nàng nhẹ nhàng lau tóc cho hắn, cũng không quên hỏi: "Ngươi đi đâu cả chiều vậy?"

"Ta đi tìm nàng." Liên Trì rũ mắt nhìn bóng hai người đang chồng chéo lên nhau trên tường, khẽ đáp.

Tim Tang Ca giật thót một cái: "Ta phải tới chỗ của Cơ Diệp, trước khi đi ta đã bảo Vân Tâm nói với ngươi rồi, nàng ấy không báo cho ngươi sao?"

"Ừm, không có, vậy nên ta đành tự đi tìm."

"... Chắc không phải là ngươi đi tìm ta cả ngày đó chứ?" Nàng rụt rè hỏi.

Chỉ thấy Liên Trì đột nhiên lắc đầu cười nhẹ một cái: "Đương nhiên là không, ta tìm được nàng rồi, nhưng lại không thể xuất hiện gần nàng được, vậy nên đứng bên ngoài đình bên cạnh hồ sen chờ nàng."

"Chẳng lẽ trời mưa ngươi cũng không về?" Động tác lau tóc của nàng đột nhiên dừng lại, Tang Ca cau mày hỏi.

"Ta không chú ý, tới khi phản ứng lại thì cả người đã ướt đẫm rồi..." Liên Trì bỗng nhiên kéo tay của Tang Ca đặt lên vị trí trái tim của mình, hắn nhẹ nhàng nói: "Tang Ca, chỗ này của ta rất khó chịu..."

Bàn tay của Tang Ca như bị điện giật, nàng vội vàng rụt tay lại. Nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, không hiểu vì sao Tang Ca lại cảm thấy đau lòng vô cùng.

Nàng cốc đầu Liên Trì một cái, dùng giọng điệu khiển trách nói với

hắn, nhưng lại sợ hắn thấy tổn thương, cho nên giọng nói ra cũng nhẹ nhàng nhất có thể: "Ngươi ngốc sao? Mưa mà cũng không biết đường tìm chỗ trú!"

Nàng vừa nói xong đã thấy trời đất đảo lộn, tới khi phản ứng lại được đã nhìn thấy mình nằm trong vòng tay. Liên Trì rồi. Đôi mắt Liên Trì đen tuyền thâm thúy, hắn đột nhiên hỏi nàng một câu: "Tang Ca, nàng có yêu ta không?"

Sự thấp thỏm trong đôi mắt của Liên Trì tràn cả ra ngoài, nhìn thấy ánh mắt đó của hắn, trong lòng nàng như có sợi lông vũ vừa quẹt qua, vừa ngứa lại vừa đau. Tang Ca rũ mắt không đáp.

Nhưng Liên Trì vẫn không để ý, giọng của hắn vẫn vang đều đều bên tai nàng: "Từ ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã rất muốn, rất muốn thân cận nàng, nhưng nàng lại một chân đá ta ra ngoài, ta cũng không để ý. Ta cho là bởi vì sự xuất hiện của ta quá đột ngột, cho nên nàng mới cảnh giác như vậy, ta cứ tưởng chỉ cần thời gian bên nhau đủ lâu, lòng cảnh giác của nàng với ta sẽ vơi bớt. Nhưng hóa ra là ta đã nhầm, đối với kẻ mà nàng không thể xác định được là địch hay bạn thì nàng sẽ luôn mang lòng cảnh giác như vậy."

"Ta..." Tang Ca há miệng muốn nói gì đó, nhưng Liên Trì đã đưa tay lên che miệng nàng, hắn suyt một tiếng, sau đó nói tiếp: "Thật ra cũng không quan trọng, ta nghĩ rằng được ở bên cạnh nàng là đủ rồi, dù nàng có cảnh giác hay sao cũng còn quan trọng nữa. Nhưng mang bộ dạng nhân loại mà, nhân loại có một tính xấu đó là không bao giờ biết đủ, dần dà, ta cảm thấy việc ở bên cạnh nàng không còn thỏa mãn bản thân mình nữa, ta muốn nắm tay nàng đi hết cuộc đời, muốn che chở cho nàng... Ta dùng mọi cách lấy lòng nàng, nhưng nàng vẫn vô tâm vô phổi như vậy..."

Hắn cười nhẹ một tiếng, như muốn giễu cợt sự ngu ngốc của bản thân: "Đôi khi ta còn nghĩ, liệu nàng có tim hay không?”

"Mãi tới tận hôm nay, khi nhìn thấy nàng ở cùng một chỗ với Cơ Diệp, nhìn thấy nụ cười của nàng với chàng ta. Ta vừa ghen ghét với Cơ Diệp, nhưng lại không thể không thừa nhận, hai người rất xứng đôi, ít nhất hắn xứng đôi với nàng hơn ta nhiều. Khi đó, ta đột nhiên hiểu ra, hóa ra không phải là nàng không có tim, nàng có tim, nhưng trái tim đó không dành cho ta đúng không?”

"Liên Trì, ta..."

"Nàng không cần phải nói gì cả, ta hiểu. Để ta ôm nàng hết đêm nay, ngày mai ta sẽ rời đi, sẽ không làm phiền cuộc sống của nàng nữa được không?" Giọng điều của hắn gần như là nức nở cầu xin.

Chỉ có bản thân Liên Trì mới biết, khi nói ra câu này hắn cần bao nhiêu dũng cảm. Trái tim hắn như nghẹn lại, cảm giác đau đớn không chịu khống chế lan ra tứ chỉ.

Ngay cả Tang Ca cũng cảm nhận được cánh tay đang ôm mình của hắn run rẩy không vững. Trong lòng Tang Ca ngũ vị tạp trần. Nàng cũng không rõ cảm giác bản thân dành cho Liên Trì là gì, nhưng nó chắc chắn không chỉ đơn giản một chữ thích.

Nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, Tang Ca bất giác vươn tay v.uốt ve. Dưới đôi mắt ngạc nhiên của Liên Trì, Tang Ca thấy rõ bóng dáng mình phản chiếu trong mắt hắn. Lúc đó trong đầu nàng trống rỗng, hành động hoàn toàn là theo bản năng. Chỉ thấy nàng đột nhiên dùng tay tay cố định gương mặt Liên Trì lại, sau đó dùng sức rướn người lên đặt môi mình lên môi hắn.

Giây phút đôi môi hai người chạm nhau, Tang Ca chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là: Xem ra não nàng cũng bị ngấm nước như Liên Trì cho nên mới làm ra hành động điên rồ này rồi!

Lần đầu tiên nàng chủ động hôn Liên Trì, cho nên còn rất nhiều thứ vẫn còn bỡ ngỡ. Nàng thử hé miệng lè lưỡi liếm nhẹ lên khóe môi

Liên Trì, chỉ thấy thân thể hắn khế run rẩy, nhưng vẫn không phản ứng lại.

Tang Ca thầm nghĩ, xem ra não hắn còn ngấm nước. hơn cả mình nữa! Bị hôn như vậy mà vẫn không có phản ứng!

Theo như hiểu biết của Tang Ca về việc hôn nhau, nàng cảm thấy để lưỡi của nàng chạm vào môi Liên Trì thì đã tính là hôn rồi, cho nên yên tâm kết thúc nụ hôn mà nàng tự cho là đúng. Sau đó nàng dụi đầu vào lồ.ng ngực Liên Trì, nhẹ giọng đáp: "Những lời chàng nói nửa chữ ta cũng không hiểu, bởi vì... Ta yêu chàng."

Trong đầu Liên Trì như có hàng vạn quả pháo hoa nổ tung lên ầm vang, hắn sợ rằng bản thân mình còn đang nằm mơ, cho nên ngơ ngác hỏi: "Tang Ca, ta đang nằm mơ đúng không?”

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngô hiếm có đó của hắn, Tang Ca bật cười khanh khách, nàng đưa tay véo má Liên Trì, cười cười nói: "Để ta giúp chàng làm rõ chuyện này là mơ hay thật!"

Liên Trì để mặc bàn tay Tang Ca x.oa nắn gương mặt mình, hắn nở nụ cười ngây ngô, nhưng lời nói ra lại khiến Tang Ca đau lòng không thôi: "Nếu như đây là giấc mơ, vậy thì hãy để ta mãi mãi không cần tỉnh lại."

Tang Ca cao giọng nói: "Liên Trì! Chàng nghe cho rõ đây! Ta yêu chàng, bổn quận chúa ta yêu chàng! Ta yêu chàng, rất yêu, rất rất yêu!"

Chương 70: C70: Không được

Sau giây phút ngơ ngác ngắn ngủi, Liên Trì đột nhiên cúi thấp đầu, ghé sát vào mặt Tang Ca, hé miệng ngậm lấy cánh môi của nàng.

Những lời phía sau của nàng đều bị hắn nuốt vào trong bụng, Tang Ca sững sờ còn chưa phản ứng lại được. Nhưng Liên Trì đã cẩn thận dùng lưỡi tách răng môi nàng ra, sau đó rụt rè thăm dò trong khoang miệng nàng, tiếp đó quấn lấy lưỡi của nàng cùng dây dưa.

Đứng trước tình huống liên tục bị áp đảo như thế, tính hiếu thắng của Tang Ca nhất thời nổi lên, nàng chủ động vòng tay qua cổ hắn, khẽ cử động lưỡi mong dành lại thế chủ động.

Bàn tay Liên Trì đang đặt như eo nàng bắt đầu không an phận, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vu.ốt ve eo nhỏ của Tang Ca. Lực đạo hắn dùng vừa đủ khiến Tang Ca thoải mái không kìm được tiếng rê/n rỉ của mình.

Hơi thở của Liên Trì càng trở nên nặng nề, hắn rời khỏi môi nàng, bắt đầu hôn khắp gương mặt của Tang Ca, bắt đầu từ vầng trán, tới đôi mắt, tới mũi... Sau đó lại tiếp tục quay về môi dây dưa cùng Tang Ca.

Nàng có thể cảm giác được bàn tay đặt trên eo mình của Liên Trì đang nhẹ nhàng tháo thắt lưng của nàng ra.

Tuy rằng suy nghĩ của Tang Ca từ lâu đã bị Liên Trì hôn thành một mớ hỗn độn, nhưng giây phút thắt lưng được tháo xuống, nàng bỗng nhiên tỉnh táo tới lạ thường.

Nàng thở hổn hển tranh thủ lúc hắn cúi đầu hôn lên cổ mình vội vàng dùng tay túm chặt lấy bàn tay của hắn, không cho hắn làm loạn. Sau đó mới nói: "Đừng... Đừng như vậy..."

Bàn tay Liên Trì khế cứng lại, sau đó rất nghe lời đổi vị trí tay qua sau gáy nàng. Tang Ca thấy hắn nghe lời như vậy không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm ở trong lòng. Nếu ban nãy Liên Trì cứng đầu muốn tiếp tục, nàng cũng không biết phải làm thế nào nữa, cũng may... Cũng may...

Nhận ra Tang Ca không tập trung, Liên Trì khẽ cắn nhẹ lên vai nàng một cái. Thần trí đang bay bổng của nàng lập tức bị kéo về.

Bấy giờ nàng mới nhận ra, hai người đang ở trong tư thế rất mập mờ. Không biết Liên Trì đã đè nàng xuống giường từ lúc nào, hiện hắn đành ghé sát vào người Tang Ca, chăm chỉ để lại từng dấu đỏ trên cổ nàng. Nàng cảm thấy hơi khó thở, cũng cảm thấy may mắn vì Liên Trì không đặt toàn bộ trọng lượng lên người nàng, nếu không nàng nhất định sẽ bị hắn đè chết theo nghĩa đen!

Liên Trì đang hôn nàng say sưa bỗng nhiên dừng lại, đứng dậy có ý muốn ra ngoài.

"Chàng đi đâu vậy?" Trước ngực bỗng nhiên bãng đi, Tang Ca cảm thấy có hơi trống trải, không nhịn được hỏi.

"Ta ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại."

Tang Ca cảm thấy giọng nói của hắn có hơi đè nén, giống như đang phải chịu đựng thứ gì đó. Nàng không khỏi lo lắng: "Chàng không sao chứ?”

Lúc này Liên Trì đã đi ra tới cửa, nghe nàng nói như vậy, bước chân hắn hơi dừng lại, sau đó mới quay đầu nói với Tang Ca đang nằm

trên giường: Ừ."

Hắn nói sẽ nhanh chóng trở về, quả thật là rất nhanh sau đó đã trở lại. Khi hắn ôm bản thân mình thêm lần nữa, Tang Ca cảm thấy da thịt hắn mát lạnh, hoàn toàn khác với làn da nóng bỏng của nàng, nàng hỏi: "Chàng đi tắm nước lạnh à?"

Nàng chỉ nghe tiếng Liên Trì ừ hử một tiếng: "Nếu không lấy lại chút bình tĩnh, ta sợ bản thân mình không nhịn được..."

Gương mặt Tang Ca lập tức đỏ hồng, nhịn ở đây có nghĩa là gì, cả nàng và hắn đều rõ ở trong lòng.

Sáng hôm sau, hiếm khi nào mà Liên Trì lại dậy muộn hơn nàng. Tang Ca không nỡ đánh thức hắn, cho. nên dù đã trời đã rất sáng rồi, nàng vẫn im lặng ngắm nhìn gương mặt khi ngủ của Liên Trì.

Tuy rằng đã nhìn tới quen thuộc, nhưng chưa bao giờ Tang Ca cảm thấy Liên Trì lại tuấn tú như lúc này. Đôi mày anh tuấn hơi cau lại, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt. Quả nhiên là không phụ gương mặt đáng yêu. khi nhỏ của hắn!

Tang Ca lấy ngón tay của mình đặt lên vị trí mi tâm đang cau chặt của hắn, khẽ xoa với ý đồ muốn mi tâm giãn ra, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm: "Đừng cau mày, sẽ xấu

n Trì thật sự nghe thấy lời nàng hay không, vậy mà mi tâm của hắn lại giãn ra thật.

Tang Ca không nhịn nổi cười khúc khích. Tiếng cười của nàng không may lại đánh thức Liên Trì còn đang say giấc, hắn mở mắt nhìn thấy gương mặt như hoa đầy ý cười của nàng, tâm trạng bỗng tốt hẳn lên, vừa định nói chuyện đã bị nàng hôn trộm một cái lên khóe miệng.

Tang Ca đắc ý nói: "Ta đánh dấu rồi, từ bây giờ chàng đã là người của ta, nếu còn dám dối gạt ta, ta sẽ cho chàng biết tay!"

Khóe miệng Liên Trì không kìm được cong lên. Hắn đáp: "Được."

Tang Ca đang nở nụ cười đắc thắng bỗng nhiên mặt mũi nhăn nhó, sau đó lại đưa tay lên nhẩm tính điều gì đó.

Liên Trì vòng tay ôm eo nàng, vùi đầu vào bụng nàng, dùng giọng mũi nói: "Nàng tính toán điều gì vậy?"

"Ta đang tính thử xem nên dùng thân phận nào cho. chàng xuất hiện để cưới ta."

"Cưới nàng?" Liên Trì sửng sốt.

Nghe hắn thắc mắc như vậy, Tang Ca lập tức cau mày không vui: "Chẳng lẽ chàng không muốn cưới ta?"

"Đương nhiên là không phải..." Liên Trì dụi dụi đâu vào eo Tang Ca, hơi ngừng một lát mới nói tiếp: "Chỉ là †a chưa từng nghĩ tới có một ngày nàng sẽ bảo ta cưới nàng. Mọi chuyện cứ như giấc mơ vậy."

Cứ mỗi khi hắn dùng giọng điệu này nói chuyện, nàng lại cảm thấy đau lòng không thôi: "Không phải là mơ, đây là thật. Hai ta đã có tiếp xúc da thịt, cho dù chàng không muốn lấy ta cũng nhất định phải lấy!"

Mấy chữ Tiếp xúc da thịt này nàng nói rất nhỏ, Liên Trì phải lắng tai lắm mới có thể nghe được.

Hắn phì cười, vui vẻ nói: "Ừ, ta sẽ cưới nàng. Sẽ cho nàng một hôn lễ hoành tráng nhất lục giới."

Nhưng hắn cũng không thấy nàng đáp lại, còn tưởng nàng không

hài lòng, vội vàng nói: "Sao thế?"

Hồi lâu sau mới nghe thấy Tang Ca lí nhí đáp: "... Như vậy thì tốn kém quá!”

Liên Trì:

Chưa đợi Liên Trì đáp lại, nàng đã lo lắng nói: "Nhưng cô cô và cô phụ của ta rất khắt khe với phu quân của ta. Nếu như không phải quyền cao chức trọng chỉ sợ hai người không đồng ý..."

"Thế nào mới là quyền cao chức trọng?" Liên Trì rất nghiêm túc học hỏi. Hắn thầm nghĩ, nếu cô cô và cô phụ của nàng đã có ý định kén rể như vậy, vậy thì sau khi hắn tỉnh lại, việc đầu tiên phải làm chính là vào triều làm quan rồi?. Đọc truyệ hay tại — Y Ệ N . —

"Ùm..." Tang Ca nghĩ nghĩ một lát, sau đó mới rụt rè hí ít phải được như Cơ Diệp."

Trong lúc vô tình, Cơ Diệp đã trở thành mục tiêu để Liên Trì vươn tới. Nhắc tới Cơ Diệp, Liên Trì không khỏi nhớ tới chuyện hôm qua nhìn thấy. Nếu như đã biết Tang Ca không có tình cảm với hắn, thế thì cũng không cần nương tay với hắn nữa.

Liên Trì âm thầm suy tính phải làm thế nào mới có thể trừ khử Cơ Diệp một cách thần không biết quỷ không hay...

Về phần Cơ Diệp, khi đó hắn đang ngồi chờ Tang Ca trong đình bên hồ sen. Vừa mới định rót chén trà để uống đã hắt xì một cái. Cơ Diệp xoa xoa mũi, thầm đoán xem rốt cuộc là tên tiểu tử nào đang tính kế sau lưng mình.

Trong lúc đó, Liên - Tiểu tử tính toán sau lưng - Trì đang hết lời khuyên Tang Ca không cần xuống bếp vì mình. Chả là lúc sáng khi vừa tỉnh dậy, Tang Ca đột nhiên nghĩ tới lâu nay toàn là Liên Trì nấu

cho mình ăn, vậy nên hôm nay nàng nổi hứng muốn nấu cho hắn một bữa.

Nhưng Liên Trì đã được thỉnh giáo tài nghệ của nàng vào tối qua, sao còn dám để nàng xuống bếp bữa.

Khuyên nửa ngày trời, cuối cùng phải hứa đưa nàng đi thả đèn hoa đăng Tang Ca mới chịu nghe lời để Liên Trì xuống bếp như mọi khi.

Nhà bếp ở tẩm điện Tang Ca đặt ở một nơi riêng biệt, bình thường ngoài Liên Trì và Vân Tâm chẳng còn ai bước vào. Thế mà không hiểu hôm nay có chuyện gì, đám tì nữ lại vây chật kín nhà bếp.

Lúc thì bịa lý do vào lấy muối, lúc thì đun nước... Có tì nữ còn bạo gan hơn, lấy hẳn lí do là người quản lý việc bếp núc trong Ma cung, bước vào nói chuyện với Liên Trì nhằm tìm ra danh tính của vị công tử anh tuấn này!

Chương 71: C71: Chờ ta trở về ta sẽ cưới nàng

Vậy nên khi Liên Trì mang thức ăn vào cho nàng, hình ảnh mà Tang Ca thấy là thế này: Một đám tì nữ lén lút đi theo sau lưng hắn, nhìn thấy hắn đi vào trong tẩm điện của nàng, bọn họ không dám vào theo, chỉ đành tiếc nuối đứng lấp ló xa xa phía bên ngoài, thi thoảng lại ngó đầu vào nhìn, quyến luyến không rời.

Trong lòng Tang Ca bỗng dâng lên nỗi bất an chưa từng có, nàng vẫn luôn biết Liên Trì rất tuấn tú, nhưng trước kia vẻ tuấn tú đó chỉ để cho một mình nàng nhìn thấy, cho nên nàng cũng không cảm thấy gì. Bây giờ nhìn đôi mắt sáng rực chỉ hận không thể dính chặt vào người Liên Trì của đám tì nữ kia, Tang Ca thầm cảm thấy không ổn.

Nhìn bàn tay thon dài của Liên Trì, lại nhìn gương mặt bình thản làm như không của hắn, Tang Ca bỗng thấy hơi bực bội. Nàng làm như vô tình nói: "Đúng là chàng tuấn tú thật đấy."

Một câu nói đậm mùi chua thế này, họa chăng Liên Trì có mù mới không nhìn ra được Tang Ca đang ghen. Nhưng hắn không hiểu rốt cuộc nàng ghen vì điều gì, hắn thề với trời bản thân mình hoàn toàn chưa làm gì cả!

Nhưng nữ nhân ấy à... Bình thường đã không nói lý, tới khi ghen lại càng không nói lý hơn!

Tang Ca cố tình gây sự với Liên Trì, nhưng lần nào. hắn cũng không hề để tâm, điều này khiến cho nàng tức tới thổ huyết!

"Được rồi, ai chọc nàng vậy?" Nhìn gương mặt đen thui của Tang Ca, Liên Trì bật cười với tay xoa đầu nàng.

Tang Ca gạt tay hắn xuống, khoanh tay hừ lạnh một tiếng: "Không mượn chàng quản."

Giọng nói Liên Trì vẫn rất ôn hòa: "Vậy được, vậy ta đi ra ngoài nhé." Vừa nói xong, hắn đã đứng dậy có ý định rời đi.

Tang Ca phồng má, mặc dù tức nhưng vẫn không nỡ xa hắn, nhìn thấy hắn rời đi vội vàng vòng tay qua ôm lấy eo hắn. Sau đó rầu rĩ nói: "Chàng tuấn tú quá, khiến ta lo. chết đi được."

"Vẻ tuấn tú đó của ta không phải là để cho nàng ngắm hay sao?" Liên Trì cưng chiều xoa đầu Tang Ca, dịu dàng nói.

"Nhưng ta vẫn không thích..." Nàng dụi đầu vào eo hắn, nhỏ giọng đáp.

"Hay là ta đeo mặt nạ nhé?" Liên Trì cho nàng một lời đề nghị, đối với hắn thì có đeo mặt nạ hay không cũng không sao cả, chỉ cần nàng muốn, vậy thì đeo vài chục năm cũng không sao.

Lời của hắn khiến nàng đột nhiên thông suốt. Đúng rồi! Mặt nạ! Sao nàng lại không nghĩ ra nhỉ?

"Chàng đợi ta một chút." Tang Ca vui mừng reo lên, sau đó cúi đầu lục tìm trong vòng không gian, nếu như nàng nhớ không nhầm, thì ở trong đây có... Đây rồi!

Một chiếc mặt nạ màu đen tuyền xuất hiện trong lòng bàn tay Tang Ca. Nàng đứng dậy vòng ra phía trước Liên Trì, nhón chân đeo mặt nạ lên cho hắn. Sau đó mới †oe toét miệng cười.

Nhưng đột nhiên đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Liên Trì, Tang Ca

tưởng hắn buồn, nàng bỗng cảm thấy hơi có lỗi, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng cắn môi nói: "Hay là... thôi đi."

Khóe miệng Liên Trì dần dần cong lên, rồi đột nhiên hôn nhẹ lên trán nàng một cái, giọng nói của hắn vang lên phía trên đỉnh đầu của nàng, nàng nghe hắn nõi rõ mồn một, hắn nói: "Không sao, ta tình nguyện đeo mặt nạ."

Trong lòng Tang Ca lập tức ngọt ngào như ăn phải mật ong.

Thời gian ba ngày, nói dài thì chẳng dài, nói ngắn thì lại rất ngắn. Chớp mắt đã tới ngày giao hẹn với Diêu Phù Tang. Nghĩ tới ngày mai mình phải rời xa nàng, trong lòng Liên Trì vạn phần không nỡ.

Trong đêm ngày thứ ba, hắn ôm Tang Ca vào trong lòng, kể cho nàng nghe đủ mọi chuyện trên trời dưới đất, sau đó lại hôn nàng rất lâu. Cuối cùng dây thần kinh thô của Tang Ca cũng phát hiện ra điều không ổn.

Nàng không kìm nỗi lo lắng hỏi: "Chàng làm sao. vậy?”

Liên Trì hôn nhẹ lên mắt Tang Ca, hàm hồ đáp bằng giọng mũi: "Không sao, ngày mai ta có việc phải rời khỏi đây, có lẽ phải mất một thời gian mới có thể trở về. Chờ †a trở về ta sẽ cưới nàng, được không?”

Từ khi Liên Trì nói câu này, trong lòng nàng vẫn luôn nôn nao bất an, giống như sắp có chuyện gì kinh khủng lắm sắp xảy ra. Tang Ca đè nỗi bất an đó xuống, gật đầu đáp: "Được, ta chờ chàng. Nhưng nếu có chuyện gì chàng nhất định phải nói cho ta biết đấy!"

Vòng tay Liên Trì đang ôm nàng bỗng nhiên siết chặt hơn, hắn ừ một tiếng. Liên Trì bỗng xoay người ôm Tang Ca, hắn kéo chăn lên cho nàng. Còn chưa kịp nói chuyện Tang Ca đã giành nói trước.

Nàng nói: "Không hôn nữa à?"

Dù trong đêm tối, nhưng Tang Ca vẫn có thể mường tượng ra gương mặt của hắn lúc đáp lời nàng. Chắc hắn là hắn sẽ cười cười, dịu dàng nói với nàng. Mà quả thật Liên Trì cũng cười cười, xoa đầu Tang Ca nhẹ nhàng nói: "Không hôn nữa, ngủ đi!"

Vừa nghe hắn nói như thế, Tang Ca vốn không buồn ngủ cũng cảm thấy có hơi buồn ngủ thật. Nàng che miệng ngáp một cái, rồi nói: "Vậy ta ngủ đây, chàng cũng ngủ đi."

Nàng không nghe thấy hắn đáp lại, Liên Trì dùng tay vỗ về như có ý trấn an nàng. Bấy giờ Tang Ca mới yên tâm chìm vào mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, lúc Tang Ca tỉnh dậy Liên Trì đã rời đi từ lâu, Tang Ca ngồi ngây ngẩn trên giường. Trong phòng không còn một chút khí tức nào của hắn nữa. Ba ngày trôi qua như một giấc mộng. Thật ra không phải chỉ có mình Liên Trì nghĩ rằng đó là một giấc mơ, mà ngay cả nàng cũng không tin được đó là sự thật.

Nhưng nàng biết đó không phải là mơ, đó là thật, bởi chiếc mặt nạ màu đen chính tay nàng đặt lên thư án tối hôm qua đã không cánh mà bay. Không khó để đoán ra là Liên Trì đã cầm nó đi.

Sau thời gian ngây người ngắn ngủi, Tang Ca đứng dậy xuống giường. Hai hôm trước nàng muốn ở bên Liên Trì, cho nên mới gạt hết những chuyện khác đi, có lẽ

hôm nay cũng đã tới lúc nàng đi "thỉnh tội" với phu tử Cơ Diệp rồi.

Trong lúc đó, Liên Trì thì đang ở gốc cây Cổ Nguyệt Thụ nhìn Diêu Phù Tang bày trận pháp.

Diêu Phù Tang thả một đoạn khúc cây Cổ Nguyệt Thụ vào giữa trận

pháp, trận pháp sáng lên, bắt đầu khởi động.

Mỹ nhân đứng nghiêng qua một bên, chỉ vào trung tâm giữa trận pháp: "Vào đi..." Nàng hơi ngừng một lát, sau đó mới nói: "... Đừng hối hận đấy."

Liên Trì nhấc chân đi tới trước trận pháp, mái tóc bạc của hắn khẽ lay động. Hắn đột nhiên quay đầu đưa cho Diêu Phù Tang một phong thư: "Nếu như ta lâm vào. ngủ say, phiền người đưa lá thư này cho nàng."

Diêu Phù Tang cầm phong thư gật đầu không đáp.

Bấy giờ hắn mới bước vào trung tâm trận pháp, bước. chân rất dứt khoát, không hề có nửa phần do dự.

Trận pháp vừa được đóng lại, Liên Trì đã rơi vào hôn mê. Diêu Phù Tang lật phong thư trong tay, tuy hiếu kỳ nhưng cũng không mở ra xem. Nàng vẫy vẫy tay với hai bóng người ở phía xa đang đi tới.

Bóng người dần dần rõ ràng hơn, đó là Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ. Quỷ giới chính là nhà của Vô Song Quỷ, kể từ hôm Liên Trì đuổi bọn họ đi, hai người vẫn luôn dạo chơi ở dưới đây mãi cho tới khi Diêu Phù Tang bắt gặp. Mỹ nhân không chút do dự kéo hai người đi tới đây để làm hộ pháp trong lúc nàng thi triển thuật pháp. Tuy rằng Diễm Linh Cơ không tình nguyện lắm, nhưng chuyện này có liên quan tới Liên Trì, nàng cũng đành phải theo tới.

Người đã đầy đủ, Diêu Phù Tang cũng không chần chờ, chỉ cho bọn họ cách hộ pháp, sau đó mới ngồi xuống đối diện trận pháp. Bàn tay nhanh chóng kết ấn. Tiên khí cuồn cuộn được đưa vào trong trận pháp, nhưng đưa bao nhiêu tiên khí đều bị thân thể Liên Trì hấp thu bằng sạch. Da thịt hắn đỏ lên trông thấy, nhưng vẫn tham lam hút lượng tiên khí dồi dào trong trận pháp.

Tiên khí trong trận pháp ngày càng ít đi, da thịt Liên Trì lại càng đỏ

au. Trận pháp run rẩy có dấu hiệu muốn sụp đổ, Diêu Phù Tang mở bừng mắt, nàng cần ngón tay, nhỏ máu xuống bốn góc trận pháp. Trận pháp tham lam hấp thụ máu của nàng. Mãi tới mức gương mặt nàng trăng bệch mới dừng lại, trận pháp lại được củng cố thêm lần nữa.

Diêu Phù Tang trở lại vị trí cũ, nhắm mắt tiếp tục kết ấn.

Chương 72: C72: Cấm địa ma tộc

Trận pháp thi thoảng lại lóe lên, thân thể Liên Trì ở trung tâm trận pháp cũng vì thế mà thi thoảng lại run rẩy. Những lúc đau đớn nhất, lông mày của hắn cũng chỉ nhíu chặt lại, không hề có một tiếng rê.n rỉ nào.

Diêu Phù Tang quả thật bội phục hắn, nỗi đau đớn đó đến cả nàng cũng không thể nào hình dung được, vậy mà Liên Trì lại có thể cắn răng vượt qua.

Nói về món nợ ân tình mà Diêu Phù Tang nhắc tới, đối với Liên Trì thì đó chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhỏ tới mức không đáng kể. Nhưng đối với mỹ nhân Diêu Phù Tang thì đó lại là ơn cứu mạng.

Chuyện kể rằng vào một ngày Liên Trì đi dạo ở Quỷ giới, cũng phải nói tới, khi đó muối quan hệ giữa Quỷ giới và Phượng tộc rất hảo hữu, hai tộc thường đưa con cháu của mình đi tới chỗ đối phương chơi. Đó là vào ngày. trăng rằm, hắn đi tới rừng hoa bỉ ngạn để hái tặng Tang Ca, vô tình nhìn thấy một gốc cây nằm bên đường. Rễ của gốc cây đang còn dính bùn, xem ra mới bị con quỷ nào đó nhổ lên không lâu. Lòng tốt hiếm lắm mới có một lần được bộc phát của Liên Trì trỗi dậy, hắn đem theo gốc cây đó bên mình, khi đi vào giữa rừng hoa bị ngạn thì tùy tiện trồng giữa rừng bỉ ngạn đỏ rực.

Vốn hắn không nghĩ tới gốc cây sẽ sống, thế mà không những gốc cây còn sống, lại còn sống rất xanh tốt. Liên Trì hiếu kì, ngày nào cũng tốt bụng tưới nước cho gốc cây, muốn định xem cái cây này có thể sống tới khi nào. Gốc cây nhờ vậy mà có cơ hội phát triển, sau này tu luyện huyễn hóa ra hình người, tự xưng một tiếng Diêu Phù

Tang và xem Liên Trì là ân nhân của mình.

Không sai, Cổ Nguyệt Thụ mà bọn họ hay nhìn thấy chính là chân thân của Diêu Phù Tang.

Hai tháng sau, cuối cùng đôi mắt đang nhắm nghiền của Diêu Phù Tang cũng mở ra. Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, bộ dạng của Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ ở phía xa cũng không khả quan lắm. Lông mày người nào người nấy nhíu chặt.

Nhưng điều đó không cản trở tới tâm tình vui sướng của Diêu Phù Tang, bởi vì nàng đã tách lực lượng từ trong thân thể Liên Trì ra thành công!

Chỉ nhìn thấy ở đầu ngón tay của nàng là một sợi khói mỏng màu trắng quấn quít không rời. Tiên phủ bao phủ lên sợi khói mỏng đó, sợi khói mỏng tham lam hấp thụ tiên khí từ trên người Diêu Phù Tang toát ra. Trong đầu Diêu Phù Tang bỗng nhiên vang lên tiếng thở dài đầy thỏa mãn.

Nàng ngạc nhiên không thôi, chẳng lẽ lực lượng này đã tự sinh ra ý thức của bản thân?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Diêu Phù Tang cũng không dám để lực lượng đó tồn tại ở bên ngoài quá lâu, nàng cảm giác tiên khí của mình đã chống đỡ không nổi nữa.

Nàng lấy ra người giấy đã được chuẩn bị sẵn, dẫn lực lượng đi vào trong người giấy nhỏ xíu. Nhìn người giấy bên ngoài mong manh, nhưng thật ra nó là một không gian vô cùng lớn, lại vô cùng chắc chắn. Lực lượng đi vào bên trong không có cách nào thoát ra được nữa. Người giấy đang lơ lửng trên không trung bỗng nhiên rơi xuống đất. Diêu Phù Tang nhanh tay tiếp được.

Nàng cẩn thận dùng tiên khí bao phủ người giấy, rồi đứng dậy đi vào

trong sơn động ở dưới gốc cây.

Hồi lâu sau mới bước ra ngoài thu lại trận pháp. Trận pháp vừa được thu lại, Diễm Linh Cơ và Vô Song Quỷ đã tỉnh lại. Diễm Linh Cơ vặn vặn cổ tay, đôi mắt mơ màng dần dần có tiêu cự. Nàng xách váy chạy về phía Diêu Phù Tang, tò mò hỏi: "Thế nào rồi?"

"Được rồi, giờ chỉ chờ Liên Trì tỉnh lại là được."

Diễm Linh Cơ chọc chọc Diêu Phù Tang, lại đưa mắt nhìn Liên Trì đang lâm vào ngủ say: "Ngươi nói khi tỉnh lại hắn sẽ đi tìm Tang Ca ư?"

Diêu Phù Tang quay người đi vào trong sơn động, cười khẽ đáp: "Ai mà biết được, cái này phải xem ý của Thiên đạo rồi.

"Diêu Phù Tang, ngươi có muốn cược với ta không?!" Diễm Linh Cơ híp mắt nhìn Liên Trì, bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Bước chân Diêu Phù Tang khẽ dừng lại, nàng quay đầu khoanh tay dựa vào gốc Cổ Nguyệt Thụ: "Cược cái gì?

Diễm Linh Cơ nở nụ cười bí hiểm, nhưng lời nói ra lại khiến người ta rét lạnh: "Cược rằng sau khi tỉnh dậy Liên Trì sẽ không đi tìm Tang Ca."

Diêu Phù Tang nhất thời cảm thấy hứng thú: "Cược thế nào?"

Diễm Linh Cơ đi về phía nàng, ghé vào tai nàng thấp giọng nói vài câu. Không biết hai người đã nói gì, Vô Song Quỷ chỉ thấy đôi mắt Diêu Phù Tang sáng lên, không ngừng gật đầu.

Trên thế gian này không phải có Huyễn thuật thay đổi trí nhớ sao, cấm thuật đó, là Diêu Phù Tang dạy cho. Liên Trì. Có thể nói, một khi nàng ra tay thi triển Huyễn thuật, khả năng cả đời người đó cũng đừng mong nhớ lại phần ký ức đã bị thay đổi.

Liên Trì... Ta rất muốn xem thử, liệu tình yêu ngươi dành cho Tang Ca có đủ lớn để vượt qua lực lượng mà Huyễn thuật gây ra hay không?

Một năm sau, Liên Trì vẫn không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Diễm Linh Cơ và Diêu Phù Tang vẫn hứng thú bừng bừng bàn kế hoạch sau khi hắn tỉnh dậy sẽ lừa hắn thế nào.

Hai năm trôi qua, Liên Trì vẫn ngủ say. Diêu Phù Tang đã có phần uể oải, ngồi nghe Diễm Linh Cơ nói cũng không tập trung nữa.

||||| Truyện đề cử: Nghiện Em Cả Đời |||||

Năm năm trôi qua, đôi mắt Liên Trì chưa một lần mở ra. Diêu Phù Tang rất ngoài nghi liệu có phải hắn đã chết rồi hay không, nếu như không phải nhìn thấy lồng ngực của hắn còn phập phồng lên xuống, nàng rất muốn cho một ngọn lửa thiêu hắn rồi xem tro của hắn đi rải xuống sông cho xong.

Lại mười năm trôi qua, đám hoa bỉ ngạn ở quanh sơn động của Diêu Phù Tang đã bắt đầu rụng cánh, mà Liên Trì vẫn không tỉnh. Lần này Diêu Phù Tang thật sự hết kiên nhẫn, nhét cho Diễm Linh Cơ phong thư mà Liên Trì gửi cho mình, sau đó lên đường đi ngao du tứ hải.

Diễm Linh Cơ ngồi bên dòng suối đong đưa chân ngọc, cầm lá thư trong tay, bật cười khanh khách. Sau đó dứt khoát xé nát phong thư, ném phần giấy vụn xuống dòng suối.

Diễm Linh Cơ sờ lên đầu, rút chiếc Hỏa linh trâm ra, nhỏ giọng lẩm bẩm:

"Tang Ca... Ngươi tuyệt đối đừng phụ lòng của Chủ nhân."

Lúc Tang Ca nhận được phong thư đầu tiên của Liên Trì sau mười

năm hắn rời đi, nàng đang mải mê trồng cây sơn trà ở sau Ma cung.

Thời gian mười năm đối với người phàm thì rất dài, nhưng đối với những người như bọn họ thì chẳng qua là cái chớp mắt, là một giấc ngủ nướng mà thôi.

Tuy rằng trong lòng có hơi thất vọng vì Liên Trì bặt vô âm tín, nhưng Tang Ca vẫn luôn tự an ủi mình rằng là do hắn quá bận, không có thời gian liên lạc với mình mà thôi.

Hành động tự lừa mình dối người thế này đúng là không phải phong cách của nàng, nhưng nàng tình nguyện tin vào điều đó.

Tang Ca ấy à, đôi khi ngươi thấy nàng rất ngốc, nhưng thật ra nàng lại vô cùng thông minh. Những khi ngươi cho là nàng thông minh, thì nàng lại ngốc nghếch tới không tưởng.

Trong thư mà Liên Trì viết cho nàng, chỉ có vài chữ vô cùng ngắn gọn, đại ý là xa nàng rất lâu nên cảm thấy nhớ, hiện tại hắn lại không tiện vào Ma tộc, cho nên muốn gặp nàng ở trên miệng vực Ma uyên để dẫn nàng đi ngắm hoa Tuyết Liên.

Tuy rằng Tang Ca cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không nghĩ nhiều.

Buổi chiều, Tang Ca viện cớ đau bụng trốn khỏi buổi học lễ nghi của Cơ Diệp. Một mình nàng đi về phía miệng vực Ma uyên.

Vực Ma uyên là một vực sâu vạn trượng, phía dưới miệng đáy vực là một nơi tối tăm, có hàng ngàn loài động vật kịch độc, quay năm miệng vựa được bao phủ một tầng sương mù mỏng, ở trong tầng sương mù đó lại không thể cảm nhận được linh khí, không thê vận dụng được linh lực. Đây là nơi nguy hiểm nhất của Ma tộc.

Hay nói cách khác, đây chính là cấm địa của Ma tộc.

Chương 73: C73: Mọi chuyện đều là do liên trì bày ra

Tuy cấm địa Ma tộc quanh năm không một bóng người, nhưng với một người có tính cách hiếu động như quận chúa Tang Ca, từ năm ba trăm tuổi nàng đã đi khắp nơi trên vực Ma uyên này rồi, cũng vì thế mà phát hiện ở một nơi như vực thẳm Ma uyên, có một loài hoa tên Tuyết Liên.

Tuyết Liên màu trắng sứ, cánh hoa mỏng manh chụm lại che khuất đi nh,ụy hoa bên trong, cả thân Tuyết Liên toát ra tiên khí ngút trời. Nó sinh trưởng bên miệng vực Ma uyên, một nơi u ám như thế, thì Tuyết Liên là loài duy nhất được tiên khí bao phủ.

Khi Tang Ca đi tới gần miệng vực Ma uyên, nàng nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ lấp ló qua màn sương âm u. Trong lòng nàng nảy sinh cảm giác vui mừng, bước chân cũng bất giác nhanh hơn.

"Liên...

Giọng nói của nàng bỗng im bặt, bởi vì bóng người kia đột nhiên xoay người. Lúc này khoảng cách của Tang Ca và người đó cũng đã rất gần, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt của người nọ, là một mỹ nhân quyến rũ.

Vẻ đẹp đó, ngay cả Tang Ca cũng không dám chắc trên đời này liệu có thể có được mấy người vượt qua được. Nhưng có một điều nàng có thể chắc chắn, đây không phải là người nàng muốn gặp hôm nay.

Bước chân nàng rụt lại, kéo dài khoảng cách với mỹ nhân kia, cảnh

giác nói: "Ngươi là ai? Liên Trì đâu?"

Mỹ nhân khoanh tay, ngạc nhiên nói: "Liên Trì, chàng chưa nói cho ngươi biết sao, chúng ta đã thành thân rồi. Hôm nay ta thay chàng tới gặp ngươi, cũng là vì chuyện của ngươi và chàng đây."

"Thành thân?" Tang Ca lẩm bẩm, sau đó cười nhạt một tiếng: "Không thể nào, ngươi rốt cuộc là thứ gì? Liên Trì đang ở đâu?"

Mỹ nhân vân vê lọn tóc của mình, yêu kiều nói: "Ngươi không nghỉ ngờ Liên Trì sao? Dù sao ta cũng xinh đẹp như vậy, lỡ như chàng thật sự thành thân với ta rồi thì sao?"

Câu trả lời của Tang Ca chính là một kiếm đâm tới, bởi vì nơi này không thể sử dụng linh khí, cho nên một kiếm của nàng chỉ đơn thuần là một chiêu trong kiếm pháp mà thôi.

Cả Ma tộc đều biết, quận chúa Tang Ca có hai thứ được xưng là không có đối thủ, một là tài phong nhuận, ngụ ý bước nhân nhanh như gió. Thứ hai chính là kiếm pháp, kiếp pháp của nàng uyển chuyên linh hoạt ngay cả Ma quân cũng phải hết lòng khen ngợi.

Chính vì thế, cho dù không sử dụng thuật pháp, Tang Ca cũng có thể dùng thanh Phượng Loan của mình ép. sát mỹ nhân từng chút một.

Vốn ban đầu mỹ nhân còn có ý trêu đùa nàng, cho nên những chiêu kiếm của nàng chỉ nhẹ nhàng né tránh, mà không hề phản công. Nhưng sau đó mỹ nhân phát hiện ra, nàng hoàn toàn nghiêm túc. Kiếm khí quẹt ngang qua tà váy của mỹ nhân, tà váy lập tức hiện ra vết rách.

Bấy giờ mỹ nhân mới nghiêm túc tiếp chiêu của nàng. Luận về thuật pháp, có lẽ mỹ nhân sẽ thắng được Tang Ca, nhưng nếu đơn thuần so về kiếm pháp, muốn thắng Tang Ca quả thật là người sỉ nói

mộng.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, hai người đã giao thủ được hơn chục chiêu, Rất nhanh, mỹ nhân đã bị nàng ép tới bên miệng vực Ma uyên. Nhìn thanh kiếm Phượng Loan bay tới trước mặt mình, mỹ nhân đột nhiên bật cười khanh khách, đứng im không né tránh. Mãi tới khi mũi kiếm cách trái tim nàng ba bấc, dưới chân mỹ nhân bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa, ngọn lửa nhanh chóng đưa mỹ nhân ra phía sau Tang Ca, giúp nàng ấy tránh thoát được một kiếm.

Kiếm khí đã chém ra không thể thu về, vì đang trên đà lao về phía mỹ nhân nọ, cho nên khi đối mặt với vực sâu vạn trượng, Tang Ca không kịp né tránh, trước lúc bản thân rơi xuống vực, nàng ném thanh Phượng Loan cố định ở bên vách đá của vực sâu. Tiếp đó mượn lực. của thanh kiếm, đề khí dẫm lên chuôi kiếm nhảy lên khỏi vực sâu.

Mỹ nhân đối diện nhìn thấy hình ảnh đó không khỏi khen ngợi: "Hay!"

Đôi mắt mỹ nhân hơi lóe lên, Tang Ca có thể nhìn thấy nụ cười hứng thú nơi khóe miệng của nàng ta. Nàng †a nói: "Tiếp theo tới lượt ta!"

Vừa nói xong, trong lòng bàn tay nàng ta lập bức bùng lên một ngọn lửa màu lam nhạt.

Không khó để nhận ra, mỹ nhân này chính là Diễm Linh Cơt

Tang Ca đã triệu hồi thanh Phượng Loan về tay của mình, nàng siết chặt thanh Phượng Loan, ánh mắt đây kiêng kị. Vậy mà nàng ta lại có thể sử dụng thuật pháp ở nơi này. Tang Ca thử điều động linh khí trong cơ thể mình, nhưng lại có cảm giác như bị một thứ gì đó chặn lại, linh khí trong thân thể không thể lưu thông được.

Dường như Diễm Linh Cơ cũng không có ý muốn chơi đùa với Tang Ca, những chiêu nàng ta dùng đều trúng vào chỗ hiểm, như có ý muốn dồn Tang Ca vào chỗ chết.

Vì đã nhìn thấy bản lĩnh thoát khỏi miệng vực trong phút chốc của Tang Ca, Diễm Linh Cơ không có ý định để cho nàng một đường thoát, từ rất sớm đã dùng một tường lửa bao vây quanh nơi này. Ngọn lửa cao hơn ba thước, dù Tang Ca có cánh cũng khó lòng mà bay nổi, nói gì tới việc nàng chỉ dựa vào một thanh kiếm trong tay.

Nhìn thấy ngọn lửa Tam Diệm Chân Hỏa của mình không thể tiếp cận Tang Ca, Diễm Linh Cơ mất hết cả kiên nhẫn, búng ngón tay một cái. Chỉ nhìn thấy vòng lửa bao vây Tang Ca ngày một thu hẹp.

Tang Ca bị ép tới gần miệng vực Ma uyên, trong đầu nàng không ngừng xoay chuyển muốn tìm đối sách. Ánh lửa nhảy nhót trong mắt Tang Ca, nàng bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng Liên Trì xuất hiện ở trong ngọn lửa.

Bóng dáng đó càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng hắn xuất hiện trước mặt nàng. Vẫn mái tóc bạc đó, vẫn bộ dạng anh tuấn như vậy.

Liên Trì nhẹ nhàng đưa tay lên xoa đầu Tang Ca, giọng nói quen thuộc ngay cả trong mơ nàng cũng nhớ tới vang lên: "Có nhớ ta không?”

Tang Ca bỗng cảm thấy mơ hồ: "Chàng thật sự là Liên Trì?"

Hắn bỗng cười khế một tiếng: "Chẳng lẽ lại còn kẻ có thể giả vờ ta?"

"Nhưng..." Tang Ca vừa định nói rằng bản thân hai người đang gặp nguy hiểm, thì nàng bỗng phát hiện ra nơi này đâu phải miệng vực Ma uyên nữa, đây là một nơi hoa thơm cỏ lạ, khung cảnh rất yên bình.

Tuy rằng Tang Ca không biết nơi này là nơi nào, nhưng nơi này hoàn toàn trái ngược với khung cảnh nguy hiểm ở miệng vực Ma uyên.

Bấy giờ Liên Trì đưa tay ôm Tang Ca vào lòng, nhiệt độ từ trên thân thể hắn phát ra lại càng thêm khiến nàng nghỉ hoặc.

Nàng khế cắn môi mình, rất đau!

"Liên Trì, chàng có nhớ trước kia chàng từng nói với ta những gì không?"

"Vậy chàng có lấy được loài hoa bỉ ngạn đó về cho. ta không?" Thanh Phượng Loan âm thầm xuất hiện trong tay Tang Ca.

"Ngoan, thời gian này bỉ ngạn vẫn chưa nở hoa, đợi vài năm nữa ta sẽ hái cho nàng nhé!" Liên Trì ôm chặt Tang Ca, trầm giọng nói.

Tang Ca ậm ừ một tiếng, sau đó nhân lúc hắn không để ý, dùng thanh Phượng Loan đâm thẳng vào trái tim Liên Trì.

"Liên Trì trợn trừng mắt giống như không thể tin được, song thân thể hắn nhanh chóng tan biến vào hư vô. Khung cảnh xung quanh Tang Ca bắt đầu run rẩy, nàng còn có thể nghe được tiếng răng rắc vang lên.

Chỉ trong chớp mắt, khung cảnh trước mắt nàng đã thay đổi, Tang Ca hoảng hồn phát hiện bản thân mình trong lúc vô tình đã đi tới rất gần miệng vực Ma uyên rồi. Ma khí phía dưới hắt lên phía trên khiến nàng cảm thấy. đau rát.

: Diễm Linh Cơ đã đứng trước mặt nàng từ lúc nào, nàng ta tấm tắc khen ngợi Tang Ca: "Ngươi là người đầu tiên phá được chiêu Mị Hỏa của ta đấy, quả nhiên không thể khinh thường!"

— Nói xong, nàng ta nhanh như chớp vươn tay đâm hỏa linh trâm

về phía trái tim của Tang Ca. Bởi vì khoảng cách của hai người thật sự quá gần, một chiêu này gần như Tang Ca không có cơ hội tránh thoát.

Hỏa linh trâm ghim chặt vào lồ,ng ngực của nàng, cảm giác đau đớn như thiêu đốt bỗng lan ra khắp thân thể Tang Ca.

Bàn tay đang nắm chặt thanh Phượng Loan của nàng khẽ run rẩy.

"Rốt cuộc... Liên Trì đang ở đâu?" Tang Ca thở hắt ra từng hơi, hổn hển hỏi.

Diễm Linh Cơ nhìn một trâm của mình vẫn chưa thể giết được nàng, định vươn tay rút trâm ra bồi thêm phát nữa, nhưng cánh tay đang vươn ra đột nhiên đổi chủ ý, nàng ta dùng lực đẩy nàng xuống miệng vực Ma uyên.

"Ngươi có biết không, mọi chuyện xảy ra hôm nay đều là do Liên Trì sắp đặt cả đấy."

Trước khi bản thân rơi xuống vực, câu nói này của Diễm Linh Cơ như vô tình, lại như cố ý lọt vào tai nàng.

Chương 74: C74: Ta không vào địa ngục thì ai vào

Càng rơi xuống sâu, tầm mắt nàng càng trở nên mơ hồ. Bóng dáng Diễm Linh Cơ đứng trên miệng vực cũng không còn rõ ràng nữa. Ma khí nồng đượm nhanh chóng căn nuốt một thân đỏ rực như lửa của Tang Ca.

Cảm giác của nàng đã chết lặng, mí mắt nàng nặng trĩu dần dần khép lại, Tang Ca có thể nghe thấy tiếng gió thét gào bên tai mình. Bởi vì tốc độ rơi quá nhanh, gió gần như đã trở thành lưỡi kiếm sắc bén, không ngừng cứa vào thân thể Tang Ca, nàng có thể cảm giác được thân thể của mình đang bị gió cắt ra từng mảnh, nhưng nàng lại không thể cảm thấy đau đớn.

Trong đầu Tang Ca là một mớ hỗn độn, từng đoạn ký ức đan xen thay nhau xuất hiện. Ở trong đoạn ký ức đó có rất nhiều viễn cảnh nàng chưa từng nhìn thấy. Lại cũng có những hồi ức rất quen thuộc. Ký ức như thước phim quay chậm dần dần tua đi tua lại trong đầu nàng.

Trong cơn mê man, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng có người gọi mình. Tang Ca dùng hết sức mở mắt ra hết cỡ, nhưng cũng phải nheo mắt vài lần mới có thể nhìn thấy rõ bóng người cùng tiếng thét vào của người đó giữa tiếng gió rít gào.

Là Cơ Diệp!

Gương mặt Cơ Diệp trắng bệch, ánh mắt hoảng loạn vươn tay về phía nàng. Tang Ca chưa từng nhìn thấy một Cơ Diệp như vậy. Hay

nói cách khác, có lẽ là sự hiểu biết của nàng về hắn quá ít, cho nên không biết được rằng hắn cũng sẽ cảm thấy đau đớn như người bình thường. Đau đớn ư? Tang Ca bỗng ngẩn ra, Cơ Diệp đau đớn vì nàng ư?

Nhưng nàng không có thời gian suy nghĩ lâu hơn. Hỏa linh trâm nơi lồng ngực lại bắt đầu nóng lên, nàng có thể cảm nhận được máu trong cơ thể mình đang dần bị rút cạn đi.

Chính vào lúc này, Cơ Diệp cũng đá tiếp cận được nàng, hắn vươn tay về phía Tang Ca, ánh mắt nhìn nàng đầy sự cầu khẩn, miệng hắn mấp máy dường như đang nói với nàng điều gì đó, nhưng Tang Ca không còn nghe thấy nữa.

Khi nhìn thấy ánh mắt đó của Cơ Diệp, ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại vươn tay về phía hắn. Bàn tay vừa được đưa ra đã bị gió cắt qua, số máu vốn ít ỏi trong thân thể nàng nay lại càng ít hơn.

Tang Ca thầm nghĩ, có lẽ nếu như không bị rơi chết, thì nàng cũng sẽ chết vì mất máu mà thôi.

Đối mặt với tình huống thế này, nhưng Tang Ca lại không có nửa phần sợ hãi. Nàng bình tĩnh đến lạ, nàng vẫn còn thời gian suy nghĩ rằng bản thân bây giờ có lẽ rất xấu xí. Khi rơi xuống vực có lẽ sẽ càng xấu xí hơn.

Lúc này, bàn tay Cơ Diệp đã chạm vào bàn tay Tang Ca, đương lúc hắn muốn nắm chặt kéo nàng về phía mình, hắn bỗng nhiên nhìn thấy Tang Ca mỉm cười.

Trong lòng Cơ Diệp dâng lên nỗi dự cảm bất thường, quả nhiên một giây sau đó nàng đã mạo hiểm nghịch chuyển lực lượng trong thân thể, đồn sức đánh một chưởng về phía bàn tay Cơ Diệp, đánh cho hắn bay ngược lên miệng vực. Còn bản thân nàng chịu lực phản phệ lại càng rơi xuống sâu hơn.

Tang Ca nghĩ, bản thân mình đã không sống được, vậy thì kéo thêm một người để làm gì?

Một chưởng kia của nàng cũng đã làm thanh Phượng Loan bay ra khỏi bàn tay của nàng. Muốn triệu hồi nó trở lại, với tình huống hiện tại của Tang Ca đúng là khó hơn lên trời.

Không có Phượng Loan giúp cản sức ép sau lưng, thân thể Tang Ca nháy mắt bị vặn xoắn thành hình dạng quái dị. Cũng may hiện tại nàng không thấy đau... Nếu không có lẽ nàng sẽ ước bản thân mình đã chết đi cho. rồi.

Hình bóng Tang Ca dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành chấm đỏ nơi xa. Cùng lúc đó, Cơ Diệp đã bay lên miệng vực Ma uyên.

Diễm Linh Cơ vẫn chưa rời đi, nhìn thấy một mình Cơ Diệp quay trở lại nàng ta thâm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại trở nên cảnh giác.

Bởi vì từ sau khi Cơ Diệp lên khỏi vực sâu Ma uyên, hắn vẫn luôn giữ một tư thế quỳ đứng nhìn miệng vực.

Ánh mắt Diễm Linh Cơ không rời thân ảnh Cơ Diệp một giây phút nào.

Bỗng, thân thể Cơ Diệp khẽ động. Hắn xoay người, cầm quạt Nguyệt Phong trong tay gập lại chỉ về phía Diễm Linh Cơ. Chớp mắt quạt Nguyệt Phong đã bị tiên khí bao phủ, một thanh kiếm sắc bén dần dần lộ ra.

Cơ Diệp rũ đầu, siết chặt thanh kiếm trong tay. Nhân lúc Diễm Linh Cơ còn chưa phản ứng lại được đã vung kiếm lên lao về phía nàng ta.

Kiếm khí mạnh mẽ quét ngang không khí, tách đám sương mù ra làm hai nửa. Dường như thân kiếm cũng cảm nhận được sự phẫn nộ

của Cơ Diệp, lưỡi kiếm run rẩy không thôi.

Đứng trước thế tiến công như cuồng phong vũ bão của Cơ Diệp, Diễm Linh Cơ không còn cách nào khác, đành phải chạy đông trốn tây, thế mà vẫn không thoát được bị kiếm khí làm bị thương.

Diễm Linh Cơ liếm môi, vừa định dùng Hỏa Mị với hăn thì đã nhìn thấy Cơ Diệp lại tiếp tục chém ra một đường rạch ngang đám sương dày che khuất mình. Ý nghĩ dùng Hỏa Mị với Cơ Diệp nhanh chóng bị dập tắt.

Nhưng nếu cứ chạy trốn thế này vẫn không ổn, thế là nàng ta mở miệng nói chuyện hòng làm Cơ Diệp phân tâm.

"Ngươi không đi cứu nàng ta ư? Với độ sâu như vực Ma uyên, nếu bị rơi xuống nàng ta nhất định sẽ tan xương nát thịt."

Cơ Diệp cười lạnh nói: "Giết ngươi trước, cứu nàng sau cũng không muộn."

Trong lòng Diễm Linh Cơ lo lắng không thôi, nói như vậy có nghĩa là hắn nhất định sẽ không buông tha cho mình. Nàng ta bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã đẩy Tang Ca xuống vực. Nhưng chuyện đã làm thì cũng làm rồi, bây giờ có hối hận cũng muộn.

Xem giọng điệu của hắn ta, chẳng lẽ thật sự có thể cứu Tang Ca?

"Ngươi không muốn biết ai là kẻ đứng sau sai khiến ta làm việc này ư?" Nàng ta lại đổi qua một câu khác.

"Kẻ nào?!" Quả nhiên động tác của Cơ Diệp chậm hơn hắn.

Diễm Linh Cơ vui mừng, tưởng rằng cách này có tác dụng bèn nói tiếp: "Nếu như ngươi chịu thả ta đi, ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết!"

Câu trả lời của Cơ Diệp rất giống với Tang Ca khi nấy, cũng là một kiếm đâm tới. Song song với một kiếm đó, giọng nói của hắn cũng vang lên: "Chỉ cần giết ngươi, không sợ kẻ đó không ra mặt."

Diễm Linh Cơ: "

Thái độ dầu muối không ăn của Cơ Diệp khiến nàng ta vô cùng tức giận, khi nhìn thấy đám cành lá xum xuê phía xa xa, trong đầu nàng ta bỗng lóe lên một cái.

Diễm Linh Cơ không trốn tránh nữa, đứng im đối mặt với một kiếm của Cơ Diệp đang đâm tới, trước khi kiếm kịp đâm vào người nàng ta, nàng ta nhìn bóng người xuất hiện phía sau lưng Cơ Diệp, bỗng vui mừng mừng hét lớn: "Liên Trì! Mau cứu ta!"

Cơ Diệp hồ nghi quay đầu lại nhìn, nhưng phía sau lưng làm gì có ai! Hắn nhanh chóng quay đầu lại tiếp tục đâm một kiếm, nhưng một kiếm này chỉ kịp đâm trúng tàn ảnh của Diễm Linh Cơ. Nàng ta đã tranh thủ thời gian hắn mất tập trung ngắn ngủi để chạy trốn!

Nàng ta đã chạy rồi, Cơ Diệp cũng không muốn tiêu tốn thời gian để đuổi theo nữa. Hắn thu kiếm về, biến thanh kiếm trở về hình dạng cây quạt, sau đó trở lại bên miệng vực, không chút do dự thả mình xuống vực Ma uyên.

Cơ Diệp có thể cảm giác được vị trí của ngọc châu cách mình không xa, trong lòng hắn thầm nuôi hy vọng, hy vọng Tang Ca bị mắc lại ở một cành cây nào đó.

Quả thật là Cơ Diệp cảm giác không sai, ngọc châu ở cách hắn hai trượng, hắn hy vọng cũng không uổng, quả thật Tang Ca bị mắc lại ở một cành cây, nhưng thứ bị mắc lại không phải là bản thân Tang Ca, mà chỉ là một cánh tay đã đứt lìa của nàng.

Chương 75: C75: Dục hỏa trùng sinh

Ngọc châu bé xíu còn dính như ống tay áo của Tang Ca, nhìn thấy một cánh tay trơ trọi mắc lại trên cành tây, trong đầu Cơ Diệp bỗng nhiên trống rỗng. Lồ,ng ngực đau như có ai vừa dùng dao nạo khoét trái tim của hắn ra. Nhất thời, Cơ Diệp chưa biết nên phản ứng thế nào.

Khoảnh khắc bàn tay Cơ Diệp chạm vào tay nàng, nàng đã tranh thủ ném viên ngọc châu ở chuôi quạt Nguyệt Phong vào ống tay áo của nàng, một phần là vì sợ hai người họ sẽ lạc mất nhau, một phần là bởi ngọc. châu mang sức mạnh, cho dù Tang Ca có rơi xuống đáy. vực cũng sẽ được ngọc châu bảo vệ thân thể nguyên vẹn.

Hiện tại ngọc châu đang ở đây, Cơ Diệp không dám tưởng tưởng tình huống của nàng sẽ thế nào...

Về phần Tang Ca, chưa bao giờ nàng cảm thấy việc bản thân tỉnh táo còn đau đớn hơn cả việc đã chết đi như lúc này. Thân thể của nàng rơi xuống chạm vào đáy vực. Lúc thân thể va chạm với mặt đất, nàng còn có thể

nghe thấy tiếng răng rắc vỡ vụn vang lên bên tai mình.

Đáy vực tối đen như mực, đảo mắt nhìn quanh chỉ một màu đen sì. Ở trong bóng đêm, có rất nhiều nỗi sợ được phóng đại lên gấp ngàn lần. Ví như thật ra Tang Ca rất sợ rắn... Tuy rằng thân thể tê liệt không còn cảm giác, nhưng thính giác của nàng vẫn còn tác dụng. Tiếng xì xì vang lên bên tai nàng. Không phải là một tiếng, mà là rất nhiều tiếng. Nàng ngửi thấy mùi hôi tanh ở nơi này. Một loại mùi đặc

trưng mà chỉ có rắn mới có...

Thân thể nàng không thể động đậy, nhưng đầu óc Tang Ca vẫn còn linh hoạt, nếu như nàng đoán không nhầm thì bản thân đã rơi vào hang rắn. Dưới thân nàng là trăm ngàn con rắn nhỏ trườn qua trườn lại. Nàng có thể cảm giác được có thứ đó ầm ướt lè lưỡi liếm lên mặt mình.

Dạ dày Tang Ca cuộn lên, nàng rất muốn hét lên, rất muốn kêu cứu, nhưng cổ họng lại không phát ra được. một âm tiết nào. Vết thương nơi bả vai của nàng chảy máu không ngừng, mùi máu tươi nhanh chóng hấp dẫn những động vật khác tới. Tiếng sàn sạt không ngừng vang lên bên tai Tang Ca.

Nước mắt từ khóe mắt Tang Ca không ngừng chảy xuống. Nỗi sợ hãi bao phủ lấy nàng, nhanh chóng nhấn chìm chút lí trí còn sót lại của nàng.

Liên Trì, cứu ta! Liên Trì! Liên Trì!

Trong đầu nàng lặp đi lặp lại cái tên này, lúc này, nàng mong ước biết bao Liên Trì có thể xuất hiện để cứu nàng ra khỏi chỗ này. Nhưng rốt cuộc hắn cũng không xuất hiện.

Tang Ca chỉ hận rằng tại sao bản thân mình còn chưa chết đi, tại sao lại để nàng tồn tại trong thân xác: đã không còn sinh khí này!

Một trâm đó của Diễm Linh Cơ vừa nhanh vừa độc thật ra đã giế.t chết Tang Ca rồi. Hiện tại trái tim nàng không còn đập nữa. Nhưng ý thức của nàng vẫn còn rất rõ ràng, nhưng nàng chỉ có thể bất lực để mặc thân thể mình từng chút từng chút bị đàn rắn nuốt chửng.

Nước mắt Tang Ca đã khô từ lâu, người yêu thương nàng không ở đây, vậy nàng khóc cho ai xem chứ?

Trong thời gian chờ đợi cái chết ập tới, Tang Ca bỗng nhiên cảm thấy cổ tay mình nóng lên. Là vòng ngọc nàng mua từ chỗ Phượng Cửu U, vòng ngọc không ngừng tranh đoạt máu của Tang Ca với đám rắn xung quanh.

Trước mắt Tang Ca đột nhiên sáng bừng lên, nàng nhìn thấy từ trong vòng ngọc có hai quyển trục lơ lửng bay ra ngoài, hai quyển trục phát ra ánh sáng rực rỡ chói lọi. Xua đi màn sương đen bao phủ quanh thân thể nàng.

Một trong hai quyển trục đó nàng biết, một là Phượng Đồ Đằng quyển trung nàng chưa kịp trả cho. Phong Liên Dực, quyển còn lại nhìn rất lạ, nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Ánh sáng dịu nhẹ từ hai quyển trục bao phủ lên người Tang Ca, lam quang đang dần chữa trị vết thương của nàng. Thân thể Tang Ca bỗng lơ lửng trên không trung. Bấy giờ nàng mới phát hiện quả thật bản thân đang nằm giữa ổ rắn. Nhìn đám rắn nhung nhúc xanh vàng đan xen phía dưới, da đầu Tang Ca tê dại.

Chính là vào lúc nàng đang thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của lam quang, cảm giác đau đớn đột nhiên ập đến. Cảm giác đau đớn khiến thân thể nàng run rẩy, ngay cả lông tơ cũng dựng đứng hết cả lên. Hai quyển trục. đột nhiên lao về phía mi tâm Tang Ca, dung nhập vào trong thân thể nàng, không cho phép nàng có cơ hội kháng cự.

Đau... Đau quát

Ý thức Tang Ca bắt đầu trở nên mơ hồ, đầu nàng nóng bừng lên, sau đó lại trở nên nguội lạnh, cuối cùng lại nóng lên. Lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần cuối cùng cũng chịu dừng lại.

Nhưng đáng tiếc Tang Ca đã bất tỉnh từ lâu. Nếu như hiện tại có người khác ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc. phát hiện, thân thể Tang Ca bị bao phủ bởi một luồng sáng bạc. Ở trong luồng sáng ấy, thân

thể của nàng bắt đầu xảy ra biến hóa.

Mi tâm của Tang Ca bỗng xuất hiện một ấn ký hình ngọn lửa, đuôi mắt của nàng nhếch lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi càng trở nên đỏ thắm. Bộ y phục đỏ rực trên người nàng bị thay thế bằng một bộ lễ phục xẻ tà, hở vai. Bàn chân ngọc lộ ra trong không khí được bao phủ bằng một ngọn lửa nhàn nhạt đồng màu mới bộ lễ phục trên thân thể nàng.

Trong đầu Tang Ca bỗng nhiên vang lên vài giọng nói, giọng nói lúc xa lúc gần, lúc thì nàng cảm thấy quen thuộc, lúc thì lại cảm thấy xa lạ.

"Có cần giữ lại tia tình cảm của nó không?"

"Không, rút hết đi! Chúng ta cứu nó không phải để nó tiếp tục dây dưa với nghiệt đồ kia!"

Cùng với giọng nói đó vang lên, một đoạn ký ức như nước lũ ồ ạt chảy vào trong đầu nàng. Tang Ca vẫn chưa tiếp nhận được lượng tin tức lớn như vậy, cho nên nàng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Ký ức như thước phim quay chậm, không ngừng tái diễn lại trong đầu của nàng. Cảm xúc của Tang Ca phập phồng không ổn định, ban đầu là phẫn nộ tức giận, sau đó là đau đớn tê tái, cuối cùng những thứ cảm xúc đó giống như bị một hồ lô thu vào, chỉ còn lại bình thản thản nhiên.

Thân thể nàng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Đám rắt dưới chân như gặp phải thiên địch, không ngừng trườn ra xa. Sau đó bọn chúng phát hiện, mỹ nhân kia không tỉnh lại, chỉ là thân thể vẫn luôn tỏa ra thứ ánh sáng khiến người ta khó chịu mà thôi.

Một con rắn nhỏ bạo gan trườn về phía nàng, thấy nàng vẫn không tỉnh lại, cuối cùng nó yên tâm quay đầu gọi tộc đàn của mình tới.

Tang Ca là phượng hoàng, vì thế máu của nàng có tác dụng hơn bất cứ loại thuốc bổ nào. Đàn rắn này ban nãy đã uống hơn nửa lượng máu trong người Tang Ca nhưng vẫn còn cảm thấy không đủ.

Cho nên muốn nhân lúc mỹ nhân chưa tỉnh lại uống thêm lần nữa.

Nhưng con rắn nhỏ kia vừa mới quay đầu về phía tộc đàn, đôi mắt đang nhắm nghiền của Tang Ca bỗng nhiên mở ra. Con ngươi màu lục bích phản chiếu lại hình ảnh chật vật của đám rắn. Nàng nhíu mày, sau đó khẽ cử động tay chân. Cánh tay phải vừa được tái tạo lại, dùng vẫn chưa thuận tiện lắm.

Trong thân thể nàng bây giờ tràn ngập lực lượng chờ được phát động, Tang Ca khẽ phất tay, một ngọn lửa lập tức bùng lên bao vây nơi này. Đám rắn nhìn thấy mỹ nhân đã tỉnh, cuống quýt muốn chạy trốn. Nhưng bất kỳ còn rắn nào chạm vào tường lửa mà nàng bày ra đều tan thành tro bụi. Ánh mắt sắc lạnh của đám rắn nó nhìn nàng bắt đầu kèm theo vài phần kiêng kị.

Tang Ca nâng tay, khẽ xoay tròn Hỏa linh trâm trong tay, cười cười nói: "Diễm Linh Cơ à..."

Bỗng, Hỏa linh trâm đang xoay tròn đột nhiên dừng lại. Sau đó lòng bàn tay nàng đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, Hỏa linh trâm vừa tiếp xúc với ngọn lửa đó đã tan thành bụi phấn, bay lả tả trong không khí.

Diễm Linh Cơ ở Quỷ bỗng nhiên phụt một bũng máu. Nàng ta đưa mắt khó hiểu nhìn xung quanh, nàng †a cảm nhận được tu vi của mình đột nhiên bị thụt lùi lại một chút.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Chương 76: C76: Quên đi cũng tốt

Ngày Liên Trì tỉnh lại là một ngày trời trong xanh không một gợn mây. Tất nhiên đó là theo cảm nhận của Diễm Linh Gơ, bởi vì ở Quỷ giới làm gì có chia ngày đêm. Quỷ giới quanh năm bị thứ ánh sáng âm u bao phủ, khiến thực vật nơi đây cũng ảm đảm buồn rầu.

Trong khoảng thời gian Liên Trì bất tỉnh đó, Diêu Phù Tang có trở về một lần, nhìn thấy hắn vẫn chưa tỉnh bèn dứt áo đi thẳng không quay đầu trở lại.

Quả thật Diêu Phù Tang và Liên Trì rất vô duyên, dường như mối duyên phận giữa hắn và nàng đã dùng hết trong hai lần mà Liên Trì chủ động tìm nàng rồi, vậy nên khi nàng vừa rời đi không lâu, Liên Trì đã tỉnh lại.

Bởi vì ngủ say quá lâu, khi tỉnh lại gương mặt tuấn tú của hắn trắng bợt, ánh mắt có hơi đờ đẫn, mái tóc bạc tán loạn ở trên giường đá.

Khi Diễm Linh Cơ bước vào lập tức nhìn thấy hình ảnh hắn muốn đứng dậy xuống giường. Nàng ta hoảng hồn:

"Đừng! Thân thể của ngươi vẫn chưa ổn, đừng xuống giường!"

Nói đùa, hắn nằm im một chỗ hơn mười năm. Tay chân có thể hoạt động như bình thường được mới là lạ ấy!

Quả nhiên thân thể Liên Trì khẽ nghiêng ngả, bước chân hắn lảo đảo, cũng may hắn nhanh tay vịn vào. tường đá bên cạnh, nếu không thì đã có một cú tiếp đất đẹp mắt rồi.

Mỹ nam tóc bạc đưa tay lên nâng trán, nghỉ hoặc hỏi: "Ta bị sao thế này?"

Hắn cảm thấy lồ.ng ngực trống rỗng, trái tim như bị ai móc đi. Trong đầu cũng mơ hồ không rõ ràng, giống như có thứ gì vừa bị xóa đi, ký ức là một mảnh trắng xóa. Nhưng Liên Trì vẫn chưa quên, trong lúc ngủ say, hắn nghe thấy có tiếng người gọi mình. Tiếng gọi đó khiến trái tim hắn đau đớn không thôi. Nhưng kỳ lạ là hắn không nhìn thấy được là ai đang gọi mình.

Diễm Linh Cơ ôm bó hoa bỉ ngạn trong lồ,ng ngực, gương mặt ửng hồng xinh đẹp, nàng ta đảo mắt nói: "Chàng đi bắt linh thú về cho ta, nhưng bị rắn độc cắn, rơi vào ngủ say. Chàng cảm thấy thế nào rồi?"

Đi bắt linh thú cho nàng ta ư? Liên Trì cảm thấy bản thân mình sẽ không làm những việc như thế. Nhưng hắn chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra, hắn hỏi tiếp: "Ngươi là ai?"

Diễm Linh Cơ chậm rãi đi về phía phía Liên Trì, một tay ấn hắn ngồi xuống giường đá, còn bản thân thì lại ngồi xuống dưới chân, ghé đầu vào bắp đùi hắn, dịu dàng nói: "Chàng quên rồi ư? Ta là thê tử của chàng!"

Liên Trì nhìn mái tóc đen bóng của Diễm Linh Cơ, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay vuố,t ve mái tóc ấy. Cách giải thích của nàng ta tuy còn nhiều điểm đáng ngờ, nhưng lại cũng là cách giải thích hợp lý nhất.

Hắn không nghỉ ngờ lời nói của nàng ta, bởi vì trên thân thể nàng ta có khí tức của hắn. Nghĩ tới nữ nhân này là thê tử của mình, trong lòng Liên Trì cảm thấy quái dị vô cùng.

Liên Trì dùng hai ngón tay nâng cằm Diễm Linh Cơ lên, ép nàng ta

đối diện với mình. Mắt phượng, môi anh đào, hai má ửng hồng, môi hồng răng trắng... Quả nhiên là mỹ nhân hiếm có.

Diễm Linh Cơ e lệ rũ mắt. "Nhìn ta." Liên Trì thấp giọng nói: "Ngươi tên là gì?"

"Diễm Linh Cơ." Giọng nói nàng ta yêu kiều như rót mật vào tai, quả thật khiến nam nhân nghe vào mà phát cuồng.

"Bản thể của ngươi... Phượng Đồ đẳng?!" Liên Trì nhìn từ trên xuống dưới nàng ta một lượt, bỗng nhiên kinh ngạc nói.

Ý cười trên gường mặt Diễm Linh Cơ chợt tắt, nàng †a tránh thoát khỏi bàn tay Liên Trì, dựa đầu vào chân hắn, lạnh nhạt nói: "Vậy thì đã sao?”

Đối với lời này của nàng ta, nhất thời Liên Trì chưa phản ứng lại được. Đúng vậy, bản thể là Phượng Đồ đăng thì đã sao? Khi nhìn thấy bản thể của nàng ta, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một cái, nhưng cũng chỉ là lóe lên mà thôi, sau đó hắn kinh ngạc phát hiện, ký ức của hắn thiếu thốn tới đáng thương.

Có lẽ cả Tang Ca, Phong Liên Dực và Phượng Cửu U cũng không biết, Phượng Đồ đăng quyển hạ lại hóa thành hình người, không chỉ thế còn là một mỹ nhân rất xinh đẹp. Đó cũng chính là lý do vì sao Diễm Linh Cơ lại có thiên phú với lửa như vậy. Phượng Đồ đẳng vốn là món sinh ra từ ngọn lửa niết bàn mà...

Nhưng hiện tại Tang Ca đã dung nhập hai quyển Phượng Đồ đẳng vào trong thân thể, nếu so với Diễm Linh Cơ, thì Tang Ca hiện tại mới thật sự gọi là tùy tâm sở dục đối với hỏa.

Trở lại thực tại, bàn tay đang v,uốt ve mái tóc nàng ta của Liên Trì bỗng nhiên di chuyển lên mắt, mũi, miệng, cuối cùng nhẹ nhàng di chuyển tới cổ, trước lúc nàng ta kịp phản ứng lại, hắn đột nhiên dùng sức bóp chặt cổ nàng ta.

Lời nói ra lại hết sức lạnh lùng: "Ngươi không phải là thê tử của ta."

Cổ họng Diễm Linh Cơ nghẹn lại, mặt bỏ bừng vì thiếu dưỡng khí. Khí lực Liên Trì rất lớn, nhất thời nàng ta không thể dãy dụa ra được.

Cũng may lúc này bên ngoài lại truyền tới tiếng động. Liên Trì đưa mắt nhìn qua, xuất hiện trong tầm mắt là một nữ nhân mặc lam y, rõ ràng nàng ta rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn, lại càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy hành động hắn đang làm.

Kẻ tới không biết là địch hay bạn, Liên Trì nhất thời sinh lòng cảnh giác, bàn tay đang bóp cổ Diễm Linh Cơ cũng vì thế mà thả lỏng hơn đôi chút.

Lúc này Diễm Linh Cơ mới có cơ hội nói chuyện, nàng ta hét ầm lên: "Diêu Phù Tang! Ngươi còn không mau cứu tai"

Diêu Phù Tang khoanh tay dựa vào sơn động, cười như không cười nhìn hai người.

Mãi tới khi nhìn thấy Diễm Linh Cơ sắp bị Liên Trì bóp chết nàng mới mỉm cười đi về phía bọn họ. Liên Trì cảnh giác giơ tay đánh một chưởng về phía nàng, nhưng một chưởng đó không hề thương tổn tới Diêu Phù Tang nửa phần.

Nàng nhìn một chưởng vừa bị bản thân hóa giải, chậc chậc vài tiếng nói: "Quả nhiên tính khí vẫn không thay đổi, động thủ trước khi động khẩu!"

Sau nàng lại kinh ngạc thầm nghĩ: Sao hắn vẫn còn lực lượng nhỉ? Không phải nàng đã rút hết lực lượng ra rồi sao? Chẳng lẽ là có sai sót?

Cuối cùng, Diêu Phù Tang và Diễm Linh Cơ phải mất hai canh giờ ngồi giải thích cho Liên Trì hiểu mọi chuyện. Giải thích tới khát khô cả cổ mà hắn vẫn còn ngờ vực chưa tin tưởng.

Diêu Phù Tang bực bội ngồi xuống bàn đá, hóa ra một ấm trà hoa mai, nàng rót liên tục hai ba chén uống mãi tới khi ấm trà thấy đáy mới thôi.

"Sao ta lại cảm thấy mình quên một chuyện rất quan trọng?" Liên Trì xoa xoa mi tâm, cau mày nói.

Diêu Phù Tang và Diễm Linh Cơ giật mình, tưởng rằng hắn nhớ ra chuyện gì đó. Nhưng có lẽ bọn họ đã nghĩ nhiều, Liên Trì chỉ đơn thuần thắc mắc một câu, song cũng không yêu cầu bọn họ trả lời.

Nhưng Diêu Phù Tang Vẫn chưa yên tâm, nàng cẩn thận hỏi: "Ngươi có muốn xem lại đoạn ký ức cảm thấy mơ hồ kia không?”

Chỉ thấy Liên Trì lắc đầu đáp: "Nếu như ta đã không nhớ, chứng tỏ chuyện đó không còn quan trọng nữa, hoặc giả là bản thân ta không muốn nhớ. Nhưng dù là kết quả nào đi chăng nữa, chuyện đã quên rồi thì cứ quên thôi."

Lúc này nàng mới thở dài nhẹ nhõm.

Ban đầu đồng ý cược với Diễm Linh Cơ một phần là vì tò mò, một phần cũng là vì cảm thấy hắn quá đau khổ, chấp niệm với Tang Ca quá sâu, quên đi cũng tốt...

Nhưng có lẽ Liên Trì không ngờ tới, sau này hắn nghĩ lại, sẽ chỉ hận lúc đó không thể đánh cho bản thân mình một trận.

Nhưng có rất nhiều chuyện, đã không thể vấn hồi nữa rồi.

Chương 77: C77: Rốt cuộc là đắc tội chỗ nào

Liên Trì tỉnh lại tròn một tháng, Cơ Diệp cũng dẫn người của Ma tộc đi tìm Tang Ca tròn một tháng. Nhưng vực Ma uyên thật sự rất hơn, hơn nữa lại nguy hiểm trùng phùng, mới chỉ một tháng mà số lượng nhân số Ma tộc đã giảm đi đáng kể. Khiến Ma quân và Ma hậu không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn nữa.

Tuy rằng bọn họ cũng rất lo lắng cho Tang Ca, nhưng từ lúc Cơ Diệp báo về con số thiệt hại trong lúc tìm kiếm Tang Ca, mấy tên đại thần ở Ma tộc không ngày nào là không vào trong cung xin bọn họ dừng việc tìm kiếm lại. Vả lại khoảng thời gian gần đây ở biên giới với Thần giới quân đội hai bên không ngừng xảy ra va chạm, tình hình hết sức căng thẳng. E là sắp có một cuộc chiến tranh giữa hai giới nổ ra. Tìm kiếm Tang Ca vào khoảng thời gian này đúng là không không phải biện pháp khả quan.

Tình hình ở biên cương không mấy khả quan, dù bình thường Ma quân và Ma hậu có yêu chiều Tang Ca cỡ nào thì lúc này cũng phải đặt an nguy của Ma tộc lên hàng đầu. Cơ Diệp dù muốn hay không cũng bắt buộc phải trở về chiến trường để trấn giữ.

Khi Cơ Diệp nhận được tin báo này là lúc hắn đang mở rộng tìm kiếm về phía đông của vực Ma uyên. Bạch Lăng đi tới báo tin không nhận được câu trả lời của Cơ Diệp, cho nên nóng lòng hỏi: "Tướng quân, chuyện này người định xử lý thế nào?"

Ý của Ma quân rất cương quyết, nếu Cơ Diệu không vâng lệnh chỉ sợ không ổn.

"Ngươi trở về Ma tộc, sau đó đi tới biên cương trước trấn an lòng quân trước, ta sẽ tới sau." Cơ Diệp nhìn vị tướng dưới trướng, là cánh tay đắc lực của mình sau đó trầm giọng nói.

Bạch Lăng ôm quyền vâng một tiếng, hắn ta hơi ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn cắn răng nói: "Tướng quân, thứ cho ta có lời này không phải, nhưng quận chúa Tang Ca là chim hoàng yến được nuôi dưỡng trong nhung lụa, chỉ sợ là không hợp với người... Theo ta cảm thấy những người ở ngoài biên cương như chúng ta, hãy cứ nên chọn một người có khí khái hào hùng làm thê tử thì hơn."

Bạch Lăng đã quen sống ở biên cương nhiều năm, nói chuyện cũng rất thẳng thắn, lần trở về Vương đô này mãi mới học được cách nói chuyện có ý tứ hơn một chút, ít ra không chọc thẳng vào lòng người ta. Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi!

Nhưng đối với Bạch Lăng, lời này của hắn đã coi là hết lòng, đã uyển chuyển lắm rồi.

Cơ Diệp cười cười đập quạt Nguyệt Phong vào bả vai hắn một cái, lực đạo vừa đủ, sẽ không khiến Bạch Lăng cảm thấy khó chịu, nhưng lời của hắn nói ra lại càng khiến Bạch Lăng khó chịu hơn, hắn nói: "Tiểu tử cả ngày chỉ biết chém giết như ngươi thì hiểu cái gì gọi là phong hoa tuyết nguyệt chứt Đi đi, đừng để Ma quân chờ lâu!"

Bạch Lăng vốn không hiểu phong hoa tuyết nguyệt là gì, nhưng thấy ý của Tướng quân đã quyết, cho nên cũng không tiện nhiều lời nữa. Ôm quyền rồi lùi đần vào trong màn sương mù âm u, cuối cùng biến mất trong tầm mắt Cơ Diệp.

Cơ Diệp xoay người tiếp tục dẫn đám người đi tìm Tang Ca, hắn thầm hạ quyết tâm. Nếu như lần này tìm không thấy, vậy thì đành dẫn bọn họ trở về trước, sau đó bản thân hắn quay lại tìm vậy.

Cơ Diệp phất tay, dân đầu đám người đi về phía đông, trong vực Ma

uyên khí độc bao phủ khắp nơi, vì vậy thân thể của Ma tộc nào cũng bịt kín vài tầng áo. choàng, cả gương mặt chỉ để lộ một đôi mắt.

Nhìn thấy hắn đi phía trước, đám người phía sau cũng chậm chạp đi theo. Nhưng lúc này đã có người bất mãn không nhịn được tức giận: "Tìm hơn một tháng cũng không thấy, khí độc nơi này lại dày như vậy, chưa biết chừng thân thể của quận chúa chỉ còn lại một bộ xương trắng, cứ như vậy thì biết phải tìm tới khi nào!"

"Đúng thế, ta cảm thấy là do nàng ham chơi nên mới rơi xuống đây, nếu không có người khác xâm nhập vào. Ma tộc đánh nàng ta xuống đây sao chúng ta lại không biết cơ chứ!"

"Chỉ vì một chút ham chơi mà hy sinh nhiều đồng tộc như vậy, cái này cũng quá ích kỷ rồi..."

Lời của đám người truyền vào tai Cơ Diệp không sót một chữ nào, mày kiếm của hản khẽ nhíu lại. Xem ra Tang Ca không được lòng đám người này lắm thì phải? Rốt cuộc nàng đã làm những gì mà khiến những người này có ý kiến lớn với nàng như vậy?

Đúng lúc này, có kẻ hét lên một tiếng, đám người vội vàng nhìn lại, chỉ nhìn thấy kẻ kia đi ở phía sau cùng, trong lúc không chú ý đạp phải một cái hang rồi rơi xuống.

Miệng hang bị che lấp bằng cỏ dại cao hơn nửa thân người, quả thật rất khó nhìn thấy. Không bao lâu, từ phía dưới hang vang lên tiếng kêu gào chói tai thảm thiết. Một kẻ đứng cạnh đó tò mò ngó xuống nhìn thử, chỉ thấy trong không gian âm u thấp thoáng bóng dáng hàng trăm con rắn to bằng cổ tay trườn qua trườn lại, thân thể của Ma tộc kia nhanh chóng bị nhấn chìm, xé nát ra thành từng mảnh nhỏ, thoáng chốc chỉ còn lại vết máu loang lổ trên thân rắn.

Kẻ đứng nhìn cảnh tượng thảm thiết đó không khỏi rùng mình, hắn hét lớn: "Cơ Diệp! Mau gọi Cơ Diệp tới đây!"

Vừa hét xong cũng vừa lúc Cơ Diệp đi tới, hắn đẩy kẻ nọ qua một bên, ghé mắt xuống nhìn. Trong phút chốc, hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ vừa lóe lên dưới động rắn.

Lòng hắn khẽ động, không chút do nhảy xuống động rắn. Kẻ đứng bên cạnh muốn đưa tay ra ngăn cản cũng đã muộn.

Đám Ma tộc đứng trên miệng hang rắn đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không ai nói với nhau câu nào. Hồi lâu sau, mới có kẻ rụt rè nói: "Hay là quay trở về bẩm báo. với Ma quân trước rồi quay lại đây cứu hắn ta sau?"

Mọi người rất đồng tình với ý kiến này, đám người men theo con đường cũ, dần dần lùi về phía sau.

Mãi tới khi bóng dáng bọn họ biến mất nơi phương xa, ở một bụi cây gần đó bỗng vang lên tiếng động sột soạt.

Ngay tiếp đó hai giọng nói quen thuộc vang lên.

"Bọn chúng đi rồi, chúng ta ra xem thử." Đây là giọng nói của nữ nhân.

Chỉ nghe một giọng nói trầm khàn khác vang lên: "Cẩn thận một chút, nơi này rất nguy hiểm."

Sau đó hai người đi tới trước miệng hang rắn ban nãy Cơ Diệp nhảy xuống. Bóng dáng nhỏ nhắn của nữ nhân hơi do dự, cuối cùng nàng ta vẫn khẽ cắn môi, vừa có ý nhảy xuống thì cổ tay đã bị nắm chặt.

"Vân Tâm, nàng đừng mạo hiểm! Chưa chắc Tang Ca đã ở dưới đó."

Vân Tâm cau có, cuối cùng vẫn nói: "Chưa thử làm sao biết, tránh ra!"

Phượng Cửu U thở dài, biết mình không khuyên được nàng, đành đẩy nhẹ nàng qua một bên, sau đó nói: "Vậy thì để ta xuống trước."

Vừa nói xong, chưa đợi cho nàng ta phản ứng lại, y đã dứt khoát nhảy xuống động. Vân Tâm cũng không do. dự nhảy theo sát phía sau.

Cảm giác mất trọng lượng ập đến, nàng ta khó chịu ôm bụng chờ đợi nỗi đau khi va đập ập đến, nhưng khi rơi xuống đáy hang rắn, cảm giác đau đớn vẫn không xuất hiện. Nàng ta hé mắt, phát hiện bản thân đã rơi vào vòng tay Phượng Cửu U.

Vòng tay hắn rất vững chãi, nằm trong vòng tay đó không có chút khó chịu nào. Vân Tâm trầm mặc hồi lâu, mãi sau mới nói: "Thả ta xuống."

Cửu U cứng đờ người, sau khó khăn nói: "Đừng xuống, cứ để ta ôm nàng đi."

Nếu như nơi này đủ sáng, hoặc giả là Vân Tâm chủ †âm quan sát, nhất định sẽ phát hiện ở dưới chân Cửu U là một đám rắn lúc nhúc. Trong đó có một con rắn xanh lè lưỡi liếm nhẹ lên cổ chân y, cuối cùng há miệng cắn một cái.

Cửu U âm thầm không một tiếng động đá con rắn đó xa ra, tiếp đó thi triển thuật pháp khiến phần thân dưới của mình được bao phủ một tầng lửa mỏng. Đám rắn nhất thời bị đẩy ra xa vài mét.

Chương 78: C78: Ngọc chỉ

Nơi này vốn ngăn cách với thế giới bên ngoài, sương mù ở Ma uyên khiến người ở Ma tộc hoặc tu luyện thuật pháp Ma tộc không thể nào vận dụng lực lượng được. Bởi thế mà khi đối đầu với Diễm Linh Cơ, Tang Ca mới có thể thất thủ.

Hay cả chính Cơ Diệp, Vân Tâm và Phượng Cửu U đều có thể vận dụng linh lực một cách dễ dàng, bởi thuật pháp bọn họ tu luyện hoàn toàn bất đồng với Ma giới.

Hiện tại Cửu U ôm Vân Tâm đi vào sâu trong động rắn, bóng dáng Cơ Diệp đã biến mất từ lâu. Trong động rắn còn một thông đạo vừa đủ cho một người đi vào, tới lúc này, dù Cửu U không muốn thả Vân Tâm cũng không thể. Y cúi đầu nhìn xuống dưới chân, lại dùng thuật pháp mở rộng tách đám rắn ra xa hơn một chút. Tới lúc này mới thả nàng ta xuống.

Hai người kẻ trước người sau lách người vào trong thông đạo. Phượng Cửu U đi ở phía trước bỗng nhiên cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, ánh sáng mạnh chiếu vào mắt của y. Y không khỏi nheo mắt lại, hồi lâu sau mới thích ứng được với thứ ánh sáng đó.

Tới khi nhìn rõ hình ảnh trước mặt, cả Vân Tâm và Phượng Cửu U đều há hốc mồm. Trước mắt bọn họ là một con rắn lớn hơn ba thước, toàn thân óng ánh ánh bạc, thân rắn dài hơn năm trượng, dù trong sơn động này rất rộng lớn, nhưng rõ ràng xuất hiện thêm con rắn lại khiến sơn động trở nên chật chội trông thấy.

Con rắn cuộn tròn người lại, dường như đang che chở cho thứ gì đó

ở bên trong. Đôi mắt nó nhắm nghiền, đầu rũ xuống một bên. Ở bên cạnh nó không xa, chính là người lâu nay bọn họ vẫn luôn tìm kiếm - Tang Ca, đứng bên cạnh nàng là Cơ Diệp. Dường như hai người đang bàn bạc điều gì đó. Nghe thấy tiếng động bèn dừng lại ngẩng đầu lên nhìn.

Vân Tâm thấy rõ vẻ ngạc nhiên trong mắt nàng. Nàng ta cũng cảm thấy Tang Ca đã thay đổi, nhưng thay đổi thế nào thì chưa nói rõ được, chí ít là ngoại hình đã thay đổi, hình như nét đẹp của nàng càng thêm... yêu dị!

Nàng ta vừa mời muốn mở miệng nói chuyện, thì đã thấy Cơ Diệp đưa ngón tay lên miệng làm động tác suyt một tiếng.

Hắn dùng truyền âm nói cho Vân Tâm nghe: "Đừng đánh thức nó!". Truyện Ngôn Tình

Vân Tâm gật đầu, sau đó kéo tay Phượng Cửu U lùi về phía sau vài bước. Bước chân hết sức nhẹ nhàng. Tang Ca và Cơ Diệp cũng nhẹ bước theo sau bọn họ. Con rắn lớn vẫn nhắm mắt thở phì phì.

Khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng rút ngắn, đúng lúc này, có một con rắn nhỏ theo thông đạo bọn họ đi trườn vào, vì mải mê nhìn con rắn lớn trong động nên Cửu U không mấy chú ý dưới chân. Y lỡ chân dẫm lên rắn nhỏ, con rắn tuy nhỏ nhưng miệng không nhỏ tí nào, vừa bị hắn dẫm đã há miệng khè khè kêu đau.

Mí mắt của con rắn lớn khẽ giật. Trán của Phượng Cửu U lấm tấm mồ hôi. Sau đó dưới nỗi lòng thấp thỏm của hắn và cả ba người, con rắn dần dần mở mắt.

Ban đầu nó liếc mắt nhìn từng người một, sau đó lại tức giận vì lãnh thổ của mình bị xâm phạp. Nó ngẩng cao đầu, há miệng gào một tiếng. Không há miệng thì không sao, vừa há miệng mùi hôi thối đã xộc lên tận não của bọn họ. Nó nhanh như chớp quẫy đuôi về phía

đám người. Phượng Cửu U vội vàng kéo Vân Tâm vào trong lối đi thông đạo, Cơ Diệp cũng nhanh chóng ôm Tang Ca lăn một vòng tránh đi cái đuôi to lớn của nó.

Nhìn thấy bọn họ thoát được, con rắn càng thêm tức. giận, nó rít gào một tiếng. Đương lúc bọn họ còn chưa

t cuộc nó muốn làm gì, thì cửa thông đạo. iếng động.Ra là đám rắn bên ngoài lúc nhúc nghe tiếng thét tức giận của nữ vương thì trườn vào.

Con rắn lại rít thêm một tiếng nữa, đám rắn kia như phát điên, không ngừng tấn công bọn họ.

Bọn họ vừa phải đối phó với đám tiểu xà, lại vừa phải đề phòng đại xà bên cạnh. Nhất thời cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cơ Diệp đứng chắn trước mặt Tang Ca, quạt Nguyệt Phong trong tay đã biến thành lợi kiếm sắc bén. Hắn vừa nâng kiếm chém một đám rắn đang lao về phía hai người, vừa nói chuyện với nàng: "Nàng lùi về phía sau đi."

Tang Ca nghiêng đầu nhìn phần gáy của hắn, ấn ký hình ngọn lửa ở mi tâm không ngừng lóe sáng. Nàng nói: "Tại sao?"

"Ta sợ bọn chúng sẽ làm bẩn người nàng." Cơ Diệp mỉm cười, mặc dù nửa gương mặt của hắn đã bị máu của đám rắn nhuộm đỏ, nhưng nụ cười của hắn vẫn tuấn mỹ dị tới dị thường.

Tang Ca cũng cư: đúng."

Ta e người bị bẩn là huynh mới

Tiếp đó, nàng búng tay một cái, đám người chỉ nhìn thấy trong sơn

động bỗng nhiên xuất hiện một bức tường lửa. Bức tường lửa ngăn không cho đám rắn từ bên ngoài trườn vào trong động. Số rắn còn sót lại dù điên cuồng tới cỡ nào, nhưng cũng không thể bằng bọn họ được. Cho nên rất nhanh trong động chỉ còn lại đống xác rắn có thể chất cao bằng một ngọn núi nhỏ.

Đại Xà nhìn thần dân của mình bị bọn họ giết bằng sạch, đôi mắt to bằng cái gầu múc nước đỏ lên. Bốn người chỉ cảm thấy có một áp lực che trời lấp biển nghiền vào hồn thức của bọn họ.

Tang Ca thấy vậy cười lạnh một tiếng: "Vốn muốn cho ngươi một con đường sống, không nghĩ tới ngươi lại không cần nó..." Nói xong, nàng đề khí bay lên, mượn lực bả vai Cơ Diệp đứng trước mặt con Đại Xà kết ấn. Yêu thú vốn là thứ nhạy cảm với nguy hiểm nhất, nó vội cựa quậy thân mình há miệng muốn nuốt lấy Tang Ca.

Trong lúc cựa quậy không may để lộ ra thứ nó đang che chở ở bên trong. Là một quả trứng trắng bóc. Bấy giờ đám người mới biết hóa ra là nó đang ấp trứng. Quả trứng bị thân rắn đụng phải, lăn ra khỏi tổ, nhẹ nhàng lăn tới bên chân Vân Tâm.

Bởi vì Vân Tâm cũng đang mang thai, cho nên nhìn thấy quả trứng nhỏ bất giác động lòng, cúi người cầm lấy quả trứng nhét vào trong ống tay áo.

Đại Xà cũng nhìn thấy hành động đó của nàng ta, nhưng hiện nó đang bị ngọn lửa của Tang Ca bao phủ, không thể thoát ra ngoài. Ngọn lửa này không biết là thứ gì, thế nhưng có thể đốt cháy được lớp vảy vốn đao. thương bất nhập của nó. Đến tận bây giờ Đại Xà mới cảm thấy hối hận vì đã ra tay quá vội với đám người bọn họ.

Gương mặt Vân Tâm nặng nề nhìn Tang Ca đang kết ấn bày trận pháp, nàng siết chặt tay Phượng Cửu U, nhỏ giọng nói: "Đây là trận pháp nằm trong Phượng Đồ đằng."

Gương mặt Phượng Cửu U cũng rất nặng nề, tuy rằng vẫn luôn mong Tang Ca phá vỡ được phong ấn của Phượng Đồ đăng, nhưng khi nàng thật sự phá vỡ được phong ấn đó, trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác sợ hãi khác thường.

Hắn từ đáp lời nàng ta, nhưng sau đó lại cảm thấy không ổn, còn nói thêm: "Nhìn tình hình trước mắt, xem ra nàng đã nhận được sức mạnh của Phượng Đồ đằng rồi."

Phượng Cửu U vuốt ve Ngọc chỉ ở ngón tay, Ngọc.chỉ có màu xanh lam, bề mặt nó được khắc hình Phượng Hoàng sinh động như thật, đây là chiếc nhẫn tượng trưng cho thân phận Vương của Phượng tộc. Phượng Cửu U đã đeo nó tròn hai nghìn năm, đeo từ lúc Phượng tộc gặp đại họa tới bây giờ. Xem ra sắp phải đưa nó cho Tang Ca rồi.

Lúc này trận pháp mà Tang Ca kết ấn đã hoàn thành, chỉ nhìn thấy xung quanh Đại Xà đột nhiên xuất hiện một tấm màng mỏng bọc lấy thân thể nó, tấm màng mỏng ghép lại thành một hình chữ nhật, không những thế nó còn đang thu nhỏ lại. Tấm màng mỏng thu nhỏ lại tới đầu, thân thể Đại Xà ở trong cũng bị thu nhỏ tới đó.

Đại Xà không cam tâm, thân thể va đập vào tấm màng mỏng mấy lần muốn thoát đều không thoát được. Nó há miệng rít gào, sơn động bỗng run rẩy, đất đá rơi đầy đất. Dường như nó biết bản thân không thoát được cái chết, cho nên dứt khoát kéo bọn họ chết cùng.

Tần suất rung động của càng lớn, bốn người nhanh chóng trở lại phía đường thông đạo. Sơn động phía sau đã sập hoàn toàn, thân thể của Đại Xà cũng bị chôn vùi, nhưng rung động vẫn không có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Chương 79: C79: Câu chuyện thanh mai và trúc mã

Bọn họ chật vật chạy ra bên ngoài, nhưng hang rắn bên ngoài cũng đã sập hơn phân nửa, bây giờ mạo hiểm xông ra cũng chỉ có con đường chết. Bốn người bị mắc kẹt nơi cửa thông đạo.

Cơ Diệp vốn là Tướng quân ở trên chiến trường nhiều năm, những cảnh nguy hiểm hơn nữa cũng đã từng trải qua rồi, cho nên rơi vào hoàn cảnh này thần sắc của hắn vẫn rất lạnh nhạt. Phượng Cửu U và Vân Tâm lại càng không phải nói, năm đó liều chết bò ra từ ngọn lửa niết bàn, hai người vốn đã coi nhẹ sinh tử. Tang Ca thì vừa mới chết đi sống lại, ngay đến cả việc chết nàng còn không sợ, nói gì v‹ ệc sợ hãi bởi hoàn cảnh này.

Nếu Đại Xà còn sống và nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ tức giận hộc mấy lít máu. Bởi gương mặt bốn người ai nấy cũng rất bình thản, không hề đặt trận pháp, đặt cơn thịnh nộ của nó vào mắt.

"Động rắn này bị phong ấn lại, chỉ có thể vào không thể ra. Ta đã dành một tháng để nghiên cứu trận pháp nơi này, cũng đã tìm ra cách phá giải, nhưng mất khá nhiều thời gian, mọi người có thể cầm cự được không?" Tang Ca nâng tay vân vê lọn tóc của mình, dựa vào bức tường thông đạo nói.

Ba người còn lại trăm miệng một lời: "Không thành vấn đề!"

Tang Ca cười cười, bấy giờ mới xoay người lại nhắm mắt, đưa tay lên kết ấn.

Phượng Cửu U một mặt chống đỡ đất đá bên trên ngăn không cho thông đạo này sập, một mặt quay ra tán gẫu với Vân Tâm: "Không hổ là thiên tài của Phượng tộc, nhìn động tác thuần thục của nó kìa..."

Vân Tâm cau có, cũng không muốn nói chuyện phiếm với Phượng Cửu U lắm, nàng ta giơ chân đá một cái vào người y, đoạn nói: "Câm miệng."

Cửu U không dám chọc giận nàng, quả thật mím chặt miệng không nói. Nhưng thời gian Tang Ca kết ấn thật sự quá dài, y lại là một người không chịu nổi tĩnh lặng quá lâu. Cho nên quay mặt đối diện với Vân Tâm, nhưng vừa bị nàng ta trừng mắt một cái đã vội rụt cổ về. Y lại chuyển mục tiêu qua Cơ Diệp đứng bên cạnh Tang Ca nãy giờ.

Nhưng vấn đề lại tới, y nên bắt chuyện thế nào đây, hỏi thẳng ra là có phải tiểu tử ngươi có ý với Tang Ca ư thì có phải hơi đường đột quá không? Hay là hỏi hắn tên gì trước?

Ừ, nên hỏi hắn tên gì trước. Muốn nói chuyện phiếm thì chí ít cũng phải biết tên của hắn cái đã.

"Tiểu tử, ngươi tên là gì?" Phượng Cửu U híp mắt cười với Cơ Diệp.

Y tự cho là nụ cười này rất hiền hòa, nhưng lại khiến Cơ Diệp nhìn thấy nổi một tầng da gà. Hắn không nhanh không chậm đáp: "Vãn bối họ Cơ, tên chỉ một chữ Diệp."

"Cơ Diệp à... Hà hà... Tốt tốt!" Phượng Cửu U gật đầu vài cái, sau đó lại cười tủm tỉm nói: "Có phải ngươi thích Tang Ca đúng không?”

Cơ Diệp vẫn rất bình tĩnh trả lời: "Chuyện rõ như ban ngày thế này mà tiền bối còn phải hỏi nữa ư?”

Đương lúc Phượng Cửu U muốn nói tiếp thì Tang Ca đã mở mắt, bọn họ chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vang lên, dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn. Bốn người đều thuộc hạng thân thủ bất phàm, phong ấn vừa được phá giải lập tức đề khí nhảy lên phía trên. Bọn họ vừa đặt chân lên trên mặt đất, động rắn đã sập hoàn toàn, đất đá lõm xuống, tạo thành một cái hố lớn.

Bởi vì ở trong Ma uyên không phân biệt được ngày đêm, cho nên bọn họ đi đứng nghỉ ngơi đều dựa vào tình trạng của bản thân. Ví như bốn người đã hơi mệt, cho. nên quyết định tìm một chỗ đốt lửa sưởi ấm nghỉ ngơi cho tốt rồi mới trở về Ma tộc.

Từ lúc gặp lại Tang Ca tới bây giờ, Cơ Diệp không hề hỏi nàng một câu vì sao nàng lại sống sót được, hay là vì sao cách tay đã đứt của nàng lại có thể hồi phục lại như cũ.

Nhưng Phượng Cửu U lại khá tò mò, y nhân lúc Vân Tâm không chú ý tới, lại nhân lúc Cơ Diệp đi kiếm thêm củi dịch người sát về phía Tang Ca, thấp giọng nói: "Tại sao ngươi lại còn sống nhỉ?"

Tang Ca quay đầu nhìn y một cái, ngọn lửa bên cạnh chiếu rọi lên gương mặt xinh đẹp của nàng, nàng bỗng nhiên mỉm cười: "Phượng Cửu U... À không... Phải là Vương thúc mới đúng, phải không?"

Cành củi khô trong tay Cửu U rơi xuống đất cạch một tiếng, y thu lại vẻ đùa cợt của mình, nghiêm túc nói: "Ngươi lấy lại ký ức rồi?"

Đây là câu hỏi nhưng ngữ khí của y lại hoàn toàn là khẳng định.

Tang Ca vuốt ve vòng tay bằng ngọc nơi cổ tay của mình, lạnh nhạt đáp: "Đó không phải là điều Vương thúc mong muốn sao?”

Cửu U nghẹn lời, hồi lâu sau y mới thở dài. Sau đó kéo bàn tay nàng ra, thả vào lòng bàn tay nàng một chiếc nhẫn nhỏ, tiếp đó mới nói: "Chiếc nhân Ngọc chỉ này, ngươi cầm đi. Trọng trách phục hưng

Phượng tộc năm xưa Phụ hoàng ngươi giao cho ta, bây giờ ta giao. nó lại cho ngươi. Mong ngươi không phụ sự kỳ vọng của cả Phượng tộc đã khuất..."

Liếc nhìn chiếc nhẫn Ngọc chỉ trong tay, Tang Ca bỗng thấy hứng thú: "Làm sao Vương thúc biết ta sẽ nhận trọng trách này?"

"Ngươi thân là công chúa Phượng tộc, trong người mang dòng máu thuần chủng cao quý của Vương tộc, ta và Vân Tâm chỉ là hai kẻ ngoại tộc huyết thống không thuần, đương nhiên người xứng đáng nhận trọng trách này phải là ngươi rồi."

Tang Ca thả chiếc nhẫn lại vào tay Cửu U, đối với những lời mà y nói, nàng hoàn toàn thơ ờ: "Vương thúc, người lầm rồi, ta chẳng muốn làm Vương gì hết, trọng trách này vẫn nên giao cho ngươi đi."

Phượng Cửu U ngạc nhiên: "Mối thù của Phượng tộc ngươi không muốn báo sao?”

Nghe thấy câu này của y, Tang Ca bỗng lạnh lùng hẳn đi, nàng cười như không cười nhìn Phượng Cửu U nói: "Kẻ hại ta mất đi người thân là đệ đệ của Vương thúc, Vương thúc người thật sự nỡ nhìn thấy ta tìm hắn báo thù sao?"

Bầu không khí bỗng trầm xuống, nhắc đến Liên Trì, cảm xúc của Phượng Cửu U rất phức tạp. Y trầm mặc hồi lâu mới rũ mắt đáp lại lời nàng: "Nhưng nó đã chết từ hai nghìn năm trước rồi... Chết rất sạch sẽ, không còn một chút tàn tích nào!"

"... Nếu như hắn vẫn còn sống, Vương thúc định làm thế nào?" Tang Ca híp mắt nhìn y.

"Không thể nào, năm đó chính mắt ta nhìn thấy nó vì cứu ngươi mà không tiếc hy sinh bản thân mình, thân xác của nó cũng chính tay ta đã chôn vùi, làm sao có thể..."

"Hắn vẫn còn sống." Tang Ca như cười trên nỗi đau của người khác, nàng ngắt lời Cửu U, đưa ra đáp án mà hắn không muốn đối diện nhất.

Phượng Cửu U há miệng muốn nói gì đó, nhưng mãi cũng không thốt ra được một câu nào. Tang Ca lật tay, một chiếc gương nhỏ liền xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Cửu U nhận ra chiếc gương này, đó không phải là chiếc gương mà y đưa cho nàng hay sao? Dường như y nhận ra nàng muốn làm gì, y thảng thốt không nói lên lời: "Ngươi..."

"Không phải Vương thúc vẫn luôn thắc mắc vì sao. năm đó Liên Trì lại làm vậy sao? Vì sao câu chuyện thanh mai và trúc mã lại kết thúc một cách huyết tinh như vậy? Thật ra ký ức ta nhận được từ hai quyển Phượng Đồ đẳng vẫn rất mơ hồ, có rất nhiều chỗ còn chưa rõ ràng. Ta cũng rất muốn xem rõ nghỉ vấn lâu nay của bản thân! Hai chúng ta đã cùng muốn xem, vậy thì xem chung đi."

Vừa nói xong, nàng đã khẽ vuốt mặt gương Đồng Kính một cái. Mặt gương như bị bao phủ một lớp sương mờ ảo, mất hồi lâu mới bắt đầu có hình ảnh mơ hồ hiện lên. Hình ảnh càng ngày càng rõ nét. Trong mặt gương xuất hiện bóng dáng của hai người. Phượng Cửu U nhận ra hai người đó, đó chính là phụ mẫu của Tang Ca.

Chương 80: C80: Ngươi làm như vậy tang ca cũng không sống nổi đâu

Trước kia Phượng tộc sinh sống ở một hòn đảo nhỏ nằm ngoài đại dương bao la, loài cây thấy nhiều nhất ở trên đảo chính là ngô đồng, bao phủ hòn đảo ấy là từng gốc ngô đồng tạo thành hình trận pháp. Đó là đại trận hộ sơn của Phượng tộc có từ thời thượng cổ.

Thời tiết ở đó rất dễ chịu, quanh năm là mùa xuân ấm áp, lúc nào cỏ cây hoa lá cũng xanh tốt.

Phần đầu của câu chuyện không khác với những điều Diễm Linh Cơ biết là bao. Quả thật trong một lần tới Yêu giới cùng tộc đàn của mình, Tang Ca đã cứu được ba người, hai huynh đệ Phượng Cửu U, còn một người là Vân Tâm. Cả ba người đều có một điểm chung là không phải huyết thống thuần khiết, bị Yêu tộc bắt nạt.

Phụ mẫu Tang Ca nhìn thấy Phượng Cửu U tư chất không tồi, lại nhìn thấy bọn họ lẻ loi không nơi nương tựa nên cũng rủ lòng thương nhận y làm con nuôi.

Có thể nói, từ những năm còn thơ ấu, bốn người đã lớn lên cùng nhau. Cùng nhau nghịch ngợm, cùng nhau quậy phá, cùng nhau chia bánh, trộm kẹo... Khi đó Phượng Cửu U rất thích Vân Tâm, Vân Tâm cũng có ý với chàng ta. Cho nên sau khi hai người trưởng thành phụ mẫu nàng bèn làm lễ thành thân cho bọn họ.

Ngoại trừ Phượng Cửu U và Vân Tâm, khi đó tình ý của Liên Trì đối với nàng phụ mẫu Tang Ca cũng biết rõ. Bọn họ cũng định sau khi làm lễ đăng cơ cho Tang Ca sẽ tác hợp cho hai người.

Liên Trì và Tang Ca ôm nỗi hy vọng và mong chờ tới ngày đó. Lễ đăng cơ của Tang Ca được tổ chức cùng với lễ trưởng thành, cho nên Phượng tộc phá lệ làm lớn.

Mời rất nhiều tộc khác cùng tới, trong đó có Thiên tộc. Trước lễ đăng cơ một tháng, hai vị thần từ thời thượng cổ đã im lặng tới Phượng tộc trước một bước. Đó chính là Phong Liên Dực, Huyết Vũ.

Tuy rằng phụ mẫu của nàng khó hiểu, nhưng vẫn tiếp đón bọn họ rất chu đáo.

Hai người đem tới cho Phượng tộc một món lễ lớn, đó chính là tin tức Phượng tộc sẽ diệt tộc vào ngày diễn ra lễ đăng cơ của Tang Ca.

Nhìn mọi chuyện diễn ra tới đây, Phượng Cửu U không khỏi đưa mắt nhìn Tang Ca ở bên cạnh, gương mặt của nàng vẫn rất lạnh nhạt bình thản, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì.

Y chỉ thấy nàng khẽ phất tay, hình ảnh như mặt gương lại thay đổi. Đó chính là hình ảnh mẫu thân của nàng đứng nói chuyện với Liên Trì. Chuyện này vô cùng lạ lẫm tới y, y không khỏi lắng tai nghe thử.

"Liên Trì, con ngồi xuống ta có chuyện muốn nói với con..." Mẫu thân của Tang Ca - Đệ nhất mỹ nhân Lục giới thời bấy giờ - Khuynh Điệp vẫy tay với Liên Trì đang nghiêm cẩn đứng phía xa.

Bấy giờ Liên Trì mới ngồi xuống đối diện bà. Khuynh Điệp đưa tay lên vuốt tóc hắn, đôi mắt nhuốm màu tang thương: "Con đã ở đây được bao lâu rồi?"

"Phu nhân, đã hơn sáu trăm năm rồi."

"Sáu trăm năm à... Các con bây giờ đã lớn hết rồi, ta cũng đã già rồi..." Bàn tay của bà bỗng nắm chặt lấy bàn tay Liên Trì, ngập

ngừng giây lát mới nói: "Con rất thích Tang Ca đúng không?”

Khi đó Liên Trì mới chỉ là thiếu niên, còn chưa hiểu hết được ý của bà nói, nghe bà hỏi như vậy cũng nhẹ gật đầu một cái.

Khuynh Điệp vui mừng: "Con thích nó tới mức nào?”

Liên Trì trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mới lặng lẽ "Thích tới mức muốn đi cùng nàng đến hết đời, muốn gặp nàng tại kiếp sau, là khi nhìn thấy nàng khóc thì đau lòng, thấy nàng cười thì trong lòng lặng lẽ nở hoa, thích tới nỗi nếu như trên đời này không có nàng, thì sự tồn tại của con cũng không còn ý nghĩa nữa."

"Vậy hiện tại ta muốn con làm một chuyện vì nó, có thể không?"

"Chỉ cần là chuyện không có hại cho nàng..." "Đương nhiên chuyện này là vô hại với nó, nhưng cái giá phải trả là cả mạng sống của con. Ta muốn con đổi mạng để Tang Ca được sống, được chứ?”

Liên Trì ngạc nhiên: "Phu nhân, rốt cuộc Phượng tộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Hai vị Thần quân trên Thiên giới báo tin cho bọn ta, bảo rằng bọn họ mạo hiểm nhìn lén thiên thư, phát hiện ra trong sách ghi lại một chuyện trọng đại, đó chính là đại kiếp diệt tộc của Phượng tộc sẽ diễn ra vào ngày Tang Ca đăng cơ. Ta gặng hỏi bọn hắn, liệu còn cách nào khác hay không, nhưng kẻ nào cũng lắc đầu không nói..."

"Phu nhân, người thật sự tin lời bọn họ nói hay sao?” Liên Trì cảm thấy kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ cả Phượng tộc lại thật sự tin vào chuyện này?

Khuynh Điệp nở nụ cười bất lực: "Có gì mà không tin chứ, sống lâu rồi, có rất nhiều chuyện dù không tin cũng phải tin. Ta cảm nhận được kỳ niết bàn của Phượng tộc sắp đến. Nhưng kỳ niết bàn này

rất khác so với lần trước, ta e cả Phượng tộc sẽ diệt vong vì nó. Ta chỉ muốn con làm một điều thôi, đó là trong đêm Tang Ca đăng cơ đó, tới đưa nó đi... Dùng mọi cách không để nó niết bàn, con làm được không?”

Bà không nghe thấy tiếng Liên Trì đáp lại, bà nghĩ cũng phải, dù sao một chuyện có liên can tới tính mạng bản thân mình như vậy cũng không thể đem ra nói đùa. Khuynh Điệp vỗ nhẹ vào bàn tay Liên Trì nói: "Cứ suy nghĩ cho kỹ, ta sẽ chờ câu trả lời của con."

Nói xong, bà đứng dậy muốn rời đi, trước khi bàn chân kịp bước ra khỏi cửa phòng đã nghe thấy tiếng Liên Trì vang lên phía sau, hắn nói: "Con đồng ý."

Tuy giọng nói còn non nớt, nhưng lại kiên định vạn phần.

Khóe miệng Khuynh Điệp cong lên, bà quay đầu cười cười nói: "Quả nhiên là ta và Tang Ca không nhìn lầm con. Mọi chuyện cần phải tiến hành thế nào, ngày mai ta sẽ cho người thông báo với con."

"Được, con chờ tin tức từ người."

Cuộc nói chuyện tới đây là kết thúc, hình ảnh lại biến chuyển, lần này là vào ngày lễ đăng cơ của Tang Ca. Nàng nhìn thấy bản thân mình mặc Phượng bào đỏ rực, một thân hồng y xinh đẹp lóe mắt người khác. Trâm cài hình cánh phượng cố định đầu tóc đen dài của nàng lại. Bởi vì là lễ đăng cơ và lễ trưởng thành làm cùng một ngày, cho nên có rất nhiều bước, rất nhiều nghỉ lễ phải thực hiện.

Tang Ca phải dậy từ rất sớm, đầu tiên là đi tới bái tế ở Thư Duyệt đài. Tới canh năm thì bắt đầu làm lễ ở đại điện Phượng tộc. Buổi trưa phải đọc văn tế ở trước liệt tổ liệt tông. Qua buổi chiều mới chính thức là lễ trưởng thành.

Tuy rằng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhưng Tang Ca của khi đó

vẫn có đủ thì giờ để quay ra nhe răng cười với Liên Trì đứng phía dưới.

Nhìn thấy nụ cười của bản thân mình ở trong gương Đồng Kính, Tang Ca thầm nghĩ không ngờ năm đó bản thân mình cũng yêu Liên Trì tới như vậy.

Hình ảnh rất nhanh đã chuyển thành buổi tối trưởng thành của Tang Ca được tổ chức trong đại điện, bữa tiệc náo nhiệt kéo dài tới nửa đêm nhưng nàng vẫn không chút buồn ngủ.

Liên Trì kéo nàng ra hồ hóng mát, khi đó nàng dựa đầu vào vai hắn, nói với hắn đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Nói mãi, nói mãi cuối cũng không cưỡng lại sự mệt mỏi chìm vào ngủ say.

Nàng vừa mới nhắm mắt lại, Liên Trì đã nhìn thấy phía xa xa bùng lên ánh lửa đỏ rực chân trời. Tiếng Phượng Hoàng kêu thét thảm thiết vang lên như dội thẳng vào màng nhĩ người nghe.

Liên Trì ôm chặt Tang Ca trong lồng ngực, nàng nghe thấy tiếng đồng tộc của mình kêu, thân thể khó chịu cựa quậy không ngừng, người nàng lúc lạnh lúc nóng. Có mấy lần đã biến thành bàn thể nhưng đều bị Liên Trì cưỡng ép trở lại hình người.

Đúng lúc hắn đang chật vật ôm chặt nàng trong lòng, phía sau bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng:

"Ngươi làm như vậy Tang Ca cũng không sống nổi đâu."

Chương 81: C81: Là hài hay bi

Liên Trì theo tiếng nói nhìn lại, đập vào mắt là vạt áo. đỏ rực như lửa, lại nhìn lên trên, là một mỹ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đứng bên cạnh mỹ nhân là một tên nam nhân gương mặt không chút cảm xúc nhìn cảnh niết bàn phía xa.

Liên Trì nhận ra hai người này, là người của Thiên tộc, tục xưng là hung thú thượng cổ: Phong Liên Dực và Huyết Vũ.

Hắn lại cúi đầu nhìn Tang Ca trong vòng tay mình, gương mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, thân nhiệt cao bất thường, hắn đáp: "Lời này của các hạ rốt cuộc là có ý gi

Huyết Vũ khoanh tay cười ngả ngớn đáp: "Nàng ta không sống nổi, ý rõ như vậy, ngươi còn phải hỏi sao?"

Chưa đợi hắn đáp lại, Huyết Vũ đã nói tiếp: Nhưng ta có cách cứu nàng, ngươi có muốn nghe không?”

Đúng lúc này Phong Liên Dực đứng bên cạnh hắn ta lại lạnh lùng nói: "Huyết Vũ, đừng gây thêm phiền phức."

"Cứu một mạng người, sao có thể gọi là phiền phức được chứ. Tên mặt lạnh nhà ngươi đừng cứng nhắc như: vậy... Huyết Vũ liếc mắt nhìn Phong Liên Dực một cái, sau đó lại nhìn Liên Trì đang ngồi ở phía dưới, hắn cong cong khóe môi, cười nói: "Bên trong đám lửa kia có một thứ mà ta cần, thứ đó không có thực thể, là một đám hắc vụ nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô biên. Chỉ cần ngươi đem được thứ đó ra ngoài, ta sẽ cứu Tang Ca."

"Lời này của các hạ có bao nhiêu phần là thật?" Liên Trì cũng không hỏi thứ kia là gì, cũng không hỏi muốn lấy thứ đó nguy hiểm bao nhiêu mà lại hỏi rốt cuộc Huyết Vũ có trêu đùa hắn hay không.

"Chỗ nào cũng là thật!"

"Vậy được, ta đi lấy thứ đó. Mong các hạ giữ đúng lời hứa của mình." Liên Trì đặt Tang Ca dựa vào hòn đá bên cạnh, tự mình đứng dậy dứt khoát đi về phía ngọn lửa niết bàn ở phương xa.

Nhìn thấy hắn hành động không chút do dự như vậy, Huyết Vũ không khỏi cảm khái trong lòng, không ngờ trên thế gian này lại còn có kẻ sỉ tình như vậy. Cũng

không thèm hỏi xem làm cách nào để lấy được thứ đó mà đã rời đi rồi.

Hình ảnh trên gương Đồng Kính lại xoay chuyển, lần này trên mặt gương xuất hiện hình ảnh một thiếu niên áo. đen tuấn tú bước ra từ trong đám lửa, vươn tay về phía Tang Ca đang đứng phía xa.

Hình ảnh này Tang Ca đã từng thấy trong tâm ma của mình, hiện tại hoàn toàn trùng khớp. Kết hợp những chuyện xảy trong gương Đồng Kính với những lời mà Huyết Vũ nói, Tang Ca bỗng nhiên thông suốt mọi chuyện của năm đó.

Hóa ra Ý Chí thiên địa bọn họ nói đến xuất hiện đầu tiên ở Thiên tộc, chính Huyết Vũ và Phong Liên Dực đưa nói tới Phượng tộc. Làm Ý Chí thiên địa lầm tưởng kiếp nạn đầu tiên là thuộc về Phượng tộc, cho nên mới xảy ra chuyện cùng một đêm cả Phượng tộc rơi vào kỳ niết bàn. Vốn sau khi Ý Chí thiên địa diệt Phượng tộc xong sẽ tan biến, nhưng bọn họ luyến tiếc sức mạnh của nó, cho. nên mới nhân lúc Phượng tộc vẫn chưa hoàn toàn tan biến, lừa Liên Trì tìm sức mạnh đó về. Nếu như Liên Trì chết, vậy thì bọn họ cũng chỉ hơi nuối

tiếc, nhưng nếu hắn thật sự lấy được sức mạnh đó, vậy thì người có lợi chính là bọn họ. Cho dù mọi chuyện xảy ra theo hướng nào, thì bọn họ cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Những chuyện sau đó, đều nằm trong suy đoán của Tang Ca. Quả thật Liên Trì đã cướp được sức mạnh Thiên địa, bản thân nàng cũng được Huyết Vũ thi chuyển thuật pháp thay đổi ký ức, sau đó đưa cho Ma quân và Ma hậu vốn có giao tình rất tốt với phụ mẫu nàng. Hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong gương Đồng Kính chính là cảnh Liên Trì hôn nhẹ vào mắt nàng, cuối cùng tan biến vào hư vô.

Không ai biết làm sao hắn có thể sống lại được, nhưng hiện tại chuyện đó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Mặt gương Đồng Kính Tăc rắc, cuối cũng vỡ nát ra từng mảnh nhỏ. Phượng Cửu U vẫn không phản ứng lại được. Hóa ra là thế này ư? Hóa ra mọi chuyện là thế này ư?

Y lảo đảo đứng dậy, thất tha thất thểu đi về phía xa. Đúng lúc này Vân Tâm và Cơ Diệp ôm bó củi lớn trở về. Vân Tâm nhìn thấy gương mặt Cửu U không tốt lắm, nhanh chân bước tới cạnh y hỏi: "Làm sao vậy?”

Phượng Cửu U ngước mắt lên nhìn Vân Tâm, không nói không rằng giang tay ôm chặt nàng ta vào trong lồng ngực. Nàng ta nhíu mày, xong cũng không nói gì cả để mặc cho y ôm. Một lúc lâu sau, y mới nhỏ giọng nói bên †ai nàng ta, y nói: "Vân Tâm, quy ẩn cùng với ta đi."

Tuy lời nói nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại kiên quyết không cho phép nàng ta trốn tránh.

Phía bên này, Cơ Diệp nhìn bàn tay Tang Ca bị mảnh vỡ gương làm bị thương, hắn thở dài, xé vạt áo của mình ra sau đó cúi đầu tỉ mỉ băng bó cho nàng, dịu dàng trách mắng: "Sao lại bất cẩn làm mình

bị thương như vậy..."

"Cơ Diệp?" ừ*

Nàng nhìn lọn tóc rũ xuống che đi mắt của hắn, bất giác đưa tay ra sửa lại lọn tóc đó, giọng nói ra lại nhẹ nhàng như không: "Chúng ta thành thân đi."

Động tác trên tay Cơ Diệp ngừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn nàng thật lâu, mãi sau mới cười khổ nói: "Muội không cần phải đền đáp ta bằng cách này đâu..."

Tang Ca ngắt lời hắn: "Ta không phải muốn đền đáp cho huynh. Mọi chuyện đều cần phải có một kết thúc, ta muốn cho huynh một kết thúc, muốn cho... Hắn một kết thúc, và cũng muốn cho chính bản thân ta một kết thúc."

Khi nói tới những lời này, trong lòng Tang Ca trống rỗng, cảm giác trống trải bao phủ lên trái tim nàng. Nhưng chuyện này không thể lay chuyển được quyết định của nàng. Nàng quyết định sẽ đặt dấu chấm hết cho nghiệt duyệt giữa mình và Liên Trì. Bọn họ dây dưa như vậy cũng đã đủ rồi.

Không thể không nói, có đôi khi Tang Ca lý trí tới đáng sợ, dù biết kết thúc này có thể sẽ khiến mọi người cùng tổn thương, nhưng đó là kết cục tốt nhất mà bản thân nàng có thể làm được.

Cơ Diệp siết chặt bàn tay Tang Ca, nghiêm túc nhìn nàng: "Nàng nghĩ kỹ rồi chứ?"

Tang Ca rũ mắt, cười đáp: "Có gì mà phải suy nghĩ chứ, huynh cứ xem như... Cố gắng của huynh cuối cùng cũng được đền đáp đi."

Bấy giờ khóe miệng Cơ Diệp mới mong lên, hắn đáp: "Được, nàng đừng hối hận. Cho dù sau này nàng có hối hận, ta cũng sẽ không

buông tay đâu!"

Trước khi lên trên miệng vực Ma Uyên, Tang Ca liếc mắt nhìn Phượng Cửu U và Vân Tâm một cái, sau đó mới nói: "Vương thúc, sau này người định làm gì?”

Phượng Cửu U đang chuẩn bị bế ngang Vân Tâm đang hôn mê lên nghe vậy thì hơi dừng lại, y lạnh nhạt đáp: "Không biết, có lẽ là ngao du tứ hải, cũng có thể là quy ẩn sống một cuộc cống an nhàn... Cho dù là ở đâu, chỉ cần có nàng ấy bên cạnh, thế thì thế nào cũng được." Y cúi đầu nhìn gương mặt bình thản của Vân Tâm, ánh mắt dịu dàng chứa đầy cưng chiều.

"Có đôi khi ta thật sự ghen tị với hai người... Hành động của y thu hết vào trong mắt Tang Ca, nàng than thở nói.

Đúng lúc này, bàn tay lại được một bàn tay khác siết chặt. Cơ Diệp đã đi tới bên cạnh nàng tự lúc nào, hắn cười cười nói: "Có gì mà phải ghen tị, sau này ta cũng sẽ yêu chiều nàng như vậy có được không?”

Tang Ca quay đầu nhìn Cơ Diệp, nhưng vì chiều cao cách biệt, nàng chỉ có thể nhìn thấy cái căm thon dài của hắn. Tuy rằng câu này của Cơ Diệp chỉ là một câu nói bình thường, nhưng nó lại như dòng nước ấm chảy vào trong tim Tang Ca, nàng nghe thấy giọng nói của mình vang lên, nàng nói: "Được."

Có lẽ duyên phận của Tang Ca và Liên Trì thật sự giống như lời hắn nói, rất mỏng manh yếu đuối, không chịu được sóng gió quá lớn. Trước kia Liên Trì có lòng cầu mối lương duyên, cho nên dùng mọi cách giữ gìn mối lương duyên này, nhưng hiện hắn không còn nhớ gì cả, mối lương duyên này sẽ nhanh chóng đi đến hồi kết.

Là hài hay bi, phải xem ý của thiên mệnh.

Chương 82: C82: Tân nương của cơ diệp

Cơ Diệp dẫn theo Tang Ca trở về, chuyện này khiến Ma quân và Ma hậu cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng vui mừng bởi không ngờ Tang Ca thật sự còn sống.

Sau hai người lại thắc mắc tại sao chỉ có mình hai người trở về, còn những người khác đâu? Phái người đi điều tra mới biết bọn họ đã phơi thây dưới đáy vực Ma uyên.

Tuy rằng chuyện này được Cơ Diệp và Ma quân dấu diếm rất kỹ, nhưng Tang Ca vẫn nghe được phong phanh qua lời của Hồng Liên. Có vẻ như có kẻ đã trà trộn vào Ma uyên, giết sạch những kẻ đó.

Câu hỏi tiếp theo chính là, rốt cuộc kẻ này là ai?

Xong nàng cũng không có nhiều thời gian để suy. tính chuyện này, bởi sau trở về Cơ Diệp đã tới gặp Ma quân xin người ban hôn cho hắn và nàng.

Ma quân đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng ông vẫn quan tâm tới cảm nhận của đứa cháu là nàng, cho nên trước khi đồng ý lời thỉnh cầu này của hắn đã lén lút cho mời Tang Ca vào cung hỏi xem rốt cuộc nàng có bằng lòng hay không.

Lý nào Tang Ca lại nói khác ư? Nàng gật đầu bằng lòng.

Bấy giờ Ma quân với hớn hở ban hôn cho nàng và Cơ Diệp, hôn lễ được định vào mùng mười tháng sau. Từ bây giờ tới đó còn khoảng một tháng. Thật lòng ông

không muốn tổ chức hôn lễ sớm như vậy, nhưng trên chiến trường hiện không có Cơ Diệp như rắn mất đầu, tuy có thuộc hạ thân tín của hắn là Bạch Lăng, nhưng cũng không thể bằng đích thân Cơ Diệp trấn áp được.

Mà mỗi lần ra chiến trường nhanh thì mất mấy trăm năm, dài thì có khi cả nghìn năm. Cơ Diệp chờ được, nhưng ông không muốn để Tang Ca phải chờ.

Tuy rằng Ma tộc phóng khoáng, nhưng có một số lễ nghỉ vẫn bắt buộc phải tuân thủ... Ví như, chuyện trước. khi làm lễ thành thân, tân lang và tân nương không được gặp nhau. Cho nên ngoại trừ ngày hôm đó Ma quân hỏi ý kiến của nàng ở trong đại điện, đã hơn mười ngày trôi qua nàng đã không nhìn thấy Cơ Diệp.

Nghe đám tì nữ bàn tán thì hình như hắn đang bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ. Ngày hôm nay sính lễ vừa được người trong phủ Cơ Diệp khiêng đến đặt ngổn ngang trong sân. Tang Ca nắm tay Hồng Liên, đứng dựa người vào cửa nhìn bọn họ loay hoay đặt đồ.

Nguyên văn lời của quản gia là thế này: "Biết quận chúa thích hoa Tuyết Liên, chủ tử của nô tài hiện đang đi tìm nó. Hẹn sẽ về trước ngày thành thân, trước khi đi người có căn dặn, ngày nào cũng đem lễ vật sang cho quận chúa. Để quận chúa nhìn vật tưởng người."

Vậy là ngày nào Tang Ca cũng nhìn thấy một đám người khiêng từng hòm lễ vật lớn qua chỗ mình. Vài ngày đầu nàng còn hứng thú đứng nhìn xem, sau đó lại bắt đầu thấy nhàm chán, dứt khoát đóng cửa không nhìn nữa.

Cơ Diệp bận lo chuyện thành thân, vậy nên Hồng Liên may mắn thoát được khỏi kiếp nạn phải học lễ nghi với hắn. Biết được Tang Ca tỷ sắp thành thân, cho nên ngày nào nó cũng quấn quýt bên chân nàng không rời.

Một tháng, nói dài không dài, nói ngắn lại cũng không ngắn. Quả nhiên trước ngày thành thân ba ngày,

Cơ Diệp đã trở về. Nhưng nơi hắn tới đầu tiên không phải là phủ của mình, mà là thư phòng của nàng.

Khi đó Tang Ca đang luyện chữ trong thư phòng. Cửa sổ hơi hé khiến từng cơn gió nhẹ khẽ khàng luồn vào trong thổi bay tóc mai rũ xuống trán của nàng. Lớp vũ y màu trắng tầng tầng lớp lớp bao lấy thân thể đơn bạc của nàng. Ấn ký nơi mi tâm thi thoảng lại lóe lên, ngọn lửa sinh động như thật.

Ánh nắng chiều tà bao phủ nửa gương mặt Tang Ca, khiến gương mặt nàng như bừng sáng lên. Đức trước khung cảnh mỹ nhân như họa này, Cơ Diệp ngây người chưa phản ứng lại được. Đóa Tuyết Liên được bao bọc cẩn thận đang dần nở rộ trong lòng hắn, từng cánh hoa e lệ run rẩy, dần dần hé ra để lộ nhụ.y hoa bên trong. Hương thơm ngào ngạt quấn quýt quanh chóp mũi nhẹ nhàng theo gió bay vào phòng.

Bàn tay Tang Ca cứng lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn lập tức bắt gặp ánh mắt dịu dàng còn hơn nắng xuân tháng ba của Cơ Diệp. Đóa Tuyết Liên đang chậm rãi nở rộ trong lòng hắn.

Tang Ca cười khẽ một tiếng: "Không tặng cho ta sao?"

Bấy giờ Cơ Diệp mới giật mình, lần đầu tiên trên gương mặt của vị Chiến thần Ma tộc trong truyền thuyết đỏ ửng lên, hắn cong môi, đứa đóa Tuyết Liên vào tay nàng.

Tang Ca ôm đóa Tuyết Liên, cẩn thận hít vào một hơi, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái. Nàng đặt đóa hoa qua một bên, cười hỏi hắn: "Huynh hẳn phải biết tục lệ của Ma tộc chứ? Không biết là trước khi thành thân tân lang và tân nương không được gặp nhau

à?”

Vết đỏ ửng trên mặt Cơ Diệp đã rút đi gần hết, hắn dựa lưng vào cửa sổ, dịu dàng nói: "Tục lệ đó mà nàng cũng tin ư?"

"Tin chứ, tại sao lại không tin?" Tang Ca đặt bút qua một bên, nhẹ nhàng rút ra một chiếc khăn lụa để lau tay, nàng hơi ngừng một lát, sau đó mới nói tiếp: "Tân lang tân nương gặp nhau trước vốn là điềm không lành, ngụ ý sau này sẽ chia cách... Tại sao huynh lại không tin?"

"Tang Ca, ta không tin thần, không tin quỷ, cũng không tin thiên mệnh... Ta chỉ tin bản thân mình. Ngoại trừ chuyện ta muốn nó xảy ra, nếu không nó tuyệt đối không có cơ hội xảy ra." Cơ Diệp gập quạt Nguyệt Phong lại, sau đó dùng nó đóng cửa sổ thư phòng lại, hắn nói: "Cũng đã muộn rồi, tân nương của ta, nàng mau nghỉ ngơi đi, ta đi trước!"

Tang Ca nghe thấy tiếng gió bên ngoài cửa sổ, nàng đoán chừng hắn đã rời đi rồi cho nên không khỏi bật cười nói: "Còn nói là không tin ư? Chạy nhanh thế kia cơ mài"

Ba ngày trôi qua như một cái chớp mắt, từ sáng sớm cả Ma tộc đã rất náo nhiệt, bởi hôm nay là ngày vui của quận chúa Tang Ca. Khắp Ma tộc một mảnh đỏ rực, tiếng người cười nói náo nhiệt vô cùng.

Lúc này Tang Ca đang ngồi trong phòng, nàng nhìn gương mặt mỹ nhân xinh đẹp đối diện trong gương đồng trong lòng lại một mảnh bình lặng. Ma hậu Nguyên Trân đích thân đội khăn voan lên cho nàng, bà vui mừng nắm chặt lấy tay Tang Ca, chỉ cần cảm nhận bàn tay đang run rẩy kia Tang Ca cũng biết bà đang kích động tới cỡ nào. rồi.

Nàng khẽ vỗ tay bàn tay đó như có ý trấn an bài.

Dưới lớp khăn voan, Tang Ca cúi đầu nhìn giá y trên người mình, giá y làm bằng vải lụa mềm mịn, sờ vào có cảm giác man mát, ống tay của giá y được thêu hình Phượng Hoàng nhỏ xíu, mặc dù hình Phượng Hoàng này không được giống lắm...

Bởi vì để tiện cho việc đón tân nương, cũng tiện cho việc Ma quân thể hiện sự quan tâm đối với mối hôn sự này, cho nên Tang Ca đã chuyển vào tẩm cung của quận chúa vài ngày trước.

Ngồi ở trong tẩm cung, nàng cũng có thể nghe được tiếng ồn ào cách đó rất xa. Mãi cho tới khi nhìn thấy bàn tay đang vươn ra trước mặt mình, Tang Ca vẫn mơ màng nghĩ chuyện này như là mơ. Trong sự hồi hộp của mọi người xung quanh, trong tiếng tim đập thình thịch của Cơ Diệp, nàng lặng lẽ đặt tay mình vào tay hắn.

Cơ Diệp lập tức nắm chặt lấy tay nàng, đỡ nàng dậy cùng đi ra ngoài đại điện làm lễ bái đường.

Lễ bái đường ở Ma tộc cũng không khác so với nhân tộc là bao, nếu có khác phải chăng là tân lang và tân nương có thể tự do chúc rượu quan khách. Nhưng Tang Ca không có hứng thú đó, nàng nghĩ chỉ cần một mình Cơ Diệp là đủ rồi.

Lễ bái đường nhanh chóng diễn ra, trong tiếng chúc. tụng của mọi người, Tang Ca bước lên kiệu hoa, chính thức trở thành thê tử của Cơ Diệp.

Quãng đường từ Ma cung tới phủ của Cơ Diệp khá xa, bởi phủ của hắn nằm cuối Ma thành, cho nên kiệu hoa đi từ trong cung tới phủ của hắn không khác diễu hành là bao.

Ngoài đường là một mảnh náo nhiệt, nhưng không khí náo nhiệt này lại không nhiễm lên căn phòng phía tây thành nửa phần.

Trong phòng im lặng tới mức ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe

thấy được, vừa lúc không khí trong phòng vào hồi căng thẳng nhất, thì tiếng nhạc kèn phía bên ngoài lại ập vào. Liên Trì bất giác nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vừa lúc nhìn thấy kiệu nâng tân nương đi ra. Gió nhẹ khẽ thổi bay khăn voan lên một chút, mặc dù tân nương kia rất nhanh đã chỉnh khăn voan thấp xuống, nhưng Liên Trì vẫn có thể nhìn thấy được một nửa sườn mặt của nàng.

Là một tân nương vô cùng xinh đẹp.

Kiệu hoa dần đi xa, trong lòng Liên Trì bỗng cảm thấy trống rỗng tới lạ thường. Bàn tay của hắn không khỏi siết chặt lại, rốt cuộc là sao vậy?

Tại sao khi nhìn thấy tân nương đó hắn lại đau lòng như vậy?

Chương 83: C83: Ma cung xảy ra chuyện

Đúng lúc Liên Trì đang ngây người nhìn ra bên ngoài thì tiểu nhị đã đẩy cửa bước vào. Trên tay gã còn cầm theo một khay trà. Gã nhẹ tay đặt chén trà xuống bàn, sau đó nhìn thấy Liên Trì vẫn đang nhìn theo đám người náo nhiệt bên ngoài, không khỏi nhiều hơi một chút.

"Khách quan có điều không biết, hôm nay là vui hiếm có ở Ma thành đấy. Quận chúa Tang Ca của bọn ta thành thân, chao ôi, nhìn đám người náo nhiệt bên ngoài kia..."

"Quận chúa Tang Ca?" Lúc này Liên Trì đã quay đầu lại, hắn nhìn chén trà dưới bàn, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tiểu nhị là một người tinh ý, nghe hắn thắc mắc như: vậy lập tức hớn hở nói: "Chắc khách quan mới từ xa trở về nên không biết, nghe nói trước đó quận chúa Tang Ca cật lực phản đối mối hôn sự này, sau đó không hiểu ham chơi thế nào mà lại rơi xuống vực Ma Uyên, chính là Chiến thần Cơ Diệp ngày đêm không quản khó khăn đi Tìm nàng ta, có lẽ cũng vì vậy mà sau khi trở về nàng mới đồng ý gã cho hắn..."

"Tiểu nhỉ, cho bọn ta một bình rượu hoa mai."

Đúng lúc gã muốn nói tiếp thì Diễm Linh Cơ ngồi đối diện Liên Trì đã mở miệng cắt ngang.

Mặc dù tiểu nhị có lòng tán gẫu, nhưng ý của quan khách cũng không dám làm trái, cho nên đành nuối tiếc vâng dạ tiếp đó lui ra

khỏi phòng.

"Cái tên Tang Ca này..." Liên Trì mím môi, hồi lâu mới nghỉ hoặc mở miệng.

Diễm Linh Cơ nửa dựa nửa nằm vào người Vô Song Quỷ, cả người mềm mại như rắn nước, nàng ta chống cằm híp mắt cười nói: "Rất quen tai phải không?”

Diêu Phù Tang bốc một nắm hạt dưa lên bỏ vào miệng cắn tí tách, đoạn chen vào nói: "Cái gì mà có quen. tai hay không, nàng chính là người mà ta nhắc với ngươi!"

Nói xong, nàng trừng mắt nhìn Diễm Linh Cơ lại đang định nói gì tiếp đó, thành công khiến nàng ta im miệng. Sau đó nàng mới quay đầu nhìn Liên Trì: "Nàng không phải là người Ma tộc, có thể lợi dụng được. Không phải nhiệm vụ lần này của ngươi là ở Ma tộc sao? Địa vị của Tang Ca không cao không thấp, vừa vặn dùng được."

Liên Trì cau mày, ánh mắt trầm lặng như đang suy tính điều gì đó. Mãi tới lúc Diễm Linh Cơ sắp ngủ gật tới nơi, hắn mới mở miệng tiếp lời nàng.

"Thoạt nhìn quan hệ giữa Tang Ca và Ma quân rất hòa hảo, không có hiểu lầm khúc mắc, không dễ để lợi dụng. Hơn nữa, nàng lại vừa mới... Thành thân, một chuyện vui như vậy, sao trong lòng có thể oán hận gì với Ma tộc chứ?”

"Chuyện này còn không phải là đơn giản sao?" Diêu Phù Tang cười cười, ném đống vỏ dưa trong tay xuống đất, sau đó vươn tay kéo Diễm Linh Cơ như rắn không xương dậy.

Ánh mắt Liên Trì chứa đây nghỉ hoặc. Chỉ thấy đầu mày Diễm Linh Cơ nhăn tít cả lại, nàng ta hậm hực nói: "Sao chuyện gì cũng đổ hết lên đầu ta vậy!"

Vừa dứt lời, nàng ta đã búng tay một cái, đám người chỉ nhìn thấy một màn lửa mỏng bao phủ thấy thân thể Diễm Linh Cơ, màn lửa mỏng vừa tản ra, dung mạo của nàng ta cũng theo đó mà biến đổi.

Mi tâm nàng ta bỗng xuất hiện thêm ấn ký hình ngọn lửa đang nhảy nhót, khóe mắt hơi nhếch lên, dung mạo này cũng là của một mỹ nhân, không còn nghỉ ngờ gì nữa, đây chính là dung mạo của Tang Ca.

Liên Trì ngắm nhìn dung mạo đó tới ngây cả người.

Diêu Phù Tang tiện tay hóa ra môt chiếc gương nhỏ, đưa cho nàng ta, chỉ thấy nàng ta bĩu môi nói: "Dung mạo không đẹp bằng ta, ngực cũng không to bằng ta, chẳng hiểu dung mạo này hấp dẫn hắn ở chỗ nào?!"

Vừa nói xong, nàng ta lại như nghĩ tới điều gì đó, chỉ thấy Diễm Linh Cơ liếc mắt nhìn Diêu Phù Tang đang đứng bên cạnh mình: "Tại sao ngươi không làm?”

Diêu Phù Tang ngồi xuống ghế một cách tao nhã, nàng bình thản nói: "Những chuyện vu oán giá họa thế này, còn ai thích hợp hơn ngươi nữa?”

"Vu oán giá họa?" Liên Trì bắt được đúng trọng điểm, hắn nghỉ ngờ hỏi: "Ý của các ngươi là..."

"Không sai! Chính là có ý đó! Không phải ngươi nói Tang Ga không có oán hận với Ma tộc sao? Vậy thì chúng ta khiến Ma tộc oán hận nàng là được!"

Nàng vừa dứt lời, Diễm Linh Cơ đang đứng cạnh bàn bỗng bật cười khanh khách, nàng ta nói: "Diêu Phù Tang, thật ra ta cảm thấy chiêu mượn gió thổi lửa này của ngươi cũng hay lắm. Có lẽ nếu để ngươi

làm thì thích hợp hơn ta nhiều!"

"Không dám, không dám. Chỉ có điều gió đã có rồi, vậy lửa thì thế nào?”

"Lửa ư?" Diễm Linh Cơ nhẹ giọng lẩm bẩm, sau đó chỉ thấy khóe miệng nàng ta khẽ cong lên, nàng ta cười nói: "Đương nhiên... Lửa sẽ do ta châm!"

Ngày lễ thành thân của Tang Ca nhanh chóng trôi qua. Trời cũng đã tối, nhưng ở phủ Cơ Diệp vẫn còn rất náo nhiệt, cho dù ngồi ở trong phòng Tang Ca cũng có thể nghe thấy tiếng người huyên náo ở ngoài kia.

Nàng vặn vặn cổ tay, cảm thấy hơi mỏi vai, nhưng vẫn nghiêm chỉnh ngồi trên giường chờ Cơ Diệp. Nếu như có người ở trong phòng, nhất định sẽ phát hiện ra tư thế của Tang Ca từ chiều tới bây giờ không hề thay đổi. Lại chờ thêm một canh giờ nữa, mặt trăng cũng đã treo trên cao, cuối cùng đám người này cũng biết ý, dần dần tản về.

Nến đỏ trong phòng đã cháy hơn nửa cây, dưới lớp khăn voan mỏng manh, Tang Ca ngây người nhìn ánh nến đang nhảy nhót ở trên bàn. Bên ngoài phòng bỗng vang lên tiếng bước chân.

"Két" một tiếng, cửa phòng được đẩy ra. Xuất hiện trong tầm mắt nàng là đôi giày đen nhánh, Tang Ca còn ngửi thấy mùi hơi rượu nồng nàn phả ra từ phía đối diện.

Tuy rằng đã ngà ngà say, nhưng ánh mắt Cơ Diệp vẫn rất tỉnh táo. Hắn nhẹ vươn tay lên vén khăn voan của tân nương. Gương mặt xinh đẹp mỹ lệ nhanh chóng hiện ra dưới ánh nến dịu dàng.

Tang Ca mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt Cơ Diệp. Vào giây phút đó, khiến Cơ Diệp có ảo giác rằng trong đôi mắt nàng duy chỉ có mình hình bóng của hắn.

Hắn cười nhẹ một tiếng, sau đó lắc đầu xoay người đi về phía bàn. Cầm hai chén rượu tới, đưa cho nàng một chén. Hai người không nói không rằng, nhẹ cụng ly, uống cạn ly rượu giao bôi.

Hương rượu thơm nồng, uống rồi vị vẫn còn đọng lại hơi cổ họng. Mùi vị đó khiến lòng người ngây ngất đắm say, có lẽ say vì rượu, cũng có lẽ say vì tình nhân.

Yết hầu Cơ Diệp khế giật, hắn chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, một cảm giác bức bối từ hạ thân truyền lên. Hăn vừa định nói gì đó, thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Cơ Diệp cau mày, có hơi không vui vì âm thanh xuất hiện không đúng lúc này. Xong vẫn xoay người đi ra mở cửa. Khăn voan đã được vén lên, Tang Ca có thể nhìn thấy rõ ràng người gõ cửa đó là thị vệ trong Ma cung. Bọn họ hạ thấp giọng nói cho nên nàng không thể nghe thấy rõ được nội dung của cuộc nói chuyện đó là gì, chỉ biết rằng sau khi nghe thấy tên thị vệ kia nói, gương mặt Cơ Diệp nặng nề hẳn đi.

Nét ửng đỏ trên mặt đã bị gió đêm rút đi gần hết, Cơ Diệp thấp giọng dặn dò kẻ nọ vài câu, sau đó mới quay người bước vào phòng.

Cũng chưa kịp đợi Tang Ca hỏi chuyện, hắn đã mở miệng nói trước: "Có quân vụ gấp cần ta xử lý, ta phải đi trước. Nàng đừng chờ ta, nếu như mệt thì cứ ngủ trước!"

Dứt lời, hắn đã xoay người ra khỏi phòng, Tang Ca còn phản ứng lại được thì cửa tân phòng đã khép lại. Nàng nhanh chóng cởi bộ giá y trên người đặt qua một bên, tiếp đó cũng đứng dậy định rời đi. Nhưng vừa ra tới cửa đã cảm thấy có một lực cản cản mình lại.

Bấy giờ Tang Ca mới phát hiện, ban nãy khi Cơ Diệp rời đi, đã tiện tay bày một kết giới ngăn không cho nàng ra ngoài.

Nếu chỉ là xử lý quân vụ, tại sao lại phải nhốt nàng ở trong phòng?

Ban nãy nàng nghe loáng thoáng thấy vài chữ "Ma quân", "cháy", "chết",... Lại kết hợp với hành động kỳ lạ của Cơ Diệp, tất cả mọi chuyện này cho thấy... Trừ phi Ma cung đã xảy ra chuyện!

Chương 84: C84: Tang ca tỉ ở nơi này có quen không

Tang Ca ngồi trong trong tân phòng mà lòng nóng như lửa đốt, nếu như là lúc bình thường, kết giới mà Cơ Diệp bày ra sế chẳng làm khó nổi nàng. Nhưng Ma hậu Nguyên Trân là một người hay lo nghĩ xa, sợ rằng trong. đêm động phòng nàng sẽ làm loạn, cho nên trong rượu Hợp Hoan có bỏ thêm nhuyễn cốt tán, một loại đan dược khiến người ta tạm thời mất pháp lực.

Nói cách khác, hiện tại Tang Ca không khác người bình thường là bao. Nhuyễn cốt tán này Ma hậu đã bỏ bao nhiêu, nàng không biết. Thời gian của nó kéo dài bao lâu, nàng cũng không biết. Hiện tại ngoại trừ ngồi im chờ Cơ Diệp trở về thì đúng là không còn cách nào khác.

Đêm dài đẳng đẵng dần trôi qua, bên ngoài trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, nến đỏ trong phòng đã cháy cạn từ lâu, ngồi chờ cả một đêm, Tang Ca cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, nàng không khỏi đưa tay ấn nhẹ lên ấn đường. Đầu óc căng lên cả một đêm cuối cùng cũng được thả lỏng đôi chút.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng người ồn ào. Nàng lắng tai nghe thử, là giọng của quản gia trong phủ. Mấy ngày trước Tang Ca đã từng gặp ông ấy rồi, ấn tượng với ông ấy cũng không tồi. Trong ấn tượng của nàng, ông là một người bình tĩnh, gặp nguy không gấp, thế nhưng bây giờ lại dùng giọng điệu hoảng loạn nói.

"Các ngươi không thể vào phòng! Đây là tân phòng của nữ chủ nhân, Chiến thần đã có lời căn dặn, chưa có lệnh của ngài, không

cho phép các ngươi bước vào phòng nàng nửa bước!"

Quản gia đã sống trong phủ của Cơ Diệp rất lâu rồi, cũng chưa từng lấy danh nghĩa Chiến thần của hắn ra để ra oai, nhưng hôm nay bắt buộc phải dùng đến, có thể xem như là thật sự hết cách rồi.

Thị vệ đứng đối diện ông có vẻ rất do dự, bởi gã cũng rất kính trọng vị Chiến thần trong truyền thuyết này. Đúng lúc gã quyết định quay về bẩm báo với công chúa Hồng Liên, thì giọng nói non nớt của nàng ta đã vang lên ở ngay phía sau: "Chiến thần Cơ Diệp? Tang Ca kẻ tội đồ của cả Ma tộc, hắn còn mặt mũi mà bảo vệ nàng ta ư? Tránh ra cho tai"

Ma tộc coi trọng nhất là huyết thống, huyết thống của Hồng Liên cao quý miễn bàn. Lại thêm việc đi bên cạnh nàng ta là một nhóm thị vệ lớn, quản gia có lòng bảo vệ Tang Ca nhưng lại không đủ sức, chỉ đành trơ mắt nhìn đám người phá cửa xông vào phòng.

Kết giới mà Cơ Diệp bày tra chỉ là một kết giới đơn giản, làm khó được Tang Ca mất hết pháp lực trong phòng, nhưng lại không làm khó được Hồng Liên.

Sau khi phá bỏ kết giới, nàng ta đá cửa rầm một tiếng, mang theo gương mặt lạnh lùng bước vào phòng.

Tang Ca nhìn thấy Hồng Liên tới, còn chưa kịp vui mừng mở miệng thì nàng ta đã rút nhanh một thanh kiếm của thị vệ bên cạnh, chỉ thẳng vào nàng.

"Bắt nàng ta lại!"

Tang Ca sững sờ: "Hồng Liên, muội..."

Hồng Liên cười lạnh một tiếng: "Đừng có gọi tên của bổn công chúa! Đúng là kẻ vong ơn bội nghĩa, uổng công. phụ mẫu ta đối xử tốt với

ngươi như vậy! Ngươi lại dùng cách này báo đáp bọn họ ưt Bắt lại!"

Nghe nàng ta nói như thế, lòng Tang Ca trầm xuống, quả nhiên là Ma cung xảy ra chuyện...

"Hồng Liên, muội mau nói cho ta nghe, rốt cuộc Ma cung đã xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì?" Hồng Liên cười nhạo vài tiếng, sau đó lại lăng lệ nghiến răng nói: "Tại sao tối qua lúc ngươi dùng một kiếm đâm vào lồng ngực phụ mẫu ta không thấy ngươi hoảng sợ như vậy? Tại sao lúc phóng hỏa đốt Ma cung lại không nhớ tới có một người muội muội là ta? Bây giờ lại giả vờ giả vịt là muốn cho ai xem?"

"Châm lửa đốt Ma cung?" Tang Ca lẩm một tiếng, sau đó cao giọng nói: "Ta không hề!"

Khóe mắt Hồng Liên đỏ lên, nàng ta cắn chặt môi tới mức bật máu, nước mắt cũng không khống chế được rơi xuống: "Nhờ ơn của ngươi, phụ mẫu ta đều đã quy tiên rồi! Ngươi còn dám xảo biện? Nếu như không phải ta tận mắt chứng kiến, có lẽ đã thật sự tin lời ngươi nói rồi!"

Ma hậu và Ma quân đều đã quy tiên ư? Tang Ca giật mình, không thể nào! Chuyện này không thể nào!

Nghe Hồng Liên nói như thế, bấy giờ nàng mới chú ý tới trên tà váy màu hồng vấn của Hồng Liên toàn là máu, †à váy cũng toàn là bùn đất, bộ dạng cực kỳ chật vật.

Nàng há miệng muốn nói gì đó, nhưng Hồng Liên đã phất tay cắt ngang: "Quận chúa Tang Ca mưu đồ tạo phản, hại chết Ma quân và Ma hậu, người đâu, bắt nàng ta lại, nhốt vào địa lao, chờ ngày xử trí!"

Thị vệ đứng phía sau nàng ta cung kính vâng dạ, nhanh chóng túm chặt Tang Ca đi về phía Ma cung. Nếu như Tang Ca vẫn còn pháp lực, đám người này vốn không phải đối thủ của nàng. Nhưng hiện tại pháp lực của nàng tạm thời mất hết, cho nên đành bó tay để mặc. bọn họ.

Thật ra nàng cũng có dụng ý khác, nàng muốn tận mắt nhìn thấy thảm trạng theo như lời Hồng Liên nói ở trong Ma cung.

Nhưng Hồng Liên lại không cho nàng được như ý nguyện, vừa bước vào Ma cung đã ra tay đánh ngất nàng, sau đó sai người giam nàng trong địa lao.

Nếu như Tang Ca mở mắt, chắc chắn sẽ nhìn thấy thảm cảnh của Ma cung sau một đêm bị tàn sát. Ngày thành thân của Tang Ca, Ma hậu và Ma quân vốn mời rất nhiều người tới, trong đó bao gồm cả ca ca và tỉ tỉ đã thành thân của Hồng Liên. Nhưng chỉ qua một đêm, bọn họ đã bị giết sạch, không còn một ai thoát được. Nếu như không phải Hồng Liên ham chơi chui vào trong gầm ghế, e là cũng không thoát được cái chết.

Nhưng thoát chết chưa chắc lại là chuyện may mắn, bởi vì nàng ta bắt buộc phải chứng kiến cảnh đồng tộc của mình bị tàn sát. Nhìn tới mức trước mắt biến thành một màu đỏ rực của máu, tới mức trong lòng chết lặng không còn cảm giác. Nhưng điều khiến Hồng Liên không ngờ tới nhất chính là, người đẩy nàng ta vào hoàn cảnh đó lại chính là vị tỉ tỉ mà nàng ta vô cùng yêu mến.

Mãi tới khi trời gần sáng, nàng ta mới bò từ trong gầm ghế ra ngoài, đứng giữa tẩm điện toàn là máu và thi thể khóc lớn một trận. Sau đó Cơ Diệp xuất hiện giúp. nàng ta xử lý chuyện mọi chuyện. Hồng Liên cũng không. biết bản thân mình ra lệnh cho Cơ Diệp trở về chiến trường như thế nào, chỉ biết rằng khi nàng ta tỉnh táo lại, thì bản thân đã đứng trước mặt Tang Ca rồi. Đọc thê các chương ới tại -- T RuMTRYe. --

Ma tộc không thể không có Vương, nhưng hiện tại người có huyết thống thuần khiết nhất chỉ còn lại Hồng Liên. Đám đại thần dù không muốn, nhưng vẫn tôn nàng làm Nữ đế của Ma tộc. Vị nữ đế đầu tiên, cũng có thể là cuối cùng của Ma tộc.

Hồng Liên gạt lệ, đứng lên nhậm chức nữ vương. Nàng ta mới chỉ hơn ba trăm tuổi mà thôi, nếu so với nhân loại thì cũng chỉ là nữ hài hơn mười tuổi, nhưng ánh mắt lại chứa đầy tang thương, chỉ qua một đêm mà như đã trưởng thành.

Lễ đăng cơ được diễn ra nhanh chóng, gần như sau khi tin tức Ma quân và Ma hậu quy tiên được truyền ra ngoài, lễ đăng cơ cũng được diễn ra.

Ma quân và Ma hậu rất được lòng người Ma tộc, cho nên cái chết của bọn họ khiến con dân Ma tộc phẫn nộ †ức giận không thôi, nhưng Hồng Liên vẫn chưa công bố nguyên nhân cái chết của bọn họ, cho nên con dân Ma tộc chỉ đành đặt nỗi phận nộ ở trong lòng.

Gần cuối ngày, sau khi lễ đăng cơ kết thúc, Hồng Liên để lại đám đại thần ở phía sau, một mình đi tới địa lao gặp mặt Tang Ca.

Địa lao đã lâu không có người tới, cho nên âm u ẩm ướt, điều kiện tồi tàn thì miễn bàn.

Hồng Liên đi tới trước mặt Tang Ca, vốn mất hết pháp lực, ba ngày ở trong địa lao lại không có người đưa cơm nước, hiện gương mặt Tang Ca trắng bệch, môi cũng nứt nẻ, nàng đang nhắm mắt nghiêng đầu dựa vào tường nghỉ ngơi.

Nắm tay Hồng Liên dần siết chặt lại, móng tay đâm vào da thịt, đau đớn khiến nàng ta tỉnh táo lại vài phần, nàng ta cười nhạt nói: "Tang Ca tỉ, ở nơi này có quen không?”

Chương 85: C85: Chàng nào kia

Lời Hồng Liên nhẹ nhàng bâng khua giống như đang muốn hỏi nàng thời tiết hôm nay có đẹp không vậy. Mí mắt Tang Ca run rẩy vài lần, sau đó mới từ từ mở ra.

Đập vào mắt nàng chính là đuôi long bào màu vàng rực, nhìn lên trên chút nữa, là gương mặt non nớt của Hồng Liên bị bao phủ bằng một lớp phấn dày. Vẻ ngây ngô trước kia đã được trút bỏ hoàn toàn, thay vào đó là vẻ chững trạc già dặn hiếm thấy.

Tang Ca hé môi, mấy lần muốn nói gì đó, nhưng lại cũng không biết nên nói gì. Vậy nên đành trầm mặc im lặng không đáp.

Trong địa lao ẩm thấp bao trùm một bầu không khí nặng nề, Hồng Liên siết chặt nắm tay, trong đầu có trăm ngàn lời muốn hỏi nàng, nhưng cuối cùng tất cả đều không nói ra. Nàng ta phất ống tay áo, dứt khoát xoay người rời đi.

Bỗng lúc này Tang Ca ở phía sau lại mở miệng khàn giọng nói: "Chàng ấy đâu?"

Nghe vậy, Hồng Liên không khỏi khựng người lại, mất một lúc rất lâu mới hiểu ra nàng đang nhắc tới Cơ Diệp. Nàng ta nghiêng đầu, nở nụ cười xinh đẹp, lại giả ngây ngô nói: "Chàng? Chàng nào kia?”

"... Hồng Liên, Cơ Diệp là chiến thân của Ma tộc, cho. dù có chuyện gì xảy ra, cũng không được để chàng ta xảy ra chuyện. Nếu không Ma tộc sẽ không trụ nổi."

"Tang Ca, đôi khi ta cảm thấy ngươi rất khó hiểu, tại sao hôm ngươi phóng hỏa đối Ma cung lại không nghĩ tới việc thịnh suy của Ma tộc? Bây giờ lại giở cái giọng đó cho ai xem?"

"Ta..."

"Được rồi, đừng nói nữa. Bổn quân không muốn nghe, cũng lười nghĩ xem ngươi đang suy tính chuyện gì..." Nàng ta nói tới đây, bỗng nhiên hơi ngừng lại, đoạn lại nói tiếp: "Không phải ngươi hỏi Cơ Diệp ở đâu ư? Bổn quân là một người nhân từ, không nỡ nhìn phu thê các ngươi cách trở, rất nhanh thôi, người sẽ được gặp lại hắn, ha ha hai"

Hồng Liên đã bước ra khỏi địa lao, nhưng tiếng cười của nàng ta vẫn còn văng vẳng quanh quẩn ở địa lao ẩm thấp này.

Tang Ca chống tay ngồi dậy, sau đó căn mạnh vào. đầu ngón tay, máu lập tức ứa ra, trước khi máu kịp khô nàng đã nhanh chóng vẽ một trận pháp. Nàng muốn xem xem rốt cuộc Ma cung đã xảy ra chuyện gì. Không phải ban nấy Hồng Liên nhắc tới nàng phóng hỏa đốt Ma cung sao? Ở đâu có hỏa, thì ở đó không che mắt được nàng.

Một ngọn lửa tách một tiếng, bùng lên giữa trận pháp. Ngọn lửa nhảy múa uốn lượn hồi lâu tiếp đó dần dần huyễn hóa ra hình ảnh mờ nhạt, hình ảnh dần trở nên rõ ràng.

Vào đêm ba ngày trước, quả thật khắp Ma cung nơi nơi là lửa. Trong một biển lửa đó, nàng nhìn thấy một bóng người cầm thanh kiếm Phượng Loan của nàng trong tay, nàng ta hơi nghiêng đâu, dung mạo dần trở nên rõ ràng, đó chính là dung mạo của nàng!

Trong lòng Tang Ca nóng như lửa đốt, nếu như nàng đoán không sai, đó chính là Diễm Linh Cơ! Nàng cảm giác bản thân có một mối liên hệ đặc biệt với nàng ta, cụ thể mối liên hệ đó là gì, nàng không

rõ, nhưng có một điều chắc chắn, người có thể sử dụng lửa một cách thuần thục như vậy, ngoại trừ nàng chỉ có thể là Diễm Linh Cơ.

Cùng lúc đó, ở trong tẩm điện của mình, Hồng Liên đã trút bỏ phượng bào nặng nề sang một bên, mái tóc dài buông xõa tới ngang eo, dung mạo chim sa cá lặn, chỉ có điều gương mặt xinh đẹp đó hiện tại cau có nhìn ngọc truyền âm ở trên bàn.

Ngọc truyền âm này truyền tới tin tức từ trên Chiến trường, Cơ Diệp không hổ là Chiến thần, vừa mới tới chiến trường đã đảo ngược tình thế, vốn dĩ Ma tộc đang thua bỗng chuyển thành thắng, sĩ khí lên cao tưởng như có thể áp đảo Thần tộc ngay được. Thế nhưng nội dung của ngọc truyền âm mang tới cho Hồng Liên lại không phải là tục tiến quân mà là xin phép lui quân cầu hòa với Thần tộc.

Cơ Diệp lớn lên ở chiến trường, không có ai hiểu rõ chiến trường hơn hắn. Tuy hiện tại Ma tộc thắng thế, nhưng đó chỉ là do Thần tộc mất cảnh giác, vả lại số lượng thiên binh thiên tướng không nhiều. Mấy năm nay Ma tộc không ngừng suy yếu, nếu như Thần tộc quyết tâm một đánh một trận, vậy thì chuyện Ma tộc thua không cần bàn cãi.

Hồng Liên cắn cắn môi, gương mặt như phủ một lớp. băng sương, rất lâu sau trong tẩm điện trống vắng mới vang lên giọng nói của nàng ta, nàng ta dứt khoát nói: "Không được phép lui quân, đánh tiếp cho bổn quân!"

Phía bên kia còn muốn nói gì đó, nhưng Hồng Liên đã phủi áo bước đi, không muốn nghe nữa. Nàng ta câm bút lên, do dự hồi lâu mới đặt bút xuống, liệt kê một loạt tội trạng của Tang Ca.

Tang Ca, nhất định phải chết!

Sáng hôm sau, thông cáo về cái chết của Ma quân và Ma hậu được đích thân Hồng Liên - Nữ quân mới nhậm chức đứng trên cửa Ma

cung đọc lớn. Giọng nói nàng ta đều đều, trầm nặng nhưng lại vang vọng khắp Ma thành.

Tất nhiên Tang Ca ở trong địa lao cũng nghe được, nàng khự một tiếng, một ngụm máu tươi bị phun ra ngoài. Đó là hậu quả của việc ngồi đả thông kinh mạch suốt đêm, cũng may, hiện tại pháp lực trong người Tang Ca đã dần hồi phục. Linh khí từ đan điền nàng chảy đi khắp thân thể, xoa dịu cảm giác mệt mỏi của nàng.

Bên ngoài địa lao bỗng vang lên tiếng lách cách, nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì chỉ cảm thấy cả người ướt đẫm, cảm giác lạnh buốt xông thẳng lên tận óc Tang Ca khiến cho nàng rùng mình một cái.

Đứng bên ngoài phòng giam mà một Ma tộc rất lạ mặt, trên tay hắn ta còn cầm một chậu nước trống rỗng. Tang Ca không biết hắn, ít nhất trong trí nhớ của nàng không có hắn. Nhưng dường như hắn rất thân quen với nàng, chỉ thấy ánh mắt của hắn chứa đầy oán hận, nhìn thấy cả người nàng bị nước lạnh xối tới mức thảm hại không khỏi bật cười khoái trá: "Đáng đời! Đúng là đồ vong ơn bội nghĩa, Ma quân và Ma hậu đối xử tốt với ngươi như vậy, thế mà ngươi vừa quay mặt đi đã cấu kết với Cơ Diệp muốn tạo phản!"

Tang Ga lại phun ra một ngụm máu nữa, y phục trên người dinh dính khó chịu, nàng vốn có thể hóa ra lửa để hong khô y phục, nhưng nề hà tên thị vệ kia còn đứng †rước mặt mình, cho nên chỉ dựa lưng vào lông giam rũ mắt không nói chuyện.

Nàng biết chuyện này không liên tới mình, nhưng tất cả mọi người đều tin là như vậy. Bây giờ giải thích cũng vô dụng, vả lại nếu muốn giải thích, thì cũng không phải là giải thích với hắn ta.

Vũ y ẩm ướt dính chặt vào người nàng, phác họa ra dáng người lung linh của Tang Ca. Nếu như bây giờ Tang Ca mở mắt ra nhìn, nhất định sẽ nhìn thấy ánh mắt của tên thị vệ kia biến đổi, trong sự chán ghét còn nhiêu thêm vài phần nóng bỏng.

Hắn ta tham lam nhìn chằm chằm vào thân thể có lồi có lõm của Tang Ca, không khỏi liếm môi cài cái. Ánh mắt xoay chuyển, nhưng cuối cùng vẫn quay đầu rời đi.

Trong bản thông cáo mà Hồng Liên viết kia, kết cục của Tang Ca chính là bị thiêu chết giữa lôi đài trong Ma thành. Án tử được định vào ba ngày sau.

Pháp lực của Tang Ca tuy có hồi phục, nhưng tốc độ rất chậm, vả lại để đề phòng nàng chạy thoát, Hồng Liên đã đặc biệt dùng tới lồng Cửu Khúc chuyên khắc chế yêu tà để nhốt nàng.

Vốn dĩ pháp lực hồi phục đã chậm, nay lại bị nhốt trong lồng Cửu Khúc, quả thực tốc độ khôi phục pháp lực của nàng có thể dùng từ nhỏ giọt tí tách để hình dung.

Nhưng tâm trạng của Tang Ca vẫn rất bình tĩnh, thậm chí nàng còn có chút muốn cười. Thật ra không cần tới lồng Cửu Khúc, nàng vẫn sẽ không chạy thoát được. Hồng Liên làm thế này, đúng là vẽ vời thêm chuyện rồi.

Chỉ có một điều khiến nàng hơi khó chịu, đó chính là tối hôm nào tên thị vệ kia cũng sẽ vào địa lao hắt nước lạnh vào người nàng. Y phục dính ướt, rất không thoải mái.

Vào đêm cuối cùng trước khi Tang Ca bị thiêu chết, tên thị vệ kia vẫn như thường lệ hắt một chậu nước lạnh vào người nàng. Tang Ca vân nhắm chặt mắt, mí mắt cũng không mở lấy một lần.

Tuy nhiên, sau đó nàng lại nghe thấy tiếng thở nặng nề truyền từ phía đối diện. Tang Ca nheo mắt nhìn, chỉ thấy tên thị vệ kia đang loay hoay mở cửa lồng Cửu Khúc, nhưng ánh mắt vẫn dính chặt lấy thân thể của Tang Ca.

Chương 86: C86: Ta hận ngươi

Trời đêm trong veo, hàng ngàn tinh tú trên bầu trời như cách hoa đào lả tả rơi xuống phía đông. Nếu như cói theo cách của nhân giới, đây chính là hiện tượng sao băng. Nhưng hiện tượng này lại không đem tới điều tốt lành gì, bởi vài ngàn năm trước, một đêm trước khi Phượng tộc diệt tộc, hiện tượng này cũng từng diễn ra.

Trên nóc nhà của một tẩm điện nào đó, một bóng người hòa vẫn vào trong bóng đêm, người đó khoác một chiếc áo choàng đỏ, mái tóc bạc khẽ lay động trong gió - Ngoại trừ Liên Trì thì còn ai vào đây!

Hăn ngước mắt lên nhìn bầu trời, ánh mắt xoẹt qua một chút u ám, xong rất nhanh đã biến mất. Phía dưới, cung nữ trong Ma cung đang thu dọn một tẩm điện, tuy Liên Trì không hề cố ý che dấu hành tung của mình, nhưng đám cung nữ kia vẫn không mảy may nhận ra.

Liên Trì rũ mắt nhìn, chỉ thấy đám cung nữ kia ôm hết đống đồ này tới đống đồ khác ra đặt trước tẩm cung. Có vẻ như định dùng lửa đốt đống đồ đó đi.

"Không nghĩ tới trong tẩm điện nàng ta cũng có nhiều đồ tốt thật." Một cung nữ vừa ném chiếc mặt nạ màu đen ở trong phòng ra ngoài, vừa lẩm bẩm cảm thán với người bên cạnh.

"Còn phải nói sao? Tang Ca từng là quận chúa cơ mà, thiếu gì đồ tốt cơ chứ, các nhìn thanh kiếm này mà xem?!" Có người đứng bên cạnh bĩu môi, sau đó liếc mắt nhìn thấy thanh bảo kiếm sáng bóng trên bàn, không khỏi reo lên.

Đám người vội vàng cúi đầu quan sát, chỉ nhìn thấy thanh Phượng Loan bỗng nhiên rung động như đang cảm nhận được thứ gì đó, kiếm khí sắc bén tỏa ra bốn phía.

Liên Trì đứng trên nóc tẩm điện vừa lúc nhìn thấy cái mặt nạ đen bị cung nữ kia ném ra ngoài, bỗng nhiên hắn cảm thấy mặt nạ này rất quen mắt, cho nên trước khi nó kịp rơi xuống đất đã khều ngón tay một cái, mặt nạ bỗng bay lơ lửng tới trước mặt hắn.

Hắn quan sát một hồi, cũng không nhớ ra mặt nạ này mình đã từng nhìn thấy chỗ nào, lại không nỡ vứt đi, cho nên tiện tay nhét vào ống tay áo, sau đó xoay người đi tới địa lao cứu Tang Ca.

Những tội trạng mà Tang Ca phải gánh, hắn đã nghe rồi. Cũng biết kết cục của nàng là thế nào, bây giờ chính là khoảng thời gian tốt nhất để lợi dụng nàng.

Địa lao nằm ở phía Tây của Ma cung, vốn dĩ với thuật pháp của Liên Trì, sẽ chẳng mất nửa khắc đã có thể tới được, nhưng không hiểu vì sao Liên Trì lại không muốn nhanh chóng chạm mặt nàng như vậy, cho nên chỉ tản bộ trên không trung, tới khi tới được cửa địa lao cũng đã hai khắc trôi qua.

Cửa địa lao không hề có thủ vệ canh gác, đi vào sâu trong chút nữa, phía trong tối tăm giơ tay ra không nhìn rõ năm ngón, ở góc địa lao chỉ có một ngọn đèn dầu đang le lói chiếu sáng. Bởi vì địa lao này thiết kế rất đơn giản, cho nên chẳng bao lâu Liên Trì đã tìm được lồng Cửu Khúc đang nhốt Tang Ca.

Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt mình, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực nhói lên, một cảm giác phẫn nộ bỗng dưng ập tới. Bởi cánh cửa lồng Cửu Khúc đã được mở toang, phía bên trong, một tên nam nhân đang đè Tang Ca xuống đất, quần áo hai người không

chỉnh †ề. Bộ vũ y trắng như tuyết của nàng đã bị máu thấm ướt, vạt áo trước ngực đã rách toạc, lộ ra làn da mềm mại trắng hồng. Tên nam nhân kia đang vùi đầu vào cổ nàng, say mê li,ếm m,út. Tang Ca nghiêng đầu qua một bên, bên má còn in hăn dấu bàn tay đỏ bừng, móng tay nàng đâm sâu vào trong da thịt, môi đã bị căn tới bật máu.

Nhìn thấy hình ảnh này, đầu óc Liên Trì còn chưa phản ứng được, nhưng thân thể của hắn đã hành động, Tang Ca chỉ nhìn thấy cánh tay của hắn vung lên, hóa thành phong chưởng chém vào gáy của tên nam nhân đang đè trên người nàng.

Một dòng máu ấm nóng phun lên mặt Tang Ca, nàng bỗng cảm thấy hơi nặng, cúi đầu mới phát hiện ra tên thị vệ kia đã tắt thở, đổ gục xuống người nàng.

Liên Trì sải bước vào bên trong lồng Cửu Khúc, đá †ên nam nhân kia qua một bên, một đám hắc vụ bỗng xuất hiện bao phủ lấy thân thể hắn ta, rất nhanh sau đó, thân thể của tên thị vệ kia chỉ còn là một bộ xương trắng hấu.

Khóe mắt Tang Ca run rẩy, nhìn đi nhìn lại vài lân mới thật sự xác định người trước mắt mình là Liên Trì.

Nàng vẫn giữ tư thế nằm trên mặt đất, đôi mắt hơi ửng đỏ, bộ vũ y đã không còn che khuất được thân thể xinh đẹp của nàng, ấn ký hình ngọn lửa nơi mi tâm thi thoảng lại lóe lên, ngọn lửa sinh động như thật đập thẳng vào. mắt Liên Trì, khuấy đảo mặt nước tĩnh lặng trong lòng hắn.

Liên Trì chỉ cảm thấy cổ họng khô nóng, không hiểu vì sao, cứ mỗi khi nhìn thấy nàng, hản lại bắt đầu không kiềm chế được bản thân mình. Hai người nhất thời im lặng nhìn nhau, không ai nói một lời nào.

Đúng lúc này, Liên Trì bỗng ngồi xuống, dùng một tay nâng cằm nàng lên, ngón tay nhẹ nhàng vuố.t ve cánh môi đã sưng đỏ của nàng. Trong đầu bất giác nhớ tới hình ảnh ban nãy, ánh mắt hắn liền trở nên âm u khó đoán.

Tang Ca không quen với tư thế này, hoặc giả là nàng không quen với một Liên Trì thế này, cho nên há miệng muốn nói gì đó. Chỉ có điều lời vừa ra tới miệng, đã bị Liên Trì nuốt vào toàn bộ. Hắn cúi đầu, ngậm lấy môi nàng.

Tang Ca sững sờ, đầu óc trở nên trống rỗng. Lát sau, nàng bỗng kịch liệt giãy dụa. Liên Trì cau mày, chỉ cần một bàn tay cũng đã cố định được hai tay đang giãy dụa không ngừng của nàng trên đỉnh đầu. Tay còn lại đỡ lấy gáy của Tang Ca, khiến cho nụ hôn này của hắn càng trở nên sâu hơn.

Chỉ qua một hồi, hơi thở của hắn bắt đầu trở nên dồn dập, bàn tay đang đỡ gáy của Tang Ca cũng di chuyển vị trì, lần mò xuống eo thon của nàng bắt đầu tìm tòi. Nhân lúc hắn cúi đầu hôn xương quai xanh của mình, Tang Ca nghiến răng nói từng chữ một: "Liên Trì! Dừng lại ngay cho tai"

Liên Trì quả thật dừng lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tang Ca, hắn chỉ nhìn thấy trong ánh mắt của nàng như có thứ gì đó đang vỡ vụn ra từng mảnh, mảnh vụn đó ghim thẳng vào tim Liên Trì, hắn khàn giọng: "Ngươi quen biết bổn tọa?"

Ánh mắt của hắn lạ lẫm, tuyệt không phải giả vờ. Tang Ca không biết hắn bị làm sao, nhưng có một điều nàng có thể chắc chắn, hắn không phải là Liên Trì trước. đây! Nếu như là trước đây, chỉ cần nàng nói không muốn. hắn chắc chắn sẽ dừng lại.

Liên Trì chờ hồi lâu vẫn không thấy nàng đáp lại, trong lòng hắn vốn còn lấn cấn chuyện ban nãy, cho nên bèn cúi đầu dùng sức cắn lên bả vai nàng. Lực cắn rất mạnh, làm rách cả da của Tang Ca. Máu từ

miệng vết cắn lập tức ứa ra, cũng không biết hắn đã làm cách gì, chỉ thấy hắn khẽ hôn nhẹ lên miệng vết thương. Nụ hôn vừa dứt, máu cũng đã ngừng chảy, nhưng đau đớn của Tang Ca thì không hề giảm bớt.

Liên Trì càng hôn càng hăng, càng khó kiềm chế được bản thân. Bộ vũ y của nàng vốn đã rách rưới không chịu nổi, dưới tác động của hản, hiện tại ngay cả việc che đi những chỗ quan trọng cũng không được nữa.

Nụ hôn của Liên Trì kéo dài từ cằm xuống tới ngực tới phần bụng dưới của Tang Ca. Khi hôn tới phần bụng dưới, hắn bỗng cảm thấy kích động không thôi, nhất thời bỏ qua phản ứng của Tang Ca.

Nàng chỉ cảm thấy máu nóng vọt lê/n đỉnh đầu, cảm giác nhục nhã xộc tới bủa vây lấy Tang Ca. Nàng muốn giấy dụa, muốn thét lên nhưng lồng Cửu Khúc vốn ngăn cách với không gian bên ngoài, ngoại trừ người ở trong lồng, không ai có thể nghe thấy tiếng động ở bên trong.

Tang Ca còn chưa tìm ra cách giải quyết chuyện này thì Liên Trì ở phía trên đã không chịu nỗi, hắn đẩy đùi của nàng lên cao, dùng sức tiến vào bên trong. Trong giây phút hai người hòa làm một, Liên Trì rê,n rỉ một tiếng đầy thỏa mãn.

Đau đớn từ hạ thân truyền tới nhắc nhở Tang Ca rằng đây không phải là giấc mơ, đây là sự thật. Nàng thật sự bị Liên Trì xâm phạm!

Tang Ca không giữ nổi bình tĩnh, nàng nức nở thét lên: "Liên Trì, nếu như ngươi cứu ta chỉ vì muốn thay thế vị trí của tên nam nhân kia, vậy thì ngươi có khác gì hắn chứ! Cầm thú! Cầm thú! Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!"

Chương 87: C87: Cảnh còn người mất

Khóe mắt Tang Ca ửng đỏ, ước mắt không chịu không chế rơi xuống, lăn dài trên gò má đỏ hồng như sương sớm vương trên cánh hoa đào đầu xuân, xinh đẹp. mỹ lệ nhưng lại đau lòng khôn cùng.

Liên Trì sững sờ: "Nàng khóc ư?"

Hắn vươn tay lên muốn lau đi những giọt nước mắt của nàng, nhưng bị Tang Ca nghiêng đầu né tránh. Tuy nhiên sức của nàng sao có thể bằng được với sức của Liên Trì, hắn chẳng tốn công sức nào đã dễ dàng khống chế được nàng.

Liên Trì cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt đó, lại thì thầm vào tai nàng nhưng an ủi nàng, hoặc giả là đang an ủi chính mình: "Đừng khóc, rất nhanh sẽ ổn thôi... Ừ, rất nhanh sẽ ổn thôi."

Môi dưới của Tang Ca đã bị nàng cắt nát, đau đớn của thân thể chỉ bằng một phần vạn đau đớn của trái Tim.

Nghiệt duyên! Bọn họ đúng là nghiệt duyệt!

Bên trong lồng Cửu Khúc bị bao phủ một lớp sương mù mỏng, qua màn sương mù có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng người đang khẽ lay động. Tiếng thở d.ốc hòa vào tiếng va chạm da thịt khiến người ta đỏ mặt tía tai không ngừng vang lên.

"Liên Trì còn đang ngủ ư?”

Ở phía dưới gốc Cổ Nguyệt Thụ ở Quỷ giới vang lên giọng nói lảnh

lót yêu kiều của Diễm Linh Cơ. Nàng ta nhìn Diêu Phù Tang đang tết sợi dây đỏ sau đó đặt từng. sợi lên bàn, cảm thấy rất thú vị bèn tung tăng chạy tới cầm một sợi lên ngắm nghía, chẳng biết nghĩ thế nào. mà lại đeo luôn sợi dây đỏ lên cổ tay, ngắm nghía một hồi mới nhớ tới chuyện mình còn đang thắc mắc.

"Liên Trì vẫn chưa tỉnh à?”

Diêu Phù Tang nâng tay lên lau mồ hôi trên trán, sau đó hếch cằm về phía gốc Cổ Nguyệt Thụ, giọng điệu không tốt lắm: "Ai mà biết, tự ngươi xuống mà xem!"

Sau đó nàng lại nói tiếp: "Tránh tránh nào! Đừng làm phiền ta!"

Diễm Linh Cơ bĩu môi, nàng ta ngước mắt lên nhìn bầu trời u ám ở Quỷ giới, lại bất giác nhớ tới tối hôm trước hắn đưa Tang Ca về đây, không khỏi khó chịu hỏi: "Ngươi nói có khi nào Liên Trì lấy lại ký ức rồi không?”

Động tác tết dây đỏ của Phù Tang vẫn không dừng lại, nàng thản nhiên đáp: "Không thể nào."

"Vậy sao ta cảm giác ánh mắt hắn khi nhìn Tang Ca không đúng lắm nhỉ?"

"Hử?" Diêu Phù Tang đặt một sợi dây đã tết xong qua một bên, lại tiếp tục lấy vài sợi tơ tiếp tục luồn vào. †ay, cũng chẳng buồn nhìn nàng ta mà đáp luôn: "Chấp niệm mấy nghìn năm của hắn, tuy ký ức không còn nhưng cảm giác đương nhiên vẫn ở lại... Nào, nhìn xem sợi dây này ta tết có đẹp không?"

Sợi dây đỏ không biết được làm từ chất liệu gì, sờ vào mềm mịn hơn tơ, lại lấp la lấp lánh ánh bạc, quả thật rất đẹp mắt. Diễm Linh Cơ gật đầu: "Đẹp!" Xong, nàng ta lại khó hiểu: "Nhưng ngươi tết sợi dây này làm gì?"

Diêu Phù Tang rất vừa lòng với đáp án của nàng ta, nàng thu hết những sợi dây đỏ đó vào túi càn khôn, sau đó mới nói: "Dây tơ hồng đấy, những kẻ chuyên đi chặt đứt mối lương duyên của ngươi khác như ngươi không hiểu được đâu..." Vừa nói, nàng vừa đứng dậy phủi vạt áo, sau đó cười nói: "Đi đây, trông chừng hắn cho tốt, kẻo hản lại bị Tang Ca trộm đi nữa đấy."

"Ngươi đi đâu vậy?" Diễm Linh Cơ cũng đứng dậy đuổi theo.

"bi làm việc tốt." Giọng nói Diêu Phù Tang đã xa lắm rồi, nàng ta vội vàng đuổi theo: "Ta cũng đi! Tên kia chán chết, ai mà thèm trông chừng hắn chứ!"

Tên vô vị nhàm chán - Liên Trì bấy giờ mới giật mình tỉnh dậy ở dưới trên giường đá.

Mái tóc bạc rũ xuống che khuất gương mặt hắn. Gương mặt hắn không tốt lắm, ánh mắt u ám. Giấc mơ kia...

Liên Trì có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lại mộng xuân, mộng xuân thì cũng thôi đi, nhưng hắn lại mộng xuân với một người mình chỉ gặp hai lần - Quận chúa Tang Ca!

Quả thật tối qua hắn cứu được nàng, nhưng tất cả cũng chỉ dừng lại ở việc đánh ngất nàng rồi đưa về Quỷ giới mà thôi. Những chuyện phía sau, đều là những thứ mà hắn mơ thấy.

Liên Trì nâng tay lên đỡ trán, hắn cảm thấy đạo tâm của mình không ổn lắm, có lẽ sau khi xử lý xong chuyện của Ma tộc cần phải bế quan một thời gian để tu bổ lại.

Liên Trì bước xuống giường, im lặng không một tiếng động thu dọn dấu vết mà mình để lại trên giường đá, sau đó mới bước ra ngoài đi tìm Tang Ca.

Lúc hắn tới chỗ Tang Ca, nàng đã tỉnh lại, nàng đang pha một ấm trà đặt lên bàn giống như cố tình chờ hắn tới. Bởi vì chuyện tối qua, nên khi đối mắt với nàng, hắn vẫn cảm thấy hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Gương mặt Tang Ca tái nhợt, tuy rằng có một đêm để tĩnh dưỡng, nhưng cứ nhắm mắt lại là nàng lại mơ thấy những chuyện không hay, cho nên dứt khoát thức nguyên đêm để điều tức.

Điều tức tới tận sáng hôm sau, cuối cùng thực lực cũng đã khôi phục được kha khá rồi.

Bấy giờ nhìn thấy Liên Trì, Tang Ca lại không khỏi nhớ tới giấc mơ hoang đường tối qua. Nàng mím môi, chờ khi hắn ngồi xuống đối diện mình, mới lùi về sau vài bước, kéo rèm châu xuống.

Nhìn thấy rèm châu được buông xuống, Liên Trì không khỏi sững sờ. Tang Ca đẩy một chén trà về phía hắn, nhàn nhạt nói: "Ta là người đã thành thân, vẫn không nên tiếp xúc quá gần với nam nhân khác để tránh gây ra hiểu lầm."

Nghe nàng nhắc như vậy, Liên Trì mới nhớ tới nàng thật sự đã thành thân, đã trở thành thê tử của người khác rồi. Trong lòng bỗng cảm thấy mất mát, hắn phớt lờ cảm giác này, hờ hững nói: "Quận chúa biết ta ư?"

"... Xem như là biết đi."

Liên Trì cũng không truy hỏi vì sao nàng biết hắn, mà là hỏi một câu chẳng liên quan: "Ở nơi này có quen không?"

Nụ cười nơi khóe miệng Tang Ca cứng lại, nàng lạnh nhạt đáp: "Nơi có điều kiện tệ hơn ta cũng đã từng ở qua, nơi này có là gì chứ."

Cầm chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, Liên Trì gật đầu rồi nói tiếp: Vậy người có biết ta cứu người có mục: đích gì không?"

"Chẳng phải ngươi muốn mượn tay ta đối phó với Ma tộc sao?"

"Người rất thông minh." Liên Trì v.uốt ve miệng chén trà, lười biếng nói: "Ta cũng lười vòng vo, Ma tộc đối xử với người như vây... Ta chỉ muốn hỏi môt câu, người có muốn hợp tác với ta trả thù Ma tộc không?"

"Đúng là rất thẳng thắn." Sau bức rèm châu, Tang Ca gật đầu đáp: "Ngươi đã thẳng thản như vậy, thì ta cũng không ngại nói thẳng. Muốn ta đối phó với Ma tộc cũng được, nhưng trả lại thanh Phượng Loan cho ta..." Nàng hơi ngừng một lát, lại nói tiếp: "Ở bên cạnh ngươi có một nữ nhân tên Diễm Linh Cơ đúng không? Giao nàng cho. †a xử lý, vậy thì việc đối phó với Ma tộc không thành vấn đề"

Khi nghe nàng nhắc tới thanh Phượng Loan, trong lòng Liên Trì không khỏi giật mình, ánh mắt hắn sắc bén như có thể xuyên qua bức rèm châu đâm thẳng vào. người Tang Ca, hắn trầm giọng hỏi: "Ngươi đã biết chuyện đó do Diễm Linh Cơ gây ra, tại sao lại còn muốn hợp tác với ta?"

Phía sau bức rèm châm bỗng truyền tới tiếng cười khẽ của Tang Ca: "Còn quan trọng nữa sao? Dù sao kết quả của nó ta cũng không thay đổi được, chỉ bằng cứ thuận theo."

"Ngươi không sợ cả Ma tộc sẽ hận ngươi sao?”

"... Ngươi cảm thấy bây giờ bọn họ không hận ta sao?" Nàng không đáp mà lại hỏi ngược lại hắn.

Liên Trì mỉm cười, cũng phải, hiện tại đám người ở Ma tộc chỉ hận không thể đâm cho nàng vài nhát kiếm. Đúng như lời nàng nói, nguyên nhân của chuyện này đã không còn quan trọng nữa rồi, cho

dù có thể nào thì kết quả cũng như vậy.

Liên Trì đứng dậy, trước khi rời đi còn bỏ lại một câu: "Lời đề nghị của quận chúa, ta sẽ suy xét, cũng mong quận chúa suy nghĩ cho kỹ lời đề nghị của ta."

Tang Ca cười nhạt, suy xét ư? Nàng vốn đã không còn lựa chọn nữa rồi, nói gì tới việc suy xét chuyện đó. Hai người bọn họ, chia xa hơn hai nghìn năm, tương phùng chưa được một năm đã phải tiếp tục chia xa, tới nay gặp lại thì đã cảnh còn người mất.

Lời hẹn ước năm xưa thôi thôi đã theo gió bay... Suy cho cùng bọn họ cũng không chạy thoát khỏi hai chữ: thiên mệnh!

Chương 88: C88: Cảm ơn

Khi nghe thấy Liên Trì nói tới điều kiện mà Tang Ca đưa ra, Diễm Linh Cơ cật lực phản đối, chuyện nàng ta đâm Tang Ca một đao, lại đạp nàng xuống vực Ma Uyên, hại nàng suýt mất mạng... Mối thù này, sao Tang Ca có thể tha cho nàng ta được.

"... Vả lại, nếu giao ta cho nàng ta rồi, lỡ như nàng ta sinh hận giết ta thì làm thế nào?" Diễm Linh Cơ túm chặt lấy người Diêu Phù Tang, cảnh giác nhìn Liên Trì ở phía đối diện.

Phù Tang lấy tay tách Diễm Linh Cơ đang bám sát người mình ra, sau đó từ tốn nói: "Nàng ta nói đúng, Tang Ca đã biết chuyện đó do chúng ta làm, sao có thể đảm bảo nàng không oán hận chúng ta cơ chứ?"

Liên Trì hờ hững đáp: "Oán hận thì thế nào? Lễ nào nàng còn sự lựa chọn nào khác ư?"

Diêu Phù Tang và Diễm Linh Cơ đồng loạt ngẩn người, đúng vậy, cho dù không hợp tác với bọn họ thì chờ đợi nàng chỉ có cái chết, Ma tộc chắc chắn sẽ không buông tha cho nàng.

"Thứ cho ta nói một câu không phải, nhưng rõ ràng ngươi có năng lực để giết sạch toàn bộ Ma tộc, sao lại cứ nhất định phải nhờ tới tay Tang Ca?”

Mày kiếm của hắn nhíu chặt, nghe thấy câu này của Phù Tang, trên gương mặt tuấn tú kia cũng không có quá nhiều cảm xúc, hắn thờ ơ phun ra một câu: "Bổn tọa thích." Diêu Phù Tang và Diễm Linh Cơ

hoàn toàn câm nín.

Được thôi, đây đúng là phong cách của Liên Trì. Chỉ cần hắn thích, thì dù con đường có lắt léo cỡ nào hắn cũng muốn đi.

Nhìn thấy Liên Trì đứng dậy muốn đi, Diêu Phù Tang vội vàng kéo hắn ngồi xuống: "Lần này ngươi đừng đi tìm nàng nữa, để ta."

"Ta cũng..." Diễm Linh Cơ theo thói quen muốn đi tới nơi có chuyện hay, nhưng chợt nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Tang Ca khi rơi xuống vực, nàng ta bỗng mất hết can đảm. Hai chữ muốn đi ở phía sau ra tới miệng lại biến thành: "... Ở lại cùng Liên Trì."

Trong lúc đám người đang thương lượng đối sách ở Quỷ giới này thì ở Ma giới lại không được yên bình như vậy. Cụ thể là buổi sáng hôm hành quyết Tang Ca, Hồng Liên sai người vào địa lao dẫn nàng ra ngoài, nhưng bên trong địa đạo lại trống rỗng, ngoại trừ bộ xương trắng trong lồng Cửu Khúc ra, bốn phía hoàn toàn không có một ai.

Hồng Liên tức điên lên, lập tức hạ lệnh truy sát Tang Ca. Nhưng ở Chiến trường vốn đang căng thẳng, tin tức cũng tới chậm, cho nên khi Cơ Diệp nhận được tin tức phải bắt Tang Ca về, cũng đã bảy tám ngày trôi qua.

Bấy giờ hắn mới biết Hồng Liên có ý định giết Tang Ca. Cũng không biết là ai đã cứu nàng đi rồi, nhưng khoảng thời gian này tốt nhất nàng đừng xuất hận của Hồng Liên với nàng còn rất lớn, xuất hiện lúc này không thích hợp.

Cơ Diệp mặc chiến bào màu đen tuyền, đứng trên đỉnh núi cách Chiến trường không xa, từ trên đỉnh núi phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy một màn sương mờ ảo. Thấp thoáng trong màn sương đó xuất hiện những lá cờ màu đỏ, là Thần tộc!

Nét mặt Cơ Diệp cứng lại, đây đã là lần thứ ba trong ngày Thần tộc

tấn công rồi, hắn cũng không biết rốt cuộc mục đích của Thần tộc là gì, chiến tranh không có mục đích thế này dễ khiến lòng quân tan rã nhất.

Hắn âm thầm dùng sức bóp nát ngọc bài trong tay, ngọc bài không chịu nổi một kích, hóa thành bụi phấn bay lả tả theo gió. Cơ Diệp trầm giọng dặn dọ Bạch Lăng đang đứng bên cạnh mình: "Thông báo toàn quân, nâng cao cảnh giác, chuẩn bị tiếp chiến."

Gương mặt Bạch Lăng đầy mỏi mệt, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực lên, hắn ta nghiêm người lại, hô lớn: "Rõ!"

Cùng lúc đó, tại Quỷ giới Diêu Phù Tang đang ngồi trước mặt Tang Ca. Nàng đã ngồi đây được hai canh giờ, ngay cả nụ cười lịch sự cũng không thèm nở nữa.

Tang Ca rót chén trà thứ năm đẩy về phía Phù Tang, lời nói nhẹ tênh: "Liên Trì... Hắn mất ký ức rồi đúng không?"

Diêu Phù Tang chống cằm, híp mắt gật đầu cười đáp: "Đúng."

Nàng chờ một lúc vẫn không thấy Tang Ca đáp lại, đưa mắt lên nhìn mới phát hiện Tang Ca đang ngây người nhìn chén trà, Diêu Phù Tang không nhịn được tò mò: "Ngươi không hỏi vì sao hắn lại mất ký ức à?”

"Vì sao?" Tang Ca thu lại ánh mắt, thuận theo ý Phù Tang hỏi một câu mang tính tượng trưng.

"Là ta đã xóa ký ức của hản." Diêu Phù Tang vừa nói vừa cẩn thận quan sát nét mặt của Tang Ca, nhưng thấy gương mặt nàng vẫn bình tĩnh không có ngạc nhiên gì như cũ thì không khỏi cảm thấy vô vị.

Nàng ấy cũng không thèm úp mở nữa, nói thẳng với Tang Ga: "Là ta cảm thấy hắn đau khổ vì mối nhân duyên, chấp niệm của hắn quá

sâu sẽ không tốt, cho nên mới ra tay xóa đi ký ức của hắn... Ngươi... Không hận ta vì đã chia rẽ các ngươi chứ?"

Tang Ca trầm mặc rất lâu, sau đó mới mỉm cười đáp: "Cảm ơn."

Diêu Phù Tang sững sờ như không tin vào tai mình: "Gái gì?"

"Cảm ơn ngươi đã làm như vậy. Mối nghiệt duyên này, ta cũng không muốn tiếp tục. Hiện tại ta đã là thê tử. của người khác, những chuyện đã là quá khứ, vậy thì cứ để nó trôi theo gió đi. Cứ để hắn quên cũng tốt, như vậy thì ta cũng sẽ không cảm thấy có lỗi với hắn nữa."

Diêu Phù Tang không ngờ nàng lại có suy nghĩ như vậy, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác có lỗi với Tang Ca. Nếu như Tang Ca hận nàng, có lẽ nàng sẽ không cảm thấy chuyện mình làm có gì sai. Nhưng Tang Ca lại nói lời cảm ơn, khiến nàng không khỏi nảy sinh suy nghĩ rốt cuộc chuyện mình làm là đúng hay sai?

Đương lúc Diêu Phù Tang không biết nên đáp lại thế nào thì Tang Ca lại nói tiếp: "Ta có thể cầu xin ngươi một chuyện được không?"

"... Cứ nói." "Ngươi có thể đưa ta rời khỏi Quỷ giới được không?"

Không phải nàng không muốn rời khỏi đây, mà là †rên người nàng có cấm chế Liên Trì hạ, không thể đi cách Quỷ giới quá xa.

Ánh mắt Phù Tang sắc bén: "Ngươi muốn trở về Ma tộc?"

Ban đầu nàng gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu nói: "Ma tộc đã như vậy, ta còn trở về làm gì. Ta muốn tới Chiến trường Thần - Ma, Cơ Diệp đang ở đó, ta muốn tới giúp huynh ấy."

Diêu Phù Tang thở dài một hơi, sau đó lại thở dài tiếp một hơi, nàng đứng dậy có ý định rời đi. Đúng lúc Tang Ca tưởng rằng nàng ấy sẽ

không đồng ý thì nàng ấy lại quay đầu nói một câu: "Xem như ta nợ nha đầu ngươi vậy. Tối ngày mai ta sẽ đưa ngươi ra khỏi đây, nhưng chạy được bao xa thì phải xem nha đầu ngươi."

Tang Ca rũ mắt gật đầu: "Cảm ơn..."

Lúc này Diêu Phù Tang đã bước ra ngoài phòng, nàng ấy xua xua tay phiền chán nói: Là ta muốn bù đắp cho nha đầu ngươi, không cần phải nói lời cảm ơn."

Đêm Quỷ giới trăng thanh gió mát, thích hợp để... đào ngục!

Không biết Diêu Phù Tang đã dùng cách gì mà cấm chế trên người nàng lại không còn tác dụng nữa, nàng ấy đưa nàng ra bên ngoài Quỷ giới, sau đó còn lén lút đưa thanh Phượng Loan cho nàng, nhỏ giọng nói: "Ta trộm từ chỗ Liên Trì đấy, nếu ngươi đi bộ thì không biết đời nào mới có thể tới nơi, vẫn là dùng kiếm phi hành cho nhanh."

Khóe miệng Tang Ca giật giật, hình như nàng ấy quên mất bản thể của nàng là Phượng hoàng, nàng có thể bay mà...

Nhưng Tang Ca vẫn rất cảm động, nàng đưa tay nhận lấy thanh Phượng Loan, biến nó thành một dải lụa đỏ quấn quanh eo. Sau đó gật đầu với Diêu Phù Tang một cái, dần biến mất trong màn đêm.

"Làm chuyện xấu mà dám không rủ ta, có tin ta báo với Liên Trì hay không?”

Đúng lúc Diêu Phù Tang đang đứng nhìn theo Tang Ca, bên cạnh bỗng vang lên một âm thanh. Nàng hoảng sợ quay đầu lại nhìn, ra là Diễm Linh Cơ đã theo nàng tới tận đây.

Diêu Phù Tang không có tâm trạng đùa với nàng ta, nàng lạnh giọng nói: "Ta cảnh cáo ngươi, không được tiết lộ chuyện này cho Liên Trì

bị

Ánh mắt của nàng quá lạnh lùng, Diễm Linh Cơ bỗng cảm thấy sợ hãi: "Ta... Ta là loại người đấy sao!"

Nhưng Diêu Phù Tang đã quay lưng rời đi, nàng hừ lạnh một tiếng: "Tốt nhất là như vậy."

Chương 89: C89: Vậy thì ngươi hãy thả ta ra trước đã

Chiến trường Thần - Ma nằm ở cách khe nứt Thiên Trụ không xa, là một nơi ma khí và tiên khí dung hòa vào nhau. Bao phủ ở nơi này là màn sương âm u không phân năm tháng. Khi Tang Ca đuổi tới đó, cuộc chiến đã kết thúc từ lâu. Trên chiến trường chỉ còn lại những mảnh cánh tay, thân thể còn lại của thiên binh thiên tướng đang dần bị ma khí ăn mòn.

Ma tộc cấp thấp không có thực thể, cho nên khi chết sẽ hóa thành hắc vụ tan biến vào hư vô. Chiến trường bao phủ một bầu im lặng chết chóc, phiêu đãng trong gió còn có mùi máu tanh nồng còn dư lại sau cuộc. chiến ác liệt. Tang Ca điều khiển Phượng Loan hạ thấp xuống nơi mà Ma tộc lui về phòng thủ, ban nãy nàng đã đảo quanh nơi này một vòng, bầu không khí ở nơi này trầm thấp, nặng nề, gương mặt kẻ nào kẻ nấy tràn đầy mỏi mệt, ủ rũ.

Đặc biệt, nàng còn nhìn thấy bên cạnh lá cờ màu đen đại diện cho Ma tộc còn một lá cờ nhỏ màu trắng đang được kéo lên. Chẳng lý nào đang trong giai đoạn căng thẳng thế này Ma tộc lại treo cờ trắng lên để kéo sĩ khí trong quân xuống cả, trừ phi chủ soái xảy ra chuyện...

Lòng nàng nóng như lửa đốt, vừa mới đặt chân xuống mặt đất đã vội vàng đi tới doanh trướng của chủ soái. Ma tộc ở Chiến trường vốn không biết nàng, nhìn thấy nàng lập tức rút kiếm ra, nâng cao cảnh giác. Cũng may đúng lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm thì Bạch Lăng từ trong trướng bước ra ngoài, nhìn thấy nàng rõ ràng hắn cơ hơi sửng sốt, sau đó lập tức giơ tay ngăn đám binh sĩ đang

muốn tấn công lại.

Trường bào vốn màu trắng của Bạch Lăng đã bị máu nhuộm đỏ thâm, khóe mắt hắn hơi đỏ, đi bên cạnh Bạch Lăng còn hai binh sĩ nữa, một kẻ trong số đó há miệng muốn nói gì đó nhưng đã bị hắn giơ tay cắt ngang: "Đừng nói nữa, tự ta biết xử lý."

Tang Ca có duyên gặp mặt Bạch Lăng một lần, đó là †rong bữa yến tiệc mừng sinh thần của Ma hậu tiền nhiệm, Bạch Lăng có tới chúc rượu Cơ Diệp, khi đó nàng ngồi bên cạnh Cơ Diệp, cho nên đương nhiên cũng gật đầu chào hỏi hắn vài câu.

Bạch Lăng đi tới trước mặt nàng, cũng chẳng buồn hỏi tại sao nàng lại ở đây, hắn xoay người nặng nề nói: "Quận chúa, mời đi theo ta."

Đám binh sĩ vẫn giương kiếm lên chắn đường bọn họ, Bạch Lăng nhíu mày: "Tránh ra."

Đám người vẫn bất động, Bạch Lăng cáu tiết giơ chân đạp phăng kẻ đang cản đường mình qua một bên: "Lão tử bảo tránh ra! Các ngươi điếc hết cả à! Ngay cả lời của lão tử cũng không thèm nghe! Không coi quân lệnh ra gì nữa đúng không?!"

Bấy giờ đám binh sĩ kia mới thu kiếm về, dù không cam lòng nhưng vẫn không còn cách nào khác ngoài tránh cho bọn họ một con đường vào doanh trướng.

Bạch Lăng dẫn đầu đi vào trong doanh trướng, vừa đi vừa cười ngặt nghẽo nói: "Đám huynh đệ ngày thường vẫn hay vui đùa với nhau, quận chúa đừng để trong lòng."

Trong lòng Tang Ca nặng nề tâm sự, cho nên cũng không có hứng thú tiếp lời này của hắn. Bạch Lăng quay đầu nhìn nàng một cái, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì cả.

Mãi tới tận khi vào doanh trướng, Tang Ca mới biết vì sao đám binh sĩ kia lại có phản ứng như vậy. Một ngày trước khi nàng tới, không biết Cơ Diệp nhận được thông tin từ đâu rằng nàng bị Thiên tộc bắt, hắn bỏ ngoài tai lời can ngăn của mọi người, một mình một kiếm đi tới doanh địa Thiên tộc đóng quân muốn cứu nàng ra ngoài.

Trong sự hồi hộp chờ đợi của đám người... Chưa đầy nửa buổi sau bọn họ đã nhìn thấy Cơ Diệp bị treo ở trước cửa doanh địa của Thiên tộc, vị trí đó rất cao, cao tới mức cho dù đám người ở rất xa cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng trường bào đen tuyền đung đưa trong gió. Bạch Lăng mạo hiểm đến gần đó mới phát hiện ra hắn đã bất tỉnh, không rõ sống chết.

Nhưng khả năng hắn còn sống... Gần như bằng không.

Tuy biết như vậy, nhưng Cơ Diệp vốn có uy vọng rất cao trong quân, đám binh sĩ thề sẽ cướp thân thể của hắn về. Nhưng đại doanh của Thiên tộc, há lại để Ma tộc dễ dàng tiến vào tới như thế, khi Tang Ca vừa tới đây thì một nhóm người cũng vừa mới ra ngoài, Bạch Lăng cũng mới trở về, vết máu trên người hắn, không cần nói cũng biết từ đâu mà có.

Bạch Lăng chỉ dẫn Tang Ca vào trong doanh trướng của Cơ Diệp là lập tức xoay người đi ra ngoài. Hắn còn rất nhiều chuyện phải xử lý. Tang Ca là một người không. câu nệ tiểu tiết, nhìn thấy hắn bận rộn như vậy, nàng cũng không miễn cưỡng bảo hắn kể lại mọi chuyện cho mình nghe.

Tang Ca tới doanh trại từ sáng sớm, nhưng mãi tới sập tối mới gặp lại Bạch Lăng. Bạch Lăng vào đưa cơm cho nàng, đám người vốn có ý gọi nàng ra ăn cùng, nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không nên, cho nên quyết định đưa cơm vào cho nàng.

Bạch Lăng đặt khay thức ăn lên trên bàn, do dự hồi lâu mới đưa tay vào ngực lôi ra một cây trâm vàng nhỏ đưa cho nàng: "Tướng quân

nhờ ta bảo quản thứ này, ta đoán là ngài ấy có ý định tặng cho quận chúa..."

Nàng đưa tay nhận cây trâm, trâm vàng hình phượng hoàng, Tang Ca nhìn thấy hình phượng hoàng này rất quen mắt, chẳng phải nó là hình phượng hoàng được. thêu trên hỷ phục của nàng khi trước hay sao?

Chẳng lẽ Cơ Diệp tự mình thêu phượng hoàng lên hỷ phục của nàng?

Tang Ca chẳng nói chẳng rằng cài luôn cây trâm lên đầu, vừa cài nàng vừa nói: "Bọn họ đã trở về chưa?”

"Ai cơ?" Bạch Lăng hỏi xong mới nhớ ra, có lẽ nàng đang nói tới đám binh sĩ hắn phái ra ngoài lúc sáng. Hắn nhíu mày đáp: "Chỉ e là đã lành ít dữ nhiều, ta định tối nay sẽ dẫn theo một đám người đi tới đó."

Tang Ca gật đầu: "Ngươi đã vất vả lâu rồi, tối nay hãy để ta đi thay."

Bạch Lăng nhíu mày, cảm thấy hơi khó chịu vì thái độ tùy hứng này của nàng, hắn từng nghe quận chúa Tang Ca ở Ma tộc rất tùy hứng, nhưng chưa biết nàng lại †ùy hứng tới mức độ này. Hắn đáp: "Quận chúa, ở Ma tộc, người muốn thế nào cũng được. Nhưng đây là Chiến trường, là nơi mà chỉ cần người sai một chút thôi sẽ không có cơ hội làm lại. Chuyện này không phải trò đùa, sao có thể..."

Hắn còn chưa nói xong, đã cảm thấy cổ họng mát lạnh, cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện Tang Ca đã chỉ thanh Phượng Loan vào cổ hắn từ lúc nào. Phượng Loan †ỏa ra kiếm khí sắc bén, chỉ cần nàng dùng thêm chút sức lực, đầu của hắn chắc chắn sẽ phải dọn chỗ.

Bạch Lăng thầm kinh ngạc, tốc độ này... Xong, hắn vẫn kiên quyết nói: "Quận chúa, chuyện của Tướng quân, ta nhất định sẽ không

nhượng bộ, ngài ấy là điểm tựa tỉnh thần của toàn quân, tuyệt đối không thể xảy ra sai sớt!"

Hắn chỉ nhìn thấy Tang Ca búng ngón tay một cái, cả người hắn bỗng bị một ngọn lửa nhỏ siết chặt lại, hắn thử dãy dụa vài lần nhưng không tài nào thoát ra được, Bạch Lăng há miệng ngạc nhiên: "Quận chúa đây là..."

Lúc này Tang Ca đã thu kiếm về, nàng mỉm cười nói: "Ta không cần ngươi phải nhượng bộ... Vả lại, ta cảm thấy dường như các ngươi đang có hiểu lầm rất lớn về †a. Cơ Diệp là chủ soái của các ngươi, nhưng đừng quên. huynh ấy cũng là phu quân của ta, chẳng lẽ ta lại muốn huynh ấy chết ư?"

Bạch Lăng trầm mặc hồi lâu mới đáp: "Vậy thì người hãy thả ta ra trước đã."

Chương 90: C90: Hẹp hòi

Tang Ca suy nghĩ hồi lâu, sau đó cảm thấy bản thân mình vừa tới nơi này không lâu, vẫn chưa quen thuộc địa thế nơi này bằng Bạch Lăng, e là phải nhờ tới hắn dẫn đường, cho nên gật đầu nói: "Cũng được."

Bạch Lăng còn chưa kịp vui mừng thì nàng lại nói tiếp: "Nhưng ta sẽ hạ một ấn ký lên người của ngươi, ngươi biết đấy, bổn quận chúa ta là một người hay lo xa, biết đâu ngươi nhân lúc ta nghỉ ngơi đi cứu Cơ Diệp thì thế nào?"

Khóe miệng Bạch Lăng giật giật, như vậy thì có khác gì bị trói chứ. Hắn điềm tĩnh đáp lời nàng: "Quận chúa yên tâm, tuy rằng ta lo lắng cho Tướng quân, nhưng những hành động tìm chết ta cũng sẽ không mạo hiểm làm."

Tang Ca liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ai mà biết được..."

Sau đó nàng xoay người, không thèm để ý tới hắn nữa. Bấy giờ nàng mới nhìn về phía khay đựng vài đĩa thức ăn, nói là thức ăn, nhưng thật ra cũng chẳng có gì, chỉ có một bát cháo loãng, một đĩa dưa muối, bữa cơm thật nghèo nàn, không hề xa hoa giống như trong Ma thành.

"Các tướng lĩnh chỉ ăn những thứ này thôi ư?" Tang Ca thảng thốt.

Nghe nàng nói như vậy, Bạch Lăng mới chú ý nãy giờ nàng đang nhìn chăm chẳm vào khay thức ăn. Không nhắc tới chuyện này thì

thôi, vừa nhắc tới Bạch Lăng đã sa sầm mặt mày, hắn cười lạnh đáp: "Lương thảo đã hết từ ba ngày trước rồi, đám người các người ở Ma thành sung sướng sao có thể hiểu được cảm giác một ngày ăn một bữa không đủ no của bọn ta chứ!"

Tuy rằng trong lời này của hắn có ý lôi cả nàng vào trong đó, nhưng Tang Ca vẫn không hề tức giận, nàng quay đầu nhíu mày hỏi: "Tại sao không xin thêm viện binh và lương thảo?"

Nói tới đây, ánh mắt Bạch Lăng nhìn nàng bỗng trở nên lạ lẫm, dường như không thể tin được việc nàng nói, hắn nhắm mắt thờ ơ nói: "Đã xin rồi."

Lời của hắn tràn đây châm chọc: "Ba ngày trước Tướng quân đã viết một bức thư xin lương thảo và viện binh rồi. Nhưng giờ đây một bóng người cũng không thấy, ngay cả chuyện Tướng quân bị Thiên tộc bắt mà Ma quân và Ma hậu cũng không quan tâm, đúng là thật khiến người ta mở rộng tầm mắt."

Câu này của Bạch Lăng, chẳng lẽ hắn vẫn chưa biết chuyện Ma quân và Ma hậu đã quy tiên ư?

"Ma quân và Ma hậu đã quy tiên rồi, hiện tại Hồng Liên là Nữ quân đời kế nhiệm, ngươi không biết sao?"

Quy tiên?

Bạch Lăng nhỏ giọng lẩm bẩm, ánh mắt tuy có xoẹt qua một chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, hắn nói: "Chuyện trong Ma thành chúng ta không muốn nhúng tay vào, nhưng chuyện ngoài Chiến trường thế này thì cho dù người đứng đầu Ma tộc là ai cũng không thể bỏ qua."

Tang Ca hơi do dự: "Có khi nào tin tức vẫn chưa tới nơi..."

Nàng còn chưa nói xong, Bạch Lăng đã ngắt lời nàng: "Quận chúa, người đang đùa ta đúng không? Tin tức được truyền đi bằng ngọc bài, chưa tới hai canh giờ đã có thể nhận được. Thêm nữa Ma tộc có cách di chuyển đặc biệt, cho dù điều binh mất một ngày thì chắc. chắn sáng ngày hôm sau bọn ta đã phải nhận được. lương thảo và viện binh rồi, nhưng hôm nay đã là ngày thứ ba rồi... Ngày thứ ba... Ha, ở Chiến trường chỉ cần chậm một giây mọi chuyện cũng đã diễn ra theo một hướng khác, nói gì tới ba ngày."

Giọng nói của Bạch Lăng nồng đậm oán hận. Nhưng Tang Ga biết, có lẽ không phải chỉ mình hắn mới có oán hận, mà hàng ngàn binh sĩ Ma tộc ngoài kia chắc chắn cũng sẽ có oán hận.

"Ta sẽ viết thêm một bức thư nữa." Tang Ca dứt khoát nói, chuyện này không thể kéo dài, nếu không bọn họ sẽ không trụ nổi.

Bạch Lăng ngây người nhìn nàng, hắn đột nhiên hiểu ra, vì sao Cơ Diệp lại thích nàng rồi...

Tới khi bức thư thứ hai của Tang Ca viết được chuyển đi, nàng mới mở trói cho Bạch Lăng, nói: "Trăng đã lên cao, khoảng thời gian này rất thích hợp để làm việc."

Bạch Lăng vẫn trầm mặc không nói, hắn dẫn đầu bước ra ngoài doanh trướng. Tang Ca nhẹ chân theo sau, hai người im lặng không một tiếng động, người trước kẻ sau rời khỏi doanh địa Ma tộc, lại men theo đường sông nhanh chóng đi tới nơi Thiên tộc đóng quân.

Quả đúng như lời Bạch Lăng nói, Cơ Diệp bị treo trước cổng doanh địa Thiên tộc. Từ xa nhìn lại chỉ thấy bóng trường bào đen tuyền lạnh lão phất phơ nhẹ nhàng trong gió. Tang Ca thầm nghi hoặc, một người như Cơ Diệp sao có thể dễ dàng bị Thiên tộc bắt được như vậy, hơn nữa, nhớ tới trước kia nàng nhìn thấy hắn gặp Phong. Liên Dực, xem ra quan hệ của bọn họ không tồi, sao Phong Liên Dực có thể để hắn bị người khác nhục nhã như vậy?

Tuy trong lòng có nghỉ vấn, nhưng nhìn bộ dạng chắc chắn kẻ đó là Cơ Diệp của Bạch Lăng, Tang Ca lại cũng không nghĩ nhiều. Dù sao quãng thời gian Bạch Lăng ở bên cạnh Cơ Diệp chắc chăn sẽ nhiều hơn nàng, ai cũng có thể nhận lầm ngoại trừ hắn.

Nàng vừa định đề khí bay lên thì Bạch Lăng đã cản lại, ánh mắt hắn sắc bén: "Quận chúa, có mai phục, không thể manh động!"

Tang Ca đẩy hản ra, bình tĩnh nói: "Ta tự có biện pháp, còn nữa, đừng gọi ta là quận chúa... Ta không phải là quận chúa nữa rồi."

Bạch Lăng ngạc nhiên, bấy giờ nàng mới nhớ tới tin tức ở Chiến trường không lưu thông, e là ngoại trừ Cơ Diệp, vẫn chưa có ai ở chiến trường biết chuyện của nàng.

Hiếm khi Tang Ca lại nhẫn nại giải thích cho người khác như vậy, nàng mỉm cười nói: "Ta giết Ma quân và Ma hậu, Hồng Liên đang hận không thể ngàn đao vạn quả ta, gọi một tiếng quận chúa vào lúc này, không phải là nực cười lắm sao?"

"Không thể nào." Sau giây phút ngạc nhiên ngắn ngủi, Bạch Lăng bỗng nhiên thản nhiên phun ra một câu.

Ngờ đâu khi Tang Ca nghe thấy câu này của hắn, nụ cười của nàng lại càng sâu hơn, nàng cười rộ lên, hồi lâu mới đáp: "Ngươi cũng không tin chuyện này đúng không?"

Bạch Lăng trầm mặc, trực giác của hắn bảo rằng chuyện này có uẩn khúc. Nhưng Tang Ca cũng không chờ hắn đáp lại, nàng nói tiếp: "Ngay cả ngươi mới gặp †a một lần cũng không tin ta sẽ làm chuyện này, thế mà không ngờ Hồng Liên ở cùng ta hơn ba trăm năm lại một mực khẳng định là do ta làm."

Có lẽ không phải là Hồng Liên không tin nàng, có lẽ là tin nhưng nó

lại càng tin những gì mắt nó nhìn thấy hơn.

Đối với câu chuyện này của Tang Ca, Bạch Lăng không biết phải nên nói gì. Cũng may Tang Ca không lâm vào bi thương quá lâu, nàng chỉ về hướng Cơ Diệp ở phương xa: "Ta sẽ thử một lần, nếu như có thể cứu được huynh ấy thì tốt, nếu không chúng ta sẽ trở về bàn bạc kỹ lại."

Bạch Lăng còn chưa kịp phản ứng lại thì nàng đã hóa thành hình Phượng hoàng bay vụt về phía xa. Hắn không còn cách nào khác, đành phải nhẫn nại đứng tại chỗ chờ nàng. truyện kiếm hiệp hay

Tang Ca bay quanh doanh địa Thần tộc một vòng, quan sát binh tướng của bọn họ xong mới bay ra ngoài cổng doanh địa, trước khi đám binh sĩ Thần tộc nhìn thấy nàng thì nàng đã huyễn hóa thành hình người, bóng dáng mờ ảo như muốn hòa vào làm một với ánh trăng.

Tang Ca đạp gió đi tới trước mặt Cơ Diệp. Cơ Diệp gục đầu qua một bên, ngưng lồ,ng ngực vẫn còn đang phập phồng. Bấy giờ nàng mới yên tâm, lại cẩn thận đi tới gần hắn thêm một chút, vẫn không thấy Thiên tộc phát giác ra mới nhẹ nhàng vươn tay sờ lên gò má của hắn.

Cơ Diệp gầy đi nhiều quá...

Nàng lật bàn tay, một ngọn lửa nhỏ lập tức bùng lên. Tang Ga rút thanh Phượng Loan ra chém đứt sợi dây đang treo Cơ Diệp, vừa đỡ hắn vào lòng đã lập tức xoay người rời đi. Trước khi đi còn không quên ném ngọn lửa trong lòng bàn tay về phía doanh địa Thiên tộc.

Tang Ca là một người có thù tất báo, dám bắt nạt người của nàng, vậy thì cũng đừng trách nàng ra tay độc ác!

Chương 91: C91: Cái bóng của liên trì

Bạch Lăng chỉ nhìn thấy sau khi Tang Ca đỡ Cơ Diệp. rời đi không lâu, doanh địa của Thần tộc bỗng nhiên bùng cháy rực sáng, ngọn lửa cao hơn năm thước, chiếu rọi khắp một vùng trời.

Trong ánh lửa bập bùng, Tang Ca nửa ôm nửa đỡ Cơ Diệp đi về phía hắn. Hai người không kịp nói với nhau câu nào đã nhanh chóng xoay người chạy như bay, bởi vì phía sau lưng bọn họ vang lên tiếng gió rất sắc lẹm.

Có người đang đuổi theo!

Tiếng gió càng ngày càng gần, Bạch Lăng dứt khoát đứng im nói: "Quận chúa đưa Tướng quân đi trước, ta sẽ ở lại cản đường."

Tang Ca không có nửa phần do dự, nàng gật đầu một cái: "Bảo trọng!" Sau đó thi tiễn thuật Phong truyền nhanh chóng rời đi.

Nhưng dường như người kia cố ý nhắm tới nàng, nhìn thấy Bạch Lăng mà làm như không thấy, nhanh chóng đuổi theo về phía Tang Ca. Tốc độ của người nọ quá nhanh, Bạch Lăng chỉ kịp nhìn thấy một tàn ảnh màu trắng nhạt xoẹt qua mặt mình, hắn rút kiếm toan đuổi theo thì lúc này bỗng dưng tàn ảnh kia dừng lại một giây, vung tay áo ném thứ gì đó về phía hắn. Bạch Lăng cảnh giác nâng kiếm lên đỡ, nhưng chỉ chạm phải một con rối nhỏ. Con rối chạm vào mũi kiếm của hắn lập tức. đứt lìa, nhưng sau khi con rối đứt ra làm hai, lại bỗng biến ảo thành hai con rối, quanh quẩn bên chân hắn, ngăn cản không cho hắn rời đi.

Vê phần Tang Ca, Phong truyền chưa được bao xa, nàng đã nghe thấy tiếng gió rất gần. Sau đó tiếng gió bắt đầu quanh quẩn xung quanh thân thể Tang Ca. Nàng dừng bước, rút kiếm ra cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng nề hà trời tối, cho nên cũng chẳng nhìn thấy thứ gì.

Không gian xung quanh tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió cũng không còn nghe thấy nữa. Đột nhiên một bóng đen thình lình xuất hiện trước mặt nàng, kẻ đó đánh một chưởng về phía trái tim của Tang Ca, tốc độ cực nhanh, linh khí xung quanh cũng dao động theo chưởng lực đó.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, tốc độ ra chưởng của kẻ kia lại quá nhanh, Tang Ca chỉ đành trơ mắt hứng chịu một chưởng đó. Nhưng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, người vốn nên ngất xỉu sau lưng nàng - Cơ Diệp bỗng xoay người đứng chắn trước mặt nàng, vừa lúc ngăn chặn một chưởng của kẻ kia.

Tang Ca chỉ nghe thấy một tiếng rắc vang lên, lô.ng ngực bỗng nhiên ẩm ướt, nàng ngơ ngác đưa tay lên sờ thử, không phải máu của nàng...

Tang Ca cúi đầu nhìn, nơi lồ.ng ngực của Cơ Diệp bị hỗng một chỗ rất lớn, chính ngay vị trí trái tim. Máu trên người nàng chính là từ vết thương của hắn bắn lên.

Đầu óc nàng bỗng trống rỗng, nàng thì thào như. đang nói cho hắn nghe, lại như là nói cho mình nghe: "Tại sao không tránh... Tại sao lại không tránh!"

Cơ Diệp há miệng khó khăn hít thở, hắn run rẩy nâng tay lên xoa xoa mặt nàng, vẫn dịu dàng nói: "Nha đầu ngốc, nàng là thê tử của ta, để cho thê tử của mình bị ức hiếp ngay trước mắt mình, vậy thì cái danh Chiến thần này... Ta..."

Hắn nói còn chưa hết câu, đã phun ra một ngụm máu. Cơ Diệp há miệng vài lần muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không nói được nữa. Hắn đổ gục xuống người nàng, th.ở dốc liên hồi.

Trái tim Tang Ca như có ai bóp nghẹt lại, giây phút Cơ Diệp đổ gục xuống, nàng chỉ hận tại sao bản thân mình quá yếu đuối, hết lần này tới lần khác phải để người khác hy sinh để bảo vệ mình. Xưa kia đã vậy, hiện tại cũng vậy.

Trong lòng nàng như có thứ gì đó đang điên cuồng phá đất chui ra, nàng nghiêm mặt, nhẹ nhàng đặt Cơ Diệp ngồi dựa vào gốc cây, nhìn thấy Cơ Diệp vẫn còn muốn nói gì đó, nàng chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên ra hiệu hắn im lặng: "Ta biết huynh muốn nói gì, đừng nói gì cả. Những lời đó sau này còn rất nhiều thời gian để nói, hiện tại huynh bị thương rất nặng, hãy ngồi ở đây điều tức trước."

Cơ Diệp nghe thấy những lời này, hắn muốn nở nụ cười, nhưng ngay cả sức lực đó cũng không có. Cho nên đành lắc đầu, nàng không hiểu, có những lời nếu hắn không nói, thì sẽ không còn cơ hội để nói ra nữa...

Nhưng Tang Ca đã đứng dậy xoay người đứng chắn trước mặt hắn, nàng nhẹ nhàng rút thanh Phượng Loan ra, tay còn lại bấm niệm Thanh Tâm quyết, hồn thức như được gột rửa, đôi mắt nàng mở ra một lần nữa, lần này nàng nhìn thấy rõ hai bóng người đứng đối diện mình không xa.

Hai người mà nàng quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn: Phong Liên Dực và Hồng Liên.

Một bàn tay của Hồng Liên còn dính máu, không cần đoán cũng biết một chưởng ban nãy đánh về phía nàng là của Hồng Liên. Nàng ta lạnh lùng nhìn hai người nói: "Đáng tiếc, một tên ngu xuẩn, phí công sức của bổn quân."

Lời này đương nhiên là hướng về phía Cơ Diệp, nhưng hiện tại chẳng ai thèm để ý tới nàng ta. So với Hồng Liên, Tang Ca càng lo lắng Phong Liên Dực hơn.

Phong Liên Dực vẫn mặc bộ y phục trắng tỉnh kia, góc y phục đung đưa trong gió, vẻ đẹp băng lãnh của hắn không khác gì trích tiên hạ phàm.

Ánh mắt hắn nhìn Tang Ca không khác gì nhìn một con kiến đang bò dưới chân mình, quả thật Tang Ca không đáng để hắn đặt vào mắt. Luận về thực lực hay xuất thân, nàng cũng chỉ là đáng là hạng tiểu bối của hắn. Giờ đây sự chú ý của Phong thần chủ lại đặt lên người bị nàng che chăn phía sau - Cơ Diệp.

Hắn lắc đầu nói: Đáng tiếc một thân huyết mạch này của ngươi. Nếu Liên Trì mà biết chuyện cái bóng của hắn tự mình hủy đi thân thể này hẳn sẽ phải rất tức giận..."

Tang Ga còn chưa đáp lại, thì lúc này Cơ Diệp lại bỗng lên tiếng ngắt lời hắn: "Không nhọc lòng ngươi quan tâm."

Phong Liên Dực không phải là kẻ nhiều chuyện, sau khi bị Cơ Diệp ngắt lời, hắn cũng không nhắc lại chuyện ban nấy nữa, nhưng Tang Ca vẫn còn nhớ rõ hắn nói cái bóng, rốt cuộc là thứ gì?

Nàng quay đầu nhìn Cơ Diệp: "Cơ Diệp, lời hắn ta nói là có ý gì?"

Cơ Diệp rũ mắt không nhìn nàng, miệng vết thương đã ngừng chảy máu, nhưng hơi thở của hắn vẫn không ổn định, hắn khó nhọc đáp lời nàng: "Khi nào trở về ta sẽ nói cho nàng hết tất cả mọi chuyện."

Nghe vậy, Hồng Liên đứng bên cạnh Phong Liên Dực. bỗng nhiên bật cười, nàng ta nói: "Chỉ e là ngươi không còn cơ hội đó nữa Nàng ta đưa tay lên, trong tay nàng ta bỗng nhiên xuất hiện thêm một con rối gỗ, nàng ta độc ác nói: "Muốn nói, vậy thì các ngươi hãy nói

với nhau trên đường đến Hoàng Tuyền đi!"

Dứt lời, nàng ta vung tay về phía hai người, tức thì một đám rối gỗ bỗng nhiên xuất hiện lao về phía hai người. Nhìn trận thế này của nàng ta, lòng Tang Ca lạnh thật lạnh, nàng nghiêm mặt nói: "Hồng Liên, ngươi đại khai sát giới ư?"

Cách làm rối gỗ không ai rõ hơn nàng, đó chính là giết người, không ngừng giết người, cách thức giết càng tàn độc, oán khí càng lớn thì chiêu thức lại càng mạnh.

Nhưng chuyện gì có nhân, cũng sẽ phải có quả, muốn dùng cách này tu luyện, sau này thiên kiếp hứng chịu nhất định có thể sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán.

Hồng Liên cũng không dừng động tác lại, nàng ta bật cười khanh khách, tiếng cười yêu dị này truyền đi khắp khu rừng, nghe có vẻ hơi rợn tóc gáy: "Đám Ma tộc ngu xuẩn kia, giết thì thế nào chứ?"

Còn chưa đợt Tang Ca đáp lại, nàng ta đã vung tay thêm lần nữa, lại có tiếp một đám con rối lao về phía hai người. Tang Ca bấm tay niệm pháp quyết, một màn lửa bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản đám con rối đang lao tới.

Khi nhìn thấy ngọn lửa đột nhiên bùng lên này, ánh mắt Hồng Liên sáng rực còn hơn cả ánh lửa, nàng ta liếm môi nói: "Đợi tới khi ngươi chết rồi, lực lượng của Phượng Đồ Đảng cũng sẽ là của ta"

Chương 92: C92: Cái chết của cơ diệp

Khi Bạch Lăng đuổi tới, hắn chỉ kịp nhìn thấy một luồng ánh sáng vọt lên. Tới gần hơn chút nữa mới phát hiện ra là Tang Ca đang bị trói bằng một sợi dây mảnh đỏ thẫm.

Thân thể của nàng lơ lửng trên không trung, tuy đôi mắt vẫn mở nhưng đã dần không còn tiêu cự. Bốn sợi dây mảnh kia trói chặt cổ tay cổ chân của Tang Ca, sợi dây siết chặt vào da thịt tạo thành vết cắt sâu, máu từ thân thể nàng chảy ra bao nhiêu đều bị sợi dây đỏ đó hấp thụ hết.

Bốn đầu sợi dây xuất phát từ bốn đầu ngón tay của Hồng Liên, gương mặt nàng ta lúc đỏ lúc trắng, gương mặt nàng ta càng đỏ thì ấn ký hình ngọn lửa nơi mi tâm Tang Ca càng sáng.

Phong Liên Dực đứng bên cạnh Hồng Liên nâng tay lên về phía Tang Ca, nàng chỉ cảm thấy một lực hút cực lớn hút nguyên thần của nàng ra khỏi thân thể. Tang Ca không chống lại được lực hút đó, rốt cuộc nguyên thần của nàng cũng bị lôi ra khỏi thân thể.

Thân thể của Tang Ca vốn là phượng hoàng, tuy nguyên thần đã rời khỏi thân thể nhưng nhất thời thân thể vẫn chưa mất đi sinh khí. Hồng Liên thấy thế càng nở nụ cười đắc thắng, tăng nhanh tốc độ trong tay.

Người ngoài không hiểu nàng ta muốn làm gì, nhưng Tang Ca biết, nàng ta đang tinh luyện thân thể của nàng thành con rối. Con rối thì cần gì phải có linh hồn, chỉ cần nghe lời nàng ta là được. Mà quả thật Hồng Liên cũng đặt rất nhiều hi vọng vào con rối mà nàng ta

đang tỉnh luyện, nghĩ tới nó sẽ con rối hoàn hảo nhất của mình, Hồng Liên không nhịn được cảm thấy hưng phấn.

Nguyên thần của Tang Ca bị ép rời khỏi thân thể đang sống, chính vì thế tự nhiên sinh ra sự chống cự đối với lực lượng kia, mà lực lượng này nhất thời khiến Phong Liên Dực không xuống tay tiếp được.

Bạch Lăng không biết bản thân đã đi tới bên cạnh Cơ Diệp từ lúc nào, cũng không biết bản thân đã nói gì với Cơ Diệp, hắn chỉ nghe thấy giọng nói của Cơ Diệp vang lên: "Có một thê tử như vậy, quả thật không uổng kiếp này của Cơ mỗ."

"Chỉ có điều... Cơ mỗ không có phúc được hưởng Cơ Diệp thấp giọng than thở, ánh mắt nhìn Tang Ca từ dịu dàng biến thành thản nhiên.

"Sau khi ta chết, hãy đưa nàng ấy tới Quỷ giới, có người ở đó sẽ bảo vệ nàng ấy."

Cơ Diệp hoàn toàn không ý thức được hiểm cảnh của mình, vẫn bình tĩnh hạ đạt mệnh lệnh cho Bạch Lăng.

"Tướng quân..."

Bạch Lăng giật mình quay đầu qua nhìn hắn, bấy giờ hắn ta mới phát hiện vết thương trước ngực của Cơ Diệp, thân thể của Cơ Diệp cũng lạnh ngắt. Thật ra một chưởng ban nãy của Hồng Liên quá tàn độc đã đánh nát trái tim hắn, đã giế,t chết hắn rồi. Ý thức của Cơ Diệp vẫn còn thanh tỉnh chỉ là nhờ chút lực lượng còn sót lại mà thôi.

Cơ Diệp rũ mắt, bấm niệm pháp quyết. Bàn tay đang đưa ra của Bạch Lăng lại châm chậm thu về, ý của Tướng quân đã quyết, có cản cũng vô dụng mà thôi...

Bạch Lăng đứng lùi lại vài bước, trơ mắt nhìn nguyên thần của Cơ Diệp bay ra khỏi thân thể, vọt về phía nguyên thần của Tang Ca, sau đó lại đẩy nguyên thần Tang Ca trở về phía sau, tự mình đối chọi với lực lượng của Phong Liên Dực.

Tang Ca chỉ kịp nghe thấy Cơ Diệp khế quát bên tai nàng một câu: "Đi!"

Nguyên thần không còn bị trói buộc lơ lững giữa không trung đang dần trôi nổi về phía thân thể. Phong Liên Dực nâng mí mắt, mặt không đổi sắc nói với Cơ Diệp đối diện mình: "Muốn đổi mạng cho nàng ta? Cũng được, nguyên thần của Tang Ca hay cái bóng của Liên Trì đều như nhau."

Tuy rằng nguyên thần đau đớn như bị xé nát, nhưng giờ phút này Cơ Diệp lại mỉm cười, nụ cười rất quái dị, khiến ngay cả một người như Phong Liên Dực cũng không nhịn được sinh lòng cảnh giác.

Cơ Diệp bỏ qua đau đớn tới từ nguyên thần, cười cười nói với Phong Liên Dực: "Ai nói với ngươi ta muốn đổi mạng cho nàng?"

Dưới đôi mắt đây thâm ý của Cơ Diệp, Phong Liên Dực như nghĩ ra cái gì, gương mặt hắn biến sắc, nhanh chóng thu tay về chớp mắt đã lùi ra xa vài dặm.

Cùng lúc đó Cơ Diệp quát lên một tiếng: "Bạo!"

Bùm một tiếng vang lên, một luồng ánh sáng đỏ hiện lên chiếu rọi lên gương mặt mỗi người. Một trời mưa máu. Cơ Diệp tự biết bản thân không thể thoát được, cho nên tự bạo nguyên thần của mình. Nguyên thần là căn cơ của mỗi người, tự bạo nguyên thần khác. gì tự mình diệt đường sống của mình.

Nhưng vì Tang Ca, hắn vẫn làm vậy. Hắn tồn tại là vì nàng, chết đi

cũng vì nàng. Có thể nói đời này của Cơ Diệp, Tang Ca là tất cả.

Có một điều Cơ Diệp vẫn luôn dấu nàng, đó chính là hắn không phải là một người hoàn chỉnh, hắn chỉ là một cái bóng, cũng là tâm ma của Liên Trì. Vài nghìn năm trước khi Phượng tộc diễn ra kỳ niết bàn, Liên Trì đã sinh ra tâm ma, tâm ma của Liên Trì chính là Tang Ca. Liên Trì cũng đã tách tâm ma ra thành công, nhưng lại không xử lý tốt nó, để nó trôi nổi tới chiến trường Thiên Ma, hút oán khí dần trở lớn mạnh, tự sinh ra ý thức của bản thân.

Chẳng ai nghĩ tới, một tâm ma nhỏ bé kia lại có ngày trở thành chiến thần Ma tộc vang danh - Cơ Diệp, chính hắn cũng không ngờ bản thân còn được gặp lại Tang Ca, hơn thế nữa còn có thể thành thân với nàng. Nhưng thiên đạo thật sự rất vô tình, thời gian hắn gặp được nàng quá ngắn, ngắn tới mức hắn còn chưa kịp nói xong lời mở đầu đã phải đặt dấu chấm hết.

Có lẽ Cơ Diệp chính là Liên Trì, nhưng cũng có lẽ là không phải... Dù sao, hiện tại chuyện đó đã không còn quan trọng nữa rồi. Trong luông ánh sáng đỏ kia, Tang Ca mơ hồ nhìn thấy nụ cười ấm áp như nắng xuân của Cơ Diệp, nhìn thấy những cử chỉ dịu dàng của hắn với mình. Cuối cùng tất cả đều tan biến vào hư không...

Cơ Diệp tự bạo nguyên thần có mục đích, cho nên hắn cố gắng không làm tổn thương tới thân thể của Tang Ca, những người khác hắn không quan tâm. Phong Liên Dực tránh ra xa vài dặm cũng không may thoát khỏi chấn động của vụ tự bạo cho nên bị tổn thương tới mức phun ra vài ngụm máu.

Với tu vi của Phong Liên Dực còn như vậy, Hồng Liên đứng bên cạnh hắn ta sao có thể thoát được vận mệnh cái chết đây?

Tới lúc nàng ta phát hiện Cơ Diệp muốn bạo nguyên thần thì đã quá muộn, cho nên không kịp tránh, đành phải cắn răng hứng chịu. Suy cho cùng Hồng Liên vẫn còn quá nhỏ, không hiểu được sự nguy

hiểm của việc bạo nguyên thần, lực lượng đó có thể khiến thân thể nàng ta tan thành bụi phấn ngay lập tức.

Sau khi luồng ánh sáng đỏ tan biến, trên gương mặt còn đẩy sự hoảng sợ của Hồng Liên bỗng hóa thành bụi phấn, lớp thịt trên người hóa thành bụi bay tán loạn khắp. nơi, lộ ra bộ xương trắng hếu.

Trước khi nguyên thần của nàng ta thoát ra khỏi bộ xương kia thì Tang Ca đã bay tới, đôi mắt nàng đỏ ngầu, lời nói ra lại khiến người ta rét lạnh tận xương, nàng nói:

"Không phải ngươi muốn có lực lượng Phượng Đồ đằng lắm sao? Ta cho ngươi."

Hồng Liên chỉ nhìn thấy Tang Ca nâng ngón tay lên, trên đầu ngón tay nàng xuất hiện một viên hồng cầu nhỏ xíu vấn vít không rời, Tang Ca dung nhập viên hồng cầu vào trong bộ xương của Hồng Liên, tạo thành lớp màng mỏng ngăn cản nguyên thần của Hồng Liên rời khỏi thân thể rỗng nát này.

Hồng Liên bỗng cảm thấy thân thể tràn đầy lực lượng, nàng ta còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy cả người đau rát nóng bỏng. Là hồng cầu kia đang không ngừng thiêu đốt nguyên thần nàng ta!

Tang Ca bật cười nhìn bộ xương khô lăn lộn trên mặt đất, nói: "Hồng Liên, xưa nay ta chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với ngươi. Vậy mà ngươi năm lần bảy lượt đẩy ta vào chỗ chết. Ngươi tưởng rằng ta giết phụ mẫu ngươi, ngươi muốn báo thù cũng có thể hiểu, nhưng âm mưu đoạt lấy Phượng Đồ đăng lại chứng tỏ lòng tham không đáy của ngươi. Nay Phượng Đồ đẳng đang trong thân thể của ngươi, Phượng Đồ đẳng sẽ không để ngươi chết, nhưng sẽ không ngừng thiêu đốt nguyên thần của ngươi từng chút một. Những việc ngươi làm, hãy từ từ mà trả giá cho nó đi!"

Chương 93: C93: Cuộc đời của diễm linh cơ

Hồng Liên vô cùng hoảng sợ, nàng ta ra sức ép nguyên thần của mình rời khỏi khối thân thể đã mục nát này nhưng đều vô dụng. Nàng ta muốn mở miệng kêu cứu nhưng lại không thể nói thành lời, hai xương hàm va chạm vào nhau kêu lên cáp cáp chói tai.

Lúc này nguyên thần Tang Ca đã trở lại với thân thể, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy ấn ký hình ngọn lửa nơi mi tâm nàng đang dần tan biến. Ấn ký đó tượng trưng cho Phượng Đồ đẳng, nay Phượng Đồ đăng đã bị nàng lấy ra ngoài thân thể, đương nhiên ấn ký ấy cũng không còn nữa.

Người đứng quan sát mọi chuyện xảy ra ở một bên - Bạch Lăng bấy giờ bỗng xuất hiện dìu Tang Ca đứng dậy, cũng không kịp suy nghĩ đã đỡ nàng lên kiếm phi hành rời đi.

Phong Liên Dực đứng phía xa không biết nghĩ gì, thế mà lại không đuổi theo hai người bọn họ. Hắn nâng tay xoa đi vết máu nơi khóe miệng, sau đó lạnh nhạt xoay người rời đi.

Nơi vừa xảy ra ác chiến bỗng chốc chẳng còn bóng người, chỉ còn lại mình thân xác trống rỗng của Cơ Diệp. và bộ xương khô Hồng Liên đang đau đớn lăn lộn dưới mặt đất.

Đau đớn bắt đầu khiến thần trí của Hồng Liên trở nên mơ hồ, nàng ta chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là giế/t chết Tang Ca, bắt Tang Ca phải trải qua đau đớn gấp trăm ngàn lần mới có thể thỏa nỗi hận này!

Cũng chính vì không có ai ở đây, cho nên không ai chú ý tới thân xác của Cơ Diệp bỗng hóa thành hàng ngàn con hồ điệp, hồ điệp màu trắng trong suốt hòa lẫn vào trong bóng đêm bay từng đàn từng đàn về phía Quỷ giới.

Ở Quỷ giới, Liên Trì đang bế quan tu luyện trong động thì bị tiếng gió đánh thức, hắn mở mắt ra nhìn chỉ nhìn thấy từng đàn hồ điệp đang bay tới, hồ điệp xuyên qua cửa đá dày vây quanh thân thể Liên Trì. Hắn đưa tay lên chạm thử vào một con, tức thì hồ điệp đó tan biến, hóa thành một tia lực lượng dung nhập vào thân thể hắn.

Có một con mở đầu, hàng ngàn hồ điệp kia không ngừng không ngừng dung nhập vào thân thể Liên Trì. Tới khi con hồ điệp cuối cùng biến mất, Liên Trì cũng đã hộc máu ba lần. Những ký ức biến mất, mơ hồ trước kia giờ phút này bỗng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Nhìn từng mảnh ký ức kia trôi nổi trước mặt mình, Liên Trì chống tay lên cửa đá, nở nụ cười thê lương.

Hóa ra duyên phận cũng là một thứ rất kỳ diệu, có lẽ Diêu Phù Tang nói đúng, vô duyên ắt không thể cưỡng cầu...

Diễm Linh Cơ đang ngủ say bỗng nhiên cảm thấy thân thể mình bay lơ lững. Nàng ta mở mắt ra mới phát hiện không phải mình nằm mơ mà thật sự bản thân nàng †a đang phiêu đãng trên không trung.

Nơi này âm u không chút sinh khí nào, trong lòng Diễm Linh Cơ sinh hoảng sợ, vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh. Khi nhìn thấy Liên Trì im lặng đứng trước mặt mình, nàng ta không khỏi vui mừng reo lên: "Liên Trì!"

Vừa nói, nàng ta vừa đứng dậy muốn đi tới chỗ hản, nhưng lại phát hiện ra bản thân mình không thể động. Còn Liên Trì đứng đối diện nàng ta vẫn thờ ơ.

Lòng Diễm Linh Cơ lạnh lẽo, nàng ta nói: "Liên Trì, ngươi làm gì thế này?"

Liên Trì cũng không thèm xoay lưng lại, nhưng Diễm Linh Cơ vẫn nghe thấy giọng nói của hắn vang lên đều đều, hắn nói: "Bổn tọa đã từng nói, bổn tọa ghét nhất những kẻ tự chủ trương cho mình là đúng không phải sao?"

"Vậy... Vậy thì thế nào?" Vừa nghe thấy lời này, Liên Trì đột nhiên xoay người mỉm cười, thản nhiên nói: "Mà ngươi... Năm lần bảy lượt tự chủ trương cho mình là đúng!"

Diễm Linh Cơ há miệng: "Ta..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Liên Trì cắt ngang: "Bổn tọa đã cảnh cáo ngươi, không được phép đụng tới Tang Ca. Mà ngươi thì thế nào? Không chỉ lừa nàng tới vực Ma uyên, còn ra tay tàn độc đẩy nàng xuống miệng vực.

Tiếp đó lại xóa ký ức của bổn tọa, ngăn không cho bổn tọa tìm nàng..."

Thân thể Diễm Linh Cơ khẽ run rẩy: "Ngươi lấy lại ký ức rồi!"

Tuy đây là câu hỏi những ngữ khí lại hoàn toàn khẳng định.

Nhưng Liên Trì không trả lời câu này của nàng ta mà lại nói một câu chẳng liên quan: "Ngươi có cảm thấy nơi này rất quen mắt không?"

Nghe hắn nói như thế, Diễm Linh Cơ đưa mắt nhìn xung quanh, bây giờ nàng ta mới phát hiện bản thân mình đang đứng trên miệng vực Ma uyên, phía sau lưng Liên Trì chính là vực Ma uyên sâu thăm thẳm.

Gương mặt Diễm Linh Cơ trầm xuống, tuy rằng trong lòng hoảng sợ, nhưng nàng ta vẫn bình tĩnh hỏi hắn: "Ngươi muốn giết ta sao?"

Liên Trì chậm rãi bước về phía nàng ta, đưa tay lên đã có thể dễ dàng túm chặt lấy cái cổ mảnh khảnh kia. Hắn dùng sức nửa lôi nửa kéo Diễm Linh Cơ đi về phía miệng vực, đoạn nói: "Giết ngươi chỉ làm bẩn tay bổn tọa... Những việc mà ngày hôm đó Tang Ca phải trải qua, hôm nay bổn tọa muốn ngươi nếm thử!"

Quá trình nếm thử đó, cả đời này Diễm Linh Cơ cũng không muốn nhớ lại. Đứng trước Liên Trì, chút lực lượng nhỏ bé của nàng ta còn chưa khiến hắn đặt vào mặt, cho nên nàng ta chỉ có thể cắn răng đối mặt với lửa giận của hắn.

Mãi tới tận khi thân thể rơi xuống vực sâu Ma uyên, Diễm Linh Cơ mới nhận ra, hóa ra tuyệt vọng chính là cảm giác này. Cảm giác thân thể không phải là của mình, cảm giác chờ đợi cái chết ập tới, cảm giác khi biết rằng bản thân sẽ mãi mãi tan biến...

Diễm Linh Cơ chỉ là một quyển Phượng Đồ đẳng, nàng ta không có nguyên thần, không có kiếp sau, nếu như ý thức tan biến sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Mà ý thức của nàng ta đang dần tán loạn khắp nơi, nàng ta sẽ phải chết ư?

Diễm Linh Cơ không phải Tang Ca, không phải phượng hoàng, nàng ta không có cách nào khiến bản thân sống lại được, nhưng nàng ta không muốn chết, nàng ta còn muốn sống!

Nếu như có người cứu... Thật tốt!

Cảm giác thân thể sắp chạm tới đáy vực, Diễm Linh Cơ nhắm mắt chờ đợi cơn đau ập đến, thế nhưng thứ chờ được không phải là cảm giác đau đớn mà là cảm giác ấm áp vững chãi.

Nàng ta hé mắt ra nhìn, hóa ra thật sự có người đã cứu nàng ta, mà một nam nhân có dung mạo vô cùng thanh tú mà nàng ta từng gặp một lần, Vô Tâm.

"Tiểu hòa thượng, ngươi tới cứu ta sao?" Diễm Linh Cơ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thính lực của Vô Tâm vẫn luôn rất tốt, hắn ừ một tiếng xem như đáp lại, xong lại cảm thấy trả lời như vậy có hơi mờ ám, cho nên lại nói thêm: "... Nữ thí chủ, lân này theo bần tăng về Phạm Âm cốc để tịnh hóa oán khí đi thôi."

Nghe tới đây, Diễm Linh Cơ bỗng cười rộ lên, nụ cười xinh đẹp kiều diễm khiến lòng người ngây ngất, nàng ta yêu kiều nói: "Vê Phạm Âm cốc rồi, ngươi sẽ cứu ta chứ?"

Bước chân của Vô Tâm vẫn rất vững vàng, hắn đáp: "ừ"

"Ngươi sẽ cứu ta thật chứ?" Diễm Linh Cơ vẫn rất lo lắng cho tính mạng của mình.

"Ừ," Vô Tâm vẫn chỉ đáp lại một chữ. Nhưng một chữ này cũng đủ để trấn an ý thức đang bay tán loạn của Diễm Linh Cơ, nàng ta mỉm cười xinh đẹp dụi dụi đầu vào lồ.ng ngực Vô Tâm như có ý làm nũng: "Vậy được, vậy thì ta đồng ý. Nhưng ngươi không được nuốt lời đâu, ngươi nhất định phải cứu người tai"

Lòng Vô Tâm nao nao, hắn bỗng nhiên hoảng sợ, nghỉ ngờ quyết định của mình là đúng hay sai.

Tiếng chuông bạc leng keng treo như cổ chân Diễm Linh Cơ cùng bóng người cao lớn vững chãi của Vô Tâm dần dần biến mất sau tầng tầng lớp lớp ma khí ở đáy vực Ma uyên.

Cuộc đời của Cơ Diệp đã kết thúc, nhưng cuộc đời của Diễm Linh Cơ giờ phút này mới chính thức bắt đầu...

Chương 94: C94: Gọi ta là cửu ca

Gọi ta là Cửu Ca

Câu chuyện về quận chúa Tang Ca bỗng chốc trở thành điều cấm kị ở cả trong hai giới Thiên Ma, ngay cả những kẻ tham gia vào cuộc chiến năm đó cũng đã biến mất không chút tung tích, sau này trận đại chiến cuối cùng, Hồng Liên trở về Ma tộc ngay lập tức liệt tên Tang Ca vào điều cấm, không cho phép kẻ khác nhắc tới trước mặt mình nửa lời.

Mà bao nỗ lực của Phong Liên Dực ngăn cản sự sụp đổ của Thần giới cũng không thể áp chế được lửa giận, sự phân nộ của Liên Trì. Một kiếm tung hoành nam thiên môn, quét sạch Tam giới. Thiên tộc cuối cùng cũng không thoát được khỏi vận mệnh sụp đổ.

Sau khi Thiên tộc sụp đổ, hoàn toàn biến mất, Phong Liên Dực và Huyết Vũ cũng đồng thời không còn tung tích.

Liên Trì lật tung cả lục giới để tìm bọn họ nhưng đều vô vọng, tìm tới mức ngay cả Diêu Phù Tang cũng không đành nhìn hắn tiếp tục phát điên như vậy nữa, nàng cảm thấy trong chuyện này bản thân mình cũng có một phần lỗi, cho nên quyết định dùng ba kiếp tình duyên của mình, để tạo thành một kiếp cho Liên Trì và Tang Ca ở bền nhau.

Chuyện tạo ra một kiếp tình duyên vốn không hề dễ dàng, tới khi một kiếp sắp được hoàn thành thì cũng đã là ngày thứ tám mươi chín sau khi Tang Ca tan biến, cũng là sau khi Thiên tộc và Ma tộc sụp đổ.

Bọn họ dừng chân ở Mê Vụ Lâm Sâm, bầu trời ảm đạm não nề. Diêu Phù Tang bước ra khỏi hang đá, gương mặt vốn xinh đẹp giờ đầy mỏi mệt, trên tay nàng còn cầm một bình ngọc nhỏ màu trắng đục. Phù Tang lắc lắc đầu, đứng dậy đi tìm Liên Trì.

Mà nàng cũng chẳng phải mất công đi tìm Liên Trì lâu, bởi vì hai hôm nay hắn chỉ đến một nơi, hồ Ngọc Lộ.

Hồ Ngọc Lộ là một nơi nằm sâu trong Mê Vụ Lâm Sâm, nguy hiểm trùng trùng, nhưng lại là một nơi rất đẹp, nước hồ lúc nào cũng là một màu xanh lục bích long lanh. Chưa kể xung quanh hồ là các loại hoa đủ màu sắc như tô điểm thêm cho cảnh sắc nơi này.

Phù Tang từng nghe Liên Trì nhắc tới hồ này, hắn nói rằng trước kia đã hứa với Tang Ca sẽ dẫn nàng tới chỗ này chơi. Hiện tại không còn ai có thể ngăn cản được bọn họ nữa, đã đến lúc hắn phải thực hiện lời hứa của mình rồi.

Quả nhiên, khi tới gần hồ Ngọc Lộ đã nhìn thấy Liên Trì đã ngồi sẵn ở đó từ lâu, mái tóc bạc rũ xuống che khuất gương mặt của hắn, Phù Tang còn nhìn thấy trên trường bào đen tuyền của hắn còn đọng sương sớm, Liên Trì đang vuốt ve thanh Phượng Loan của Tang Ca, chuôi Phượng Loan vốn màu đỏ thắm giờ đây lại ảm đạm nhợt nhạt. Thanh kiếm nằm im lìm trong tay hắn không có chút phản ứng nào, giống như chỉ là thanh kiếm bình thường.

Diêu Phù Tang bước tới gần, chẳng nói chẳng rằng giơ bình ngọc ra trước mắt của Liên Trì. Ban đầu Liên Trì không mấy để tâm, nhưng sau khi nhìn thấy thứ trong †ay nàng là gì mới ngẩng đầu lên nhìn, khàn giọng hỏi: "Thật ư?"

Diêu Phù Tang nhét bình ngọc vào tay hắn, thở dài nói: "Tuy rằng khả năng rất nhỏ, nhưng có lẽ sẽ hữu dụng. Ngươi tới Quỷ giới, tha thứ này vào Vãng Sinh trì, có lẽ vài năm sau, cũng có lẽ là vài ngàn

năm, hoặc lâu hơn nữa... Chung quy cũng sẽ có ngày nàng ấy sẽ sống lại.

Liên Trì nhìn ngắm bình ngọc hồi lâu, sau đó mới cẩn thận nhét nó vào ống tay áo. Bấy giờ hắn mới đứng dậy rời đi. Diêu Phù Tang nhìn theo bóng lưng Liên Trì, bỗng hét lớn: "Liên Trì, ta đi đây, không hẹn gặp lại!"

Nàng nhìn thấy rõ ràng bóng lưng Liên Trì khẽ cứng lại, nhưng rất nhanh sau đó hắn lại tiếp tục bước đi. Diêu Phù Tang nhìn lên trời, bỗng nhiên thông suốt ý của Thiên đạo. Có lẽ sự cố gắng của Liên Trì cuối cùng cũng khiến Thiên đạo cảm động, quyết định cho hai người bọn họ một lối thoát.

"Vậy còn ta thì thế nào? Bây giờ ta nên theo ai đây?"

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên âm thanh, Diêu Phù Tang giật mình ngó nghiêng xung quanh: "Kẻ nào!"

Âm thanh đó có vài phần ủ rũ: "Nhìn xuống dưới chân ngươi đi, ngươi sắp đạp phải ta rồi."

Diêu Phù Tang cúi đầu nhìn, thì phát hiện dưới chân mình là một người giấy nhỏ xíu. Là người giấy chứa đựng sức mạnh của Thiên địa mà chính nàng đã tạo ra. Phù Tang không có tâm tình đùa với nó, nàng hừ lạnh một tiếng: "Liên Trì đặt tên cho ngươi, cũng xem như có công sinh thành, không đi theo hắn thì đi theo ai."

Người giấy bay vọt lên không trung, uốn éo thân thể vài lần chán ghét nói: "Ta ghét nhất là hắn! Cướp lực. lượng của ta thì thôi đi, lại còn bắt ta phải đi theo hắn!"

Người giấy tên là Tử Trúc, cũng chính là Ý Chí Thiên Địa nguyên bản nằm trong thân thể con Bạch Xà của Huyết Vũ, vài chục ngày trước, trong lúc đám người hội ngộ tại chiến trường Thiên Ma, nó nhìn thấy

lực lượng ở trên người giấy, cho nên lén lút chui vào trong.

Nào mà ngờ bị nhốt luôn trong thân thể người giấy này. Chuyện này vẫn khiến nó tức giận không thôi, nhưng Phù Tang không thèm đặt cơn tức của nó vào. mắt, nàng nói: "Ngươi chỉ là một người giấy, ai mà thèm để ý tới tâm tình của ngươi. Nhưng ta cảnh báo ngươi, Liên Trì không phải là một người rộng lượng, dù sao tiền căn gây ra chuyện này cũng là từ ngươi, nếu không phải tại ngươi sao Phượng tộc có thể diệt tộc chứ. Tốt nhất ngươi nên đề phòng hắn một chút, bây giờ hắn mà muốn giết ngươi thì không khác gì muốn giết một con kiến."

Thân thể Tử Trúc hơi run rẩy, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng.

"Ta đi đây, ngươi cũng đi đi."

Diêu Phù Tang phất tay, xoay người đi thẳng.

Tử Trúc vội vàng bay theo sau: "Từ từ ta còn có chuyện muốn hỏi mài"

Tương truyền cảnh giới cuối cùng của Nhất Đóa Liên Nhược có thể đưa người ta trở về quá khứ...

Ngày thứ tám mươi chính sau khi Thiên giới sụp đổ, trời đổ mưa máu. Dưới cơn mưa tầm tã, Liên Trì nhìn thấy rõ ràng bóng dáng yêu nghiệt của Huyết Vũ cầm dù đi tới trước mặt mình.

"Ta muốn cứu Tang Ga, cần ngươi giúp một tay." Huyết Vũ không hề dài dòng, nói thẳng vào vấn đề chính.

"Được." Liên Trì cũng gật đầu không chút do dự, cũng không thèm hỏi hắn ta và Phong Liên Dực bấy lâu nay ở đâu.

Huyết Vũ vốn không phải người nhiều lời, hắn nghiêng dù che cho

cả Liên Trì, Liên Trì chỉ nhìn thấy cảnh sắc xung quanh cơn mưa máu không ngừng thay đổi.

Giọng nói đều đều lạnh lẽo của Huyết Vũ vẫn luôn vang bên tai: "Nhất Đóa Liên Nhược của ta có tất cả chín cảnh giới, cảnh giới cuối cùng chính là nghịch chuyển thời không, có thể đưa người trở về với quá khứ."

Đôi mắt Liên Trì run rẩy, hắn thảng thốt: "Ý ngươi là ngươi đang sử dụng cảnh giới cuối cùng của Nhất Đóa Liên Nhược, đưa chúng ta trở về thời điểm Tang Ca còn chưa chết để cứu nàng?”

"Đúng mà cũng không đúng." Chưa đợi Liên Trì đáp lại, hắn đã nói "Nhất Đóa Liên Nhược không thể thay đổi quá khứ, cái chết của Tang Ca vẫn sẽ xảy ra, nhưng ngay sau khi nàng chết, chúng ta sẽ thu giữ lại tất cả tàn hồn còn sót lại của nàng, kế đó ta tự có cách cứu nàng."

Nói với đây, Huyết Vũ bỗng nhiên mỉm cười nói một câu chẳng hề liên quan: "Có lẽ ngươi đoán được tên Huyết Vũ của ta được lấy từ đâu rồi chứ? Chính là dựa vào cảnh giới cuối cùng của Nhất Đóa Liên Nhược, huyết vũ... mưa máu... Nhưng bây giờ đột nhiên ta lại chán ghét cái tên này rồi, kể từ bây giờ ngươi có thể gọi ta là... Cửu Ca"

Chương 95: C95: Trận chiến cuối cùng

Thời gian quay ngược lại vào ba tháng trước, vào ngay đêm trước khi diễn ra cuộc đại chiến Thiên – Ma, Liên Trì và cửu Ca ẩn mình vào trong bóng đêm, lặng im không một tiếng động tới doanh địa của Ma tộc.

Trong doanh trướng của Tang Ca vẫn còn sáng đèn, càng đi gần hơn, bọn họ lại càng nghe rõ âm thanh phát ra từ trong doanh trướng. Dường như nàng đang nói chuyện với ai đó.

Liên Trì đứng sát bên ngoài doanh trướng, cẩn thận lắng tai nghe.

"Sao ngươi lại tới đây?" Đây là giọng của Tang Ca.

"Không có việc thì không thể tới ư?"

Khi nghe thấy giọng nói này, Liên Trì không khỏi sửng sốt, đây rõ ràng là giọng của cửu Ca. Hắn vừa nghe thấy giọng của cửu Ca đã lập tức quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Cửu Ca cũng không có vẻ gì là bất ngờ lắm, hắn ta gật đầu thản nhiên nói: "Là ta, đêm đó ta đã tới tìm Tang Ca."

Bên trong lại tiếp tục vang lên giọng nói của Tang Ca, nàng nhẹ nhàng nói: "Cũng không phải là không thể tới, cũng tốt, đỡ mất công ta đi tìm ngươi, khế ước giữa chúng ta giải trừ đi."

Trong doanh trướng, Huyết Vũ híp mắt cười: "Được."

Giải trừ khế ước, nói khó thì không khó, nhưng nói dễ cũng không dễ. Trước kia thực lực của Tang Ca quá yếu, mạo hiểm giải trừ khế ước sẽ khiến thực lực của Huyết Vũ tổn hại rất lớn, nhưng hiện tại Tang Ca đã mạnh hơn, cho dù có tổn hại cũng nằm trong phạm vi Huyết Vũ có thể chấp nhận được.

Tang Ca bổng túm lấy cố tay Huyết Vũ, chưa đợi hắn phản ứng lại đã bấm niệm pháp quyết, một tia sáng đỏ lóe lên, chiếu rọi qua mi tâm hai người. Huyết Vũ chỉ cảm thấy linh hồn thoải mái không nói nên lời, loại cảm giác bị trói buộc trước kia cuối cùng cũng biến mất.

Sau khi tia sáng đỏ hoàn toàn vụt tắt, Tang Ca phun ra một ngụm máu.

Chuyện giải khế ước này, người nào chủ động tiến hành sẽ chịu tổn hại nhiều hơn. Nhưng chuyện này vốn bắt đầu từ nàng, hiện tại nàng cũng nên là người kết thúc.

Huyết Vũ cũng hiểu chuyện này, hắn im lặng không nói lời nào. Trong doanh trướng bỗng chốc lâm vào bầu không khí tĩnh lặng hiếm có.

Liên Trì đứng bên ngoài do dự muốn bước vào trong vài lần, hắn rất nhớ nàng, nhớ tới phát điên, rất muốn gặp nàng.

cửu Ca đương nhiên biết được tâm tình lúc này của hắn, hắn ta lôi Liên Trì bước hắn vào trong doanh trướng.

Đương lúc Liên Trì đang cảm thấy hoảng hốt không biết nên dùng vẻ mặt gì đế đối mặt với Tang Ca thì cửu Ca lại nói tiếp: “Bọn họ không ai nhìn thấy chúng ta cả, ngươi có thể tới gần nàng.”

Bấy giờ, Liên Trì mới phát hiện quả thật khi hắn bước vào doanh trướng, Tang Ca không hề nhìn về phía bên này.

Liên Trì chậm chạp tới gần Tang Ca, đưa tay muốn nắm lấy tay nàng, nhưng lại xuyên qua nó. Hắn nở nụ cười chua xót, lại lần nữa chạm nhẹ vào đôi tay mà hắn từng hứa sẽ sưởi ấm suốt một đời ấy.

Trong lòng Tang Ca bổng dâng lên cảm giác kỳ dị, nàng cúi đầu nhìn chằm chằm vào tay mình, xong vẫn không hề phát giác ra có điểm gì khác lạ. Nhưng hành động ấy của nàng lại suýt nữa khiến Liên Trì tưởng rằng nàng nhìn thấy mình.

Tang Ca ngấng đ'âu nhìn Huyết Vũ ngồi trước mặt mình: "Ngươi tới đây hôm nay, là đế khuyên ta đầu hàng ư?"

"Đó cũng là một ý hay!" Huyết Vũ liếm liếm môi nói: "Vốn cũng không định khuyên nha đầu ngươi cái gì, nhưng nha đầu ngươi vừa nói như vậy lại khiến ta bổng nhiên nghĩtới môt cách, đánh trận bắt tướng, chỉ cần hôm nay ngươi biến mất thì trận chiến ngày mai cần gì phải tiếp tục."

"Vậy ư?" Tang Ca cúi đầu rót cho hắn một chén trà, đoạn đáp: "Đường đường một Thần quân Thượng cố như ngươi mà lại làm chuyện lén lút như vậy sao?"

Vừa nói nàng vừa đấy chén trà về phía hắn, Huyết Vũ rất tự nhiên cầm chén trà lên, hít sâu một hơi rồi cười ngả ngớn đáp: "Ta không phải là một Thần quân hợp cách, làm chuyện này âu cũng không mất mặt."

Khóe miệng Tang Ca giật giật, nàng đưa tay muốn lấy lại chén trà: "Uống trà của ta lại còn muốn giết ta, ngươi mơ đẹp lắm!"

Huyết Vũ nghiêng người dễ dàng né tránh được bàn tay của nàng: "Nha đầu ngươi… Sao cứ mãi nóng tính như vậy chứ, aiz…"

Cuộc đối thoại tiếp theo của hai người rất hòa hợp, giường như là cố nhân lâu ngày không gặp, không nhìn ra chút đối đầu gay gắt nào

của trước kia.

Mãi tới khi Huyết Vũ đứng dậy rời đi, hắn mới nói một câu xem như có mục đích: "Tên mặt lạnh kia không phải người nhân từ, nha đầu ngươi tốt nhất nên giữ lại đường lui cho bản thân."

Nghe thấy lời này, Tang Ca mím môi cười khẽ một tiếng: "Ngài tưởng rằng ta còn có đường lui

sao?"

Một chân của Huyết Vũ đã bước ra ngoài, nghe vậy, hắn quay đầu lại nhìn nàng một cái, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói: "Cũng phải…"

Dứt lời, thân thế Huyết Vũ hóa thành bạch quang bay vụt đi. Huyết Vũ vừa đi, cửu Ca bản tôn nãy giờ đứng bên cạnh cũng bước ra ngoài định đi, trước khi đi còn không quên dặn dò Liên Trì: "Ta phải chuẩn bị một số thứ cho ngày mai, ngươi có thể ở lại đây tới sáng, nhưng trời vừa sáng phải lập tức rời đi."

Nói xong cũng không đợi Liên Trì đáp lại, hắn đã nhanh chóng rời khỏi doanh địa Ma tộc. Trong doanh trướng chỉ còn lại mình Tang Ca. Nàng nhìn ánh nến đang nhảy nhót ở xa, rất nhiều ký ức nàng không muốn nhớ đến bỗng dội về. Nàng nhớtới quãng thời gian vui vẻ ở Ma tộc, quãng thời gian ở Phượng tộc, lại nhớ tới cái chết của Cơ Diệp… Nghĩ mãi, không biết sao lại bỗng nhiên nhớ tới Liên Trì…

Tang Ca lắc đầu, ngăn bản thân mình tiếp tục suy nghĩ linh tinh. Nàng đứng dậy đi một vòng doanh địa, cuối cùng đề khí bay lên cống doanh địa, ngồi ở nơi cao nhất, ngắm nhìn tinh vân sáng rực rỡ bên bầu trời.

Liên Trì ngồi bên cạnh nàng. Tang Ca ngắm bầu trời, hắn ngắm nàng. Đổi với hắn, Tang Ca còn đẹp hơn cả thế giới này.

Thân thế nàng bỗng nhiên run lên, Tang Ca lấy hai tay xoa xoa lại

với nhau, khẽ thì thầm: "Lạnh quá…"

Liên Trì vội dang tay ôm nàng vào lòng, nhưng Tang Ca vẫn không cảm thấy khá hơn chút nào. Nhưng trong lòng lại bỗng dâng lên cảm giác kỳ dị giống lúc trước. Nàng cúi đầu nhìn, nhìn mãi nhìn mãi chẳng hiểu sao lại nhìn ra có một cánh tay đang ôm lấy bản thân mình.

Tới lúc nhìn kỹ lại lần nữa thì nào có thứ gì. Tang Ca bỗng nhiên mỉm cười, xem ra cô đơn quá mức khiến nàng bắt đầu sinh ra ảo giác rồi.

Cả một đêm Tang Ca không ngủ, Liên Trì cũng thao thức cả một đêm. Hai người dựa vào nhau, cùng ngồi ở nơi cao nhất ở doanh địa Ma tộc ngắm nhìn tinh vân. Gió nhẹ khẽ thổi bay mái tóc hai người trắng đen đang xen vào nhau, quấn quýt không rời.

Liên Trì cảm thấy cảm giác thế này thật tốt, nếu như cả cuộc đời của hắn cứ mãi như thế này thì thật tuyệt. Thế nhưng ước muốn chỉ mãi là ước muốn mà thôi, khi ánh nắng bắt đầu ló rạng phía chân trời, thân thể của Liên Trì cũng theo đó mà tan biến.

Hắn nhẹ nhàng đặt lên trán của Tang Ca một nụ hôn, tiếp đó dần dần rời xa khỏi doanh địa Ma tộc. Hắn yêu nàng, Liên Trì yêu Tang Ca.

Nhưng so với tình cảm đó, hắn lại càng muốn Tang Ca được sống hơn.

Giờ Thìn, tướng lĩnh hai bên đã đứng trên chiến trường. Tang Ca mặc trường bào đen tuyền của Cơ Diệp, mái tóc đen dài được cột lên cao, lộ ra gương mặt trắng nõn xinh đẹp, nhưng nghiêm nghị lạnh lùng.

ở Thiên tộc đối diện do Phong Liên Dực dẫn đầu, đứng bên cạnh

hắn ta còn hai vị tướng lĩnh nữa. Còn Huyết Vũ thì không biết đã chạy tới chỗ nào rồi.

Cả hai bên đều hiểu, một trận chiến này là khônq thế tránh khỏi.

Chương 96: C96: Thiên mệnh là thứ gì

Vốn dĩ chuyện Cơ Diệp bị Thiên tộc bắt giết đã là một đả kích vô cùng to lớn đối với tướng sĩ Ma tộc, lại thêm việc thiếu lương thảo và viện quân, cho nên binh sĩ Ma tộc mặc dù có Bạch Lăng và Tang Ca đứng trấn áp vẫn không tránh khỏi việc chán nản uể oải.

Tiếng chém giết truyền tới tận đỉnh núi phía xa xa trách đó vài trăm trượng, cửu Ca đưa cho Liên Trì một bình ngọc nhỏ, vừa đưa mắt nhìn trận chiến phía xa xa vừa dặn dò hắn: "Đây là bình Hàn Thiết Ngọ, có thể thu giữ tàn hồn rất lâu. Chờ sau khi trận chiến kết thúc, ngươi hãy cầm bình Hàn Thiết Ngọ này tới nơi mà Tang Ca đã tinh vẫn, thu giữ lại tàn hồn của nàng."

Liên Trì vươn tay cầm lấy bình ngọc, sau đó tiếp tục dõi mắt nhìn trận chiến phía xa.

Cuối cùng dưới sức ép như vũ bão của Thiên tộc, Ma tộc cũng không chịu nổi dần dần tháo chạy lui về phía sau. Lui mãi cho tới khi bị ép tới doanh địa Ma tộc thì đám binh sĩ đó đồng loạt dừng lại, không chịu lui tiếp nữa.

Phía sau doanh địa chính là lãnh thổ của Ma tộc, nếu như cửa này không giữ được thì chắc chắn Ma tộc sẽ diệt vong. Cho nên dù bọn họ có táng thân nơi này cũng nhất định phải thủ tới cùng.

Nhìn từng lớp từng lớp tướng sĩ Ma tộc không ngừng ngã xuống trước mặt mình, đôi mắt Bạch Lăng đỏ lên, hắn gầm lên một tiếng, rút trường thương lao thẳng ra phía ngoài.

Tang Ca còn chưa kịp cản lại thì thân thế Bạch Lăng đã lẩn vào trong đám tướng sĩ phía dưới. Không thể không thừa nhận, Bạch Lăng đúng là cánh tay đắc lực của Cơ Diệp, mưu trí lại dũng mãnh không thua kém huynh ấy là bao.

Đám binh sĩThiên tộc dám cả gan tới trước mặt hắn thì đều sẽ trở thành hồn ma dưới trường thương của Bạch Lăng. Bạch Lăng giết tới đỏ cả mắt, xong binh sĩ Thiên tộc thật sự quá nhiều, vốn hắn đứng đầu một đám người Ma tộc mà giờ tay số lượng binh sĩ Ma tộc xung quanh hắn càng ngày càng ít đi trông thấy.

Tang Ca nghiêng người, vừa dùng Phượng Loan né tránh một kiếm của binh sĩ Thiên tộc xong đã xoay người nhảy lên, mượn lực bả vai của kẻ đó nhảy xuống chỗ Bạch Lăng.

Bạch Lăng đưa mắt nhìn nàng, hai người không nói lời nào nhưng đều nhìn thấy ý định rõ ràng trong mắt của đối phương. Bọn họ dựa lưng vào nhau, thay nhau công phá vòng vây kẻ thù.

Tang Ca khẽ cắn môi, nếu như lúc này nàng có được lực lượng của Phượng Đồ đằng thì chuyện thủ thành sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Đáng tiếc…

Tuy không có Phượng Đồ đằng, nhưng kiếm pháp của Tang Ca cũng không thể xem thường, mũi kiếm huyền ảo chém ngang không khí, chỉ thấy lại có thêm một đám Thiên tộc bị nàng hạ gục.

Máu của tướng sĩ hai bên bắn lên mặt, trường bào, thấm đẫm cả người nàng và Bạch Lăng. Mùi máu quá nồng khiến bọn họ đã không phán biệt nổi đâu là máu của kẻ thù, đâu là máu của mình nữa rồi.

Cánh tay của Tang Ca đã tê dần, nhưng ánh mắt nàng rực sáng hơn bao giờ hết. Bởi nàng nhìn thấy vòng váy của Thiên tộc càng ngày càng mỏng dần.

Phong Liên Dực đứng trên đài cao quan sát bọn họ, như nhìn một con kiến đang bò dưới chân mình. Tuy kiến nhỏ yếu ớt, nhưng vẫn sẽ khiến người ta bực bội.

Hắn giơ tay lên, tướng sĩ đứng bên cạnh lập tức hiếu ý hạ lệnh lui quân.

Binh sĩThiên tộc đột nhiên dừng công kích, lùi trở về. Rất nhanh đã đế lộ ra khoảng trống rộng rãi cho Tang Ca và Bạch Lăng. Bộ dạng hai người nhếch nhác thảm hại, Tang Ca chống mũi Phượng Loan xuống đất, há miệng th.ở dốc.

Tuy rằng Thiên tộc lui quân, nhưng nàng lại không hề cảm thấy vui mừng, bởi ngay sau khi lui

quân, Phong Liên Dực đứng trên cao đã lập tức hạ lệnh cho đội cung thủ xuất hiện.

Hàng vạn mũi tên nhắm tới hai người, đứng trước tình cảnh đó, Tang Ca bỗng nở nụ cười nhạt nhẽo, xem ra lần này bọn họ có mọc cánh cũng khó mà thoát rồi…

Phong Liên Dực cũng không cho bọn họ cơ hội th.ở dốc lâu hơn, hắn híp mắt, lạnh giọng nói: "Bắn!"

Đôi mắt Tang Ca mở trừng nhìn mũi tên lao về phía mình như trời đố mưa, tốc độ của mũi tên nhanh hơn tốc độ phán đoán của Bạch Lăng, cho nên khi thấy mũi tên lao tới, hắn chỉ có một phản xạ duy nhất đó là xoay người ôm chầm lấy Tang Ca, cả hai ngã lăn xuống đất một vòng, Bạch Lăng vừa định ngấng đầu lên nói gì đó với nàng thì đã phun ra một ngụm máu tươi.

Đứng ở phía Phong Liên Dực chỉ nhìn thấy tấm lưng dài rộng của Bạch Lăng cắm chi chít những mũi tên, giống như con nhím nhỏ

đang không ngừng cuộn tròn mình bảo vệ bụng.

Mũi tên không có độc, nhưng thân thể của Bạch Lăng thì lại bị hàng vạn mũi tên đó bắn thành cái tổ ong. Máu từ thân thể hắn không ngừng trào ra thấm ướt lên người nàng. Bạch Lăng không chống đỡ nổi, gục người xuống. Đôi mắt hắn vẫn còn trợn trừng như không thể tin được mình lại chết như vậy.

cảm nhận thân nhiệt của Bạch Lăng dần dần biến mất trên .ngực mình, trái tim Tang Ca như bị ai đó bóp nghẹt. Nàng không kiềm chế nỗi hét lên một tiếng đầy đau đớn: "Aaaa…"

Tại sao? Tại sao tất cả các ngươi cứ muốn ép ta?! Thiên mệnh là thứ gì? Bốn công chúa ta chưa từng sợ hãi thiên mệnh, cũng không cần thiên mệnh bố thí! Nếu Thiên mệnh đã ép Ma tộc phải diệt vong, vậy thì dù có hồn phi phách tán ta cũng muốn nghịch thiên cải mệnh!

Hết đợt bắn thứ nhất, cung thủ lại vào vị trí chuẩn bị cho đợt bắn thứ hai. Nhưng lúc này bọn họ lại nhìn thấy một cảnh tượng lạ lùng. Chỉ thấy Tang Ca cả người đẫm máu bỗng chống kiếm Phượng Loan đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía trước.

Trước khí thế của nàng, đám người như bị điểm huyệt không hề động đậy. Mặc cho nàng đang từng bước tới gần.

Khi cánh đám tướng sĩ của Thiên tộc năm thước, lúc này Tang Ca mới dừng lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn Phong Liên Dực ở phía xa, sau đó cười rộ lên. Nụ cười này đẹp hơn bất cứ nụ cười nào của nàng mà Liên Trì đã từng thấy, đẹp tới thê lương đau lòng.

Lòng hắn rục rịch muốn động, vừa định ra tay cứu nàng thì đã bị cửu Ca cản lại, cửu Ca nghiêm mặt nói: "Thắng bại chỉ tại một khắc này, ngươi không muốn cứu Tang Ca ư?"

Bàn tay Liên Trì siết chặt lại, rồi lại thả ra, rồi lại siết lại, tới ba bốn lần như vậy hắn mới nghiến răng xoay người đi, không muốn nhìn tiếp nữa.

Nhưng thảm kịch của Tang ca Ca cũng không vì vậy mà dừng lại. Dưới con mắt của hàng vạn tướng sĩ, thân thể Tang Ca bỗng bùng cháy dữ dội. Ngọn lửa lan ra vài trăm dặm bao quanh lấy doanh địa Ma tộc, giống như bức tường thành kiên cố không cho phép kẻ nào tới gần.

Tang Ca đạp mây từng từng chút từng chút bay lên cao. Tới khi lên tới độ cao nhất định ngang bằng với Phong Liên Dực, đám người bỗng thấy thân thế nàng vô lực ngã xuống phía dưới. Nhưng giọng nói của Tang Ca lại vẫn còn ở phía trên, nàng nói: "Ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao một Thần quân như ngươi lại liên tục muốn ép ta vào chổ chết?"

Bấy giờ đám người mới phát hiện ra, Tang Ca chỉ còn là một hồn thể, nàng đã chủ động từ bỏ thân thế phàm tục của mình.

"Ta nghĩ ngươi nên quan tâm việc làm thế nào có thế sống sót sau khi kích hoạt loại trận pháp này thì hơn." Phong Liên Dực nhíu mày, không nhanh không chậm đáp lại. Hiển nhiên là hắn cũng không nghĩtới Tang Ca sẽ kích hoạt loại trận pháp này.

"Sống sót ư?" Tang Ca bật cười: "Ta chưa bao giờ nghĩ tới việc có thể sống sót rời khỏi đây…"

Chương 97: C97: Thiên ý khó nói

Thiên ý khó nói

Sau khi Tang Ca nói xong cáu đó, Phong Liên Dực mới nhận ra hồn thể nàng đang bốc cháy. Một khi trận pháp Chiêu Hồn này được khởi động, đại giới phải trả chính là linh hồn, lấy linh hồn hiến tế dẫn ra ngọn lửa nghiệp hỏa.

Tang Ca đã trút bỏ nhục thể của mình, cho nên hiện tại cả người nàng rất sạch sẽ, xiêm y đỏ rực phất phơ trước gió, gương mặt xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng hơn băng sương.

Nàng phớt lờ đau đớn tới từ linh hồn đang bị đốt cháy, vẫn mỉm cười nhìn về phương xa.

Chiêu Hồn trận là một trong những trận pháp thượng cố được ghi lại trong Phượng Đồ đẳng, trước kia nàng từng nhìn thấy một lần, xong chưa bao giờ nghĩ tới việc có một ngày mình phải dùng tới nó.

Nhưng Chiêu Hồn trận cũng là trận pháp duy nhất phát huy hết được thực lực của Phượng Đồ đẳng, bởi nó lấy linh hồn làm thứ dẫn trận, linh hồn cháy hết thì trận pháp này sẽ kết thúc. Điều đặc biệt hơn chính là một khi trận pháp được khởi động thì không có cách gì ngăn cản được nữa.

Phong Liên Dực thầm nghĩ, xem ra Tang Ca đã chuẩn bị cho ngày này rất lâu rồi.

cả chiến trường lặng im không một tiếng động, chỉ có ngọn lửa

Nghiệp Hỏa vẫn rực cháy mà hồn thể Tang Ca càng lúc càng mờ nhạt.

Tới ngày thứ ba sau khi trận pháp được khởi động, linh hồn Tang Ca đã có dấu hiệu tan biến, nàng đưa tay lên nhìn, bàn tay dần trở nên trong suốt dưới ánh nắng. Tang Ca lắc đầu, cuối cùng nhẹ nhàng nhắm mắt, để linh hồn mình dần dần bay lên lơ lửng, dung nhập vào trận pháp hoàn toàn.

Nghiệp hỏa cháy tròn bảy ngày, nói cách khác là Tang Ca phải chịu đựng nỗi đau như thiêu đốt tròn bày ngày trước khi hoàn toàn tan biến.

Vào ngày thứ bày khi ngọn lửa Nghiệp hỏa dần dần lụi tắt, cuối cùng cửu Ca cũng nhìn thấy một bóng người quen thuộc vội vàng bay tới – Liên Trì.

Nhưng khi đó Liên Trì tới thì tất cả đã quá muộn, hắn run rẩy vươn tay ra muốn chạm vào mặt nàng, nhưng lại sợ chỉ cần khẽ chạm vào thôi nàng sẽ tan biến, cho nên bàn tay đang vươn ra lại rụt về.

Dường như Tang Ca cảm giác được trước mặt mình có người, nàng gắng sức mở mắt ra nhìn. Đối diện với nàng là ánh mắt đầy đau đớn của Liên Trì, gương mặt hắn hốt hoảng như không tin những gì đang diễn ra trước mặt mình.

Tang Ca bỗng cong cong khóe mắt mỉm cười, nàng chủ động vươn tay chạm vào gương mặt hắn, nhưng bàn tay lại xuyên qua gương mặt đó, Tang Ca cũng không để ý, nàng bước chậm rãi về phía hắn, cuối cùng trước khi Liên Trì kịp phản ứng lại thì đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Cũng không thể nói đó là hôn bởi ngay sau khỉ Tang Ca chạm vào người hắn, hồn thế của nàng trong suốt, dần dần biến mất vô tung vô ảnh.

Trước khi nàng hoàn toàn tan biến, Liên Trì chỉ nghe thấy nàng nói một cáu, nàng nói: "Liên Trì, thật ra ta đã không còn hận chàng từ lâu rồi, ta yêu chàng."

Liên Trì nhắm mắt ôm chặt ngực, tại sao chỉ là một chữ yêu lại cần quá nhiều máu và nước mắt đế chứng minh như vậy?

Thiên mệnh cái quái gì chứ, Ý chí Thiên Địa cái gì nữa, bây giờ Tang Ca đã chết rồi, tất cả mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa rồi…

Liên Trì như phát điên, mái tóc bạc phất phơ trước gió, hắn cầm trường kiếm từng bước từng bước tới gần Thiên tộc. Bộ dạng đó tựa như tu la bò lên từ địa ngục chuẩn bị đại khai sát giới vậy.

Mà quả thật Liên Trì cũng đại khai sát giới, hắn cúi đầu nhìn trường kiếm nơi tay mình, bổng nở nụ cười lạnh lẽo: "Tất cả các ngươi, đi chết cho

bốn tọa!!!"

Bấy giờ Cửu Ca mới thu tầm mắt về, hắn vổ vào bả vai Liên Trì bản tôn đang đứng cạnh mình, nhanh chóng nói: "Nhanh, hồn thể Tang Ca vừa tan biến không lâu, mau thu tàn hồn lại!"

Hai người nhanh chóng lấn vào trong Chiến trường, đi thu nhặt một chút tàn hồn còn sót lại của Tang Ca. Việc thu tàn hồn này vốn không phải là một việc làm dễ dàng, hai người tìm kiếm tàn hồn của nàng từ sáng tới tối mà mới chỉ được một chút ít.

Chiến trường vắng lặng không một bóng người, Liên Trì nhớ rõ, khoảng thời gian này hắn đang trên đường đuổi giết Thiên tộc. Trăng dần lên cao, chiếu rọi lên bóng dáng hai người giữa chiến trường lạnh lẽo. cửu Ca có hơi mệt, hắn tìm đại một chỗ không có vết máu ngồi xuống nói: "Tìm cả ngày rồi, nghỉ ngơi một chút đi, mai lại tìm tiếp."

Nhưng Liên Trì vẫn bước đi, hắn vừa tìm vừa đáp: "Chẳng phải ngươi nói chuyện này càng để lâu càng khó thành sao, vậy thì phải tranh thủ lúc tàn hồn nàng còn đang vương vấn nơi này gom hết cho đủ."

Lúc này cửu Ca đã nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn thờ ơ nói: "Tùy ngươi."

Theo suy nghĩ của cửu Ca là thì cùng lắm

Liên Trì sẽ tìm tới cạnh ba sẽ dừng lại, không nghĩ tới hắn lại đi tìm cả nguyên đêm.

Tới khi nhìn thấy tàn hồn của Tang Ca được gom đẩy đủ đặt trước mặt mình, hắn còn tưởng bản thân nằm mơ. Liên Trì day day ấn đường của mình, đoạn nói: "Bao giờ thì ngươi bắt đầu?"

"Không gấp." cửu Ca lắc đầu đoạn nói: "Ta dẫn ngươi đi xem thứ này trước."

Vừa dứt lời hắn đã dẫn đầu bước đi, Liên Trì không còn cách nào khác đành bước theo sau.

Nhưng hắn không ngờ tới thứ mà cửu Ca muốn cho hắn xem chính là khe nứt Thiên Trụ.

Khe nứt Thiên Trụ nằm cách chiến trường Thiên Ma không xa, cũng có thể nói là nơi dưỡng dục ra Liên Trì hiện tại, một nơi vốn nên bị tiên khí bao phủ ngập tràn vậy mà giờ đây lại âm u, khe nứt Thiên Trụ như bị ai đó dùng kiếm chém làm hai, bầu trời như bị rạch ngang một đường, mà phía bên kia khe nứt là một màu tối âm u huyền ảo.

"Ban đầu vết nứt vốn không lớn thế này, nhưng không hiểu vì sao vết nứt lại càng ngày càng rộng lớn." cửu Ca thở dài: "Có lẽ các

ngươi đều đang oán trách Phong Liên Dực, nhưng lại không hiểu được ẩn ý sau tất cả những chuyện hắn làm."

"Ngươi có biết chúng ta đã gia cố lại khe nứt này bao nhiêu lần rồi không? Chỉ trong vòng một vạn năm mà đã tới nơi này không dưới năm lần. Lần nào cũng phải dốc ra bảy phần lực lượng đế phong ấn nó lại không cho tình hình trở nên xấu hơn, lần đầu tiên ta gặp Tang Ca chính là khi ta vừa phong ấn thứ này trở về, nếu không nha đầu kia nào dễ dàng ký Huyết khế với ta như vậy chứ!"

"Ngươi là Ý Chí Thiên Địa, ngươi thử nói xem hậu quả của việc khe nứt này mở ra hoàn toàn sẽ thế nào?"

Liên Trì do dự: "Chẳng lẽ lục giới sẽ sụp đổ?"

Cửu Ca lập tức bật cười: "Sụp đổ còn có thể xây dựng lại, hậu quả xấu nhất chính là sinh linh diệt vong, lực lượng từ phía bên kia tràn vào không ngừng ăn mòn mọi thứ, không một chứ gì có thể chống lại. Thế nào, nghe có quen không?"

Tại sao lại có thể không quen chứ, đó rõ ràng là lực lượng giống như Ý Chí Thiên Địa.

Cửu Ca nói tiếp: "Ta đoán Thiên đạo sinh ra Ý Chí Thiên Địa không phải là để gây ra đại họa mà là để trấn áp thứ bên kia khe nứt Thiên Trụ thì đúng hơn. Chỉ tiếc, ta và Phong Liên Dực tính toán cẩn thận tới mức nào đều không tính được ngươi sẽ ra tay diệt Thiên tộc."

"Như vậy thì cần gì phải kích phát trận chiến với Ma tộc?"

"Trong các loại lực lượng, chỉ có duy sát khí

và oán khí là có thể chống chịu với lực lượng kia lâu hơn một chút, mà sát khí và oán khí đương nhiên lấy từ chiến trường là tốt nhất. Phong Liên Dực vốn không có ý diệt gọn Ma tộc, chỉ có điều Tang Ca

không hiểu, ngươi cũng không hiểu… Đấy mọi chuyện đi tới nước này, xem như là thiên Ý đi!”

Chương 98: C98: Giấc mơ kỳ lạ

Giấc mơ kỳ lạ

"Ngươi nói với ta những lời này đế làm gì?"

Đôi mắt Liên Trì dõi về phía khe nứt Thiên Trụ, lạnh nhạt mở miệng.

Cửu Ca nhún vai: "Cũng không có ý gì, chỉ là ta muốn cho các ngươi biết, có thế cách làm của Phong Liên Dực không đúng, nhưng cũng không hề sai. Hiện tại Thần tộc đã sụp đổ, không còn ai trấn giữ nơi này, nơi này sẽ nhanh chóng trở thành tử địa."

Vừa nói hắn vừa ngước mắt lên nhìn bầu trời, trời âm u thi khoảng lại lóe lên tia chớp đỏ lập lòe. Cửu Ca bung dù lên cao che cho hai người rồi nói tiếp: "Đi thôi, Nhất Đóa Liên Nhược của ta không trụ nổi nữa rồi."

Dứt lời, một tia chớp 'đoàng' một tiếng, rạch ngang bầu trời. Trời bắt đầu đổ mưa máu, trong làn mưa, dường như Liên Trì còn nhìn thấy bóng dáng Tang Ca mỉm cười bước về phía mình. Hắn cũng mỉm cười, rất nhanh thôi chúng ta sẽ gặp lại nhau, nương tử của ta!

Sau khi hạt mưa cuối cùng rơi xuống đất, cảnh sắc xung quanh Liên Trì bắt đầu thay đổi, hắn nhận ra nơi này chính là bìa rừng Mê Vụ Lâm Sâm. Cửu Ca khép dù lại trầm giọng nói: "Để giúp Tang Ca phục sinh, ta cần một chút thời gian."

Mà một chút thời gian này của cửu Ca chính là hơn một năm, cửu Ca bế quan tròn một năm, cũng tròn một năm ngày nào Liên Trì cũng đi

tới khe nứt Thiên Trụ. Khi cửu Ca phá cửa động bước ra ngoài vừa lúc Liên Trì trở về.

Hai người nhìn nhau không nói lời nào, một lúc lâu sau Cửu Ca mới lôi từ trong ổng tay áo ra một bình ngọc nhỏ đưa cho Liên Trì: "Thả thứ này vào Vãng Sinh trì, phách của Tang Ca sẽ được nuôi dưỡng ở nơi đó, trăm năm sau có lẽ nàng sẽ có cơ duyên đầu thai làm người."

Liên Trì vươn tay nhận lấy bình ngọc đó, hắn nghiêng đầu như có điều suy nghĩ, đoạn mới nói tiếp: "Làm thế nào để kiếp sau ta có thể tìm được nàng?"

Cửu Ca xoa xoa cằm, ngẫm nghĩ cẩn thận mới đáp lời: "Rất đơn giản, ngươi có thể thả vào trong bình ngọc một giọt máu, kiếp sau chỉ cần ngươi tới gần nàng nhất định sẽ có thể cảm giác được."

"Đa tạ." Liên Trì bổng ôm quyền hướng về phía Cửu Ca, câu này của hắn là lời xuất phát từ tận đáy lòng.

Khóe mắt cửu Ca híp lại thành một đường thẳng, hắn nhếch môi cười nói: "Ta làm chuyện này không phải vì ngươi, mà là vì duyên phận của ta và nàng chưa đứt."

"Dù sao cũng đa tạ ngươi." Tính ra cửu Ca đã cứu Tang Ca hai lần, một lần ở Phượng tộc, đây chính là lần thứ hai.

"Nếu thật sự muốn đa tạ, vậy thì cho ta nội đan của ngươi đi." Hắn biết Liên Trì là yêu, đã là yêu quái tất sẽ có nội đan, cho dù Liên Trì có là Ý Chí Thiên Địa thì vẫn vậy.

"Thiên kiếp của ta gần kề, nếu có nội đan của ngươi có lẽ chuyện vượt Thiên kiếp sẽ dễ dàng hơn một chút." cửu Ca sợ Liên Trì không cho, cho nên cổ ý giải thích cặn kẽ.

Nhưng thật ra hắn đã hiểu lầm Liên Trì, tuy Liên Trì là yêu, nhưng lại chưa bao giờ tu luyện theo cách của Yêu giới.

Nghe cửu Ca nói như vậy, Liên Trì không chút do dự lôi nội đan từ trong thân thế mình ra đưa cho y. Nội đan hình tròn nhỏ xíu, được bao phủ bởi một lớp yêu khí dày đặc. Nội đan vừa xuất hiện, tiếng gió thổi xung quanh như dừng lại, trong Mệ Vụ Lâm Sâm im bặt không chút động tĩnh nào, giống như đang đợi lệnh của Yêu vương.

Cửu Ca vươn tay chộp lấy nội đan, tiếp đó cười cười nói: "Đi mau đi, hồn phách của Tang Ca yếu ớt, không thể chịu được bào mòn quá lâu. Ta phải đi rồi, hẹn ngày tái ngộ!"

Tâm thần cửu Ca khẽ động, hắn cảm nhận được lời triệu hoán của Ban Họa, dường như nàng đang gặp nguy hiểm. Hắn không dám do dự, sau khi nói xong câu đó đã lập tức rời đi, chỉ để lại một đạo tàn ảnh phía sau.

Bên ngoài Mê Vụ Lâm Sâm chỉ còn lại mình Liên Trì, Liên Trì cũng không dừng lại ở đây quá lâu, nhanh chóng đi tới Quỷ giới.

Bao phủ Quỷ giới vẫn là hắc ám không thấy tận cùng, hắn tìm tới Vãng Sinh trì, nước ở hồ Vãng Sinh trong vắt như có thể soi được bóng người. Liên Trì lôi hai bình ngọc ra, thả vào đó một giọt máu của mình, tiếp đó mới nhẹ nhàng đổ nó xuống Vãng Sinh trì.

Hồn phách Tang Ca nhanh chóng bị Vãng Sinh trì hấp thu hết, chỉ còn lại bình ngọc nhỏ trổng rỗng trôi nổi trên mặt hồ.

"Nương tử của ta, hẹn gặp lại." Liên Trì đứng thẳng người, mái tóc bạc phiêu đãng nhẹ nhàng trong gió, hắn đứng trước Vãng Sinh trì rất lâu, lâu tới mức nào không ai biết, chỉ biết rằng kể từ khi Mạnh Bà được Quỷ Vương giao cho nhiệm vụ nấu canh tuyệt tình ở bên cạnh cầu Nại Hà cạnh đấy không xa đã thấy bóng người đẹp tựa trích tiên của hắn.

“Hoài Thục! Minh Hoài Thục! Tỉnh mau!” Bên tai tôi lùng bùng tiếng nói chuyện, thính giác và thị giác của tôi dần hồi phục, tôi hé mắt ra nhìn, phát hiện ra bản thân mình đang ngồi dựa vào gốc cây.

Lưng bị vỏ cây sần sùi cọ tới đau rát, bên cạnh tôi là người giấy đỏ lòm không ngừng uốn éo, nhìn điệu bộ kia có lẽ âm thanh ban nãy gọi tôi tỉnh dậy từ giấc mộng là do Tử Trúc phát ra rồi.

“Hi hi hi!” Thấy chưa, ta đã bảo nàng ta không sao mà tiếu tử ngươi còn không tin!

Tử Trúc cười vài tiếng quái dị về phía sau, tôi theo phản xạ quay đầu lại nhìn thì lập tức bị dọa hết hồn, Nghị Lâm đang đứng ngay phía sau lưng tôi, hắn đã cởi áo khoác màu đỏ ra, tuy vậy trên mặt vẫn đeo một chiếc mặt nạ màu đen bóng, đôi mắt hắn sâu thăm thẳm nhìn chằm chằm vào tôi.

Ánh mắt này bỗng khiến tôi nhớ tới một người… Chính là thiếu niên tên Liên Trì tôi đã nhìn thấy trong giấc mộng!

Tôi đưa tay lên nâng trán, yếu ớt hỏi: “Tôi bị làm sao thế này?”

“Nhập mộng dẫn xuất tâm ma.” Nghị Lâm nói vô cùng ngắn gọn.

Tất nhiên với tư cách là một người sống ở thời hiện đại, tin vào chủ nghĩa khoa học như tôi chẳng hiểu lời hắn nói có nghĩ là gì, thế là tôi lại quay sang hỏi Tử Trúc: “Tôi bị sao vậy?”

Thân thể Tử Trúc uốn éo vài vòng trong không trung không nói lời nào, có lẽ nó nghe hiếu lời tôi, nhưng lại khinh thường nói chuyện với tôi.

Tôi đưa tay lên sờ sờ mũi, ngại ngùng mở miệng thỉnh giáo lại Nghị Lâm: “Lời của anh là có ý gì?”

Nghị Lâm không kiêu ngạo giống như Tử Trúc, tuy rằng giọng nói hắn lạnh lùng, nhưng chí ít hắn vẫn trả lời tôi, hắn nói: "Sau khi nhìn thấy Huyết Đằng Xà, ngất xỉu, hôn mê ba ngày, hôm nay mới tỉnh lại."

Lời của Nghị Lâm được tôi tự động chuyển hóa thành sau khi tôi nhìn thấy con quái vật kia thì sợ tới mức ngất xỉu, trong lúc ngất xỉu tôi lại mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy được cuộc đời của người con gái tên 'Tang Ca' ởtrong miệng của Hồng Liên, sau khi tôi tỉnh dậy thì cuộc đời của Tang Ca cũng kết thúc.

ô, phải rồi, tôi mơ thấy Tang Ca, một giấc mơ vô cùng chân thật giống như tôi mới là người trải qua cuộc đời của nàng ấy vậy.

Vì thế tôi không nhịn được nhiều lời: "Tôi mơ thấy cái người tên Tang Ca gì đó, cũng nhìn thấy cuộc đời của nàng, anh cảm thây…" Lời còn chưa nói xong, tôi đã cảm thấy kỳ lạ, bởi vì ngay cả Tử Trúc phất phơ trôi nổi một bên giờ phút này cũng đứng im nhìn chằm chằm vào tôi, càng đừng nói tới Liên Trì vốn đứng bên cạnh tôi nãy giờ.

Tôi bổng thấy chột dạ, lời vừa ra tới miệng lại thành ba chữ lí nhí:"… Không có gì."

– Hết quyển 2 –

Chương 99: C99: Nghị minh là tôi nghị lâm cũng là tôi

Nghị Lâm bỗng ngồi quỳ một chân xuống, nâng hai tay lên túm chặt bả vai tôi phát đau. Ánh mắt hắn có hơi sững sờ, giọng nói run rẩy: "Cô thật sự nhìn thấy Tang Ca?"

Tôi còn chưa kịp trả lời thì đã thấy thân mình hắn run bắn lên, mái tóc đen bỗng chốc hóa thành mái tóc bạc, khí thế quanh thân cũng bất chợt thay đổi. Tôi hoảng sợ lui về phía sau, thế nhưng vừa mới lùi lại hai bước đã bị Nghị Lâm vươn tay túm chặt cố chân lôi lại.

Hắn ngàng đầu nhìn tôi, nói đúng hơn là đang xuyên qua tôi để nhìn một người khác. Đôi mắt Nghị Lâm đỏ rực lên, bàn tay thon dài lạnh lẽo của hắn ,trớn gò má của tôi, tôi không khỏi rùng mình, cảm giác sởn gai ốc từ sổng lưng vọt lên tận óc.

"Tang Ca, là nàng sao?" 'Nghị Lâm' nhỏ giọng thủ thỉ.

Tử Trúc quấn quanh cổ tay hắn, im lặng không lên tiếng, tiếp tục quan sát tình hình.

Đương lúc tôi định đáp lời thì lại cảm giác thân thể không chịu khống chế, nhưng tôi có thể rõ ràng nghe thấy bản thân mình mở miệng nói, giọng nói tôi nhẹ nhàng vang lên: "Liên Trì…" Một tiếng gọi này như chất chứa bao nhiêu phẫn uất, ai oán nhớ thương… Mà những cảm xúc đó khiến tôi phải giật mình.

'Nghị Lâm' đột nhiên giang tay ôm chặt tôi vào lồng ngực, giọng của hắn lạc hẳn đi: "Ta đã đi tìm nàng rất lâu… Ta rất nhớ nàng."

Sức lực của hắn quá lớn khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu. Tôi bỗng lấy lại được quyền khống chế thân thế, vừa mới khống chế được thân thế, tôi đã lập tức đẩy hắn ra xa.

'Nghị Lâm' không đề phòng bị tôi đẩy ngã về phía sau, nhân lúc hắn còn chưa phản ứng lại, tôi nhanh chóng túm lấy hòn đá bên cạnh đập vào đầu hắn một cái. truyện tiên hiệp hay

'Nghị Lâm' bị tôi đập tới bất tỉnh. Lúc bây giờ tôi mới yên tâm ngồi dựa vào gốc cây cách đó không xa, chờ hắn bình tĩnh lại sẽ nói chuyện tiếp.

Tới tận sáng hôm sau Nghị Lâm mới tỉnh lại, lúc đó tôi đang đi loanh quanh gần đây để xem có cách nào thoát khỏi nơi này không, nhìn thấy hắn tỉnh lại, mái tóc bạc đã biến mất, ánh mắt cũng trở lại bình thường tôi mới mở miệng hỏi: "Đây là đáu vậy?"

Nghị Lâm nâng tay lên xoa xoa đầu, lông mày hắn khẽ nhíu lại, xong vẫn đáp: "vẫn còn trong mộng cảnh, nhưng đã ra khỏi chợ quỷ rồi."

"Anh có biết làm thế nào để thoát khỏi đây không?" Nói thật tôi đã chán ngán với mấy thứ này lắm rồi, hiện tại tôi chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

"Biết." Nghị Lâm gật đầu, nhưng còn chưa đợi tôi kịp vui mừng thì hắn đã nói tiếp: "Nhưng chỉ có tôi có thể thoát ra ngoài, còn cô thì không thể."

Cùng lúc hắn nói, trong đầu tôi cũng vang lên một giọng nói khác: "Ta có thế giúp cô thoát khỏi đây."

Giọng nói này tôi nhớ rõ, mình đã nghe thầy vào tối qua!

Tôi lập tức cảnh giác: "Kẻ nào?"

"… Ta tưởng rằng cô đã biết ta là ai?"

Tôi âm thầm suy đoán một hồi, lại nhớ tới những gì mình nhìn thấy trong giấc mơ, tôi bổng do dự lấm bẩm: "Tang Ca?"

Giọng nói vang lên trong đầu tôi vẫn vô cùng suy yếu: "Đúng vậy."

"Rốt cuộc cô đang ở đâu?" Tôi thâm nghĩ, nếu như Tang Ca ở quanh đây, không có lý nào Tử Trúc và Liên Trì không phát hiện ra, vả lại không phải Tang Ca đã tan biến rồi sao? Tại sao nàng lại vẫn còn sống?

Tang Ca thở dài một tiếng, sau đó nói tiếp: "Ta chỉ là một hồn thể, hiện tại không có chút lực lượng nào, cho nên không làm hại được cô đâu.

Nhìn xuống chiếc vòng ngọc đi, hồn thể của ta được uấn dưỡng trong đó."

Tôi lập tức nâng chiếc vòng ngọc được đeo ở tay lên nhìn, vòng ngọc màu lục bích trong suốt, quả thật rất đẹp.

Giọng nói Tang Ca vang lên đều đều: "Ta có cách giúp cô thoát khỏi đây, nhưng cô phải giúp ta làm một chuyện."

"Chuyện gì?" Tôi lập tức hỏi lại, chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý gì thì tỏi nhất định sẽ làm!

"Rất đơn giản, giúp ta giết Hồng Liên."

Khóe miệng tôi giật giật: "…Chuyện này mà cô bảo đơn giản ư? Tôi ở trong này cũng không có một chút lực lượng nào, làm sao có thế giết một con quỷ pháp lực cao cường như cô ta?"

Lần này Tang Ca không đáp, có lẽ như nàng ấy đang suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Tôi cứ tưởng Tang Ca sẽ im lặng không nói nữa, ai mà ngờ vừa mới bước đi được hai bước giọng nói của Tang Ca lại vang lên, nàng ấy đắn đo hồi lâu mới nói: "Vậy thì giúp ta tìm được Hồng Liên, tự ta sẽ ra tay."

Cách này có vẻ khả thi hơn, cho nên tôi gật đầu đồng ý. Song, tôi lại quên mất là Tang Ca đang ở trên người mình, nếu muốn ra tay thì không thể nào không mượn thân thể của tôi, vậy nên người chịu thiệt vẫn là tôi!

Bước ra khỏi rừng cây rậm rạp, tôi mới nhận ra đây chẳng phải là ngọn núi chắn trước thôn nhỏ của Tiểu Lan hay sao? Hà phu nhân và đám người hầu đã chẳng thấy đâu nữa, mà tôi cũng không định trở về Hà gia, cho nên không chút nào lo lắng việc mình ở đây.

Nếu như tôi nhớ không nhầm thì lần tôi gặp Hồng Liên đầu tiên chính là ở trong ngọn lúi này, cho nên nếu muốn tìm cô ta, ở chỗ này ôm cây đợi thỏ là hợp lý nhất!

Nghĩthì nghĩ như vậy, nhưng Nghị Lám lúc nào cũng đi bên cạnh sát tôi không rời, khiến tôi muốn làm chút chuyện xấu gì cũng khó. Sau một hồi thương thảo với Tang Ca, chúng tôi đã quyết định tối ngày mai sẽ hành động.

Mà buổi tối của đêm trước đó, tôi ngồi bên cạnh Nghị Lâm vẫn không tài nào hiểu nổi rốt cuộc tại sao Nghị Lâm lại đi theo mình. Rõ ràng hắn có thế rời khỏi đây, bỏ mặc tôi lại một mình, nhưng hắn lại không làm như thế. Tôi đem nghi vấn này nói cho hắn, Nghị Lâm nghiêng đầu nhìn tôi một lát, sau đó mới nghiêm túc trả lời: "Hắn là vì cô là tân nương của tôi, cho dù có chết thì cũng phải là do tôi tự tay giết."

Câu trả lời này vô cùng… Khiến tôi muốn đấm cho hắn một trận!

Tôi lại hỏi tiếp: "Rốt cuộc người đêm hôm đó vào phòng tôi có phải là anh hay không?"

Chẳng biết Nghị Lâm nghĩtới cái gì, hắn bổng nhiên ngoắc miệng cười, dùng giọng điệu vui vẻ đáp: "Phải."

Tôi vặn vặn cố tay, cũng mỉm cười nói: "Tại sao trước kia tôi hỏi anh lại nói không phải?"

"Có sao?" Nghị Lâm hỏi ngược lại tôi.

"Đương nhiên là có!" Tôi nghiến răng ken két, đột nhiên hiểu ra vì sao hắn ta còn trẻ mà lại thành quỷ rồi. Với cái tính này của hắn, chắc chắn nếu còn sống cũng sẽ bị người ta đánh chết!

Nghị Lâm 'ồ' một tiếng, sau đó rũ mắt thờ ơ nói: "Quên rồi."

Cảm giác muốn đánh hắn lại càng mãnh liệt…

Tôi cố gắng kiềm chế hồng hoang chi lực đang chờ bộc phá trong người mình lại, hỏi tiếp: "Rốt cuộc chuyện của anh và Nghị Minh là thế nào?"

Chương 100: C100: Nghị minh là tôi nghị lâm cũng là tôi 2

"Nghị Minh?" Nghị Lâm lấm bấm một câu, sau đó bình thản nói ra sự thật khiến tôi khiếp sợ: "Nghị Minh là tôi mà Nghị Lâm cũng là tôi."

"Vậy còn Liên Trì?" Tôi lập tức tò mò: "Rốt cuộc anh có phải Liên Trì hay không?"

Khi nghe thấy câu hỏi này, Nghị Lâm ngẩn người trong giây lát, sau đó mới tiếp tục nói bằng giọng chắc nịch: "Tôi không phải Liên Trì, Liên Trì thì yêu Tang Ca, mà trong lòng Nghị Lâm tôi chỉ có Minh…" Hắn nói tới đây bổng im bặt không nói nữa.

Bởi vì mấy lời của hắn nói nhỏ, cho nên tôi không nghe được, chỉ nghe thấp thoáng hắn bảo mình không phải Liên Trì… Thêm cả việc, hình như hắn có người trong lòng rồi…

Nghị Lâm bỗng ngồi quỳ một chân xuống, nâng hai tay lên túm chặt bả vai tôi phát đau. Ánh mắt hắn có hơi sững sờ, giọng nói run rẩy: "Cô thật sự nhìn thấy Tang Ca?"

Tôi còn chưa kịp trả lời thì đã thấy thân mình hắn run bắn lên, mái tóc đen bổng chốc hóa thành mái tóc bạc, khí thế quanh thân cũng bất chợt thay đổi. Tôi hoảng sợ lui về phía sau, thế nhưng vừa mới lùi lại hai bước đã bị Nghị Lâm vươn tay túm chặt cổ chân lôi lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, nói đúng hơn là đang xuyên qua tôi để nhìn một người khác. Đôi mắt Nghị Lâm đỏ rực lên, bàn tay thon dài lạnh lẽo của hắn mơ.n trớn gò má của tôi, tôi không khỏi rùng mình, cảm

giác sởn gai ốc từ sống lưng vọt lên tận óc.

"Tang Ca, là nàng sao?" 'Nghị Lâm' nhỏ giọng thủ thỉ.

Tử Trúc quấn quanh cố tay hắn, im lặng không lên tiếng, tiếp tục quan sát tình hình.

Đương lúc tôi định đáp lời thì lại cảm giác thân thể không chịu khống chế, nhưng tôi có thể rõ ràng nghe thấy bản thân mình mở miệng nói, giọng nói tôi nhẹ nhàng vang lên: "Liên Trì…" Một tiếng gọi này như chất chứa bao nhiêu phẫn uất, ai oán nhớ thương… Mà những cảm xúc đó khiến tôi phải giật mình.

'Nghị Lâm' đột nhiên giang tay ôm chặt tôi vào lồng ngực, giọng của hắn lạc hẳn đi: "Ta đã đi tìm nàng rất lâu… Ta rất nhớ nàng."

Sức lực của hắn quá lớn khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu. Tôi bỗng lấy lại được quyền khống chế thân thể, vừa mới khống chế được thán thế, tôi đã lập tức đẩy hắn ra xa.

'Nghị Lâm' không đề phòng bị tôi đẩy ngã về phía sau, nhân lúc hắn còn chưa phản ứng lại, tôi nhanh chóng túm lấy hòn đá bên cạnh đập vào

đầu hắn một cái.

'Nghị Lâm' bị tôi đập tới bất tỉnh. Lúc bây giờ tôi mới yên tâm ngồi dựa vào gốc cây cách đó không xa, chờ hắn bình tĩnh lại sẽ nói chuyện tiếp.

Tới tận sáng hôm sau Nghị Lâm mới tỉnh lại, lúc đó tôi đang đi loanh quanh gần đây để xem có cách nào thoát khỏi nơi này không, nhìn thấy hắn tỉnh lại, mái tóc bạc đã biến mất, ánh mắt cũng trở lại bình thường tôi mới mở miệng hỏi: "Đây là đâu vậy?"

Nghị Lâm nâng tay lên xoa xoa đầu, lông mày hắn khẽ nhíu lại, xong vẫn đáp: "Vẫn còn trong mộng cảnh, nhưng đã ra khỏi chợ quỷ rồi."

"Anh có biết làm thế nào để thoát khỏi đáy không?" Nói thật tôi đã chán ngán với mấy thứ này lắm rồi, hiện tại tôi chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

"Biết." Nghị Lâm gật đầu, nhưng còn chưa đợi tôi kịp vui mừng thì hắn đã nói tiếp: "Nhưng chỉ có tôi có thể thoát ra ngoài, còn cô thì không thể."

Cùng lúc hắn nói, trong đầu tôi cũng vang lên một giọng nói khác: "Ta có thể giúp cô thoát khỏi đây."

Giọng nói này tôi nhớ rõ, mình đã nghe thầy vào tối qua!

Tôi lập tức cảnh giác: "Kẻ nào?"

"… Ta tưởng rằng cô đã biết ta là ai?"

Tôi âm thầm suy đoán một hồi, lại nhớ tới những gì mình nhìn thấy trong giấc mơ, tôi bỗng do dự lấm bấm: "Tang Ca?"

Giọng nói vang lên trong đầu tôi vẫn vô cùng suy yếu: "Đúng vậy."

"Rốt cuộc cô đang ở đâu?" Tôi thầm nghĩ, nếu như Tang Ca ở quanh đây, không có lý nào Tử Trúc và Liên Trì không phát hiện ra, vả lại không phải Tang Ca đã tan biến rồi sao? Tại sao nàng lại vẫn còn sống?

Tang Ca thở dài một tiếng, sau đó nói tiếp: "Ta chỉ là một hồn thể, hiện tại không có chút lực lượng nào, cho nên không làm hại được cô đâu. Nhìn xuống chiếc vòng ngọc đi, hồn thế của ta được uấn dưỡng trong đó."

Tôi lập tức nâng chiếc vòng ngọc được đeo ở tay lên nhìn, vòng ngọc màu lục bích trong suốt, quả thật rất đẹp.

Giọng nói Tang Ca vang lên đều đều: "Ta có cách giúp cô thoát khỏi đây, nhưng cô phải giúp ta làm một chuyện."

"Chuyện gì?" Tôi lập tức hỏi lại, chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý gì thì tôi nhất định sẽ làm!

"Rất đơn giản, giúp ta giết Hồng Liên."

Khóe miệng tôi giật giật: "…Chuyện này mà cô bảo đơn giản ư? Tôi ở trong này cũng không có một chút lực lượng nào, làm sao có thể giết một con quỷ pháp lực cao cường như cô ta?"

Lần này Tang Ca không đáp, có lẽ như nàng ấy đang suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Tôi cứ tưởng Tang Ca sẽ im lặng không nói nữa, ai mà ngờ vừa mới bước đi được hai bước giọng nói của Tang Ca lại vang lên, nàng ấy đắn đo hồi lâu mới nói: "Vậy thì giúp ta tìm được Hồng Liên, tự ta sẽ ra tay."

Cách này có vẻ khả thi hơn, cho nên tôi gật đầu đồng ý. Song, tôi lại quên mất là Tang Ca đang ở trên người mình, nếu muốn ra tay thì không thể nào không mượn thân thể của tôi, vậy nên người chịu thiệt vẫn là tôi!

Bước ra khỏi rừng cây rậm rạp, tôi mới nhận ra đây chẳng phải là ngọn núi chắn trước thôn nhỏ của Tiếu Lan hay sao? Hà phu nhân và đám người hầu đã chẳng thấy đâu nữa, mà tôi cũng không định trở về Hà gia, cho nên không chút nào lo lắng việc mình ở đây.

Nếu như tôi nhớ không nhầm thì lần tôi gặp Hồng Liên đầu tiên chính là ở trong ngọn lúi này, cho nên nếu muốn tìm cô ta, ở chỗ này ôm cây đợi thỏ là hợp lý nhất!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Nghị Lâm lúc nào cũng đi bên cạnh sát tôi không rời, khiến tôi muốn làm chút chuyện xấu gì cũng khó. Sau một hồi thương thảo với Tang Ca, chúng tỏi đã quyết định tối ngày mai sẽ hành động.

Mà buổi tối của đêm trước đó, tôi ngồi bên cạnh Nghị Lâm vẫn không tài nào hiếu nổi rốt cuộc tại sao Nghị Lâm lại đi theo mình. Rõ ràng hắn có thể rời khỏi đây, bỏ mặc tôi lại một mình, nhưng hắn lại không làm như thế. Tôi đem nghi vấn này nói cho hắn, Nghị Lâm nghiêng đầu nhìn tôi một lát, sau đó mới nghiêm túc trả lời: "Hắn là vì cô là tân nương của tôi, cho dù có chết thì cũng phải là do tôi tự tay giết."

Câu trả lời này vô cùng… Khiến tôi muốn đấm cho hắn một trận!

Tôi lại hỏi tiếp: "Rốt cuộc người đêm hôm đó vào phòng tôi có phải là anh hay không?"

Chẳng biết Nghị Lâm nghĩtới cái gì, hắn bổng nhiên ngoắc miệng cười, dùng giọng điệu vui vẻ đáp: "Phải."

Tôi vặn vặn cổ tay, cũng mỉm cười nói: "Tại sao trước kia tôi hỏi anh lại nói không phải?"

"Có sao?" Nghị Lâm hỏi ngược lại tôi.

"Đương nhiên là có!" Tôi nghiến răng ken két, đột nhiên hiểu ra vì sao hắn ta còn trẻ mà lại thành quỷ rồi. Với cái tính này của hắn, chắc chắn nếu còn sống cũng sẽ bị người ta đánh chết!

Nghị Lâm ồ' một tiếng, sau đó rũ mắt thờ ơ nói: "Quên rồi."

Cảm giác muốn đánh hắn lại càng mãnh liệt…

Tôi cố gắng kiềm chế hồng hoang chi lực đang chờ bộc phá trong

người mình lại, hỏi tiếp: "Rốt cuộc chuyện của anh và Nghị Minh là thế nào?"

"Nghị Minh?" Nghị Lâm lấm bấm một câu, sau đó bình thản nói ra sự thật khiến tôi khiếp sợ: "Nghị Minh là tôi mà Nghị Lâm cũng là tôi."

"Vậy còn Liên Trì?" Tôi lập tức tò mò: "Rốt cuộc anh có phải Liên Trì hay không?"

Khi nghe thấy câu hỏi này, Nghị Lâm ngấn người trong giây lát, sau đó mới tiếp tục nói bằng giọng chắc nịch: "Tôi không phải Liên Trì, Liên Trì thì yêu Tang Ca, mà trong lòng Nghị Lâm tôi chỉ có Minh…" Hắn nói tới đây bỗng im bặt không nói nữa.

Bởi vì mấy lời của hắn nói nhỏ, cho nên tôi không nghe được, chỉ nghe thấp thoáng hắn bảo mình không phải Liên Trì… Thêm cả việc, hình như hắn có người trong lòng rồi…

Chương 101: C101: Thật ra tôi cũng thích em

Nghĩtới trong lòng Nghị Lâm có bóng hình người con gái khác, không hiếu sao tôi lại thấy buồn buồn. Có lẽ chưa từng thấy hắn ra tay hại tôi, hoặc giả là hắn đã từng cứu tôi vài lần, cho nên khiến tôi không còn thấy sợ hắn nữa.

Tôi nghiêng người dựa đầu vào gốc cây to lớn phía sau, đôi mắt thì dõi theo ánh lửa bập bùng phía xa, sau đó nói ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng mình. Tôi hỏi hắn: "Rốt cuộc chuyện giữa anh và nhà họ Nghị là thế nào? Có thể kể cho tôi nghe được không?"

Nghị Lâm rũ đầu im lặng, có thể là đang suy nghĩ nên nói chuyện này thế nào với tôi, cũng có thể là hắn không muốn nói.

Hồi lâu vẫn không thấy hắn đáp, tôi bèn hỏi lại: "Không thể nói à?"

Nghị Lâm vẫn lặng im không một tiếng động.

Tôi nghi ngờ quay đầu nhìn thì đã phát hiện hắn đã ngủ từ lâu. Đôi mi cong dài rũ xuống che khuất đôi mắt đẹp bên trong, sống mũi cao thẳng, miệng thì mím chặt. Kể cả trong giấc ngủ hai đầu lông mày của hắn cũng nhíu lại đầy vẻ suy tư.

Mặt nạ đen tuyền sáng bóng che khuất đi một nửa dung nhan ấy. Tôi không khỏi tò mò, rốt cuộc phía sau chiếc mặt nạ ấy là một gương mặt như thế nào? Hẳn phải rất đẹp…

Trong đầu tôi có một giọng nói không ngừng vang lên bảo rằng tôi hãy đưa tay tháo chiếc mặt nạ đó xuống đi, mà quả thật tôi cũng

nâng tay lên chạm vào chiếc mặt nạ đó.

Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền tới khiến tôi nổi cả da gà, nhưng trong đó lại có một loại hưng phấn không nói nên lời.

Nhìn thấy Nghị Lâm vẫn không có dấu hiệu gì sẽ tỉnh lại, tôi bạo gan tháo hẳn mặt nạ đen đó xuống. Quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của tôi, gương mặt Nghị Lâm quả thật rất điển trai, ngũ quan tinh xảo kết hợp lại với nhau vô cùng hài hòa.

Gương mặt lúc ngủ của hắn bớt lạnh hơn một chút, tôi lại nghĩ tới cái tính cách gợi đòn của hắn, không khỏi thở dài lẩm bẩm: "Rốt cuộc trước kia làm sao mà anh có thể sống được tới từng này tuổi vậy?"

"Thì cứ sống như vậy thôi." Đúng lúc này, Nghị Lâm lại mở mắt ra nhìn tôi. Đôi mắt tỉnh táo hoàn toàn không có chút mê ngủ nào khiến tôi không khỏi hoài nghi có phải ban nãy hắn giả vờ ngủ hay không?

Nghị Lâm đưa mắt nhìn chiếc mặt nạ đen tuyền trên tay tôi, ánh mắt đong đầy ý cười. Tôi bỗng nhiên chột dạ, giống như đứa nhóc bị bắt quả tang lúc trộm độ, vội vàng dấu thứ đó ra đằng sau lưng.

Ánh mắt hắn lại càng dịu dàng hơn, tôi chỉ hận không thể đập cho mình một trận. Hành động của tôi chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này! Thế là tôi lại đưa chiếc mặt nạ đó cho hắn, ho khan vài tiếng rồi nói: "Tôi thấy mặt nạ của anh rơi ra ngoài, cho nên mới nhặt lên xem thử…"

Nghị Lâm ừ hử một câu, hắn dùng giọng điệu vui vẻ nói: "Thật sao?"

Tôi gật đầu nói dối không chớp mắt: "Đương nhiên là thật!"

“Mặt nạ này một khi đeo lên không thế tháo xuống, chỉ có người thật tâm đối đãi với tôi mới có thể lấy nó xuống được, cô nói…”

Thôi chết, tự đào hổ chôn mình rồi!

Tôi chỉ hận không thể có cái lỗ nào để chui xuống, tôi tự cảm thấy không còn mặt mũi nào đối mặt với Nghị Lâm nữa, cho nên vội vàng bỏ chiếc mặt nạ vào tay hắn, sau đó đứng dậy định chạy ra chỗ khác.

Nhưng mới đi được hai bước đã bị Nghị Lâm túm cổ tay lôi về, vì bị lôi quá bất ngờ, tôi không kịp phòng bị cho nên đã ngã thẳng vào lồ/ng ngực hắn. Thân nhiệt Nghị Lâm rất thấp, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy lồ/ng ngực hắn nóng bỏng lạ thường.

Cảm giác nóng lạnh đan xen khiến đầu óc tôi mơ hồ rối rắm. Lồ/ng ngực hắn chấn động, tiếng cười trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu tôi, giọng nói của hắn dù nhỏ, nhưng tôi lại nghe thấy rất rõ ràng, hắn nói: “Không cần phải ngại, bởi vì tôi cũng thích em.”

Miệng tôi bỗng nhiên không chịu kiểm soát phun ra một câu: “Tôi có thể xem như đây là lời tỏ tình được không?”

Rõ ràng Nghị Lâm có hơi sững sờ trước phản ứng của tôi, xong hắn vẫn gật đầu đáp: “Có thể.”

Ôi ôi, lần đầu tiên trong hai mươi năm cuộc đời tôi được một người đàn ông tỏ tình, hơn nữa còn là một con quỷ!

Tôi bỗng có cảm giác xúc động muốn khóc, cũng không biết bản thân mình nên vui hay nên buồn nữa. Nói thật ra trong lòng tôi cũng không hề chán ghét Nghị Lâm, hơn nữa tôi cảm thấy mình… hơi thích hắn rồi.

Nhung rõ ràng Nghị Lâm không cho tôi thời gian suy nghĩ về vấn đề

này lâu hơn, hắn vẫn ôm chặt tôi không bỏ, giọng nói vẫn vang lên đều đều: "Không phải em muốn nghe chuyện giữa tôi và nhà họ Nghị sao? Tôi kể cho em nghe."

Tôi nghe vậy bèn từ bỏ ý định giãy dụa, yên lặng nghe hắn nói.

"Trung tuần tháng ba năm Ất Dậu, vào một ngày trời mưa tầm tã thì tôi được sinh ra đời. Khi đó nhà họ Nghị vẫn còn rất nghèo, mặc dù mang danh là một đại gia tộc lớn, nhưng trong nhà chỉ còn trống lại bốn bức tường. Vào năm tôi ba tuổi, trong nhà đón tiếp một đạo sĩ. Đạo sĩ đó nói có cách giúp nhà họ Nghị phát dương, nhưng thứ phải đánh đối là một linh hồn trẻ nhỏ. Lão đạo sĩ đó vừa nhìn thấy tôi, đã một mực khẳng định tôi là người hiến tế thích hợp nhất. Sau đó…"

Dường như Nghị Lâm đang hồi tưởng lại quãng thời gian đau khổ trước kia, bả vai hắn run lên. Tôi đưa tay vỗ nhè nhẹ lên bả vai ây. Nhưng hắn cũng chỉ kích động một chút thôi, sau đó tất cả lại trở nên bình thường. Hắn nói tiếp: "Sau đó tôi bị nhốt trong phòng ba ngày không được ăn uống gì cả. Tới ngày thứ ba đám người bỗng nhiên thả tôi ra, bọn họ đặt một bữa ăn rất thịnh soạn ở giữa một trận pháp loằng ngoằng vết máu, bởi vì quá đó, cho nên tôi không chút do dự bò vào đấy lấy thức ăn. Nhưng sau khi bước vào trong đấy thì không thế bước ra ngoài được nữa. Bọn họ nhốt tôi ở chung với một đám lệ quỷ, mỗi ngày bị đám quỷ đó ăn một miếng thịt trên người, cảm giác của tôi dần dần chết lặng. Không còn cảm thấy đau nữa. Nhưng tôi không ngờ tới việc đó mới chỉ là khởi đầu cho mọi đau đớn, lão đạo sĩ kia muốn phục hưng nhà họ Nghị là thật, nhưng cần linh hồn hiến tế là giả, lão muốn chế tạo một pháp khí bản mệnh, muốn lấy linh hồn tôi làm thành con rối, hứng chịu hết mọi tai ương thay cho lão ta, đáng tiếc…"

Nói tới đây, Liên Trì bỗng nhiên người lạnh một tiếng:"… Nghị Hoàng còn nhỏ không hiểu chuyện, trong lúc vô tình đã thả tôi ra khỏi trận pháp, tự mình bước vào trận."

“Bát tự của Nghị Hoàng xung khắc với lão đạo sĩ kia, cho nên ông ta không còn cách nào chế tạo pháp khí được. Tôi cũng nhân cơ hội đó chạy thoát khỏi nhà họ Nghị, trở thành một cô hồn phiêu đãng khắp nơi.”

“Có lẽ em không biết, nhưng tôi đã quen em từ mười năm về trước, khi em chỉ là một đứa nhóc con chơi bùn tôi đã đi theo em rồi.”

Tôi bổng nhớ lại quãng thời gian hồi nhỏ thường xuyên cảm thấy lạnh sống lưng… Bảo sao!

“Sau đó thì sao?” Tôi vẫn còn rất tò mò.

“Sau đó ư?” Nghị Lâm lấm bấm một câu, rồi nói tiếp: “Sau đó tôi gặp được người giấy tên Tử Trúc kia, bước lên con đường tu luyện. Nhà họ Nghị sợ việc bọn họ lấy con trai ra hiến tế bị người khác biết, cho nên xóa tên tôi ra khỏi gia phả, thay tên tôi bằng tên Nghị Minh, nói với người ngoài rằng tôi bị bệnh chết.”

“Câu chuyện của anh không hề nhắc tới Ván

Tâm nửa lời, vì sao anh lại hận chị ấy như vậy?”

“Bà ta ư? Bà ta chính là con gái của lão đạo sĩ kia.”

Chương 102: C102: Thù mới nợ cũ

"Tôi hỏi câu cuối được không?" Thù oán giữa Nghị Lâm và nhà họ Nghị xem như đã rõ ràng, nhưng tôi vẫn còn một thắc mắc rất lớn.

Nghị Lâm ừ hử một tiếng, tôi hẫng giọng sau đó mới mở miệng: "Rốt cuộc thì anh và Liên Trì có mối quan hệ gì với nhau?"

"Hửm… Nói thế nào nhỉ, thật ra mối quan hệ giữa tôi là Liên Trì là mối quan hệ cộng sinh, dường như là hai người riêng biệt, nhưng dường như lại là một người." Nghị Lâm nhìn nét mặt căng thẳng của tôi không khỏi bật cười: "Nhưng em yên tâm, tôi không có cảm giác gì với tên Tang Ca hết, một chút cũng không. Có lẽ chúng tôi thật sự là hai người."

Tôi bĩu môi, đẩy hắn ra sau đó đứng dậy nhỏ giọng hừ một tiếng: "Anh có cảm giác gì với Tang Ca hay không thì có liên quan gì tới tôi?"

Nghị Lâm nghiêng đầu, ánh mắt đặt trên chiếc mặt nạ đen tuyền của mình, cười như không cười nói: "Vậy sao?"

Tai tôi đỏ ửng, tôi quay đầu không đáp nữa.

Nghị Lâm cười khẽ một tiếng, sau đó vươn tay kéo tôi ngồi xuống, hắn tì cằm lên vai tôi, giọng nói ấm áp mê hoặc lòng người vang lên:

"Hoài Thục, sau khi tôi xử lý xong chuyện nhà họ Nghị thì đi với tôi nhé?"

“Đi đâu?”

“Tới một nơi rất xa mà chỉ có hai chúng ta.”

Tôi bổng trầm ngâm không biết nên đáp lại lời này thế nào, Nghị Lâm cũng không ép tôi, thấy tôi không lên tiếng hắn cũng không nói nữa.

Hồi lâu sau tôi mới mở miệng nói: “Anh có thích tôi không?”

“… Không thích mà lại năm lần bảy lượt tới cứu em hay sao?”

“Có thích hay không?” Tôi vẫn vô cùng cố chấp, bởi vì hồi nhỏ mẹ tôi cũng từng bảo rất yêu tôi, nhưng rốt cuộc bà lại bỏ tôi mà đi. Sau này lớn cũng có một cậu bạn nói thích tôi, xong mối quan hệ mập mờ của chúng tôi cũng kết thúc khi cậu ấy có bạn gái mới. cả một đời sống trong mơ hồ không rõ ràng, bây giờ tôi không muốn như vậy nữa, tôi muốn một lời khẳng định rõ ràng từ miệng Nghị Lâm.

Năm ngón tay Nghị Lâm đan xen vào năm ngón tay của tôi khăng khít không rời, giọng nói của hắn vẫn rất dịu dàng, hắn nói: “Thích.”

Chưa đợi tôi đáp lại hắn lại nói tiếp: “Nếu như em muốn nghe thì sau này ngày nào tôi cũng sẽ nói từ thích cho em nghe.”

“Cái này thì thỏi đi.” Tôi cười trừ, sau lại nhún nhún vai đáp: “Nhớ cho rõ lời của anh, nếu sau này tôi phát hiện anh lừa dối tôi thì…”

“Thì thế nào?”

“Thì tôi sẽ trốn đến một nơi rất xa, không để anh tìm được nữa.”

Nghị Lâm siết chặt bàn tay tôi, hắn bật cười đáp: “Được.”

Trong đêm đen lạnh lẽo, hai trái tim cô đơn như được kéo lại gần với nhau hơn. Buông bỏ hết những hiểu lầm, chán ghét lúc trước tự ủ ấm cho nhau. Tôi nghe tiếng gió lạnh lẽo thối qua bên tai nhưng trong lòng lại như bị thứ gì đó lấp đầy thật đầy.

Bởi vì đã thổ lộ với nhau, cho nên chuyện tòi và Tang Ca muốn làm tôi cũng không dấu hẳn. Khi Nghị Lâm nghe xong, hắn bổng nhiên nói: "Tang Ca và Liên Trì đã mấy vạn năm không được thấy nhau, chi bằng để cho bọn họ gặp nhau một lần?"

Tôi cảm thấy lời này rất có lý, cho nên cũng gật đầu tán thành. Vì vậy khi tôi đi tìm Hồng Liên, Nghị Lâm cũng đi ngay bên cạnh tôi.

Thật ra tôi định đi một mình, nhưng Nghị Lâm bảo rằng như vậy quá nguy hiểm, cho nên không cho tôi tự hành động, nằng nặc đòi đi theo. Tòi cũng hết cách, đánh không được mắng không xong, đành để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Muốn tìm Hồng Liên cũng không khó, bởi trong lúc chúng tôi đi tìm ả ta thì ả ta cũng đang tức điên người đi tìm chúng tôi. Vậy nên cũng không lâu lắm, chúng tôi đã gặp được Hồng Liên.

Khi nhìn thấy bộ xương trắng hếu bên trong bộ hỉ phục kia, thân thể tôi khẽ run nhè nhẹ. Tôi thề, đây là cảm giác kích động của Tang Ca! Không hề liên quan tí nào tới tôi!

Hồng Liên nhìn thấy chúng tôi thì nở nụ cười càn rỡ, một nụ cười rất quái dị, lại có phần đáng sợ, ả ta nâng bàn tay bị hắc khí bao phủ của mình lên chỉ về phía tôi: "Tang Ca… Nợ cũ nợ mới, tính hết một lượt cho xong đi!"

"Nỗi đau đớn của ta trong mấy vạn năm qua, cũng đã đến lúc cho ngươi nếm thử rồi!"

Ả ta búng tay một cái, mấy chục dặm xung quanh lập tức bị phong

bế bằng một màn lửa cao hơn đầu người một chút xíu. Tôi cũng nghiêm túc nhìn Hồng Liên, trong đầu thì đang không ngừng kêu gọi Tang Ca.

Nghị Lâm nhỏ giọng nói bên tai tôi: "Bây giờ tôi sẽ để Liên Trì điều khiến cơ thể này."

Vừa dứt lời, hắn đã hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại, bởi vì Nghị Lâm đứng sau lưng tôi, cho nên tôi không nhìn thấy sự biến hóa của hắn. Nhưng Hồng Liên ở phía đối diện lại rất rõ ràng, ả ta chỉ thấy dung mạo của Nghị Lâm bỗng nhiên thay đổi, một đầu tóc đen bị thay bằng mái tóc bạc dài ngang eo, dung mạo dần trở nên tuấn tú dị thường.

Nỗi ám ảnh của mấy vạn năm trước khi Liên Trì cầm kiếm huyết tẩy Ma tộc vẫn còn in đậm trong tâm trí Hồng Liên, cho nên ngày hôm nay khi nhìn thấy hắn một lần nữa, Hồng Liên không khỏi run sợ trong lòng.

Liên Trì vẫn đang còn trong quá trình thích ứng với thân thể, cho nên chưa mở mắt cử động được. Hồng Liên liếc mắt nhìn tôi một cái, bàn tay chuẩn bị hạ xuống lại tiếp tục nâng lên, lần này ả không cho tôi cơ hội nhiều lời đã vươn bàn tay lao thẳng về phía tôi.

Tang Ca vẫn im lìm không chút động tĩnh nào, tôi hoảng hốt nhưng thân thế lại như bị thứ gì cố định lại không thế né tránh, không thể di chuyển được.

Đúng vào lúc tôi tưởng rằng mình sẽ chết dưới một chưởng đó của Hồng Liên thì một cảm giác mất trọng lực ập đến, tôi lập tức rơi vào hôn mê.

Tang Ca mở bừng mắt, thân thế linh hoạt xoay một vòng né tránh một chưởng đó của Hồng Liên.

Nàng liếc mắt nhìn màn lửa bao quanh đây, cũng đã đoán ra được khoảng thời gian mấy vạn năm cũng đủ để Hồng Liên quen thuộc và sử dụng được lực lượng của Phượng Đồ đằng rồi.

"Cũng tốt, mối thù của Cơ Diệp, thù oán giữa chúng ta cũng nên kết thúc tại đây rồi! Phượng Loan!" Tang Ca hít sâu một hơi, sau đó lạnh giọng quát một tiếng.

Dải dụa đỏ buộc bên eo như cảm nhận được lời triệu hoán từ chủ nhân, run rẩy vài lần tiếp đó bay vụt ra ngoài, lơ lửng giữa không trung, xé toạc lớp vỏ bọc bên ngoài, hiện nguyên hình là một thanh kiếm sắc bén.

Tang Ca giơ tay lên, thanh kiếm lập tức rơi vào tay của nàng.

Hồng Liên không muốn nhiều lời, lại đánh tới một chưởng. Tang Ca nâng kiếm lên, dự định chống lại một chưởng này của Hồng Liên để xem lực lượng của ả ta thế nào. Chỉ có điều nàng không ngờ tới, một chưởng này của ả ta đã bức nàng phải lùi về phía sau vài bước, mãi tới tận khi thân thể sắp chìm vào màn lửa Tang Ca mới cắm mạnh Phượng Loan xuống đất, miễn cưỡng ổn định thân thể.

Lực lượng của Phượng Đồ đằng vốn rất bá đạo, năm xưa Tang Ca không có thời gian tu luyện vậy mà có thế dùng nó đánh ngang tay với Cơ Diệp đủ để hiếu được lực lượng đó lớn mạnh tới cỡ nào. Huống hồ gì Hồng Liên có cả thời gian

vạn năm đế thuần thục lực lượng đó, lại thêm vạn năm qua Tang Ca lâm vào ngủ say, hiện tỉnh lại thực lực vẫn chưa hồi phục, đổi mặt với một Hồng Liên đang ở thời đỉnh phong quả thật rất khó đểthắnq.

Chương 103: C103: Cửu ca xuất thế

Khi Liên Trì đã hoàn toàn thích ứng với thân thể, hắn mở bừng mắt ra, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là thanh Phượng Loan đã rất lâu hắn không nhìn thấy, sau đó mới tới người đang cầm nó. Dù rằng dung mạo của người đó không giống như xưa, nhưng chỉ cần nhìn liếc qua thôi, hắn cũng biết… Người đó chính là Tang Ca.

Tang Ca đã sống lại, nương tử của hắn đã thật sự trở về rồi!

Phía sau lưng nàng là tấm màn lửa cao hơn hai thước, Tang Ca chống thanh Phượng Loan xuống đất, đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng, sau đó nhếch miệng cười.

Liên Trì bổng sững sờ, hình ảnh này như chiếc gai nhọn đâm vào mắt hắn. Hắn còn chưa kịp suy nghĩ gì đã thấy thân thế mình hành động trước, Liên Trì lao tới ôm Tang Ca vào ngực, sau đó xoay người chắn hơi nóng từ phía sau cho nàng.

Tang Ca có hơi giật mình, nàng nghiêng đầu khó hiểu nhìn hắn, rất lâu sau mới mở miệng thử thăm dò: “Liên Trì?”

Liên Trì im lặng không đáp, nhưng hành động của hắn lại rõ ràng hơn bất cứ câu trả lời nào, hắn cúi đầu hỏn nhẹ lên trán nàng, sự hoảng hốt trong ánh mắt thì không có cách nào che dấu được.

Hoảng hốt ư? Tang Ca nghĩ nghĩ một lát, sau đó mới ngẫm ra, phải chăng hắn đang nghĩtới hình ảnh của mấy vạn năm trước khi nàng lấy thần hồn hiến tế mở ra trận pháp Chiêu Hồn trên chiến trường Thiên Ma…

“Chàng thật ngốc.” Trong lòng Tang Ca như có dòng nước ấm chảy qua, cuối cùng qua bao nhiêu chuyện xảy ra, nàng cũng có thể bình thản đối mặt với Liên Trì được rồi.

Thời gian vạn năm quả thật rất dài, lại vô cùng nhàm chán, nhàm chán tới mức Tang Ca đã lôi hết một loạt chuyện cũ ra ngẫm nghĩ, ngẫm mãi, ngẫm mãi cuối cùng cũng nhận ra, mình chẳng có lập trường gì để hận Liên Trì cả.

Từ trước tới nay Liên Trì chưa từng nợ nàng bất cứ điều gì, đối với nàng, Liên Trì đã tận tâm tận lực rồi, nhưng nàng chẳng bao giờ còn cơ hội đế nói những lời này với hắn nữa cả.

Hôm nay được gặp lại, bao nhiêu hận ý đều đã chuyến thành nỗi nhớ nhung không cùng. Ý Chí Thiên Địa cũng được, Ma tộc cũng xong… Liên Trì vẫn chỉ mãi là Liên Trì. Tang Ca bỗng nhận ra, cho dù Liên Trì có đứng ở vị trí nào, nàng vẫn sẽ không quên được hắn.

Liên Trì rũ đầu xuống, mái tóc bạc khẽ phất phơ trong gió: “ừ, ta rất ngốc, Ngốc tới mức nếu không có nàng chăm sóc ta sẽ không sống nổi, vậy nên nàng đừng bỏ ta một mình nữa.”

Trong ánh mắt Tang Ca xoet qua một tia đau đớn, tại sao chỉ là một chữ tình mà lại phải dùng nhiều máu và nước mắt để chứng minh như vậy, nàng siết chặt tay hắn, kiên định nói: “Sẽ không.”

Khóe miệng Liên Trì nhếch lên, hắn cũng kiên định nói: “Nếu như sau này phải chia xa, trước khi đi ta nhất định sẽ giết nàng.”

Tang Ca hơi sững sờ, xong nàng lại cười khẽ một tiếng, đáp: “Được, nếu phải chia xa thì ta nhất định cũng sẽ giết chàng.”

“Không cần các ngươi tự giết lấn nhau, bổn quân sẽ tiễn các ngươi lên đường ngay bây giờ!” Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng của

Hồng Liên vang lên.

Ả ta nâng bàn tay bị hắc khí bao phủ lên, vừa búng ngón tay một cái thì một ngọn lửa màu lam lập tức xuất hiện, Hồng Liên bỗng nở một nụ cười dịu dàng, tuy rằng nụ cười rất dịu dàng, nhưng kết hợp với gương mặt là con rối cứng ngắc lại trông quái dị vô cùng, Hồng Liên nói: "Tang Ca tỉ, không biết tỉ đã được nếm thử ngọn lửa Nghiệp Hỏa bao giờ hay chưa, Nghiệp Hỏa của muội chia làm tám cấp, để luyện tới cấp thứ tám cần phải dùng thời gian rất lâu, trải qua đau đớn hồn xiêu phách tán, vốn dĩ muội sẽ không luyện thành, nhưng nhờ ơn tỉ, quãng thời gian mấy vạn năm cũng đủ để muội đột phá cấp tám rồi. Năm xưa Cơ Diệp trước khi ra chiến trường đã chịu được cấp bảy, không biết hôm nay Tang Ca tỉ đứng ở đây, có thể chịu được hay không…."

Gương mặt Tang Ca căng lên, bảo sao nàng vẫn luôn cảm thấy lạ, một người như Cơ Diệp sao có thể bỗng nhiên bị Thiên tộc bắt đi được, hóa ra là đã bị Nhiệp Hỏa làm tổn thương từ trước.

Tang Ca nâng Phượng Loan lên, kiếm khí tỏa ra sắc bén vô cùng, nàng cười lạnh một tiếng: "Đừng nhiều lời, thù cũ của Cơ Diệp, cộng thêm thù mới giữa chúng ta, tính luôn một lần cho xong!"

Hồng Liên vỗ tay bốp bốp: "Khá khen cho câu tính luôn một lần cho xong, vậy thì đừng trách bốn quân vô tình! Hỏa Thiên Tinh, lên!"

Ngọn lửa lập lòe trong tay Hồng Liên nương theo bàn tay ả ta bay về phía trước, lao thẳng về phía Tang Ca. ít nhiều gì Tang Ca cũng từng trải qua niết bàn, cũng từng sử dụng Phượng Đồ đằng, cho nên vẫn có kinh nghiệm đối phó với mấy thứ này, nhất thời Hỏa Thiên Tinh không thể tiếp cận được nàng.

Hồng Liên nhận thấy tình thế không ổn, vừa muốn nhân lúc Tang Ca không để ý đế ra tay thì đã bị Liên Trì đi trước một bước, Liên Trì bảo bọc Tang Ca rất kỹ, không để Hồng Liên tiến tới quá gần thân

thể của Tang Ca.

Hiện tại nhục thể của nàng chỉ là một nhân loại yếu ớt, không thể chịu được tàn phá từ chưởng của Hồng Liên, vả lại Liên Trì không muốn bi kịch năm đó bị đẩy xuống vực Ma uyên của Tang Ca xảy ra thêm một lần nào nữa.

Đứng trước sự bảo vệ nghiêm ngặt của Liên Trì, Hồng Liên không tài nào tiếp cận được thân thế Tang Ca. Ả ta chỉ đành chỉ huy đám rối gỗ tấn công Liên Trì, hòng phân tán sự chú ý của hắn.

Mắt nhìn thấy đám rối gổ đỏ lòm đang lao về phía này, Liên Trì không chút do dự ném Tử Trúc đang cuộn tròn nơi cố tay hắn ngủ say về phía đó.

Tử Trúc:???

"Hí hí hí hiiiii…" Tiếng thét chói tai của người giấy vang lên thê lương.

Liên Trì, đậu má ngươi, ta đệt cả nhà ngươi, cái đồ trọng sắc khinh bạn!

Tất nhiên giữa lúc căng thẳng thế này không ai thèm để ý tới nó.

Hồng Liên đứng từ xa, điều khiển Hỏa Thiên Tinh tấn công Tang Ca. Ả ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, bổng cảm giác được lực lượng của bản thân đang dần yếu ớt, chắc chắn là có người đang tác động vào mộng cảnh này!

Lực lượng của nàng ta đều bắt đầu từ oán khí của nữ quỷ Lệ Lan kia, oán khí của nữ quỷ yếu bớt thì lực lượng của nàng ta cũng yếu đi tròng thấy. Hồng Liên âm thầm sốt ruột, cũng không muốn dây dưa lằng nhằng nữa mà là gọi thêm Hỏa Thiên Tinh trong thân thế, sử dụng ngay chiêu cuối của Nghiệp hỏa, Hỏa Vân Tường.

Hỏa Vân Tường cháy thành vòng tròn, bao vây thân thể Liên Trì và Tang Ca lại. Ngọn lửa không mang chút nhiệt độ, chỉ có ánh sáng xanh le lói lập lòe. Cho dù vậy Tang Ca và Liên Trì cũng không dám khinh thường.

Tang Ca thử dùng Phượng Loan chém mở một đường vào Hỏa Vân Thường, kiếm khí sắc bén quét ngang qua vẫn không khiến Hỏa Vân Tường xi nhê, Phượng Loan 'ong' một tiếng, thanh kiếm nóng bỏng kinh người, Tang Ca không dám sử dụng tiếp nữa, bèn biến nó thành dải lụa quấn quanh eo.

Nàng thử đề khí bay lên nhưng cũng không được, rõ ràng Hỏa Vân Tường này được thiết kế đặc biệt ngăn không cho người bên trong nhảy ra ngoài. Mắt thấy ngọn lửa càng ngày càng tiến tới gần, Tang Ca đột nhiên cười nói với Liên Trì đứng bên cạnh: "Xem ra lần này chúng ta phải cùng chết rồi."

Liên Trì cong môi cười: "Không sao cả, chỉ cần có nàng bên cạnh thì cửu Tuyền ta cũng nguyện ý đi."

Sau khi nói xong câu này, hắn lại âm thầm bổ sung thêm một câu, tất nhiên người đi tới cửu Tuyền không nên là ta và nàng, mà là Hồng Liên.

Hắn ngưng tụ lực lượng nơi bàn tay, vừa định một tay xé toạc không gian này đưa Tang Ca thì lúc này trời bỗng đổ cơn mưa máu. Trước ánh mắt sững sờ bàng hoàng của Hồng Liên, cơn mưa máu đã hoàn toàn dập tắt Hỏa Vân Tường bao quanh hai người.

"Chuyện náo nhiệt thế này, sao có thể thiếu bổn tọa được chứ!" Hòa lẫn vào trong tiếng mưa, một âm thanh quen thuộc vang lên.

Trong màn mưa máu lất phất, một chiếc dù đỏ dần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Bóng dáng người đó dần hiện ra, hắn cười

nhạt nói: “Nha đầu, lại gặp lại rồi.”

Đây khônq phả ai khác, chính là cửu Ca!

Chương 104: C104: Đi theo bổn tọa

Cửu Ca vừa cười vừa bước tới, khi nhìn thấy hai người đang đứng gần nhau, hắn không khỏi than thở: "Bốn tọa tìm chuyến thế của nha đầu ngươi cũng thật vất vả."

Vừa nói xong, hắn đã nâng tay ném cho Liên Trì một chiếc dù, đoạn nói: "Cơn mưa này không thế tạnh ngay đâu, che dù đi."

Liên Trì hừ nhẹ một tiếng, bung dù che cho Tang Ca, vẫn không quên chọc cửu Ca một câu: "Nếu như ngươi đến sớm hơn vài phút nữa thì ngay cả dù cũng không cần dùng đến đâu."

Cửu Ca liếc mắt nhìn qua, sau đó nhún nhún vai: "Ôi chao, cũng đã muộn đâu cơ chứ!"

Nhân lúc bọn họ đang nói chuyện, Hồng Liên đã thu nghiệp hỏa về, vừa định xoay người chạy thì Cửu Ca lại như có đỏi mắt phía sau, giọng nói của hắn chầm chậm vang lên: "Ma vương Hồng Liên, sao chưa gặp đã muốn đi rồi."

Vốn dĩ lực lượng của Liên Trì không thể xem thường, nhưng đây vốn là địa bàn của nàng ta, cho nên Liên Trì và Tang Ca cũng chỉ có thể đánh ngang tay với nàng ta mà thôi, nhưng bây giờ lại cộng thêm một hung thú thượng cổ – cửu Ca, thế cục đã hoàn toàn nghiêng về phía bọn họ, nàng ta đã không còn cơ hội nữa rồi.

Hồng Liên vô cùng dứt khoát, vừa thấy tình thế không ổn đã lập tức bỏ chạy. Nàng ta nhanh, nhưng cửu Ca còn nhanh hơn, tàn ảnh của Hồng Liên vừa biến mất đã thấy hắn búng ngón tay một cái, một lực

lượng như gió lốc tiến về phía nàng ta biến mất.

Chưa đây hai khắc sau, tiếng sột soạt vang lên càng ngày càng gần, Hồng Liên gần như là bị kéo trở về, ngay cả hỷ phục bên ngoài cũng rách nát, để lộ ra lớp xương trắng hếu bên trong.

Cửu Ca đi từng bước tới trước mặt nàng ta, sau đó nâng chân đạp nàng ta ngã xuống đất, lạnh lùng nói: "Chút bản lĩnh đó của ngươi, biếu diễn trước mặt hai tên nhóc kia thì được, nhưng tuyệt đổi đừng múa rìu qua mắt thợ ở trước mặt bổn tọa và Phong Liên Dực. số lần bổn tọa và hắn tính kế kẻ khác tuyệt đối còn nhiều hơn số lần ngươi ăn cơm đấy. Chút trò vặt vãnh năm xưa của ngươi tên mặt lạnh kia không thèm đế ý, không có nghĩa là bổn tọa sẽ không ghi hận. Bổn tọa đã từng nói với ngươi chưa nhỉ? Bổn tọa không phải là một thần quân hợp cách, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi. Ngươi đắc tội ai cũng được, nhưng đắc tội tới trên đầu của bộn tọa thì… ha ha…"

Lời vừa dứt, chân hắn đã dùng sức nghiền ép bộ xương khô kia, bộ xương tưởng như cứng hơn cả đá vậy mà lại khỏng chịu nối một kích của Cửu Ca. Tiếng 'răng rắc' nứt vỡ không ngừng vang lên hòa lẫn vào tiếng gào đau đớn của Hồng Liên.

Nói thế nào chỉ, cảm giác xương bị nghiền nát giống như việc dùng con dao cùn cứa tay vậy, vừa ngứa lại vừa đau khổ.

Trong thân thể mục rỗng của Hồng Liên có 'Phượng Đồ đằng' – vổn là một thứ có năng lực sinh trưởng cực kỳ bá đạo, vậy nên sau khi khung xương của nàng ta bị cửu Ca nghiền ép không lâu, lại bắt đầu chắp nối lại với nhau trở nên hoàn chỉnh.

Nhưng vừa khôi phục tới đâu thì cửu Ca lại dẫm tới đó, quá trình này… Đau khổ miễn bàn!

"Hắn có thù oán gì với nàng ta vậy?" Tang Ca nhỏ giọng hỏi Liên Trì đứng bên cạnh mình, theo như ký ức của nàng thì số lần Hồng Liên

gặp mặt Cửu Ca đếm trên đầu ngón tay, chưa kể nàng ta còn rất thích cửu Ca nữa, nhưng nhìn bộ dạng ngày hôm nay của bọn họ như có thâm thù đại hận gì vậy.

Liên Trì hồi tưởng lại một chút, cuối cùng nhớ ra một lý do khiến cửu Ca hận Hồng Liên tới như vậy, hắn trâm ngâm giây lát rồi mới đáp lời nàng: "Cửu Ca từng thích một cô nương tên Ban Họa, sau khi nàng… Tan biến không lâu, hắn có đưa cô nương ấy tới tìm Hồng Liên. Không biết giữa ba người bọn họ đã xảy ra chuyện gì mà cô nương tên Ban Họa kia đã bỏ đi. Khi đó cửu Ca lật tung lục giới tìm nàng ấy, ta nhìn thấy hắn quá thê thảm, nên cũng giúp một tay, cuối cùng chúng ta phát hiện cô nương kia đã đi đầu thai rồi. Nói cách khác, Hồng Liên gián tiếp khiến Ban Họa và hắn chia xa."

Tuy rằng nội dung chính của lời này là ở câu chốt, nhưng thứ mà Tang Ca để ý lại chính là: "Cửu Ca mà cũng có người thích sao?!"

"ờ…" Liên Trì xoa xoa mi tâm, đoạn nói: "Hắn là vậy."

Cơn mưa đã tạnh, Tang Ca bước ra khỏi dù đi về phía Hồng Liên, nàng cản cửu Ca đang muốn tiếp tục hành hung nàng ta lại: "Ta có vài lời muốn nói với Hồng Liên."

Sau đó cũng không thèm để ý tới hắn nữa mà là quỳ một chân xuống nhìn vào hộp sọ trống rỗng kia.

Giọng nói Hồng Liên âm u quỷ dị vang lên: "Ta hận ngươi."

Mặc dù hốc mắt của bộ xương trống rỗng, nhưng không hiếu vì sao Tang Ca lại có thể cảm nhận được hận ý tràn ra khỏi hốc mắt đó. Nàng hờ hững đáp: "Vậy sao?"

"Ngươi hận ta cũng được, những chuyện ta làm xưa nay chưa từng thẹn với lòng. Còn ngươi thì sao, vì lòng tham của bản thân mà trực tiếp đẩy Ma tộc đi tới diệt vong, một tội đồ Ma tộc như ngươi lấy tư

cách gì mà hận ta?”

Hồng Liên cười khặc khặc quái dị: “Đám súc sinh thấp hèn đó mà cũng được gọi là Ma tộc ư? Ta tuyệt không chấp nhận chuyện đó!”

Tang Ca nhíu mi, suy nghĩ này đã ăn sâu vào tiềm thức của Hồng Liên rồi, không thể nào thay đổi được: “Chấp mê bất ngộ, Phượng Đồ đằng vốn là đồ của ta, hiện tại ngươi nên trả nó cho ta rồi.

Vừa dứt lời, nàng đã đưa ngón tay trỏ lên mi tâm của Hồng Liên, Hồng Liên chỉ cảm thấy đầu mình nóng dần lên, lực lượng trong người đang dần quy tụ lại dưới vị trí ngón tay của nàng. Nàng ta cực lực giãy dụa: “Không! Không thế nào!”

Hiện tại nàng ta chỉ còn Phượng Đồ đằng làm chỗ dựa, nếu như không có nó hậu quả quả thật không dám nghĩ. Suốt mấy vạn năm qua, tuy rằng đau đớn từ Phượng Đồ đằng gây ra khiến nàng ta chỉ hận bản thân từng được sinh ra trên đời, nhưng cũng không thế phủ nhận sự tuyệt vời do lực lượng của nó mang lại.

Mà nay, Tang Ca lại sắp thu hồi nó lại, sao Hồng Liên có thể cam tâm được.

Nhưng cho dù nàng ta có giãy dụa thế nào thì bây giờ mọi chuyện cũng đã định, không tài nào thay đổi được. Đám người chỉ thấy đầu ngón tay trỏ của Tang Ca dần dần xuất hiện một hồng cầu nho nhỏ, Hồng Liên hét lên một tiếng: “Aaaaa…” Đau đớn khi bị tách lực lượng ra khỏi cơ thể khiến ý thức nàng ta lập tức sụp đổ, chỉ kịp hét lên một tiếng sau đó bất tỉnh.

Phượng Đồ đằng vừa xuất hiện, gió xung quanh cũng ngừng thổi, ngọn lửa phía xa ngừng nhảy nhót như đang đợi lệnh của chủ nhân. Thế mà ngoài ý muốn của mọi người, sau khi Tang Ca lấy Phượng Đồ đằng, nàng lại không hề dung nhập vào thân thể của mình, mà là súc ép lực lượng đó phong ấn lên thanh Phượng Loan.

Đối mặt với ánh mắt đầy chăm chú của Liên Trì, Tang Ca nhẹ lắc đầu: "Thân thể này quá yếu ớt, nếu như miễn cưỡng dung nhập sẽ khiến nó nổ tung."

Bấy giờ Liên Trì mới nhớ ra, bọn họ đang dùng thân thế của kẻ khác.

"Vậy xử lý nàng ta thế nào?" Liên Trì đưa tay chỉ về phía Hồng Liên, đoạn hỏi.

Tang Ca xoa xoa cằm đầy suy tư, hiển nhiên vẫn chưa nghĩ ra cách xử lý nàng ta thế nào. Đúng lúc này, cửu Ca lại đột nhiên mở miệng: "Bốn tọa có cách xử lý nàng ta, đi theo bổn tọa."

Vừa dứt lời, hắn đã xoay người đi trước, Tang Ca cũng lập tức nối gót theo sau. chỉ còn lại mình Liên Trì và bộ xương khô – Hồng Liên đã mất đi ý thức, à, còn có cả Tử Trúc đang không ngừng la

hét ở phía xa.

Liên Trì đưa mắt nhìn bộ khô lâu kia, sau đó thở dài một tiếng, vẫy tay tay gọi Tử Trúc trở về.

Tử Trúc dường như đã quên mất ban nãy mình mắng hắn thậm tệ thế nào, nghe thấy hắn gọi lập tức vui vẻ uốn éo bay về.

Liên Trì lấy tay xoa xoa thái dương, đoạn mở miênq phân phó: "Nqươi khiênq nànq ta đi."

Chương 105: C105: Gia cố phong ấn

Về vấn đề một người giấy nhỏ bé như Tử Trúc có thể khiêng bộ khô lâu Hồng Liên đi theo thì… Không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Liên Trì.

Hắn chỉ thản nhiên phân phó một câu đó, sau đó cũng cất bước đi theo hai người, để lại một mình Tử Trúc vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì.

Tới lúc nó hiểu ra Liên Trì muốn mình làm gì thì hắn đã đi xa từ lâu, khiến Tử Trúc tức mà không làm gì được!

Bước chân của Tang Ca ban đầu vốn rất nhanh, có thể theo kịp cửu Ca, nhưng sau đó lại càng ngày càng chậm. Nửa là nàng có ý chờ Liên Trì, nửa còn lại có chuyện muốn nói với hắn.

Chờ tới khi Liên Trì sóng bước bên nàng thì Cửu Ca ở phía trên đã bỏ cách bọn họ rất xa rồi. Liên Trì đương nhiên cũng nhận ra sự khác thường, hắn nghiêng đầu thấp thỏm hỏi: "Sao vậy?"

Tang Ca đắn đo hồi lâu mới mở lời: "Chuyện giữa ta và chàng xem như đã rõ, vậy còn chuyện của hai đứa nhóc thì thế nào?"

Liên Trì ngấn người ra, mất một lúc hắn mới biết 'hai đứa nhóc' trong miệng của nàng là ai – ngoài chủ nhân của thân thể bọn họ đang dùng thì còn ai nữa.

Chuyện này đúng là Liên Trì chưa từng cân nhắc tới, hắn hỏi nàng: "Ý của nàng thì thế nào?"

Tang Ca từ tổn đáp: "Trong những năm ở bên cạnh nha đầu kia, trong lúc vô tình ta đã xem cho cô ấy một quẻ, vốn dĩ kiếp này cô ấy không có duyên với bất cứ người đàn ông nào chẳng hiểu vì sao sau đó bắt đầu xuất hiện duyên phận với tiểu tử Nghị Lâm kia, duyên phận này vô cùng kỳ lạ, chẳng phải là sự sắp đặt của thiên mệnh mà là…"

"Giống như có người cố tình tạo nên." Liên Trì nói nốt ra suy đoán cuối cùng của nàng, hắn rũ mắt dường như đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Trong đầu hắn bỗng dưng hiện lên một bóng dáng yểu điệu mặc vũ y hồng nhạt, gương mặt nàng ta đã nhạt nhòa không còn rõ ràng nữa rồi, nàng tên gì nhỉ? ô phải, nàng tên là Phù Tang!

Nghĩ tới đây, xem ra mọi chuyện đã trở nên rõ ràng, hắn ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tang Ca rồi nói: "Năm xưa Diêu Phù Tang từng bỏ ba kiếp tình duyên của nàng ta đế tạo ra một kiếp tình duyên cho chúng ta, phải chăng…"

Lời tiếp theo hắn không cần phải nói nàng cũng có thể đoán ra được, chỉ e là kiếp tình duyên đó đã ứng lên người của Nghị Lâm và Minh Hoài Thục. Có sẽ đáy là sự nhầm lẫn tới giật mình của thiên mệnh, khi nhận lầm Nghị Lâm và Minh Hoài Thục chính là chuyển kiếp của bọn họ…

À, có lẽ cũng không hẳn là lầm, bởi vì nàng đã đi theo Minh Hoài Thục từ rất lâu, Liên Trì cũng ở trong thân thể của Nghị Lâm rất lâu, nhầm lẫn này là khó tránh khỏi.

Sợi dây đỏ nơi cổ tay bất giác nóng lên, Tang Ca nhấc tay lên nhìn sợi dây đỏ thẩm đỏ, Liên Trì cũng bất giác chú ý theo nàng. Khi nhìn thấy sợi dây đỏ dần dần nhạt nhòa dung nhập vào tận trong da thịt nàng, cả hai không hẹn cùng nhìn nhau.

“Thiên tình ti.” Tang Ca thảng thốt.

Gương mặt Liên Trì vẫn rất bình thản: “Không ngờ tới Phù Tang lại dùng tới thứ này.”

Thiên tình ti, công dụng như tên gọi, sẽ khiến hai người d’ân dần yêu nhau không thế tách rời. Đặc biệt nó còn có một công hiệu khác đó chính là nếu như hai đầu của Thiên tình ti ở gần nhau sẽ vô thức nóng lên, trong lòng nhất định có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Là một người nhìn Minh Hoài Thục trưởng thành, Tang Ca hiện tại có cảm giác mình chính là trưởng bối của nàng, thời gian ở cùng nhau lâu như vậy cũng khiến nàng nảy sinh chút cảm giác bảo bọc nha đầu ấy.

Khi biết thứ trên tay mình là Thiên tình ti, nàng không khỏi cau mày: “Như vậy thật không công bằng!”

Nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, không biết chạm tới dây thần kinh nào của Liên Trì, hắn chỉ cảm thấy lòng mềm mại hẳn đi, không kìm lòng được đưa tay ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên tóc nàng rồi nói: “Chỗ nào không công bằng.”

Suy nghĩ của Liên Trì rất đơn giản, nếu như đã là kiếp tình duyên của bọn họ, vậy thì chuyện ‘hắn’ thích ‘nàng’ sẽ là điều đương nhiên, cho dù không có Thiên tình ti vẫn vậy.

Nhưng Tang Ca thì không nghĩ như thế, nàng nói tiếp: “Ta sợ những cảm xúc của Hoài Thục không phải thật lòng mà chỉ là dưới sự tác động của Thiên tình ti theo bản năng thích Nghị Lâm mà thôi.”

“Vậy ta sẽ rút Thiên tình ti ra khỏi cơ thế bọn nhé?” Cách giải quyết của Liên Trì vô cùng đơn giản, nếu đã không phải cảm xúc bản thân

mong muốn, vậy thì lấy thứ đó ra được.

Tang Ca dở khóc dở cười: "Nào có ai lại giải quyết mọi chuyện như chàng chứ!"

"Ta…"

Những lời phía sau bọn họ nói tôi không nghe lọt chữ nào nữa, trong đầu tôi chỉ quanh quấn đi quanh quấn lại mấy câu nói ban nãy của Tang Ca.

Tôi cười tự giễu bản thân ngu ngốc, bảo sao tôi có thể dễ dàng tiếp nhận Nghị Lâm như vậy, hóa ra là dưới sự tác dụng của Thiên tình ti, tôi bỗng cảm giác sợ hãi, tôi rất sợ những cảm xúc mà mình dành cho Nghị Lâm, hoặc là Nghị Lâm đều không phải xuất phát từ tận đáy lòng.

Có lẽ Tang Ca sẽ không ngờ được tôi sẽ tỉnh lại nhanh tới như vậy, dù sao bình thường khi tôi làm chủ thân thể, nàng ngoài trừ ngủ say cũng chính là ngủ say, hẳn là Tang Ca cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng tôi cũng không có ý định lên tiếng cho bọn họ biết đến sự tồn tại của mình, mà là im lặng tiếp tục quan sát.

Tuy rằng bọn họ đi rất chậm, nhưng cả hai đều đã thân thủ phi phàm, cho nên chưa bao lâu đã tới được nơi mà cửu Ca muốn dẫn hai người đến.

Một vết nứt như chém ngang bầu trời làm hai nửa, dung nham từ phía miệng vết nứt không ngừng phun trào, phía sau vết nứt là một màu đen kịt huyền bí. Hiện tại vết nứt bị một loại tiên khí mờ nhạt như có như không bao phủ ngăn cản không cho vết nứt tiếp tục rộng hơn.

Vết nứt này hoàn toàn không có trong ký ức của Tang Ca, cho nên nàng im lặng tiếp tục quan sát.

Cửu Ca đứng trước vết nứt rạch ngang trời quỷ dị kia, quay đầu nói với Liên Trì: "Ngươi có tò mò sau khi Tang Ca tan biến Phong Liên Dực đã đi đâu không?"

Liên Trì thẳng thừng từ chối: "Không tò mò."

Khóe miệng cửu Ca khẽ giật, xong cũng không đặt lời này của hắn vào lòng mà tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Sau khi Thần tộc sụp đỏ, khe nứt Thiên Trụ có xu thế mở rộng, Phong Liên Dực không thể nào trơ mắt đứng nhìn, cho nên bỏ mặc ngoài tai lời khuyên bảo của ta, nhảy vào trong đó, lấy thân mình phong ấn thứ kia lại."

Câu này của hắn gợi cho Liên Trì chút hứng thú, hắn khẽ nhướn mày thuận thế hỏi lại: "Phong Liên Trì đã chết rồi ư?"

Cửu Ca nhún nhún vai: "Nghe câu này chưa, tai họa thì lưu lại ngàn năm. Tuy rằng tên mặt lạnh kia nghĩ cho đại cục là thật, nhưng cũng đâu phải là sống chết không màng, hắn chỉ dùng tám phần thực lực đế phong ấn khe nứt Thiên Trụ đó lại, sau đó lâm vào ngủ say. Còn ngủ say ở đâu thì bốn tọa quả thật không biết."

Liên Trì 'ồ' một tiếng, cũng không nói gì nữa. Nhưng thái độ này lại khiến cửu Ca không vui lắm, vì thế hắn ta quay đầu nói chuyện với Tang Ca: "Nha đầu, dựa vào thiên phú về kết giới của ngươi, ngươi nhìn thử xem phong ấn này thế nào?"

"Sắp sụp đố." Chỉ cần liếc mắt nhìn qua Tang Ca cũng có thể nhìn thấy vô số lổ hổng ở trong phong ấn này, có lẽ lực lượng của thứ bị phong ấn quá bá đạo, không ngừng ăn mòn phong ấn, trải qua vạn năm, không sụp đổ mới là lạ.

Cửu Ca vỗ tay tán thưởng: "Không sai, cho nên hôm nay bổn tọa dẫn các ngươi tới là để gia cố phonq ấn nàv lai đâv!"

Chương 106: C106: Ngươi còn gì muốn nói nữa hay không

Tang Ca bỗng mỉm cười nhìn hắn: "Không phải ngươi định ném bọn ta vào đó để gia cổ lại phong ấn đó chứ?"

Đôi mắt Cửu Ca lóe lên, hắn xoa xoa hai tay lại với nhau, nở một nụ cười đáng khinh: "Nha đầu ngươi thông minh thật, ý tưởng này không tồi chút nào!"

Tang Ca lùi về phía sau hai bước, vừa muốn nói gì đó thì Liên Trì lại cho rằng nàng sợ hãi, hắn siết chặt tay nàng, ghé vào tai nàng thấp giọng trấn an: "Đừng lo, nếu hắn ta quả thật muốn ném hai chúng ta vào trong đó, vậy thì ta sẽ ném hắn vào trước cho nàng."

Nàng nín cười gật đầu đáp: "ừm."

"Này này, đừng tưởng những lời tên tiếu tử ngươi nói bốn tọa không nghe được, bốn tọa nghe rất rõ đấy nhé! Cái gì gọi là ném bổn tọa vào trong trước hả?!" cửu Ca cau mày không vui, hiến nhiên là không hài lòng với lời đó của Liên Trì.

Liên Trì nhàn nhạt đáp lời: "Ý trên mặt chữ."

Đối diện với đôi tình nhân đã vạn năm không ở bên nhau này, cửu Ca bỗng nhớ tới nha đầu ngốc tên Ban Họa kia, không biết giờ nàng đã đầu thai thành hình dạng gì rồi, muốn tìm thật sự khó khăn quá…

Cửu Ca đã đi tìm chuyển thế của Ban Họa hơn vạn năm nay mà vẫn chưa tìm thấy, cũng may hắn không phải người bình thường, thứ

không thiếu nhất chính là thời gian. Hắn dự định sẽ tìm nàng thêm một vạn năm nữa, nếu như vẫn không thấy vậy thì hắn sẽ tới Quỷ giới lật tung cả Quỷ giới lên, cướp bằng được số sinh tử để xem rốt cuộc rốt cuộc là nàng đã đầu thai đi đâu rồi!

Bản thân cô độc lại đối mặt với sự ân ái của Liên Trì và Tang Ca, cửu Ca hậm hực không vui: "Uổng công bốn tọa nghĩ nát óc tìm ra cách nối thông đạo của khe nứt Thiên Trụ tới tận mộng cảnh này."

Nếu như Hồng Liên ở đây nghe được câu nói này của hắn nhất định sẽ tức giận tới mức hộc mấy lít máu, bảo sao nàng ta cảm thấy thực lực suy giảm mạnh, hóa ra là cửu Ca đã đục một lỗ trong mộng cảnh nổi liền với khe nứt Thiên Địa. Lực lượng của mộng cảnh sao có thể so được với lực lượng của khe nứt Thiên Địa, mộng cảnh này sụp đổ cũng là sớm hay muộn mà thôi.

Cửu Ca không chờ hai người đáp lại thì như nhớ ra điều gì đó, bổng nói: "A phải, Hồng Liên đâu?"

Hắn ta quay đầu nhìn Tang Ca, Tang Ca lại quay đầu nhìn Liên Trì. Liên Trì nhăn mày, bộ dạng mờ mịt hiến nhiên vẫn không biết vì sao hai người lại nhìn mình.

Nhìn thấy hắn như vậy, Tang Ca thở dài, nàng quay sang nói với cửu Ca: "Thôi vậy, đế ta trở về đem nàng ta tới đây."

"Liên Trì, con mẹ nhà ngươi, ta…"

Nàng vừa dứt lời, từ phía xa xa bỗng truyền tới tiếng mắng của Tử Trúc. Sau lớp sương mù mờ ảo, ba người chỉ nhìn thấy một người giấy đỏ lòm lơ lửng uốn éo giữa không trung, phía sau nó là một bộ khô lâu màu trắng, khung cảnh này có hơi quỷ dị, cũng may ba người ở đây đều không phải người thường, cũng không bị hình ảnh ấy dọa. Google ngay tang _ TUT uyen · Vn _

Tử Trúc càng tới gần, đám người càng nghe rõ tiếng mắng hơn:" … Liên Trì chó má, thối tha, tính cách xấu như vậy chắc chắn sau này sẽ cô độc tới già! Tang Ca nhất định sẽ không thèm ngó ngàng tới ngươi đâu, đáng đời, há há há!"

Tang Ca nín cười tới mức mặt mũi đỏ bừng, Cửu Ca thì không thèm kiêng nể trực tiếp phì cười ra tiếng. Liên Trì đưa tay lên xoa xoa mi tâm, cảm thấy vô cùng phiền lòng, vì thế không nhịn được mở miệng quát nó: "Câm miệng!"

Nói Tử Trúc chán ghét Liên Trì là thật, nhưng nói nó sợ Liên Trì cũng không phải là giả, cho nên khi Liên Trì vừa mở miệng quát, nó đã nhanh chóng thức thời ngậm miệng lại.

Xong vẫn cảm thấy không cam lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm mắng hắn vài câu nữa mới chịu yên.

"Cần Hồng Liên làm gì?" Liên Trì nhìn cửu Ca đang cười nghiêng ngả phía trước, không nhanh không chậm mở miệng hỏi.

Nhắc tới chuyện chính sự, cửu Ca cũng nghiêm túc hẳn lên, hắn giơ tay xoa xoa ngực, điều chỉnh lại hơi thở của mình cho ổn định, tiếp đó mới nói: "Chẳng phải trước kia bổn tọa đã từng nói với ngươi rồi sao, thứ khắc chế khe nứt Thiên Trụ không chỉ có mình Ý Chí Thiên Địa, mà còn có cả oán khí và sát khí. Mà Hồng Liên tồn tại hàng vạn năm, oán khí và sát khí với Tang Ca ngập trời như vậy, nếu như không dùng nó đổi phó với thứ này quả thật là có lỗi với bản thân rồi."

"Nếu như vậy nàng ta sẽ chết sao?" Tang Ca bỗng chen vào một câu.

Cửu Ca xoa xoa cằm suy nghĩ hòi lâu mới đáp: "Đương nhiên sẽ chết, nhưng nếu là dùng cách phong ấn thì cũng không hẳn, qua vài vạn năm nữa, khi khe nứt Thiên Trụ bào mòn hết oán khí và sát khí trên người nàng ta, có lẽ thần trí nàng ta sẽ thanh tỉnh lại, sẽ có cơ

hội đi đầu thai.”

Tang Ca gật đầu, không chút do dự nói: “Vậy thì phong ấn đi.”

Ánh mắt Cửu Ca nhìn nàng bổng đầy kỳ quái: “Nha đầu ngươi đúng là kỳ lạ thật…” Xong hắn cũng không để tâm nhiều, phong ấn thì phong ấn thôi.

Cửu Ca vẫy tay, chỉ thấy bộ khô lâu đang lơ lửng phía sau Tử Trúc bổng nhẹ nhàng trôi tới trước mặt hắn, chính vào lúc cửu Ca ném nó vào trong khe nứt Thiên Trụ thì bộ khô lâu lại xảy ra biến hóa, chỉ nhìn thấy cánh tay trơ xương kia bỗng vươn dài, lao vút về phía Tang Ca kéo theo nàng cùng tiến vào khe nứt Thiên Trụ.

Quá trình xảy ra việc này quá nhanh, Liên Trì vẫn còn chưa kịp phản ứng thì Tang Ca đã bị Hồng Liên kéo đi. Cùng lúc đó tiếng cười càn rỡ của Hồng Liên vang lên: “Ha ha ha, có thêm Tang Ca cùng bồi táng với ta, đời này ta cũng không còn gì hối tiếng nữa rồi! Ha ha ha!”

Hóa ra chẳng biết từ khi nào Hồng Liên đã tỉnh lại, nàng ta đã nghe thấy hết lời của cửu Ca, biết rõ bản thân sẽ không thoát được, cho nên mới quyết tâm kéo theo cả Tang Ca đi cùng.

Cánh tay trơ xương của Hồng Liên siết rất chặt, Tang Ca thử dãy giụa mấy lần đều không được, không những thế lại càng đẩy hai người tiến sát vào khe nứt Thiên Trụ hơn.

“Không!!” Liên Trì hoảng hốt gầm lên, cảnh tượng đang diễn ra khiến hắn không dám tin vào mắt mình.

Lực lượng từ khe nứt Thiên Trụ tỏa ra khiến Hồng Liên đau đớn, lực lượng đó không ngừng ăn mòn thân thể nàng ta từng chút một. Hồng Liên gắng sức chổng lại lực hút từ phía sau, bàn tay hóa thành ma trảo đặt lên vị trí trái tim của Tang Ca.

“Tang Ca, ngươi có gì muốn nói với Liên Trì nữa hay không?”

Nắm tay Liên Trì siết chặt lại, mấy lần muốn xông lên đều bị cửu Ca cản lại. Hắn ta sa sầm mặt nói: “Lực lượng từ khe nứt Thiên Trụ không thế khinh thường, bây giờ ngươi mạo hiếm lao lên cũng chỉ là chịu chết!”

Đôi mắt Liên Trì một mực dõi theo Tang Ca không rời, cảnh tượng năm xưa khi Tang Ca dùng linh hồn mở ra trận pháp Chiêu Hồn lại tái hiện trong ký ức của hắn, khiến trái tim hắn như bị ai bóp nghẹt lại, vừa khó thở vừa đau đớn khôn nguôi.

Rốt cuộc, hắn vẫn không bảo vệ được nàng.

Liên Trì nở nụ cười tự giễu, năm xưa đã vậy, bây giờ khi nàng đứng trước mặt hắn, hắn vẫn không tài nào bảo vệ được nàng. Hắn đúng là một tên vô dụng không hơn không kém…

Tang Ca rũ mắt nhìn Liên Trì đang đứng phía

dưới, gương mặt hốt hoảng đến thất thố của hắn đâm thẳng vào trái tim nàng, khiến nàng không dám nhìn tiếp nữa mà là mở miệng nói: “Liên Trì, chàng có nhớ những gì mà bản thân đã từng nói với ta hay không?”

Nói với nàng ư?

Liên Trì bỗng nhớ tới một câu ‘nếu phải chia xa, ta sẽ giết nàng trước’ khi ấy của mình…

Hắn cong môi muốn nở nụ cười với nàng, nhưng đôi mắt lại dường như đang rơi lệ, Tang Ca, sao ta có thế nỡ ra tay với nàng được cơ chứ, khôngq ai có thể qiết nànq, kể cả bản thân ta!

Chương 107: C107: Chào mừng chủ nhân đã trở về

Hồng Liên đau đớn không chịu nổi, nàng ta ghim móng tay vào lồng ngực Tang Ca, cắn răng quát: "Nhanh lên!"

Tang Ca bỏ qua lời uy hiếp ấy ngoài tai, vẫn mỉm cười nhìn Liên Trì nói: "Liên Trì, ta không muốn chết trong tay kẻ khác, lẽ nào chàng không hiểu điều này ư?"

Thân thể Liên Trì dần dần lơ lửng lên không trung, hắn đạp lên mây bước từng bước về phía nàng: "Phải, nếu có chết, nàng cũng chỉ có thế chết trong tay của ta."

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên âm u khó đoán, phía bàn tay đã bắt đầu ngưng tụ lại lực lượng, tử quang không ngừng lóe lên nơi bàn tay đó.

Cũng chỉ bấy nhiêu dấu hiệu thôi cũng đủ để Hồng Liên biết, một chiêu kia của Liên Trì nếu đánh ra nhất định sẽ là tận diệt, không có đường trốn thoát.

Nhưng nàng ta vẫn không hiểu, chẳng phải Liên Trì rất yêu Tang Ca sao? Tại sao lại có thể ra tay giết Tang Ca được? Chính vào lúc nàng ta đang ngấn người suy nghĩ ấy, Tang Ca đã âm thầm triệu hồi Phượng Đồ đằng xuất hiện.

Phượng Đồ đằng vừa xuất hiện đã muốn chui ngay vào bộ khô láu, nhưng bị Tang Ca cản lại.

Nỗi đau đớn quen thuộc đến từ linh hồn lại xuất hiện, khiến Hồng Liên không khỏi hoài nghi cúi đầu nhìn xuống Tang Ca, ma trảo từ bàn tay cũng bất giác thả lỏng hơn.

Tuy quãng thời gian nàng ta mất cảnh giác vô cùng ngắn, nhưng ngần ấy thời gian cũng đủ rồi. Tang Ca nhanh chóng tung một chưởng về phía Hồng Liên, một chưởng này còn kèm theo cả lực lượng của Phượng Đồ đẳng, vốn ban đầu Hồng Liên không đặt chưởng này của nàng vào mắt, nhưng tới khi nàng ta phát hiện một chưởng này không bình thường đã quá muộn.

'Cành'

'Cành'

Hai tiếng nố cực lớn vang lên. Một tiếng nổ là do chưởng kia của Tang Ca đánh vào bả vai của Hồng Liên khiến xương bả vai của nàng ta nát vụn. Một chưởng còn lại chính là sau khi Tang Ca bị uy chấn của chưởng lực ban đầu đánh bật ra xa thì va ngay vào chưởng lực của Liên Trì vừa tung ra.

Cùng lúc bị hai chưởng lực đánh trúng, Tang Ca lúc này đúng là họa vô đơn chí. Một chưởng kia của Liên Trì có ý gi.ết chết Tang Ca, đương nhiên sẽ không hề nương tay. Tang Ca lãnh trọn một chưởng kia chỉ cảm thấy lục phủ xáo trộn, cả người đau đớn không thôi.

Hiện tại Hồng Liên ốc không mang nổi mình ốc, không hơi đâu để ý tới Tang Ca, thân thể Tang Ca không chịu không chế rơi thẳng xuống dưới. Nhưng Liên Trì đã nhanh tay tiếp được nàng vào trong lòng.

Ánh mắt Tang Ca mơ hồ, cho nên không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt Liên Trì là thế nào, nàng há miệng vừa định nói gì đó thì lại bất ngờ phun ra một ngụm máu.

Liên Trì lau vết máu nơi khóe miệng nàng, giọng nói vẫn trầm ấm

như có ý trấn an nàng: "Không sao cả, tất cả đã ổn rồi."

Xong hắn lại lặp lại một lần nữa giường như tự trấn an bản thân mình: "Không sao cả đâu, thật sự đã ổn rồi."

Tang Ca khó nhọc thmở dốc vài hơi, lại lấy hết sức túm cổ áo Liên Trì kéo đầu hắn thấp xuống, sau đó ghé vào tai hắn cười cười nói: "Chàng… Ra tay… Cũng độc thật…"

Vừa dứt lời, nàng đã rũ mắt buông thõng tay ra hai bên.

Liên Trì cứng người lại, run rẩy cất tiếng: "Tang Ca?"

"Tránh ra, để bổn tọa xem nha đầu kia một chút." Lúc này cửu Ca cũng đã tiến tới gần hai người, hắn đẩy Liên Trì qua một bên, tự mình bắt mạch cho nàng.

Sau khi cảm nhận được mạch đập đang từ từ nhảy lên, gương mặt cau có của hắn lúc này mới giãn ra, uy chấn của vụ nổ ban nãy hắn đã nhìn thấy rồi, không nghĩtới nha đầu này mạng lớn thật, vậy mà vẫn còn có thể sống sót.

Ngón tay bỗng đau nhói, cửu Ca cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện vòng ngọc nàng luôn đeo ở cố tay đã vỡ nát ra từng mảnh, mảnh vỡ của vòng ngọc vừa cứa vào ngón tay hắn. cửu Ca không quan tâm vết thương nơi ngón tay mà là chăm chú nhìn vòng ngọc, nhìn mãi nhìn mãi đột nhiên hiếu ra vì sao Tang Ca vẫn có thể sống sót sau vụ nố ban nãy rồi.

Chiếc vòng ngọc này có được một nửa lực lượng của Ý Chí Thiên Địa, nếu như hắn đoán không nhầm, có lẽ Liên Trì cũng không hề hay biết một nửa lực lượng của mình lại chạy lên chiếc vòng ngọc này. Chính thứ đó đã giúp Tang Ca đỡ một kích trí mạng ban nãy.

Nói về việc vì sao lực lượng của Liên Trì lại ở trên vòng ngọc thì lại

không thế không kể tới công lao của Nghị Lâm. Trong những năm tháng hắn lưu lạc bên ngoài, vô tình gặp được Minh Hoài Thục, khi đó Nghị Lâm vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ lực lượng mà Liên Trì lưu lại cho mình, cho nên trong lúc sơ ý đã đế lực lượng đó truyền vào vòng ngọc kia. Chuyện này trôi đã rất lâu rồi, vậy nên Nghị Lâm đã quẳng nó ra sau đầu từ lâu, còn Liên Trì vẫn luôn không hề hay biết chuyện này. Không nghĩ tới hòm nay chính thứ đó đã cứu mạng Tang Ca.

Cửu Ca không khỏi cảm thán một câu thế sự vô lường.

Hắn nhìn thấy vạt áo Liên Trì đẫm máu, không cần đoán cũng biết đó chính là máu của Tang Ca, cho nên chỉ đế lại một câu: "Đem Tang Ca đi chữa thương đi." Sau đó đứng dậy bay về phía Hồng Liên.

Hiện tại Hồng Liên đang quằn quại đau đớn vì một chưởng kia của Tang Ca, một chưởng đó của nàng đã phá nát một bên xương bả vai của nàng ta, khiến thân thế mục rỗng của nàng ta không còn được hoàn chỉnh như lúc ban đầu nữa.

Tiếng gào thét của Hồng Liên xen lẫn vào tiếng gió phần phật ở khe nứt Thiên Trụ, khiến âm thanh đó vang vọng mãi không tan, không khỏi khiến người ta rùng mình khi nghe thây.

Cửu Ca không mất nhiều sức đã có thể đá nàng ta vào khe nứt Thiên Trụ, cũng không buồn phong ấn nàng ta nữa, mà là trực tiếp đế lực lượng của khe nứt Thiên Trụ mạt sát nàng ta.

Lực lượng đó đè ép lên thần thức của Hồng

Liên, khiến Hồng Liên hoảng loạn gần như trở nên điên dại, một hồi thì khóc, một lúc thì cười. Sau cùng, nàng ta ai oán khóc than: "Ta không cam tâm! Ta không cam tâm! Tất cả các ngươi đều phải chết! Tất cả các ngươi đều phải chết! Ha ha ha ha!"

Nhìn thấy hai dòng huyết lệ chảy ra từ hốc mắt trống rỗng của Hồng Liên, cửu Ca thầm than không ổn, đoán chừng nàng ta không muốn cam chịu kết cục như vậy, cho nên muốn hủy diệt mộng cảnh hòng muốn bọn họ chôn cùng.

Mộng cảnh rung lắc dữ dội, tiếng răng rắc không ngừng vang lên giống như pha lê bị vỡ nát, một cổ lực lượng oán khi không ngừng tuôn trào chảy về phía thân thể Hồng Liên, nhất thời khiến nàng ta không bị khe nứt Thiên Trụ mạt sát ngay tức khắc.

Tiếng cười điên dại của Hồng Liên vang vọng khắp nơi trong mộng cảnh, cửu Ca không muốn ở lại đây thêm nữa, mộng cảnh một khi sụp đổ bọn họ cũng không thế ra ngoài được. Vì vậy hắn bèn quay người đi về phía Liên Trì, muốn cùng bọn họ nhanh chóng rời khỏi đây.

Lúc bấy giờ Liên Trì đã hồi thần, hắn dịu dàng ôm chặt Tang Ca vào trong lồ.ng ngực, sau đó mới nhìn về phía Hồng Liên, ánh mắt đó không chút nhiệt độ, giống như thứ hắn đang nhìn chỉ là một vật chết không có tri giác vậy.

Nếu như là lúc bình thường Hồng Liên nhất định sẽ sợ hãi ánh mắt này, nhưng bây giờ nàng ta đã hóa điên loạn, nào thèm để ý tới Liên Trì, trong đầu nàng ta bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là giết! Giết hết những kẻ này! Cho dù bản thân có tan thành tro bụi cũng phải giết bằng được những kẻ này!

"Đi thôi." Cửu Ca dẫn đầu đi trước, muốn ra khỏi mộng cảnh này thì đơn giản thôi, chỉ cần đi tới mép mộng cảnh, phí chút công sức mở một thông đạo ra ngoài là được. Hồng Liên đã bị khe nứt Thiên Trụ quấn lấy, nàng ta có chạy đằng trời cũng không thoát được.

Liên Trì thu ánh mắt về, nhàn nhạt mở miệng: "Vô Song Quỷ."

Tiếng gọi bình thản nhưng lại có lực triệu hoán vô cùng lớn, mặt đất dần dần sụp nứt ra một cái hố lớn, từ bên trong hổ, tiếng hàn thiết 'keng keng' không ngừng vang lên.

'Uỳnh!'

Một chân Vô Song Quỷ dầm trên mặt đất, khiến mặt đất chấn rung chấn dữ dội. Tới khi Vô Song Quỷ hoàn toàn xuất hiện, trên mặt đất bằng phẳng đã xuất hiện ba bốn vết lõm lớn.

Vô Song Quỷ 'thịch' một tiếng quỳ xuống trước mặt Liên Trì, giọng nói khàn khàn chói tai như tiếng kim loại va chạm vào nhau, hắn cung

kính nói: "Chào mừnq chủ nhân đã trở về!"

Chương 108: C108: Thiên sơn vạn thủy

Liên Trì nâng mắt nhìn Hồng Liên đang điên dại ở phía xa, nhàn nhạt mở miệng phán phó Vô Song Quỷ: "Ngươi ở chỗ này chống đỡ cho mộng cảnh không sụp đổ."

Vô Song Quỷ không có nửa lời thừa thãi, gã cúi đầu phục tùng nói: "Tuân lệnh!"

Nếu như cửu Ca ở nơi này, nhất định sẽ ngạc nhiên đối với lời nói đó của Liên Trì. Bọn họ đều biết hiện tại ý thức của Hồng Liên đang bị tra tấn đau đớn, mộng cảnh này sụp đổ cũng là lúc nàng ta hoàn toàn bị mạt sát, không còn cảm thấy đau đớn nữa. Nhưng mộng cảnh này vẫn còn tồn tại, tức là vẫn có oán khi cung cấp lực lượng cho nàng ta, cảm giác đau khổ của nàng ta sẽ càng kéo dài hơn.

Cách tra tấn này, đúng là rất đặc biệt. Thậm chí Liên Trì không cần tự mình ra tay cũng có thể khiến Hồng Liên đau khổ chỉ hận rằng bản thân mình từng được sinh ra đời.

Liên Trì vừa dứt lời đã xoay người bước đi, để lại bóng dáng to lớn đồ sộ của Vô Song Quỷ đang quỳ phục xuống và cả Hồng Liên đang điên loạn phía sau.

Tất cả mọi thứ, bao nhiêu ân oán cũng đều đã kết thúc ở một khắc này…

Nơi đặt chân của Liên Trì và cửu Ca sau khi bước ra ngoài mộng cảnh chính là ngọn núi Linh quen thuộc.

Trời đã khuya, mảnh trăng treo trên đầu núi sáng rực rỡ, Liên Trì nhẹ nhàng đặt Tang Ca xuống dựa vào gốc cây. Sau đó không hề quay đầu lạnh giọng mở miệng: "Xoay người lại."

Cửu Ca mất vài phút mới nhận ra Liên Trì đang nói chuyện với mình. Hắn liếc mắt nhìn Tang Ca vẫn đang hôn mê phía trước, không khỏi bĩu môi nói: "Thân thế nha đầu đó gì mà đáng xem chứ, còn không đẹp bằng bốn tọa." Dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng hắn cũng vẫn nhanh chóng xoay người dựa vào gốc cây khác, ngửa mặt lên trời than thở: "Ban Họa à Ban Họa, rốt cuộc nàng đang ở nơi nào…"

Liên Trì không đế ý tới hắn ta mà là chuyên tâm xử lý vết thương cho Tang Ca. Nhìn thấy phần lưng máu chảy đầm đìa của nàng, lông mày Liên Trì khẽ cau lại. vết thương máu thịt lẫn lộn, quả thật không dễ xử lý.

Ngón tay thon dài của Liên Trì đưa ra, dịu dàng gỡ mảnh y phục dính lên miệng vết thương của nàng. Mặc dù động tác của hắn hết sức nhẹ nhàng, nhưng Tang Ca vẫn không khỏi cảm thấy đau đớn hừ hừ vài tiếng.

Mãi tới tận canh hai, khi ngọn núi Linh bị bao phủ một luồng khí âm tà rợn tóc gáy, vết thương của Tang Ca mới được xử lý tạm ổn.

Đôi mắt Liên Trì nhức mỏi khôn cùng, thái dương của hắn khẽ giật, đầu bỗng đau như búa bổ. Liên Trì lắc đầu, hòng xua tan cảm giác đau đớn đó, nhưng vô dụng.

Cũng may đau đớn đó không kéo dài lâu, cơn đau nhanh chóng qua đi, Liên Trì mệt mỏi ngồi xuống kéo Tang Ca vào lồ,ng ngực mình, ôm chặt lấy nàng.

"Hai người các ngươi có dự tính gì?" Đúng lúc này, cửu Ca bỗng mở miệng hỏi.

“Không biết, Tang Ca ở đâu ta sẽ ở đó.” Liên Trì tì cằm vào vai Tang Ca, lạnh nhạt đáp lời.

Hắn vừa dứt lời, một loạt tiếng động ‘soạt soạt’ đột nhiên vang lên. cửu Ca và Liên Trì không nhịn được chăm chú quan sát nơi phát ra tiếng động đó. Chỉ thấy đường từ dưới chân núi lên đỉnh núi Linh có một đám bóng đang không ngừng nhảy lên thoăn thoắt. Bọn chúng càng tới gần, Cửu Ca càng nhìn rõ hơn.

Cuối cùng hắn ta phát hiện là một đám cương thi, đám cương thi mặc bộ hỷ phục cũ nát, gương mặt xanh tím đang trong quá trình thối rữa, đặc biệt khóe miệng con cương thi nào cũng nở nụ cười quỷ dị. Tay chân đám cương thi cứng nhắc, di chuyện cũng không linh hoạt vậy mà một bước nhảy lại rất ra. Chớp mắt đám cương thi đã đi tới sát chỗ hai người.

Cửu Ca nhàm chán đưa chân ra ngáng đường con cương thi dẫn đầu, khiến nó không thế bật nhảy lên được, bèn quay đầu nhe răng trợn mắt với hắn.

Cửu Ca cảm thấy rất thú vị, những vật như cương thi này, hắn chỉ nghe thấy cũng chưa từng gặp qua. cho nên hôm nay gặp được không tránh được việc muốn trêu đùa bọn chúng một chút.

Tuy rằng vậy, hắn vẫn không quên tán gẫu với Liên Trì: “Ngươi và Tang Ca đều là hồn thể, không thể tồn tại ở nơi này quá lâu. Đợi sau khi Tang Ca tỉnh lại thì bàn với nàng một chút, đi theo bổn tọa. Bổn tọa sẽ tìm cho các ngươi một thân thế khác.”

Liên Trì trầm mặc không đáp, cũng không biết có nghe lọt lời hắn hay không, cửu Ca thấy vậy cũng không nói chuyện nữa. Hắn ta dùng thân thức đảo quanh ngọn núi này một vòng, quả nhiên chỗ nào cũng thấy luồng khí âm tà quỷ dị bốc lên ngợp trời. Xem ra luồng khí âm tà đó là do đám cương thi này gây nên.

Không biết cửu Ca nghĩ tới cái gì, hắn bỗng thu chân về. Đám cương

thi không bị cản lại, tiếp tục xem bọn họ là không khí, nhảy cao tiến về phía đỉnh núi. cửu Ca thấy tò mò, cũng đứng dậy đi theo xem sao.

Vừa định gọi Liên Trì đi cùng, nhưng lúc quay đầu lại đã thấy hắn gục đầu lên vai Tang Ca để ngủ. Bóng trăng chiếu rọi xuống, phác họa ra bóng dáng hai người đè chồng lên nhau khăng khít không rời.

Nhìn thấy hình ảnh ấy, trong lòng cửu Ca bổng dâng lên một nỗi bi thương khó tả. Nếu Ban Họa ở nơi này…

Cửu Ca lắc đầu xua tan suy nghĩ ấy đi, tại sao lại phải mong ước, cho dù Ban Họa không ở đây, hắn cũng nhất định sẽ đi tìm nàng ấy về, cho dù lão thiên có muốn cản hắn cũng không được!

Hắn thu hết lời mình định nói vào trong bụng, tự mình đuối theo đám cương thi kia. Thôi vậy, dù sao Tang Ca và Liên Trì đã lâu không ở cùng nhau, cũng nên cho bọn họ một chút không gian riêng.

Cửu Ca vừa rời đi không bao lâu thì Tang Ca đã tỉnh lại, nàng nhỏ giọng suy yếu nói: "Liên Trì, ta phải đi."

Liên Trì im lặng không đáp, nhưng cánh tay đang ôm Tang Ca bỗng dưng siết chặt lại, cả cơ thể hắn lập tức rơi vào trạng thái căng cứng.

Hắn chậm rãi nói: "Nàng muốn đi đâu?"

Tang Ca cười cười nói: "Đây không phải là thân thể của Minh Hoài Thục, ta và nha đầu kia cùng sử dụng một thân thể, tất nhiên ta phải trở về thân thể của nàng ấy."

Liên Trì thở ra một hơi nhẹ nhõm: "Vậy à, ta còn tưởng…"

“Lại suy nghĩ linh tinh!” Tang Ca vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn một cái, đoạn nàng nói tiếp: “Vả lại ta cũng muốn nói vài lời với Vương thúc. Chàng ở chỗ này chờ ta, ba ngày sau ta sẽ tới đi cùng chàng được không?”

Liên Trì gục đầu xuống vai nàng, rất lâu sau mới mở miệng than thở: “Có đôi khi ta rất muốn trói nàng lại bên mình, để nàng không thể đi đâu được hết…”

Đối với lời này của hắn, Tang Ca cũng không để trong lòng, nàng bật cười đáp: “Được rồi, không cần chàng trói, sau này ta sẽ tự buộc mình vào người chàng được chưa!”

“Nếu ta nói ta không cho phép nàng đi thì sao?” Đối với lời này của Tang Ca, Liên Trì cũng không tỏ ra vui mừng, hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

Tang Ca ngẩn người, nàng chưa hề nghĩtới việc Liên Trì sẽ ngăn cản nàng đi tìm gặp Vương thúc, cho nên nhất thời không biết đáp lời hắn thế nào.

Cũng may Liên Trì không để nàng phải khó

xử lâu, hắn dịu dàng nói: “Được rồi, ta đùa thôi. Ba ngày sau nàng nhất định phải quay trở lại đây, nếu không…”

Những lời phía sau hắn nói quá nhỏ, nhất thời Tang Ca không nghe được, nàng hỏi lại: “Chàng nói gì cơ?”

ở một nơi Tang Ca không nhìn thấy, khóe miệng Liên Trì bất giác cong lên, ánh mắt nhìn Tang Ca đầy vẻ thâm trầm khó tả. Hắn nói: “Ta nói… thiên sơn vạn thủy chính là điềm báo cho việc ta và nànq qặp nhau tronq muôn mànq.”

Chương 109: C109: Anh vào được không

Khi Liên Trì tỉnh lại lần nữa, Tang Ca đã rời đi. Hắn cúi đầu nhìn lồng ngực trống rỗng, trái tim đột nhiên rất khó chịu… Rốt cuộc, nàng vẫn đi…

"Tiểu tử ngốc, Tang Ca đâu?"

Giữa lúc hắn đang ngây người, một âm thanh quen thuộc bỗng vang lên ngay bên tai. Liên Trì bình tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh đó, không ngoại dự đoán chính là Cửu Ca đang chống tay vào gốc cây khó hiểu nhìn hắn.

Liên Trì đứng dậy phủi phủi vạt áo, đạm mạc đáp lời: "Đi rồi."

"Đi rồi?" Cửu Ca không khỏi ngạc nhiên: "Nàng ta đi đâu? Tiểu tử ngươi nỡ để nàng ta rời đi sao?"

"Nếu không thì sao? cản nàng lại ư?" Liên Trì nhướn mày cười nhạt: "Cửu Ca, ngươi đang can thiệp quá sâu vào chuyện giữa ta và nàng đấy."

Một câu này của hắn thành công khiến cửu Ca giật mình, hắn ta nghiêng đầu nhìn thẳng vào Liên Trì, ánh mắt tràn đầy tự tò mò nghiên cứu.

Liên Trì vẫn thản nhiên đứng im cho hắn ta quan sát, ngay cả mày cũng không nhíu lấy một cái. Mối quan hệ hòa hảo giữa Liên Trì và cửu Ca thật ra không hề tốt như Tang Ca vẫn nghĩ. Liên Trì vẫn có địch ý với hắn ta, địch ý này xuất hiện từ mấy vạn năm trước khi

hắn gặp cửu Ca lần đầu. Mà cảm giác này giống như hai người là thiên địch với nhau vậy.

Tuy rằng trong quãng thời gian vạn năm, Liên Trì và cửu Ca từng vì Tang Ca mà tạm bỏ qua hiềm khích đó, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Tới này hôm nay Liên Trì lại thể hiện địch ý đó ra một lần nữa với cửu Ca. Cũng không khác khi hòi nhỏ là bao, nếu như có khác thì chỉ là hiện tại hắn có được lực lượng ngang với cửu Ca, không còn là hài tử suy nghĩ đơn giản như trước kia mà thôi.

Lời nói và hành động ngày hôm nay của Liên Trì khiến cửu Ca cảm thấy rất lạ lẫm, một cảm giác quái dị dâng lên trong lòng cửu Ca.

Hắn ta cảm giác Liên Trì đã thay đổi, nhưng thay đổi chỗ nào lại không nói rõ được.

Liên Trì cũng không đợi cửu Ca phản ứng mà là xoay người rời đi, bóng lưng cô độc lạnh lùng dần dần biến mất sau từng bụi cây rậm rạp. Cửu Ca ngây người hồi lâu mới cất bước đi theo hắn, hắn ta vẫn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Liên Trì… Ví như, rốt cuộc mười hai cỗ quan tài ở ngôi đình trên núi kia tại sao mà có?

về phần Tang Ca, sau khi trở về với thân thế Minh Hoài Thục, nàng cảm giác được linh hồn của nha đầu kia không yên phận, rõ ràng muốn chiếm quyền khống chế thân thể, nhưng Tang cả ỷ vào lực lượng của mình, cưỡng ép linh hồn nàng ấy tiếp tục ngủ say.

Nàng vẫn còn cần phải nói chuyện với Vương thúc, tạm thời đành để Minh Hoài Thục chịu ủy khuất vậy.

Vân Tâm là người bước ra khỏi mộng cảnh của lệ quỷ Lệ Lan kia trước, cho nên cô ấy đã đưa thân thể của Minh Hoài Thục về phòng trước, cũng có ý chờ Hoài Thục tự tỉnh lại.

Đáng tiếc, người tỉnh lại là Tang Ca.

Tang Ca mất vài phút để linh hồn hoàn toàn dung nhập vào thân thể, sau đó nàng mới mở bừng mắt ra quan sát xung quanh.

"Phu nhân, tỉnh rồi! Mợ hai tỉnh rồi!" Thằng Ất đứng hầu ở góc phòng nãy giờ nhàm chán không có gì làm bèn đặt hết sự chú ý lên mợ hai đang hôn mê trên giường, cho nên may mắn là người đầu tiên phát hiện ra Tang Ca đã tỉnh.

"Cái gì?" Ván Tâm đặt quyến sách đang xem dở xuống bàn, vội vàng đứng dậy tiến về phía giường, tiếp đó vừa vén rèm vừa nói: "Mợ cảm thấy…"

về phần Tang Ca, sau khi trở về với thân thế Minh Hoài Thục, nàng cảm giác được linh hồn của nha đầu kia không yên phận, rõ ràng muốn chiếm quyền khống chế thân thể, nhưng Tang cả ỷ vào lực lượng của mình, cưỡng ép linh hồn nàng ấy tiếp tục ngủ say.

Nàng vẫn còn cần phải nói chuyện với Vương thúc, tạm thời đành để Minh Hoài Thục chịu ủy khuất vậy.

Vân Tâm là người bước ra khỏi mộng cảnh của lệ quỷ Lệ Lan kia trước, cho nên cô ấy đã đưa thân thể của Minh Hoài Thục về phòng trước, cũng có ý chờ Hoài Thục tự tỉnh lại.

Đáng tiếc, người tỉnh lại là Tang Ca.

Tang Ca mất vài phút để linh hồn hoàn toàn dung nhập vào thân thể, sau đó nàng mới mở bừng mắt ra quan sát xung quanh.

"Phu nhân, tỉnh rồi! Mợ hai tỉnh rồi!" Thằng Ất đứng hầu ở góc phòng nãy giờ nhàm chán không có gì làm bèn đặt hết sự chú ý lên mợ hai đang hôn mê trên giường, cho nên may mắn là người đầu

tiên phát hiện ra Tang Ca đã tỉnh.

"Cái gì?" Ván Tâm đặt quyến sách đang xem dở xuống bàn, vội vàng đứng dậy tiến về phía giường, tiếp đó vừa vén rèm vừa nói: "Mợ cảm thấy…"

Lời đang nói ra bỗng im bặt, cô quay đầu nói với thằng Ất đang hớn hở ở góc phòng: "Mày đi pha cho bà một ấm trà đem tới đây."

Tuy rằng thằng Ất khó hiểu vì tự nhiên phu nhân lại muốn uống trà làm gì, nhưng thói quen nghe lời khiến nó không dám nhiều lời, vội vàng vâng dạ rồi ra khỏi phòng, lúc ra khỏi phòng còn không quen khép cửa phòng lại.

"Cô…"

"Vân Tâm tỷ…" Tang Ca chống tay ngồi dậy, mỉm cười nói.

Bước chân Vân Tâm chao đảo, tuy rằng đã đoán ra nhưng cô vẫn không dám tin: "Cô… Là Tang Ca?"

"Là muội." Tang Ca gật đầu, đoạn nàng nói tiếp: "Vương thúc ở đâu, muội có chuyện muốn nói với huynh ấy."

Sắc mặt Vân Tâm bỗng nhiên thay đổi, không biết cô nhớ tới chuyện gì mà gương mặt lại trở nên rất khó coi, giọng điệu cũng không được tốt lắm: "Phượng cửu u ư? Hắn đã đi đầu thai rồi."

"Không thể nào!" Tang Ca không kìm lòng được bật thốt ra một câu.

Nhìn Vân Tâm vẫn đang ở nơi này, không có lý nào một người như Vương thúc lại nỡ bỏ nàng ấy đi đầu thai. Rốt cuộc giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Tang Ca khẽ cau mày: "Muội không biết giữa hai người đã xảy ra

chuyện gì, nhưng tâm ý của huynh ấy đối với tỷ muội rõ ràng nhất. Không biết chuyện huynh ấy đi đầu thai là tự nguyện hay ép buộc, nhưng chắc chắn là thán bất do kỷ."

Vân Tâm kéo ghế ra ngồi xuống, rất lâu sau cô ấy mới đáp lời nàng: "Rất khó tin đúng không? Ban đầu ta cũng không tin chàng ấy lại thật sự đi đầu thai, nhưng khi ấy chính mắt ta nhìn thấy chàng nhảy xuống Vãng Sinh trì, mặc dù biết rõ ta đứng phía sau nhìn, nhưng chàng vẫn không hề quay đầu lại một lần."

Nghe giọng điệu của Vân Tâm vô cùng bình thản, nhưng Tang Ca hiểu rõ khi ấy cô ấy chắc chắn sẽ rất đau lòng. Chỉ là thời gian trôi qua quá dài, bất cứ tình cảm gì cũng sẽ phai nhạt dần mà thôi.

"Vậy tỷ của hiện tại…"

Vân Tám gật đầu đáp: "Cũng là thân thể phàm tục. Ta cũng đi đầu thai, nhưng ta không quên được ký ức trước kia, cũng không hiếu đã xảy ra chuyện gì, lực lượng và ký ức của ta vẫn còn."

Chuyện này quả thật rất kỳ lạ, đáng lý một khi nhảy xuống Vãng Sinh trì, ký ức phải được gột rửa sạch sẽ mới đúng. Vãng Sinh trì là do Thiên địa dưỡng thành, lực lượng của nó không một ai có thể chống lại được.

"Khoan nói tới chuyện của ta, nói về muội trước đi, làm sao muội thoát chết được vậy?" Câu chuyện của Tang Ca cô ấy cũng được nghe đồn lại, nhưng trong lời đồn ấy Tang Ca đã chết rồi, sao lại có thể sống được nữa.

"Muội tưởng tỷ đã được chuyện này rồi?" Tang Ca liếc mắt nhìn Vân Tâm, cười như không cười nói.

Vân Tâm cũng không phủ nhận chuyện này: "Ta vẫn muốn nhận được đáp án chính xác từ miệng của muội."

Quả thật lần đầu tiên nhìn thấy Minh Hoài Thục, cô đã nhận ra trên người nó còn có một thứ khác, mà 'thứ' ấy mang khí tức của Tang Ca, dù chỉ là thoáng qua rất nhỏ thôi, nhưng chung quy là vẫn tồn tại. Đó cũng chính là lý do mà Vân Tâm lại bảo bọc Minh Hoài Thục tới như vậy, nguyên nhân phần lớn cũng là vì Tang Ca.

"Đáp án từ muội ư?" Tang Ca lẩm bẩm, mãi sau mới nói: "Như tỷ đã đoán được, thật ra muội đã chết vào mấy vạn năm trước rồi, sau đó lại được Cửu Ca và Liên Trì cứu, cũng không biết quá trình như thế nào, chỉ biết khi tỉnh lại thì muội đã ở đây rồi."

"Cửu Ca là ai?" Liên Trì thì cô biết, quãng thời

gian trước kia giả làm thị nữ của Tang Ca từng gặp hắn, nhưng cái tên cửu Ca thì quả thật vẫn chưa nghe thấy bao giờ.

"À… là Huyết Vũ."

Trong đầu Vân Tâm bất giác hiện lên gương mặt yêu dị xỉnh đẹp lúc nào cũng nở nụ cười phong tình kia, cô bỗng thấy nổi da gà.

Đúng lúc cô muốn mở miệng nói gì đó thì bên ngoài lại có người gõ cửa phòng.

Hai người không hẹn cùng nhìn ra phía cửa, chỉ thấy phía bên ngoài thấp thoáng một bóng dáng cao lớn của một người đàn ông.

"Vân Tâm, anh vào được không?" Phía ngoài phòng, Nghị Văn hít sâu vài lần, mãi mới dám cất tiếnq thăm dò.

Chương 110: C110: Muội có thể giúp ta không

Khi nghe thấy giọng nói đó, Vân Tâm quay đầu lại nhìn Tang Ca rồi nở nụ cười trào phúng: "Không phải muội vẫn thắc mắc tại sao Phượng Cửu u lại đi đầu thai sao? Câu trả lời ở ngay trước mắt muội đây."

Tang Ca không hiểu lời cô nói có ý gì nên im lặng không đáp, Vân Tâm cũng không để tâm cho lắm, cô ấy cao giọng nói: "Vào đi."

Cánh cửa 'két' một tiếng được đẩy ra, Nghị Văn vẫn trong bộ quân phục màu xanh lá bước vào phòng, kể từ khi bước vào phòng đôi mắt của anh vẫn luôn dõi theo Ván Tâm, cho nên nhất thời không để ý tới trong phòng vẫn còn một người khác.

"Anh…" Nghị Văn vươn bàn tay về phía Vân Tâm, nhưng còn chưa kịp chạm vào góc áo cô ấy đã vội vàng rụt tay lại. Gương mặt quanh năm nghiêm nghị thoáng hiện lên chút bối rối: "Em đã ăn gì chưa?"

Nghị Văn vẫn nhớ Vân Tâm không thích mình đụng vào người, nói không thích còn nhẹ, thậm chí cô ấy còn chán ghét việc bị anh đụng chạm. Đó cũng là lý do vì sao Vân Tâm gả cho anh nhiều năm như vậy vẫn không có con, bởi vì hai người còn chưa từng động phòng.

Lại thêm Nghị Văn làm trong quân đội, rất ít khi được nghỉ phép trở về, cho nên ngay cả thời gian để hòa hợp với Vân Tâm cũng không có, nói gì tới việc tình cảm phát triển thăng hoa.

Nhưng nhìn từ biểu hiện của Nghị Văn cũng có thể thấy được, anh thật lòng thích Vân Tâm.

Nghị Văn không đợi Vân Tâm mời đã kéo ghế ngồi xuống, sau đó nhìn về phía cô ấy, vừa định dịu dàng nói gì đó thì Tang Ca nãy giờ vẫn ở trên giường bỗng nhiên 'khụ' một tiếng.

Nghị Văn sững người lại, bấy giờ mới đưa mắt nhìn lên giường, cũng mới phát hiện trên giường còn có một người nữa. Cô gái này anh từng gặp một lần, nếu anh nhớ không nhầm thì tên là Hoài Thục – mợ hai trong nhà.

Vốn không quen thổ lộ tình cảm trước mặt người khác, cho nên dù Nghị Văn hiện tại rất muốn nói chuyện với Vân Tâm cũng chỉ im lặng nuốt hết những lời đó vào trong lòng, mặt dày ngồi một bên, không có ý rời đi.

Nhưng như vậy ngược lại cũng tiện cho Tang Ca quan sát.

Tang Ca nhìn chăm chú vào gương mặt phủ đầy gió sương của Nghị Văn, vẫn không hiểu được lời ban nãy của Vân Tâm là có ý gì.

Vân Tâm lại như biết đọc tâm thuật, cô bỗng túm bàn tay Nghị Văn đặt lên bàn, làm như vô tình để lộ ra mu bàn tay đầy vết chai của Nghị Văn.

Nghị Văn giật mình, trái tim bỗng đập thình thịch, trong lòng có hơi thấp thỏm vì hành động bất thường này của Vân Tâm, nhưng lại không thế không nói anh có chút vui mừng vì biểu hiện này của cô.

Người giật mình không chỉ có mình Nghị Văn mà còn có cả Tang Ca, tuy rằng hành động của Vân Tâm rất nhanh, nhưng cũng đủ để nàng nhìn thấy ở mu bàn tay Nghị Văn có một vết bớt hình ngọn lửa nho nhỏ. Phượng cửu u cũng có một vết bớt ở vị trí như vậy, nghe nói năm xưa khi phụ mẫu nàng niết bàn không may đã để ngọn lửa đó lan sang người cửu u, vết thương từ lửa phượng hoàng đó ấn sâu vào linh hồn, cho dù có đầu thai bao nhiêu kiếp vẫn không thể

xóa được.

Vậy nên… Người trước mắt nàng là… Chuyến kiếp của Phượng cửu u?

Nỗi khiếp sợ của Tang Ca hiện tại không có cách nào hình dung được, mọi chuyện diễn ra trước kia như một giấc mộng, tất cả lại trở về điểm xuất phát ban đầu, trước sau gì Phượng cửu u và Vân Tâm vẫn sẽ ở chung một chỗ, cho dù là kiếp trước hay kiếp này vẫn vậy. Vậy còn nàng và Liên Trì? Phải chăng lại đi trên con đường như trước kia…

Tang Ca rùng mình, nàng lắc đầu muốn xua đi suy đoán đó của bản thân, đoạn do dự mở

miệng: "Vương thúc…"

Nghị Văn vẫn không hề có phản ứng gì, Vân Tâm ở bên cạnh lại nhíu mày, nhưng cũng không nói gì cả.

Tang Ca lại kêu một tiếng: "Vương thúc?"

Lần này Nghị Văn ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, nhưng ánh đó vô cùng lạ lẫm, không phải dành cho người từng quen biết: "Cô gọi tôi à?"

Lần này xem như trong lòng Tang Ca hiểu rõ, nàng mỉm cười lắc đầu: "Không phải." Vương thúc đã chuyến kiếp, chuyện trước kia cũng theo gió mà trôi, hà cớ gì phải nhắc lại nữa.

"Anh ra ngoài trước đi, tôi có chuyện cần nói với Tang… mợ hai." Vân Tâm rũ mắt hạ lệnh đuổi khách.

Nghị Văn dù không muốn nhưng cũng không dám làm phật ý cô, cho nên đành chậm chạp đứng dậy rời đi, trước khi đi vẫn còn

vương vấn quay đầu nhìn về phía Vân Tâm, nhưng cô ấy lại làm như không thấy. Nghị Văn không khỏi thất vọng rời đi.

Sau khi anh rời đi, Vân Tâm mới nhàn nhạt nói: "Bây giờ muội đã hiếu chưa?"

Tang Ca gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu: "Chỗ hiểu chỗ không."

Ván Tâm hếch cằm, nở nụ cười xinh đẹp:

"Chỗ nào không hiếu?"

Vân Tâm rất ít khi cười, có lẽ hồi ức bị ức hiếp khi ở yêu tộc trước kia đã để Ịại vết sẹo trong lòng cô ấy, khiến cô ấy không thể nào cười nổi. Nhưng không thế không nói, khi cười lên trông Vân Tâm rất xinh đẹp, vẻ đẹp đó không phong tình giống như Diễm Linh Cơ, cũng không kinh diễm giống Tang Ca mà là giống như hoa lan nơi u cốc hơn, xinh đẹp nhưng lại xa cách, đạm mạc đồng thời khiến người ta không rời mắt nổi.

"Tỉ như… Tại sao tỷ lại chán ghét huynh ấy tới như vậy?"

Nói tới đây, sắc mắt Vân Tâm khẽ cứng lại, cô thở dài một hơi, ánh mắt xa xăm như đang hồi tưởng lại một chuyện rất xa xôi. Giọng nói cô ấy vang lên đều đều:

"Muội biết không, ta từng hoài thai… Đúng như muội đang nghĩ, là của Phượng cửu u. Nhưng trước khi chàng nhảy xuống vãng sinh trì đã ép ta bỏ nó."

Một câu này của Vân Tám có thế nói là rất ngắn gọn, nhưng không hiếu vì sao Tang Ca lại cảm thấy đau lòng vô cùng. Nàng vừa định mở miệng an ủi thì Vân Tâm lại mỉm cười nói tiếp: "Nếu muội định an ủi ta thì thôi đi, thời gian quá láu, oán hận năm đó của ta với chàng cũng đã dần phai nhạt. Ta vốn không hề hận chàng, chỉ là vẫn không thể nào chấp nhận được chuyện đụng chạm của chàng

mà thôi.”

Cô ấy rất sợ phải đối diện với ánh mắt lạnh như băng không chút độ ấm của Phượng cửu u khi đó lần nữa. Phượng cửu u một khi đã quyết định chuyện gì thì không một ai có thể thay đổi được. Cho dù người đó có là Vân Tâm – Thê tử của y đi chăng nữa.

“Nếu như đã không thích, vậy tại sao kiếp này tỷ vẫn còn gả cho huynh ấy?” Chuyện này Tang Ca thật sự không hiểu, nếu đã không muốn gặp lại, vậy thì tại sao kiếp này vẫn còn dây dưa như vậy.

“Muội từng nghe hai chữthiên mệnh bao giờ chưa?” Vân Tâm cười nhạt một tiếng: “Trước nay ta vốn chưa từng tin vào thiên mệnh, nhưng hiện tại thì không thế không tin được. Kiếp này ta bị người ta bày trận nhốt ở đây, cũng bị lấy bát tự phong ấn tại nhà họ Nghị, có đi cũng đi không nổi.” Nếu không với tính cách của cô, cô đã sớm rời khỏi chồ này từ lâu.

“Thật sự không còn cách nào khác sao?” Tang Ca bước xuống giường đi tới bên cửa số nhìn ra ngoài trời, bỗng nhẹ nhàng hỏi.

“Cách?” Vân Tâm do dự hồi lâu mới nói tiếp: “Đương nhiên là vẫn có.”

Tang Ca xoay người lại nói: “Cách gì?”

“Cách này ta đã làm thử mười hai lần rồi, lần

nào cũng suýt chút nữa là thành công. Ta mãi cũng không hiểu rốt cuộc cách đó đã sai chỗ nào, nhưng hôm nay nhìn thấy muội ta mới biết nó sai ở chỗ nào rồi…” Nói tới đây, cô ấy bỗng mỉm cười hỏi: “Muội có nguyện ý giúp ta không?”

Nụ cười đó bất chợt khiến Tang Ca rợn tóc qáy.

Chương 111: C111: Chuyến kiếp của ban họa

"Giúp thế nào?" Tang Ca phủi tay nhàn nhạt hỏi.

Vân Tâm đứng dậy đi về phía Tang Ca, sau đó nắm lấy tay của nàng, ra vẻ thân thiết như tỷ muội nói: "Ba ngày nữa đi cùng ta tới một nơi, cũng không cần thì nhiều, chỉ cần muội cho chút máu là được."

Lông mày Tang Ca rướn lên, nàng cười cười xong cũng không từ chổi. Không thể vì chút lo lắng trong lòng của nàng mà dập tắt cơ hội tự do của Vân Tâm được.

Lúc này Vân Tâm như nhớ ra điều gì, cô ấy mở miệng lo lắng hỏi: "Không phải muội bảo có chuyện cần nói với Phượng cửu u sao? Để ta gọi chàng ấy vào…"

Vừa dứt lời cô ấy đã xoay người muốn bước ra ngoài nhưng đã bị Tang Ca nhanh tay kéo lại, nàng lắc đầu: "Không cần, huynh ấy đã quên rồi vậy thì cũng không cần nhắc lại nữa. Kiếp này của huynh ấy là một người hoàn toàn khác, muội không muốn lấy chuyện kiếp trước ra để ràng buộc huynh ấy nữa."

Ánh mắt Vân Tâm nhìn nàng đầy hồ nghi: "Thật sao?"

Tang Ca xoa xoa vạt áo của mình, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh của Liên Trì ban sáng khi nàng rời đi, nàng gật đầu đáp lời nhưng tâm trí đã phiêu đãng rất xa rồi: "ừm."

Tới tận lúc này, gương mặt Vân Tâm mới thật sự giãn ra, cô ấy hạ

giọng ôn hòa nói: “Muội mới trở về thân thế, nghỉ ngơi cho tốt đi, ta phải ra ngoài xử lý chút chuyện.”

Nói xong, cô ấy không kịp để cho Tang Ca phản ứng đã bước ra khỏi phòng, lúc đi còn không quên khép cửa lại.

Tang Ca quay trở lại bàn, nàng chổng cằm ngồi nhìn cửa số tới thất thần, suy đoán trong đầu không ngừng lướt qua.

“Tiểu tử, tại sao trong ngôi đền kia lại có mười hai cỗ quan tài?”

Cửu Ca liếc mắt nhìn Liên Trì đang ngồi đả tọa ở một bên, vẫn không kìm được nói ra nghi vấn trong lòng.

Liên Trì lười nói chuyện, cho nên vẫn giả vờ như không nghe thấy. Thật ra Tang Ca không biết, ngoại trừ khi đối mặt với nàng Liên Trì mới thể hiện ra nhiều cảm xúc một chút thì lúc đổi mặt với bất kỳ kẻ nào hắn cũng chỉ có một bộ dạng thờ ơ lạnh nhạt, không thèm để ngươi vào mắt.

Mà bộ dạng ấy cực kỳ gợi đòn, rất khiến người ta muốn đánh cho hắn một trận!

Tất nhiên người cũng phải có bản lĩnh đó cái đã.

“Tiếu tử thối…” Cửu Ca đưa chân ra vừa định đá vào người Liên Trì, xong lại nghĩtới địch ý của hắn với mình bèn thu chân về, đổi thành đưa tay lắc người hắn.

Đáp trả hắn là một chưởng đánh tới, cửu Ca đã chuẩn bị sẵn sao có thể để hắn tập kích thành công, cho nên hắn ta xoay người một cách ưu nhã, thành công né được một chưởng kia.

Liên Trì thu tay về, khẽ nâng mắt đạm mạc nói: “Muốn biết tung tích của Ban Họa không?”

Nghe thấy hai chữ 'Ban Họa', gương mặt cửu Ca lập tức thay đổi, hắn ta thu vẻ ngả ngớn trêu đùa lại nghiêm túc hỏi: "Nàng ở đâu?"

Liên Trì liếc mắt nhìn người giấy đang lơ lửng bên cạnh mình, im lặng không nói chuyện. Trí tưởng tượng của cửu Ca vốn rất lớn, thấy hắn nhìn người giấy chăm chú như vậy, trong lòng hắn ta ám thầm suy đoán, sau đó lắp bắp mở miệng: "Ý ngươi là… Đây là Ban Họa?"

Nói xong, tự cửu Ca cũng cảm thấy chuyện này rất khó tin cho nên không ngừng lắc đầu: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

Khóe miệng Liên Trì khẽ giật: "Ngươi suy nghĩ nhiều."

Hắn rũ ống tay áo, đứng dậy nói: "Ngươi thích Ban Họa tới mức nào? Liệu có thể nhận ra nàng dù nàng đang trong bất kỳ hình dạng gì được không?"

"Đương nhiên là có thể!" cửu Ca quả quyết nói, dù Ban Họa có biến thành hình dạng gì đi nữa, chỉ cần ở gần nàng, hắn cũng có thể nhận ra được.

Nghe vậy, Liên Trì cong môi nở nụ cười ác liệt: "Vậy thì đi theo ta."

Cửu Ca cứ tưởng Liên Trì dẫn mình đi tới chợ Quỷ, hoặc chí ít cũng là đi tìm sổ sinh tử mà lại không ngờ tới hắn dẫn mình xuống thôn làng dưới chân núi Linh.

Liên Trì hiện là quỷ, hắn cũng không muốn cho người khác nhìn thấy mình, cho nên đám thôn dân chỉ có thể nhìn thấy một người mặc y phục đỏ rực là cửu Ca.

Vốn dĩ Cửu Ca trong bộ y phục đỏ xuất hiện giữa đường phố hiện đại đã phá lệ đặc biệt, lại thêm gương mặt yêu nghiệt bất nam bất nữ của hắn, người ngoài không biết còn tưởng cô gái xinh đẹp nào có sở thích ăn mặc kỳ lạ xuống đường đi dạo nữa.

Cho nên đám thanh niên trai tráng trong thôn chưa có vợ kẻ nào kẻ nấy lấy hết lý do này tới lý do khác đế xuất hiện trước mặt người đẹp chỉ hòng nhận được một cái liếc mắt cũng đủ đế khoe khoang mấy tháng trời rồi.

Mà đương sự là cửu Ca vẫn không hề hay biết chuyện này, hắn thầm mắc: "Chẳng lẽ Ban Họa thật sự ở nơi này sao?"

Liên Trì đi bên cạnh hắn, không nhanh không chậm đáp lời: "Chờ đi."

Cửu Ca bực bội: "Rốt cuộc là chờ thứ gì mới được."

Trong lúc vô ý cửu Ca va phải bả vai của một người, hắn ta không kịp đề phòng cho nên không tránh khỏi việc bị lực đấy về phía sau vài bước, thân hình người đẹp chao đảo tưởng như sắp ngả, tên nào tên nấy chen lấn nhau hòng tiến lên đỡ người đẹp.

Cũng chính vì thế mà vốn cửu Ca không bị ngã cũng bị chen lấn xô đấy cho thành ngã thật.

Liên Trì vẫn thản nhiên đứng một bên nhìn, bộ dạng không liên quan tới mình.

Cửu Ca nghiến răng ken két, cũng may trước khi hắn kịp ngã xuống đã có một người đỡ được, ừm, người đỡ hắn là một thiếu niên trẻ tuổi, gương mặt non nớt hốt hoảng nhìn hắn:

"Cô… Cô không sao chứ?" Thường Ất đỏ mặt run giọng hỏi.

Cửu Ca vừa vịn tay thiếu niên đó đứng dậy vừa mở miệng trả lời: "Ta…"

Lời vừa ra tới miệng hắn ta đã im bặt, bởi hắn cảm nhận được một

cỗ khí tức quen thuộc đập vào mặt. Trước kia lúc Ban Họa đổi mặt với hắn là dùng linh hồn, cho nên linh hồn cũng vô ý nhiễm khí tức của hắn, thế nên ban nãy hắn mới hùng hồn nói rằng mình nhất định sẽ nhận ra Ban Họa, dù sao khí tức của bản thân sao hắn có thế nhận lầm được.

Nhưng khi đối mặt với thiếu niên này, cửu Ca lại không dám chắc liệu cảm giác của mình có chuẩn xác nữa hay không.

Sắc mặt của hắn vô cùng xấu. Thường Ất thấy gương mặt người đẹp sa sầm, lại tưởng chuyện ban nãy dọa tới hắn cho nên vội vàng an ủi: "Cô đừng lo, không có chuyện gì đâu!"

Gương mặt cửu Ca cũng không vì lời an ủi này mà tốt hơn chút nào, ngược lại càng tệ hơn.

Liên Trì cười nhạo một tiếng: "Sao? Bây giờ lại không dám nhận nữa à?"

Cửu Ca không đáp lời hắn mà là vươn tay kéo thiếu niên kia vào một con ngõ vắng người. Thiếu niên giãy dụa mấy lần đều không giãy ra được không khỏi thầm kinh ngạc sức lực của người đẹp này cũng thật lớn.

Liên Trì vẫn đứng im tại chỗ không hề đi theo, hắn cười lạnh một tiếng, luôn miệng nói yêu Ban Họa, không biết khi đối mặt với một Ban Họa đã đầu thai chuyển kiếp mang thân thể đàn ông thì ngươi còn có thế mở miệng nói như vậy được hay không?!

Liên Trì ngửa mặt lên nhìn trời, ánh nắng chiếu rọi qua hồn thế gần như trở nên trong suốt của hắn. Liên Trì hé miệng lẩm bẩm: "Hai ngày. Tang Ca, nàng còn hai ngày…"

Cửu Ca xoay người đè thiếu niên kia vào tường, ánh mắt gắt gao quan sát gương mặt thiếu niên nọ.

Cảm giác đó, cảm giác quen thuộc đó vẫn xuất hiện!

Biết rằng cảm giác của mình đã đúng, thiếu niên này thật sự là chuyển kiếp của Ban Họa.

Sự phiền chán trong lòng cửu Ca không ức chế được tuôn trào, hắn gầm lên một tiếng, 'rầm' một tiếng, đấm lên mạnh lên tường.

Thường Ất lập tức hoảng loạn: "Cô… Cô làm sao vậy?"

Chương 112: C112: Lễ vật mới

"Cô?" Cửu Ca lặp lại lời Thường Ất một lần nữa, dường như lúc này hắn ta đã lấy lại bình tĩnh, hắn thu tay về thản nhiên như không nói: "Nhìn ta có chỗ nào giống nữ nhân hay không?"

Nghe thấy giọng nam trầm ấm vang lên, rõ ràng không hề ăn khớp với gương mặt yêu dị của Cửu Ca, Thường Ất sửng sốt hỏi một câu rất ngu ngốc: "Cô là đàn ông à?"

"Chẳng lẽ ta giống nữ nhân lắm hay sao?" Cửu Ca rũ mắt nhàn nhạt hỏi vặn lại.

Thường Ất vừa định gật đầu nói giống thì lại nhớ tới nắm đấm ban nãy của hắn ta, một kẻ bạo lực như thế đời nào lại tha thứ cho người nói mình giống con gái chứ… Vì thế Thường Ất gạt lệ dối lòng lắc đầu nguầy nguậy: "Không giống."

"Ngươi tên là gì?"

Cũng may thứ cửu Ca để ý không phải vấn đề này, hắn bị nhận nhầm là nữ nhân đã mấy vạn, nhận nhầm thêm lần nữa cũng không có gì khác nhau.

Bởi vì phong thái trác tuyệt của hắn mà Thường Ất bất giác bỏ qua cách nói chuyện vốn dĩ cực kỳ kỳ lạ của cửu Ca, y nhẹ giọng nói: "Thường Ất, tôi tên Thường Ất."

Thường Ất…

Cửu Ca lấm bấm cái tên này trong miệng như có ý ghi nhớ, nếu Thường Ất chính là chuyển thế của Ban Họa thì hắn cũng không ngại ở cạnh nàng thêm một kiếp, cửu Ca đã nghĩthông rồi, chuyển kiếp là nam thì thế nào, cho dù thế nào đi nữa người ấy vẫn luôn là Ban Họa, vẫn luôn là người hắn tìm kiếm. Chỉ vì một túi da mà bỏ qua nàng, chuyện đó cửu Ca không làm được.

"Ngươi còn nhớ kẻ tên Huyết Vũ không?" Cửu Ca dịu dàng hỏi, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

Thường Ất rõ ràng không quen với bộ dạng này của hắn, y run rẩy thu người lại lắc đầu đáp: "Không nhớ, không quen."

Cửu Ca cung không thất vọng, đã qua mấy kiếp, nếu Ban Họa còn nhớ rõ tên hắn mới là chuyện kỳ lạ.

"Hiện tại ngươi ở đâu?"

Nhắc tới chuyện này, Thường Ất đột nhiên vỗ đầu mình kêu 'á' một tiếng, nghe người đàn ông này hỏi y mới nhớ tới chuyện phu nhân bảo mình làm. Vốn định ra ngoài mua trà tươi, không nghĩ tới lại bị kéo tới nơi này, cuối cùng khiến y quên luôn chuyện này.

Thường Ất ngẩng đầu nhìn trời, đã hơn hai khắc trôi qua rồi, y không dám tiếp tục dây dưa lằng nhằng ở đây, cho nên vội vã xoay người chạy đi cũng quên luôn phải đáp lời cửu Ca.

Nhưng lẽ nào cửu Ca là kẻ dê từ bỏ như vậy ư? Hắn ta lập tức bám theo ngay sát, sức lực của Thường Ất sao có thể so được với hắn, chẳng mấy chốc đã bị cửu Ca đuổi kịp.

Thường Ất liếc mắt thấy cửu Ca vẫn đi không nhanh không chậm đi theo sau mình, y dừng lại thở dốc lấy hơi, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Này người anh em, rốt cuộc anh đi theo tôi làm gì?"

cửu Ca lững thững bước tới, bình tĩnh đáp lời: "Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ngươi đang ở đâu."

Nhìn thấy hắn nghiêm túc như vậy, Thường Ất lập tức dở khóc dở cười, y hết cách đành chỉ tay lên cánh cổng to lớn cách đó không xa: "Nhìn thấy không, tôi làm việc ở trong đó. Nếu không có gì thì tôi đi trước!"

Vừa dứt lời y đã xoay người chạy biến, giống như có thứ gì đó đáng sợ đang đuổi theo phía sau vậy. Lần này cửu Ca không đuổi theo nữa mà đứng im tại chỗ quan sát.

Trên cổng lớn có treo một tấm bảng bằng gỗ đề vài chữ rất to, đó chính là hai chữ 'Nghị gia'.

Thế là từ hôm đó, ngày nào cửu Ca cũng có thể chuẩn xác bắt được thời gian Thường Ất ra ngoài, ngày nào cũng mặt dày đi theo y. Ban đầu Thường Ất còn hơi sợ hãi, nhưng sau này cũng quen với sự xuất hiện của cửu Ca rồi, cho nên không còn sợ nữa, ngược lại cửu Ca biết rất nhiều chuyện, nói chuyện với hắn rất thú vị, cho nên Thường Ất càng ngày càng thân với hắn hơn.

Hai ngày ở nhà họ Nghị nhanh chóng trôi qua, trong hai ngày đó Tang Ca gần như không bước ra khỏi phòng, mãi tới tận buổi tối ngày thứ ba, khi Vân Tám tới tìm nàng, nàng mới bước ra ngoài lần đầu tiên.

Vâng trăng sáng vằng vặc chiếc rọi bóng hai người một trước một sau kéo dài trên mặt đất. Tang Ca theo sát Vân Tâm, nàng khẽ đưa tay đè lên vị trí trái tim đang không ngừng xao động, cười cười nói: "Đừng hoảng sợ, hết hôm nay ta sẽ trả thân thể lại cho cô, sau này cô có thể thoải mái ở bên cạnh tên tiếu tử kia rồi."

Đáng tiếc không có ai đáp lại lời này, thân thể của Minh Hoài Thục không ngừng run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh chạy dọc theo sống lưng xuống, tóc gáy thì dựng ngược hết cả lên.

Tang Ca ngạc nhiên, đây là phản ứng tự nhiên của thân thế, hoàn toàn không phải phản ứng của nàng.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Tang Ca không kìm được mở miệng hỏi.

"Từ đường." Vân Tâm không hề quay đầu lại

nhìn, cô ấy đáp lời một cách ngắn gọn.

Nghe thấy hai chữ 'từ đường', rõ ràng thân thể Minh Hoài Thục run lên, thân thế vô cùng chống cự không muốn bước tiếp.

Đây là phản ứng tự nhiên của thân thể đối với nguy hiểm, Tang Ca cũng bắt đầu trở nên cảnh giác, nàng mở miệng thăm dò: "Vân Tâm tỷ, đế hôm khác được không?"

Vân Tâm dừng bước, lắc đầu nói: "Nhưng ta đã không còn thời gian nữa rồi…"

Tang Ca còn chưa kịp hỏi còn thời gian gì thì Vân Tâm đã đưa tay đấy cửa từ đường.

Từ đường nhà họ Nghị vẫn nằm ởy quán cũ kỹ kia, vẫn là nơi mà nữ quỷ Lệ Lan trú ngụ. Bên trong y quán cũ nát cỏ cao hơn đâu người, bên trong tối đen, im lìm ngay cả tiếng gió cũng không có.

Bước vào giữa sân y quán, một cây hòe to lớn sum suê đập ngay vào mắt. Điều kỳ lạ chính là bên cạnh cây hòe không hề có một ngọn cỏ nào, hoàn toàn sạch sẽ khiến Tang Ca không kìm lòng được nghi hoặc.

Bên trong sân rất tối, Tang Ca cảm giác ánh trăng cũng trở nên mờ ảo hơn, một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng lan ra khắp tay chân.

Tang Ca bỗng thấy bên tai ngứa ngứa, dường như có ai đang thối vào tai nàng, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại. Đập vào mắt chính là một gương mặt rũ rượi đầy máu tươi, đôi con ngươi lồi hẳn ra ngoài, bên gò má của nó còn thiếu hẳn một mảng thịt, để lộ ra xương trắng ghê người.

Nữ quỷ Lệ Lan treo ngược lên cây hòe, xà thân thế xuống thổi gió bên tai Tang Ca.

Tang Ca im lặng nuốt tiếng hét vào trong bụng, bình tĩnh lùi về phía sau vài bước.

Lệ Lan cực kỳ kinh ngạc 'ố' một tiếng: "Ngươi không sợ ta sao? Lần trước vẫn còn sợ lắm mà?"

Tang Ca nâng mắt nhìn nàng ta, sau đó không nói gì lạnh nhạt quay đầu đi.

"Kỳ lạ kỳ lạ…" Lệ Lan lấm bấm: "Chẳng lẽ bộ dạng này còn chưa đủ đáng sợ?"

"Đi theo ta."

Lệ Lan vừa định nói gì đó nữa thì Vân Tâm đã lên tiếng cắt ngang. Nhìn hai người một trước một sau đi vào từ đường cũ kỹ, Lệ Lan đứng dưới gốc cây hòe nhỏ giọng càu nhàu: "Lại nữa à?"

Sau đó không biết nghĩ tới điều gì, nàng ta lại lè lưỡi liếm liếm vết máu nơi gò má của mình, tiếp đó cười khặc khặc vài tiếng quái dị.

Cũng tốt, hy vọng lễ vật lần này ngươi đưa

cho bổn tọa sẽ không làm bốn tọa thất vọng…

Vừa dứt lời, nàng ta đã ấn mình sau cây hòe, dần dần dung nhập vào thân cây biến mất không còn chút dấu vết nào.

Nàng ta vừa đi không bao lâu, bụi cỏ bên cạnh đó lại vang lên tiếng động, tiếng 'soạt soạt' không ngừng vang lên, ở trong đêm tối, một đôi mắt màu xanh lam dần dần hiện ra, thân thể mèo đen bước ra khỏi bụi cỏ gần như hòa tan vào bóng đêm.

Hắc Miêu dựng ngược lông lên, lấy móng vuốt cào cào lớp đất đá bên dưới, sau đó gào lên môttiếnq chói tai.

Chương 113: C113: Tuy rằng hơi yếu nhưng miễn cưỡng thông qua

Ánh trăng dịu dàng xuyên qua tán lá dày rộng, phản chiếu từng tia lốm đốm trên mặt đất. Đồng thời cũng phản chiếu bóng dáng cô tịch lạnh lùng của Liên Trì.

"Rốt cuộc là ngươi đang chờ thứ gì vậy?" Cửu Ca ngậm một nhành hoa nhỏ trong miệng, hai tai khoanh lại đứng dựa vào gốc cây cách đó không xa, bộ dạng cà lơ phất phơ hỏi.

Từ ban sáng Liên Trì đã tới nơi này, cửu Ca cũng đi theo, còn tưởng hắn định làm gì đặc biệt, nào ngờ hắn chỉ đứng im một chỗ, đứng từ sáng tới tận bây giờ, ngay cả động cũng không hề động.

Quả thật không khác bức tượng là bao!

Cửu Ca đúng là bó tay hết cách, cảm thấy Liên Trì xem ra là nhàm chán phát điên rồi, Tang Ca thì không biết đã đi đâu, cũng không thấy hắn đi tìm.

Liên Trì ngước mắt lên tinh tú trên bầu trời, không đáp lời hắn, thời gian từng giây từng phút trôi qua cho tới đầu canh bốn. Hắn rũ mắt nhỏ giọng lẩm bẩm: "Rốt cuộc nàng vẫn không đến…"

Nói xong, hắn lại nghiêng đầu như nghiền ngẫm thứ gì đó, cuối cùng cúi đều phủi vạt áo, lạnh nhạt nói tiếp: "Không đến cũng không sao, ta tới đón nàng là được."

Vừa dứt lời hắn đã nhấc chân rời đi, cửu Ca vừa thấy hắn hành động

cũng lập tức theo sát ngay sau, vẫn không quên mở miệng tò mò: "Tiếu tử ngươi đi đâu vậy?"

Liên Trì liếc mắt nhìn qua, không nhanh không chậm nói: "Chuyện của ngươi và Ban Họa giải quyết xong rồi?"

Nghe hắn đâm chọc như vậy, sắc mặt cửu Ca lập tức tối sầm, hắn ta căm tức nói: "Chuyện của bổn tọa và nàng ấy thì liên quan gì tới chuyện bốn tọa đang hỏi?"

Liên Trì 'à' một tiếng, cũng không nói chuyện nữa.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" cửu Ca bực bội vì thái độ úp mở này của hắn.

Liên Trì quay đầu vừa định cười nhạo hắn ta vài câu thì bỗng nhiên như cảm nhận được điều gì, gương mặt hắn biến đổi, lập tức không quan tâm tới Cửu Ca nữa mà chạy như bay tới nhà họ Nghị.

Cửu Ca theo sát phía sau nửa bước không rời.

Hai người rời khỏi ngọn núi Linh không bao lâu, trong một ngôi đình đã cũ tiếng 'xoẹt xoẹt' cùng với tiếng khóc oán than nỉ non không ngừng vang lên.

Mười hai cỗ cương thi nằm trong quan tài không ngừng lấy móng vuốt vào lên bề mặt quan tài, hé miệng kêu rên hừ hừ vài tiếng quái dị.

Tang Ca đứng giữa trận đồ bát quái, Vân Tâm thì đứng bên kia đối lập hoàn toàn với nàng. Trận đồ bát quái này đã bắt đầu được khởi động kể từ khi nàng bước vào nơi này, hiện tại Tang Ca muốn thoát khỏi nơi này cũng không được.

"Rốt cuộc tỉ muốn làm gì?" Tang Ca đanh mặt lại, lạnh lùng hỏi.

Vân Tám đang bận sửa lại mắt trận cũng không quên ngẩng đầu đáp lời nàng: "À, cũng không có gì, chỉ là muốn muội ở lại chỗ này vài trăm năm thay cho ta mà thôi."

ở lại vài trăm năm?

Tang Ca ngẩn người, nắm tay nàng siết chặt lại: "Tỉ lừa muội?"

"Cũng không hẳn." Vân Tâm đứng dậy thở dài nói: "Ta từng nói với muội rằng ta không thể rời khỏi đây được đúng không? Thật ra không phải là không thể đi, nếu như ta muốn đi thì bắt buộc phải tìm một người thay thế. 'Thần giữ cửa', không biết muội có nghe qua ba chữ này chưa… ừm, không sai, hiện tại ta chính là thần giữ cửa của nhà họ Nghị. Linh hồn của ta đã bị giam cầm ở đây hơn năm trăm năm rồi."

Cô ấy vừa nói như vậy, trong ký ức của Minh Hoài Thục lập tức hiện lên hình dạng của mười hai tân nương kia cùng tình trạng thi biến của bọn họ, Tang Ca không kìm được mở miệng hỏi: "Mười hai tân nương kia có phải là do tỉ giết hay không?"

Vân Tâm ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng cũng nghĩ ra mười hai tân nương mà nàng đang nói tới là thứ gì, cô ta bỗng bật cười nói: "Giết, ta không nhàm chán tới như vậy."

"Vậy tại sao…"

"Là do bọn họ không chịu đựng nổi sức mạnh của trận đồ bát quái này, cho nên chết ngay ở khắc trận pháp của ta sắp hoàn thành mà thôi."

"Vậy Minh Hoài Thục…" Một cảm giác tê dại giống như bị kiến cắn từ đầu ngón tay Tang Ca truyền tới bắt đầu lan rộng ra toàn thân, nàng nhíu mày đau đớn, bước chân bắt đầu không vững, nhưng muỗi khi

nàng sắp bước qua trận đồ bát quái thì lại có một luồng ánh sáng lóe lên đánh bật nàng trở về.

Qua vài Tân như vậy, ruốt cuộc Tang Ca cũng không sức đứng dậy nữa, nàng nửa nằm nửa bò trên mặt đất thở hổn hển lấy hơi.

Vân Tâm đứng một bên lạnh lùng nhìn bộ dạng chật vật của nàng, ngay cả mày cũng không thèm nhíu nói: "Minh Hoài Thục? Nếu không có gì đặc biệt xảy ra thì kết cục của cô ta sẽ giống như mười hai tân nương kia."

Đáy lòng Tang Ca cảm thấy rét lạnh, thảo nào thân thể này lại có phản ứng lớn như vậy khi đi tới nơi đây. Phản ứng của thân thể đối với nguy hiểm đúng là không thể xem thường.

Một cơn đau nữa lại ập tới, Tang Ca cắn chặt môi tới mức bật máu, nàng cảm giác xương cốt toàn thân như bị ai dùng búa đập nát, nỗi đau đó khiến nàng chỉ hận không thế lăn lộn trên mặt đất mà rên rỉ.

"Muội không cần kìm nén, cứ kêu lên đi. Đau đớn phía sau sẽ còn lớn hơn rất nhiều, bây giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

"Thật ra mọi chuyện ngay từ khi bắt đầu tỉ đã có suy tính rồi đúng không?" Tang Ca vừa thở dốc vừa hỏi.

Nàng không há miệng thì thôi, vừa há miệng lớp bụi dưới đất lập tức chui vào khoang miệng khiến Tang Ca không kìm được ho sặc sụa.

Dường như Vân Tâm cảm thấy nàng không thể nào thoát được vận mệnh bị biến thành 'thần giữ cửa', cho nên phá lệ nhiều lời hơn một chút: "Không sai. Ta đã suy nghĩ rất lâu tại sao mười hai tân nương kia lại không thể biến thành 'thần giữ cửa' được cũng không nghĩ ra, mãi cho tới khi gặp muội trong gương Đồng Kính ta mới nhận ra, người thay thế ta chỉ có thế là muội. Bởi vì những cô gái kia đều không có lực lượng, không có sức mạnh, mà hai thứ đó chỉ có ta và muội là đều có."

“Sức mạnh?” Tang Ca nén đau đớn mỉm cười nói: “Xem ra đế tỉ phải thất vọng rồi, nếu là trước kia có lẽ ta sẽ có lực lượng, nhưng ta của hiện tại chỉ là một người bình thường không hơn không kém.”

Vân Tâm lập tức sửng sốt: “Không thể nào! Rõ ràng ta nhìn thấy Phượng Đồ Đằng nằm trong tay muội!”

Lông mày Tang Ca nhíu lại, sau đó lại lập tức giãn ra nói: “Đúng là có, nhưng muội đã đế nó ở chỗ Hồng Liên rồi.”

Một chưởng trong mộng kia của nàng còn kèm theo cả Phượng Đồ Đằng, cho nên hiện tại Tang Ca đúng là không còn một chút lực lượng nào cả.

Vân Tâm bán tin bán nghi, nhưng nghĩtới việc Tang Ca đau đớn lăn lộn trên mặt đất không phải là giả, xem ra lời nàng nói là sự thật. Nghĩ như vậy cô ấy lập tức hốt hoảng muốn tìm cách phá bỏ trận đồ bát quái này đi.

Nếu như Tang Ca không có lực lượng thì cũng không khác những tân nương trước là bao, cô không muốn lấy mạng nàng ấy!

Nhưng bàn tay Vân Tâm vừa mới chạm vào mắt trận thì đã bị một cỗ lực lượng bắn ra ngoài, thân thể Vân Tâm đập mạnh lên tường, cuối cùng rơi xuống mặt đất, cô ấy ôm ngực, phun ra một búng máu nhìn nữ quỷ Lệ Lan đang đứng trên mặt trận.

Lệ Lan đã khôi phục lại bộ dạng thanh tú xinh đẹp trước kia, gương mặt nàng ta tái nhợt chỉ tay về phía Vân Tâm nói: “Lễ vật đã dâng lên, có lý nào lại lấy về.”

Nói xong, nàng ta lại quay đầu nhìn về phía Tang Ca chỉ còn lại hơi thở thoi thóp: “Tuy rằng có hơi yếu ớt một chút, nhưng cũng miễn cưỡng lọt vào mắt xanh của ta.”

Chương 114: C114: Lại vào mộ địa

Có ý gì? Lời này của nữ quỷ kia rốt cuộc có ý gì…

Tang Ca mơ màng nghĩ. Nhưng nàng còn chưa nghĩ ra đáp án thì đã nhìn thấy nữ quỷ Lệ Lan nâng tay về phía mình, nàng không nhìn rõ nàng ta đã làm gì mà chỉ cảm thấy thân thế vô lực, dần dần bay lên lơ lửng trên không trung.

Trận đồ bát quái bỗng bừng sáng, ngọn lửa bao phủ xung quanh cháy hừng hực nhưthiêu đốt, chiếu sáng từ đường tối mịt của nhà họ Nghị.

Lệ Lan đứng giữa mắt trận hé miệng lẩm nhẩm đọc pháp quyết, bên tai Tang Ca vang lên tiếng ù ù không rõ ràng, thần trì của nàng càng ngày càng mơ h’ô.

Đôi mắt Vân Tâm đỏ lên, mấy lần muốn xông tới cản lại đều bị nữ quỷ Lệ Lan đánh bật ra ngoài. Mãi tới lần thứ ba, nữ quỷ kia không còn kiên nhẫn nữa, nàng ta quay đầu lạnh lùng nói: “Không muốn tự do nữa?”

Vân Tâm ôm ngực lại phun ra một búng máu, cuối cùng cắn môi nói: “Nàng chỉ là một người bình thường, trận pháp này không thể tiếp tục!”

Nếu như còn tiếp tục hiến tế, kết cục của Tang Ca nhất định sẽ không khác mười hai tân nương trước kia, người không ra người quỷ không ra quỷ, cả đời không thể siêu thoát!

“Ố.” Lệ Lan nhíu mi ngạc nhiên nói: “Trước kia ta có thấy ngươi cản lại đâu? Đổi tính rồi?”

“Nàng là ngoại lệ!” Vân Tâm không muốn lấy mạng Tang Ca, suy cho cùng hai người cũng từng lớn lên cùng nhau, sao cô nỡ giết nàng ấy cơ chứ.

Vân Tâm vịn tay lên tường mượn sức đứng dậy, sau đó nhịn đau cứa bàn tay vào mạn tường tới mức bàn tay rách toạc, máu chảy xuống đầm đìa mới thôi. Cô lôi từ trong túi áo ra một nắm bùa màu vàng kim, tiếp đó lại quệt máu của mình lên rồi nói: “Thả nàng ấy xuống.”

Lệ Lan căng thẳng nhìn lá bùa dính máu trong tay Vân Tâm, nàng ta nghiến răng nói: “Vân Tâm, ngươi điên rồi!”

Vân Tâm nhếch miệng cười: “Đúng thế, ta mà phát điên thì chính ta cũng cảm thấy sợ hãi đấy.”

Vừa dứt lời, cô đã ném một lá bùa về phía Lệ Lan. Lá bùa vừa chạm vào mu bàn tay Lệ Lan đã bốc cháy hừng hực. Lệ Lan đau đớn kêu rên, bàn tay đang giữ cho Tang Ca lơ lửng trên không không thể không thu về.

Lệ Lan oán hận nói: “Ván Tâm, ngươi nhất định sẽ phải hối hận về việc làm hôm nay!”

“Hối hận? Trong từ điển của ta không có hai chữ hối hận!” Vân Tâm bật cười, cô siết chặt tay, dùng máu tươi của mình tưới lên nắm lá bùa vàng kim, tiếp đó ném toàn bộ lá bùa về phía Lệ Lan.

Đôi mắt nữ quỷ kia trợn trừng lên, bấy giờ nàng ta mới cảm thấy không ổn, Vân Tâm muốn diệt nàng ta!

“Ngươi điên rồi! Ngươi muốn phản bội lại khế ước giữa chúng ta hay sao?” Lệ Lan vừa né tránh lá bùa, vừa hoảng sợ hét lớn.

Khi nghe nữ quỷ kia nhắc tới hai chữ khế ước, gương mặt Vân Tâm u ám tới đáng sợ, cô rũ tay lạnh lùng nói: "Trong khế ước có nói rõ, chỉ cần một trong hai bên chết, khế ước sẽ mất hiệu lực… Cho nên hôm nay, ngươi nhất định phải chết!"

Lệ Lan ngấn người ra, tại sao nàng ta lại không biết chuyện này? Nàng ta nhớ tới việc khế ước là do Vân Tâm soạn thì lập tức hiểu ra… Thật ra mình đã bị tính kế!

Lệ Lan cười lạnh, bàn tay khẽ phất, âm phong nổi lên bổn phía, giọng nói u oán của nàng ta vang lên xen kẽ vào tiếng gió rít gào, nàng ta nói: "Vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã!"

Tiếng động gây ra ở từ đường rất lớn, bên trong y quán đổ nát gió lạnh rít gào, dường như trong gió còn ngửi được một mùi tanh nồng của máu tươi. Bên trong từ đường tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, Tang Ca nằm trên mặt đất dường như có thể cảm nhận được luồng khí âm tà đang từ từ bốc lên.

Phía dưới từ đường chính là mộ địa nhà họ Nghị… Nếu như nàng đoán không lầm thì nữ quỷ kia đang lợi dụng âm khí để khơi dậy địa thế nơi này.

Tang Ca muốn cử động, nhưng thân thế lại không tài nào động đậy được, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra xung quanh mình.

Bên trong y quán đáng sợ là vậy, nhưng bên ngoài nhà lớn nhà họ Nghị lại yên bình vô cùng, dường như không ai cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ của y quán phía sau nhà. Duy chỉ có Nghị Văn!

Nghị Văn cảm thấy trong lòng bồn chồn không yên, hỏi Thường Ất hay theo hầu Vân Tâm mới biết cô đã đi tới từ đường từ đầu tối. Trong lòng Nghị Văn lại càng thấp thỏm hơn, cuối cùng anh quyết định không chờ cò nữa, mà tới tận từ đường đế tìm.

Đứng trước cửa y quán đổ nát, Nghị Văn bỗng thấy lạnh sống lưng, một cảm giác rợn người bỗng nhiên xộc tới khiến cánh tay đang vươn ra của anh run rẩy.

Nghị Văn nghiến răng, toan mở cửa ra thì cánh cửa đã tự bật mở, một thứ màu đen không rõ hình dạng lao thẳng về phía anh. Anh vừa định nghiêng người né tránh thì bất chợt nhận ra, thứ màu đen kia chính là Vân Tâm!

Vân Tâm bị lực lượng của nữ quỷ đánh bật ra khỏi y quán, cứ tưởng sẽ rơi xuống đất nào ngờ lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

Nghị Văn ôm chặt lấy người cô, tiếp đó cố định lại thân thế cho vững rồi mới mở miệng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Cô há miệng, vừa định nói chuyện thì đã tiếp tục phun ra một ngụm máu.

Cùng lúc đó, phía đối diện hai người đột nhiên lóe sáng. Nghị Văn và Vân Tâm không hẹn cùng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nữ quỷ Lệ Lan lơ lửng giữa từ đường, nàng ta mặc bộ trung y màu trắng muốt đang nâng mắt lên lạnh nhạt nhìn hai người đứng phía ngoài.

Tiếp đó nàng ta nâng tay lên chỉ về một hướng trong từ đường, khóe miệng khẽ nhếch lên nở nụ cười quỷ dị…

"Rầm!" Cửa y quán đột nhiên khép chặt lại, che khuất đi ánh nhìn của hai người.

Vân Tám ngáy người vài giây, tiếp đó sắc mặt đột nhiên biến đổi trở nên khó coi vô cùng.

Không xong, Tang Ca vẫn còn ở phía trong!

Cảm nhận được Vân Tâm ngọ nguậy muốn dậy, Nghị Văn trầm giọng hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Mở cửa y quán nhanh, Tang Ca còn ở phía trong!" Vân Tâm gấp gáp đạp cửa y quán nói.

"Tang Ca?" Nghị Văn nghi hoặc: "Tang Ca là ai?"

Vân Tám nhận ra mình đã nói sai tên, cho nên nhanh chóng sửa lại: "Minh Hoài Thục, là Minh Hoài Thục!"

Vừa nói cô vừa đưa tay đập cửa, nhưng kỳ lạ cánh cửa cũ nát làm thế nào cũng không mở ra được. Nghị Văn thấy vậy thì tiến tới, rút khẩu sung bên hông ra, thuần thục lên đạn rồi nói: "Tránh ra, để anh."

'Pằng!'

'Pằng!'

'Pằng!'

Ba phát súng liên tục được bắn ra, nhưng lại không thể xuyên phá cánh cửa đó, viên đạn bạc ghim trên cửa gỗ tưởng như mỏng mảnh nhưng lại cứng rắn tới bất ngờ.

'Xoẹt xoẹt'

Đúng lúc này, phía bên kia cửa gỗ vang lên tiếng cứa chói tai, chưa đầy một khắc sau, cánh

cửa 'két' một tiếng được mở rộng ra, bên trong sân hoàn toàn trống rỗng!

Nghị Văn cầm súng trên tay, vừa định bước vào thì một bóng đen đã

vụt qua tiến vào trước. Nghị Văn nghi hoặc trong lòng, xong không cho anh thời gian suy nghĩ lâu hơn, Vân Tâm đã nhấc váy chạy vào trong. Nghị Văn theo sát phía sau không rời.

Bên trong y quán tĩnh lặng không một tiếng động, ngay cả tiếng gió thổi cũng không có. Cây hòe giữa sân đã khô héo từ lâu, lá cây héo quắt lại như bị hút đi tinh khí. Vân Tâm không nhìn nó mà là bước vào trong từ đường.

Bên trong từ đường trống rỗng, không thấy bóng dáng nữ quỷ Lệ Lan và Tang Ca đâu.

Giữa lúc hai người đang nghi hoặc thì dưới nền đất lại run lên từng đợt.

Cả hai không hẹn cùng nghĩtới năm chữ: Mộ địa nhà họ Nghị!

Chương 115: C115: Bởi vì ta là phong liên dực

Ý nghĩ như vậy vừa thoáng qua, hai người không dám chậm trễ, vội vàng nối đuôi nhau bước xuống mộ địa. Đường vào một địa tối tăm, ngọn đèn dầu hai bên leo lắt không đủ chiếu sáng cho cả đoạn đường dài. Vân Tâm vừa định sải bước vào trong thì đã bị Nghị Văn cầm tay kéo lại.

Bởi vì bên trong đường vào mộ địa rất tối, cho nên Vân Tâm chỉ có thể nhìn thấy một nửa gương mặt Nghị Văn. Gương mặt anh ánh lên vẻ cương nghị khác thường, anh quả quyết nói: "Để anh đi trước, em đi phía sau."

Vân Tâm không lên tiếng phản bác lại lời anh, phá lệ ngoan ngoãn đi theo sát sau lưng Nghị Văn tiến vào bên trong mộ địa.

Rung chấn đã biến mất từ khi hai người tiến vào trong mộ địa, vượt qua quãng đường vào mộ địa tối om, trước mắt hai người đột nhiên bừng sáng lên. Lúc này Ván Tâm đột nhiên chen lên phía trước, nheo mắt quan sát mọi thứ xung quanh.

Phía sau lưng hai người vang lên tiếng 'sạt sạt1, cùng tiếng 'xì xì' quen thuộc. Cơ bắp cả người Nghị Văn căng cứng, Vân Tâm không quay đầu lại mà cất tiếng thử thăm dò: "Tiểu Xà?"

Tiểu Xà trườn từ phía sau lên, thân thiết cọ cọ cái đầu bóng loáng vào người Vân Tâm. Thân thế Tiểu Xà vô cùng lớn, chẳng mấy chốc đã chiếm gần hết diện tích ở mộ địa.

Nhìn thấy thứ trườn tới là Tiểu Xà, bấy giờ Nghị Văn mới thở dài thả

lỏng cơ thể.

“Tiểu Xà, mi có nhìn thấy thứ gì vào đây không?” Vân Tâm đưa tay xoa đầu con rắn, nhẹ nhàng hỏi.

Tiểu Xà rướn thân thể lên, đôi mắt to như cái gầu múc nước chớp lia lịa, dường như nó đang suy nghĩ. Nửa khắc sau Vân Tâm mới thấy nó rũ đầu gật nhẹ một cái.

Cô lập tức vui mừng hỏi: “Vậy thì thứ đó đang ở đâu?”

Tiểu Xà há miệng ‘xì xì’ vài tiếng, sau đó quẫy đuôi trườn đi. Vân Tâm và Nghị Văn đưa mắt nhìn nhau, tiếp đó cả hai lập tức đi theo Tiểu Xà.

Nơi mà Tiểu Xà dẫn hai người tới, không ngờ lại là sơn động cất giữ di thế của Nghị Lâm.

Bên trong sơn động, Lệ Lan đang ra sức lấy máu của Tang Ca nhỏ vào trong quan tài đá. Gương mặt Tang Ca trắng bệch không chút huyết sắc, phía đối diện hai người chính là kẻ mà rất lâu rồi Vân Tâm không nhìn thấy, Nghị Lâm và Huyết Vũ.

“Nghị Lâm?” Rõ ràng Nghị Văn đứng bên cạnh cô cũng ngạc nhiên không kém, anh thảng thốt kêu lên.

Liên Trì đưa mắt nhìn qua, là hai người rất lạ mặt, cho nên hắn cũng không đế ý nữa mà là quay đầu nhìn chằm chằm vào Tang Ca đang ở trong tay Lệ Lan.

Tuy Liên Trì không nhận ra Vân Tâm, nhưng trí nhớ của cửu Ca lại rất tốt, hắn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Vân Tâm…”

Lệ Lan nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người tới đây cũng không hề hoảng hốt, thậm chí gương mặt thanh tú còn nở nụ cười nói:

“Chà, náo nhiệt thật.”

Vừa nói nàng ta lại vừa dùng sức bóp chặt lấy cổ tay của Tang Ca, Tang Ca yếu ớt cất tiếng rên khe khẽ, sau đó cũng im bặt.

Mùi máu tươi bắt đầu phiêu đãng trong sơn động, Tiểu Xà bị mùi máu tươi kích thích, đôi mắt đỏ ngầu bắt đầu nóng nảy trườn qua trườn lại.

Ván Tâm nhẹ nhàng xoa đầu nó vỗ về mới không khiến Tiểu Xà nổi điên.

Cô trầm giọng nói: “Thả Tang Ca ra!”

Lệ Lan nhướn mày lên, như thế nghe được một câu chuyện cực kỳ buồn cười, nàng ta đáp: “Được thôi, vậy ngươi qua đây thay thế nàng ta.”

Ván Tâm vừa định nhấc chân đi thì đã bị Nghị Văn kéo tay lại, Nghị Văn lắc đầu nói: “Không thế tin lời cô ta.”

Nói xong, anh đã nhắm súng thẳng về phía Lệ Lan bắn nã liên tục vài phát đạn.

Khấu súng này Nghị Văn từng dùng nó giết người, cho nên viên đạn bắn ra mang theo cả sát khí. Chút sát khí ấy tất nhiên nữ quỷ Lệ Lan vẫn chưa đặt vào mắt, nhưng cô ta ngại phiền phức, cho nên tiện tay kéo luôn Tang Ca ra đỡ hộ mình.

Lượng máu trong cơ thế Tang Ca vốn đã còn rất ít, nay lại vì thế mà càng ít hơn, hơi thở Tang Ca yếu ớt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thế tắt thở được.

Cả đám người không nghĩtới Lệ Lan sẽ làm như vậy, cho nên gương mặt ai nấy đều tỏ rõ sự bất ngờ, duy chỉ có Liên Trì vẫn bất động thanh sắc đứng ở đấy.

Cửu Ca không khỏi nhỏ giọng thắc mắc: "Ngươi còn không ra tay Tang Ca sẽ chết thật đây."

Liên Trì bình tĩnh đáp lời: "Nàng đã chết từ mấy vạn năm trước rồi."

Cửu Ca lập tức sững sờ, sau đó hắn mới nhận ra, quả thật Tang Ca đã chết từ mấy vạn năm trước rồi. Bây giờ nàng đang dùng tạm thân thể của người khác, cho dù khối thân thể này có chết đi thì Tang Ca vẫn còn đó, sẽ chẳng ảnh hưởng tới nàng nhiều.

"Nhưng như vậy thì chủ nhân của khối thân thế này sẽ chết không phải sao?" Liên Trì sẽ không đề đám người âm phủ đưa linh hồn Tang Ca đi, nhưng chủ nhân của khối thân thế này thì khó nói.

Liên Trì rướn mày thờ ơ đáp: "Liên quan gì tới ta? Mình Tang Ca sống là đủ rồi."

Cửu Ca hoàn toàn nín lặng. Quả thật ngoại trừ Tang Ca, Liên Trì không hề đặt vật gì vào trong mắt của hắn. Cũng không biết đây là phúc, hay là họa của nha đầu kia nữa.

"Vậy thì tại sao ngươi không cứu bây giờ?" Cửu Ca vẫn rất thắc mắc: "Cứu khi thân thể này còn sống và khi khối thân thể này đã chết thì có khác gì nhau đâu?"

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, khóe môi Liên Trì bất giác cong lên, hắn cười nói: "Không giống, nếu không có thân thế thì nàng ấy sẽ không chạy được, vả lại khi là hồn thể… Tang Ca sẽ dịu ngoan hơn nhiều."

Lời này của hắn bất giác khiến cửu Ca rùng mình, chỉ vì không muốn nha đầu kia chạy lung tung mà thà rằng cứu khi nàng là hồn thể còn hơn cứu khi nàng là con người, Liên Trì quả thật điên rồi!

Hắn không khỏi cảm thấy đau lòng thay cho số phận của chủ nhân

thân thể kia, không đâu tự nhiên phải chết…

Bờ vai Cửu Ca bỗng trĩu nặng, hắn không khỏi đưa mắt qua nhìn. Con Hắc Miêu không biết từ khi nào đã nhảy lên bờ vai của hắn. Đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm vào Lệ Lan đang ở phía trước.

Cửu Ca cũng không tính toán với nó, vừa định quay đầu đi nào ngờ đã nghe thấy giọng nói the thé của nó vang lèn.

"Lệ quỷ kia nhìn ngon miệng thật." Hắc Miêu lè lưỡi liếm móng vuốt, híp mắt lười biếng nói.

Cửu Ca cảm thấy kinh dị không thôi, hắn đưa mắt nhìn qua đám người, vẫn không thấy ai có phản ứng gì đặc biệt, vậy là chỉ mình hắn có thể nghe được giọng nói này sao?

"Là ngươi đang nói chuyện sao?" cửu Ca quay đầu nhìn chằm chằm vào Hắc Miêu, dùng thần thức trao đổi với nó.

"Bắt nó cho ta, Huyết Vũ." Hắc Miêu cũng dùng thần thức đáp lại.

Cửu Ca càng kinh dị hơn: "Sao ngươi lại biết tên của bốn tọa?"

"Bởi vì… Ta chính là Phong Liên Dực."

"Tên mặt lạnh?!" cửu Ca kinh hãi không nói nổi nên lời. Tiếp đó hắn lại cảm thấy hứng thú bừng bừng hỏi: "Ngươi tỉnh dậy từ lúc nào? Tại sao lại biến thành… Hắc Miêu thế này?"

"Ta vẫn chưa thức tỉnh, thân thể của ta ngủ say quá lâu, lực lượng bị suy yếu cho nên cần một thứ gì đó để tấm bổ lại phần khuyết thiếu ấy." Phong Liên Dực đưa móng vuốt ra cào cào lên bả vai Cửu Ca, đoạn nói: "Nữ quỷ Lệ Lan kia sắp biến thành du hồn rồi, bắt nàng ta lại cho ta đi."

“Vậy ngươi của hiện tại là thế nào?” cửu Ca lấy ngón tay chọc chọc vào bộ lông mao mềm mại của Hắc Miêu, tò mò hỏi.

“Chỉ là một thần thức bám vào thân thể của Hắc Miêu mà thôi.”

Cửu Ca ‘ồ’ một tiếng, sau đó lập tức giở giọng cười nhạo: “Không nghĩtới tên mặt lạnh như ngươi cũng có ngày hòm nay, ngươi nói nếu ta đưa nqươi cho Liên Trì thì sẽ thế nào nhỉ?”

Chương 116: C116: Một núi không thể có hai hổ

"Vô vị." Hắc Miêu lè lưỡi liếm móng vuốt, kiêu ngạo nhỏ giọng hừ một tiếng.

Phong Liên Dực không hổ là Phong Liên Dực, dù cho đang ởtrong hoàn cảnh túng quẫn thế này mà vẫn mắt cao hơn người, không coi ai ra gì như vậy.

Cửu Ca vừa định nói gì đó nữa thì ở phía trước, Lệ Lan đã vắt kiệt số máu còn sót trong thân thể Tang Ca, lồng ngực nàng không còn phập phồng nữa, chứng tỏ thân thể đó đã chết rồi.

Giữa lúc hai bên đang trừng mắt nhìn nhau thì từ thân thế Tang Ca lại có hai linh hồn chậm rãi phiêu đãng ra bên ngoài. Lệ Lan sửng sốt 'ố một tiếng, dường như nàng ta phát hiện ra một chuyện cực kỳ thú vị, vừa định đưa tay tóm lấy hồn thể của Tang Ca xem xét thì Liên Trì đứng bên cạnh cửu Ca nãy giờ lại đột nhiên lao vút về phía trước.

Không ai nhìn thấy hắn ra tay thế nào, chỉ biết rằng khi đám người phản ứng lại thì Tang Ca đã nằm gọn trong lồng ngực Liên Trì rồi.

Liên Trì siết chặt eo nàng, nhỏ giọng thân thiết nói: "Quả nhiên vẫn phải buộc nàng ở bên

cạnh ta mới xong."

Tang Ca suy yếu dựa đầu vào người hắn, hồn thể mới tách khỏi thân thế chưa lâu, âm khí nơi này lại quá nặng nhất thời khiến nàng

không chịu được.

Đương nhiên Liên Trì cũng nhận ra nàng đang khó chịu, hắn bế ngang người nàng lên, đoạn nói: "Để ta đưa nàng rời khỏi đây."

Tang Ca vươn tay níu cố áo của hắn, ánh mắt đầy khẩn cầu: "Cứu nha đầu kia đi."

Ban nãy rõ ràng là hồn thế của nàng và Minh Hoài Thục thoát ra ngoài cùng lúc, hiện tại nàng đang ở bên cạnh Liên Trì, vậy thì nha đầu kia không cần nói cũng biết đang ở trong tay nữ quỷ Lệ Lan.

Nhìn thái độ ương ngạnh của nàng, Liên Trì không khỏi thở dài bất lực: "Xem như ta chịu thua nàng, tới lúc này vẫn còn nghĩ cho kẻ khác được."

Vừa dứt lời, đám người chỉ nhìn thấy một đạo quang ảnh từ thân thể của hắn lóe sáng lên. Tiếp đó Liên Trì đã trở về với bản thế của mình, là bộ dạng tuấn tú với mái tóc bạc dài ngang eo, tay của hắn vẫn ôm Tang Ca không bỏ.

Còn thân thể 'Liên Trì' kia đột nhiên giật giật vài cái, sau đó từ từ mở mắt…

Nữ quỷ Lệ Lan kia đảo mắt quanh đám người, đột nhiên nói: "Bốn hổn thể… Chậc chậc, xem ra hôm nay ta sẽ đại thắng rồi."

Vừa nói, nàng ta vừa dùng tay túm cổ tôi kéo lại gần, âm khí từ trên người nữ quỷ kia tỏa ra khiến tỏi nhăn mày khó chịu, mặc dù hiện tại tôi cũng là quỷ…

Tôi bổng muốn rơi lệ, miệng của tên Nghị Lâm kia thật sự quá đen, vào đêm động phòng hắn phán tôi không sống quá hai mươi, khi đó tôi còn rất muốn cười nhạo hắn nhưng lại không nghĩ tới bây giờ tôi thật sự không sống quá hai mươi!

Trước kia chết là giả, còn bây giờ là thật, tôi thật sự đã chết rồi, chết trong tay của nữ quỷ Lệ Lan. Tuy rằng cảm giác đau đớn trước khi chết đều là do Tang Ca chịu thay đổi, nhưng sự thật thì tôi vẫn chết rồi, không thể nào trở về được nữa.

Tôi đảo mắt nhìn từng gương mặt vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc ở mộ địa nhà họ Nghị, sau đó bỗng nhận ra, bản thân mình chẳng nhờ được ai cả, không ai có thể giúp tôi được cả.

Vân Tâm thì mới chỉ quen gần đây, thậm chí tôi còn biết cô ấy lo lắng cho tôi là bởi vì Tang Ca đang trú tạm trong thân thể của tôi. Nghị Văn tôi mới chỉ gặp một lần, thậm chí còn chưa kịp nói với nhau câu nào. Còn tên đàn ông không ra đàn ông đàn bà không ra đàn bà kia lại càng đừng nhắc tới nữa, tôi còn chưa nhìn thấy hắn bao giờ.

Nghị Lâm thì…

Tôi lắc đầu, muốn xua đi suy nghĩ tiêu cực trong lòng mình, nhưng làm cách nào cũng không xua đi được. Quả nhiên tôi đúng là đồ sao chổi, xưa thì khắc chết cha mẹ, trước thì khắc chết cha chồng, thậm chí bây giờ ngay cả bản thân mình cũng khắc luôn…

Tất cả đám người bọn họ chỉ quan tâm tới cô gái tên Tang Ca kia, đâu còn chỗ cho tôi nữa. Nếu như tôi có mặt trong vở tuồng, thì cũng chỉ là một vai diễn không có lời thoại, chết thì chết thôi, ai mà để tâm cơ chứ.

"Hử, không phản kháng sao?" Lệ Lan nhìn tôi ngoan ngoãn đứng im, không khỏi thắc mắc.

"Cô giết tôi đi." Bởi vì cổ họng bị bóp chặt, cho nên giọng nói của tôi cũng trở nên khô khốc khó nghe.

“Nhưng cô đã chết rồi.” Lệ Lan đưa mắt nhìn đám người, nhưng ai cũng một bộ thờ ơ lạnh nhạt, hình như không mấy quan tâm tới chuyện cô ta đang bóp cố một hồn thể. Ngay cả Vân Tâm nãy giờ gấp gáp cũng thản nhiên đứng nhìn, vì thế Lệ Lan không nhịn được thắc mắc: “Hình như không có ai quan tâm cô cả đâu.”

Mí mắt tôi giật giật, tôi ngậm chặt miệng không nói nữa.

“Sống không được thương yêu, chết đi cũng không ai quan tâm, tồn tại như vậy đúng là rất khổ sở, để ta giúp cô một tay.” Lệ Lan tặc lưỡi nói.

Tôi còn chưa kịp hình dung ra câu nói ‘giúp tôi một tay’ của cô ta là có ý gì thì đã bắt đầu cảm nhận được nổi đau ập đến. Nỗi đau đó khiến tôi không tìm được thét lên một tiếng.

Hồn thể tôi run rẩy không ngừng, tôi có thế cảm nhận được bản thân mình càng ngày càng yếu đi, còn nữ quỷ bên cạnh tôi thì càng ngày càng mạnh lên. Cô ta đang cắn nuốt linh hồn tôi!

Hắc Miêu nằm trên vai cửu Ca nãy giờ đột nhiên mở bừng mắt, con ngươi lục bích sắc lạnh liếc qua bàn đám hắc khí đang không ngừng bao trùm lên thân ảnh Lệ Lan.

Âm khí bốc lên tận trời, trong đám hắc khí, Lệ Lan cười khanh khách vài tiếng quái dị, tiếng cắn nuốt hòa lần vào tiếng khóc than không ngừng vang vọng trong mộ địa.

Hắc Miêu co hai chân trước lại, lấy đà nhảy về phía đó, Lệ Lan không kịp đề phòng, bị móng vuốt sắc bén của nó cứa vào tay.

Cô ta gào lên một tiếng, sau đó đau đớn rụt rụt tay lại, âm khí vì thế cũng tản đi rất nhiều. Linh hồn tôi được giải thoát, vừa định nhấc chân chạy đi thì đã bị Lệ Lan nhìn thấu tâm tư này. Cô ta nâng bàn tay không bị thương lên, cười lạnh nói: “Muốn chạy? Không dễ như

vậy!”

Một lực hút cực lớn hút linh hồn tôi về phía Lệ Lan. Tôi giãy dụa mãi cũng không thoát được. Chính vào lúc này, một bóng đen lao tới đẩy linh hồn tôi ra ngoài tránh thoát khỏi lực hút kia, còn bản thân mình thì tự thay thế vào đó.

Khóe miệng tôi run rẩy, mấp máy vài lần mới nói được thành một câu hoàn chỉnh: “Nghị Lâm…”

Nữ quỷ kia không nghĩ tới người mình tóm được lại là Nghị Lâm, cho nên chán ghét đánh ra một chưởng về phía hắn, sau đó mới thu tay về.

Nghị Lâm cũng giống như cô ta, là Lệ quỷ, cho lên linh hồn của Nghị Lâm đối với cô ta là vô tác dụng, thậm chí còn có thế gây hại. Nếu có khác, thì có lẽ cô ta là Lệ quỷ nghìn năm, còn Nghị Lâm mới là Lệ quỷ trăm năm mà thôi.

Nếu nói trước kia Lệ Lan sợ Nghị Lâm, thì nói đúng hơn chính là sợ Liên Trì ở trong thân thể hắn. Nhưng giờ đây Liên Trì đã tách ra ngoài, xem bộ dạng của hắn dường như cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này, cho nên Lệ Lan không thèm khách khí nữa, một chưởng kia đánh ra dùng toàn lực, chỉ mong có thể diệt tận gốc Nghị Lâm.

Một núi không thể có hai hổ, huống gì một trấn nhỏ xa xôi này mà lại có tận hai lệ quỷ, việc tranh đoạt lực lượng với nhau là điều khó tránh khỏi.

Từ phía tôi nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một đạo ánh sáng đỏ đậm lao thẳng về phía hồn thể qần như trở nên tronq suốt của Nqhị Lâm.

Chương 117: C117: Chúng ta cần phải nói chuyện

Tôi còn chưa phản ứng lại thì đã nghe thấy mình hét lên: "Không…!"

Một chưởng kia nếu thật sự đánh vào hồn thể của Nghị Lâm, tôi không dám chắc hắn còn có thể tồn tại nữa hay không…

Dù cho biết mối liên hệ giữa chúng tôi là nhờ vào Thiên Tình Ti, nhưng giờ phút này tôi vẫn thật sự không mong hắn chết. Nếu như Nghị Lâm tan biến tôi sẽ…

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn một chưởng lực kia lao vào hồn thể của hắn.

'Cành!'

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, mộ địa bị dư âm của vụ nổ làm rung chấn nhè nhẹ, lớp đất đá phía trên đỉnh đầu rơi lộp bộp xuống mặt đất.

Tôi sững người lại, bởi vì tôi nhìn thấy một chưởng kia lao thẳng vào người Nghị Lâm, hòn thế hắn ta răng rắc vỡ vụn ra như quả cầu thủy tinh bị bóp nát.

Nghị Lâm thật sự tan biến rồi… Không hề có một phép màu nào xảy ra cả, không hề…

Trái tim tôi quặn thắt lại đau đớn, tôi rất muốn gào thóc, nhưng làm quỷ thì làm gì có nước mắt cơ chứ…

“Nghị Lâm, Nghị Lâm…” Tôi ngồi bệt xuống đất, trong tiếng cười khoái trá không hề khách khí của Lệ Lan, tôi co người lại nhỏ giọng lẩm bẩm cái tên này, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể khiến tôi an tâm, mới có thể khiến tôi tin rằng hắn thật sự từng tồn tại.

Không có ai để ý tới tôi đang điên dại ngồi một góc, bởi tiếng cười của nữ quỷ Lệ Lan lúc này lại im bặt, trong đám hắc khí tối đen, giọng điệu sửng sốt pha lẫn chút kinh ngạc của Lệ Lan truyền ra ngoài, cô ta hốt hoảng kêu lên: “Cái gì?”

Bên tai tôi vang lên tiếng ho khù khụ, tôi vẫn không chút để ý. Tiếp đó một bàn tay vươn ra, lau đi viền mắt ươn ướt của tôi, giọng nói quen thuộc vang lên ngay phía trên đỉnh đầu tôi: “Em khóc ư?”

Tôi lập tức nhận ra ngay, đây là giọng của Nghị Lâm!

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là hồn thể nhợt nhạt của hắn. Nghị Lâm đang vươn tay ra lau nước mắt cho tôi… Khoan đã, nước mắt ư?

Nhìn vết máu dính trên đầu ngón tay của Nghị Lâm, tôi ngơ ngác nghĩ, mình chảy huyết lệ ư? Đổ huyết lệ vì Nghị Lâm ư?

Từ việc bản thân mình đổ huyết lệ, tôi bỗng nhận ra, bản thân mình đã trở thành Lệ quỷ mất rồi rồi…

Oanh kích của vụ nổ vừa rồi đã đả thương tới hồn thể của hắn, Nghị Lâm giờ suy yếu tới mức ngay cả một Lệ quỷ mới thành hình như tôi cũng có thể bóp chết được hắn. Nhưng hắn lại làm như không để ý chuyện này, Nghị Lâm kéo bàn tay tôi lên vị trí trái tim đã ngừng đập từ lâu của hắn, khẽ hỏi:

“Em có cảm nhận được không? Tôi đã cầu xin Liên Trì rút Thiên Tinh

Ti ra khỏi thân thế của chúng ta rồi, dù như vậy, tôi vẫn cứ đau lòng vì em."

Chưa đợi tôi đáp lời, hắn đã nói tiếp: "Cho dù không có Thiên Tinh Ti, tôi vẫn yêu em như vậy. Em cũng như vậy đúng không?"

Bàn tay tôi như bị điện giật, tôi vội vàng rụt tay lại, không dám đáp lời hắn.

Nghị Lâm còn đang muốn nói gì nữa thì lúc này Lệ Lan đã điên loạn: "Không thể nào! Sao có thể! Rõ ràng Nghị Hiên đã bị ta cắn nuốt rồi cơ mà!"

Nghe cô ta nói như vậy, bấy giờ tôi mới nhận ra, thật sự ban nãy có một hồn thể đã nổ tung, nhưng không phải là của Nghị Lâm, mà là của cha hắn, Nghị Hiên.

Không ai biết Nghị Hiên từ đâu xuất hiện, chỉ biết ông đã chịu một kích trí mạng thay cho Nghị Lâm, hay nói cách khác chính ông là người đã đổi mạng cho Nghị Lâm.

Người mà mình hận bấy lâu nay đột nhiên lại cứu mình, không cần nghĩ tôi cũng biết hiện tại Nghị Lâm khó chịu tới cỡ nào.

Tôi nhẹ nhàng vươn bàn tay ra nắm lấy tay của hắn, bàn tay của hắn vẫn lạnh ngắt như cũ, nhưng giờ đây tôi đã có thể tiếp nhận được cảm giác lạnh lẽo đó rồi, bởi vì bàn tay của tôi cũng lạnh như vậy…

"Tôi đã hận ông ấy rất lâu, rất lâu rồi." Nghị Lâm bổng nhiên cất lời.

Tôi im lặng lắng nghe hắn nói.

"Hận ông ấy lấy tôi làm vật hiến tế, hại tôi người không ra người, quỷ không ra quỷ. Âm phủ không nhận, dương gian không chứa. Vô số lần trong mơ tôi đã tưởng tượng ra cảnh mình trả thù ông ấy như

thế nào, sẽ thoải mái ra làm sao. Nhưng hôm nay ở ngay đây, khi ông ấy vì tôi mà tan biến, thế nhưng lòng tôi lại không có chút thoải mái nào, hơn nữa còn cực kỳ khó chịu. Hoài Thục, tôi phải làm sao đây? Em nói tôi phải làm sao đây?”

Tôi không đáp lời hắn, bởi tôi biết trong lòng hắn chắc chắn đã có quyết định của mình rồi, chỉ là hắn vẫn chưa chấp nhận được quyết định đó

mà thôi.

Quả nhiên, ngay sau đó hắn đã nói: “Hoài Thục, đi cùng với tôi nhé. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến tôi không rõ rốt cuộc sự thù hận bao lâu nay của bản thân mình là đúng, hay là sai. Tôi thật sự rất mệt, cũng không muốn tiếp tục báo thù nữa, em có nguyện ý đi cùng tôi không?”

Tuy rằng hắn đang hỏi ý kiến của tôi, nhưng bàn tay đang siết chặt lấy tay tôi đã chứng minh cho việc, hắn chỉ hỏi cho có lệ, còn việc có đi hay không đã không còn nằm trong sự quyết định của tôi nữa rồi.

Tôi có hơi bực mình vì thái độ này của hắn, xong không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào, vị ngọt lan tới tận tim.

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

Giữa lúc chúng tôi đang nói chuyện, ở phía bên kia thân ảnh của Nghị Hiên dần dần hiện trước đám hắc khí.

Trên người ông vẫn là bộ quần áo nhập quan trắng đen trước kia, tuy rằng chịu một chưởng của Lệ Lan, linh hồn đã trở nên rất suy yếu, xong gương mặt ông vẫn bình thản như không.

Ông đưa mắt nhìn lần lượt từng người một đứng trong mộ địa, cuối cùng ánh mắt dừng ở trước mặt Nghị Lâm. Nghị Hiên thở dài khiến

tôi có cảm giác đã cách mấy đời, ánh mắt ông đục ngầu, giọng nói già nua vang lên: "Nghị Lâm, mạng của con, bây giờ ta sẽ trả lại nó cho con. Con thù hằn ta cũng được, oán ta cũng được. Nhưng nhà họ Nghị là vô tội, tất cả mọi chuyện đều có nhân quả, nhân xuất phát từ ta, vậy thì quả cũng sẽ do một mình ta gánh chịu. Ta không cầu con tha thứ, chỉ cần oán khí của con tan biến để con có thế đi đầu thai là tốt rồi."

Nghị Lâm nghiêm mặt, bàn tay siết chặt lấy tay tôi đang run rẩy, nhưng hắn vẫn không đáp lời.

Nghị Hiên lại đưa mắt qua nhìn Vân Tâm, ông nhắm mắt, đoạn mở mắt nói: "Nhà họ Nghị nợ cô, tôi thay Nghị Văn và cả nhà họ Nghị trả món nợ này."

"Cha!" Dường như nhận ra Nghị Hiên định làm gì, Nghị Văn bước lên phía trước một bước, khàn giọng kêu lên.

Chỉ thấy Nghị Hiên lắc đầu, giọng nói đượm buồn mà xa xăm: "Chăm sóc tốt cho Vân Tâm, con bé vì nhà họ Nghị đã hi sinh quá nhiều rồi."

Vừa dứt lời, ông đã dứt khoát xoay người bước vào trong đám hắc khí kia, kèm theo đó chính là tiếng gào thét chói tai của nữ quỷ Lệ Lan.

Nghị Hiên vừa bước vào trong đám hắc khí, Hắc Miêu cũng vội vàng nhảy vào theo, cửu Ca thấy vậy đành bó tay hết cách, cũng phải tiến vào với nó.

Trong sơn động thoáng chốc chỉ còn lại sáu

người.

Tôi và Nghị Lâm.

Vân Tâm và Nghị Văn.

Tang Ca và Liên Trì.

Sáu người chúng tôi phân chia khu vực rất rõ ràng. Nhưng hiển nhiên Liên Trì không có kiên nhẫn đứng quan sát đám hắc khí như vậy, hắn ôm Tang Ca xoay người rảo bước rời đi.

Bốn người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, đám hắc khí kia càng ngày càng nhỏ, kèm theo đó là tiếng kêu của nữ quỷ Lệ Lan càng ngày càng trở nên xa xăm, cuối cùng hắc khí hoàn toàn tan biến, trong sơn động cũng im ắng tới lạ thường, chỉ còn lại tiếng 'xì xì' của Tiểu Xà vang lên đều đặn.

Rốt cuộc vẫn là Vân Tâm không nhịn được mở miệng nói trước: "Hai người… Lèn nhà trên trước đi, chúnq ta cần phải nói chuyên với nhau."

Chương 118: C118: Đại kết cục

Trời vừa tờ mờ sáng chúng tôi đã rời khỏi nhà họ Nghị, qua một đêm trò chuyện cùng Vân Tâm và Nghị Văn, chúng tôi đã đạt được thống nhất chung, đó chính là khôi phục lại thân phận cho Nghị Lâm, đưa bài vị của Nghị Lâm và tôi vào từ đường để hưởng hương khói nhà họ Nghị.

Về phần thân thể kia của tôi, sẽ được chôn cùng một nơi với thân xác của Nghị Lâm, hay nói cách khác chính là xuống mồ vì an.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh tới mức khiến tôi tưởng rằng bản thân mình vẫn còn sống. Thời gian tôi bị bắt tới nhà họ Nghị còn không tới ba tháng, vậy mà tôi đã trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng vẫn không thoát khỏi sổ mệnh 'chôn cùng huyệt' với người chồng quỷ – Nghị Lâm của tôi.

Nữ quỷ tên Lệ Lan kia đã đi đâu, tôi không biết. Nghị Hiên hiện tại như thế nào, tôi cũng chịu. Nhưng nghe theo lời Vân Tâm thì xem ra Nghị Hiên đã quyết định đồng quy vu tận với nữ quỷ kia rồi. Xem ra quá trình đó không được tốt đẹp lắm, cho nên mới kéo cô ta rời xa nơi này đế không ảnh hưởng tới đây.

Tang lễ của tôi diễn ra ngay sau khi tang lễ của Nghị Hiên vừa hết, chuyện này có hơi quái dị cho nên không khỏi khiến người ngoài bàn tán xôn xao.

Trong buổi đưa tang, tòi ngồi trên quan tài bằng gỗ, ở bên trong chính là thân thế đã héo quắt lại vì thiếu máu của tôi, tử trạng đó thêm thảm tới mức tôi cũng không nỡ nhìn.

Giữa tiếng nhạc u oán não nề, tôi vui vẻ ngồi vắt chân trên quan tài quan sát quanh phòng. Tất nhiên đám người kia chẳng thể nhìn thấy tôi. Nhưng tôi lại có thể nhìn thấy được mọi thứ một cách hết sức rõ ràng.

Việc tôi chết đi cũng không khiến nhà họ Nghị dậy sóng nhiều lắm, bởi trước khi tôi chết thì cũng đã có tới tận mười hai tân nương cũng đã chết đi như vậy rồi. Cho nên trong buổi tang lễ, người thật lòng khóc thương cho tôi cũng không nhiều, chỉ có một gia nô tên Thường Ất mà tôi mới gặp hai lần khóc lóc rất thảm thương, giống như người nằm trong quan tài không phải là tôi mà là cha mẹ của hắn vậy.

Nói thì nói như thế, nhưng chung quy tôi vẫn rất cảm động. Dù sao khi chết ai mà không mong có người thương tiếc mình cơ chứ.

Giờ Thìn, đám trai tráng trong thôn bắt đầu khiêng quan tài lên tiến về phía mộ địa nhà họ Nghị. Buổi tang lễ ngày hôm nay do Vân Tám và Nghị Văn chủ trì, tôi ngồi trên nắp quan tài nhìn thấy được bàn tay hai người họ đan xen vào nhau khăng khít không rời, dường như mối hiềm khích trước kia đã được gỡ bỏ, Vân Tâm cũng không kháng cự việc đụng chạm với Nghị Văn nữa.

Khi quan tài được khiêng qua người hai người bọn họ, tôi không khỏi nhe răng ra cười. Vân Tâm cau mày, hiển nhiên là nhìn thấy tôi ngồi vắt vẻo ở trên nắp quan tài. Tuy không hài lòng với bộ dạng của tôi lắm, xong cô ấy cũng không nói gì hơn.

Lúc làm người tôi có hơi câu nệ, nhưng lúc thành quỷ thì lại có vẻ tùy tiện hơn một chút. Tôi cảm thấy mình may mắn hơn mười hai tân nương trước kia rất nhiều. May mắn vì có một Nghị Lâm hết lòng vì tôi, may mắn vì bản thân không trở thành cương thi người không ra người quỷ không ra quỷ.

Giờ Tị thì bắt đầu hạ thổ, tôi nhảy xuống đứng bên cạnh nhìn đám

người loay hoay chôn mình cùng một chỗ với Nghị Lâm. Hình ảnh này đúng là…

"Hôm qua Vân Tâm nói gì với em vậy?"

Đúng lúc tôi đang nhàm chán nhìn trời, bên tai bỗng vang lên một giọng nói.

Nghị Lâm đã trở lại, hắn đứng bên cạnh tôi cùng tôi quan sát việc hạ thố kia, vừa nhìn vừa hỏi.

Tôi nhớ lại lời Vân Tâm nói tối hòm qua:

"Chuyện giữa tòi và Lệ Lan, mong cô đừng nhắc tới trước mặt Nghị Lâm nữa. Kiếp này tôi nợ cô một mạng, kiếp sau tôi sẽ trả. Sau khi hạ thố cho hai người, cô hãy theo Nghị Lâm rời đi. Trấn nhỏ này phong thủy vốn đã không tốt, nếu còn chứa thêm hai lệ quỷ, vậy thì người nơi này không cần sống nữa."

Chuyện giữa Vân Tâm và Lệ Lan, tôi có biết chút ít qua lời của Tang Ca. Có vẻ như năm xưa Vân Tâm đã ký với Lệ Lan một khế ước gì đó, nội dung khế ước có những gì tôi không biết, chỉ biết cứ cách một năm cô ấy sẽ phải hiến tế một người cho nữ quỷ kia. Tới lượt tôi đã là mười hai năm, cũng đã hiến tế mười hai lần.

Tuy rằng tôi thoát khỏi vận mệnh bị cắn nuốt linh hồn, nhưng lại không thoát khỏi cái chết. Nhớ lại phản ứng của Nghị Hiên, xem ra ông cũng biết việc hiến tế này, cũng ngầm đồng ý cho nó diễn ra.

Chỉ có điều không hiểu vì sao lần này Nghị Hiên lại không muốn nó tiếp diễn nữa, lại nhớ tới khoảng thời gian Tang Ca giữ quyền chủ động thân thể tôi, xem ra việc này có liên quan tới cô ấy nữa rồi.

"Khó nói lắm à?"

Nghị Lâm thấy tôi không đáp bèn kéo tôi vào lòng khẽ giọng hỏi.

Tôi giật mình sực tỉnh, tâm trí đang bay bổng được kéo về, tôi đáp: "Cũng không hẳn, cô ấy khuyên tôi đi theo anh mà thôi."

"Vậy ý của em thế nào?"

Nghị Lâm nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi chờ đợi câu trả lời.

Lần này tôi cũng không trốn tránh hắn nữa, tôi cũng nhìn thẳng vào mắt hắn, trong mắt tôi và hắn chỉ có hình ảnh phản chiếu của nhau, tôi vùi đầu vào lồng ngực Nghị Lâm, dùng giọng mũi đáp lời: "Câu trả lời của tôi rất dài… Có lẽ phải mất cả một đời, anh đã sẵn sàng đế nghe chưa?"

Khóe môi Nghị Lâm cong lên, hắn vòng tay qua ôm chặt lấy eo tôi, dùng giọng điệu vui vẻ trả lời: "Tôi đã đợi ngày này rất lâu rồi. Minh Hoài Thục, tôi yêu em. Nghị Lâm yêu em!"

Lời nói của hắn trịnh trọng giống như một lời tuyên thệ, khiến trái tim tôi bất giác run rẩy. Giữa tiếng đất đá va vào nắp quan tài, tôi rướn cố đặt lên môi hắn một nụ hôn, sau đó quàng tay ôm lấy cổ hắn, mỉm cười đáp: "Nghị Lâm, tôi yêu anh. Minh Hoài Thục yêu anh!"

Nghị Lâm có vẻ hơi bất ngờ trước nụ hôn mà tôi dành cho hắn, phải mất mấy giây sau hắn mới phản ứng lại được, khóe mắt đuôi lông mày của hắn đều là ý cười khó che dấu, hắn bỗng ôm ngang tôi lên, sải bước ra phía ngoài.

Tôi bị hành đông của hắn dọa cho hết hồn, vội vàng túm chặt lấy cổ áo hắn hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Làm chuyện mà đêm động phòng vẫn chưa kịp làm." Nghị Lâm vô

cùng dứt khoát, khiến tôi muốn từ chối cũng khó.

"Nhưng vết thương của anh…"

Tôi còn chưa nói hết lời, Nghị Lâm đã cắt ngang: "Không quan trọng, biến em thành người của tôi quan trọng hơn!"

Gương mặt tôi thoáng chốc đỏ hồng, tôi vùi đầu vào ngực hắn không nói nữa, một cảm giác hạnh phúc bổng nhiên ập tới, bao phủ lấy trái tim đã cô đơn quá lâu của tôi.

Lần này, tôi không chọn sai người… Đúng không?

Câu chuyện nhỏ số 1: Họa từ miệng mà ra

Thật ra cả Nghị Lâm và Minh Hoài Thục đều không biết, hôm hai người bọn họ được hạ táng, Tang Ca và Liên Trì cũng theo sau. Tang Ca nhìn hành động cưng chiều của Nghị Lâm dành cho nha đầu kia thì không khỏi ghen tị nói: "Nha đầu kia tốt số thật, có một người hết lòng vì nàng tới như thế."

Liên Trì nghe thế thì lập tức không vui:

"Chẳng lẽ ta đối với nàng chưa đủ tốt sao?"

Tang Ca chép miệng nghiêng đầu dựa vào vai hắn, hết lời khen ngợi Liên Trì: "Chàng đổi với ta tốt lắm!"

"Vậy tại sao nàng phải ghen tị với kẻ khác?"

"Ầy…" Cả người Tang Ca gần như dựa vào người Liên Trì, nàng oan ức kêu lên: "Không giống nhau mà…"

Còn chưa đợi Liên Trì đáp, nàng đã ngạc nhiên kêu lên: "Ấy, sao bọn họ lại đi rồi."

Hóa ra là chưa đợi hạ táng xong, Nghị Lâm đã bế Minh Hoài Thục rời đi mất rồi.

Ánh mắt Liên Trì nhìn về phía bóng lưng Nghị Lâm đầy nghiền ngẫm, hắn đột nhiên nói: "Đúng là không giống nhau."

"Cái gì cơ?" Tang Ca nghi hoặc.

"Của ta chắc chắn lợi hại hơn hắn nhiều." Liên Trì quả quyết chắc nịch, ánh mắt nhìn Tang Ca trong chốc lát trở nên nóng rực: "Chúng ta về thử thôi!"

Đối diện với ánh mắt đó của hắn, nàng bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, còn chưa kịp nói gì đã bị Liên Trì bế lên.

Liên Trì cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng, nuốt luôn tiếng hét của nàng vào trong bụng, bóng dáng hai người dần dần khuất sau chân núi

Linh.

Cả quá trình sau đó, Tang Ca kêu gào thảm thiết không thôi, nàng cực kỳ, cực kỳ hối hận vì đã nói lời đả kích lòng tự tôn của Liên Trì (?), xong lời đã nói ra sao có thể thu về, Tang Ca chỉ đành rơi lệ hứng chịu kiếp nạn do miệng của mình gây nên, quả nhiên câu nói 'họa từ miệng mà ra' không sai mà!

Câu chuyện nhỏ sổ 2: Tốt lắm, anh cố lên (H nhẹ)

Sau khi hạ táng cho Minh Hoài Thục và Nghị Lâm không lâu, lại chờ tới khi Nghị Văn trở về sau đợt nghỉ phép lần nữa, cuối cùng anh và Vân Tâm cũng có buổi tối chung giường chung phòng đầu tiên.

Lần đầu tiên được ngủ cùng Vân Tâm, Nghị Văn cực kỳ hồi hộp, tay chân luống cuống không biết để vào đâu. Khiến ngay cả một người

da mặt mỏng như Thường Ất cũng không nhịn được lấy tay che mắt, phải vội vàng sưu tầm vài quyển sách cổ có tên 'bí thuật phòng the' cho anh tham khảo trước.

Nghị Văn là một người thông minh, chỉ cần đọc sơ qua là anh đã hiểu được nội dung trong đó. Nhưng lý thuyết là một chuyện, thực hành lại là một chuyện khác.

Nếu như so về lý thuyết, Nghị Văn hoàn toàn có thể khẳng định bản thân mình không có đối thủ, nhưng về thực hành thì khó nói…

Kết quả chính là khiến Vân Tâm bực bội, tự mình ngồi xuống.

Vân Tâm ngồi trên eo Nghị Văn, gương mặt cau có, mồ hôi lạnh chảy dọc từ hai bên thái dương xuống tới cằm. Kỹ thuật của Nghị Văn quả thật quá kém, khiến Vân Tâm đau đớn không thôi.

Đôi mắt anh đỏ lên, gân xanh trên trán nảy lên thình thịch, thân thể Vân Tâm thật sự rất chặt, nhưng anh mới chỉ vừa động thì Vân Tâm đã rên rỉ đau đớn, cảm giác thích thú xen lẫn đau khố này quả thật sắp ép Nghị Văn phát điên rồi.

Cuối cùng Vân Tâm chịu thua trước, cô cắn răng nói: "Anh tới đi."

Đau dài chi bằng đau ngắn, thà rằng để Nghị Văn tới một lần dứt khoát cho xong.

"Em chắc chưa?" Nghị Văn kìm nén rất khổ sở, nghe cô nói như vậy chỉ hận không thế đè cô xuống mà làm.

"Chắc, tới đi!" Vân Tâm nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô vừa dứt lời đã thấy trời đất quay cuồng, lúc tỉnh táo lại đã phát hiện bản thân mình nằm dưới thân Nghị Văn rồi. Tuy rằng anh rất khó chịu, nhưng cử chỉ hành động lại rất dịu dàng, cố gắng

giảm cảm giác đau đớn cho cô.

Dưới sự nỗ lực của hai người, cuối cùng thân thể Vân Tâm đã không còn căng cứng như trước nữa, cảm giác đau đớn cũng dần bị khoái cảm thay thế.

"Em cảm thấy thế nào, nếu như đau thì phải lập tức nói cho anh biết." Nghị Văn thở dốc, khàn giọng nói bên tai cô.

Mười đầu ngón chân của Vân Tâm hết co lại duỗi, cô rướn người hôn nhẹ lên môi Nghị Văn, đoạn nói: "Tốt lắm, anh cổ lên!"

Nghị Văn cười khổ ở trong lòng, đúng là chỉ có thể vùi đầu vào cô' gắng mà thôi.

(Hoàn chính văn)

Nội dung từ **Chương 1: C1: Gả cho quỷ** đến **Chương 118: C118: Đại kết cục**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh